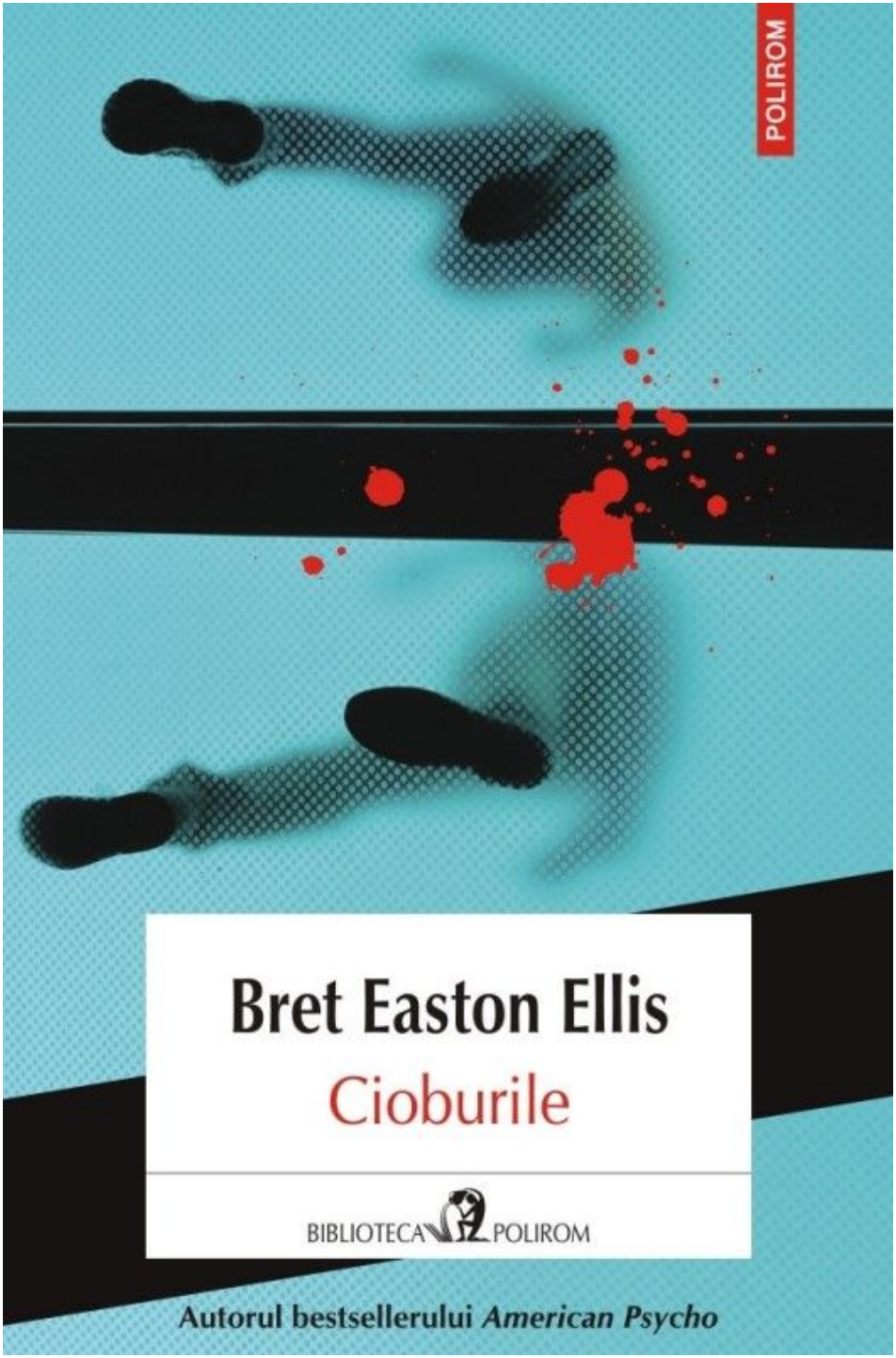
POLIROM
Bret Easton Ellis
Cioburile
BIBLIOTECA POLIROM
Autorul bestsellerului *American Psycho*

Bret Easton Ellis

Cioburile

Traducere din limba engleză de
Bogdan Perdivară
EDITURA POLIROM
— 2024 —

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
ELLIS, BRET EASTON
Cioburile I Bret Easton Ellis;
trad. din lb. engleză de Bogdan Perdivară.
Iaşi: Poli rom, 2024
ISBN: 978-973-46-9648-2
I. Perdivară, Bogdan (trad.)

Nimănui

„Do you remember back in old L.A. When everybody drove a Chevrolet? Whatever happened to the boy next door The suntanned, crew-cut All-american male?"

The First Class, „Beach Baby"[1]

„If you want to keep a secret you must also hide it from youself."

George Orwell, 1984[2]

Mi-am dat seama cu mulți ani în urmă că o carte, un roman, este un vis care se cere pus pe foaie în acelaşi fel în care ne loveşte dragostea de cineva: e imposibil să i te opui, n-ai ce face în privința asta, cedezi până la urmă şi i te predai, chiar dacă instinc-tele îți spun s-o iei la fugă în direcția opusă, pentru că ar putea fi, până la urmă, un joc periculos – cineva o să fie rănit. Pe unii dintre noi, scriitorii, primele idei, imagini, frământările inițiale ne pot determina să ne cufundăm automat în lumea cărții, în intriga şi fantezia ei, în secretele sale. Altora le poate lua mai mult până să ajungă să simtă clar conexiunea, ani la rândul ca să-şi dea seama câtă nevoie au să scrie romanul ori să iubească persoana respectivă, să retrăiască visul, chiar şi decenii mai târziu. Ultima oară m-am gândit la cartea asta, la acest vis şi la relatarea acestei versiuni a poveştii – cea pe care o citiți acum, cea pe care tocmai ați început-o – cu aproape douăzeci de ani în urmă, când am crezut că m-aş descurca să dezvălui

---

[1] „Îți aminteşti pe când eram în bătrânul L.A./ Când toată lumea avea Chevrolet?/ Ce s-o fi-ntâmplat cu băiatul de gaşcă/ Cu cel bronzat, cel tuns milităreşte, cu masculul american din cap până-n picioare?" (n.t.)

[2] „Dacă vrei să ții un secret, trebuie să-l ascunzi chiar şi de tine însuți." (George Orwell, O mie nouă sute optzeci şi patru, traducere din limba engleză de Mihnea Gafița, Editura Polirom, Iaşi, 2012, p. 310.) (n.t.)

ce ni s-a întâmplat mie şi câtorva prieteni la începutul ultimului nostru an de liceu, la Buckley, în 1981. Eram adolescenți, copii de o sofisticare superficială, care nu ştiau mai nimic despre cum funcționează cu adevărat lumea – aveam experiența, presupun, dar nu şi înțelesul. Cel puțin nu până s-a întâmplat un lucru care ne-a transpus într-o stare de înțelegere exaltată.

Când m-am pus inițial pe scris romanul de față, la un an după ce se petrecuseră evenimentele, s-a dovedit că nu puteam face față întoarcerii la perioada respectivă ori la vreuna dintre persoa-nele pe care le cunoşteam şi la lucrurile groaznice pe care le pățiserăm, incluzând aici, chestiune de importanță crucială, ce mi se întâmplase mie de fapt. Am renunțat la ideea proiectului fără să scriu, propriu-zis, niciun cuvânt, aproape imediat ce m-am apucat – aveam nouăsprezece ani. Chiar şi fără să iau pixul în mână, ori să mă aşez la maşina de scris, doar rememorarea vagă

a ceea ce mi se întâmplase se dovedea prea neliniştitoare în acel moment. Mă aflam într-un moment al vieții când nu-mi trebuia stres suplimentar, aşa că m-am străduit să uit perioada respectivă, cel puțin pentru un timp, iar în momentul acela nu-mi era greu să şterg cu buretele trecutul. însă impulsul de a scrie cartea a revenit când am plecat din New York, după ce locuisem acolo mai bine de douăzeci de ani – o ştersesem pe Coasta de Est aproape imediat după absolvire, fugind de trauma ultimului an de liceu –, şi m-am trezit că trăiesc iarăşi în Los Angeles, unde se petrecuseră acele evenimente din 1981 şi unde mă simțeam, acum, mai puternic, mai decis în privința trecutului, capabil să-i îndur suferințele şi să păşesc în vis. A reieşit că nici atunci nu era cazul. Am scris la maşină câteva pagini de însemnări despre evenimentele petrecute în toamna lui 1981, după o jumătate de sticlă de Ocho băută cu gândul să mă dezmorțesc, să las tequila să-mi stabilizeze mâinile tremurânde ca să mă pot apuca de treabă, însă imediat am avut parte de un atac de panică atât de grav că m-a trimis, în toiul nopții, la secția de urgențe de la Cedars-Sinai. Dacă e să legăm actul scrierii de o metaforă romantică, atunci voisem să iubesc romanul ăsta.

Lăsase impresia, în sfârşit, că mi se oferă şi mă predasem ispitei, dar când a venit timpul să ne consumăm relaţia m-am trezit incapabil să mă cufund în visare.

Asta s-a întâmplat în perioada în care scriam despre Mreajă – un criminal în serie care bântuise prin San Fernando Valley pe la sfârşitul primăverii lui 1980, făcându-şi simţită prezenţa cu şi mai multă forţă în vara lui 1981, şi care avea cumva, înspăimântător lucru, de-a face cu noi – şi un val de stres atât de violent s-a revărsat peste mine în acea noapte în care mă apucasem de notiţe, încât am început să gem de frica amintirilor şi m-am prăbuşit. Mi-a venit să vărs tequila pe care o turnasem în mine. Xanaxul pe care-l ţineam în noptieră nu mă ajuta nicicum – am înghiţit trei ştiind că n-o să acţioneze suficient de rapid. în acel moment am fost sigur că mi se apropie moartea. Am sunat la 911, i-am spus centralistei că am făcut un infarct şi am leşinat. Pentru că sunasem de pe un telefon fix – era în 2006, aveam patruzeci şi doi de ani şi locuiam singur –, mi-au dibuit rapid adresa şi un portar alarmat de la recepţia clădirii înalte în care locuiam ia escortat pe paramedici până la etajul al unsprezecelea. Portarul mi-a descuiat apartamentul şi m-au găsit în dormitor, pe podea. Mi-am revenit în simţiri într-o ambulanţă care gonea de-a lungul bulevardului San Vicente către Cedars-Sinai, la o aruncătură de băţ de Doheny Piaza, unde locuiam, şi după ce am fost împins cu targa în salonul de primiri urgenţe şi am luat cunoştinţă de ce se petrecea cu mine, m-a apucat jena – Xanaxul îşi făcuse între timp efectul, eram calm şi ştiam că nu e nimic în neregulă din punct de vedere fizic. Ştiam că atacul de panică avea legătură directă cu ce-mi aminteam despre Mreajă şi, mai exact, despre Robert Mallory.

M-a consultat un doctor – în principiu, nu aveam nimic, dar cei de la spital voiau să rămân internat peste noapte ca să mă supună unei baterii de teste, printre care şi un RMN, lucru cu care medicul de familie a fost de acord, aducându-mi aminte la telefon că asigurarea mea de sănătate va acoperi aproape întregul sejur. însă ţineam morţiş să ajung acasă şi am refuzat să mă las testat fiindcă, dacă aş fi rămas

peste noapte la Cedars, aş fi luat-o sigur razna ştiind că ce mi se întâmplase n-avea nimic de-a face cu corpul meu ori cu vreo boală pe care o oploşeam sau nu în mine. A fost o reacţie care pur şi simplu avea de-a face cu amintirea, cu trecutul şi cu invocarea acelui an oribil – cu Robert Mallory, cu Mreajă, cu Matt Kellner şi Susan Reynolds şi Thom Wright şi Deborah Schaffer, dar şi cu tunelul întunecat pe care-l străbătusem la vârsta de şaptesprezece ani.

Am abandonat proiectul după acea noapte şi am scris, în schimb, alte două cărţi pe parcursul următorilor treisprezece ani şi abia în 2020 am simţit că pot începe Cioburile ori Cioburile hotărâseră că Bret e pregătit, fiindcă romanul mi se făcea el cunoscut mie – şi nu viceversa. Nu mă apucasem de carte fiindcă irosisem mulţi ani încercând să pun cât mai multă distanţă între mine şi vis, între mine şi Robert Mallory, între mine şi acel ultim an de liceu la Buckley; atâtea decenii mă străduisem să iau distanţă de Mreajă, de Susan, Thom, Deborah şi Ryan şi de ce păţise Matt Kellner, înghesuisem povestea asta în cel mai întunecos cotlon al debaralei şi, mulţi ani, eschiva funcţionase – nu dădusem prea mare atenţie cărţii şi încetase să mă mai cheme. însă, la un moment dat, pe parcursul lui 2019, a început să mi se cocoaţe iarăşi în cârcă, să pulseze de o viaţă proprie, să vrea să se contopească cu mine, să mi se împrăştie prin conştiinţă într-un fel atât de convingător încât n-am mai putut s-o ignor – încercările de a n-o băga în seamă deveniseră apăsătoare. Momentul acesta se suprapunea cu faptul că renunţasem la scris piese de teatru, că hotărâsem, de la un punct încolo, să nu mai intru în horă – un deceniu în care fusesem generos recompensat pentru episoade-pilot de seriale de televiziune şi scenarii ale unor filme care, în mare parte, n-aveau să fie duse la bun sfârşit – şi m-am întrebat în treacăt dacă nu era vreo legătură între cartea care mă îmbia şi noua mea lipsă de interes pentru scrisul pentru Hollywood. Nici nu conta: trebuia să scriu cartea fiindcă voiam să le dau o încheiere celor petre-cute – în sfârşit, venise vremea.

Scânteia interesului meu reînnoit pentru romanul de faţă s-a aprins într-un moment tranzitoriu, la ani buni după ce

atacul de anxietate mă trimisese la Cedars. Văzusem o femeie – cât pe ce să zic o fată, dar nu mai era; o femeie trecută de cincizeci de ani, de vârsta mea – în intersecția dintre Holloway şi La Cienga, în West Hollywood. Se oprise pe trotuar, în fața hotelului Palihouse, purtând ochelari de soare, cu un telefon lipit de ureche, aşteptând o maşină, şi cu toate că era o versiune mult mai vârstnică a fetei pe care o cunoscusem cândva în liceu, chiar ea era, de neconfundat. Am ştiut-o într-o clipită, deşi n-o mai văzusem de aproape patruzeci de ani; încă reuşea să fie frumoasă fără niciun pic de efort. Tocmai virasem la stânga pe Holloway şi mă oprisem în trafic când am observat silueta pe trotuarul pustiu, unde stătea băiatul de la parcare – era la vreo şase metri de mine. În loc de euforia surprizei de a da nas în nas cu o veche prietenă, am simțit că mă ia un val de groază – m-a cuprins pe loc şi am înghețat sloi. Imaginea trecătoare a acestei femei, în carne şi oase, a stârnit iarăşi frica şi aceasta a început să înghită totul – exact cum făcuse în 1981. Chipul ei îmi reamintise că totul fusese real, că visul se înfiripase de fapt şi că, în ciuda faptului că trecuseră aproape patru decenii de când ne văzuserăm ultima oară, eram încă sub imperiul evenimentelor din acea toamnă.

N-am tras imediat pe dreapta, lângă gura căscată a garajului unei farmacii CVS aflate peste drum de Palihouse, ca să mă înfățişez femeii, să strig de uimire, să cobor din maşină şi să-i ofer o îmbrățişare, să mă minunez de frumusețea pe care încă o arăta – reuşisem să evit cu succes contactul cu restul colegilor de clasă din ultimul an de liceu pe rețelele de socializare, şi doar câiva izbutiseră să dea de mine de-a lungul anilor, îndeobşte în săptămânile de după publicarea unei cărți. În loc de asta, n-am făcut decât să mă zgâiesc prin parbrizul BMW-ului pe care-l conduceam în vreme ce ea zăbovea pe trotuarul pustiu, cu telefonul la ureche, ascultând ce-i spune persoana cu care vorbea, fără să scoată o vorbă şi, chiar cu ochelarii de soare la ochi, avea ceva chinuit în poziția trupului, ori poate că aşa îmi imaginam – poate că n-avea nimic, poate că se adaptase perfect şi procesase cele întâmplate în toamna lui 1981,

groaznica vătămare pe care o îndurase, oribila revelație de care avusese parte, pierderile suferite. Eram în drum spre Palm Springs cu Todd, un tip pe care-l cunoscusem în 2010 şi care locuise cu mine în ultimii nouă ani, ca să petrecem o săptămână cu un prieten venit cu avionul din New York. închiriase o casă la marginea coloniei de film din Palm Springs, urmând ca mai apoi să pornească spre San Diego, unde voia să participe la o serie de conferințe. Stăteam de vorbă cu Todd când am văzut-o pe respectiva femeie în fața hotelului şi am amuțit în mijlocul propoziției. O maşină a claxonat brusc în spate şi, când m-am uitat în oglindă, mi-am dat seama că semaforul de pe Holloway se făcuse verde şi eu nu mă clinteam din loc.

— E vreo problemă? a întrebat Todd în vreme ce am accelerat

în pripă şi am demarat spre Santa Monica Boulevard.

Am înghițit în sec şi-am îngăimat explicativ, încercând să-mi fac vocea să sune cât mai neutru cu putință:

— O ştiam pe fata aia...

Sigur că ea nu mai era de mult fată – din nou, avea aproape cincizeci şi cinci, la fel ca mine –, numai că eu aşa o cunoscusem, ca fată. în orice caz, nu conta. Todd n-a făcut decât să întrebe „Ce fată?", la care am dat vag şi distrat din mână. — Era cineva în față la Palihouse.

Todd şi-a întins gâtul, dar n-a văzut pe nimeni – fata dispăruse deja. A ridicat din umeri şi şi-a coborât iarăşi privirea în ecranul telefonului. Mi-am dat seama că radioul era pe postul Totally 80s şi că în boxe se auzea refrenul piesei „Vienna" a celor de la Ultravox – Nu înseamnă nimic pentru mine, se văita interpretul, asta nu înseamnă nimic pentru mine – în vreme ce frica începea să se îngroaşe, o versiune a aceleiaşi frici din toamna lui 1981, când puneam piesa mai spre sfârşitul fiecărei petreceri sau ne asiguram că apare pe orice casetă cu selecții muzicale. Lăsând piesa să mă poarte în trecut, în acea zi de decembrie, am socotit că obținusem până la urmă uneltele necesare pentru a face față celor întâmplate atunci, la şaptesprezece ani, ba chiar am crezut cu naivitate, în neghiobia mea, că-mi rezolvasem

trauma prin intermediul prozei publicate câțiva ani după aceea, când aveam douăzeci şi ceva, treizeci, patruzeci de ani, însă acea traumă s-a năpustit iarăşi asupra mea, dovedind limpede că, oricât aş fi crezut că mă dezbărasem de ea de unul singur, fără să trebuiască să fac mărturisiri într-un roman, nu-mi ieşise.

În acea săptămână cât am stat în deşert n-am putut dormi – poate cel mult câte două ceasuri pe noapte, după doze consistente de benzodiazepine. Ajungeam să cad lat în urma câte unei supra-doze de Xanax, însă visele întunecate nu-mi permiteau să ațipesc mai mult de o oră sau două, după care mă trezeam epuizat în dormitorul matrimonial, în casa din Azure Court, luptând cu valul din ce în ce mai mare de panică legat de fata pe care o văzusem. Criza vârstei mijlocii, care a debutat după noaptea aceea din 2006, când am încercat să scriu despre pățaniile noastre din ultimul an de liceu, şi-a aflat încheierea abia după aproape şapte ani – şapte ani petrecuți într-un vis febril în care anxietatea mea abuzivă i-a înstrăinat pe toți oamenii ştiuți, timp în care stresul asociat m-a făcut să pierd douăzeci de kilograme –, alungată cu ajutorul unui terapeut, un soi de consilier de viață cu care m-am întâlnit conştiincios, săptămână de săptămână, într-un birou de pe Sawtelle Boulevard, la numai un cvartal de 405, singurul cârpaci de creiere dintr-o jumătate de duzină încercați pe care nu l-am văzut să se sperie de lucrurile pe care i le spuneam. învățasem de la cei cinci psihoterapeuți de dinainte că trebuie să temperez imaginea ororii celor întâmplate – mie, nouă – şi că trebuie să-mi ajustez relatarea ca s-o fac mai uşor de înghițit, pentru a nu perturba şedințele terapeutice.

Eram în sfârşit într-o relație de durată şi problemele minore, care nu-mi puseseră de fapt niciodată viața în pericol – dependență, depresie –, îşi luau tălpăşița. Oameni care pe parcursul ultimilor şapte ani, cât umblasem emaciat şi furios, mă evitaseră, dădeau peste noul Bret la câte un restaurant ori pe la vreo proiecție de film şi păreau să nu mai priceapă nimic văzând că nu mai sunt aşa speriat de bombe şi dus cu sorcova ca altădată. Iar avatarul literar pe care în

opinia cititorilor îl întruchipam, cel de prinț al întunericului, se destrăma acum şi era înlocuit de ceva mai însorit – omul care scrisese American Psycho era de fapt, descopereau cu surprindere unii, doar un tip prietenos şi cam rătăcit, poate chiar plăcut în felul lui, nici vorbă să fiu nihilistul nepăsător cu care mă confundau atâția, o imagine pe care, poate, o adoptasem din inerție. Dar nu fusese niciodată ipostaza pe care intenționasem s-o arăt.

Femeia se oprise vizavi de o farmacie CVS care fusese odinioară, cu decenii în urmă, un disco-patinoar New Wave pe nume Flipper s şi, în drumul meu spre Palm Springs, dând cu ochii de ea, îmi adusesem aminte de ultima oară când pusesem piciorul în Flipper s, în primăvara lui 1918, înainte să apară, în septembrie, Robert Mallory şi totul să se schimbe. Eram cu Thom Wright şi încă doi țipi de la noi din clasă, Jeff Taylor şi Kyle Colson – patru elevi de liceu de şaptespreece ani în Rolls-Royce-ul decapotabil al lui Ron Levin, un escroc gay, trecut de patruzeci de ani, cu reputație destul de proastă, dar inofensiv, pe care-l adusese în gaşcă Jeff Taylor, cu toții un pic luați de cocaina trasă în apartamentul lui Ron din Beverly Hills cu puțin timp înainte. Era, de fapt, seara unei zile de şcoală, în mijlocul semestrului din anul trei de liceu. Ce ar putea să sugereze asta despre adolescența noastră este, presupun, deschis interpretării. S-ar putea să lase ceva de înțeles despre lumea noastră şi faptul că Jeff, un surfer chipeş, care – după Thom Wright – era al doilea sau al treilea cel mai arătos tip din clasă, îi oferea mici favoruri sexuale lui Ron Levin, pe bani, cu toate că Jeff era hetero. Banii se duceau în mare pe cumpărarea vreunei plăci noi, a unor dispozitive stereo şi la un dealer de iarbă din Zuma.

Ceva despre lumea noastră s-ar putea înțelege şi din faptul că Ron Levin avea să fie omorât, câțiva ani mai târziu, de doi membri ai unui aşa-zis Club al Băieților de Miliarde – o colectivitate socială şi de investiții alcătuită dintr-o pletoră de indivizi cunoscuți din vedere, parte din tabloul şcolilor private din Los Angeles, țipi ce frecventau cursurile Şcolii de Băieți Harvard, instituție care, alături de Buckley, era una

dintre cele mai prestigioase şcoli particulare din Los Angeles, iar elevii din ambele se ştiau între ei în lumea întrucâtva exclusivistă a liceelor private de atunci. După aceea aveam să-l cunosc pe fondatorul Clubului Băieţilor de Miliarde, un tip de vârsta mea pe nume Joe Hunt, în vacanţa de iarnă de la colegiul universitar Bennington, la o cină informală cu câţiva amici, în localul La Scala Boutique din Beverly Hills, în lunile de dinainte de asasinarea lui Ron Levin, ordonată de Joe Hunt la îndemnul şefului securităţii de la CBM, şi nimic în privinţa lui Joe Hunt, înalt, arătos şi tăcut, nu dăduse vreo clipă de înţeles c-ar fi fost capabil de delictele care aveau să-l bage la zdup.

Mă abat de la poveste – ce ni s-a întâmplat în toamna lui 1981 n-a avut nimic de-a face cu Băieţii de Miliarde, cu Ron Levin sau cu Joe Hunt. Acesta era doar un indicator al direcţiei către care avea să se îndrepte lumea din care făceam parte pe parcursul acelei vaste perioade imperiale. Până să se „întâmple" Clubul Băieţilor Miliardari în 1983, ce ni se „întâmplase" nouă se petrecuse deja, şi poate că această lume adultă, de un hedonism degajat, în care pătrundeam plini de zel, le-a îngăduit lui Robert Mallory, lui Mreajă şi evenimentelor acelei toamne să ne întâmpine – avea să mi se pară, mai apoi, că trimisesem cu nesăbuinţă o invitaţie, neştiind nimic de preţul pe care urma să-l plătim în final.

Flipper s prindea formă din ce în ce mai clar în acea noapte primăvăratică, pentru noi, cei din Rolls-Royce-ul decapotabil al lui Ron, în vreme ce străbăteam La Cienga, venind dinspre Beverly Hills către West Hollywood, cu Donna Summer cântând „Dim All the Lights" de pe albumul Bad Girl în boxele stereo. Ron conducea. Jeff era în faţă, Kyle, Thom şi cu mine în spate, însă am văzut, înghesuit între Thom şi Kyle, cum Ron îşi lasă palma pe coapsa lui Jeff şi cum acesta îi dă deoparte mâna cu blândeţe, fără să-i arunce nici măcar o privire. Thom se aplecase şi el să vadă privelişţea, după ce-l înghiontisem, şi apoi se uitase la mine ridicând din umeri, dându-şi ochii peste cap, în fine. Ridicatul din umeri însemna că pur şi simplu ne aflam cu toţii acolo şi ne convenea? M-am întrebat asta, plin de

speranțe, întorcându-i privirea lui Thom Wright. De fapt, nu ne păsa: eram tineri şi turnați, noaptea de primăvară era caldă, intram într-o lume a adulților – nu conta nimic altceva. Noaptea asta din 1981 a fost înaintea unei veri placide şi frumoase în L.A. – vara de dinainte să înceapă oroarea, deşi aveam să descoperim că începuse de fapt înainte, se desfăşurase deja în feluri de care nu eram conştienți încă – şi noaptea respectivă, despre care-mi amintesc puține amănunte, pare, privind în urmă, una dintre ultimele seri inocente ale vieții mele, în ciuda faptului că n-ar fi trebuit niciodată să ajung acolo ca minor, un pic exaltat din cauza cocainei şi în tovărăşia unui bărbat gay mult mai în vârstă care avea să fie asasinat trei ani mai târziu de unul dintre camarazii noştri de la şcoala privată.

Nu-mi amintesc să mă fi dat cu patinele, dar țin minte că m-am aşezat într-un separeu şi am băut şampanie, coloana sonoră de la Xanadu bubuia în boxe şi mai țin minte că ne-am întors în apartamentul lui Ron din Beverly Hills, unde acesta a dispărut cu naturalețe în dormitor alături de Jeff – să-i arate, chipurile, un Rolex nou pe care tocmai şi-l cumpărase. Kyle s-a întors cu maşina la părinții lui care locuiau în Brentwood, în vreme ce Thom şi cu mine am mai tras nişte coca, am pus muzică (şi până în ziua de azi îmi amintesc piesele: Duran Duran, Billy Idol, Squeeze), apoi, într-un târziu, am plecat, lăsându-l pe Thom în aşteptarea lui Jeff şi, după ce Ron a căzut lat, s-au dus amândoi la vila pe care o' avea tatăl lui Jeff din Malibu, unde au făcut noapte albă, au terminat jumătatea de gram pe care Ron i-a dat-o lui Jeff şi-au coborât pe plajă în zori, în costume de scafandri, să facă surf pe crestele valurilor care se ridicau de-a lungul țărmului matinal, ca mai apoi să-şi îmbrace uniformele şi să străbată lungul drum până la Buckley, urmând Sunset Boulevard până la Beverly Glen şi de acolo, peste deal, în Sherman Oaks. Eu aveam să ajung cu câteva ore mai devreme, conducând prin canioane, la părinții mei, pe Mulholland, unde am luat un diazepam găsit într-o cutiuță Gucci pentru pilule – cutia fusese un cadou de la Susan Reynolds când împlinisem cincisprezece ani şi poate încă un

indiciu în privința situației în care ne aflam cu toții – înainte să cad într-un somn lin şi fără vise.

Eram extraordinar de independenți la şaisprezece ani, dar asta nu dădea niciodată impresia c-ar fi fost în defavoarea tinereții noastre, fiindcă săptămâna în care îți iei permisul de conducere în L.A. e cea în care ai devenit adult. Țin minte când Jeff Taylor a căpătat prima lui maşină, înaintea noastră, a celorlalți, şi într-o seară l-a cules pe Thom Wright din Beverly Hills, a trecut apoi prin Mulholland să mă ia şi pe mine, după care a pornit spre Hollywood cu piesa „You May Be Right" a lui Billy Joel, de pe albumul Glass Houses, cu volumul dat la maximum, şi ne-am dus să vedem o proiecție de seară, Saturn 3, într-un Cinerama Dome pustiu – asta era în februarie 1980. Nu mai țin minte filmul – o peliculă interzisă minorilor având-o pe Farrah Fawcett în distribuție – , ci doar libertatea de a fi de capul nostru, fără implicarea vreunui părinte. Era pentru prima oară când ne duceam singuri cu maşina să vedem un film la zece seara şi țin minte că am mai lălăit-o prin vasta parcare a cinematografului în vreme ce miezul nopții se apropia, cu un Hollywood pustiu împrejurul nostru, împărțind un cui, cu viitorul larg deschis.

N-a fost ceva neobişnuit ca, după ce mi-am luat permisul, să hotărăsc într-o miercuri oarecare, pe la şapte seara, după ce-mi aruncasem un ochi pe temele pentru acasă, că am chef să pornesc

cu maşina peste deal, de la casa noastră de pe Mulholland până în West Hollywood, la Whisky, la primul program al celor de la Psychedelic Furs, fără să cer permisiunea mamei (părinții mei se despărțiseră încă din 1980), ba chiar devenise o ieşire obişnuită la mijloc de săptămână. O anunțam pe mama, atât, că mă întorc înainte de miezul nopții, apoi mă furişam afară şi conduceam prin canioanele pustii, cu Missing Persons sau The Doors cântând în boxe, şi parcam pe North Clark, un pic mai încolo de Sunset, unde-i plăteam parcagiului cinci dolari. în Whisky era uşor să intru cu un act de identitate fals (pe care nici nu mi-l cereau în unele seri) şi, odată intrat în club, îl întrebam pe rastafarianul de la bar dacă ştie unde se poate găsi nişte cocaină, iar el, cel mai

adesea, îmi arăta cu degetul un puşti cu păr blond-platinat, în fundul sălii, de care mă apropiam şi căruia, cu un gest conspirativ, îi strecuram în buzunar un sul de bani înainte să comand un whiskey cu lămâie, băutura mea favorită în liceu, şi-l aşteptam să dea un scurt tur prin biroul managerului şi să-mi aducă apoi un pachețel. După aceea mă plimbam cu maşina prin canioane, străbăteam întinderea Mulhollandului – totul pustiu, eu pufăind dintr-o țigară de cuişoare –, coboram după aceea prin Laurel Canyon şi treceam prin cvartale cuibărite deasupra bulevardului Ventura: începeam în Studio City şi mai apoi alunecam încetişor prin Sherman Oaks până-n bezna de pe Valley Vista, ajungeam în Encino şi apoi, dincolo de el, în Tarzana, şofând într-o doară pe lângă casele întunecate de care erau înțesate cartierele de suburbie, ascultând Kings până se făcea vremea să mă întorc pe Mulholland. O luam ori pe Ventura ori pe 101, iar la Van Nuys o apucam pe Beverly Glen şi câteodată, îndreptându-mă spre casă, surprindeam străfulgerările verzui ale ochilor de coioți în lumina orbitoare a farurilor holbându-se la Mercedes în vreme ce traversau agale carosabilul pe Mulholland – câteodată în haite – şi trebuia să opresc automobilul, aşteptând ceata prădalnică să treacă. Şi mereu izbuteam să fac față dimineții următoare, oricât de târziu aş fi frecat-o pe-afară, să ajung în parcarea de la Buckley, purtându-mi uniforma cu nonşalanță, cu câteva minute înainte de începutul primei ore, fără să mă simt vreodată obosit ori mahmur, ci doar cuprins de o energie plăcută.

Dacă primăvara şi vara lui 1981 fuseseră visul paradisiac, atunci septembrie a însemnat sfârşitul visului, odată cu apariția lui Robert Mallory – se ivise acum senzația că se apropie altceva, tipare întunecate începeau să se arate şi am început, pentru prima oară, să băgăm de seamă tot felul de lucruri: un semnal pe care nu-l mai auzisem până atunci începuse să ne cheme. Nu vreau să fac o legătură directă între anumite evenimente şi sosirea lui Robert Mallory în septembrie 1981, după acea vară paradisiacă, dar s-a întâmplat ca aceasta să coincidă cu un un fel de nebunie

care se lăsa încetişor peste metropolă. Era ca şi cum o altă lume şi-ar fi anunţat apariţia, zugrăvind-o în nuanţe mai întunecate pe cea pe care până atunci o consideraserăm cu toţii dată de-a gata.

A existat, de exemplu, o perioadă în care locuinţe din anumite cartiere erau luate la ochi şi ţinute sub supraveghere de membri ai unei secte cu intenţii greu de desluşit, câte un hipiot palid îşi făcea veacul pe la câte un capăt de alee, bolborosind ceva printre dinţi, iar mersul lui de colo-colo era întrerupt doar de un soi de dans scurt, cu tălpile izbite în pământ, şi mai încolo, în decembrie, aveau să apară bombe cu explozibil de plastic plantate de secta hipioţilor. Un lunetist se postase deodată pe acoperişul unui magazin universal din Beverly Hills, în noaptea de dinainte de Ziua Recunoştinţei, şi o ameninţare cu bombă golise restaurantul Chasens în ajunul Crăciunului. Aflam cu una, cu două de câte un adolescent din Pacific Palisades convins că fusese posedat de un „demon" şi de exorcizarea elaborată oficiată de doi preoţi întru eliberarea băiatului de diavolul care aproape îl omorâse – ochii îi sângeraseră, surzise de-o ureche, se îmbolnăvise de pancreatită şi îşi rupsese patru coaste pe parcursul ritualului. La fel am auzit şi de cazul studentului de la UCLA îngropat de viu, ca farsă, de cinci colegi de clasă prăjiţi cu PCP la petrecerea unei frăţii despre care un martor spusese destul de anost că „scăpase de sub control", şi care aproape dăduse colţul, ajungând în comă într-un salon întunecos dintr-una dintre clădirile ce mărgineau Medical Piaza. Se iviseră ca din senin, înflorind prin tot oraşul, cuiburi de păianjeni. Cea mai trăsnită legendă din toamna aceea implica o mutaţie, un monstru, un peşte mare cât o maşină mică fusese capturat din ocean în Malibu – piele alb-cenuşie, presărată cu petice mari de solzi argin-tii-arămii, avea fălci de rechin, dar cu siguranţă nu era unul; când monstrul fusese spintecat de pescarii locali, doi câini daţi dispăruţi, înghiţiţi cu totul, se aflau în burta acestuia.

Şi, desigur, mai era şi Mreajă, care-şi făcea cunoscută prezenţa.

Cam de vreun an se ţineau lanţ felurite spargeri şi atacuri, apoi dispariţiile, după care, în 1981, cadavrul încă unei adolescente dispărute fusese găsit – corpul primeia fusese descoperit în 1980 – şi s-a făcut în cele din urmă legătura cu atacurile din locuinţe. Totul s-ar fi putut petrece şi în lipsa lui Robert Mallory, dar faptul că sosirea lui a coincis cu strania întunecare care începuse să ne cuprindă viaţile era un lucru pe care nu-l puteam ignora, deşi alţii o făcuseră şi se puseseră în calea primejdiei. Că era vorba de ghinion sau de coincidenţe nefericite, evenimentele erau pur şi simplu legate unele de altele şi, cu toate că nu Robert Mallory fusese lunetistul de pe acoperişul magazinului sau apelantul care golise restaurantul Chasens, deşi nu avusese de-a face cu exorcizarea violentă din Pacific Palisades şi fusese departe de casa frăţiei din Westwood în care bobocul aspirant sfârşise aruncat în groapă, prezenţa lui, pentru mine, avea legătură cu toate aceste lucruri; toate poveştile de groază pe care le auzisem în toamna aceea, toate lucrurile care ne umbreau bula în care trăiserăm până atunci, lucruri nemaivăzute de altfel, duceau către el.

Cu o săptămână în urmă am comandat o copie a anuarului din 1982 de la liceul Buckley de pe site-ul classmates.com, pentru nouăzeci şi nouă de dolari. Curierul mi l-a adus patru zile mai târziu la apartamentul de pe Doheny. Când a sosit mi-am amintit de ce nu avusesem şi eu un exemplar până atunci: n-am vrut să-mi amintesc lucrurile care ni se întâmplaseră mie şi prietenilor noştri pierduţi. Albumul era intitulat Imagini, ediţia respectivă fusese îngrijită de o colegă care avea să ajungă o binecunoscută producătoare de film la Hollywood şi care dăduse o temă cinematografică anului 1982: printre filele anuarului fuseseră intercalate cadre din tot felul de filme, de la Pe aripile vântului la Oameni obişnuiţi, care păreau acum, privind în urmă la cele întâmplate, de o frivolitate şi o nepăsare aproape nenaturale, ca un zâmbet schimonosit trasat cu rujul pe o mască funerară. Când am început să răsfoiesc încetişor filele secţiunii „Ultimul an”, în care fiecare dintre noi avea dedicată câte o pagină plină cu amintiri,

mulțumiri adresate părinților, citate favorite şi fotografii ale prietenilor, menită să ilustreze cine credeam noi că suntem la optsprezece ani şi tot ce aveam mai bun în noi, a început să mă macine faptul că dintre acei şaizeci de elevi care formau promoția anului 1982, cinci lipseau – cei care n-o scoseseră, din diverse motive, la capăt – şi de acest fapt nu mă puteam ascunde: nu-l puteam extirpa visându-l şi nici nu puteam să mă prefac că nu-i real. Apăream în ordine alfabetică şi, după sorbitul unui păhăruț de gin, aveam să încerc, fără tragere de inimă, să răsfoiesc locurile în care s-ar fi aflat ei în acele şaizeci de pagini şi să observ că nu sunt acolo şi cu asta basta – existaseră cu toții în acea primă săptămână de septembrie, iar acum fuseseră şterşi cu totul. Chiar şi aşa, trei dintre ei fuseseră trecuți la secțiunea „In Memoriam" de la finalul albumului.

TOAMNA / 1981

1

Țin minte că era după-amiaza de duminică de dinainte de Ziua Muncii, în 1981, că ultimul nostru an de liceu era pe cale să înceapă în acea dimineață de marți, 8 septembrie – şi mai țin minte că Grajdurile Windover se aflau pe o culme de deasupra oraşului Malibu, unde Deborah Schaffer îşi ținea calul cel nou, pe Spirit, într-una dintre cele douăzeci de boxe separate în care îşi aveau sălaşul restul animalelor, şi țin minte că eram la volan de unul singur, ținându-mă după Susan Reynoldds şi Thom Wright, în Corvette-ul decapotabil al lui Thom, pe Pacific Coast Highway, cu oceanul licărind slab în spatele nostru în aerul umed, până am ajuns la ieşirea care ducea către grajduri. Şi țin minte că ascultam „Dangerous Type" de la The Cars – de pe o casetă cu compilații, care includea Blondie, The Babys şi Duran Duran – ținându-mă pe urmele lui Thom, pe şoseaua şerpuitoare care ducea la intrarea în grajduri, unde am parcat lângă BMW-ul nou-nouț şi strălucitor al lui Deborah, singura

maşină din parcare în acea duminică; ne-am trecut pe listă la recepția din față, ne-am ținut pe o cărare mărginită de copaci până am dat de Debbie, care-l plimba de căpăstru pe Spirit într-un țarc împrejmuit şi pustiu – îl călărise deja, dar şaua rămăsese pe cal, iar Debbie încă avea echipamentul de jocheu pe ea. Priveliştea m-a şocat – şi țin minte că m-au trecut fiori la apariția calului în dogoarea sfârşitului de după-amiază. Spirit înlocuia un cal pe care Debbie îl scosese în iunie din competiții.

— Hei, a zis Debbie cu glasul ei plat, lipsit de inflexiuni.

Țin minte cât de găunos i-a sunat vocea în pustietatea care ne înconjura – un ecou amortizat. Dincolo de boxele îngrijite, zugrăvite în alb şi verde-pin, se întindea o pădure care bloca priveliştea spre oceanul Pacific – vedeai petice mici de un albastru sticlos, dar totul părea molcom şi de neclintit, nimic nu mişca, de parcă am fi fost închişi într-o cupolă de plastic. Țin minte că era foarte cald, simțeam că fusesem într-un fel silit să vizitez grajdurile doar pentru că Debbie devenise iubita mea în vara aceea şi aşa se cuvenea să procedez, nu era neapărat un lucru pe care abia aşteptam să-l fac. Mă resemnasem totuşi: voiam să stau acasă şi să lucrez la noul meu roman, dar la şaptesprezece ani trebuia să păstrez unele aparențe.

Țin minte că Thom a scos un „Uau” când s-a apropiat de cal şi, aşa cum era cazul cu toate lucrurile pe care le zicea, ar fi putut să pară o exclamație naturală, dar i-a ieşit pe acelaşi ton ca al lui Debbie, plat, de parcă nici n-ar fi avut vreo opinie: totul era cool, totul era marfă, totul era un uau răsuflat din vârful buzelor. Susan şi-a murmurat încuviințarea scoțându-şi de la ochi ochelarii de soare cu lentile alungite.

— Hei, frumuşelule, mi s-a adresat Debbie, pupându-mă pe obraz.

Țin minte că am încercat să mă zgâiesc admirativ la cal, dar chiar nu voiam să-mi pese de el – şi totuşi era atât de mare şi de viu că m-a bulversat. De aproape arăta magnific şi mi-a făcut o impresie puternică – părea imens, făcut din muşchi şi atât, o amenințare – ar putea să-ți facă rău, mi-am

zis –, dar era calm şi în clipa aceea nu l-a deranjat câtuşi de puțin să-l mângâiem pe crupă. Țin minte că eram conştient de faptul că Spirit era un alt exemplu al bogăției lui Debbie şi al nepăsării cu care aceasta venea la pachet: costul întreținerii şi adăpostirii lui avea să fie astronomic şi nu se putea şti cât de interesată era de el cu adevărat la şaptesprezece ani şi dacă interesul acela avea să țină şi în viitor, însă acesta era un alt aspect pe care nu-l ştiusem despre Debbie, cu toate că fusesem colegi de şcoală din clasa a cincea – nu-i dădusem atenție până atunci: ştiam că o pasionaseră mereu caii şi totuşi n-o cunoscusem niciodată cu adevărat până în vara de dinaintea ultimului nostru an de liceu, când începusem relația cu ea şi-i văzusem etajerele din dormitor gemând de panglici, trofee şi fotografii de-ale ei la diferite evenimente de hipism. Mai degrabă mă interesase tatăl ei, Terry Schaffer. în 1981, Terry Schaffer, la treizeci şi nouă de ani, era deja extrem de înstărit, după ce îşi clădise bună parte din avere pe câteva filme care – inexplicabil în două cazuri – avuseseră succes, numărându-se printre cei mai respectați şi solicitați producători de film. Avea gust, sau măcar ceea ce Hollywoodul considera a fi gust – fusese de două ori nominalizat la Oscar – şi i se făceau mereu oferte să conducă studiouri, chestie care nu-l interesa deloc. Mai era şi gay – nu pe față, ci discret – şi era însurat cu Liz Schaffer, pierdută într-un asemenea noian de privilegii şi durere că mă făcea să mă întreb dacă era măcar conştientă de orientarea sexuală a soțului ei. Deborah era singurul lor copil. Terry a murit în 1992.

Thom o întreba pe Debbie tot felul de chestii mărunte despre armăsar, iar Susan îmi arunca ocheade şi zâmbea – mi-am dat ochii peste cap, dar nu din cauza lui Thom, ci a non-situației în ansamblu. Susan a făcut la fel: se stabilea între noi o conexiune care nu-i implica pe prietenii noştri. După ce-am mângâiat şi am admirat calul, nu prea mai aveam de ce s-o lungim pe-acolo şi țin minte că mi-am zis: De asta am venit cu maşina până în Malibu? Ca să casc gura şi să alint noul cal idiot al lui Debbie? Şi țin minte că stăteam aşa, simțindu-mă cumva aiurea, deşi sunt sigur că Thom şi

Susan nu gândeau asta: aproape niciodată nu se arătau agasați, nimic nu-i râcâia vreodată, calmul le era monumental, şi datul ochilor peste cap părea conceput de Susan ca să-mi tempereze reacțiile, dar eram recunoscător pentru asta. Deborah m-a sărutat uşor pe buze.

— Ne vedem mai târziu la mine? a întrebat.

Pentru o clipă, conversația şoptită dintre Thom şi Susan mi-a atras atenția, apoi m-am întors spre Debbie. Țin minte că în noaptea aceea urma să aibă musafiri la ea acasă, în Bel Air, şi că am zâmbit cu naturalețe ca s-o liniştesc.

— Păi da, absolut.

Şi apoi, cât ai bate din palme, de parcă am fi făcut repetiții înainte, Thom, Susan şi cu mine ne-am întors la maşini, în vreme ce Debbie a pornit cu Spirit spre boxă, însoțită de o persoană din personalul Windover, îmbrăcată în uniformă din blugi albi şi geacă de fâş. I-am urmat pe Thom şi pe Susan pe autostradă şi, când au virat la stânga pe Sunset Boulevard, pe care aveam să mergem tot drumul dintre plajă şi intrarea de est în Bel Air, o melodie care-mi plăcea la nebunie, cu toate că n-aş fi admis niciodată asta, a început să cânte pe casetă: „Time for me to fly” de la REO Speedwagon, o baladă siropoasă despre un fraier care îşi face curaj să-i spună iubitei că totul s-a sfârşit între ei, dar care, pentru mine, la şaptesprezece ani, era un cântec despre metamorfoză, iar versul ştiu că doare să-ți spun rămas-bun, dar e vremea să-mi văd de drum... însemna altceva în acea primăvară şi vară ale lui 1981, când m-am ataşat de piesă. Era despre părăsirea unui tărâm şi intrarea într-altul. Exact cazul meu. Şi țin minte c-am dat raita asta pe la grajduri nu pentru că acolo s-ar fi întâmplat ceva – nu fusese decât un drum spre Malibu, pe care-l făcusem cu Thom şi Susan ca să vedem calul –, ci fiindcă după-amiaza respectivă a continuat cu noaptea în care am auzit pentru prima oară numele unui elev nou, care avea să intre în clasa noastră de la Buckley în toamna aceea: Robert Mallory.

Thom Wright şi Susan Reynolds erau împreună din clasa a zecea – acum erau cei mai populari nu doar din clasa noastră, ci din tot liceul, mai ales după ce Katie Choi şi Brad

Foreman absolviseră în iunie. Era evident de ce: Thom şi Susan erau pur şi simplu frumoşi, americani getbeget, cu păr blond-închis, ochi verzi, bronzaţi, şi era ceva logic în felul în care gravitaseră inevitabil unul spre celălalt, iar acum umblau nedezlipiţi – mai mereu împreună. Proveneau din familii înstărite din L.A., dar părinţii lui Thom divorţaseră şi taică-său îşi mutase reşedinţa la New York. Excursiile în Manhattan făcute de Thom ca să-şi viziteze tatăl erau singurele daţi când cei doi nu erau împreună. Vreo doi ani au fost îndrăgostiţiţi, până în toamna lui 1981, când unuia dintre ei i s-a dus scânteia, lucru care a pus în mişcare o serie de evenimente înfiorătoare. Mie mi se aprinseseră călcâiele după amândoi, dar nu recunoscusem în faţa niciunuia că ar fi fost vorba cu adevărat de iubire.

De când ne cunoscuserăm la Buckley, în clasa a şaptea, rămă-sesem cel mai apropiat amic de sex masculin al lui Susan, iar cinci ani mai târziu ştiam totul despre ea: când era pe ciclu, problemele cu maică-sa, toate supărările şi frustrările imaginare pe care credea că le îndură şi îndrăgostelile de colegii de dinaintea lui Thom. Ştia cumva că sunt înamorat în secret de ea şi chiar dacă eram mai mereu prin preajmă nu spunea niciodată nimic, ci doar mă tachina în anumite momente, în cazul în care-i dădeam prea multă atenţie sau dacă nu-i dădeam destulă. Eram măgulit de faptul că lumea credea că suntem împreună şi nu făcusem mare lucru ca să pun capăt zvonurilor despre noi doi până nu intrase Thom în scenă. Susan Reynolds fusese prototipul de ţipă beton sud-cali-forniană chiar şi la treisprezece ani, înainte să conducă un BMW decapotabil, să fie mai mereu puţin prăjită de la marijuana, diaze-pam sau vreo jumătate de sedativ (dar cu toate astea, făcea faţă – era o elevă de nota 10 fără să depună prea mult efort) şi să poarte fără sfială ochelarii de soare Wayfarer când străbătea holurile boltite, cu stucaturi, în drum spre sala de clasă, asta dacă nu-i cerea vreun profesor să şi-i dea jos – orice elev de la Buckley părea să fie în posesia unei perechi de ochelari de firmă, dar folosirea acestora nu era permisă în campus, mai puţin în parcare şi pe Gilley Field. Pe parcursul anilor de gimnaziu –

în anii '70 i se spunea „şcoală primară” –, Susan lăsase impresia că mi se confesează în toate şi, cu toate că nu-i răspundeam cu aceeaşi încre-dere, îi dezvăluisem destule cât să ştie despre mine chestii nemaiştiute de nimeni altcineva, dar numai până la un punct. Unele lucruri nu aveam să i le spun niciodată.

Susan Reynolds a devenit, cât ne-am perindat prin anii următori de şcoală, regina defacto a dasei noastre: era frumoasă, sofisticată, de o modestie care uimea pe oricine şi avea un aer sexual cât se poate de firesc chiar şi înainte să se cupleze cu Thom – şi nu pentru că ar fi fost o curviştină; de fapt îşi pierduse virginitatea cu Thom şi nu mai făcuse sex cu altcineva – dar frumuseţea lui Susan intensifica negreşit, pentru noi toţi, ideea sexualităţii ei. în cele din urmă, Thom a mai făcut un pas, iar aura sexuală a lui Susan s-a conturat şi mai mult atunci când au început să-şi dea întâlniri, cu toate că fusese prezentă mereu: şi chiar dacă la început nu şi-o trăseseră pe bune, odată cuplaţi, în acele prime săptămâni din toamna lui 1979, întrebarea fusese următoarea: cum ar fi putut doi adolescenţi aşa frumoşi să nu se fută unul cu altul? Prin septembrie 1981 încă eram destul de apropiat de Susan, ba cred că în unele privinţe se simţea mai legată de mine decât de Thom – aveam, fireşte, un alt tip de relaţie –, dar între timp părea să se fi instaurat între noi o uşoară circumspecţie, nu neapărat îndreptată spre ceva anume, ci aşa, un fel de disconfort general. Era cu Thom de doi ani şi o tentă vagă, dar evidentă, de lehamite o cuprinsese cu totul. Gelozia pe care mi-o stârniseră şi care aproape mă schilodise ajunsese, cred, să se dizolve.

Thom Wright, la fel ca Susan Reynolds, intrase la Buckley în clasa a şaptea, transferat de la Horace Mann. Părinţii lui divorţaseră când el era într-a noua şi acum locuia cu maică-sa în Beverly Hills, în vreme ce taică-său se mutase în Manhattan. Fusese mereu un drăgălaş – sărea în ochi drept cel mai drăguţ tip din clasă, cel mai adorabil chiar – şi abia după ce i se întâmplase ceva în vara anului 1979, la întoarcerea sa din New York, după ce petrecuse iulie şi august cu tatăl lui, devenise cu adevărat bărbat, şi treaba

asta era cumva inexplicabilă; în vara aceea avusese loc un soi de meta-morfoză, gingăşia şi drăgălăşenia se estompaseră şi începuserăm să-l privim altfel – când ne-am întors la şcoală în luna septembrie a ultimului nostru an de liceu, Thom căpătase, brusc şi oficial, o nouă aură sexuală. Cu toate că eu îl admirasem mereu într-un fel sexual, toată lumea putea să-şi dea seama că era bine făcut, că avea un maxilar mai proeminent şi părul mai scurt ca înainte – lucru aproape nelipsit printre tipii de la Buckley (în mare parte din cauza reglementărilor şcolare în privinţa tunsorii) – dar freza îi oferea ceva mai mult stil, un moment, un semnalizator al bărbăţiei – şi când i-am aruncat o privire în vestiar, în acea primă săptămână de după vacanţa de vară, când ne schimbam pentru ora de sport (cât am stat la Buckley, dulăpioarele noastre au fost mereu unul lângă altul), am simţit că mi se taie răsuflarea văzând că, evident, lucrase la sală şi îşi definise pieptul, braţele şi abdomenul mai mult ca atunci când îl văzusem ultima oară în iunie, în costum de baie, la petrecerea de la piscină a lui Anthony Matthews. I se adăuga, şi asta m-a zguduit, paloarea coapselor şi a feselor pe care crescuseră muşchi noi – locuri unde costumul de baie ţinuse soarele la distanţă în weekendurile petrecute în Hamptons – intrând în contrast cu restul corpului bronzat. Thom se transformase într-un ideal al atractivităţii adolescentine. Îl făcea şi mai ispititor faptul că părea să nu-i pese, să nu bage de seamă, de parcă mama natură i-ar fi oferit aceste lucruri în dar – era lipsit de vanitate, îmi tot scosesem din cap orice gând referitor la faptul că sentimentele mele faţă de el aveau să fie vreodată împărtăşite, fiindcă el era hetero până în măduva oaselor, în niciun caz ca mine.

E posibil ca atracţia pe care o simţisem dintotdeauna faţă de el să fi revenit în acele prime câteva săptămâni de după ce s-a întors de la New York, în septembrie 1979, dar apoi s-a combinat cu Susan şi uite-aşa am devenit, fără cine ştie ce efort, un fel de trio, mai ales după ce ne luaserăm maşini, în primăvara următoare. Ne petreceam timpul împreună la sfârşit de săptămână, ne duceam împreună la filme în

Westwood, făceam plajă la Jonathan Beach Club în Santa Monica şi dădeam raite pe la Century City Mall, iar îndrăgosteala mea, atât faţă de Thom, cât şi faţă de Susan, ajunsese să nu mai aibă sens. Nu că Thom i-ar fi dat vreodată atenţie, cu toate că Susan, sunt convins, pricepuse ce simt şi ştia că o doresc: Thom, să recunoaştem, nu era foarte ager – în privinţa multor lucruri – şi totuşi avea în el o detaşare misterioasă care îl făcea atrăgător şi liniştitor, fără să afişeze vreodată încordare, era un monument de relaxare şi nici măcar nu se droga. Cocaina a fost singurul drog care i-a plăcut pe la finalul clasei a unsprezecea, trăgea pe nas de câteva ori câte o liniuţă sau două şi-l ţinea toată petrecerea şi, cu excepţia rară a câte unei sticle de bere Corona, nu se atingea de băutură. Era foarte uşor să-l ai prin preajmă şi era deschis la orice, iar de fiecare dată când aveam fantezii că mă dau la el, îmi imaginam că m-ar fi atins măcar puţin, înainte de a-mi respinge cu blândeţe avansurile, dar nu de tot şi în niciun caz fără un sărut şi fără să-mi strângă uşor fesa-n palma lui, în încercarea de a mă consola. în fanteziile mai elaborate, Thom nu mă respingea şi sfârşeam asudaţi leoarcă. Făceam sex sălbatic şi îmi închipuiam că la finalul actului avea să mă sărute pasional, gâfâind, hohotind domol, uluit de plăcerea pe care i-o oferisem în feluri în care Susan Reynolds n-ar fi putut niciodată să i-o ofere.

N-am vrut ca Debbie Schaffer să mă sărute la Grajdurile Windover în după-amiaza aia, de faţă cu Thom şi Susan, dar nici nu mă necăjea peste măsură. Ea era, într-un fel, un experiment – nu

ţinusem să-mi fac o iubită în ultimul an de liceu, mai puţin în cazul în care ar fi fost vorba de Susan Reynolds – şi totuşi, la începutul verii, Debbie ajunsese, cumva inexplicabil, fix asta. Eram la o altă petrecere, acasă la Anthony Matthews, şi abia începuse să se mozolească cu mine întinsă pe şezlong, lângă piscina iluminată. Eu eram pe sedative, ea luase coca, era miezul nopţii, din interiorul casei se auzea „I Got You" a celor de la Split Enz (...Nu ştiu de ce câteodată mi-e frică...), încă mă străduiam să fiu atras de fete – nu terminasem cu asta – şi toate astrele păreau să se fi

aliniat întru cuplarea noastră. N-a făcut decât să se arunce asupra mea, iar eu, în mod surprinzător, m-am lăsat dus de val. Nu-mi păsa deloc de aparențe – deşi, evident, nu mă dădeam în stambă ca bisexual şi nici n-aveam chef să induc în eroare vreo fată sau vreun băiat –, dar eram şi destul de pasiv şi, fiind vorba de Debbie Schaffer, pe care o ştiam din clasa a cincea, am lăsat-o să-şi facă damblaua în vara aia, gândindu-mă că includerea ei în viața mea ar fi putut echilibra grupul alcătuit din mine, Thom şi Susan, că ar fi făcut situația mai puțin dureroasă pentru mine sau poate că speram să stârnesc gelozia în vreunul dintre ei, lucru care, fireşte, nu s-a întâmplat. Mai voiam să fiu aproape de Debbie şi ca să mă apropii de Terry Schaffer, tăticul celebru, care mă atrăsese dintotdeauna şi care, după atâția ani, tot nu aflase asta, în condițiile în care pe Debbie o cunoşteam de o viață.

Până la începutul clasei a noua, Debbie se transformase dintr-o fată destul de ciudățică ca aspect – deşi întotdeauna bizar de încrezătoare în sine, sau doar cu nasul pe sus, dar rotofeie, cu aparat dentar şi părul prins la spate în coadă – în fantezia deşucheată a oricărui adolescent în călduri. Avea sânii fermi şi ridicați şi nu rata nicio ocazie să-şi expună decolteul. O fată de la Buckley n-ar fi trebuit să-şi dezgolească pieptul în felul ăsta, bluza albă ar fi trebuit să fie încheiată până sus ca să nu se mai vadă nimic, însă multe ignorau regula asta în clasele a zecea şi a unsprezecea şi, în funcție de adultul care se nimerea să dea cu ochii de ele, ajunsese să fie o treabă acceptată – regulile erau flexibile. Avea picioare uluitoare, lungi, bronzate şi epilate, iar pantofii de piele alb-negri pe care îi purta cu şosete albe până la gleznă îi confereau o imagine oarecum fetişizantă: tivul fustei cenuşii era ridicat cât mai sus cu putință, încât puteai să vezi dincolo de jumătatea de sus a coapsei şi de multe ori când se aşeza puteai să-i zăreşti la fel de uşor chiloțeii roz-bom-bon care-i plăceau atât de mult. în ultimul an de liceu ajunsese să aibă părul platinat, inspirat de solista de la Blondie, şi, cu toate că machiajul se abătea de la regulile menite fetelor (rujul era acceptat), dacă erai într-a unsprezecea sau a douăsprezecea aveai voie să te machiezi

uşor, iar fetele purtau adesea nuanţe subtile. Dar Debbie se ungea sfidător pe buze cu un mov intens şi sângeriu, cu toate că i se cerea de multe ori, de către vreun profesor sau de către dirigintele nostru, Dr. Croft, să se şteargă. Susan abia dacă purta vreo urmă de machiaj, fiindcă lui Thom nu-i plăcea.

Deşi în mintea mea, ca pereche, Thom şi Susan păreau mai bine fixaţi decât orice altceva, în momentul minimalist prin care ne deplasam în 1981, inspirat de New Wave şi punk – amorţeală şi lehamite, o respingere în masă a kitschului anilor '70, totul era curat, cu muchii ascuţite –, ei aminteau de o epocă de mult apusă, în ciuda felului destul de modern, şic-fără-pic-de-efort în care păreau să se prezinte la prima vedere –, se purtau adesea ca şi cum ar fi putut să fie regele şi regina balului într-un film de pe la începutul anilor '60: fericiţi, lipsiţi de griji, netulburaţi. însă am realizat la un moment dat – pe la finele primăverii lui 1981, la aproape doi ani de când începuseră să-şi dea întâlniri – că Thom era mai fericit decât Susan. îmi mărturisise recent, într-o zi de pe la sfârşitul clasei a unsprezecea, în timp ce ne plimbam prin Westwood, după şcoală, în uniformele de la Buckley, în vreme ce Thom avea antrenament la baseball, că:

— Thom nu e tâmpit...

Asta fără vreo legătură cu ceva anume. N-am ştiut cum să-i răspund – n-am făcut decât să ridic ochii la ea. Era adevărat: avea note bune şi le menţinea aşa – era nevoit, din cauza sporturilor pe care le practica şi la care excela: fotbal american, baschet, fotbal european, baseball, atletism –, îi plăcea să citească şi admira cărţile (în al doilea an de liceu ne apropiasem cel mai mult pentru că amândurora ne plăceau Marele Gatsby şi Fiesta) şi ajunsese aproape la fel de cinefil ca mine, însoţindu-mă adesea prin cinemateci precum Nuart, unde îl instruiam în privinţa diferenţelor

dintre un Robert Altman bun şi unul prost şi-i explicam de ce Brian de Palma e un regizor important.

— Dar poate să fie..., începuse Susan să spună, apoi se oprise.

Țin minte că şi-a ales cu grijă următoarele cuvinte, oprită în față la Postermat, nesigură dacă să intre sau nu. Țin minte că Satelitul corupției, un film a cărui acțiune se desfăşura pe una dintre lunile lui Jupiter, rula alături, la Bruin.

— îl duce capul, a zis iar, şi apoi, după un moment de pauză:

Dar e lipsit de curiozitate.

Păi, Thom nici nu trebuia să fie în vreun fel, am contrazis-o, cumva în glumă. Arăta beton, familia lui avea bani. Avea s-o ducă bine indiferent dacă ar fi fost sau nu tâmpit. Ce voia să zică?

După ce am spus asta, Susan s-a uitat chiorâş la mine, părând deranjată că mă lansasem cu atâta efuziune în apărarea unei chestii atât de nevinovate şi de vagi.

— Şi tu cam arăți beton, Bret, a zis în vreme ce levitam agale pe trotuar.

Hâțânam în mână o pungă galbenă de la Tower Records (Squeeze, East Side Story, albumul lui Kim Carnes cu „Bette Davis Eyes") şi am încercat să adopt o atitudine total indiferentă când am spus:

— Dar eu nu sunt Thom. Asta a agasat-o.

— Doamne, zici c-ai vrea să fiți împreună.

— împreună? am schițat un rânjet ironic. Oare se poate? Glumeam, dar voiam s-o testez. Susan mi-a aruncat o uitătură,

zâmbitoare şi sfioasă mai întâi, cu ochelarii pe nas şi un strat subțire de luciu rozaliu pe buze, apoi a zis serioasă:

— Nu, nu cred. Nu, nu se poate.

Felul în care a spus-o, în care mi-a tăiat-o, cu degajare, m-a iritat.

— Doamne, Susan, glumesc, am zis, chiar dacă, evident, nu glumisem.

N-a mai zis nimic cât am traversat Broxton, dar a continuat să-mi arunce priviri cu toate că nu-i vedeam ochii din cauza ochelarilor de soare – încerca să desluşească ceva.

Am întrebat:

— De unde ştii că Thom n-ar vrea?

A oftat şi, în cele din urmă, a zis:

— Of, Bret, sper că eşti fericit! Chiar sper. Secretul tău e pe mâini bune.

Am pufnit în râs şi am zis:

— Nu-mi ştii tu secretele.

Dar amândoi găseam piese lipsă şi secrete peste tot, iar eu aveam chiar prea multe, şi m-am întrebat în acel moment pe care le descoperise Susan şi care rămăseseră ascunse.

Când ai căpătat maşina ta, la şaisprezece ani, totul începe să prindă viteză: eşti independent acum, în feluri în care n-ai mai fost vreodată, poţi să ai grijă de tine sau aşa ai impresia – asta fusese iluzia – iar acum, că eram mai mari şi mai ales faptul că nu aveam fraţi – ciudat, dar niciunul dintre noi nu avea, nici Thom, nici Susan, nici Deborah, nici Matt Kellner şi nici eu — îi încuraja pe părinţii noştri să lucreze peste program, să călătorească în feluri mai puţin restrictive, mulţi dintre ei departe, spre platouri de filmare de prin alte ţări, ori, dacă nu, să-şi ia vacanţe mai sofisticate, lăsând în urmă reşedinţe pustii în Bel Air şi Beverly Hills şi Benedict Canyon şi pe înălţimile din Mulholland şi în Malibu, lucruri de care am profitat în clasa a unsprezecea. Datorită acestei mobilităţi şi noi independenţe porneam cu maşina spre casa câte unui prieten ori de câte ori voiam, pierdeam vremea cât aveam chef la barul de pe plajă, unii dintre băieţi cumpărau acum fără să se ascundă publicaţii porno de la chioşcurile de ziare din Sherman Oaks şi Studio City, uneori bătând tot drumul până în West L.A. sau Hollywood, unde, arătând un act de identitate fals, achiziţionau reviste şi casete video.

Începusem să ne petrecem vremea şi la Odyssey, un club de noapte pentru toate vârstele de pe Beverly Boulevard, aproape de intersecţia cu La Cienega, unde nu se servea alcool dar, dacă ştiai să te învârti, puteai să faci rost de boabe, iarbă şi punguţe cu cocaină, iar pentru mine, cel puţin, Oddyssey avea un farmec în plus care-ţi spunea că în mulţime se află şi alţi bărbaţi gay, chiar, dacă localul era hetero în cea mai mare parte; şi cu toate că respectivii bărbaţi gay erau mai în vârstă decât m-ar fi interesat pe mine, era pentru prima oară când mă aflam la doi paşi de ei

şi asta îmi dădea ceva emoţii, deşi nu făceam nimic, mulţumindu-mă să dansez cu Thom, Susan şi Jeff, iar câteodată cu Debbie şi Anthony şi cu cine se mai nimerea să stea până la două sau trei dimineaţa, la sfârşit de săptămână, iar cu părinţii noştri mai mult absenţi în primăvara aceea ne puteam întoarce acasă oricând voiam, ca să dormim până târziu şi s-o luăm iarăşi de la capăt – asta ne îngăduiau maşinile să facem.

Nu mai trebuia nici să depindem de părinţi ca să ne ducă cu maşina în Westwood Village, unde ne strângeam ca să urmărim două, trei, ba chiar patru filme (dacă ne împingea ambiţia); ne petreceam sâmbetele aşa, punându-ne la curent cu toate premierele de vineri – şi grupul îşi schimba componenţa de la un weekend la altul în funcţie de filmele care rulau şi de ce anume voia să vadă fiecare, deşi nucleul găştii era alcătuit din mine, Thom, Jeff şi Anthony, iar uneori Kyle şi Dominic. în dimineţile de sâmbătă hotărâm, schimbând apeluri telefonice între noi şi răsfoind secţiunea „Calendar" din Los Angeles Times, ce să vedem (era singura cale, în 1981, de a afla ce rulează, unde şi când) şi până la un anumit punct grupul stabilea programul exact de-a lungul zilei, în aşa fel încât fetele să ştie unde anume să se întâlnească cu noi mai târziu. De obicei, ele nu erau interesate de cele două sau trei filme de matineu pe care plănuiam să le vedem, aşa că mergeam singuri şi ne întâlneam cu ele mai târziu, la o cină uşoară, de obicei sushi, într-un local ceva mai jos de Le Conte Avenue, jumătate de cvartal distanţă de Cinema Village, şi pentru ultima peliculă a serii.

Băieţii dădeau startul zilei întâlnindu-se undeva, la amiază, ca să mănânce de prânz – favoritele noastre erau localul Yesterdays şi sendvişul Monte Cristo pe care îl serveau, asta dacă nu coboram cu liftul, de la nivelul străzii, în Good Earth, un restaurant de fiţe cu opţiuni de mâncare sănătoase, unde beam pahare imense de ceai cu gheaţă şi scorţişoară şi ne îndopam cu salate, alteori ne înghesuiam într-unui dintre separeurile roşii de la Hamburger Hamlet şi mâneam burgheri de vită după ce ne cumpăram biletele

pentru următorul film de la Bruin, de lângă Weyburn. Cina o luam câteodată la Chart House sau la clasicul restaurant italian Mario's, oprindu-ne din când în când la sala de jocuri video Westworld unde jucam Invadatorii Spațiului şi Pac-Man, alteori căscam gura prin Postermat, cu trupe de fete din anii '60 duduind în boxe, sau ne uitam după albume noi la Tower Records sau Wherehouse, asta dacă nu răsfoiam cărți prin puzderia de librării care împestrițau străzile – în 1981 erau cinci sau şase, acum nu mai e niciuna. Noaptea se încheia la Ships, o cafenea retro de pe Wilshire, situată la periferia cartierului Westwood Village, cu un acoperiş în formă de bumerang şi firma din neon în forma structurii atomului, unde comandam cola, milkshake-uri de vanilie şi fumam țigări din cuişoare, cu scrumiere şi câte un prăjitor de pâine pe fiecare masă şi stăteam pe afară până după miezul nopții. începeam să profităm, şovăielnici, de nou-descoperita libertate care ni se deschisese în față – activând ceva în grupul nostru care ne făcea să vrem să devenim cât mai repede adulți şi să lăsăm în urmă sufocanta, ni se părea nouă, lume a copilăriei. Time for me to fly...

La sfârşitul lunii mai a anului 1980 – mai exact pe 23 mai – a apărut filmul The Shining şi voiam să-l văd cât mai repede posibil.

Citisem romanul când fusese publicat, în 1977, fiind deja un admirator înflăcărat al lui Stepen King, căruia îi învățasem, practic, pe de rost, romanele Carrie şi Salem's Lot, primele sale cărți, iar The Shining mă băgase în sperieți la treisprezece ani: hotelul bântuit Overlook, tatăl furios şi alcoolic, posedat şi împins la crimă de spiritele locului, fiul înspăimântat şi în pericol, REDRUM, bos-cheții în formă de animale care se trezesc la viață. Mă obseda atunci şi rămâne una dintre lecturile mele de căpătâi care m-au făcut să-mi doresc să fiu scriitor. De fapt, imediat ce l-am citit pentru a treia oară am început să-mi scriu propriul roman, în vara lui 1978, şi încă lucram la el la finele primăverii lui 1980, deşi eram pe cale să-l abandonez în favoarea a ceea ce avea să devină, până la urmă, Less Than Zero.

Când am auzit că Stanley Kubrick adaptează la scară mare romanul The Shining, m-am entuziasmat imediat – a devenit cel mai aşteptat film din viaţa mea şi i-am supravegheat îndeaproape producţia dificilă (întârzieri, filmări interminabile, un incendiu care a distrus platoul principal, costurile crescând vertiginos) şi nu cred că am mai urmărit vreodată cu atâta interes realizarea unui film – nici măcar pe cele făcute mai târziu după romanele mele –, cel puţin nu cu aceeaşi intensitate cu care am urmărit ceea ce avea de gând să facă Kubrick în The Shining. Aşteptarea aproape că m-a paralizat. Apoi, un filmuleţ de prezentare a apărut la finele lui 1979; era simplu, minimalist, o imagine şi atât – ţi se face şi dor de trailerele de odinioară, care nu dezvăluiau întregul film, cum fac cele care au trei părţi în ziua de azi – cu un lift din Overlook ale cărui uşi par să se deschidă lent, opintit, fiindcă în cabină e plin de sângele care începe să curgă cu încetinitorul, apoi năvăleşte spre noi în valuri până se izbeşte de cameră şi înroşeşte lentilele, iar genericul filmului, de un albastru lumi-nescent, se ridică peste această unică imagine. Am văzut trailerul de mai multe ori, de-a lungul toamnei lui 1979, apoi pe parcursul primei jumătăţi a anului 1980 şi n-a contenit niciodată să mă uimească. Ajunsesem să număr zilele – orele – până aveam să văd filmul propriu-zis.

Pe 23 nu mă puteam duce, pentru că era zi de şcoală şi nu voiam să merg în Westwood într-o noapte aglomerată de vineri, aşa că plănuiam să merg în ziua următoare – sâmbătă, 24 mai – şi voiam să-l văd pe cel de la 10 dimineaţa, pentru că ştiam că va fi mai puţin aglomerat decât la restul proiecţiilor de mai târziu, în mod surprinzător, toată lumea a vrut să luăm bilete la ora 1 după-amiază în Village – era sâmbătă, voiau să doarmă mai mult, zece dimineaţa era prea devreme. Le-am spus lui Thom şi lui Jeff că mai târziu ne aşteaptă nişte cozi babane, de vreme ce filmul se proiecta doar la trei cinematografe din Los Angeles. Până la urmă, toţi s-au retras cu graţie, zicând că ne vedem pentru prânz la D.B. Levy's, un local de pe Lindbrook Drive unde mergeam de obicei după ce vedeam un film, după care

aveam să ne ducem la Avco ca să vizionăm The Empire Strikes Back. Am fost dezamăgit – aş fi vrut s văd The Shining cu Thom –, dar surescitarea nu mi s-a diminuat. Ar fi fost pentru prima oară când mergeam cu maşina la Westwood să văd un film de unul singur fără băieţaşii mei şi m-am simţit un adult veritabil gonind pe Mulholland spre Beverly Glen, în dimineaţa aceea de sâmbătă, în maşina pe care

mi-o dăduse tata, Mercedes 450 SEL verde-metalizat, un tanc în patru uşi care nu era deloc vehiculul sport după care tânjeam la şaisprezece ani.

Am parcat pe Broxton, vizavi de cinema Village, la nouă jumate – ascultând o compilaţie alcătuită în mare parte din Look Sharp şi I'm the Man de Joe Jackson, din ceva piese ale formaţiei Clash de pe albumul London Calling şi de pe Armed Forces al lui Elvis Costello –, uşurat fiind că la casa de bilete se formase o coadă scurtă. Apoi am intrat direct în sală. Ţin minte, şi nu ştiu de ce, că purtam o cămaşă nouă şi la modă, marca Ralph Laurent, verde marin, cu însemnul unui ponei mov de polo, blugi Calvin Klein şi mocasini – şi că mi-am ţinut pe nas ochelarii de soare Wayfarer când mi-am luat biletul. The Shining era interzis minorilor şi m-am temut puţin c-o să mi se ceară un act de identitate, cu toate că aveam unul fals pe care abia dacă îl foloseam pentru că oamenii din oraş erau destul de relaxaţi şi în dimineaţa aia nu mi-a trebuit – patru dolari intrarea pentru un adult. Iarăşi mi-a trecut prin minte, păşind în holul mare – uitându-mă la leii sculptaţi şi înaripaţi de la jumătatea spălăcită a turnului FOX de şaizeci de metri, care domina prin înălţime bulevardele Broxton şi Weyburn, scăldat în fiecare noapte în lumina unui panou albastru cu alb aflat în vârf, cu pilonul iluminat ca un far –, că era pentru prima oară când veneam singur la Westwood şi m-am simţit ca un adult get-beget şi m-am cutremurat de fiorul aşteptării a ceea ce-mi rezerva viitorul. Am cumpărat o cutie cu dropsuri de mentă şi m-am mutat din holul strălucitor cu ornamente Art Deco în întunecimea imensei săli de cinema.

Cinematograful era mai puțin aglomerat decât mă temusem, dar era abia nouă şi patruzeci de minute şi avea să se umple negreşit, mi-am zis, aşezându-mă pe scaun şi holbându-mă la cortina groasă, trasă în fața ecranului panoramic. Acum, scriind asta, parcă nu-mi vine să cred că am rămas aşa, cu ale mele, timp de douăzeci de minute, zăcând inert pe scaun şi gândindu-mă la tot felul de chestii, la Thom şi la Susan, aşteptând doar, fără vreun telefon la care să-mi arunc ochii, fără ca nimic să-mi distragă atenția. M-am uitat, în schimb, cu luare-aminte la sala de cinema – preferata mea din Westwood şi cea mai încăpătoare, cu mai bine de patru sute de locuri; era o lume în sine, una vastă în care mă refugiam şi unul dintre puținele locuri pe care le socoteam ca fiind salvatoare – fiindcă pe atunci filmele erau o religie, te puteau schimba, îți puteau modifica percepția, te puteai înălța spre ecran şi puteai trăi un moment de extaz, toate dezamăgirile şi temerile se spulberau preț de câteva ore în acea biserică: pentru mine, filmele erau ca un drog. însă aveau de-a face, totodată, cu controlul: erai un voyeur aşezat în beznă, zgâindu-te la nişte lucruri secrete, fiindcă asta erau filmele: scene pe care n-ar fi trebuit să le vezi şi pe care nimeni de pe ecran nu ştia că le priveşti. La genul ăsta de lucruri mă gândeam în vreme ce sugeam alene un drops men-tolat, lăsându-l să mi se dizolve pe limbă şi aruncând ocheade la ceasul ale cărui limbi se mişcau spre ora zece. Luminile din sală parcă se stingeau treptat, cu toate că mai erau două minute până la ridicarea cortinei. Muzica dătătoare de fiori a coloanei sonore a început să se facă auzită, domol, prin sala boltită: zuruieli de şerpi, triluri de păsări şi vaiete de corn. Mi-am dat seama, cu încântare, că la proiecția asta nu vor mai fi alte trailere.

Şi, în clipa aceea, l-am văzut.

De-asta n-am uitat niciodată ziua în care am văzut The Shining, pe 24 mai 1980, la Cinema Village, în Westwood, la ora 10 dimineața. Din cauza lui.

Stăteam deasupra lojei în care se află în mod normal orchestra – deasupra mea mai era un balcon pe două niveluri în care intrai de la etajul al treilea al sălii şi care era

suspendat peste ultimele zece rânduri ale orchestrei, fără să obtureze vederea –, iar eu eram într-o parte, la capătul rândului, când l-am văzut: un tip cam de vârsta mea, atât de uluitor de frumos încât mi-am zis inițial că e vedetă de cinema sau vreun model după care aş fi bălit, de prin revista GQ. Părea să caute pe cineva în timp ce urca pe culoarul tot mai întunecos şi luminile se diminuau din ce în ce mai mult în jurul nostru. Chipul lui era o serie de unghiuri sculptate şi avea părul blond, scurt şi pieptănat pe spate, care stătea ridicat, accentuându-i aspectul colțuros al chipului; avea buze pline, obrajii puțin scobiți şi nasul acvilin. Era înalt, pe la vreun metru optzeci, subțire în talie, lat în umeri şi, în trecere, i-am văzut gura mişcându-se, mesteca gumă, era preocupat să găsească ce căuta, şi i-am mai văzut şi genele lungi şi am fabulat că are ochi albaştri şi că e bronzat peste tot. Un val de dorință mi s-a iscat în piept şi am simțit, subit, că tânjesc după el – senzația a fost aşa de spontană şi intensă încât m-a şocat – şi, adăugând această prezență nouă aşteptării surescitate de a viziona filmul care urma să înceapă, a trebuit să-mi potolesc respirația. Băiatul a stârnit în mine ceva primordial, cum nu mai simțisem până atunci – l-am dorit imediat, simțeam nevoia să-i fiu prieten, trebuia să stabilesc contactul, trebuia să-l văd gol, trebuia să-l am. M-am foit în scaun în vreme ce cortina se ridica, dezvăluind albeața gigantică a ecranului – mi-am încleştat pumnii, m-am răsucit şi am întins gâtul, sperând să văd încotro se dusese.

Sigla Warner Bros. a pornit-o spre noi, în vreme ce genericul din deschiderea filmului începea cu cadre aeriene cu Volkswagen-ului familiei Torrance străbătând şosele pustii spre hotelul Overlook. Dar nu-mi puteam veni în fire, fiindcă mă uitam cum băiatul cobora pe celălalt culoar. De data asta era mai departe, dar am apucat să mă uit mai bine la corpul lui: blugii strâmți îi scoteau fundul în evidență, cu talia sculptată susținându-i spatele zvelt – ăsta era primul lucrul pe care-l observam întotdeauna la un tip – şi am privit hipnotizat cum băiatul ăsta, zeul ăsta, înainta printre rânduri şi dispărea din raza mea vizuală. Mi-am zis că e

sigur mai mare decât mine; era probabil student la UCLA, poate chiar absolvent, prea masculin ca să mai fie la liceu. L-am mai zărit o dată, în mijlocul filmului, cum urca din nou pe culoar, şi a trebuit să-mi controlez fiecare fibră de muşchi din corp ca să nu-l urmez când se ducea la, am presupus eu, toaletă ori până la standul cu gustări, fiindcă, în treacăt, îmi aruncase o privire – am făcut contact vizual, a observat că mă holbez la el –, apoi s-a ferit, dar nu înainte ca o ocheadă stăruitoare să mă ia pe sus, să mă facă să fantazez că şi el mă vrea.

După ce s-a terminat filmul – am fost dezamăgit, n-avea nimic de-a face cu cartea, simțeam că am fost înşelat, dar şi că trebuia să mă las impresionat, de vreme ce aşteptasem

atâta să-l văd –, am ieşit în foaier, sperând să dau de băiat, dar nu era de găsit nicăieri: nici la coada de la toaleta bărbaților, unde am verificat, zăbovind un pic ca să văd dacă intrase înăuntru, dar nu era acolo, şi când am ieşit în fața cinematografului am observat că nu era nici acolo. Mulțimea de oameni care aşteptau să intre la următoarea proiecție, cea de la ora 1, era uriaşă: coada şerpuia pe după intersecția cvartalului, se întindea pe Broxton, se curba apoi pe Le Conte, revenea pe Gayley şi în cele din urmă se termina la ghişeul sălii, alcătuind un pătrat aproape complet şi întins pe patru cvartale. Pe lângă asta, la intrarea cinematografului părea să mai fie nişte sute de oameni care nu stăteau la rând, ci pălăvrăgeau şi zăboveau sub uriaşul turn FOX, aşa că am zăbovit şi eu, doar pentru scurt timp, ştiind că n-am să mai pun ochii pe băiatul ăla magic şi totuşi sperând c-o să-l întrezăresc. Cumva, mă bucurasem că nu l-am văzut: ar fi fost copleşitor şi, în cele din urmă, momentul ar fi avut o tentă de dezamăgire, fiindcă n-aş fi putut în veci să fiu pentru el ceea ce ajunsese el să fie pentru mine. Ba chiar am inclus o versiune a lui într-o proză scurtă la care lucram în vara aceea, un text în care devenise un personaj pe care puteam să-l controlez.

Ținându-mă după maşina lui Thom pe Sunset, în după-amiaza de septembrie de dinainte de Ziua Muncii, unduindu-mă de-a lungul curbelor bulevardului înspre Bel Air, am

reflectat la vara care abia trecuse: ieşirile cu Debbie, zilele petrecute la clubul de pe plajă, nopţile târzii la Du-par's după ce dansam la Seven Seas, cherchelit pe whisky cu lămâie – vârsta permisă pentru consumul de alcool era de douăzeci şi unu de ani, dar toată lumea îşi făcea rost de acte de identitate false – şi după ce-i lăsam pe adolescenţii de la Odyssey mult în urma noastră; petrecerile la piscină, de obicei acasă la Anthony Matthews sau la Debbie Schaffer; văzusem Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute după ce Terry aranjase o avanpremieră la Paramount; câţiva dintre noi se duseseră la o proiecţie nocturnă a filmului Un vârcolac american în Londra, la sala Avco din Westwood, în weekendul de deschidere din august, prăjiţi de tot, hlizindune şi ţipând de fiecare dată când David Naughton se transforma în monstru, şi începuserăm să urmărim trupe New Wave în cluburi mai mici – treceam de la Eagles pe Long Beach Arena (unde-i văzusem cum se despart pe scenă în timpul a ceea ce avea să fie ultimul lor concert vreme de cincisprezece ani) şi Pink Floyd cu The Wall la Sports Arena, cu un an în urmă, în februarie – gusturile muzicale ni se schimbau –, la X în localul Whisky, Go-Gos la Starwood, Plimsouls la Roxy. în vara aceea apăruse o nouă modă: toţi băieţii din clasă se îmbrăcau cu tricouri polo Ralph Laurent în culori îndrăzneţe, de ouă de Paşte – roz şi albastru şi verde şi mov –, o chestie pe care-o începuserăm eu şi Thom Wright, dar cu gulerul ridicat, cu şosete de tartan şi pulovere cu nasturi, plus cămăşi de costum însemnate cu vulturul Armâni la uniforma noastră de la Buckley, iar mocasinii de piele moale înlocuiseră tenişii şi pantofii cu barete. încercam să arătăm că avem stil, ţinteam să fim şic, voiam să devenim adulţi. în august, MTV începuse să producă videodipuri, dar niciunul dintre noi nu avea idee ce avea să devină – Video Killed the Radio Star de la Buggles a fost primul videoclip difuzat pe post şi, cu toate că ştiam melodia şi ascultaserăm tot albumul, The Age of Plastic, nu ştiam în ce premoniţie cutezătoare se vor transforma cântecul şi filmuleţul lui.

Cum spuneam, vara lui 1981 fusese un vis – îmi plăcea să-l numesc paradisiac – şi de-asta credeam că ultimul an de

liceu va trece fără complicații, că aveam să trec prin el cu uşurință de parcă aş fi interpretat un rol repetat la greu în vreme ce-mi cloceam evadarea, posibil pe undeva pe Coasta de Est, poate şi mai departe, poate dincolo de vreun ocean. Ce an lipsit de probleme o să fie, mi-am zis când conduceam pe Sunset Boulevard, o să trec prin el ca gâscă prin apă.

Pe la finele acelei veri realizasem că, deşi ne cunoşteam cu toții cel puțin din clasa a şaptea şi se presupunea că suntem prieteni la cataramă şi deşi luam ca de la sine înțelese atâtea adevăruri nevinovate, începeam de asemenea să ne dăm seama şi că aceste presupuse adevăruri nu erau, de fapt, reale, şi am conştientizat că în vara aceea mi se întâmplaseră lucruri pe care nu intenționam să le mărturisesc în veci celor mai buni prieteni ai mei, Thom Wright şi Susan Reynolds, ori noii mele iubite, Deborah Schaffer. N-aveau să afle despre după-amiezile de vis pe care le-am petrecut înotând gol în Encino cu colegul nostru Matt Kellner sau că

palma mea nu se oprise din mângâiat coapsa lui Ryan Vaughn, în triplexul Town & Country, în timp ce ne uitam la filmul Evadare din New York, plutind pe valuri de diazepam pe care-l luasem din unul dintre numeroasele flacoane prescrise pentru mama; filmul îl văzusem deja, dar nu-mi păsa, pentru că singurul lucru pe care mi-l doream era să stau aproape de Ryan în întunericul sălii. Colegii mei de clasă nu aveau să afle în veci că Matt Kellner mi-a supt-o în piscina din spatele domeniului părinților lui de pe Haskel Avenue şi că în final m-am lăsat în jos ca să-i fac la fel, sau că Ryan Vaughn, co-căpitanul echipei de fotbal, nu-mi dăduse mâna la o parte de pe coapsa lui în sala întunecată de cinema, într-o noapte de august, cu doar câteva săptămâni în urmă.

2

Şi Ryan Vaughn stătea deja lângă piscină, în curtea din spate a familiei Schaffer, cu o bere Corona în mână, când am

ajuns acasă la Debbie în acea seară de duminică de dinainte de Ziua Muncii.

Abia se înserase, iar lumina soarelui îl bătea pe Ryan din spate, o umbră difuză în fața licărului albastru al piscinei şi a cerului roz mişcător, în timp ce vorbea cu Thom Wright şi Jeff Taylor, îmbrăcați cu toții în tricouri polo şi şorturi pastelate, şi undeva Pat Benatar cânta „We Live for Love” – nu era prea tare, venea din boxele de afară, zgomot de fundal care acompania pălăvrăgeala puştilor, în vreme ce Paul, majordomul negru aflat în serviciul familiei Schaffer, prepara burgeri şi hotdogi şi încingea grătarul într-un pavilion de alături. Diverse băuturi (carbogazoase, sucuri, ceai cu gheață, limonada) fuseseră înşirate pe masa de lângă Paul, dar mai erau şi sticle de bere Corona într-o cădită de argint plină cu gheață din care vreo câțiva țipi se şi serviseră, inclusiv Thom, Jeff şi Ryan, apoi li s-a alăturat Dominic Thompson, pe care nu-l văzusem toată vara – fusese în Europa –, şi el cu o bere în mână. Moda masculină din acea perioadă era destul de simplă, şcolărească, vag italiană uneori, mai degrabă ca în Grădinile Finzi-Contini decât ca în The Lost Boys – eram departe de umerii cu perniță, de părul tuns cu chică şi de kitsch-ul de clovn de la mijlocul anilor '80 şi majoritatea băieților îşi țineau părul scurt şi se îmbrăcau elegant, iar fetele se inspirau de la clasicii retro: pantaloni strâmți până sub genunchi, fuste bufante, din tafta. De la Pat Benatar s-a trecut la The Go-Go's, iar albumul Beauty and the Beat a început cu „Our Lips are Sealed”, în vreme ce coboram treptele spre buza piscinei, unde se adunaseră cu toții – era un album pe care-l ascultasem toată vara lui 1981 şi pe care-l ştiam pe de rost. Billie, golden retriever-ul familiei Schaffer, se fâțâia de colo-colo, primind din când în când câte o mângâiere absentă de la vreunul dintre puşti.

Oprind maşina pe aleea circulară de la conacul familiei Schaffer din Bel Air, deja înțesată cu autovehicule – am simțit că-mi sare inima când am văzut Trans Am-ul negru al lui Ryan –, am observat că Thom şi Susan nu mă aşteptaseră cu toate că sosiseră cu doar câteva minute înaintea mea şi mai ştiam că Debbie nu se întorsese încă de la grajdurile din

Malibu şi că asta avea să-mi ofere destul timp ca să vorbesc cu Ryan înainte ca prezența ei să-mi distragă atenția. Uşa de la intrare era deschisă, aşa că am străbătut vestibulul pe sub candelabrul imens, apoi am apucat-o pe holul care trecea pe lângă livingul scufundat, unde am dat cu ochii de Liz Schaffer, mama lui Debbie, vorbind la telefon, îmbrăcată cu un capot larg şi ținând în mână un pahar plin cu ceea ce am presupus a fi vodcă, pe care l-a ridicat spre mine în timp ce treceam, zâmbindu-mi, şi i-am răspuns făcându-i cu mâna şi apoi am trecut prin living şi prin bucătărie şi i-am zis bună Măriei, menajera principală a familiei Schaffer, am înşfăcat o mână de chipsuri tortilla în vreme ce două dintre colegele ei pregăteau restul mâncării pentru seara respectivă – salsa proaspătă, salată de cartofi, varză cu maioneză, porumb fiert –, iar Steven Reinhardt, asistentul personal al familiei, aşeza găletuşe de înghețată Häagen-Dazs, abia cumpărate, în congelatorul mobil. Am trecut de uşile glisante de sticlă şi am ieşit afară, în curtea largă din spatele casei, şi de acolo am mers mai departe pe cărarea pietruită care ducea spre piscina înconjurată de eucalipți şi pini, dincolo de care se afla terenul de tenis. Susan se aşezase deja pe un şezlong şi stătea de vorbă cu Tracy şi Katie Harris, în timp ce Thom şi Jeff, care stăteau alături, încuviințau din cap la ce spunea Ryan; toți trei se aflau sub o umbrelă mare a cărei boltă era toată o învârtejire de albastru şi galben, iar în fundal erau făclii aprinse, punctând marginile proprietății în vreme ce cânta muzica celor de la The Go-Go's.

Primul meu gând, în timp ce coboram spre piscină, a fost: Ce caută Ryan aici?

Păi bine, mi-a venit apoi, e prieten cu Thom şi, cu toate că Ryan abia o ştie pe Susan, ea e iubita lui Thom, iar Debbie Schaffer e cea mai bună amică a ei, de-aia e Ryan aici – avea sens, dar mă agita să dau ochii cu el, mai ales că era vorba de un grup mic şi exclusivist de vreo paisprezece oameni, iar Debbie, băgasem de seamă, nu invitase pe nimeni altcineva şi, cu toate că mulți dintre colegii noştri de clasă încă erau plecați prin vacanțe, eram sigur că destui se întorseseră deja, aşa că m-am întrebat ce părere aveau de faptul că nu

fuseseră invitați la grătarul lui Debbie Schaffer – dar așa acționa ea, pe bază de exclusivitate, și se distra selectându-și atent musafirii, alegând cine să-și petreacă timpul cu, de exemplu, Billy Idol la Madame Wong, cu Duran Duran la piscina hotelului Hilton ori în spatele scenei, la Hollywood Bowl, cu Fleetwood Mac.

Ryan Vaughn și cu mine, e drept, ne cunoșteam din clasa a șaptea, dar nu deveniserăm apropiați decât în mai, când începuserăm să mâncăm împreună de prânz, în curtea Pavilionului Buckley, pentru motive care nu fuseseră întru totul clare de la început. Sau fuseseră și le ignoraserăm amândoi, din jenă. îi dădusem mereu atenție lui Ryan fiindcă era, credeam eu, frumos ca într-o fantezie gay, un Făt-Frumos din desene animate, și, datorită acestui lucru, era, cum era cazul și cu Thom, imposibil să nu-i oferi atenție, dar problema pe care o observasem tot mai des la Ryan pe parcursul anilor noștri de liceu era că, în vreme ce Thom se avea bine cu toată lumea, Ryan era distant și rece, o chestie cam stranie pentru cineva atât de arătos, cu potențialul de a-l egala în popularitate pe Thom Whrigt și, la un moment dat, începusem să pricep de ce – avea legătură cu felul în care mă simțeam chiar eu. Ryan era ca mine. Eram la fel. Mi-am dat seama că Ryan e, de fapt, genul de sportiv care-și ascunde înclinațiile, clasicul clișeu pe care mă îndoiesc că l-ar fi crezut cineva dacă l-aș fi dat în vileag sau dacă le-aș fi spus tuturor ce avea să se întâmple între mine și el în primele luni ale ultimului nostru an la Buckley. Pricepuserăm treptat, unul despre celălalt, anumite lucruri.

Asta s-a-ntâmplat, cred, pentru că aveam mașini și eram flexibili cum nu mai fuseserăm până atunci, iar asta a activat ceva; dintr-odată, ni se deschideau înainte oportunitățile, existau povești de viață pe care le puteam scrie acum singuri. Poate că a început cu ocheadele dintre mine și Ryan din mai 1980, de la petrecerea de Mardi Gras de la UCLA, când aveam amândoi șaisprezece ani – cu ideea că, iată, se ivise brusc promisiunea de a face sex pe undeva și că, înlăuntrul precauțiilor noastre adolescentine, ne localizaserăm unul pe altul ca agenții secreți, fără să spunem nimănui, și păreau să

existe anumite oportunități pe care niciunul nu le admisese până cu o vară în urmă, în iunie, când eu şi Ryan ne învârteam cu maşina prin Westwood şi mi-a arătat o vânătaie pe coapsă, cu care se alesese jucând fotbal, şi în loc să tragă în sus de pantalonii scurți, i-a coborât pe-o parte ca să-mi arate locul cu pricina şi parcă restul lumii a ieşit din cadru; „Urgent” de Foreigner bubuia la radio când am zărit pielea albă ca laptele, coapsa musculoasă, buca fermă, smocul de păr care se ițea din şortul strâmt. Era o provocare, desigur, şi când ne-am uitat unul la altul a existat o clipă de tăcere înainte să izbucnim în râs, şi, da, a început în cinematograful ăla din Encino, când am văzut Evadare din New York – atunci ne-am dat, fără veste, seama că suntem disponibili. Cu toate că începuse de fapt înainte de-a vedea filmul. Trecuse pe la mine, prin Mulholland, să mă ia şi, fiindcă nu era nimeni acasă, l-am dus în camera mea. Avea pe el nişte blugi albi şi un tricou polo albastru pastelat, cu gulerul ridicat, la gât îi atârnau, prinşi cu un şnur, nişte ochelari de soare Vuarnet, iar părul blond, cu cărare pe mijloc, era tuns scurt şi dat pe spate. M-a urmat plin de nerăbdare către dormitor pe holul pustiu, era curios, dar apoi şi-a dat seama de ceva şi s-a oprit – prea mă dădeam la el, nu discutaserăm nimic de asta până atunci şi nu era pregătit – şi pur şi simplu a zis ceva pe un glas şovăielnic:

— Aş vrea... dar nu încă... nu acum.

Am fost un pic surprins că Ryan, care părea hetero, recunoscuse, de fapt, că-mi împărtăşeşte înclinațiile, dar spre deosebire de alți elevi de la Buckley el se trăgea tocmai de prin Northridge, dintr-o familie din clasa mijlocie, care era mult mai conservatoare şi vag religioasă. Simțisem conexiunea asta împărtăşită de la distanță şi în anul de dinainte, dar păruse bătătoare la ochi când începusem să luăm prânzul împreună în curtea liceului, la sfârşitul lunii mai, când flirtam în gol la greu, şi acum, Ryan o confirma. Nu existau suspiciuni în privința lui printre colegi, fiindcă Ryan era un gagiu, un tip la locul lui. Aducea mai degrabă a singuratic şmecher decât a tip marginalizat în secret, dar ştiam că joacă un rol, că stă la fereală pe durata liceului,

urmând ca mai apoi să scape din L.A., să-şi găsească o facultate cât mai departe şi s-o ia de la început, reinventându-se, la fel ca mine. Ăsta era planul lui. Ăsta era planul meu. De atunci ne mai făcuserăm de cap o singură dată – venise pe la mine la mijlocul lunii august ca să-mi arate noua staţie de emisie-recepţie montată pe Trans Am-ul lui. Eram singur acasă, pe Mulholland, şi am izbutit în sfârşit să-l împing spre pat, unde ne-am giugiulit pofticioşi şi ne-am dezbrăcat de tot. Şi cu toate că lucrurile se activaseră în cele din urmă şi voiam să le duc la următorul nivel către sfârşitul verii, Ryan preferase să plece în Michigan ca să-şi viziteze nişte rude îndepărtate la care urma să stea până în prima săptămână din septembrie, şi nu-l mai văzusem de atunci.

Ryan i-a spus ceva lui Thom, a arătat spre locul în care mă oprisem eu, iar Thom s-a răsucit, mi-a zâmbit şi a ridicat sticla de Corona cu un gest de sportiv. Ryan a mai zis ceva, şi-a încleştat degetele pe umărul lui Thom, după care a luat-o din loc lăsându-l să se întoarcă spre Susan care stătea pe şezlong, iar ea l-a ignorat parcă un pic mai mult decât ar fi trebuit. M-am uitat la Ryan în timp ce se apropia de mine cu ceea ce-mi imaginam a fi o anume demnitate distinsă şi am observat, când a lăsat pe masă berea pe jumătate goală, că acela era semnalul prin care-şi anunţa de obicei plecarea. Billie, golden retriever-ul, l-a însoţit până la jumătatea cărării cu trepte pietruite, apoi s-a răzgândit şi s-a întors spre piscină. Ryan s-a apropiat de mine, cu chipul lui frumos şi inexpresiv, fără vreo urmă de emoţie. A ridicat din sprâncene.

— Salut, am zis în cele din urmă, adoptând un ton cât mai firesc.

— Salut.

A zâmbit, iar zâmbetul lui, aşa, de aproape, era autentic şi relaxat.

— Cum a fost în Michigan? am întrebat, cu toate că nu-mi păsa.

— M-ai mai întrebat asta, a spus. Mai devreme. La telefon.

— A, mda.

— A fost fain de tot, a continuat Ryan fără tragere de inimă. S-a uitat prin curte, apoi la mine. Am amuţit amândoi – nu

ne văzuserăm din după-amiaza aceea petrecută în dormitorul meu, când ne-am supt-o reciproc. Şi acum a revenit – ceva se activase în prezenţa lui – cât ai clipi, un puhoi de dorinţă trupească s-a revărsat asupra mea. A observat cum inspiram şi expiram, fiindcă tocmai mă dădusem, fără să scot un cuvânt, în vileag, şi a pufnit în râs holbându-se la mine.

— Uşurel, a şoptit.

— Pleci? am întrebat cu obrajii în flăcări.

— Mda, a răspuns, uitându-se din nou în lungul curţii. Am aşteptat.

— Am vrut să te văd, dar nu prea am chef să pierd vremea pe aici, a zis.

— De ce nu?

— Nu-i genul meu de petrecere. Ştii doar.

M-am întrebat ce anume voia să spună cu asta, cu toate că într-un fel ştiam.

— Păi nici eu nu vreau să stau...

— M-am gândit c-o să fii acasă în după-amiaza asta, m-a întrerupt.

— Nu ţi-am spus că trec pe la grajduri? am întrebat fâstâcit.

— Grajduri?

— Să văd calul cel nou al lui Debbie.

— Ăă, nu, nu-mi amintesc să-mi fi spus. Calul ei cel nou. încă un exemplu a tot ce ura Ryan în grupul nostru.

— Mda, am zis. în Malibu.

— Nu.

Şi-a rotit privirea împrejur, de parcă ar fi fost distras de ceva.

— Bun, atunci...

— Auzi, tre' s-o iau din loc.

— Vin cu tine...

— Nu, nu, stai aici, nu te ţine după mine aşa, e-n regulă.

S-a uitat peste umărul meu. Pe trepte cobora Debbie – se schimbase de hainele cu care fusese îmbrăcată la grajduri, acum purta

un tricou Câmp Beverly Hills decoltat şi pantaloni scurţi vărgaţi Dolphin – şi era desculţă, avea între degete o ţigară cu cuişoare neaprinsă şi părul strâns sub o bentiţă. Zâmbetul pe care i l-a aruncat Ryan era opusul celui cu care mă întâmpinase pe mine – acum era Ryan cel fals şi amabil, chinuindu-se să rabde. M-a apucat groaza când mi-am zis că Ryan nu priveşte cu aceeaşi seriozitate ca mine ce se întâmplase între noi şi am încercat să-mi domolesc frustrarea pretinzând că nu-mi pasă. Penibil moment; chiar atunci, cei de la Go-Go's cântau „Lust to Love" şi m-am bucurat s-o văd pe Debbie venind şi destinzând atmosfera.

— Hei, oameni buni, salut, frumosule, a zis Debbie îmbrăţişându-ne pe rând. Era un pic în priză de la cocaina pe care sunt sigur c-o trăsese pe nas – avea peste tot pachetele şi lua destul de des, de parcă ar fi înghiţit capsule de cofeină.

— Ce? Pleci? l-a întrebat pe Ryan cu un aer de îngrijorare exagerată care mi s-a părut iritant.

Debbie s-a împins în mine, m-a cuprins cu braţele de talie, cu sânii stâlciţi de pieptul meu – detestam afişarea asta a afecţiunii în faţa lui Ryan, dar el abia dacă s-a uitat la noi şi a ridicat binevoitor din umeri.

— Mda, ar cam trebui să plec – voiam să salut lumea.

— Hai, nu pleca, mai stai un pic, a scâncit Debbie. Ai apucat să mănânci ceva?

— Sunt în regulă, dar mersi.

— Mai stai, mă! am zis.

A schiţat o grimasă pe care Debbie n-ar fi sesizat-o în veci.

— Ryan pleacă! Luaţi-vă la revedere! a chiuit Debbie peste muzică către grupul de lângă piscină, deşi eram convins că nu-i păsa. Şi sunt sigur că şi Ryan ştia asta. Niciunul dintre cei care se aflau în jurul piscinei n-a reacţionat.

— Le-am zis deja pa, a explicat Ryan.

M-am zgâit la el, dorindu-mi să rămână, dar spunându-mi în acelaşi timp, complet deznădăjduit: ce rost ar avea?

— Ne vedem marți dimineață, a zis Ryan, lăsând să se înțeleagă limpede, am băgat de seamă, că probabil nu urma să se vadă cu mine a doua zi.

— Ultimul an, frățică! a zis Debbie.

— O să fie marfă, a exclamat Ryan – suna ironic, fals, şi totuşi

Debbie nu sesiza asta, preocupată dintr-o dată de restul invitaților care stăteau lângă piscină. Hai, Grifonii! a adăugat. Şi asta era o făcătură – aşa se numea mascota de la Buckley şi a echipelor sportive ale şcolii şi am ştiut c-o zice la mişto, parte a reprezentației lui. Mi-a pus o mână pe umăr, exact cum făcuse cu Thom, şi m-a strâns uşor, gest în care am investit mai multă semnificație decât se poate să fi avut de fapt, apoi a pornit în jos pe treptele de piatră, înapoi spre casă.

Debbie mă luase de mână şi mă trăsese aproape de grup. Am strâns din dinți ca să nu mă uit la Ryan peste umăr, am ajuns la piscină uşor buimac şi-am înşfăcat o bere, pe care mi-a deschis-o Paul, apoi m-am apucat de trăncănit cu Thom, Kyle şi Dominic – s-a vorbit mult despre calul lui Debbie, vizita la grajduri, apoi despre vacanța lui Dominic în Europa şi în restul țărilor pe care le vizitase – cu chipurile luminate de apa din piscină şi de făcliile tremurătoare, cu muzica celor de la Go-Go's cântând în jurul nostru. Susan mi-a zâmbit ca prin vis, întinsă pe şezlongul ei, şi a arătat cu mâna spre casă.

— De ce a plecat? a şoptit.

Am ridicat din umeri şi m-am răsucit înapoi spre băieți. Ce-i venise să mă întrebe? m-am întrebat. Ce ştia despre Ryan Vaughn şi mine?

Steven s-a apropiat de marginea piscinei şi, la rugămintea lui Debbie, a început să facă poze. Nimeni nu stătea cu adevărat la poză – fiindcă, pur şi simplu, pozam deja, mi-am zis în vreme ce soarele apunea molatic; nu făceam decât să-i aruncăm priviri scurte şi să zâmbim cât trăgea repede un cadru, încercând să-i prindă pe toți – era doar o corvoadă pe care i-o încredințase fata şefului, nu o chestie pe care ar fi vrut s-o facă –, iar Debbie l-a chemat pe Paul în fața

grătarului şi s-a apucat, ca de obicei, să-i comande majordomului, întâmpinată de acesta cu o cordialitate care mă făcea mereu să mă simt uşurat, iar Măria aşeza pe masă garniturile şi condimentele pentru burgeri, apoi şi-au umplut cu toţii farfuriile şi s-au răsfirat într-un cerc improvizat pe trei dintre şezlonguri şi, cum noaptea se făcea tot mai neagră, iar făcliile

scăpătau, piscina se făcea tot mai strălucitoare, devenind unica sursă de lumină care ne scălda chipurile. La un moment dat, am simţit iz de marijuana şi m-am uitat în jur: Terry Schaffer aprinsese un cui şi stătea întins pe un şezlog de cealaltă parte a piscinei, lângă bar, la distanţă de puştime.

Nici nu-l observasem până atunci, ceea ce era straniu fiindcă lui Terry îi cam plăcea să ne facă un soi de avansuri stângace lui Thom, lui Jeff sau mie, pretinzând că-i în glumă, când ne nimeream la reşedinţa lui din Stone Canyon – treaba asta începuse, cum aveam să observ, după ce împliniserăm şaisprezece ani şi mergeam tot mai des pe la familia Schaffer, pur şi simplu fiindcă Debbie avea o curte super drăguţă şi dădea petreceri la greu, depăşite doar de cele ale lui Anthony Matthews, iar Terry se tot învârtea pe lângă noi, băieţii, şi întreba dacă nu avem chef de înotat, chiar dacă întrunirea noastră n-avea de-a face cu piscina – puteam oricând să împrumutăm un costum de baie de la el, insista chiar, sau puteam la fel de bine să ne bălăcim au naturel, dacă asta ne făcea să ne simţim în largul nostru, pentru el era super –, de fiecare dată când sugera asta era fumat, iar noi refuzam mereu. Nu ştiu cum se simţeau Thom şi Jeff (poate că-i sâcâia un pic, ori poate că nici nu-şi dădeau seama), dar eu n-aveam nicio problemă ca Terry să-mi facă ochi dulci, fiindcă treaba asta nu ducea nicăieri – avea mai mult decât dublul vârstei mele şi mai era şi tatăl lui Debbie (tocmai el se nimerise) şi n-avea să se întâmple nimic niciodată, cu toate că; cu o vară în urmă, ajunsesem la un moment dat să fiu flatat de atenţia pe care mi-o acorda şi niciodată nu m-am simţit ameninţat.

În noaptea aceea, Terry purta pantaloni scurţi Polo şi un tricou negru cu emblema de la Thief, cel mai recent film al lui

Michael Mann, care avusese ceva succes, cu toate că încasase mai puțini verzișori decât se anticipase în luna martie, când fusese lansat, și, deși era întuneric, avea pe nas niște de ochelari de soare Porsche Carrera ale căror lentile se oglindeau în apa albastră a piscinei și am știut că e cu ochii pe unul din noi, ori pe Thom, ori pe mine, sau poate pe Jeff, dar observasem că în vara aceea – cea în care devenisem iubitul lui Debbie – Terry îmi făcuse avansuri mai mult mie, ori de câte ori un grup de-al nostru trecea pe acolo,

asta probabil pentru că, în cele din urmă, își dăduse seama că Thom nu era disponibil, după cum nu era nici Jeff Taylor (asta dacă nu cumva Terry era dispus să sară cu ceva bani de fiecare dată când tatăl lui Jeff, un alcoolic și un instabil psihic, îi tăia alocația – dacă Ron Levin nu era prin preajmă, cine știe de ce ar fi fost Jeff în stare) și totuși, de ce a presupus Terry că aș fi fost disponibil, mai ales că mă vedeam cu Debbie? Cum ghicise asta despre iubitul fiicei lui? Ce indicii îmi scăpaseră? Nu mă identificasem niciodată drept gay, dar de unde știa Terry că aș fi avut astfel de înclinații? Și totuși, mă întrebam, cum știusem eu pe parcursul clasei a unsprezecea că Ryan Vaughn era gay? Mi-am zis că o fi fost doar semnalul îndepărtat la care răspund agenții secreți, în timp ce-l urmăream pe Billie cum se gudură pe lângă șezlong și cum se cuibărește sub Terry.

Debbie trăncănea ca o moară hodorogită, trăgând din țigareta cu cuișoare – nu mâncase nimic – și tot ce scotea pe gură erau tâmpenii despre ultimul an de liceu și despre cât de marfă și țâță de mâță va fi, ceva ce numai un agent de PR ar spune: banchetul de început de an din octombrie – avea deja idei de pus în scenă –, apoi balul absolvenților, care urma să aibă loc în mai, dar care era deja în curs de organizare, cu Susan și Thom sortiți să ajungă regele și regina balului, urmând să se țină la Beverly Hills Hotel, iar cheful de după pe iahtul tatălui lui Dominic Thompson, toate acestea fuseseră puse degrabă în mișcare, inclusiv serata de Crăciun a clasei, anuarul la care Debbie urma să fie coeditoare, cu includerea unei pagini noi, intitulată „Profil Cei Mai Trăsnet”, ziua de după absolvire, care era

programată pentru Disneyland, şi mai apoi bairamul privat pentru elevii de la Buckley, Harvard şi Westlake la restaurantul Blue Bayou, situat în sectorul tematic Piraţii din Caraibe al parcului de distracţii, unde aveau să interpreteze cei de la Tommy Tutone – Debbie aranjase deja concertul. La un moment dat, mi-am pierdut concentrarea şi, când am revenit cu picioarele pe pământ, am băgat de seamă că unii plecaseră şi rămăsese doar grupul nostru de bază format din Thom, Susan şi Debbie, alături de Jeff Taylor şi Tracy Goldman, care cred că-şi dădeau întâlniri în perioada aia, deşi nimeni nu confirmase asta.

Terry era fumat şi stătea nemişcat, poate chiar aţipit, de partea cealaltă a piscinei, întins pe şezlong, piesele formaţiei Go-go's se repetau, dar volumul fusese dat mai încet, şi ţin minte că din boxe se auzea „This Town" (...Pariez c-ai sta aici dac-ai putea, să fii unul dintre noi...), iar Debbie îşi continua litania de evenimente, când Susan a făcut brusc un anunţ, de parcă abia în clipa aia şi-ar fi amintit:

— Avem un tip nou.

— Ce? a zis Debbie, distrasă de intervenţia lui Susan.

— De marţi ne vine un tip nou, a zis Susan.

Pentru o chpă am rămas perplecşi, apoi cineva a întrebat:

— Cum adică?

— Aşa, deci, am zis. Un tip nou? La care Susan:

— Adică mai vine cineva în clasa a douăsprezecea. Avem un tip nou în ultimul an.

— Pe bune? E cam ciudat, a zis Debbie.

— Cine e? a întrebat Jeff preocupat.

— Da, chiar, s-a băgat Tracy. Cum îl cheamă?

— Robert Mallory, a spus Susan.

A fost pentru întâia oară când i-am auzit numele. Şi nu l-am băgat în seamă. Dar din cauza celor ce aveau să se întâmple mai târziu îmi voi aminti mereu momentul acela. Momentul în care numele lui a fost rostit pentru prima dată. Momentul în care a prins viaţă.

Robert Mallory.

— Ştii ceva despre el? am întrebat.

Susan a ridicat din umeri.

— Nu. Are o adresă prin Century City. Stă într-unui din Century Towers.

— Ce ciudat, a murmurat Jeff. Niciodată nu avem elevi noi în ultimul an.

— Dar ştii de unde e? a întrebat Debbie. Cine-s părinţii?

Dr. Croft îi spusese lui Susan că Robert Mallory nu era din

L.A., ci din Chicago. Discuţia pe care o avusese cu domnul Croft despre îndatoririle ei din acel an ca preşedintă a elevilor şi discursul din prima zi a noului an şcolar, marţi, la adunarea din

faţa şcolii, fusese vagă şi purtată pe fugă, aşa că nu-şi amintea dacă Robert Mallory locuia cu vreo mătuşă, cu vreun tutore sau cu mama vitregă. (Mai erau şi alte detalii pe care i le zisese Dr. Croft, dar Susan n-avea să le mărturisească decât mai târziu.)

— N-am fost atentă, a recunoscut, ridicând ochii spre Thom, care se lungise acum lângă ea pe şezlongul pe care Susan îl ocupase toată seara, stând lipiţi unul de altul, înghesuindu-se acolo, aco-modându-se cu lăţimea şezlongului; tot ce ştia era că Dr. Croft confirmase prezenţa lui Robert Mallory, marţi, la şcoală.

Ne-ar fi putut surprinde anomalia respectivă, dar niciunul dintre noi n-a considerat că ar fi fost ceva ieşit din comun. Se întâmpla rar ca un elev să schimbe şcoala în ultimul an, dar părinţii înstăriţi exploatau pe vremea aceea privilegiul de a studia la Buckley sau, în general, la şcolile particulare din L.A. şi îşi mutau copilul de colo-colo potrivit necesităţilor, programului sau comodităţii şi era limpede că părinţii lui Robert Mallory voiau, dintr-un motiv sau altul, ca fiul lor să fie în alt loc, ca să termine liceul chiar aici, în L.A., nicidecum în Boston, Philadelphia sau Chicago, sau de unde era el, aşa că ai lui, custozii sau cine o fi fost responsabil pentru el hotărâseră să-l trimită la Buckley. în 1981, şcolile private din L.A. n-aveau liste de aşteptare cu mii de nume, iar părinţii încă nu-şi pierdeau minţile încercând să ocupe un loc pentru copilul lor pe acele liste, nemaivorbind de şcoala în sine; pe atunci, dacă-ţi permiteai taxa, puteai să-ţi

bagi copilul oriunde – nu tu competiție pentru locurile libere, nu tu examen de admitere, nu tu întâlniri tensionate cu cei din conducere, nu tu cadouri; dacă erai acoperit cât să completezi cecul pentru taxa de şcolarizare, erai admis. Aşa mergeau lucrurile.

Şi totuşi, un gând răzleț mi-a trecut fulgerător prin minte chiar atunci – şi nu ştiu ce a iscat suspiciunea: dacă Robert Mallory locuia în Century City, însemna că ar fi fost eligibil să se înscrie la Beverly Hills, pentru că locuia în districtul cuvenit şi mai era şi ceva atrăgător la locul respectiv, nu se plăteau taxe de şcolarizare pentru că era un liceu public, aşa că, m-am întrebat fără vreun motiv anume, de ce nu optase Robert Mallory pentru Beverly Hills? N-am spus nimic fiindcă nu mi se părea că era momentul

potrivit şi eram gata să plec de la familia Schaffer ca să dau o raită cu maşina prin oraş, să ascult muzică tristă şi să pufăi din țigară gândindu-mă la Ryan. Am observat că Thom şi Susan împart un bol cu înghețată de căpşuni şi că Thom era singurul care nu părea interesat de conversația din ce în ce mai apatică despre elevul cel nou – ochii lui verzi se zgâiau, alene, la bazinul luminat; avea o dâră de cremă roz pe buza de sus, îi admiram părul şaten, uşor înfoiat, pieptănat pe spate, pornind de la fruntea bronzată, şi am băgat de seamă că nu-şi terminase sticla de Corona cu care-l văzusem când am venit. Eu terminasem trei.

— Păi, ar face bine să fie drăguț, a spus Debbie.

Mi-a venit să răspund cu „de acord”, dar m-am abținut.

Cu tot fiorul dezamăgirii pe care-l simțeam pentru că Ryan plecase mai devreme de la familia Schaffer, pot să mărturisesc că acea duminică de septembrie a fost una dintre ultimele nopți, dacă nu chiar ultima, în care m-am simțit pe deplin fericit, fără pic de frică.

— Trebuie să plec, frățiorilor, am zis ridicându-mă.

Nimeni altcineva nu dădea semn că ar fi vrut să plece şi mi-am

dat seama că e devreme, abia ora opt, şi uitasem că toată lumea urma să se uite la un film nou în sala de proiecții – Continental Divide, o comedie romantică în care jucau John

Belushi şi Blair Brown, care avea să ajungă în cinematografe pe la sfârşitul lunii septembrie şi la care n-aş fi fost în stare să mă concentrez în seara aia, nu pentru că n-aveam chef s-o mai lungesc pe acolo, ci pentru că eram distras gândindu-mă la Ryan. După câteva proteste rostite fără tragere de inimă de Thom şi Susan, le-am zis noapte bună tuturor, cu excepția lui Terry, care intrase în comă pe şezlongul lui, şi i-am îngăduit lui Debbie să mă conducă afară, la maşină. Dar atunci când am ajuns la capătul treptelor de piatră, Debbie m-a îndreptat muțeşte spre casa scării din dos, care o tăia direct spre dormitorul ei fără să mai treacă prin casă şi am opus rezistență doar o dată – am spus că sunt obosit, că trebuie să ajung acasă. Ştia că nu e adevărat sau poate că nici nu-i păsa – mă confunda adesea cu un tip care se lasă greu, năzuros, care se tine de joacă,.unul care constituie o provocare, iar eu îi dădeam voie: îi plăcea să dețină controlul.

Proiecția era pe cale să înceapă şi lucrurile s-au petrecut destul de repede: am fost îmbrâncit pe pat în bezna dormitorului, Debbie şi-a dat jos pantalonii şi chiloțeii roz pe care-i purta şi imediat m-a încălecat, aplecându-se peste mine, lipindu-şi buzele de pluş de buzele mele, în vreme ce-şi făcea de lucru cu fermoarul pantalonilor mei scurți. M-am săltat de şolduri, ca să-mi tragă pantalonii până în josul coapselor, odată cu chiloții, doar că nu mi se sculase nici pe jumătate. Dar Debbie părea excitată şi fumată de-a binelea, iar după ce m-a supt fără succes, mi-a călăuzit mâna spre păsărică ei, deja alunecoasă şi udă, şi mi-a împins degetele înăuntru. Tot nu mi se sculase, dar nu cred că în momentul ăla îi păsa – n-a făcut decât să se întindă pe spate cu picioarele desfăcute şi să-şi ridice tricoul Câmp Beverly Hills, îndemnându-mă spre sâni. Țin minte că mirosea a ulei de trandafir în timp ce-i sugeam sfârcurile ce se întăreau treptat, că îmi ghida stăruitor mâna spre clitoris, în sus şi-n jos, frecându-l cu buricele degetelor, că avea picioarele crăcănate la maximum, vulva larg deschisă şi fierbinte, că mi-a tras mâna ca s-o frec, înainte să mi-o îndrepte înapoi spre clitoris. Avea sânii mari şi bine definiți şi mi-am trecut gura peste ei, apucându-i între buze sfârcurile mici, roz şi

ude de la saliva mea, acum tari ca piatra. A dat să mă apuce de pulă, dar era sculată doar pe jumătate, şi chiar dacă aş fi avut-o băţ, mi-ar fi fost imposibil s-o menţin aşa fiindcă toată lumea trecea acum prin camera care se afla sub dormitorul lui Debbie, le auzeam vocile pe fereastră în vreme ce grupul urca în casă pe treptele de piatră şi tot deranjul ăsta mă stresa. Noroc că Debbie termina repede, îi ieşea orgasmul cât ai bate din palme, abia dacă-i făceai ceva ca să-şi dea drumul, iar asta se întâmpla şi acum. Auzeam grupul urcând treptele dinspre piscină spre casă, vocile lor destră-mându-se şi reapărând, amortizate exact sub noi în sala de proiecţii, unde l-am auzit pe Steven anunţând filmul – el era proiecţionistul. Debbie s-a zguduit, cu gura lipită de a mea, şi şi-a dat drumul fără să spună nimic, scâncind doar. Apoi, gâfâind, a întrebat: — Eşti bine?

— Da, da, da, am asigurat-o, ridicându-mă în fund.

Telefonul de la capătul patului – roz, cu disc, alături de un

exemplar din The Beverly Hills Diet – a târâit, iar Debbie a răspuns imediat.

— Da? A făcut o pauză în timp ce asculta vocea de la capătul celălalt al firului. OK, Steven, cobor imediat. Şi-a lăsat capul să cadă pe o parte. Nu, cred că e încă la piscină. Pauză. Da, în regulă. S-a uitat la mine. Nu, e aici, în dormitor la mine. A închis şi, fără să mă privească în ochi, a zis: începe filmul. Sigur nu vrei să rămâi?

— Nu, am zis. Aş face bine să plec.

— Ce prostuţ eşti, a zis.

S-a întins şi a aprins veioza de la marginea patului, dezvăluind camera de culoarea coralului, uriaşă, pe un perete se afla un şir de rafturi pline-ochi cu trofee, plăci, panglici şi fotografii – toate de la participările ei în competiţiile ecvestre din ultimii cinci ani. Un alt perete era acoperit cu postere recente ale unor trupe noi, cu membrii cărora Debbie participase la chefuri, indiciu că era o fană înfocată din Beverly Hills, de şaptesprezece ani, senzuală, sofisticată şi unsă cu destule alifii cât să afle tot ce se petrece şi să capete acces oriunde îşi dorea. Aveam mâna udă şi

lucea de parcă aş fi dat-o cu ulei, iar Debbie a apucat-o poticnit spre baie, care era aproape la fel de spaţioasă ca dormitorul, şi a închis uşa. Am auzit apa curgând, am luat nişte şerveţele şi m-am şters pe mână, după care m-am ridicat şi mi-am tras pe mine chiloţii şi pantalonii scurţi.

Debbie a ieşit grăbită din baie – îşi pusese pe ea nişte colanţi subţiri de bumbac, tot marca Câmp Beverly Hills, şi ţinea o punguţă de plastic în mână, din care a prizat de două ori înainte să mi-o întindă. Am dat din cap că nu. A ridicat din umeri.

— Ne vedem mai târziu, puiuţ, a zis. începe filmul.

— OK. Ne vedem marţi.

— Mâine nu?

— Nu, am zis. Am de... trebuie să mă pregătesc pentru... ăăă... şcoală.

Preţ de o clipă am rămas nemişcaţi, observând în tăcere ce ciudat suna asta ieşind pe gura unui băiat de şaptesprezece ani.

— OK, cum zici tu. Eşti un pămpălău.

Şi-a dat ochii peste cap – n-avea timp de stat la discuţii. M-a sărutat pe buze şi s-a grăbit să iasă din cameră, de data asta pe uşa care dădea în corpul principal al casei, şi apoi a luat-o în jos pe scări spre sala de proiecţii.

Am urmat-o pe Debbie în josul maiestuoasei scări curbate care ducea în vestibul, până a ţâşnit de-a lungul unui hol, de unde răsuna în restul casei tăcute genericul filmului prin uşile închise ale sălii de cinema. M-am oprit, zăbovind la baza treptelor, am băgat mâna în buzunar, pipăind cheile maşinii, şi am pornit din nou spre uşa mare. Am auzit pe cineva strigându-mi numele. Vocea venea din livingul adiacent vestibulului. Mi-am adunat curajul să îndur. Era fermă, dar şi alarmată, de parcă aş fi surprins-o în vreun fel cu prezenţa mea. Ştiam a cui era vocea; mai trecusem prin asta. M-am deplasat încet spre intrarea în living, unde Liz Schaffer stătea pe un fotoliu cu model floral, cu picioarele la piept şi coatele pe genunchi, în mână avea paharul cu care o văzusem mai devreme – dar acum părea că are chipul descompus. Ceva se întâmplase în ultimele două ore de când

o văzusem şi îmi făcuse nevinovată din mână, vorbind la telefon. Liz Schaffer fusese cândva o femeie destul de frumoasă – avea, în 1981, sub 40 de ani şi fusese un model celebru în adolescenţă, înainte de a se mărita cu Terry, dar în seara aia avea obrajii aprinşi, chipul părea că îmbătrânise, încremenit într-o grimasă opacă, iar halatul Bijan, descheiat pe jumătate, îi descoperea sânii. Lângă ea se afla o pianină albă şi o vază plină cu un aranjament floral formidabil care atingea grinzile tavanului. Am rămas ţintuit locului, neştiind ce să fac, în vreme ce ea a continuat să se uite la mine pe sub gene, cu toate că luminile din living şi vestibul erau aprinse – părea că în acea perioadă scurtă de timp uitase că-mi strigase numele. Apoi şi-a amintit şi a părut dezamăgită.

— Nu stai la film, Bret? a întrebat pe un ton batjocoritor, de parcă nu i-ar fi venit să creadă, iar plecarea mea ar fi ofensat-o.

— Trebuie să plec. Am schiţat un zâmbet şi am făcut semn spre uşa de la intrare. Nu, nu rămân la film.

— Unde? Unde trebuie să pleci?

Se holba la mine ghemuită, neclintită.

— Pur şi simplu... să plec, am zis din nou, arătând spre uşă, iar apoi, de parcă m-aş fi adresat unui copil: Ai de gând să te uiţi la film, Liz?

— Unde e soţul meu? a întrebat, ridicându-se în capul oaselor. Liz nu era o beţivă dintre acelea care nu se mai pot ţine pe picioare – când se îmbăta, părea prea mânioasă ca să se împiedice de ceva ori să cadă lată şi niciodată nu morfolea cuvintele. Tot ce scotea pe gură era enunţat cu un nivel ridicat de dispreţ: adoptase, de fapt, un uşor accent britanic în încercarea de a sugera control şi naturaleţe aristocratică. După ce şi-a dat seama că o întrebasem ceva, mi-a răspuns, pe un ton extrem de zeflemitor:

— Nu, nu am de gând să mă uit \afilm, Bret.

Am comutat pe rolul musafirului politicos, cuviinciosul iubit al fiicei ei, şi am început să dau uşor înapoi, zicând:

— OK, bine, sper să ai... ăă... o noapte bună, Liz, ne vedem curând...

— Nu fugi de mine, a zis, privindu-mă chiorâş.

Am rămas pe loc şi, menţinându-mi poziţia, am spus cu grijă:

— Liz, cred că eşti obosită.

A dat să se ridice, sprijinindu-se fără vlagă în braţele fotoliului. Aproape că am vrut s-o ajut, dar m-am gândit că s-ar putea s-o irite, aşa că am rămas pe loc. Un gest brusc putea s-o înfurie. Era în stare să se dea la mine, să facă aluzii sexuale de beţivă; n-ar fi fost pentru prima oară.

— Nu mă privi de sus, a continuat, apucând marginea fotoliului şi îndreptându-se de spate, cu halatul desfăcut, dezvăluind faptul că nu poartă lenjerie intimă. Te ştiu de când aveai zece ani, Bret. Nu mă trata cu condescendenţă.

închisese ochii şi clătina din cap.

— îmi pare rău, Liz, dar chiar trebuie să plec.

— Unde-i nenorocitul meu de soţ? a ridicat brusc vocea, des-chizând ochii şi lăsându-i să poposească asupra mea.

— La piscină, cred, am zis.

— La piscină? a repetat confuză. La. Piscină?

Am simţit mişcare în stânga mea – pe hol apăruse o siluetă. Era Steven. I-am aruncat o privire cât şi-a făcut drum spre living: cam patruzeci şi cinci de ani, bucle, ochi mari, scenarist eşuat,

lucrând acum ca asistent bun la toate pentru familia Schaffer. Abia dacă-l cunoşteam, deşi era angajatul lor din 1977 – şofer, secretar, adesea însoţitorul lui Terry în călătorii de afaceri, locuia într-o casă de oaspeţi din apropierea conacului. Ştiam că Steven e hetero şi că are prietene, aşa că între el şi Terry nu se petrecea nimic, plus că nu se apropia deloc de ceea ce descoperisem eu că era genul lui Terry. îl considerasem mereu mai ciudatei şi păstrasem distanţa, dar în noaptea aceea m-am bucurat să-l văd.

— Cu cine e bărbatu-meu? a întrebat Liz, legănându-se înainte

şi înapoi în fotoliu. Se prefăcea acum cu adevărat curioasă, dar mai era şi vag ameninţătoare. Mă mir că nu-i acolo cu voi, băieţii...

Mă deranja ori de câte ori aducea vorba de homosexualitatea lui Terry – mă simţeam mereu stânjenit şi

nu comentam. Nu voiam să-i dau apă la moară şi să-i confirm apropourile.

— Trebuie să plec, am zis. Vine Steven să te ajute.

— Unde te duci, Bret? a întrebat Liz, încercând să facă un pas în față. Te întorci la piscină? O să te vezi la piscină cu poponarul de bărbatu-meu?

— Hei, Bret, poți să te duci, mi-a zis Steven, iar apoi a continuat printre dinți: Mă descurc.

— Ştii că soțul meu e poponar? a rostit Liz, de data asta cu calm.

— Hei, Liz, a rostit Steven, coborând cu paşi mari treptele spre living. Cum te simți?

— Uite, Bret pleacă, a zis cu o înfloritură dramatică. Mi-a zis că bărbatul meu e la piscină, orice ar mai însemna şi asta. E adevărat, Steven?

Steven i-a luat paharul din mână, iar ea s-a uitat lung la el, cu o expresie rugătoare, dincolo de care încă pulsa furia.

— Aşa cred, a zis Steven şi, recurgând la o serie de mişcări grațioase, a lăsat paharul pe masă, şi-a petrecut brațul pe după brațul ei şi a început s-o îndrume uşor prin living.

M-am răsucit pe călcâie şi am pornit spre uşa mare de la intrare. Liz a băgat de seamă şi a strigat cu glas dojenitor:

— Nu pleca aşa de lângă mine. Te ştiu de când aveai zece ani.

Să nu îndrăzneşti să pleci, Bret...

M-am uitat peste umăr. încerca să se smulgă din strânsoarea lui Steven, care continua s-o poarte prin încăpere, cu paşi mici şi împiedicați ca ai unui țânc.

— Mergem în dormitor, Liz, zicea Steven. Bine? Hai, te duc sus...

Steven a dat din cap, semn că are situația sub control şi că aş face bine să-mi văd de drum. Ultimele sunete pe care le-am auzit înainte să închid uşa în urma mea au fost bocetele lui Liz şi încercările de consolare ale lui Steven.

Tăcerea deplină din Bel Air m-a dus cu gândul la ideea de sănătate mintală în opoziție cu absurdele şi gălăgioasele complicații de la conacul în fals stil Tudor cu influențe

franţuzeşti al familiei Schaffer, şi mi-am dat încă o dată seama că luam distanţă de Liz, Debbie, Terry şi toată gaşca de amici inutili pe care aveam să-i abandonez în mai puţin de un an. Deşi nu era decât opt şi jumătate, mă simţeam epuizat. Şi totuşi, nu voiam să merg acasă – mă împingea ceva, mă simţeam îmboldit, era o stare nedesluşită şi apăsătoare, un fel de foame; voiam să rămân treaz şi-mi doream să fi luat cu mine o punguţă cu cocaină de la Debbie, dar nu mai aveam chef să mă întorc acolo. Privind în urmă, noaptea se dovedise una tipică pentru reşedinţa Schaffer, cu excepţia unui amănunt minuscul. Numele unui băiat, al unui străin, al unui elev nou şi misterios fusese lăsat să cadă în poveste şi mi-a distras atenţia. Robert Mallory. Apoi, Billie m-a făcut să tresar, lătrând undeva în imensitatea curţii. Eram pe alee, sprijinindu-mă cu o mână de Mercedes, trecându-mi în revistă opţiunile, când, urcând în maşină, am ridicat ochii spre casă şi am observat o siluetă, pe jumătate în umbră, zgâindu-se la mine pe geamul de la etaj cu model romboidal – probabil că era pe palier, unde începea casa scării. Preţ de o clipă m-am gândit că e Terry, care se dezmorţise şi se hotărâse să se bage la somn alături de Liz, cufundată, speram eu, în inconştienţă. Dar cel care se holba la mine era, de fapt, Steven Reinhardt, asistentul lui Terry.

Luat prin surprindere, am ridicat un braţ, am schiţat un gest de salut, o fluturare abia sesizabilă a mâinii. A părut, preţ de o secundă, că n-a înregistrat salutul meu, iar asta m-a înfiorat, amin-tindu-mi cât de dubios îl considerasem până atunci pe Steven. Dar, în cele din urmă, de parcă i s-ar fi dat un semnal şi şi-a amintit brusc care e rolul lui, a ridicat mâna – un extraterestru sau un robot dând bineţe cuiva nemaivăzut până atunci. M-am uitat ţintă spre fereastră – abia dacă-l vedeam, nu desluşeam decât părul ondulat, corpul subţire, cuprins de o maletă pe gât, aşa cum purta mereu, luminile orbitoare ale candelabrului în spate, umbra ferigii lângă care se oprise. Mi-am dat seama că are în mână un aparat de fotografiat şi că-l dusese la ochi: îmi făcea poză. Asta m-a împins să urc în maşină, să ies la şosea şi, odată trecut de Bel Air East Gate, am virat pe pustiul Sunset

Boulevard şi am decis să ocolesc Beverly Glen, care m-ar fi scos înapoi acasă, pe, Mulholland, luând-o în schimb spre Hollywood, de unde aveam să mă întorc în Valley pe autostradă.

3

Dar a existat o abatere, un cusur pe pânza paradisiacă a verii lui 1981: dispariția unei fete în timp ce pleca de la o petrecere de la periferia cartierului Encino, la finalul lunii iulie. Julie Selwyn.

La început au fost anunțate doar câteva detalii în privința dispariției şi niciunul dintre noi n-o cunoştea pe fată – ar fi putut la fel de bine să rămână un zvon a ceea ce avea să devină mai târziu un mit urban, adolescente care dispar în urma unei petreceri şi nu mai sunt găsite niciodată –, dar dispariția ei a fost curând legată de alte două cazuri, unul din vara anului 1980 şi altul din ianuarie 1982, iar după ce cadavrul lui Julie Selwyn a fost descoperit la finele lunii septembrie, s-a făcut public faptul că existau similarități atât între victime, cât şi între circumstanțele morții lor. în 1981 nimeni nu ştia ce se întâmplase mai exact cu Julie Selwyn sau Katherine Latchford sau Sarah Johnson, ori că le omorâse aceeaşi persoană – doar că le răpise cineva şi, după două luni de la dispariție, cadavrele lui Katherine şi Sarah fuseseră descoperite în locuri izolate, în urma unor apeluri telefonice despre care autoritățile au presupus că fuseseră date chiar de ucigaş, folosind un ton grav şi răguşit, pentru că voia să ştie de ce fetele, aruncate cu săptămâni în urmă, nu fuseseră descoperite încă – aştepta ca munca lui să fie admirată. Detaliile referitoare la mutilările asemănătoare pe care le suferiseră victimele nu au fost dezvăluite presei şi, abia la un an de când fusese găsit cadavrul, la sfârşitul anului 1981, aveam să le aflăm – într-o lume pre-digitală, secretele erau mult mai uşor de păstrat; de fapt, secretele erau norma. înainte ca aceste amănunte să fie confirmate,

existaseră doar bârfe despre felul în care fuseseră schingiuite, torturate şi ucise. Dar chiar şi aşa, apăruseră scurgeri de informații, declarații ale unor surse anonime care s-au confirmat, cu detalii atât de obscene încât, dacă era să le crezi, îți dădeai seama destul de repede de ce LAPD vorbise despre aşa-zisele „vătămări" cât de vag s-a putut. Fiindcă cei care ştiau exact ce se întâmplase – văzuseră probabil rănile în timpul autopsiei, sub becurile fluorescente ale morgii – nu voiau să bage populația în sperieți.

Publicul încă nu ştia, dar Julie Selwyn avea să fie a treia victimă a criminalului în serie care urma să fie cunoscut drept Mreajă – o poreclă pe care doi anchetatori de la divizia Hollywood a LAPD o scorniseră pornind de la o glumă. Era o anecdotă scabroasă care implica metode de pescuit, întinderea unei plase, depozitarea peştelui, zvonurile legate de ceea ce păţiseră vaginele fetelor, conținutul acvariului lui Katherine Latchford ar fi dispărut cu o săptămână înainte de a fi răpită şi fusese cusut în interiorul ei – deşi criminalul folosise, de fapt, lipici pentru hârtie –, ceea ce însemna că victima fusese pândită cu câteva săptămâni înainte de răpire. „Mreajă" era un nume tâmpit – nu izbutea nici pe departe să definească demența criminalului –, însă un comunicat fusese trimis presei şi, pe un rând rămas neredactat, apăruse clar referirea la „Mreajă", devenind în cele din urmă numele proaspătului criminal în serie în mai multe articole: atingea nota justă de sumbru. Dar în vara lui 1981, Mreajă nu fusese încă botezat – abia se făcea legătura între victime, iar seria de articole din Los Angeles Times care confirma asta nu avea să apară decât la sfârşitul lunii septembrie. Nimeni nu ştia că Julie Selwyn urma să fie cea de-a treia victimă a criminalului care opera în L.A. din vara anului 1980, când dispăruse Katherine Latchford, pe la mijlocul lunii iunie. Abia prin a treia săptămână din ultimul nostru an de liceu avea să-şi capete numele de Mreajă, să ni se prezinte şi să se impună ca personaj în povestea oraşului.

Dacă privesc în urmă, la 1980 şi la toamna anului 1981, nu cred că vreunul dintre noi ştia ceva despre Mreajă: nu-i cunoşteam numele şi cum se alesese cu el, nu ştiam care era

povestea lui şi nu ştiam că era pe cale să se îndestuleze, să mai omoare trei oameni din L.A. în toamna respectivă, dintre care unul care ne era cunoscut. Existaseră totuşi, începând cu vara lui 1980, anumite semne, indicii care constituiau o parte reală şi bine documentată a ceea ce devenise tiparul acțiunilor lui Mreajă, a narațiunii pe care o înjgheba, a poveştii pe care voia s-o spună şi pe care o cunoşteam ca fiind adevărată. Avea să se confirme, ceva mai târziu, că existaseră nişte semne de avertizare clare atunci când Mreajă viza pe cineva, dar la început nimeni nu ştia nimic: legăturile încă nu se stabiliseră.

Începând cu sfârşitul primăverii lui 1980, a început să se audă despre o serie de intrări prin efracție în casele de pe dealurile din San Fernando Valley. Nu exista un tipar clar – cupluri tinere, cupluri de vârstnici, un scenarist celibatar, o femeie care locuia singură, familii formate din adolescente şi adolescenți – şi, cu toate că fetele aveau să devină victimele preferate ale lui Mreajă, băieții fuseseră cei atacați la început, iar mai târziu unul avea chiar să fie ucis. Infracțiunile de care ştiam şi despre care citeam în primăvara şi la începutul verii lui 1980 păreau săvârşite din întâmplare: de vreme ce nu exista un tipar al crimelor – sexul şi vârsta victimelor păreau irelevante, erau atât fete, cât şi băieți –, nu te puteai ascunde, nu exista nicio cale de a te apăra împotriva celui care comitea acele fapte, cu toții eram vulnerabili. După un timp, lumea avea să-nceapă să-şi dea seama că unul dintre indiciile legate de Mreajă (care, din nou, încă nu-şi căpătase porecla) avea ceva de-a face cu animalele. Mreajă îşi concentra atenția asupra cuiva care deținea, personal sau în familie, animale de companie (şi nu conta dacă era câine, pisică, pasăre, o dată un şarpe, şoarece, iepure sau hamster), iar animalul cu pricina dispărea, şi nu numai cel al victimei, ci şi animalele altor oameni din cartierul în care locuia aceasta, înainte ca atacul să aibă loc. De cele mai multe ori, înainte de atac, până la trei animale de companie din acelaşi cartier erau sustrase de Mreajă, şi abia la sfârşitul toamnei lui 1981 aveam să aflăm motivul – ce făcea cu leşurile şi de ce-i trebuiau.

Intrările prin efracție au început în mai 1980, când se pare că Mreajă nu făcea decât să testeze terenul. Deocamdată nu intra în casele oamenilor şi rămânea ascuns, anunțându-şi prezența doar prin limbajul-clişeu al filmelor de groază: cineva îşi amintea că auzise clinchetul clopoțeilor de vânt atârnați de veranda unei case de pe Oakfield Drive din cartierul Sherman Oaks, cu toate că nu bătuse deloc vântul în noaptea aceea de iunie, o rază tremurătoare de lanternă fusese observată undeva pe Woodcliff Road, la mijlocul lunii iulie, şi o siluetă îmbrăcată în negru se oprise pe marginea piscinei ținând în cealaltă mână un cuțit de măcelărie cu lama strălucitoare. în timpul verii lui 1980, o perioadă în care Mreajă nu-şi primise numele şi încă nu omorâse pe nimeni (Katherine Latchfort a dispărut pe la mijlocul lui iunie, dar cadavrul avea să fie găsit abia două luni mai târziu), apăruseră informații despre un intrus, iar martorii dispuşi să-i descrie profilul fuseseră destul de vagi în amănunte din pricina cagulei, a blugilor şi a maletei negre purtate de atacator: era înalt, ba nu, era pirpiriu, ba era solid, ba era îndesat, avea ochi „sălbatici" şi „violet", nu-i văzuse nimeni ochii, erau de un albastru-sticlos, erau căprui. Oricine ar fi jucat rolul acestui personaj, era uşor de confundat – era un cameleon –, deşi în cârca lui aveau să se pună, doar în vara aceea, douăzeci de intrări prin efracție în San Fernando Valley şi mai jos de Mulholland, foarte aproape de casa mea, întinzându-se din Studio City peste Sherman Oaks şi Encino, apoi, pentru puțină vreme, în Bel Air şi Benedict Canyon, după care atacurile au început să se rărească (Pasadena, Glendale, Hollywood) până s-au oprit de tot.

Au fost reluate abia după jumătatea lunii decembrie, continuând mai apoi pe tot parcursul lui februarie 1981. Pe atunci nimeni nu ştia că descoperirea cadavrului lui Katherine Latchford, în august 1980, avea legătură cu agresiunile care năpăstuiau oraşul, cu animalele de companie dispărute sau cu violurile. Abia mai târziu urma să aflăm că, deseori, cu câteva zile înainte de atac, victima primea apeluri la domiciliu din cabine telefonice aflate pe

marginea Ventura Boulevard, Burbank şi Reseda sau de peste canioane, de pe Sunset şi din Hollywood, de parcă apelurile confirmau ceva despre Mreajă – victima răspundea, întreba cine e, Mreajă nu sufla o vorbă, nu făcea decât să asculte în vreme ce nedumerirea se preschimba în agasare şi mai apoi în frică. Aveau să apară mai târziu şi alte indicii, ițite de obicei din amintirea vreunei victime: se pare că cineva intrase dinainte în casă, înainte de noaptea atacului, ceva despre bucătărie sau lucrurile din baie, despre faptul că dormitorul arăta „diferit", îndemnându-i pe anchetatori să creadă că Mreajă se familiariza cu reşedința în zilele de dinaintea atacului. Mai târziu cineva avea să noteze că Katherine Latchford – prima dintre victimele acestuia, răpită din parcare, frumuşica cu părul tuns şuvițe, buze pline şi ochi somnoroşi, închişi pe jumătate în poza din anuarul şcolii, care avea să devină celebră – se plânsese într-una din zilele de dinaintea răpirii că îi dispăruse pisica, la un loc cu, detaliu care-i era necunoscut lui Katherine, alți doi câini din cartier. Le mai spusese părinților în zilele de dinainte să dispară că primise telefoane „ciudate" – deloc obscene, dar mult mai înspăimântătoare din pricina tăcerii: n-aveai idee ce vrea omul de la celălalt capăt al firului. O minte înfricoşată poate invoca posibilități nelimitate.

În cele din urmă s-a descoperit că în atacurile lui Mreajă exista un tipar, că erau concepute metodic – erau executate cu atâta grijă încât trebuia să existe un plan, un adevărat fir narativ, ceva creat în mod voit; atacurile nu erau deloc întâmplătoare sau impulsive. Inițial a părut că acestea aparțineau unei persoane nehotărâte, lucru confirmat atunci când unele victime din primul val de intrări prin efracție, din primăvara şi începutul verii lui 1980, au admis ceva ce nu se potrivea cu profilul cuiva care-ți intră în casă şi te atacă. Victimele supraviețuitoare agresiunilor de dinaintea răpirii lui Katherine Latchford – persoane legate cu frânghii, trântite pe podelele sufrageriilor sau ale dormitoarelor, dezbrăcate uneori de silueta în negru, cu mască de ski pe cap – au declarat că atacatorul începuse „să plângă" când părăsise casele acestora, după ce îşi îndeplinise planul: câteva atacuri

fuseseră de natură sexuală, dar majoritatea nu. După prima lui victimă, când intrările prin efracție și atacurile s-au întețit, la mijlocul lunii decembrie, după pauza lungă de trei luni, mulți dintre supraviețuitorii următorului val aveau să declare că atacatorul nu plânsese deloc de data asta; de parcă ar fi căpătat încredere de sine, de parcă ar fi prins noi puteri și devenise mai îndrăzneț după prima crimă.

Puse cap la cap, atacurile lui Mreajă se concretizau într-un tipar elaborat: animale dispărute, apeluri telefonice, atacuri la domiciliu exersate dinainte – dar nu și agresiune fizică. Lucru adevărat și în cazul celei de-a doua victime, Sarah Johnson, răpită în spatele clădirii Tower Records, pe Venrura Boulevard, în Sherman Oaks, la începutul lunii ianuarie 1981. Cadavrul urma să fie descoperit opt săptămâni mai târziu, într-un canal aflat pe un șantier abandonat de la periferia orașului Simi Valley; pisica dispăruse, se plânsese mamei că cineva îi muta mobila din dormitor, că o suna un necunoscut și că respira în receptor, nu era nimic obscen, era de ajuns să te bage în sperieți, și cu toate astea nu fusese atacată acasă. Sarah plecase de la o petrecere din Tarzana, trecuse cu mașina să ia o casetă în drum spre casa părinților din Studio City, doar că nu mai ajunsese niciodată la Tower Records de pe Ventura Boulevard, iar rămășițele ei aveau să fie descoperite abia în prima săptămână a lunii martie, în același stadiu de descompunere și cu aceleași „leziuni" pe care le îndurase și Julie Selwyn, când fata a fost găsită, în septembrie 1981, putrezind pe un teren public de tenis, într-un parc aproape de Woodland Hills; fusese proptită de plasă, din cap nu mai rămăsese decât craniul acoperit cu pliuri de piele și o claie de păr, ochii îi fuseseră smulși din orbite și tot ce păție restul corpului – ce reprezentau odioasele mutilări – am aflat abia spre sfârșitul anului, când detaliile au fost dezvăluite într-un articol din Los Angeles Times, amănunte în privința cărora abia se făcuseră aluzii din cauza naturii groteşti și tulburătoare a leziunilor.

Au fost momente când m-am temut de acel individ necunoscut, de cel care intra prin efracție în locuințele

oamenilor, şi că locuinţa mea din Mulholland urma să fie următoarea ţintă, dar nu ştiu de ce mi-am spus că şansele mele erau decente din moment ce eram un adolescent norocos de şaptesprezece ani – mă preocupau multe lucruri, iar intrările prin efracţie nu erau discutate cu adevărat în presă, aşa cum ar fi fost dacă s-ar fi ştiut de ce era capabil Mreajă: n-au stârnit vreun val intens de panică. S-ar părea că singurul meu punct de referinţă din toamna anului 1980, când Mreajă a început să-şi anunţe prezenţa, e că încercam să-mi dau seama cum stăteau lucrurile cu Mart Kellner. O uşoară obsesie sexuală dezvoltată pentru un coleg de clasă mă sâcâise cam vreun an, înainte să-mi dau seama că Ryan Vaughn o să-l eclipseze pe Mart. Şi, de Ziua Muncii, m-am trezit târziu în casa goală de pe Mulholland gândindu-mă ca de obicei la Matt, deşi Ryan începuse deja să-mi populeze gândurile, înlocuindu-i nu doar pe Matt, ci şi pe Thom Wright şi pe Susan Raynolds în visele şi fanteziile mele.

Părinţii mei urmau să fie plecaţi pentru cea mai mare parte a toamnei, călătorind prin Europa în mai multe croaziere, în încercarea de a-şi repara mariajul şubred după numeroase despărţiri temporare, iar mie nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de rezultat – divorţul era de preferat agoniilor stârnite de căsnicie şi devenise destul de limpede pentru mine, în adolescenţă, că nu mă simţeam apropiat nici de mama şi nici de tata. Ne ţineam cu toţii la distanţă, cu toate că faţada publică, naraţiunea boomerilor, sugera altceva: felicitările trimise de Crăciun cu poza familiei prinsă în chenar, prietenii invitaţi să stea la mine peste noapte, când mama se purta ca o dădacă grijulie verificând ce facem în vreme ce ne uitam la filme de artă pe Z Channel, zilele petrecute la clubul de pe plajă cu Thom, Jeff şi Kyle, în timp ce tata stătea cu ochii pe noi de parcă ar fi fost prietenul nostru cel mai bun – toate astea păreau false, teatrale, ireale. Nu încape îndoială că părinţii mei mă iubeau şi recunosc că şi eu îi iubeam, dar deveneam un adult independent şi îmi dădeam seama că nu mai aveam nevoie de ei aşa cum avusesem în trecut.

Şi, cum stăteam singur în toamna aceea, m-am simţit şi mai mult ca un adult fiindcă aveam toată casa pentru mine, cu toate că dormitorul meu – imens, cu vedere spre San Fernando Valley – era el însuşi un cămin autosuficient în toată regula, în care aproape că nu intram decât eu: aveam intrare separată cu o verandă care dădea spre piscină, o chicinetă al cărei frigider era plin cu bere de ghimbir şi apă Perrier, o ditai baia cu duş şi cadă proprie şi, cu camera suficient de aproape de garaj, abia dacă aveam de-a face cu restul casei. Roşa, menajera noastră nicaraguană, era liberă în weekendul de Ziua Muncii şi urma să revină abia marţi. Cu toate că părinţii mei aveau să lipsească douăsprezece săptămâni, mama voia ca Roşa să se ţină de program – când mă plânsesem insistent că pot să am grijă de mine şi de unul singur, îmi spusese că Roşa avea nevoie de bani. Cât lipseau părinţii mei, treaba ei era să aibă grijă de copilul familiei, fiul privilegiat, să se asigure că bucătăria şi dormitorul meu erau curate, să spele prosoapele şi cearşafurile, să fie prin preajmă când venea grădinarul, tipul care curăţa piscina şi peisagistul pe care mama îl angajase recent. Roşa era acolo ca să ridice corespondenţa, să se ocupe de cumpărături, să-mi pregătească de mâncare şi să se asigure că Shingy – câinele mamei, o corcitură de Lhasa Apso – era spălat şi ferchezuit din două în două săptămâni, cât se perindau babacii prin Europa. Eram pus la curent cu locurile în care se aflau prin intermediul unor mesaje încâlcite lăsate de mama pe robotul telefonului.

Cum Roşa lipsea de Ziua Muncii, era treaba mea să mă asigur că Shingy e hrănit şi scos afară pe gazonul de lângă piscina din curte, care dădea spre Valley, de unde se ţea un deluşor înţesat cu eucalipţi şi copaci jacaranda, iar eu, tuflit în jacuzzi, priveam câinele cum amuşină, fără să-l scap din ochi de teama coioţilor, şi atunci am auzit zgomotul abia sesizabil al maşinilor care treceau din când în când în spatele gardului viu, imens, care separa proprietatea de Mulholland Drive. L-am mânat pe Shingy înapoi în casă şi m-am întrebat dacă să-l chem sau nu pe Ryan Vaughn pe la mine. Mi-am spus că aş părea prea disperat şi, în schimb, l-am sunat pe

Matt Kellner, dar n-a răspuns – n-avea robot telefonic –, aşa că am apucat-o cu maşina spre Encino, unde aveam să-l găsesc lângă piscină, fumat de-a binelea, şi mi-am amintit că în ziua aceea nu mă masturbasem, convins fiind că o să se întâmple ceva între mine şi Matt, şi citisem în schimb paginile printate din romanul la care lucram, în timp ce fumam ţigări de cuişoare şi ascultam Elvis Costello până m-am plictisit, după care am parcurs în viteză o treime din Cujo, noul roman al lui Stephen King, care abia fusese publicat în august.

Matt Kellner era un tip înalt, cu ochi verzi, evreu, cu un corp de milioane, şi prăjitul clasei, iar eu, la un moment dat, în toamna anului 1980, ajunsesem să cred c-ar fi făcut sex cu oricine, băiat sau fată, dacă a-i fi fost la îndemână aşa cum eram eu, dar nimeni de la Buckley nu părea să fie interesat de Matt Kellner. Parte din motiv avea de-a face cu faptul că Matt era distant, pierdut în lumea lui, nu puteai ajunge la el, se ţinea departe de toţi, lăsând impresia că cineva îl rănise atât de tare (deşi nu lăsase niciodată să se afle despre ce era vorba) încât îi afectase felul în care se purta cu lumea. Îl ţinusem pe Matt sub observaţie de când apăruse la Buckley, în clasa a şaptea, şi cu toate c-ar fi trebuit să fie popular, era pur şi simplu mult prea ciudat – dacă ar fi fost puţin mai „normal”, ar fi ajuns o stea, mai ales că arăta atât de bine, dar aşa, devenise un soi de paria, un tip din ce în ce mai dubios şi mai aiurit, o parodie de băieţaş privilegiat care băga iarbă şi de care nu se arăta nimeni interesat. Dar eu ajunsesem să-l plac, începuse să-mi placă amabilitatea de care dădea dovadă când era fumat, şi mai erau şi pantalonii cenuşii de uniformă pe care-i purta, parcă puţin cam strâmţi, punându-şi fesele în evidenţă, ba şi o umflătură în faţă, vizibilă, care începuse să mă tulbure pe măsura înaintării noastre în vârstă. Nu părea să fie capabil să lege nicio prietenie şi la început n-am fost sigur dacă i se trăgea de la iarbă sau dacă aşa era el, timid, dar curând aveam să-mi dau seama că pur şi simplu nu-i păsa de contractul social pe care-l semnaserăm cu toţii – iar în atitudinea lui era ceva rebel şi aproape punk, dar nu

conştient: pur şi simplu nu-l interesa cum merg lucrurile; părea, de fapt, sfidător de ne-preocupat de sine. Ţin minte cum umbla în curul gol prin vestiar, de la banca pe care-şi scotea hainele îmbibate de sudoare după ce alergase pe pistă şi până la duşuri, apoi îndărăt, gol-puşcă, ştergându-se absent cu prosopul, fără ruşine, şi nimeni, nici măcar Thom Wright sau Jeff Taylor, nu-şi purta corpul cu atâta degajare – totul era puţin jenant şi se desfăşura în surdină, te spălai repede şi te întorceai la dulăpiorul tău din vestiar cu un prosop înfăşurat peste mijloc, apoi îţi puneai grăbit chiloţii sau şortul. Dar Matt Kellner părea să se desfete cu goliciunea lui şi, în secret, mă desfătam şi eu.

Mi-am tot făcut drum pe acasă pe la Matt, pe Haskel Avenue, în Encino, începând cu o după-amiază de iulie, în 1980, când amândoi aveam şaisprezece ani şi eram singurii dintre cei patruzeci de elevi care mergeau la cursurile de vară de la Buckley. Rămăseserăm corijenţi la geometrie şi ştiinţe în semestrul de dinainte, şi eu şi Mart, şi, în timpul pauzelor dintre aceste ore matinale, pe care le frecventam ca să luăm note de trecere pentru clasa a unsprezecea, începuserăm să discutăm cu o oarecare reţinere unul cu celălalt, lucru pe care nu-l mai făcuserăm până atunci. Văzusem cumva Urban Cowboy, m-a întrebat; fusese la avanpremiera peliculei Cheech and Chong's Next Movie în parcarea de la studiourile Universal; mă dădeam în vânt după „Funkytown” de la Lipps Inc.? Lui îi plăcea, la fel şi noul album al formaţiei Queen, The Game. M-a invitat, în prima săptămână în care făcuserăm cunoştinţă, în casa lui de pe Haskell – părinţii lui erau plecaţi, puteam înota, să fumăm –, era atât de amabil şi prietenos încât lăsa impresia că e o parodie a prăjelii maxime, iar eu nu m-am putut gândi la altceva decât la sex în timp ce-l ascultam, fiindcă instinctul îmi spunea – nu că Mart ar fi părut câtuşi de puţin gay – că exista posibilitatea ca ceva sexual să se petreacă între noi; poate că acest ceva sexual nu venise la pachet cu invitaţia lui, dar mă gândisem că l-aş fi putut iniţia cumva şi, în vara aceea, drumul spre casa lui devenise ceva obişnuit. Locuia în căsuţa de lângă piscină, în spatele conacului monumental din Encino al

părinților săi, modificată ca să arate cumva ca o cabană dichisită de pe malul mării, decorată în stil maritim: un delfin lăcuit atârna pe un perete, plăci de surfing pastelate se odihneau proptite la perete unele-ntr-altele, un acvariu complicat se întindea de-a lungul camerei, plin cu peşti xipho, gurami perlați, stele de mare şi melci multicolori, cu corali pe fundul bazinului luminat în tonuri albăstrii, verzi şi purpurii. încăperea era încununată cu o combină stereo, un televizor mare cu televiziune prin cablu, un frigider plin-ochi cu 7-Up, Corona, pungi cu iarbă de culoarea acelor de pin şi, uneori, un motan – Mart îl numise, din motive obscure, Alex – se furişa în cabană şi se întindea cât era de lung în fața acvariului, zgâindu-se şi lingându-şi labele, în după-amiaza aceea de iulie ne-am prăjit şi am înotat în piscină, mai întâi în costume de baie şi mai apoi goi-puşcă – de pe partea piscinei în care mă bălăceam am văzut că o avea pe jumătate sculată, în vreme ce se lungea la soare într-un hamac prins între doi palmieri –, am priceput ce se va întâmpla, am tras o gură de aer, mi-am dat chiloții jos, i-am azvârlit peste marginea piscinei i am început să înot spre Matt. Nu voiam nimic de la el în afară de buzele lui moi, înconjurate de perişori fini, de coapsele musculoase, de pectoralii bine făcuți, de pătrățelele definite, de linia aceea micuță care ieşea din smocul cafeniu de păr pubian şi urca până la buric, de pula uriaşă care izbucnea din smocul acela şi de curul lui alb ca laptele, tare, cu gropițe deasupra şi presărat cu un strat de puf blond. La început nu prea-mi pasase de persoana care îmbrăca această formă.

întâlnirile astea au ținut pe tot parcursul clasei a unsprezecea-Mă duceam la el, pe Haskell Avenue, ca să parchez pe stradă, să trag zăvorul porții care dădea în cărarea principală din curtea din spate, unde se afla cabana lui de lângă piscină, de obicei fără să anunț, fiindcă Matt nu răspundea niciodată la telefon, lucru care se adăuga suspansului erotic al momentului. De cele mai multe ori, aproape fără excepție, Matt era fumat şi doar uneori ud leoarcă de la înot, rulând cu atenție un cui sau urmărind un film pe Z Channel pe care-l mai văzuse de câteva ori în

săptămâna respectivă şi încerca să înțeleagă ce-i cu el, sau cu vreun manual în brațe care ar fi putut la fel de bine să fi fost scris în chineză, mai ales dacă era să te iei după expresia perplexă de pe chipul lui, cu Alex, motanul, întâmpinându-mă din poala lui şi privind inexpresiv cum îmi fac apariția. De fiecare dată purta costumul de baie mulat pe corp, de culoarea lămâilor verzi, preferatul lui în acel an, şi cu toate că părea să se blocheze când dădea cu ochii de mine, de la un punct încolo abia dacă ne mai spuneam câte o vorbă când mă iveam în cadrul uşii şi treceam direct la sex. Nu cunoştea deliciile conversației – prezența noastră era destul – şi, de obicei, i se scula în zece secunde sau se făcea băț până apucam să ne dezbrăcăm şi să ne dăm pupicul din vârful buzelor care iniția sexuL Mă îndoiesc să ne fi luat vreodată mai mult de zece sau cinci-sprezece minute ca să ne dăm drumul, asta dacă nu mă străduiam să prelungesc actul, lucru care ajungea să-l cam încurce, deşi îmi cânta în strună. Presupun c-ar fi nevoie de o perspectivă aparte ca să apreciezi frumusețea lui Matt Kellner, dar patruzeci de ani mai târziu, aşezat la biroul meu de deasupra oraşului West Hollywood, încă sunt de părere că trupul lui Matt a fost cel mai erotic şi mai frumos pe care l-am văzut vreodată, iar faptul că am avut acces la acel spațiu intim şi intens împreună cu el mă uluieşte chiar şi acum când scriu lucrurile astea, la cincizeci şi şapte de ani. Şi totuşi, Ryan Vaughn nu s-a arătat interesat deloc după ce i-am mărturisit că aveam o relație cu Matt, ba chiar a părut surprins. Nu-i genul meu, a zis Ryan. E prea evreu pentru gustul meu.

Cu toată intensitatea sexului şi în ciuda faptului că ne puteam fute de două sau de trei ori în câte o după-amiază, nu aveam nimic de care să ne proptim, nicio fundație pentru clădirea unei prietenii, şi nici măcar nu sunt sigur, aşa cum am mai spus, că Matt Kellner era, de fapt, gay şi nu un adolescent înfierbântat care putea s-o facă cu oricine în funcție de disponibilități. Dar nu-mi păsa, poate că preferam ambiguitatea: nu existau semnale că ar fi fost gay, la fel ca în cazul lui Ryan – toată lumea se pricepea să-şi camufleze imaginea –, şi nici n-o făcea pe tipul dur, avea un aer de

băieţandru, era mult mai natural de-atât. Poate că Susan Reynolds era singura care ştia care era faza cu Matt – nu se interesa de el în vreun fel anume, dar ori de câte ori venea vorba de el atmosfera devenea încordată, de parcă ar fi avut anumite informaţii pe care nu voia să le divulge. Ştia despre noi că eram „prieteni" (ghilimelele îi aparţin ei), dar nimeni altcineva dintre cunoscuţii mei nu întreba de el, aşa că nimănui nu părea să-i pese că o ardeam cu Matt în cabana lui din Encino. Probabil pentru că Matt şi cu mine nu am interacţionat în clasa a unsprezecea – ne salutam dând din cap atunci când treceam unul pe lângă altul în vestiar sau ne aruncam câte un zâmbet când aveam o oră împreună sau dădeam cu ochii unul de altul la vreo adunare a şcolii sau în parcare, dar rareori petreceam timpul împreună în public –, nici nu mergeam niciodată la vreun restaurant sau să vedem vreun film. Matt nu părea să-şi petreacă timpul cu nimeni – şi am început să înţeleg că aşa preferă –, pur şi simplu era de pe altă planetă. Tânjeam să am acces la lumea populară de care lui nu-i păsa, iar faptul că-mi petreceam timpul doar cu el n-avea să servească acestei ambiţii în ultimul an de liceu, aşa că am început să mă înstrăinez de el. La nivel sexual mi se părea atrăgător ca o vedetă de film porno, dar nu m-am îndrăgostit deloc, nu în felul în care aveam s-o fac, în cele din urmă, şi doar pentru o clipă, cu Ryan – Matt devenise o problemă care nu merita bătaia de cap. înotatul cu Matt în piscina din spatele conacului de pe Haskel Avenue, apoi mersul nostru împleticit până în cabană, uzi leoarcă, încuiatul uşii în urma noastră şi futaiul în licărul slab al acvariului, cu trupurile scăldate în lumina albăstruie când luam poziţie pe saltea, coordonându-ne în aşa fel încât să ne dăm drumul împreună, mi s-au părut dureros de erotice după-amiezi în şir, până când, în cele din urmă, totul s-a stins.

În după-amiaza aceea am observat că ceva nu era în regulă cu cabana lui – am simţit-o imediat cum am ajuns, dar nu-mi sărea în ochi şi n-aş fi putut indica motivul exact. Poate îmi atrăsese atenţia faptul că interiorul cabanei duhnea a iarbă încă şi mai tare decât de obicei, sau imaginile

cu incendiile care făceau ravagii în Riverside văzute fără sunet pe ecranul televizorului, sau piesa „Ghost Town” a formației The Specials răsunând gălăgioasă înăuntru. Matt se împleticea de colo-colo, căutând ceva, îmbrăcat în costumul de baie verde, cu un colier din cochilii pe care nu-l mai văzusem până atunci atârnat la gât, bronzat bine, arămiu, cu părul puțin decolorat de la soare – ' un băiat care locuia în piscină. Inițial n-a băgat de seamă că mă oprisem în pragul uşii deschise, dar atunci când, într-un târziu, mi-a simțit prezența, m-a fixat cu una dintre cele mai absente priviri pe care le-am văzut vreodată.

— N-ai sunat, a zis.

— N-ai răspuns, i-am spus.

„Ghost Town” s-a terminat, Matt s-a uitat la sertarul prin care scotocea, apoi din nou la mine, a oftat şi s-a îndreptat spre uşă, mi-a luat fața în mâini şi m-a sărutat lacom pe buze, mirosind a clor, marijuana şi loțiune de bronzat. Uşa era închisă. începusem deja să mă dezbrac, iar el şi-a dat chiloții jos.

Am lungit-o cu sexul mai mult ca de obicei, fiindcă nu era exclus să fie pentru ultima oară. Voiam să-i las o ultimă amintire, voiam să-şi dea drumul cum n-o mai făcuse vreodată şi i-am tot amânat orgasmul, dându-i mâna la o parte ca să nu-şi mai frece

pula până am fost gata să-mi dau drumul, dar voiam ca el să termine primul, apoi s-a încordat cu totul, cu picioarele şi curul crăcănate în fața mea, icnind o, da, o, da, o, da şi, arcuindu-şi spinarea, şi-a dat drumul, umplându-şi abdomenul şi pieptul de dungulițe albe – atunci m-am retras şi am ejaculat silențios, pri-vindu-l țintă în timp ce se uita la mine, scuturat de fiori, cu chipul înțepenit într-o grimasă nedumerită, răsuflând cu greu, apucând mâna mea care se mişca în sus şi-n jos către orgasm. După ce am terminat, s-a întins lângă mine, cu un genunchi ridicat, mângâindu-şi uşor pieptul înroşit, gâfâind domol şi cu abdomenul plin de sperma amândurora. M-am răsucit să-l privesc: fața şi grumazul erau roşii ca focul, fruntea îi lucea de sudoare şi, de aproape, desluşeam nişte urme de acnee abia sesizabile.

Părea absent şi a ridicat capul ca să cerceteze încăperea. în liniştea care învăluise cabana am sesizat lipsa unui element – un sunet, un zgomot, o mişcare pe care o asociam cu încăperea –, dar n-aş fi fost în stare să spun care era acela. Mi-am îndreptat atenția spre perete, la posterul promoțional al celor de la Foreigner, pe care nu-l mai văzusem până atunci. Când l-am întrebat pe Matt de unde-l are, a dat din umeri şi-a zis că pur şi simplu îl lăsase cineva în căsuța poştală şi că hotărâse să-l pună pe perete, arăta marfă, îi plăcea formația. Tipic, mi-am zis.

— Ce-ai făcut în weekend? am întrebat.

— Să fac? a întrebat de parcă ar fi fost luat prin surprindere. S-a uitat la mine, apoi şi-a lăsat capul pe pătura de sub noi şi

a început să se joace cu cochiliile mărunte de la gât.

— Mda, ai făcut ceva?

— Nu, a zis, fără inflexiuni în voce. Nimic. Am pierdut timpul pe-aici, atât.

— Eu am fost la Debbie acasă, am zis. A dat o petrecere la ea, în Bel Air.

S-a holbat la tavan şi, dându-şi seama că aşteptam să spună ceva, a întrebat fără pic de răutate în glas:

— Ce-ți mai face gagica?

— Bine, am zis. Thom şi Susan au fost cu noi. Cred că Jeff şi Tracy sunt împreună. Am impresia că prin vară au început să iasă.

De cum am zis asta, am realizat că lui Matt nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ritualurile sociale ale colegilor noştri sau de viețile lor amoroase. Şi n-a scos un cuvânt – a rămas acolo, întins, gol, trecându-şi degetele alene peste piept. A întins mâna după o cutie de şervețele de lângă pat şi s-a şters pe burtă. A contemplat şervețelul, apoi i-a făcut vânt în coşul de lângă birou. Mi-a întins cutia.

— Avem un coleg nou, am zis, privindu-l cum se ridică din pat, cum se şterge din nou cu un prosop de plajă făcut ghemotoc pe podea, trecându-l de data asta printre buci, aruncându-l apoi în coşul de rufe de sub posterul cu Foreigner, păşind spre birou şi apucându-se să scotocească,

cu spatele la mine; era înțesat cu doze goale de suc, benzi desenate, resturi de lipii cu umplutură, recipiente de iaurt, o minge de fotbal şi un vraf de tricouri împăturite cu grijă. M-am uitat în jur, încercând să-mi dau seama care e elementul lipsă, şi am revenit la Matt. Am observat, când s-a întors spre mine, că încă avea dâre subțiri din sperma noastră întinse pe piept, pe care uitase să le şteargă.

— Aşa? a întrebat. Cum adică?

— Avem un coleg nou în clasă. Robert Mallory.

Nu ştiu de ce i-am rostit numele, dar m-a uimit că încă mi-l aminteam.

— Aha, a zis Matt. Marfă.

— Mda, doar că e un pic ciudat.

A ridicat din umeri, mi-a întors spatele, s-a lăsat pe vine şi s-a apucat să deschidă sertarele biroului şi să se uite prin ele. S-a ridicat în picioare, cu mâinile în şolduri, şi a dat roată încăperii din priviri.

— Ciudat? a murmurat. Ce-i aşa ciudat?

— Păi e ciudat că cineva se mută într-a doişpea, am zis. Asta-i tot

— Mda, a zis, cred că ai dreptate.

— Poate că ar trebui să rămânem doar prieteni, am zis brusc.

S-a dus spre şifonierul din cealaltă parte a camerei şi a deschis un sertar.

— M-ai auzit?

— Mda, a zis fără intonație în glas. Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Despre asta, am zis arătând spre dezordinea din pat, spre pătura pătată şi sticla de ulei pentru bebeluşi pe jumătate goală.

Poate c-ar trebui să n-o mai facem o perioadă.

Era prea multă linişte. Acela era sunetul care lipsea: zgomotul ambiental cu care mă obişnuisem nu mai era acolo. Am tras două şervețele din cutie şi m-am şters.

— Nici nu-i nevoie s-o spui, a zis Mart mijind ochii şi scrutând camera. A întins mâna spre birou şi şi-a pus

ochelarii – îi folosea la citit, dar de cele mai multe ori folosea lentile de contact.

— Păi n-aş vrea să crezi că nu-mi pasă, am zis.

— Nu cred nimic, a zis fixându-şi privirea asupra mea. Nu cred nimic. Apoi s-a întors la ce căuta. Adică ce tot faci? Ce vrei de la mine?

Enunțase întrebările cu voce joasă şi frustrată, aproape rugătoare.

M-am făcut că nu aud, am pus mâna pe boxeri, i-am tras pe mine încă întins pe pat şi mi-am cules tricoul de pe jos, derutat de tăcerea din cameră. Apoi, ochii mi-au căzut pe acvariu: plin cu apă, cu luminițele albastre, verzi şi purpurii care străluceau, dar capacul lipsea şi în apă nu era nimic. Peştii dispăruseră. Sunetul filtrelor şi bolboroseala care emana din acvariu dispăruseră. Filtrele fuseseră oprite. Acela era sunetul lipsă.

— Ia stai, am zis. Ce s-a întâmplat cu acvariul?

S-a uitat, a văzut la ce mă refer şi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu.

— Nu ştii ce s-a întâmplat cu acvariul? Nu ştii de ce e gol?

— Nu, a zis, fiind mult mai preocupat de ceea ce căuta decât de acvariu. Când m-am întors acasă alaltăieri am văzut că-i gol.

— Ce tot cauți? am întrebat exasperat. Pentru numele lui Dumnezeu, Matt!

— Pipa, a murmurat.

Am zărit-o pe noptieră: un bol de alamă cu un muştiuc de sticlă portocalie.

— Douăzeci de peşti... au dispărut din senin?

— Mda, s-au dus! E aiurea. Nu ştiu, a zis băgând mâna în alt sertar, în căutarea pipei. Nu țin minte să le fi făcut ceva, dacă asta voiai să întrebi. Tot ce ştiu e că s-au dus.

— Poate... motanul? am întrebat într-un târziu. S-a uitat la mine şi ne-a bufnit râsul.

— Crezi că Alex mi-a halit peştii?

Se prăpădea de râs. Şi-a dat capul pe spate.

— Habar n-am, am zis, continuând să râd. Ar fi în stare?

— Nu cred, a mormăit Matt, zgâlțâit de hohote. Dar s-ar putea să nu aflăm niciodată.

— De ce? am întrebat în timp ce-mi trăgeam tricoul pe mine.

— Păi şi Alex a dispărut, a continuat încercând să respire.

Şi iarăşi ne-am pus pe râs.

Aş vrea să spun că discuția noastră din acea zi a fost cu mult mai profundă decât mi-o amintesc aici – că ne-am împăcat cu gândul de a încheia relația, că ne-am înțeles să lăsăm în urmă ceea ce creasem în ultimul an; dar, în ciuda a ceea ce avea să se dovedească a fi ultima noastră doză de hlizeală împreună, simțeam că mă făcusem de râs şi voiam să plec, iar lui Matt nu părea să-i pese dacă rămân sau plec. Am constatat că afară se făcuse întuneric – iar a doua zi urma să înceapă şcoala.

— Uite-o! am zis, arătându-i pipa de pe noptieră.

S-a dus şi a luat-o, râzând cu gura până la urechi. Zâmbeam şi eu din pricina acvariului misterios, dar părea să fie doar un alt exemplu al incapacității lui Matt de a-şi da seama ce se întâmplă în viața lui – nu avea nimic proactiv în el, trecea prin viață ca gâscă prin apă, îşi punea pe perete postere pe care le primea în cutia poştală – şi, preț de o clipă, în vreme ce umplea pipa cu un dram de iarbă dintr-o pungă, mi-am dat seama că urmează să dispar din viața lui şi c-o să-i pese de absența mea cam cât îi pasase de motan, de acvariul gol şi de restul lumii. S-a dus la combină, a derulat puțin înapoi, iar cei de la The Specials au început să cânte încă o dată „Ghost Town” – Oraşul ăsta se trans-formă-ntr-un oraş-fantomă –, iar eu am ieşit din cabană fără să-mi iau rămas-bun.

Am condus pe Valley Vista de pe Haskell Avenue, alunecând pe bulevardul pustiu – nimeni nu părea să fi ieşit pe afară în ziua aceea de luni, ultima noapte neoficială a verii, dar simțeam pe geamul deschis şi pe trapa Mercedesului un iz de cărbune venind de la grătarele încinse, auzeam chiotele pline de încântare ale copiilor care se bălăceau în piscine şi, ocazional, de prin curțile oamenilor, piese din top patruzeci difuzate la radio, şi aşa mi-am amintit

că, în ciuda faptului că trăiam în fermecătorul Los Angeles, mă aflam totuşi într-o suburbie cu cvartale liniştite şi liziere verzi, puşti pe biciclete pedalând pe străzile pustii, petreceri la piscină şi grătare. Ascultam non-stop „Games Without Frontiers" a lui Peter Gabriel (... Ne pitim printre dune fluierând cântece, la ţărmuri de mare...) trecând din Encino în Sherman Oaks şi mi-am dat seama că, fără să fiu conştient, pornisem spre Stansbury Avenue şi spre şcoala aflată acolo. Intenționasem să trec pe lângă Stansbury, să virez la dreapta pe Ventura şi să las şoseaua să mă poarte prin Studio City, unde bulevardul dădea în Cahuenga, ca mai apoi să intru în Hollywood, pe Sunset, până ajungeam în Beverly Glen – o rută ocolitoare care m-ar fi dus pe Mulholland – pentru că n-aveam chef să mă întorc acasă. În cele din urmă am apucat-o pe Stansbury, apoi pe o alee, până când drumul s-a oprit în fața porților închise ale şcolii Buckley şi a zidului de cărămidă care-şi întâmpina elevii cu numele şcolii scris cu litere aurii încadrate cu iederă şi luminat de o lampă stradală.

Şcoala se întindea pe opt hectare şi, în noaptea aceea, era în mare parte cufundată în beznă. Lumina era aprinsă în unele încăperi din biblioteca şcolii şi în birourile administrației, iar câteva becuri cu vapori de sodiu încă licăreau pe coasta dealului, făcând vizibilă cărarea care ducea spre terenul de sport, pe care puteai s-o vezi cu uşurință de sus, din cartierul Beverly Glen, dacă îți aruncai privirea spre campus, dar nu şi din capătul bulevardului Stansbury, de unde abia puteai zări parcarea goală, clopotnița de dincolo de porți şi cel mult două clădiri – restul era întunecat. Am parcat în curbă, pe aleea din apropierea porților şi mi-am aprins un Djarum. „Games Without Frontiers" îşi făcea jocul mai departe, în vreme ce pufăiam din țigareta cu cuişoare: glissando-ul chitarei, basul pe sintetizator, cadența militărească a vocii lui Gabriel, melodia fluierată care adăuga o vibrație nepământeană întunecimii de la Buckley şi nopții negre ca smoala. Adolfface un foc de tabără, Enrico se joacă cu el...

Apoi am văzut ceva în întunericul de neclintit al şcolii. în direcţia bibliotecii, situată vizavi de parcarea şcolii, în spatele porţilor închise.

Am zărit geana de lumină a unei lanterne îndreptate spre pâlcurile de copaci înşiraţi de-a lungul dealului care flanca biblioteca.

Şi, judecând după direcţia acesteia, raza provenea din curte, de undeva mai jos de etajul clădirii, iar cel care ţinea lanterna încerca să fie cât mai precis, de parcă fasciculul de lumină ar fi fost îndreptat spre ceva anume – mai întâi am observat că lumina îl călăuzea pe purtător în jos pe scări, apoi pe culoarul care dădea în curtea care nu se vedea prea bine de unde mă oprisem eu. M-am întrebat spre ce fusese aţintită lanterna: băncile de lângă heleşteul cu peşti koi, statuia mascotei, Grifonul Buckley – o lighioană mitologică, cu trup de leu, cap şi aripi de vultur, un edificiu auriu în mărime naturală înălţat pe un soclu în apropierea heleşteului –, cascada micuţă care se revărsa silenţios, curmalii care drapau spaţiul cu frunzişul lor.

M-am îndreptat de şale pe banchetă şi am lăsat capul în jos, ridicând parasolarul, ca să văd mai limpede prin parbriz. Fasciculul s-a mişcat prin beznă, oprindu-se asupra unui spaţiu care se afla la câţiva paşi de locul pe care îl luminase iniţial. Deplasarea lanternei nu era întâmplătoare – ci precisă, de parcă ar fi ştiut ce caută. Să fie vreun paznic de noapte? m-am întrebat. Apoi, confuz, m-am întrebat dacă Buckley avusese vreodată paznic de noapte. M-am răsucit, am întins gâtul şi am văzut ghereta întunecată a paznicului, unde îşi făcea veacul câte un angajat pe timpul zilei, dar care nu părea să fie ocupată în noaptea aceea – alături fusese parcată o dubită bej. Mi-a trecut prin cap că o fi a vreunuia dintre angajaţii care pregătiseră redeschiderea şcolii de a doua zi.

Raza s-a mişcat din nou, de data asta în alt unghi, iar eu am redus volumul piesei lui Peter Gabriel, moment în care am auzit aproape instantaneu urletele sfredelitoare şi intermitente ale coioţilor, undeva pe întinderea dealurilor care înconjurau şcoala. Se pare că omul cu lanterna îi auzise

în acelaşi timp cu mine. Fasciculul de lumină, care începea să se mute încetişor, s-a oprit brusc, apoi a măturat rapid coasta dealului, căutând parcă sursa acelor sunete – urletele înfundate care indicau foamea animalului.

Apoi lumina a dispărut.

Preț de o clipă mi-am zis că îmi imaginasem totul, dar am ştiut că nu e cazul şi mi-am dat seama că tipul cu lanterna, oricine o fi fost, se îndrepta probabil spre parcare. Mintea mea a presupus asta – era genul de moment dramatic pe care şi l-ar fi dorit un scriitor. Dar, în loc să plec, am aşteptat, fascinat de sunetele coioților care se prefirau prin muțenia nopții. Țigareta încă era aprinsă, iar fumul urca în rotocoale leneşe spre trapa panoramică. Mi-a venit în minte filmul Halloween. M-am gândit la acvariul gol al lui Matt şi la felul în care întâmpinase cu hohote de râs dispariția motanului, la „Ghost Town” răsunând peste piscina cuprinsă de beznă, la posterul cu Foreigner de pe perete, de deasupra coşului cu hârtii. Deodată m-am gândit la casa pustie care mă aştepta pe Mulholland şi la faptul că nu-mi mai aminteam când îmi spuseseră părinții că se întorc – prima săptămână din noiembrie sau mai târziu? Simțeam o îngrijorare cum nu mai simțisem niciodată: mă învăluia un val mic şi întunecat. Pe moment, m-am cutremurat, complet dezorientat. Apoi, coioții au amuțit: schelălăielile încetaseră. Tăcere absolută. Am aşteptat, dar fără să ştiu ce anume.

Şi apoi lumina s-a aprins din nou, orbindu-mă şi împungân-du-mă prin parbriz.

Tipul se oprise în spatele porților, o siluetă vagă, la vreo doi metri de mine, doar o formă neagră, un conglomerat.

N-am țipat şi nici n-am tresărit pe banchetă. N-am făcut decât să pornesc maşina şi s-o iau repede din loc, cu lanterna țintită pe mine, până am ieşit de pe alee, aruncând priviri fugitive în oglindă spre lumina lăsată în urmă până am ajuns la capătul cvartalului, unde am ieşit de pe Stansbury şi m-am întors pe Valley Vista. Am pornit imediat spre Beverly Glen, care avea să mă scoată pe Mulholland Drive, la casa mea pustie. Am hotărât să nu mai ies cu maşina prin oraş şi să iau, în schimb, un diaze-pam din

cutia pe care mi-o lăsase mama, să citesc câteva capitole din Cujo şi să mă cufund în somn. Dacă romanul lui Stephen King era prea înspăimântător, aveam să pun mâna pe exemplarul din The White Hotel al mamei şi să-l citesc pe ăla. Cu gândurile acestea am urcat pe Beverly Glen, încercând să mă sustrag îngrijorării nebuloase care plutea pe undeva, prin depărtare.

Aveam un mesaj de la Debbie înregistrat pe robotul telefonului – din cauză că se luase tare de la cocaină stătuse trează toată noaptea, apoi dormise peste zi şi voia să ştie pe unde umblu: mă ruga s-o sun înapoi, era foarte important, maică-sa era o epavă, Susan avea o relaţie de faţadă cu Thom şi îi era dor de mine. Numai că eram copleşit de emoţii şi nu voiam să vorbesc cu ea – mă apucase paranoia, groaza chiar, gândindu-mă la cât de vulnerabil eram în casa aceea goală de pe Mulholland. Am aprins toate luminile, ca să-l avertizez cumva pe intrus, convins că se ţine după mine, cu masca lui de ski pe cap, cu pumnul înmănuşat încleştat pe cuţitul de măcelărie, c-o să mă lege cu funii şi o să-l sacrifice pe Shingy şi m-am întrebat ce-ar fi făcut Matt Kellner dacă m-aş fi întors la Encino şi l-aş fi întrebat dacă mă lasă să rămân la el peste noapte. Shingy n-a vrut să iasă afară. Poate că auzea schelălăielile slabe ale coioţilor, care păreau acum mult mai aproape ca de obicei, şi poate de asta tremura un pic, ghemuit pe o pernuţă în bucătărie, mi se părea că aud pe cineva pe verandă şi, îmbărbătat de la diazepam, am ieşit afară şi am scanat curtea şi piscina cu luminiţe albastre, am auzit coioţii hălăduind prin canioane, ieşiţi la vânătoarea lor nocturnă, dar în rest nu se vedea nimic. Dar Mreajă continua să-mi bântuie gândurile, aşa că m-am asigurat că uşile sunt închise şi că sistemul de alarmă e pornit. Nu puteam să neg: simţeam că aerul era încărcat, electrificat chiar şi, cu toate că în acea ultimă noapte de vară era destul de cald, m-am trezit că dârdâi din nou pe verandă, holbându-mă în întuneric nelinişţit, cu groază, cu frica pătrunzându-mi în oase. Voiam să mă relaxez în jacuzzi, dar mi-era prea teamă să stau afară de unul singur, aşa c-am mai luat un diazepam şi m-am prăvălit în pat. Persista o senzaţie: în oraş sosise

ceva, o prezență, şi nu era din cauza lanternei care lumina liceul Buckley, dar şi din cauza băiatului cel nou, care urma să ni se alăture, să participe la jocurile şi ritualurile noastre, la secretele şi eschivele noastre, la micile drame din viața de zi cu zi şi la ascunzişurile noastre. Asta a fost noaptea de dinaintea primei mele întâlniri cu Robert Mallory.

4

Nu mai ştiu când diazepamul a început să-şi facă efectul, tri-miţându-mă, relaxat, într-un somn adânc şi fără vise, dar m-am trezit la şapte şi jumătate şi, conştient că Roşa urma să ajungă pe la opt, am întins mâna după sticluța cu ulei Johnson's pentru bebeluşi pe care o ţineam pe noptieră şi m-am masturbat rapid – la şaptesprezece ani mă trezeam negreşit cu o erecție – cu gândul la ce se întâmplase cu o zi în urmă acasă la Matt, trecând după aceea la Ryan, după care fantezia s-a îndreptat, cum o făcea uneori, spre băiatul acela pe care pusesem ochii la Cinema Village cu un an în urmă, când văzusem filmul The Shining. înjghebasem în jurul lui o reverie pornografică complicată, cu diverse scenarii şi poziții care-mi invadau mintea şi mă făceau să-mi dau repede drumul. Am lipăit gol puşcă prin curtea din spate, cu un prosop în mână, am păşit în jacuzzi, m-am scufundat în apa caldă, în vreme ce Shingy a apucat-o pe gazon şi şi-a făcut treburile de-ndată, fiindcă nu fusese afară cu o seară în urmă. Auzeam fluxul necontenit de maşini umblând pe Mulholland, dincolo de gardul viu: dimineața părea animată, lumea se trezea într-un anotimp nou şi, bălăcindu-mă n jacuzzi, sub soarele care abia răsărise, nu mai simțeam îngrijorarea şi nelinişlea din noaptea de dinainte. Shingy a adulmecat marginile peluzei şi s-a pus pe alergat de colo-colo, părând de-a dreptul încântat că trăieşte.

Am ieşit din jacuzzi, mi-am înfăşurat prosopul în jurul taliei şi l-am lăsat pe Shingy să se țină după mine, pe terasă, spre camera mea, unde a zbughit-o pe lângă pat şi apoi pe

culoar, în restul casei. Am dat pe Good Morning America şi am făcut duş. Aşa cum obişnuiam să fac când eram mic, m-am studiat gol, din toate unghiurile, în oglinzile băii, cât m-am spălat pe dinți, dornic să mă asigur că arăt bine – în vara aceea încropisem o mică sală de gim-nastică într-o încăpere adiacentă garajului şi trăgeam de fiare: gantere, bancă de forță, o bandă pe care alergam cu căştile walkmanului pe urechi. Ajunsesem excesiv de preocupat de aspectul meu fizic, iar asta îmi declanşa anxietatea şi, în vara de dinaintea ultimului an de liceu, încercam să țintesc spre idealul fizic al momentului şi-mi dădeam seama că-mi şi iese într-o oarecare măsură. în dimineața aia, mi-am pus un disc cu Graham Parker, albumul The Up Escalator – țin minte clar că începusem cu piesa „No Holding Back" – cât m-am gătit cu uniforma de la Buckley: pantaloni gri, croiți pe măsură, o cămaşă Armâni albă, pe care prinsesem micuța insignă cu vulturul pleşuv, o curea Gucci, cravată în dungi, mocasini vişinii, asigurându-mă că totul e la locul lui – părul răvăşit, fără tuleiele care începuseră cu un an în urmă să-mi apară pe față, picături Vişine –, apoi m-am dus în dressing şi am luat de pe umeraş sacoul albastru cu grifonul-emblemă brodat pe buzunar şi l-am aruncat pe umăr în vreme ce ieşeam afară din dormitorul pe care Roşa urma să-l curețe cât eram la şcoală. Putem îndura pericolul, scumpo, fără reținere...

Se făcuse opt şi jumătate, eram în întârziere. în loc de micul dejun pregătit de Roşa, am aruncat o mână de fulgi de porumb într-un bol cu lapte şi am mâncat repede, apoi am răsfoit paginile din secțiunea de divertisment a ziarului Los Angeles Times, notând că voiam bilete la turneul ELO care abia începuse – urma să cânte la Forum pe 23 –, apoi am trecut în revistă secțiunea „Metropolitan", care m-a surprins oarecum cu ştirea legată de o intrare prin efracție care avusese loc duminică noaptea, o victimă necunoscută fusese atacată, de data asta în Century City, într-o locuință mai sus de Santa Monica Boulevard, la un cvartal de unde începea Avenue of the Stars – era prima agresiune de acest tip din iunie încoace. Am citit ca prin ceață, nu-mi trebuia decât

titlul de pe pagina 4 a secțiunii „Metropolitan” ca să confirm asaltul, am apucat punga de hârtie cu prânzul pregătit de Roşa, i-am zis adios şi am luat-o spre garaj. Roşa făcea o listă de cumpărături – mereu se ducea la supermarket la început de săptămână – şi m-a întrebat dacă vreau ceva. I-am răspuns cu un Estoy bien.

Mama conducea un Jaguar XJ6 albăstrui, tata renunțase la 450SL-ul de culoarea laptelui când, după despărțire, se mutase în Mountaingate, un complex de locuințe care dădea spre autostrada statală 405 şi avea intrarea pe o porțiune pustie a bulevardului Sepulveda, nu departe de casa noastră de pe Mulholland, iar recent îşi cumpărase un Ferrari argintiu. Acum nu mai conduceam Mercedesul verde în patru uşi şi decapotasem SL-ul, un vehicul sportiv în două uşi, cu interior din lemn de castan, începusem să-l conduc după ce părinții mei plecaseră, cu o săptămână în urmă, în Europa. Un băiat de şaptesprezece ani (în martie aveam să fac optsprezece) umblând pe Mulholland într-un Mercedes decapotabil, îmbrăcat în uniforma unei şcoli particulare, cu ochelari de soare, o afişare a privilegiului de care, uneori, mă simțeam stânjenit – oare păream un nemernic? Mă întrebam asta uneori, dar îmi spuneam de-ndată că arătam aşa mişto că nu conta. Piesa „Caii Me” de la Blondie răsuna din boxe, completa momentul de American Gigolo în vreme ce mă îndreptam spre Buckley, dar încântarea avea să se domolească când m-am blocat în trafic pe Beverly Glen, în direcția San Fernando Valley. De obicei o luam pe Woodcliff cu Valley Vista, dar în ziua aceea o apucasem pe Mulholland în direcția Beverly Glen, fiindcă am vrut să mă umflu în pene – acum plăteam prețul.

Şi pe Stansbury Avenue era o puzderie de maşini, mişcându-se încet spre intrarea şcolii, unde coborau studenții – o coadă de Cadillacuri şi Mercedesuri, berline Saab şi maşini Jaguar pe lângă dubite galbene cu inscripția „Şcoala Buckley” scrisă cu litere negre şi cursive pe laterale. Dacă ajungeai îndeajuns de devreme la Buckley puteai evita blocajul, sau dacă îți programai traseul în aşa fel încât să ajungi înainte de începerea orelor – în dimineața aceea

făcusem un calcul greşit şi starea mea relativ pozitivă începuse să se schimbe. Odată ajuns dincolo de porţi am virat la stânga, spre liceu, şi m-am îndreptat încet spre locurile de parcare rezervate celor din ultimul an. Trans Am-ul negru al lui Ryan era parcat spre capătul şirului, el stătea în spatele volanului şi se uita la ceva din poală, ascultând muzică, probabil J. Geils Bând, adică ultima casetă pe care o văzusem în maşina lui, pe la mijlocul lui august, deşi speram că mă aşteaptă pe mine. M-am făcut alb la faţă gândindu-mă la asta; fantezia unui mic prinţ. Am simţit trecându-mă valul adre-nalinei, dar, când am parcat maşina pe locul meu, mi-a atras atenţia maşina de poliţie băgată discret pe aleea din spatele bibliotecii şi m-am întrebat de ce n-o trăseseră în faţa clădirii – mi-am dat seama că nu voiau să sară în ochi şi era ca şi cum s-ar fi pitit acolo ca să nu-i alarmeze pe elevi în prima lor zi de şcoală.

Ryan se dăduse jos din maşină şi mă aştepta să traversez par-carea după ce închisesem trapa Mercedesului: pesemne că toată lumea ajunsese deja, spaţiile erau pline cu Mercedesuri, Fiaturi, Camaro-uri, Jetta, Porsche 924 şi BMW-ul alb al lui Debbie; câteva locuri rămăseseră neocupate. Şi, în drum spre Ryan, cât am scanat cu privirea întinderea parcării, m-am întrebat care maşină era a lui Robert Mallory. Chipul netulburat al lui Ryan, părul lui blond şi ochii albaştri m-ar fi liniştit în oricare altă dimineaţă, dar mă simţeam încordat şi agitat fără vreun motiv anume, o nouă dispoziţie cobora peste mine, fiorii de noaptea trecută reveniseră şi, în loc să rostesc un simplu salut şi să mă scald fără oprelişti în frumuseţea lui, am zis:

— De ce-ai plecat alaltăieri de la Debbie?

Expresia de pe chip i s-a schimbat şi a părut brusc preocupat.

— Bună dimineaţa şi ţie.

Se juca de-a ceva, interpreta un rol şi, fiindcă nu-l lua în serios, îi ieşea de minune: nu ţi-ai fi dat seama că joacă teatru, cu toate că eu eram singurul care ştia că aşa stăteau lucrurile. Era un simplu lucru care se cerea făcut până

izbutea s-o şteargă de acolo şi să evadeze din lumea noastră ermetică.

— Te rog, nu te da lovit, a adăugat.

— Am dat să te sun ieri, am zis.

— îmi pare rău, dar toată faza...

— Care fază? i-am tăiat-o.

— Cu familia Schaffer. îmi întoarce stomacul pe dos, a zis ridicând din umeri. Am crezut că-i pot face față, dar nu-i de mine.

— Era şi Thom acolo, eram eu...

— Opreşte-te! Nu te da lovit, a zis din nou, puțin îndurerat.

Se rezema nonşalant de maşina lui, îmbrăcat cu jacheta de baseball cu însemnele liceului – vişinie cu dungi aurii, atârnând un pic mai jos de talie, cu nasturi de alamă, aducând cu ceva ce-ai fi putut cumpăra la un magazin Fred Segal.

— De ce nu m-ai sunat? a întrebat în şoaptă.

— Nu ştiu. M-a oprit ceva, am zis şi am făcut o pauză. Nu eram sigur că vrei.

— Da, voiam, păi cum, a zis înmuindu-şi glasul şi aruncând o privire prin parcare.

— Puteai şi tu să mă suni.

— Te-am sunat.

Şi-a mutat privirea spre mine, cu vreo doi paşi mai încolo. Am observat Corvette-ul lui Thom intrând în parcare, apropiindu-se de noi, într-acolo îşi aruncase Ryan privirea. Am văzut-o pe Susan pe locul din dreapta, verificându-şi fața în oglinda parasolarului.

— Când? am întrebat distras.

— După-amiază.

Apoi a adăugat, ca să pună un oarecare accent:

— De două ori.

— Chiar?

— Mda.

Nu i-am spus că fusesem acasă la Matt Kellner, deşi aveam dubii că i-ar fi păsat vreun pic.

— Cred că eram la piscină, am minţit. N-am auzit.

S-a îndreptat de umeri şi l-a salutat cu un aer firesc pe Thom, care tocmai trecea pe lângă noi cu maşina spre un loc liber din parcare, cu muzica formației Styx bubuind înăuntru.

— Hai că vorbim mai târziu, a zis Ryan.

— Eşti paranoic cumva? am întrebat brusc.

— Ăăă, aş zice că sunt... practic. S-a uitat cum parchează Thom şi cum se îndreaptă după aceea, împreună cu Susan, spre noi. Facem un plan mai târziu. Vreau să ies...

Felul în care a zis-o a căpătat o finalitate erotică atunci când a adăugat:

— Cu tine!

M-a zguduit nițel, contribuind la proasta dispoziție pe care începeam s-o simt în dimineața aceea.

Mă şi întorsesem spre Thom şi Susan. Cu toate că ne văzuse-răm cu toții la Debbie, duminică seară, ne-am salutat formal, băieții dând din cap şi rostind câte un „Domnia ta" ironic şi cu

Susan pupându-ne pe mine şi pe Ryan pe obraz, după care am pornit tuspatru spre clopotniță, de unde începea campusul.

— Cum a fost filmul? am vrut să aflu.

Pentru o clipă, Thom şi Susan s-au arătat nedumeriți.

— Chestia cu John Belushi, le-am adus aminte. Duminică noaptea.

— A fost decent, a zis Susan. Nu foarte amuzant.

— Pe mine m-a luat somnul, a recunoscut Thom. Era ceva comedie romantică, ori asta ar fi trebuit să fie.

— Puteai să-i ceri nişte pulbere lui Debbie, am zis.

Thom a rânjit. Susan şi-a dat ochii peste cap.

— Era prăjită de tot. Nu se mai oprea din vorbit în timpul filmului, a zis Susan. Şi se tot ducea să se ocupe de Liz, care era la etaj, făcută muci şi cu pandalii. O seară obişnuită la familia Schaffer.

— Ştiu, am dat peste Liz când am plecat, am zis. Şi Terry a venit în casă? S-a uitat la film?

— Nu l-am văzut, a zis Susan. Auzi, tu de ce-ai plecat? l-a întrebat pe Ryan.

— Urma să iau cina cu familia, a zis Ryan. Eram prin Westwood, interesându-mă despre UCLA şi aşa am hotărât să trec pe la Debbie.

Numai minciuni: ştiam că Ryan nu plănuise să ia cina cu familia sau să dea la UCLA, ca să nu mai vorbim de notele de care avea nevoie ca să fie admis şi m-am întrebat dacă Thom şi Susan pri-cepeau asta, fie chiar şi vag. Susan mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors spre Ryan.

— Trebuia să rămâi, ne-am distrat.

— Mda, a zis Ryan. Dar aveam planuri.

— Păcat, a continuat Susan, întorcând ochii spre mine.

— Chiar aşa distractiv a fost? am întrebat.

Voiam să sune a glumă, dar îmi ieşise în ton de băşcălie. Susan, deloc atinsă, a ridicat din umeri zicând:

— Ei bine, să ştii că eu, una, m-am simţit bine.

M-am uitat la Thom cum întinde mâna după mâna ei. Am sesizat uşoara ezitare a lui Susan.

Niciunul n-a observat maşina de poliţie şi nimeni n-a spus nimic, dar prezenţa ei îmi afectase dispoziţia şi, cum ne îndreptam spre secretariat să ne trecem în revistă orarele individuale pentru noul an, am simţit o dorinţă copleşitoare de a vedea curtea bibliotecii – simţeam că ceva se petrecuse acolo şi că ce văzusem cu o noapte în urmă avea de-a face cu prezenţa maşinii de poliţie. Şi nu ştiu de ce n-am dat curs acelei dorinţe, dar ţin minte că în loc de asta am continuat să merg alături de Susan, Thom şi Ryan până am ajuns la intrarea în corpul principal al liceului – ca majoritatea construcţiilor de la Buckley, era o structură joasă, pe un singur etaj, cu stucatură clasică şi acoperiş de ţiglă în stil spaniol. Totul se afla în exterior: nu existau culoare, sălile de clasă erau, de fapt, nişte căsuţe în sine, căile de acces dintre ele erau protejate de streşini. Am intrat ca într-un vis în clădirea administraţiei în acea primă zi de şcoală. Ultimul an era mai flexibil şi, dacă aveai probleme cu orarul, prima zi era momentul perfect pentru a-l corecta, schimba, muta chestii dacă voiai, totul ca să-i facă pe membrii clasei a douăsprezecea să se simtă în largul lor. Dar nu-mi păsa, nu conta ce cursuri îmi alegeam, voiam să scap, nu era nimic de

schimbat fiindcă nimic nu schimba absolut nimic, urma să mă fac scriitor, lucram la un roman, de asta-mi păsa mie. Colegi pe care nu mai pusesem ochii din iunie şi pe care abia îi mai recunoşteam, aşa distras cum eram, intrau şi ieşeau din secretariat; la Buckley totul era calm, controlat şi ordonat, însă în dimineaţa aceea totul părea că merge cu încetinitorul, că era fragmentat, apăsător, vibrând de o anxietate difuză.

Ţin minte că Dr. Croft era de faţă, cu o sticlă de Perrier în mână, în vreme ce elevii din ultimul an se consultau cu tot felul de secretare, că a abordat-o pe Susan, vrând să discute cu ea despre ce urma să spună în cadrul adunării din acea dimineaţă, şi au dispărut în biroul lui de lângă mica sală de aşteptare.

— L-a văzut careva pe tipul cel nou? i-a întrebat Doug Furth pe Ryan şi pe Thom – la care amândoi au ridicat din umeri în vreme ce-şi comparau orarele cu al meu.

David Walters, directorul şcolii, a intrat în birou – înţesat cu mobilă de la Sloanes, ferigi cu frunze răsfirate pe mese, o pictură de LeRoy Neiman care ocupa un perete întreg, luminată discret, un pendul vechi şi imensele buchete de flori proaspete, în două vaze uriaşe – şi le-a spus tuturor că trecuse de nouă, că prima oră începuse deja şi că ne aştepta mai târziu la adunare. Teancuri de broşuri conţinând lista actualizată a elevilor se aflau pe blatul pupitrului care separa zona de aşteptare de secretariat, aşa c-am luat una, am deschis-o la clasa a douăsprezecea, am văzut numele lui Robert Mallory sub cele al Ritei Lee şi al lui Danielle Peters şi, brusc, m-am simţit de parcă aş fi fost urmărit – experimentasem senzaţia şi noaptea trecută, plecând de la Mart Kellner, pe Stansbury Avenue, oprit în faţa porţilor şi în bezna propriei mele curţi.

Eram năuc de-a binelea, strângeam în pumn broşura deschisă şi mă holbam la nume, când Debbie m-a sărutat uşor pe buze, materializându-se ca o viziune, cu ochi limpezi, machiată, cu orice semn al weekendului petrecut în drogangeală îndepărtat cu desă-vârşire. Mi-am venit în fire şi mi-am dat seama că Thom şi Ryan îşi compară orarele lângă

mine – ce să schimbe, ce să mute în alte zile, „poate să mutăm studiul de la sala de lectură ultimul, ca să plecăm mai devreme” – când Debbie a anunțat surescitată că cineva „a profanat” statuia Grifonului din curtea bibliotecii.

— Profanat..., a repetat Thom confuz.

— A fost vandalizată, a confirmat Debbie.

— Probabil unii de la Harvard, a zis Ryan.

— Ce i-au făcut mai exact? am întrebat.

— Nimeni nu ştie, a spus Debbie. Au blocat accesul în curte.

— Deci de-aia a venit poliția..., am murmurat.

— Nu m-ai sunat ieri, a şoptit Debbie.

— îmi pare rău, puişor.

— Ştiu, a zis cu un soi de mâhnire în glas. Te pregăteai pentru şcoală.

Atmosfera era un pic înăbuşită, totul părea să fi fost îmbălsămat în acel vis în care păşisem: mocheta verde pe care stăteam putea la fel de bine să fie un lac, zumzetul aerului condiționat să fi fost vântul şuierând în depărtare, vestind furtuna, elevii arătoşi în uniformă, roboți, toată lumea schimba, în şoaptă, replici dinainte stabilite. La suprafață, încăperea transmitea eleganța şi controlul pe care le emana Buckley, restul părea ireal, de parcă aş fi născocit totul, dar, în ciuda acestui fapt, nu izbuteam să controlez nimic. Debbie îmi şoptea ceva despre un club nou, un „spațiu” pe Melrose, voia să trecem pe-acolo săptămâna aia, poate marți seară, nu se

deschisese încă, dar se proiectau videoclipuri în încăperile goale, era şi un bar, aflase de el de la un tip pe nume Attila. Am ridicat din umeri, aşa cum obişnuiam când se aştepta să fac sau să zic ceva. Pentru Debbie, îmi dădusem seama pe parcursul verii, ridicările necontenite din umeri sugerau un soi de masculinitate – genul tăcut şi puternic pe care, cică, l-aş fi întruchipat când, de fapt, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Ceva a murit în mine la secretariat, în prima zi din ultimul meu an de liceu, când mi-am dat seama că vom absolvi abia în iunie – încă zece luni din pan-tomima asta – şi s-a pogorât peste mine o nouă depresie. Eram într-o

uniformă, un travesti, prefăcându-mă că sunt iubitul cuiva, făcându-mi orar pe un an cu discipline care nu mă interesau, deghizându-mă: eram un actor şi nimic din toate acestea nu era real. Cam asta era atmosfera în acea dimineaţă de septembrie.

M-am străduit să fiu atent, după ce Debbie şi Thom s-au dus la prima oră, spaniolă, iar Susan, Ryan şi cu mine ne-am îndreptat spre Literatură Americană, dar nici n-am intrat bine în clasă că m-am şi cerut afară, spunându-i domnului Robbins că am gâtul uscat şi că-mi trebuie o gură de apă.

Am traversat holurile pustii în drumul spre scările care dădeau în curtea din spatele bibliotecii – nu era nimeni pe-afară pentru că începuse oficial şcoala şi toată lumea se afla ori la secretariat ori prin clase. în susul scărilor era o baricadă înjghebată dintr-o capră de tăiat lemne şi două conuri rutiere portocalii, blocând aleea care dădea spre curte – cealaltă rută era direct prin bibliotecă, doar că nu se deschisese încă, o anomalie, mai ales că era prima clădire la care aveau cu toţii acces, locul de adunare al elevilor. M-am oprit, mi-am rotit privirea, apoi am trecut pe lângă capră şi conuri şi am mers înainte. Spaţiul era înconjurat de nuci şi sicomori, auzeam păsările cântătoare făcându-şi cuiburile prin ei şi cascada revărsându-se cu un plescăit domol în bazinul cu peşti. L-am văzut mai întâi pe Miguel, şeful îngrijitorilor, care lucra la Buckley de când eram eu într-a şaptea, şi apoi pe şeful paznicilor, Angelo, pe care-l cunoşteam la fel de bine, discutând aproape în şoaptă cu doi agenţi de poliţie, înarmaţi şi în uniformă, şi aşteptând, aveam să aflu mai târziu, un fotograf care să facă poze statuii profanate. M-am apropiat de Grifon înainte ca vreunul dintre ei să mă observe, dar n-am priceput la ce mă uitam. Iniţial, mi s-a părut comic – o farsă nevinovată, şerveţele, vopsea roşie, o perucă – până m-am apropiat mai bine.

Peste tot era sânge, ba închegat în bălţi gelatinoase, ba împrăştiat pe statuie, fără vreun indiciu în privinţa provenienţei lui, a sursei sale – fusese, pur şi simplu, adus de undeva. Bazinul încă avea apă, numai că vreo douăzeci de crapi koi japonezi cu pete albe, portocalii şi negre erau morţi

şi fuseseră împrăştiaţi sub statuie, toţi cu maţele scoase şi capetele tăiate. Căpăţânile cu pricina fuseseră lipite cumva pe statuie, ornamentând-o în forme circulare şi alcătuind o pereche de sâni femeieşti; un alt peşte spintecat atârna între picioarele Grifonului, o caricatură de penis, şi smocuri din ceea ce arăta a fire de păr dintr-o perucă – blond, lucios şi sintetic – fuseseră lipite pe pântecele statuii ca să aducă a păr pubian. Şiraguri din măruntaie de peşte fuseseră atârnate pe capul Grifonului ca nişte şuviţe de păr, lucind în nuanţe de alb, roz şi roşu deasupra feţei acestuia, două căpăţâni albe de peşte fuseseră lipite cu sânge ca să aducă a ochi şi un alt peşte fusese aşezat peste gura Grifonului, menit să imite un surâs însângerat. Nici nu apucasem să procesez oroarea executată cu atâta brutalitate, când l-am auzit pe Miguel strigând:

— N-ai ce căuta acolo, Bret – întoarce-te sus!

M-a îndemnat cu un gest prietenos, dar ferm să plec. Poliţiştii şi Angelo m-au ţintuit cu priviri posace în vreme ce m-am retras tremurând înapoi spre trepte, la îndemnul lui Miguel, observând într-un târziu muştele şi gâzele care dădeau roată statuii şi băltoacelor de sânge.

Ryan greşea: nu era cu putinţă ca asta să fi fost isprava vreunui grup de „sportivi" de la Harvard – era mult prea pervers, prea dezgustător. Mi-am amintit cu groază, aşa bulversat cum eram, că dădusem nas în nas cu cel care săvârşise chestia aia cu o noapte în urmă, când rămăsesem în maşină în afara şcolii şi privisem jocul razei de lumină străbătând curtea întunecoasă şi panta dealului alăturat. îmi amintesc limpede că m-am gândit, în dimineaţa aceea – şi gândul a sosit automat, fără ezitare –, că n-aveam decât să-mi complic situaţia dacă dădeam vreo informaţie poliţiei despre intrusul pe care-l văzusem pe terenul şcolii cu o noapte în urmă.

Nu voiam să fiu martor, nu voiam să mă implic, mi-era teamă. Am hotărât să-mi ţin gura – era, mi s-a părut, opţiunea cea mai simplă. Statuia profanată spunea o poveste cu care nu voiam să am de-a face – nu voiam să fac parte din poveste aia oribilă. Şi, urcând mecanic scările, apoi

străbătând culoarul care avea să mă ducă înapoi în clasă, am simțit din nou că mă pândeşte cineva, ascuns pe dealurile care înconjurau şcoala, cu ajutorul unui binoclu, printr-un teleobiectiv ori prin luneta unei puşti. Țin minte că eram pentru prima oară în viață atât de dezorientat, încât mi se părea că mă topesc, că mă dizolv în mine însumi, că devin altcineva şi că dispar în neant, uluitorul băiat care se face mic-mic până dispare.

Restul dimineții am fost pierdut în propriul film – nu puteam să fiu atent la nimic. M-am prefăcut că mă concentrez la cartea abia deschisă sau că mă uit contemplativ la ce scrisese domnul Robbins sau domnişoara Sylvan pe tablă. La un moment dat, între prima şi a doua oră, am întrebat-o pe Susan dacă n-are un dia-zepam, dar nu-mi putea oferi decât un Quaalude, de care n-aveam chef – n-aş fi trecut de prânz dacă îl luam. M-a întrebat care-i baiul – fiindcă băgase de seamă că ceva nu era în regulă –, dar nu i-am spus nici ei şi nici altcuiva ce văzusem. Visul din acea dimineață, care începuse la secretariat şi se derulase de atunci cu încetinitorul, prindea viteză după ce văzusem oribilele chestii făcute statuii şi aveam impresia că dacă nu vorbesc despre asta, dacă nu-i dau apă la moară, o să mi se şteargă din memorie – voiam ca imaginea Grifonului profanat să dispară. Dar încercarea mea de a pricepe nebunia din capul făptaşului a făcut să izvorască în mine un firicel de frică, iar firicelul a început s-o ia la vale şi să prindă viteză, apoi, mai curând decât aş fi crezut că e posibil, s-a făcut vremea adunării generale şi tot liceul – cam trei sute de elevi – s-a strâns în curte, în scuarul din josul Pavilionului, locul în care se aflau sala de atletism a şcolii, piscina olimpică şi terenul de baschet şi în care se țineau concerte şi spectacole. O mare de elevi în uniforme albastre a ridicat ochii spre steagul american; s-a recitat Jurământul de Credință, urmat de Rugăciunea liceului Buckley. Directorul Walters şi Dr. Croft au ținut pe rând nişte discursuri scurte despre importanța găsirii unor îndrumători în viață şi despre duritatea provocărilor care ne aşteaptă, asigurându-ne însă

că viitorul nostru va fi încununat de creativitate plină de entuziasm şi de împliniri personale.

Susan a preluat microfonul – era preşedinta organizaţiei elevilor –, fiind întâmpinată cu aplauze furtunoase cât şi-a trecut publicul în revistă, dar şi de stridente şuierături emanând, parcă, de la mai toţi masculii din piaţetă – un lucru care i-ar fi descurajat pe cei mai mulţi în ziua de azi, dar prin 1981 toată lumea, în special Susan, se delecta cu asemenea momente de apreciere. N-a citit de pe vreun cartonaş sau de pe vreo foaie, fiindcă nu avea multe de spus – nu intenţiona să livreze vreun discurs motivaţional (Susan era prea finuţă pentru aşa ceva.) N-a făcut decât să le ureze pe un ton degajat bun-venit înapoi tuturor; le-a amintit despre Balul Absolvenţilor şi că până în ultima săptămână din septembrie carele alegorice trebuiau aprobate; a mai zis că cei care voiau să facă parte din redacţia ziarului elevilor, The Buckley Gazette, erau rugaţi să-l contacteze pe Doug Furth şi, dacă voiau să contribuie la Images, anuarul şcolar, să ia legătura cu Suzie Todd sau cu Debbie Schaffer; a anunţat că musicalul trimestrului va fi Mame şi că selecţia protagoniştilor începea în săptămâna următoare. Antrenorul McCabe şi antrenorul Holtz l-au invitat pe căpitanul şi atacantul echipei de fotbal, Thom Wright, să prezinte lotul acelui an, anunţându-l pe Ryan Vaughn drept co-căpitan, iar apoi piesa „I Will Follow” a trupei U2 a izbucnit dintr-un turn de difuzoare, iar cei unsprezece ţipi care alcătuiau Grifonii Buckley au urcat treptele în şir, primind ovaţii dinspre piaţă. Nu a adus nimeni vorba de statuia profanată din curtea bibliotecii.

L-am observat pe Mart Kellner stând separat de grosul mulţimii şi cu toate că ovaţiona laolaltă cu restul elevilor când numele celor din echipa de fotbal erau rostite de Thom, ştiam că o face urmând un scenariu, la fel ca mine, detaşat de tot şi de toate şi, cunos-cându-l intim (fusesem în el chiar cu o zi în urmă), vedeam distanţa din privirea împietrită, în ciuda zâmbetului său larg. Oricine s-ar fi uitat în treacăt la Matt în dimineaţa aceea i-ar fi socotit rânjetul ca fiind autentic – pentru mine nu era altceva decât un rictus. Matt,

o stafie bronzată, cu păr şaten, scurt şi decolorat de soare, îmi amintea cum şi eu mă deconectam uneori de lume în clasa a unsprezecea şi interpretam o pantomimă, băgând de seamă doar contururile lucrurilor, hotarele campusului şi siluetele oamenilor. De-aia mă preocupa Matt Kellner, pentru că şi el trăia la periferie. Mă uimea că întoarcerea în campus îmi reaprindea disprețul şi că optimismul pe care-l simțisem în ultimele două săptămâni pierea atât de repede. N-avea să fie anul fericit pe care mi-l imaginasem şi la care sperasem toată vara; surescitarea se datorase reglajelor mele proaste. Mi-am dat seama prea târziu, pe când stăteam în curte, la poalele Pavilionului, în dimineața întoarcerii noastre la liceu, că nu acordasem suficientă atenție adevăratului scenariu.

Dangătul molatic al clopotelor a anunțat amiaza. La Buckley nu exista cantină, aşa că elevii îşi aduceau mâncare de acasă şi, de vreme ce trăiam în California de Sud, ieşeam mereu pe afară. Pe o latură a clădirii care găzduia laboratorul de ştiințe se întindea un şir de bănci cu măsuțe şi umbrele, unde luau prânzul cei din clasa a unsprezecea, iar cei din ultimul an puneau mereu stăpânire pe mesele umbrite de Pavilion, care dădeau spre scuarul central, unde se aflau, una lângă alta, zece mese de picnic. Şi, cu toate că cei din ultimul an puteau să mănânce oriunde voiau în perimetrul campusului, se instituise un soi de ierarhie a locurilor destinate mesei de prânz: cei din ultimul an ocupau mesele de la Pavilion, cei de-a unsprezecea băncile din curte, iar elevii de a zecea luau loc la mesele aflate lângă corpul de clădire destinat celor de la arte şi meserii. Cutii mici cu lapte rece erau puse la dispoziția tuturor în lăzi albastre lăsate pe treptele Pavilionului chiar înainte de prânz; am luat una în drum spre masa la care se aşezaseră Thom, Susan şi Debbie, care îmi păstra un loc lângă ea, la masa din centru, vizibilă tuturor, separată de celelalte şi cu cea mai bună vedere spre campus – putea fi, de ce nu, chiar şi un tron. Ne vedeau toți.

Unii elevi erau arătoşi, alții erau mai carismatici şi atletici, mai erau şi unii cu mulți bani sau cu părinți celebri, chestie care adăuga un soi aparte de prestigiu, dar uniformele pe care le purtam cu toții descurajau ideea că cineva ar fi fost

„mai bun” sau mai „altfel” decât restul – te puteai răfui cu nedreptatea aceea după ce absolveai, când ajungeai la facultate, în lumea reală – şi atmosfera liniştită din campus adăuga un plus de greutate ideii că totul era conceput în aşa fel încât să ne protejeze. Faptul că în fiecare an şcoala avea un număr mic de elevi – şaizeci, fără ca vreo sală de clasă să aibă mai mult de paisprezece – nu era tocmai un factor care să încurajeze vreun concurs de popularitate: ocazia de a te da în stambă sau de a te fixa asupra cuiva era aproape înlăturată de regulile şi structura şcolii. Dar chiar şi aşa, anumite persoane captivau inevitabil imaginaţia corpului liceal cum altele nici n-ar fi putut – Susan Reynolds şi Debbie Schaffer, datorită frumuseţii lor, iar Thom Wright, regele tuturor, pentru că era chipeş, un bun sportiv şi afabil într-un fel camaraderesc şi, cu toate că popularitatea asta, ideea de putere a unui licean conta mai mult pentru Debbie Schaffer decât pentru oricine altcineva – exclusivitatea era îmbătătoare –, presupuneam că Thom şi Susan erau atât de obişnuiţi cu statutul lor că nici nu ştiau altceva, că îl luau de-a gata, de parcă ar fi fost dreptul lor din naştere; nici măcar nu trebuiau să se străduiască, neştiind că lumea avea fantezii cu ei. Iar eu, cu toate că nu practicam niciun sport şi evitam activităţile extracurri-culare, eram popular datorită prieteniei mele cu Thom şi Susan, ăsta era biletul meu de acces, aşa eram văzut, ca un accesoriu, a cincea roată la căruţă, faimos datorită proximităţii mele faţă de ei, aşa stăteau lucrurile de ceva vreme – dar acum chiar nu-mi păsa, nu dădeam doi bani pe asta n timp ce păşeam năuc spre masa centrală din umbra Pavilionului, în acea primă şi ameţitoare zi de şcoală.

Dar am zâmbit lăsându-mă să alunec pe bancă, în vreme ce fetele împărţeau o rodie, în toiul bârfelor despre statuia Grifonului – nu ştia nimeni în ce fel fusese profanată. Mai devreme, la secretariat, Dr. Croft îi spusese lui Susan că nu vor aduce vorba despre asta la adunare – îi spusese că peştii din heleşteu fuseseră „extraşi” şi atâta tot. Eram tentat să descriu scena la care fusesem martor, dar mi-am dat seama că era posibil să nu mă creadă: sângele, măcelul, peştii

morți, rânjetul macabru format din crapi japonezi, atributele sexuale adăugate Grifonului, penisul picurător confecționat din peşte şi țâțele albe realizate din capete de koi erau prea de

tot. Pe lângă asta, ştiam că Susan şi Debbie o să mă tragă de urechi pentru înclinația mea, aşa cum o vedeau ele, de a înfrumuseța realitatea. Susan avea plăcerea să-mi reproşeze mereu ba că înfloresc poveştile, ba că ascund amănunte şi mă întrerupea mereu ca să le spună celorlalți că lucrurile nu se petrecuseră chiar aşa cum sugeram eu, că Bret exagerează. Dar eu eram un povestitor din fire, îmi plăcea să decorez câte un incident banal cu unul sau două elemente reale care-l făceau demn de povestit de la bun început, adăugând câteva detalii care-l făceau interesant pentru ascultători, oferindu-i umor şi un aer surprinzător sau înfiorător. Nu îndrugam minciuni în adevăratul sens al cuvântului – doar că preferam versiunea exagerată.

Mi-am dat seama că statuia vandalizată mă făcuse să uit de elevul cel nou, Robert Mallory, şi am aruncat brusc o privire în jur, sperând să-l zăresc.

De la un casetofon portabil aflat undeva la distanță se auzeau piesa „The Magnificent Seven" a formației The Clash – am ridicat privirea să văd de unde vine muzica şi am simțit un junghi în piept când am dat cu ochii de Ryan Vaughn, care mânca de prânz cu Anthony Matthews, Jeff Taylor, Kyle Colson, Doug Furth şi Dominic Thompson – doar băieții. Ryan se amuza descriind ceva cu mâinile, părând că se distrează – înflăcărarea lui era autentică, nu se prefăcea, voiam să fiu lângă el în clipa aia: când părea să fie real. Ce se alesese de zilele din primăvara trecută, când ne ținuserăm departe de tot şi de toate, pierduți în flirtul nostru secret, mai-mai să ne împărtăşim sentimentele unul celuilalt? Mi-a picat fisa: nu mâneam împreună pentru că Ryan, după cele întâmplate în patul meu, în august, considera că suntem un secret, încercam să fiu atent la ce se discuta la masa mea şi să nu spun mare lucru, zgâindu-mă la mâncarea pe care mi-o pregătise Roşa – cei din grup erau obişnuiți cu tăcerea mea, li se părea scriitoricească –, aşa că am anunțat că vreau să

văd ELO la Forum, am întrebat dacă vrea cineva să ia bilete şi ţin minte că Thom s-a oprit în mijlocul propoziţiei, şi-a ridicat curios privirea, oferind cuiva zâmbetul lui cald, prietenos şi absent, iar Susan s-a întors dinspre Thom ca să se uite la elementul perturbator, urmată de Debbie, care s-a foit pe bancă, lângă mine. Afară era foarte linişte şi cald, plăcut şi însorit, o vreme mediteraneeană chiar, iar zumzetul vocilor de sub umbrele a continuat netulburat de noua prezenţă. Cineva păşise în direcţia mesei centrale, cea mai populară, de parcă ar fi intuit asta fără să-l cunoască pe niciunul dintre noi.

Din perspectiva mea, patruzeci de ani mai târziu, ştiind ce s-a întâmplat în toamna aceea, aş putea zugrăvi ceva mult mai sinistru în retrospectivă, dar nu aveam niciun motiv să fac asta în ziua aceea, pentru că băiatul care se oprise la masa noastră era calm, visător şi părea vulnerabil şi inocent. Ne abordase cu şovăială şi avea nevoie de călăuzirea noastră.

Primul lucru pe care mi-au căzut ochii: pantofi moi de piele, fără şosete. Şi când i-am ridicat, m-am întrebat: cum pot trăsăturile lui Robert Mallory, maxilarul, pomeţii, să-l facă mai chipeş decât Thom? De ce părea Robert Mallory mult mai atrăgător decât oricine altcineva, cu toate că avea, la fel ca Thom şi Ryan, acel gen de frumuseţe tipic americană, care şi-ar fi găsit locul într-un film sau în paginile unei reviste de modă? Poate că aşa stau lucrurile fiindcă, mi-am zis, pe Thom şi pe Ryan îi cunoşteam de cinci ani şi mă învăţasem cu aspectul lor, în vreme ce Robert Mallory era o prezenţă nouă – apărută din senin, motiv pentru care făcuse o asemenea impresie seismică.

Robert avea un metru optzeci, iar felul în care purta uniforma de la Buckley – toate păreau să-i fie cu un număr mai mici – îi exagera lăţimea umerilor şi subţirimea taliei; avea păr blond cânepiu, scurt, cu cărare pe mijloc, dat pe spate, cum purtau în perioada aceea majoritatea băieţilor de la liceul nostru; ochii căprui, aproape migdalaţi, cu gene lungi şi sprâncene dese, luxuriante; un nas clasic, acvilin, cu o ridicătură mică spre vârf care îi completa perfecţiunea; buzele roz şi pline – o gură care atrăgea atenţia, care îţi

atrăgea atenția; bărbia puțin despicată, pielea arămie şi netedă, fără urme de acnee; obrajii un pic supți şi, când zâmbea, i se iveau gropițele. Profitase de statutul de elev senior şi îşi modificase uniforma: în afara mocasinilor fără şosete renunțase la sacou, cravata şi-o legase larg, iar mânecile cămăşii albe (Ralph Lauren, emblemă cu jucătorul de polo în piept, vestimentație tipică băieților de la Buckley) erau suflecate, dezvăluindu-i antebrațele bronzate, aproape lipsite de păr şi cu venele uşor proeminente. îi puteai simți parfumul delicat: de săpun, cremă sau şampon, venea de undeva din părul, corpul sau pielea lui. Cedru şi santal, de parcă ar fi străbătut o pădure de citrice. Parfumul avea şi o notă de afumat, de cenuşă, tăciuni arzând mocnit pe o plajă pustie, de aer sărat amestecat cu văpaia focului. Ori aşa mi-l amintesc eu. Era, la fel ca Thom şi Ryan, o stea de cinema, un zeu grec binevoitor.

— Hei, tu eşti Susan Reynolds, a zis tipul. Aşa-i?

— Da, tu cred că eşti Robert, a zis Susan zâmbind surprinsă.

— Aşa e, salut, a zis cu un fel de timiditate atrăgătoare.

— Dr. Croft mi-a spus c-o să fii aici şi... hmm... mi-a arătat o poză cu tine.

— Sper că nu din alea pe care le ține la sertar, a răspuns impasibil Susan.

Cu toate că a părut confuz, s-a prefăcut că înțelege despre ce e vorba şi a pufnit, politicos, în râs.

— A, nu. Din anuarul şcolii de acum un an, a zis, apoi a stat o clipă s-o privească. Faină poză. Te-am recunoscut imediat.

— Salut, a zis Thom, ridicându-se pe jumătate şi întinzând mâna. Eu sunt Thom.

— Robert, a răspuns strângându-i mâna şi privindu-l drept în ochi.

— Eu sunt Debbie, a zis Debbie de lângă mine, cu o intonație care lăsa să se întrevadă o curiozitate exagerată. Am băgat de seamă că rostise pițigăiat a doua silabă a numelui său. Deci tu eşti tipul cel nou şi misterios.

— Misterios? a întrebat tresărind.

Mi-am zis că nevinovăția şi nedumerirea lui politicoase au un farmec aparte.

— N-o băga în seamă, glumeşte! Mă cheamă Bret, am zis,

coborând privirea spre mâna pe care mă pregătisem să i-o strâng.

Avea palma lată, unghiile scurte, albicioase şi curate. Şi-a mutat zâmbitor privirea de la Debbie la mine şi, la fel cum făcuse cu Thom, şi-a pironit ochii în ochii mei. Era un act de seducție, voia

să-l plac şi, atunci când şi-a dat seama că-mi strânge mâna prea tare, şi-a relaxat mâna şi s-a retras – o primă impresie încărcată de emoție. A trebuit să mă abțin să nu-mi miros palma – țin minte asta, cu toate că nu-mi amintesc neapărat ce replici am schimbat atunci, ci doar contururile poveştii lui Robert, schița trasată de el, narațiunea oficială pe care voia s-o bage la înaintare. Nimic din acea primă întâlnire nu prevestea ce aveam să pățim pe parcursul toamnei, dar, dacă mă uit în urmă, indiciile erau peste tot.

Mi-am dat seama destul de repede că nu era ca şi cum aş fi vrut să-l cunosc pe Robert Mallory, cât mai degrabă aveam sentimentul că-l cunoşteam deja; că-l mai văzusem, dar n-aveam habar pe unde şi eram prea dezorientat de prezența lui magnetică ca să desluşesc asta pe loc ori ca să-mi dau netulburat cu părerea. Situația s-a făcut şi mai istovitoare când Thom şi Susan l-au invitat să ni se alăture, iar Susan s-a tras mai încolo, ca să-i facă loc – acum ajunsese în fața mea şi era necesar, cât zâmbeam prosteşte spre el, să nu uit să respir şi să mă țin în frâu. însă o întrebare şi-a făcut loc cu de-a sila şi n-am putut s-o stăvilesc – avea o chestie, nu-mi ieşea din cap şi cu asta basta: eu pe băiatul ăsta îl ştiam de undeva, aşa c-am întrebat, înainte să apuce careva să zică ceva, ne întâlniserăm printr-un club sau la vreo petrecere, fusese vreodată la Seven Seas ori la Oddysey, Starwood sau Whisky? Robert mi-a aruncat o privire relaxată şi, parcă tresărind uşor, a zis:

— Nu, omule, nu cred.

După care a adăugat:

— Eu chiar nu ies prea mult. Şi, de fapt, nici nu ştiu lume prin L.A.

L-am crezut fiindcă, pe moment, părea sincer şi nici n-ar fi avut vreun motiv să mintă – de ce să fi mințit dacă frecventa sau nu Seven Seas? Şi era cu adevărat atât de dezarmant de chipeş că n-am mai avut stare să-l iau la puricat. îmi închipuisem că, oricine avea să se dovedească a fi Robert, urma să fie marginalizat pentru că n-ar fi avut suficient timp să se apropie de cineva în lumea ermetică a clasei noastre, dar întâlnindu-l în persoană mi-am dat seama că nu aşa urma să stea lucrurile: felul în care arăta avea să-i deschidă toate uşile. Aspectul fizic avea să-i ascundă şi eventualele defecte. Frumusețea lui avea să-i îngăduie să scape cu orice. Am stat şi m-am zgâit la el.

Mai rămâneau vreo douăzeci de minute din pauză, înainte să înceapă ora următoare.

Robert s-a apucat să ne spună de ce întârziase – ajunsese la aeroport chiar în noaptea aia, dormise prea mult, nici nu apucase să despacheteze, nu-şi găsise uniforma, se rătăcise venind dinspre Century City fiindcă ratase atât Benedict Canyon, cât şi Beverly Glen. Nimerise pe Sunset până să apuce să-şi dea seama că trebuia s-o ia pe 101 şi să iasă pe Woodman Avenue.

Thom l-a întrerupt şi l-a întrebat dacă mai fusese vreodată pe la liceul nostru.

— Nu, a zis Robert. Cumva, a fost o chestie făcută pe ultima sută de metri.

A rostit replica de parcă n-ar fi meritat o explicație. A lăsat-o să cadă şi şi-a urmat povestea.

Când ajunsese la Buckley era deja unsprezece şi un sfert, avusese o şedință de orientare cu Dr. Croft şi cu directorul Walters şi, odată ce se lămurise cu orarul, cei doi îi spuseseră că trebuie s-o întâlnească pe preşedinta elevilor, Susan Reynolds, pe care ar fi găsit-o în Pavilion, la mesele celor din clasa a douăsprezecea, după care îi înmânaseră o hartă şi-i arătaseră fotografia ei în loc să-l conducă, şi asta pentru că întârziau la o gustare de prânz cu nişte foşti absolvenți generoşi la Ma Maison, în West Hollywood, un loc

fiţos pe Melrose al cărui număr de telefon era ţinut la secret şi al cărui bucătar-şef adjunct avea peste un an să ucidă o tânără actriţă, cunoştinţă de-a lui Susan şi Deborah – presupun că toate lucrurile astea vor oferi o oarecare imagine de ansamblu a imperiului în care locuiam şi a celor care-l cârmuiau în 1981.

Mai ţin minte, foarte clar, că Robert începuse să arunce ocheade sendvişului meu care rămăsese nemâncat, recunoscând că, din greşeală, avusese impresia că la Buckley exista cantină şi nu-şi adusese nimic pentru prânz. Am arătat spre sendviş – sigur, ia-l, cum să nu –, a apucat jumătate din el, a rostit un „mulţam" voios, a muşcat fără să-i inspecteze conţinutul, cu o mutră uşurată şi mestecând hulpav, cu muşchii fălcii încleştându-se şi descleştându-se, şi l-a complimentat pe cel care făcuse sendvişul – e delicios, a zis cu gura plină. Cât a hăpăit sendvişul, întinzând mai apoi şi mâna spre punga cu chipsuri deschisă pe masă, mi-am dat seama că Debbie, înghesuită lângă mine, se gândea probabil la felurile în care s-ar fi putut folosi de el – nu flirta, era amuzată şi încerca să determine limitele maleabilităţii lui Robert. Urma, cu siguranţă, să fie inclus în toate planurile ei din pricina noutăţii lui şi a aerului exotic, aşa că a început să arunce cu întrebări, păstrând un ton degajat, în vreme ce Susan părea că se retrage într-un spaţiu lăuntric din ce în ce mai adânc, tăcută şi rezervată; asta spre deosebire de Thom, care dădea impresia că-i acordă lui Robert toată atenţia, sorbindu-l din priviri de parcă ar fi fost un potenţial prieten şi nicidecum un rival, ceea ce pentru mine, nu ştiu de ce, chiar aşa era.

Robert s-a prezentat în faţa noastră de parcă ar fi fost la un interviu de angajare pe care era nevoit să-l treacă: a confirmat că sosise din Chicago cu o noapte în urmă şi că, în ciuda faptului că mai fusese din când în când în vizită în L.A, cam de prin vara lui 1980, şi stătuse în Century City, în apartamentul mătuşii sale, sora tatălui, nu se familiarizase niciodată cu oraşul şi se simţea mereu un pic dezorientat – ştia Century City, Westwood, Beverly Hills şi plajele, dar nu şi Hollywood, Eastside sau Valley; din cauza asta întârziase

atunci. Ultima oară fusese în L.A. în urmă cu zece luni, venise în decembrie de sărbători şi rămăsese până la mijlocul lui ianuarie cu mătuşa lui, înainte de a se întoarce în Chicago ca să termine clasa a unsprezecea la Roycemore, o şcoală privată din Evanston.

— De ce stai cu mătuşa7. l-a întrerupt Debbie.

Robert a explicat că, de când divorţaseră ai lui, locuise cu maică-sa în Lincoln Park, dar după ce aceasta murise – în ceea ce el numise, laconic, un accident – se mutase cu taică-său, care locuia în Forest Glen cu noua soţie, persoană cu care Robert nu se înţelegea, şi cu o „nebună" de fiică adolescentă din prima căsnicie a soţiei, iar tensiunile dintre Robert şi cei trei ajunseseră aproape să explodeze; mătuşa intervenise, sugerând ca Robert să se mute în L.A., să stea cu ea, urmând să-l înscrie la o şcoală privată pentru ultimul an de liceu. Iniţial, tatăl lui Robert, care voia să-l trimită la un liceu militar, se opusese ideii, dar brusc, prin luna mai, îşi călcase pe inimă şi acceptase.

— Aşa că uite-mă, a zis ridicând din umeri, privindu-ne pe rând în ochi, zâmbind şi scoţând la iveală un şirag impecabil de dinţi albi.

Robert îşi relatase istoria personală, traversată de curenţii adânci ai pierderii şi ai suferinţei, de respingere şi moartea unui părinte, pe un ton aproape blajin, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Se poate ca informaţia să fi fost prezentată cu bună-credinţă, dar părea, pe undeva, un text repetat – de parcă ar fi fost lucruri pe care şi le amintea, dar nu le trăise. Oferise amănunte despre el într-un fel bizar şi lipsit de implicare, care mai că părea găunos. La un nivel anume, Robert mă intriga îndeajuns cât să mă facă să uit pe moment de Grifonul macabru, dar ceva neliniştitor în privinţa lui se făcea simţit, accentuând parcă stranietatea zilei aceleia: maşina de poliţie oprită pe alee în spatele bibliotecii, bălţile de sânge închegat, peştii mutilaţi lipiţi pe statuia din curte, un băiat nou materializându-se în faţa noastră.

Am suspectat că ceva nu-i în regulă cu Robert Mallory de cum l-am cunoscut. Doar o simțeam şi atât. Nu aveam dovezi.

Thom şi Susan au reacționat în feluri diferite: Thom părea să-l placă, deşi s-a arătat cumva dezamăgit când Robert a declarat că nu are în plan să intre în vreo echipă sportivă şi asta i-a tăiat din elan, făcându-l să reacționeze cu un „OK, omule". Susan a ascultat răbdătoare – nu tocmai absentă, dar fără să dea de înțeles că încearcă să-l ignore, fiindcă făceam cu toții parte din discuție, iar Robert ne vorbea tuturor –, dar părea să lase pe alocuri impresia că abia aşteaptă să se termine, fiindcă Thom şi Robert stabiliseră instantaneu o legătură, ceea ce avea de-a face cu cât de bine îl receptase Thom pe Robert. Thom le acorda tuturor prezumția de nevinovăție şi plăcea pe toată lumea, se încredea mereu în oameni, lucru care făcea parte din şarmul lui, iar Susan o ştia şi ar fi trebuit să se aştepte la asta. Apoi, mai era o chestie subtilă în derulare, una pe care o observasem şi pe care n-avea, după aceea, s-o comenteze nimeni: Robert se chinuia, parcă, să nu se holbeze la Susan, cu toate că directorul şi directorul-adjunct îi spuseseră s-o caute şi să i se prezinte. Poate că Robert era doar sfios şi gata: nu cred că Susan a arătat vreodată atât de răpitoare ca în după-amiaza aceea de septembrie, la şaptesprezece ani, la apogeul frumuseții de regină a balului – şi asta, vezi bine, era prea inti-midant. Susan, am înțeles eu, nu era câtuşi de puțin conştientă de ocheadele lui Robert, pierdută în gânduri în felul ei cumpănit şi uitându-se numai într-o doară la semințele rodiei pe care o împărțea cu Debbie. Nu sunt sigur că Thom a observat asta, dar la un moment dat s-a tras mai aproape de Susan, cu un gest aproape protector, poate chiar o avertizare blândă aruncată lui Robert Mallory: e superbă, e a mea, suntem de doi ani împreună, o să ne căsătorim, e-n regulă, moşu', e OK, omule.

M-am tot holbat la Robert în timp ce mă apropiam de un răspuns la întrebarea de unde-l ştiu, dar la momentul respectiv gaşca noastră era un factor perturbator şi, cu toate

că mintea mi se limpezea şi începeam să-i dau de cap, întrebarea nu-şi primise încă răspunsul.

M-am uitat, nu ştiu de ce, la Ryan, aflat la două mese mai încolo de noi: schiţa, fără să se mişte deloc, strâmbătura aceea caraghioasă de Care-i treaba?, o parodie a neajutorării încordate, cu buzele supte şi ochii un pic bulbucaţi, o efigie punk – poantă pe care o tot făcea de când începuserăm să ne petrecem timpul împreună, pe la sfârşitul clasei a unsprezecea, o admitere tăcută a măsurii în care ne alarma ceea ce trecea drept normalitate în enclavele false ale lumii prin care ne mişcăm. Dar nu i-am răspuns, strâmbându-mă înapoi spre el. Apoi, toată lumea a început să se pregătească pentru ora următoare – dangătul clopotelor marca sfârşitul pauzei. Robert s-a ridicat şi şi-a desfăcut orarul, alături de o hartă a campusului. Acum, la patruzeci de ani de la evenimentele din 1981, scriind despre întâlnirea iniţială cu Robert Mallory, mă uit în urmă la prânzul acela şi umplu golurile, clarific ceea ce-mi scăpase din vedere fiindcă ştiu ce s-a întâmplat în cele din urmă: ştiu firul secret al poveştii.

Primul lucru de care m-am prins în după-amiaza aceea, în numai douăzeci de minute: la suprafaţă, Robert Mallory era unul dintre cei mai carismatici indivizi pe care-i întâlnisem vreodată; chipeş şi inteligent, manierat, plăcut şi atrăgător. Şi celălalt lucru descoperit: era un mincinos notoriu. Nu dovedise asta încă, era doar o senzaţie – dar avusese ceva mult prea exersat în discurs şi-l dăduse de gol, chiar şi atunci când încercase să scape cu o glumă despre o fostă iubită, şi ea de la liceul Roycemore, cu care o rupsese în iunie. (Avea să iasă la iveală că nu exista o asemenea fostă care să fi urmat cursurile liceului Roycemore, fiindcă nici Robert Mallory nu-şi petrecuse ultimul trimestru din clasa a unsprezecea acolo.) Se întrevedea mai degrabă o precauţie, o rigiditate lipsită de autenticitate dincolo de ce spera el că e faţada unui tip mişto şi destupat – Hei, sunt şi eu unul de-ai voştri. Privind înapoi, îmi dau seama de asta. Robert a comis o puzderie de erori în săptămâna aceea, scăpări aproape la limita minciunii, şi totuşi nimeni nu le-a dat atenţie fiindcă eram atât de emoţionaţi şi de încântaţi de el, orbiţi de aerul

său proaspăt şi de frumuseţea lui. Robert socotise nimerit să facă o impresie cât mai puternică posibil în acele zile, fiindcă avea nevoie ca toată lumea să-l perceapă drept normal – ăsta era planul lui –, dar mi s-a părut, şi mai încolo avea să i se pară şi lui Thom Wright, deşi mult prea târziu, că Robert Mallory plănuia să se joace cu noi. Şi nu era de ajutor că frumuseţea lui mă făcea să mă simt de parcă m-aş fi prăbuşit pe dinăuntru – nu-mi oferea plăcere, crea nedumerire şi-mi provoca o durere surdă în piept. Eram singurul, credeam pe atunci, care înţelegea intuitiv că frumuseţea fizică a lui Robert avea să altereze totul în jurul nostru: n-aveam să fiu singura lui victimă, aveau să fie şi altele.

Am aflat, mai târziu, că şi Susan a intuit asta, dar nu ştia, în acea zi din septembrie, că ea urma să fie principala lui ţintă.

Şi atunci s-a ivit momentul, la finalul pauzei de prânz, când mi-am dat seama unde pusesem prima oară ochii pe Robert Mallory şi de ce-l cunoşteam.

A fost şi pentru prima oară în tânăra mea viaţă când am simţit că îngheţ pe dinăuntru. Citisem despre senzaţia asta, dar nu mă încercase până în acea clipă, în curtea de la poalele Pavilionului – ca şi cum un val îngheţat mi-ar fi inundat sistemul, îngheţându-mi corpul, trezindu-mă cu un fior la realitate, şi m-a luat tremuratul fiindcă acum ştiam exact unde-l văzusem.

Robert Mallory, la sfârşitul primăverii anului 1980, printre rân-durile de scaune de la Cinema Village din Westwood, căutând pe cineva, cu genericul filmului The Shining pe fundal.

Băiatul care stătuse de cealaltă parte a mesei pe parcursul prân-zului, în după-amiaza aceea, era acelaşi băiat pe care-l zărisem în sala de cinema.

Atât de tare m-a zguduit revelaţia asta că n-am mai izbutit decât să îngaim o întrebare:

— Ai văzut cumva The Shining când a avut premiera la Village,

în Westwood?

Robert s-a răsucit spre mine, cu orarul mototolit în mână şi, absolut imperturbabil, a răspuns „nu” şi atât. Urma să mă obişnuiesc cu uitătura aia opacă: detaşată, cu un fel de grabă care zumzăia pe sub privirea inocentă.

— Sigur? am întrebat. Sunt convins că te-am văzut acolo.

— Pe bune? a întrebat Robert cu un aer uluit, apoi amuzat. Eşti convins?

— Da, sunt absolut convins că te-am văzut acolo.

Robert s-a uitat la mine, acum doar un pic nedumerit.

— De ce ți-ai aminti că m-ai văzut? a întrebat. Ți-am făcut ceva sau...

— Nu, nu.

— Ți-am zis ceva care să...

— Nu, nu. Doar te-am văzut la cinema, am zis şi am devenit mai îndrăzneț. Ai... hmmm... făcut impresie.

Am lăsat-o aşa.

— N-am văzut filmul, a spus Robert. Deci da, sunt destul de sigur că n-am fost eu.

— Păi... eu sunt aproape convins că te-am văzut acolo, am murmurat. în sală. într-o sâmbătă.

— Nu, a replicat Robert, nu eram eu.

O zicea netulburat şi detaşat, dar ochii păreau inundați de îngrijorare, de parcă aş fi descoperit ceva despre el, un lucru pe care nu voia să-l ştie nimeni.

— Ciudat, am murmurat. Foarte ciudat.

— Dar mă urmăreai sau ceva? a întrebat.

O întrebare stranie, deşi avea să capete noimă ceva mai încolo, după ce s-a petrecut totul, dar în momentul ăla singura mea grijă era: cum să fac față faptului că minte şi eu ştiu asta. însă nu l-am corectat, nici n-am mai întrebat Eşti sigur?. Nu i-am zis cu ce fusese îmbrăcat, că mesteca gumă sau că, la o oră de la începutul filmului, se dusese la toaletă şi, ieşind pe culoarul dintre scaune, făcuse contact vizual cu mine – dar era, neîndoielnic, acelaşi băiat. Băiatul care îmi populase în fel şi chip fanteziile, din acea zi de mai a anului 1980 încolo, era Robert. Şi nu ştiam nimic despre felul în care murise mama lui cu adevărat, despre violul surorii, despre încercarea de sinucidere sau despre sejurul lui, pe

parcursul a ceea ce ar fi trebuit să fie ultimul trimestru din clasa a unsprezecea la Roycemore, într-o clinică psihiatrică de lângă Jacksonville, Illinois.

5

Presupun că restul după-amiezii s-a scurs, apoi au bătut clopotele şi ziua s-a sfârşit. Zic „presupun” fiindcă eram atât de ocupat în mintea mea cu Robet, încât nu mai ţin minte nimic din cele trei ore care au urmat. Am călcat, presupun, pe alei, m-am apropiat de un bungalou şi am deschis o uşă, presupun că am păşit într-o încăpere cu aer condiţionat, mi-am pus manualele pe un pupitru şi am cercetat tabla, presupun că m-am uitat pe ferestrele cu vitralii, afară, la câte un trecător şi că totul s-a desfăşurat conform regulilor de la Buckley. Totul era negură în capul meu până în clipa în care, ţin minte, m-am întâlnit cu Susan sub turnul clopotniţei din faţa bibliotecii, unde o aştepta pe Debbie, urmând ca amândouă s-o apuce cu maşina spre Fiorucci, ca Debbie s-o lase pe Susan la ea acasă, în Beverly Hills, fiindcă Thom avea antrenament, părea un pic melancolică şi, când m-am apropiat de ea, m-a întâmpinat cu un zâmbet pe jumătate fals, rezemată de baza de stuc a clopotniţei – şi poate că presupusa tristeţe îi scotea în evidenţă frumuseţea tot mai înfloritoare la şaptesprezece ani, poate că forţa de gravitaţie a acestei tristeţi o plasa într-un alt tărâm al splendorii. în spate, puştii erau preluaţi de o coloană lungă de vehicule care şerpuia dincolo de porţi şi se întindea pe Stansbury Avenue. Un tren din dubite şi autobuze galbene în miniatură se înşira spre ieşire, pe lângă palmierii care mărgineau intrarea, doi paznici de-ai şcolii dirijând traficul.

— Hei, ne-am spus unul celuilalt.

— Sigur nu vrei să vii cu noi? a întrebat Susan.

— Şi ce-o să-mi cumpăr de la Fiorucci? Vreau să ajung acasă şi să lucrez la carte.

— OK, s-a resemnat ea, oftând. Eşti fraier.

— Totul în regulă? am întrebat. Pari cam abătută.

— Abătută? Pe bune? Nu-s abătută deloc.

— Mi s-a părut că observ ceva la prânz, am rostit vag.

— Cred că ți se pare, a zis. Nu-s abătută.

— Mi s-a părut că te calcă ceva pe bătături, am zis, dorindu-mi să zică ceva despre Robert fără să aduc eu vorba de el.

— Chiar? La prânz? Nu. De ce?

— OK. Poate mă înşel.

— Nu, mă gândeam, de fapt, că vreau să dau o petrecere. Fix la asta mă gândeam înainte să apari. Un bairam.

— Fetele abătute se gândesc mereu la petreceri.

— Nu-s abătută, Bret, a zis cu un zâmbet larg, menit parcă să-mi dovedească că spune adevărul.

— Şi când o să fie cheful ăsta? am întrebat.

— O să vezi, o să primeşti invitație, a zis, prefăcându-se sfioasă.

— Atunci... de ce dai o petrecere?

A tăcut o clipă, apoi şi-a lăsat capul pe umăr.

— Ca. Să. îi. Aduc. Pe toți. împreună, a zis cu o voce bolnăvicios de dulceagă.

— Mă sperii.

Mi-am amintit de presupusa ei lipsă de satisfacție alături de Thom, la care făcuse Debbie aluzie, şi gândul mi-a zburat la mâna lui întinzându-se după mâna lui Susan când se lungise pe şezlong cu două seri în urmă, la piscină, apoi la ezitarea ei de a-i întoarce gestul atât atunci, cât şi de dimineață, în parcare, cât merseserăm spre clopotniță. Am vrut să întreb de Thom dar în loc de asta ne-am uitat cum domnul Collins, un irlandez tânăr şi pătimaş, cu ochi verzi şi focoşi cum scrie la carte şi barbişon roşu, care preda engleză la clasele mai mici, trecea pe lângă noi în drum spre bibliotecă, la costum, cu servieta în mână – domnul Collins era unul dintre motivele pentru care Debbie Schaffer voia să adauge o pagină cu „Cei mai Sexi Profi” în anuar. Cred că din cauza mea nu s-a oprit să stea de vorbă cu Susan, ci doar ne-a făcut un semn din cap.

— Ştii, s-a dat la mine de vreo două ori anul trecut, a zis Susan. Tare îi mai place flirtul.

— Ştiu. Mi-ai mai spus.

— Şi uneori am flirtat şi eu. Asta ţi-am spus?

— întreci limitele, am zis. Şi-o faci cu atâta uşurinţă...

— Sunt fata din piesa celor de la Police. Ne jucam.

— Mereu am ştiut asta.

— Uneori nu-i uşor să te placă proful. A spus asta cu amărăciune.

— Şi ştiu ce obraznice sunt fetele. Citam amândoi versuri din piesă.

— Crezi c-ar trebui să-l las să mă fută? a întrebat cu un aer firesc.

— Ce-ar zice Thom? am întrebat, crezând că-i cânt în strună.

Şi-a mutat privirea de la uşile bibliotecii, dincolo de care domnul Collins se făcuse nevăzut. A împietrit, apoi s-a încruntat.

— Tu ce crezi c-ar zice? Sfinte Dumnezeule, Bret, a răspuns, brusc iritată.

— De ce mă întrebi pe mine? Care-i problema?

— Fiindcă sunt destul de sigură că ştii ce ar spune Thom, aşa că de ce mă întrebi pe mine dacă...

— Hai, uite...

— Am glumit, Bret...

— Poate mă întrebam dacă mai eşti fericită cu Thom, am zis. Debbie crede că te prefaci.

— Asta-i versiunea ei, a zis Susan. Nu ştiu. Aş zice că sunt destul de fericită. Thom e super. Doar că... n-am stare, asta-i tot.

— Şi spune, cum ţi s-a părut tipul cel nou?

A rămas nemişcată o clipă, după care, cu o urmă de ezitare, a întrebat:

— Dar ţie cum ţi s-a părut Robert?

— Nu ştiu, am zis. Pare... simpatic.

Iar eram vag, de parcă aş fi direcţionat spre altcineva răspunsul ăsta, în aer, către un loc gol, către măgurile care

înconjurau campusul. Felul şovăielnic în care-i rostise numele îi dăduse o intonaţie bizar de intimă.

BMW-ul lui Debbie a apărut lângă bordura pe care ne opriserăm. Stătea la volan, cu ochelarii de soare la ochi, părul prins cu elastic şi Romeo Void bubuind prin trapă. Debbie s-a aplecat peste locul pasagerului, în vreme ce Susan se îndepărta de mine, şi a zis prin geamul deschis:

— Te sun mai târziu, iubi – şi aş vrea să vorbesc cu tine, nu cu robotul.

A ţuguiat buzele într-un pupic. Eu am dat din cap şi-am fluturat uşor din mână, o încredinţare că totul e în regulă. Susan s-a îndreptat spre maşină, a întins mâna spre portiera din dreapta.

— Hei, am zis.

— Da?

S-a răsucit spre mine.

— Nu mi-ai zis ce părere ai despre Robert.

A făcut mutra cuiva care chibzuieşte să rezolve o enigmă uriaşă, lăsându-şi capul într-o parte, cu două degete duse la bărbie, şi a aruncat replica fără să clipească, imitând la caterincă un accent englezesc:

— Aşadar, domnul meu, mi s-a părut cu adevărat incitant, a

zis privindu-mă. Fii sincer. Ţie nu?

Apoi s-a strecurat în maşină, a tras portiera, Debbie a executat iute un viraj în formă de U prin parcare şi a ieşit pe porţi, lăsându-mă, pe moment, buimac.

Dar mi-am pus ochelarii la ochi, am pornit spre Mercedes, observând, la ceva distanţă de mine, Corvette-ul lui Thom şi Trans Am-ul lui Ryan, la doar câteva locuri unul de altul, şi m-a izbit un val de melancolie – Thom era la antrenament cu Ryan pe Gilley Field, eu nu. Era trei jumătate, parcarea plină aproape pe sfert şi majoritatea maşinilor rămase aparţineau echipei de fotbal a liceului. Acum voiam să ştiu cu ce maşină venise Robert de dimineaţă la şcoală şi, scanând parcarea, ochii mi-au căzut pe un Porsche 911 negru. E al lui, mi-am zis: nu-l mai văzusem până atunci. Jeff Taylor a trecut pe lângă mine şi şi-a lipit faţa de geamul şoferului,

schimonosindu-se ca un zombi, în timp ce o piesă a celor de la B-52's răsuna dinăuntru, strâmbătură la care m-am mulțumit să-i răspund cu reținere, o înclinare a capului doar, în vreme ce țineam două manuale într-o mână şi cheile maşinii în cealaltă. Deşi nu eram decât în a doua săptămână din septembrie, toamna se făcea simțită în văzduh şi hăt, departe, unde se terminau

spațiile de parcare ale celor dintr-a douăsprezecea, în josul unui zid de beton care se împingea în panta dealului, totul era îmbăiat într-o lumină gălbuie care vestea schimbarea anotimpului. Acolo l-am văzut pe Matt Kellner.

Stătea lângă maşina lui, un Datsun 280ZX, şi se schimbase în tricou şi pantaloni scurți pentru drumul de întoarcere în Encino – Matt nu se simțea niciodată comod în uniforma de la Buckley ori îmbrăcat în general, şi stătea cu ochii mijiți ferindu-se de soarele care-i bătea în față, de vorbă cu un alt elev care stătea cu spatele la mine. Matt se străduia să explice ceva; a făcut un gest circular cu brațul, arcuindu-l deasupra capului ca să accentueze cele spuse. După expresie părea oarecum nedumerit, dar cum arbora mereu o mutră semi-perplexă, asta nu însemna nimic grav pentru mine. Expresia feței lui avea, totuşi, ceva aparte – am observat o mânie din ce în ce mai aprigă cu cât mă apropiam mai mult – , dar eram prea departe ca să aud ce spune. Mi-am adus aminte de cele întâmplate cu o zi în urmă, în cabana de la piscină – Matt gol pe patul lui – şi m-am înfiorat şi excitat pe loc. Aţâţarea asta m-a destabilizat, aşa că m-am oprit la maşina mea unde, ținându-mă pe după capotă, mi-am dat jos ochelarii de soare şi am tras adânc aer în piept. Matt s-a uitat la cel cu care vorbea, apoi a aruncat o privire vinovată peste umăr. A surâs ca răspuns la ceea ce-i spusese persoana de lângă el, apoi a căpătat o expresie resemnată. Mi-am dat seama că stau foarte aproape unul de altul, ceea ce sugera un nivel de intimitate pronunțat, care m-a surprins, ceva aproape sexual, şi mi-a sărit în ochi spinarea băiatului care discuta cu Matt, pantalonii cenuşii cuprinzând un fund bine conturat – şi, cu toate că o terminasem cu Matt (sau poate că nu), m-a pocnit gelozia, fiindcă era uluitor să-l

văd vorbind cu cineva, oricine, de vreme ce-l ştiam atât de singuratic, dar poate mai ştia şi el oameni cu care nu făcusem cunoştinţă.

Eram pe cale să-mi las cărţile în maşină şi s-o pornesc spre el, dar m-am oprit, dându-mi seama cu cine vorbeşte.

Asta s-a întâmplat când tipul cu pricina a întors capul, speriat de un claxon care răsunase cu putere în parcare. Şi i-am surprins profilul.

M-am zgâit fără să înţeleg nimic şi mi-am dat seama că mă trec răcorile pentru a doua oară în ziua aia.

Îl văzusem pe Robert Mallory de aproape doar în timpul prân-zului. De-aia nu-l recunoscusem din capătul celălalt al parcării, în momentul ăla, ideea că Robert şi Matt ar putea avea de-a face unul cu celălalt părea de-a dreptul stranie.

Despre ce ar fi putut să discute? Robert lăsase impresia că nu cunoaşte pe nimeni. Că nici nu mai pusese piciorul în campus. Atunci de unde-l cunoştea pe Matt Kellner? De ce-i vorbea? Când făcuseră cunoştinţă?

Robert stătea cu mâinile în şolduri şi părea că-l tot întrerupe, discret, pe Matt. Conversaţia nu era una aprinsă – părea să fie o neînţelegere pe care încercau s-o rezolve, o dezbatere, o dispută de idei. Robert a scuturat din cap de parcă ar fi auzit ceva dezamăgitor, iar apoi Matt a ascultat ce avea de spus Robert şi l-a privit bănuitor, încuviinţând din cap. N-aveam habar despre ce-ar fi putut să discute; am încercat să ghicesc, poate Robert auzise că Matt ştia de unde să facă rost de iarbă de calitate, dar sunt sigur că oricine de la noi din clasă l-ar fi îndrumat spre Jeff Taylor şi în niciun caz spre Matt. Niciunul nu mă văzuse.

Am deschis portiera Mercedesului şi m-am aşezat rapid la volan. în mod normal aş fi capotat maşina la loc, dar nu voiam ca Matt sau Robert să mă vadă. De cum am pornit motorul, a început să bubuie muzica – „Don't touch me There" a celor de la Tubes, de pe albumul Young and Rich. Am dat mai încet şi am aşteptat.

Matt şi Robert s-au despărţit; părea, cumva, că o chestiune fusese rezolvată, clarificată.

Matt a urcat în Datsun-ul lui şi a rămas aşa, la volan, uitându-se la ceva din poală. Îi ştiam ritualul: obişnuia să se spargă ascultând The Specials înainte s-o pornească înapoi spre Encino, în felul ăsta drumul devenea mult mai suportabil, după care avea să-şi petreacă restul după-amiezei gol, în piscină, făcut muci. Apoi, după ce se întuneca, avea să-şi arunce, poate, o privire pe temele pentru acasă, în licărul acvariului gol, cu motanul Alex în poală.

M-am uitat prin parbriz la Robert, care s-a îndreptat spre Porsche-ul negru şi a deschis portiera. Şi-a plimbat privirea peste campus, meditativ parcă, şi-a întors chipul frumos spre bibliotecă, apoi spre coamele împădurite de pe deal, facându-şi, poate, nişte socoteli neştiute, înainte să intre în maşină.

A trebuit să mă abţin – fiindcă în clipa aceea eram supărat foc din pricina acestei conversaţii intime care-i implicase pe Matt şi Robert şi care mă forţa să iau o hotărâre. Am ieşit pe Stansbury Avenue, am oprit la jumătate de cvartal mai încolo şi am aşteptat, fără să opresc motorul, lângă bordură. Când Robert Mallory a trecut pe lângă mine în viteză, în Porsche-ul negru, l-am urmat pe Valley Vista Boulevard. A virat la stânga şi m-am luat după el.

Pe Valley Vista am presupus că o să facă la stânga pe Beverly Glen, ceea ce l-ar fi scos înapoi spre Century City, unde credeam că locuieşte cu mătuşa lui, numai c-a luat-o la dreapta pe Beverly Glen, a parcurs aşa cinci cvartale până pe Ventura, unde am băgat de seamă că avea de gând să cotească la stânga pe bulevard. Nu ştiam de ce se îndrepta spre Valley, dar am presupus, în panica mea pâcloasă, că avea de-a face cu Matt Kellner şi cu ce discutaseră în parcarea de la Buckley. Eram în spatele maşinii lui, dar nu prea izbuteam să-l zăresc fiindcă luneta Porsche-ului era mult prea mică. În faţa lui mai era un automobil şi, când s-a făcut verde, ambele vehicule au avansat uşor, gata să vireze la stânga pe Ventura, iar eu, a treia maşină din şir, mi-am făcut griji că n-o să reuşesc virajul înainte să se schimbe semaforul şi c-o să-l pierd pe Robert. Dar în şirul de vehicule care traversau Ventura, dând să intre pe Beverly Glen, a apărut o portiţă şi-am reuşit să iau curba odată cu Porsche-

ul care se îndrepta spre vest, dând ocol reprezentanței Cadillac din colț şi oprindu-se la stop pe Van Nuys. Am aşteptat.

S-a făcut verde la intersecția dintre Van Nuys şi Ventura; m-am ținut pe urmele lui Robert pe lângă chioşcul de ziare din Sherman Oaks, am trecut la capătul cvartalului de Tower Records (unde fusese răpită Sarah Johnson din parcare, într-o noapte de la începutul lui ianuarie, în urmă cu opt luni) şi de uriaşa marchiză Art Deco a cinematografului La Reina (unde rula Dorința). Automobilul lui înainta pe bulevard. Oare se îndrepta spre Encino – spre casa lui Matt Kellner de pe Haskell? Ticluiseră vreun plan? O întâlnire?

Mi-am imaginat cum aş fi dat buzna în cabana de lângă piscină şi cum le-aş fi spus vreo două, nu i-am imaginat pufăind din iarba lui Matt, uzi leoarcă şi prăjiți, dar mi-am dat seama, jenat: să le spun... ce? Eram aşa pornit – presupusa întâlnire dintre Matt şi Robert mă zguduia teribil – că mintea îmi hălăduia copilăreşte, incapabilă să se concentreze, suspicioasă, apăsată. O terminasem cu Matt, dar tot aveam un anume simț al proprietății: era al meu, cu toate că, aparent, nimeni altcineva nu-l dorea cum îl doream eu. Faptul că Robert arăta bine adăuga încă o cărămidă la zidul panicii mele – oare Matt avea să se lase absorbit în lumea mincinosului şi a celor trei fețe care operau ca una singură, fața falsă a lui Robert, fața care forfotea în spatele fațadei, apoi fața care aborda totul dintr-un unghi diferit ca să-şi dea seama care era cea mai bună strategie de joc? Asta făceau escrocii: Robert mințise că nu fusese la Cinema Village şi asta mă atrăsese la el imediat, era vorba de seducție. N-aveam de gând să mă las absorbit în planurile lui, oricare ar fi fost acelea, dar dacă asta mi se întâmpla mie – scriitorul atent, alert, care ştia de ce era Robert Mallory în stare –, atunci cum urma să se sfârşească pentru prostuțul, naivul, vulnerabilul de Matt Kellner? Iar atunci, din piesa „Under” a trupei Devo s-a auzit chiar aşa: ştiu un loc în care visele sunt nimicite...

Am continuat să-l urmăresc, fără să-mi dau seama cât de aproape eram de maşina lui, pierdut în fantezii, fără să-mi

dau seama că mă apropiam de Porsche, făcându-mă vizibil, fără să-mi iau o oarecare distanţă şi, îndată ce-a trecut de drogheria Sav-On, a luat-o brusc pe cealaltă bandă, spre bordură, ca să mă lase să trec. Asta m-a panicat – de ce procedase aşa? Ce făcea? Dar când m-am uitat în oglinda retrovizoare am văzut că se desprinde imediat de bordură şi începe să mă urmărească, ţinându-se în spatele meu, exact cum făcusem eu fără să-mi dau seama, dar acum era vorba de un gest ostil, o mişcare de mascul alfa. Am strâns de volan şi mi-am văzut de drum, făcându-mă că nu-mi dau seama, fără să dau vreun semn că ştiu că sunt urmărit, dar mă speriase atât de tare manevra lui bruscă că aproape am trecut pe roşu în Kester Avenue. Am izbutit să frânez şi am aşteptat, cu Porsche-ul în cârcă. Şi atunci mi-am dat seama: Robert credea că Mercedes-ul

îl urmăreşte şi că nu e vorba despre un şofer oarecare care aproape i-a atins bara din spate, aşa că hotărâse să inverseze rolurile şi să-l urmărească el: era un joc.

Cum aşteptam la semafor, m-am uitat în oglinda retrovizoare dar n-am reuşit să-i văd faţa prin parbriz. Parasolarul era coborât şi desluşeam doar tricoul polo alb şi cravata cu dungi roşii şi gri, capul nu era la vedere. S-a făcut verde şi am pornit împreună, cu Porsche-ul mult prea aproape de mine, tachinându-mă; m-am făcut că nu observ, dar de la un punct încolo depăşea nivelul acceptabilului, aşa că, după alte două intersecţii, înainte de Sepulveda, scuipând un „să te ia dracu”', am virat brusc spre un loc gol de lângă bordură, ca să-l las pe Robert să treacă.

Numai că Porsche-ul a tras şi el pe dreapta, virând spre marginea carosabilului, în spatele meu, de parcă ar fi ştiut că asta era manevra pe care plănuisem s-o execut, şi sincronizarea lui fusese perfectă. Acolo s-a oprit, cu motorul pornit, aşteptând.

Am mai slobozit un „să te ia dracu”', de data asta mai tare, $i am aşteptat să pornească coloana de maşini de la semaforul care tocmai se făcuse verde cu două intersecţii în urmă. Uitându-mă în oglindă, am intuit momentul în care aveam să intru pe Ventura şi să trec pe bulevard fără să dau

maşinii Porsche suficient spaţiu ca să mă urmeze, blocată fiind de şirul de maşini care veneau spre noi.

Am apucat volanul, m-am ţinut bine, apoi Mercedesul s-a năpus-tit. Şi totuşi a izbutit să vireze prin faţa primei maşini aflate în coloana care se apropia, şoferul a început să-l claxoneze, dar Robert a continuat să mă urmărească.

Făcuse mişcarea asta nechibzuită ca să demonstreze ceva – se ţinea după Mercedes ca să mă ia la pulă, să-i transmită şoferului că gagiul din Porsche e şeful şi că are de gând să se ţină după el oriunde s-ar duce, fără scăpare, fiindcă e de neoprit.

M-am uitat în oglinda retrovizoare când am ajuns la intersecţia dintre Ventura şi Sepulveda, cu nodul rutier al autostrăzilor 405 şi 101 dominându-ne de la înălţime, dar soarele după-amiezii îmbăia parbrizul maşinii Porsche într-un calup oranj de lumină şi nu desluşeam nimic în interior. Cât mai puteam s-o ţinem aşa? m-am întrebat. Cât de departe puteam merge? Tarzana? Woodland Hills? Unde să scap de Robert, băiatul care mă luase la ochi? Devo a devenit Public Image şi a trebuit să dau muzica mai încet, să reduc demenţa ei zornăitoare ca să mă pot concentra. Am observat masa albă a centrului comercial Galleria din Sherman Oaks de cealaltă parte a intersecţiei şi am decis să nu continui jocul lui Robert, oricare ar fi fost acesta. începeam să mă simt ofensat de acţiunile lui, cu toate că eu mă apucasem să-l urmăresc; m-am uitat în spate la Porsche, apoi la Galleria şi, când s-a făcut verde, am accelerat în trombă şi m-am năpustit înainte, peste intersecţie. La jumătate de cvartal de Sepulveda, sub pasarela autostrăzii se deschidea o alee, în latura dreaptă a bulevardului Ventura, care te scotea în parcarea pe mai multe niveluri a Galleriei, şi într-acolo am virat. Am frânat brusc, apoi m-am uitat la Porsche în oglindă, ţâşnind pe lângă mine sub umbra autostrăzii.

Am străbătut pe jos etajul al doilea de la May Company, în partea nordică a centrului comercial, şi am ieşit pe holul mare al Galleriei: trei niveluri care înconjurau un spaţiu deschis, tavan din sticlă, un loc inundat de lumină naturală dând impresia că ar fi, de fapt, un mall în aer liber. Mochete

mov, balustrade cromate care mărgineau fiecare nivel, şiruri de trepte care conectau etajele, împreună cu două scări rulante, ancorate în mijlocul clădirii, şi o pereche de ascensoare cu pereţi de sticlă. Mă opream mereu la B. Dalton – mă calma răsfoitul cărţilor din librărie – şi, cât am aruncat un ochi pe ultimele apariţii de succes expuse pe o masă din faţă, mi-am dat seama că orice iritare – ba chiar enervare – simţisem în privinţa lui Robert Mallory se risipea fiindcă nu era altceva decât o glumă, o chestie între ţipi, nimic sinistru, eu fusesem instigatorul, era numai vina mea, ce mai tura-vura, mai încolo aveam să râdem pe seama acestui lucru: totul părea să leviteze, să se îndepărteze în templul luminat al librăriei.

în 1981 mi se pusese pata pe Joan Didion, o scriitoare pe care domnul Robbins, proful de engleză, ne-o prezentase când ne predase Towards Bethlehem, într-a zecea, şi nu peste mult timp începusem să-mi găsesc inspiraţia în eseurile ei dintr-un alt volum, The White Album, şi în romanul ei despre Hollywood, Play It As It Lays. La tonul şi stilul ei aspiram eu în calitate de scriitor, încercând să-i imit proza în bucăţile de ficţiune la care lucram. Dar în vara lui 1981 citisem totodată scriitori comerciali precum Martin Cruz Smith şi James Clavell, Joseph Wambaugh şi Ken Follett şi citeam Cu/o, cea mai bine vândută carte în săptămâna aia, plus exemplarul mamei din The White Hotel de D.M. Thomas, tot o carte de succes, aşa că mi-am dat repede seama că aveam destule de citit, că nu voiam nimic cu adevărat, că eram hotărât să lucrez la romanul meu, care mă aştepta în dormitorul casei de pe Mulholland, unde ţineam teancuri de caiete şi jurnale lângă o maşină de scris electrică Olivetti care mă ajuta să pun carne pe text, aşa că am ieşit din librărie şi am urcat pe scara rulantă ca să văd ce era la multiplexul Pacific 4, deşi nu eram sigur că vreau, în după-amiaza aceea, să văd vreun film. Şi, când am ajuns, mi-am dat seama că le văzusem pe toate: Un vârcolac american la Londra, Lecţii private, Heavy Metal, Noaptea iadului.

Se făcuse patru. Şcoala se terminase de un ceas şi totuşi nu se vedeau foarte mulţi puşti prin zonă. Pentru mulţi dintre noi era prima zi şi-ar fi fost prea devreme ca elevii s-o pornească spre Galleria imediat cum terminau cursurile. Dacă apăruseră vreunii, atunci se aflau la standurile cu mâncare, al căror perimetru era principalul loc de adunare mulţumită sălii de jocuri şi a cinemaului aflate în apropiere. Partea nordică a zonei de restaurante începea cu Chipyard Cookies şi cuprindea locuri ca Hot Dog on a Stick şi Kaboby, Mexican Dans şi Perry's Pizza, având în capăt un Orange Julius (McDonald's şi Taco Bell puteau fi găsite la al doilea nivel al complexului). în acea zi de marţi, mesele cu blat roşu de pe platforma ieşită în reliefa mall-ului erau presărate mai mult cu perechi de adolescente, gagicuţe de la şcoli private din Westlake şi Oakwood, drăguţe, de şaptesprezece ani, cu un bronz tipic Californiei de sud, toate în uniforme, relaxându-se sub atriu în lumina stăruitoare a soarelui de după-amiază. Linişţea plutea în aer, deşi în faţa mea se înfăţişa o lume adolescentină – puştani lucrau şi la restaurante, pe lângă cei strânşi acolo ca să fie serviţi –, dar lipsea freamătul electric care traversa scena socială a complexului comercial în după-amiezile aglomerate şi la sfârşitul săptămânii.

Era linişte, un calm absolut. Nici nu întorsesem bine spatele casei de bilete de la Pacific 4 când mi-am dat seama, subit, că mi-e foame, fiindcă nu-mi mâncasem prânzul (îl mâncase Robert) şi acum îmi chiorăiau maţele. M-am apropiat de grilaj şi m-am uitat în jos la parter, trei niveluri sub mine – nu era nimeni. Am aruncat priviri spre celălalt capăt al mall-ului, am trecut în revistă vânzătorii de la standuri, fără ca ceva anume să-mi facă cu ochiul – scanarea mi-o confirmase. Eram pe cale să mă depărtez de grilaj, dar am încremenit şi m-am agăţat de el involuntar.

Robert Mallory stătea sprijinit de tejghea la taraba Swensens Ice Cream.

Vorbea cu fata care lucra acolo: drăguţă, dar comună, purtând o uniformă Swensen de epocă care o făcea să arate de parcă ar fi condus o cofetărie de modă veche. Primul lucru

pe care l-am observat: zâmbea cu gura până la urechi – un zâmbet cu totul autentic, perplex aproape.

Robert înclinase capul spre ea, îşi dădea ifose, părea să imite pe cineva, să spună tot felul de lucruri care o făceau să râdă.

Mi-am imaginat că încearcă să nu se uite la el, topită toată, când îi întinde cornetul cu îngheţată pe care-l ceruse: o cupă mare şi roz. A plătit, ea a rămas să se zgâiască în vreme ce el se îndepărta băgând în buzunar restul. Robert părea să fie conştient de efectul pe care-l avusese asupra fetei: după expresia de pe chip, treaba asta-l mulţumea. A pornit agale prin zona restaurantelor, lin-gându-şi cornetul, şi atunci mi-am dat seama că mă urmărise la Galleria. Nu intenţionase să ajungă aici – motivul eram eu. întorsese pe Ventura – viraj în formă de U – după ce maşina mea plonjase pe aleea lăturalnică şi, sunt aproape sigur, condusese prin parcare până îmi găsise Mercedesul şi se băgase alături. Faptul avea să-mi fie confirmat la ieşirea din mall: Maşina Porsche 911 neagră era parcată lângă Mercedesul meu 450SL la al treilea nivel gol al parcării, doar cu o dubită bej parcată ceva mai încolo.

Robert s-a oprit, s-a uitat peste şirul de restaurante şi a părut că ia o decizie în privinţa direcţiei sale în funcţie de zona populată de cele mai multe fete: zona meselor. Două fete au trecut pe lângă Robert, care păşea netulburat pe gresia portocalie, apoi s-au cuprins una pe alta de mijloc, chicotind, sucindu-şi capetele ca să se uite în spate la tipul arătos în uniforma de la Buckley, care-şi savura îngheţata. Le ieşise un fel de parodie a dorinţei adolescentine. Ştia ce se întâmplă, mai ales când s-a întâmplat a doua oară, cu alte două fete – s-a uitat peste umăr când le-a auzit hlizeala, a zâmbit, apoi şi-a văzut de drum fără o ţintă anume, trecând pe lângă o masă cu patru fete, ignorându-le sigur pe sine, în vreme ce ele s-au apucat să-şi şoptească una alteia, urmărindu-l din priviri. Nu vedeam nicio urmă a străinului ezitant pe care-l întâlnisem la prânz sub umbra Pavilionului; am avut o premoniţie groaznică în legătură cu Susan Reynolds şi cu ce avea să i se întâmple lui Thom Wright,

toată drama care urma să ne distrugă ultimul an de liceu, dar speram totodată că scriitorul din mine îşi imaginează totul şi că îmi făceam griji degeaba. Robert a ajuns pe treptele terasei, cu îngheţata pe jumătate mâncată, aruncând degajat ocheade spre mese. Totul părea atât de inocent.

Iar eu, de după o coloană din cealaltă parte a mall-ului, nu-l scăpăm din priviri. Inima îmi bătea cu putere, obrajii îmi ardeau, eram pe jumătate ameţit de prezenţa lui Robert şi de foame. Mai eram şi conştient, cu o urmă de stânjeneală, că fusesem redus la aşa ceva – să stau pitit pe după coloane în Galleria şi să-l pândesc pe băiatul cel nou, sperând că nu voi fi văzut.

A coborât treptele în direcţia meselor şi-a început să se fâţâie până când două fete şi-au făcut curaj să-l întrebe ceva. Robert s-a oprit, pretinzând că e surprins de atenţia lor, şi s-a aplecat de şale, curios. A ascultat ce i se spunea, a pufnit în râs şi a încuviinţat din cap, ceea ce le-a animat pe fete. Au mai vorbit o clipă, apoi Robert le-a dat de înţeles că trebuia s-o ia din loc şi a întins mâna liberă ca să le arate ceasul. A pornit mai departe, una dintre fete a mimat un leşin în urma lui – când am văzut una ca asta, pâcla din creier mi s-a evaporat subit şi m-am înfuriat. Trei fete, aşezate într-un ungher depărtat al zonei cu restaurante, l-au chemat prin semne la masa lor, şi-a grăbit pasul într-acolo, cu un rânjet leneş pe chip, lingând îngheţata – mi-am dat seama c-o făcea ca să le determine să se concentreze asupra gurii, buzelor, limbii lui. Fetele s-au arătat una pe cealaltă, prezentându-se probabil, iar el le-a răspuns la întrebări într-un fel prietenos şi delicat care aducea de departe, chiar şi de unde stăteam ascuns, a flirt. Evident, Robert n-avea nevoie să facă ochi dulci nimănui, fiindcă avea o încredere de sine înnăscută – nu era genul care să te urmărească din umbră – şi niciuna dintre fetele cu care trăncănea nu dădea semne că l-ar respinge sau ignora. Nu acosta pe nimeni – de fapt, se producea opusul, fetele îl salutau, fetele îl rugau să se apropie, fetele făceau primul pas în vreme ce el lingea inocent cornetul cu îngheţată, redus la o movilită palidă. Fetele erau încântate de prezenţa lui, de nonşalanţa băieţească şi

aproape că se ofileau când pleca de lângă ele, cu feţele căzute în grimase de iubire prefăcută şi dor nestins. M-am tras uşurel de după coloană când Robert a ieşit din zona meselor. Am observat că se ţine după două fete şi că se îndreaptă tustrei în direcţia sălii de jocuri Time Out, după care au dispărut în întunericul dinăuntru. Mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia şi am expirat într-un târziu, cu un pufnet puternic şi o durere vagă zvâcnindu-mi în piept.

De-aş fi ştiut cât de primejdios de bolnav era Robert Mallory, aş fi găsit o cale să intervin. Dar n-o ştiam încă.

M-am îndreptat spre Licorice Pizza şi m-am uitat la un afiş, în vitrina din faţă, cu noul album al celor de la Rolling Stones, Tattoo You; mai era un poster pentru Belladonna, albumul lui Steve Nicks ieşit în iunie, dar şi postere cu coloana sonoră a filmului Dragoste fără sfârşit, care fusese hitul muzical al verii, cu coloana sonoră de la Arthur şi încă un afiş cu albumul ELO, intitulat Time – amintindu-mi, cu ocazia asta, că era cazul să-l sun pe agentul tatei şi să fac rost de locuri pentru concertul de la Forum. N-aveam chef să intru în magazinul cu muzică, aşa că am pornit spre Gap, lângă intrarea de la Robinson's, care se afla în capătul sudic al complexului comercial – nu-mi mai era foame sau eram prea amorţit ca s-o bag în seamă. Dedesubt unde luminile sunt slabe – încă aveam în cap piesa celor de la Devo când m-am oprit să mă holbez în Gap, neştiind încotro s-o apuc şi ce să fac. Nu ştiu cât am stat aşa în faţa magazinului, buimac şi neclintit, încercând să concep un plan pentru restul zilei, însă am devenit conştient de o prezenţă care plutea prin complexul comercial aproape gol şi m-am repliat: Robert Mallory se materializase fără veste în spatele meu, cu imaginea răsfrântă în vitrina la care mă zgâiam.

Nu ştiu de ce, dar nu m-am speriat şi nici n-am tresărit. M-am răsucit cuminte pe călcâie, ajungând faţă în faţă cu el.

— Hei, salut, a zis Robert, prefăcându-se surprins că mă vede. Mă gândeam că tu eşti.

— Hei, am zis, ţinându-i hangul, fără să mă arăt emoţionat.

— Tu ai fost, aşa-i? a întrebat rânjind. M-ai urmărit?

— Nu te-am urmărit, am zis cu nevinovăție în glas. Mergeam spre Galleria şi s-a nimerit să fiu în spatele tău, presupun.

Mimam nedumerirea.

— Tu erai în Porsche, nu-i aşa?

— Ştiu, da, eu am fost. Te necăjeam niţel.

A întins mâna şi mi-a dat o scatoalcă uşoară peste umăr. M-am abținut să nu mă trag înapoi.

— Nu-mi place să fiu urmărit.

— Da? Nu-ți place?

— Mda, a zis, rotindu-şi privirea prin mall. Mă bagă în sperieți.

— Ce faci aici? am întrebat, încercând să fac întrebarea să sune firesc.

— Trebuie să-mi cumpăr nişte țoale, a zis schițând un gest spre intrarea de la Robinson's şi, pe un ton care mima vioiciunea convențională a unui prezentator de concurs televizat, a întrebat: Dar pe tine ce te aduce în Galleria în această după-amiază de marți? Fără să aştepte vreun răspuns a adăugat, coborând vocea: Sunt nişte gagici bune tare pe-aici.

M-am fâstâcit şi am aruncat un răspuns la nimereală:

— Mă gândeam să văd un film.

— A, da? a făcut el, însufleţit preț de-o clipă. Ce film?

— Păi... se pare că le-am văzut pe toate, aşa că...

— Poate The Shining? a întrebat, dând glasului său o tentă macabră, ridicând din sprâncene şi rânjind cu viclenie.

Trebuie să admit, m-a dezarmat – faptul că adusese asta în discuție m-a făcut să am încredere în el. Ţinea de capacitatea lui de seducție – era un şarlatan. Am zâmbit, cu toate că nu voiam.

— Sigur n-ai fost acolo?

întrebând asta m-am simțit neajutorat, dar dorința avea întâietate asupra rațiunii.

— Gagiule, mai lasă-mă cu faza asta...

— Dar sunt destul de sigur că te-am văzut, am insistat fără succes.

— Poate oi fi fost în L.A., dar filmul ăla nu l-am văzut, a zis, mirat de insistența mea. Aşa impresie bună am făcut de m-ai ținut minte? a întrebat cu un gest efeminat, de panseluță, ridicându-şi molatic încheietura mâinii.

Apoi a arborat zâmbetul lui de vedetă de cinema şi, cu toate că intenționase să mă ia în bășcălie, rostise cuvintele fără pic de răutate. Dar pentru că era atât de frumos, mă durea că sugerase, în treacăt, ceva ce nu ştia despre mine – că poate eram gay. Dar durerea m-a încurajat.

— Despre ce ai vorbit cu Matt Kellner? îl ştii?

— Cine? a întrebat părând sincer nedumerit.

— Matt Kellner, am zis. Stăteai de vorbă cu el în parcare, după ore.

— A, da?

A tăcut preț de o clipă.

— Ai văzut tu?

— Mda. Când mă duceam spre maşină.

— Voi... sunteți tovarăşi? a întrebat cu un strop abia simțit de şiretenie.

— Bați vreun apropo? am zis pe un ton cam defensiv. Da, suntem prieteni.

— Dacă bat ce? a întrebat Robert, la fel de nedumerit.

— Nimic, las-o aşa.

— Apropo la ce?

— Insinuai ceva? am vrut să aflu. Despre mine şi Matt?

— Insinuam? a întrebat şi a schimbat subiectul. De ce n-ai venit la noi să ne saluți?

— Chiar nu voiam să vă întrerup discuția, am zis încercând să mă port firesc. Mi s-a părut că sunteți implicați în ceva serios, că discutați chestii profunde sau ceva.

Cele trei fețe s-au ivit, ademenite de mine, şi l-am văzut pe maniac dând roată în spatele ochilor lui Robert. Avea mască, dincolo de mască era persoana primejdios de bolnavă despre care nu ştiam încă nimic, şi mai era fața care se uita dintr-o perspectivă mai cuprinzătoare la ceea ce se întâmpla, lua un cadru general, încercând să-şi dea seama ce l-ar fi putut calma pe băiatul acela agitat care-i pune întrebări.

— Mda... a început cu un glas reținut. Avem o... un fel de legătură de familie.

— Serios? am zis. Legătură de familie?

— Păi, da, numai că el nu ştia nimic de asta, a zis Robert. Fostul partener al mătuşă-mii a lucrat cu tatăl lui. Matt pare cam pierdut în spațiu.

— E foarte degajat de felul lui, relaxat, am răspuns în chip penibil.

— Deci, stai aşa, Thom e iubitul lui Susan Reynolds? a întrebat. Sunt împreună?

Am simțit că ceva se rupe în mine.

— Mda, am zis simțind că mă transform brusc într-un sloi de gheață.

— De când? a întrebat, țintuindu-mă cu privirea.

— Ce? am zis holbându-mă la el, şocat că mă întrebase asta.

— De când sunt împreună? a vrut să afle. Cât au de când sunt împreună?

— Cam doi ani, am zis cu voce găunoasă.

A absorbit cuvintele mele, a înclinat capul cercetând în acelaşi timp întinderea complexului, contemplând informația.

— Aşadar, a început să zică, întorcând din nou privirea spre mine, e o fată serioasă.

Apoi, după un moment de pauză:

— În privința lui.

Nu era o întrebare.

Sincer să fiu, voiam să deschid gura şi să spun că Thom e şi mai serios decât Susan, dar n-am zis nimic, ci doar am dat din cap, întărindu-i spusele. Nu voiam să prelungesc discuția, dar nici nu mă puteam opri.

— Dar de ce mă întrebi? am zis. Au deja doi ani. A ridicat din umeri.

— E marfa tipa, a zis. O dulceață mititică.

Țin minte cu exactitate vorbele alea şi felul în care le-a rostit. Nu mai auzisem un astfel de compliment adresat unei fete: o dulceață mititică.

— Aşa-i, e drăguță foc, am zis.

Simțeam că nu mai pot să respir. Trebuia să iau distanță de Robert Mallory şi de tot ce emana prezența lui.

— Bun, atunci... trebuie să-o iau din loc.

— Mda, a zis arătând cu degetul spre intrarea de la Robinson's. Trebuie să-mi iau nişte boarfe.

— OK, da, am zis. Bun, OK, tre' să plec.

— Totul în regulă? a întrebat brusc, cu o preocupare care mi s-a părut – cum mi se părea totul în privința lui – de împrumut, falsă.

— A, da, da, l-am asigurat. N-am nimic. Ne vedem mâine.

Dar Robert nu era pregătit să-şi ia rămas bun. Se holba la mine, încercând să priceapă cine era tipul din fața lui – îi eram prieten, duşman, se putea încrede în mine, oare era nevoie să se joace cu mine, care era, mai exact, povestea mea? Nu se simțea jignit sau furios – ci pur şi simplu curios. Am dat din mâini, în semn de Mai e ceva?

— Tocmai mi-am dat seama de o chestie în legătură cu tine, a zis înclinându-şi uşor capul. Mda, tocmai mi-am dat seama de ceva, Bret.

Am încercat să zâmbesc.

— Aşa? Care-i faza?

A făcut o pauză pentru efect.

— Când vorbeşti cu mine, vorbeşti, de fapt, cu tine, frățică, a murmurat şi după aceea a zâmbit repede, de parcă observația emisă fusese ceva firesc, ceva natural, dar menită să mă descumpănească – mă tachina.

Am pufnit politicos în râs, fiindcă nu-mi mai rămăsese nimic altceva de zis. Buimac, m-am desprins de el, mi-a trecut prin cap c-o să leşin de foame, m-am dus glonț la standul McDonald's de la etajul doi, am comandat un Big Mac cu o porție mare de cartofi şi am hăpăit totul aşezat singur la masă. Când să ies din Galleria, cam cincisprezece minute mai târziu, l-am văzut pe Robert Mallory în centrul comercial, acum chiar pustiu, o siluetă singuratică cu o expresie impenetrabilă pe chip, un adolescent chipeş în uniforma unei şcoli particulare, oprit în fața unei vitrine anume de la primul etaj, uitându-se țintă în geam: era

magazinul de animale de companie al complexului, Vince's Pets.

Am aşteptat, în casa goală de pe Mulholland, să mă sune Ryan Vaughn, dar până la urmă n-a mai sunat. Aşa că am apelat acasă la el, în Northridge şi am închis când a răspuns taică-său – era necesar, mi-am dat seama, să programez discuţiile cu el de peste zi, ca să ştie când să ridice receptorul, deşi avea să mă întrebe de ce nu-i cerusem lui George, pur şi simplu, să-şi cheme fiul la telefon – Hai, nufipământălău, l-am auzit pe Ryan admonestându-mă. Nu izbuteam să mă concentrez la nimic din cauza lui Robert Mallory – poftă trupească amestecată cu spaimă – şi am ignorat cele două apeluri de la Debbie, m-am izolat mintal în jacuzzi, îngăimând chestii printre dinţi, după care am făcut un duş fierbinte. Când vorbeşti cu mine, vorbeşti, de fapt, cu tine, frăţică, mi-am repetat în minte, aşezându-mă la masa de lucru, cu maşina de scris zumzăind în faţa mea, uitându-mă ţintă, prin fereastra panoramică, la San Fernando Valley, cum se vedea dincolo de curtea din spate încadrată de eucalipţi. Când m-am scuturat într-un târziu de stupoare şi m-am apucat să recitesc paginile scrise până atunci, a târât telefonul. Trecuse de nouă, am crezut că o fi Ryan şi, de vreme ce ştiam că n-ar fi lăsat nici în ruptul capului un mesaj pe robot, am ridicat receptorul. Mă uitasem la Zile fericite, văzusem Laverne şi Shirley, pe ecranul televizorului rula un episod din Three's Company, toate fără sonor fiindcă erau reluări din cauza grevei recente a scenariştilor. în locul lui Ryan am auzit o altă voce.

— Bret, sunt Steven Reinhardt. Sper că nu-i târziu, dar am un apel pentru tine de la Terry Schaffer.

— Ce? am întrebat, luat ca din oală. Adică de la Debbie?

— Ăă, nu, te sună Terry, a zis Steven. Rămâi pe fir, te rog! Apoi am auzit: Salut, Bret, sunt Terry.

A zis-o degajat, de parcă ar fi fost o chestie mişto ca Terry să mă sune la nouă seara, într-o zi de şcoală, şi a întrebat de-ndată, coborând vocea:

— Cu ce eşti îmbrăcat?

Am fost şocat, dar ajunsesem să mă obişnuiesc cu asta.

— Ce amuzant, am zis roşind.

I-aş fi putut spune că n-am nimic pe mine în afară de o pereche de pantaloni scurți, mulați pe corp, dar am hotărât să nu, fiindu-mi frică de direcția în care s-ar fi putut îndrepta discuția.

— Glumesc, glumesc doar, a zis.

Am auzit clinchetul cuburilor de gheață într-un pahar şi am sesizat o calitate nazală în vocea lui Terry când i-a dat o comandă lui Billie, care a lătrat uşor de două ori, după care s-a liniştit.

— Ce mai zici? a întrebat.

Avea un ton profesional şi degajat în voce, părea, în ciuda alcoolului şi, probabil, a cocainei, că deține controlul asupra situației.

— Sunt în regulă, bine, am zis

M-am ridicat de la pupitru şi am început să mă plimb agitat prin încăpere. Fața mi se înroşise şi a trebuit să-mi stăpânesc tremurul. Aşa că mi-am coborât vocea. Nu-mi dădeam seama şi pace de ce mă sună Terry.

— Ce faci?

— Eu... ăăă, m-am bâlbâit. Ceva teme, am zis, ridicând din umeri în încăperea goală.

Un moment de tăcere.

— Păi, sper că nu te deranjez...

— Nu, nu, deloc, Terry...

— Uite ce-i, am aflat că Liz s-a dat la tine alaltăieri noapte, a zis Terry. Şi regret nespus. Mi-a zis Steven. îmi vine să intru în pământ de ruşine.

M-am simțit uşurat.

— A, nu-i nimic, am zis. Sper că Liz e OK.

— Păi da, vrem cu toții să se facă bine, a zis cu diplomație. Dar trebuie să-şi dorească şi ea asta. Şi nu pare să recunoască că ar avea o problemă.

S-a oprit.

— Deocamdată.

Am păstrat tăcerea. Nu ştiam ce să spun.

— Steven mi-a zis că ai fost foarte blând şi înțelegător cu ea, a continuat Terry. Şi îți sunt recunoscător.

— Nu s-a dat la mine, de fapt..., am îngăimat.

— Şi aş vrea să-ţi arăt aprecierea mea, a continuat, ignorând ce-am zis. Aş vrea să te cunosc mai bine. Debbie îmi spune că eşti scriitor. Nu ştiam. Zice că lucrezi la o carte.

Totul – toată tensiunea – s-a dizolvat. Mă simţeam măgulit. Faţa îmi ardea.

— Te-ar interesa să scrii scenarii? a întrebat în treacăt.

Am auzit, în intervalul de tăcere de după, clinchetul gheţii în pahar.

— A, da, sigur, am zis.

Sugestia asta – am preschimbat-o imediat într-o ofertă – m-a aţâţat pe loc.

— îţi plac filmele, nu? a întrebat. Simţeam că flirtează cu mine.

— Da, clar.

— Să ştii că eu caut voci proaspete, a zis Terry. E o perioadă incitantă pentru tineri, a susurat. Numai că poveştile lor nu sunt spuse destul de bine. Filme cu măceluri, comedii cu sex. Tâmpenii.

— Aşa-i, am zis, deşi îmi plăceau filmele cu măceluri şi comediile cu sex. Poate că ai dreptate.

— Poate vii tu cu ceva nou, a spus. Dacă ai idei, ne-am putea întâlni. Apoi, după un moment de pauză: Şi-ai putea să-mi prezinţi ceva.

— Păi, da, sigur, am zis. Ar fi super.

— OK, a zis. Şi, din nou, mersi pentru Liz.

A urmat un interval de linişte, care arăta că discuţia nu se sfârşise încă, după care şi-a dres vocea şi a zis:

— Deborah nu trebuie să ştie despre asta.

— Despre ce?

S-a oprit, ca şi cum ar fi încălcat o limită, ca şi cum ar fi comis o greşeală.

— Despre convorbirea noastră, m-a lămurit. Nu e nevoie să-i spui lui Debbie.

— A, da, am zis. Sigur, normal. Da.

N-am înţeles de ce credea Terry că era importantă treaba asta, dar i-am cântat în strună. Nu voiam să-l nemulţumesc.

Apoi m-am întrebat dacă Steven Reinhardt asculta şi el, pe altă linie.

— Da? a întrebat Terry, uşurat. E bine aşa?

— A, da, da. N-o să spun nimic.

— Noapte bună, Bret, a zis Terry Schaffer. Am auzit un clic şi apelul s-a încheiat.

Eram prea surescitat ca să mă pot concentra la teme, ca să pot citi cartea lui Stephen King sau să mă uit la serialele de comedie de doi bani pe care le mai văzusem, aşa că am căutat prin nişte casete cu pornografie hetero pe care mă mai lăbăream din când în când, cumpărate de la Jeff Taylor. Le puneam pe Betamaxul de sub televizorul aflat în faţa patului, unde mă lăsam cu spatele pe perne şi mă masturbam vrăjit de un Joey Silvera tânăr, cu chip alungit şi chipeş, ochi mari, căprui şi o mustaţă cam deşucheată, dar cu un corp ideal – înalt şi bronzat, abdomen plat şi pătrăţele, piele albă mai jos de linia slipului şi o pulă mare, cu smoc de păr cafeniu. Cele trei casete pe care apărea Silvera datau de pe la sfârşitul anilor '70: Obrăjori netezi, Extreme şi, favorita mea, Gusturi alese, unde un grup de bărbaţi, împreună cu o femeie, plănuiesc şi execută o serie de violuri. Pelicula fusese regizată de o femeie, posibilul motiv pentru care Joey Silvera era, pentru mine cel puţin, atât de idealizat în calitate de obiect fizic – e, de departe, cel mai sexy tip din film şi cel care filmase ştiuse asta. E o scenă în care unul dintre ţipi, toţi cu cagule pe faţă, i-o suge lui Joey pe parcursul violului în grup la care e supusă iubita lui Silvera şi prima oară când am văzut scena a fost agonizant de erotic, deşi mai târziu urma să aflu că de fapt i-o sugea o femeie şi că Joey Silvera făcea şi el parte de fapt din grup: e doar un ritual care îi excită, iar gaşca de presupuşi masculi mascaţi care i-o sug îi dă lui Silvera un motiv să nu se ducă la poliţie, fiindcă e prea ruşinat să admită că i-a supt-o un tip – discută în contradictoriu cu iubita lui violată, părând chinuit de nehotărâre. M-am masturbat în noaptea aia pe scenele cu Joey – vreo două reuşeau negreşit să mă facă să termin –, apoi am luat un diazepam care m-a băgat într-un somn adânc şi fără vise, dar nu înainte să-mi derulez în minte nişte

chestii fanteziste legate de Terry Schaffer şi cariera mea. Ştiam că voia ceva de la mine şi că urma probabil să am de-a face cu un quidpro quo când avea să vină momentul, dar mi-am spus că o sa ma îngrijorez când o să se întâmple. Aveam şaptesprezece ani şi viitorul mi se deschisese considerabil în noaptea aceea – Terry Schaffer voia să-i scriu un scenariu. Era o cale de a scăpa din capcană, mi-am dat seama. Era o evadare din pantomimă. Telefonul lui Terry confirma că aveam planuri, că îmi croiam propriul destin, că eram scriitor.

6

Săptămâna aceea de septembrie a trecut ca prin pâclă – miercuri, joi, vineri au rămas cețoase şi nedesluşite. Respectam cu toții regulile şi ne comportam cuviincios, ne purtam uniformele şi participam la ore, ajungeam la şcoală, ne trăgeam maşinile în parcare, mergeam pe jos spre clopotniță, intram în campusul de dincolo de ea, dar mă întemnițasem singur în propria-mi lume, îmi cream o poveste nouă despre mine, chiar şi atunci când încercam să fiu bine-dispus şi plin de energie. De pildă, în săptămâna aceea m-am obişnuit cu idea că ceea ce se întâmplase cu statuia Grifonului era doar o şotie nevinovată care, pur şi simplu, alunecase involuntar către o tentă macabră, că oricine ar fi fost omul cu lanterna din curtea bibliotecii, în noaptea aceea de luni, îşi dăduse seama că lucrurile scăpaseră de sub control şi regreta asta, şi mai ajunsesem să cred că Robert Mallory era întreg la cap, nu mai puțin stabil decât oricare dintre colegii mei de-a douăsprezecea, că eram cu toții nevinovați şi în siguranță, protejați de situația noastră privilegiată, conectați prin statut, clasă socială şi ambițiile nutrite de părinții noştri. Dar ajunsesem să nu mai fac parte din liceul Buckley şi rezistam integrării în fluxul existenței liceale. Simțeam o deconectare profundă pentru prima oară în viață, stare care atingea orice lucru cu care intram în

contact. Şi mi-am dat seama că nu mai participam la viaţa din campus sau la viaţa lumii exterioare. Parcă nu mă afecta nimic. Amorţisem.

Nu-mi păsa, de exemplu, că Ronald Reagan fusese ales preşedinte cu un an în urmă, în noiembrie – nu însemna absolut nimic pentru mine la şaptesprezece ani şi politica aşa avea să rămână pentru restul vieţii mele. Dădusem ceva atenţie când fusese împuşcat în martie, când se întorcea la limuzină după un discurs ţinut la Washington Hilton, de John Hinckley, care comisese tentativa de asasinat ca s-o impresioneze pe actriţa Jodie Foster, dar, ca restul lucrurilor, nu mi se întipărise cu adevărat în minte. Era divertisment sec. Ştiam amănuntele, însă nu le asociam cu vreun sentiment sau cu vreo semnificaţie.

De exemplu, nu era exclus să fi fost prea tânăr ca să apreciez pe deplin capacităţile artistice ale lui John Lennon ca membru al formaţiei Beatles sau ca interpret solo, dar faptul că fusese ucis de un admirator labil nu avusese acelaşi efect asupra mea pe care-l avusese asupra colegilor mei şi, în decembrie, cu un an în urmă, mă prefâcusem că moartea lui mă întristează mult mai mult decât fusese cazul, apoi jucasem o scenă melodramatică, punând albumul Double Fantasy de mai multe ori decât aş fi avut chef – mereu mi se păruse mediocru, cu toate că îndoliaţii zdrobiţi de tristeţe mă asigurau că este un album măreţ, mai ales acum că Lennon murise.

De exemplu, în ianuarie 1981, i-am însoţit într-o călătorie în New Orleans pe tata şi pe Thom Wright, la un Super Bowl, deşi fotbalul american nu mă interesa câtuşi de puţin (spre deosebire de Thom Wright, evident, care era atacant al Grifonilor) şi nici măcar nu ştiam ce echipe joacă în acea după-amiază de duminică pe Louisiana Superdome. Tatăl lui Thom, Lionel, venise de la New York cu avionul şi ne cazasem tuspatru la Ritz-Carlton, unde am împărţit camera cu Thom, şi cu toate că eram străin de tot ce se întâmpla şi-mi permiteam să nu reţin ce echipe jucau (Oakland Raiders cu Philadelphia Eagles), mi-l amintesc clar ca ziua pe Thom schimbându-se în faţa mea în camera comună şi toată

priveliştea, pe el gol, în treacăt, ieşind din baie după duş într-un halat Ritz-Carlton pe care l-a aruncat pe jos în vreme ce-mi zicea cu voce leneşă ceva, răsucindu-se cu modestie cât să nu-i văd pula şi să-şi tragă pe el o pereche de pantaloni scurți de călărie, cu privirea mea căzând pe bucata albă de bumbac care se mula pe bucile lui perfecte – văzusem priveliştea asta în mai multe variante, în vestiarul băieților de la Buckley, dar aşa părea mult mai intim, într-un apartament de hotel, departe de Los Angeles – o clipă, un crâmpei doar, un sentiment că ceva s-ar fi putut petrece, deşi nu eram într-atât de razna cât să mă păcălesc crezând că Thom ar fi răspuns dorinței mele. Țin minte imaginea aceea mai mult decât meciul, la care am avut locuri sus, într-un separeu VIP dotat cu un bar bine aprovizionat, unde Thom şi cu mine am comandat creveți cu sos, ni s-a îngăduit să bem Michelob şi mai mulți bărbați au venit să-i salute pe tata şi pe Lionel Wright. Criza ostaticilor din Iran abia luase sfârşit – şi o ceremonie de dinaintea meciului onora asta –, iar stadionul fusese înfăşurat într-o fundă galbenă uriaşă, în semn de solidaritate cu ostaticii (de ani de zile, parcă, se umpluse țara de funde galbene), şi totuşi, în excursia aia mi-a păsat mai mult de perfecțiunea fundului lui Thom decât de orice altceva. Chiar dacă, țin minte, i-am cunoscut pe Dick Enberg, prezentatorul de la NBC, şi apoi pe Bryant Gumbel, care avea să mă intervieveze pentru Today, patru ani mai târziu, în vara publicării romanului Less Than Zero, totul mă lăsase rece, totul în afara unei fulgerări erotice într-o cameră oarecare de hotel.

De exemplu, evenimente care însemnau ceva pentru lumea largă eşuau să-mi stârnească interesul: nunta regală dintre prințul Charles şi Lady Diana a avut loc în iunie şi n-am urmărit niciun minut din ceremonia transmisă la nivel mondial – Susan şi Debbie au fost captivate de spectacol. Lipsa de implicare a participantului intangibil, am observat, era vastă şi se extindea. Sexul, romanele, muzica şi filmele îmi făceau viața suportabilă – nu prietenii sau familia, nu şcoala, nu evenimentele mondene, nu interacțiunile – şi aceea a fost vara în care am vizionat Căutătorii arcei

pierdute, cam o dată la două săptămâni, însă abia dacă am luat cina de vreo două ori cu părinții mei. În lumea reală nu mă îmboldea niciun țel – de ce s-o fi făcut? Lumea asta nu era construită pentru mine, pentru nevoile sau dorințele mele. Şi asta mi se aducea aminte aproape constant, de vreme ce eram zăvorât într-o atâtare sexuală adolescentină capabilă să țâşnească precum o rachetă spre stratosfera, activată de lucruri care mi se păreau erotice – dar pe care, totuşi, nu le puteam avea. Era singurul meu punct de reper. Contribuia la configurarea acestui participant care nu mai era tangibil.

Poate că nu-mi amintesc acea primă săptămână pentru că-mi dădeam seama că ultimul an de liceu urma să fie chinuitor, că trebuia să recurg la ceva şiretlicuri ca să trec prin el şi asta mă făcea încă şi mai neatent la realitatea de zi cu zi. Dar săptămâna s-a dovedit chiar liniştită: elevii se adaptau la un nou an de şcoală, iar Buckley uşura asta pentru toată lumea – te răsfăța, te făcea să te simți în siguranță, nu doar că însemni ceva, ci că eşti important. Zilele s-au evaporat şi gata. N-am făcut decât să mă duc la ore. Nu mă alăturasem revistei literare de la Buckley (două numere pe an) sau echipei The Buckley Gazette (publicație bi-săptămânală) şi mai era o listă întreagă, nesfârşită de activități extracurriculare de care mă țineam departe: clubul de teatru, clubul de drumeții, cel de biologie, clubul de dans, clubul de gătit, printre alte zeci. Am rămas o brânză bună, mândră, în burduf de câine. Lucrurile din prima săptămână pe care mi le amintesc n-aveau nimic de-a face cu mine – scandalul iscat de parodia rasistă interpretată de Dough Furth şi David O'Shea, la clasa de spaniolă din anul trei a Senorei Ipolita; aflasem că profa de algebră, doamna Susskind, divorțează; o femeie, şoferiță pe unul dintre autobuzele noastre, murise acasă de infarct. Mai țin minte că în acea săptămână Robert Mallory nu ni s-a alăturat pentru prânz la masa de sub Pavilion – testa alte grupuri, le cântărea potențialul şi, mi s-a părut, se ținea intenționat departe de Susan Reynolds. L-am ochit în joia aia mâncând alături de Matt Kellner, dar nu-şi spuneau nimic: Matt stătea

cu căştile pe urechi, bronzându-se, cu ochii închişi; Robert, aşezat picior peste picior, citea o carte cu copertă broşată. Abia după ce Debbie a cerut să ne petrecem seara de vineri la mine acasă, cu Thom şi Susan, m-am trezit din reverie şi i-am dat atenție realității în care mă aflam: trebuia să ies din amorțeală, trebuia să-mi joc rolul mai bine.

însă Debbie a trebuit să mute reuniunea cu Susan şi Thom pe sâmbătă, fiindcă o trupă rockabilly pe nume Stray Cats cânta vineri la Roxy. N-aveam pic de chef, şi asta nu pentru că nu mi-ar fi plăcut formația: le ascultasem albumul scos în Regatul Unit, produs de Dave Edmunds, înainte de debutul lor în America, în anul următor. Chiar dacă piesa lor, „Rock This Town", se dădea pe radio KROQ, cei de la Stray Cats nu aveau încă un contract în Statele Unite şi nu m-am dus în seara aia la Roxy – cu toate că Debbie promisese că vor fi de față o mulțime de vedete şi că vom avea ocazia să dăm nas în nas cu celebrități, după spectacol, la etaj – pentru că situația îmi oferea ocazia să mă văd cu Ryan Vaughn. Nu l-am sunat pe Ryan în după-amiaza în care am aflat de concertul celor de la Stray Cats, fiindcă era la antrenament, şi în loc de asta am aşteptat să se facă şapte, oră stabilită la prânz împreună cu el ca să-l sun, când a ridicat receptorul şi a răspuns, amuzat de punctualitatea mea. Sperasem că Ryan va vrea să ne întâlnim şi să petrecem seara de vineri acasă la mine, dar avea „o chestie" în dimineața următoare cu mami şi tați şi un frate mai mic de care nu se putea descotorosi, nu mi-a spus ce chestie şi nici n-am întrebat – mi-am zis c-o fi vorba de ceva religios, ceva care avea de-a face cu biserica.

— Ce zici de sâmbătă seară? a întrebat. Ai tăi nu-s în oraş,

nu-i aşa?

Sugestia lui m-a aruncat pe loc într-o transă erotică.

— Aş ajunge pe la şase...

A lăsat totul în aer. Mi-am amintit că planurile cu Debbie, Susan şi Thom fuseseră schimbate din cauza concertului, aşa că l-am invitat pe Ryan la cină ca să ne țină companie sâmbătă, urmând ca după plecarea celorlalți să rămână

peste noapte cu mine, poate chiar până duminică seară. Cum nu apăruse niciun film nou, Wesrwood nu mai era o opțiune, aşa că nu ne rămânea decât să pierdem ziua lungiți lângă piscină. Ce părere avea de asta?

— Un pic cam... ambițios, a zis Ryan precaut, şi parcă-l vedeam aruncând priviri furişe prin camera lui. E prea de tot. Şi n-am chef s-o ard cu gaşca aia.

Pe asta o spusese în şoaptă, printre dinți.

— De mine îți place, de Thom îți place, am zis. Doar cât ține cina.

— Thom e OK, a spus, fără să implice vreo promisiune.

— El crede că eşti un tip marfa, am zis, încercând să-l înmoi.

— Nu-i prea deştept.

— Nu-i adevărat.

— Poate duminică. Ne vedem.

A făcut o pauză.

— Vreau să te văd. Mă gândesc la tine.

— Şi eu mă gândesc la tine.

— Dar ca să meargă faza asta... ăăă... e nevoie de o măsură de, hmm, de un artificiu, a zis cu înțeles, de parcă ne-am fi jucat de-a ceva. Ai priceput?

— De ce vorbeşti ca un spion dintr-un film din anii '40? am întrebat.

— E doar... practic, a zis.

Mi-a plăcut erotismul vocii luL

— Mda, am zis încuviințând din cap spre nimeni, fiind singur în dormitor. M-am prins, dar...

— Tre' să mă duc, a zis. Pa. Şi. Pu. Si.

Făcea aluzie la o piesă de la Tubes, populară în anul ăla. Apoi s-a auzit un clic.

Mi-am zis că dădusem cu mucii-n fasole. Cât pe ce, în frustrarea mea, să anulez serata de sâmbătă cu Debbie, Thom şi Susan şi să-l sun iarăşi pe Ryan, când deodată m-a sunat Thom şi mi-a zis că, în loc să ieşim la sushi la localul japonez din Glen Centre, la un kilometru jumătate de casa mea (nici nu ştiusem că asta făcea parte din plan), Susan şi

Debbie hotărâseră să comande pizza de la San Pietro – şi că asta urma să facem sâmbătă seară.

— Dar de ce7, am întrebat plin de frustrare.

— Cum adică? a întrebat Thom.

— Pentru ce e întrunirea asta? m-am plâns.

Thom m-a lămurit spunând că Susan voia să vorbească cu noi despre o petrecere – nu ştiam? I se părea distractiv s-o plănuim cu toţii, asta-i tot, care-i problema ta?

— E-n regulă, Bret?

întrebarea calmă, aproape rugătoare a lui Thom, care se arăta cu adevărat preocupat, m-a făcut să-mi dau seama că totul era, de fapt, bine, că voiam să-i văd pe toţi prietenii mei sâmbătă noapte şi că mă simţeam uşurat să-i ştiu venind în vizită. Cu Ryan speram că aveam s-o scot la capăt duminică.

Şi în noaptea aceea de vineri am scris la maşină cinci pagini din Less Than Zero (pagini care, totuşi, n-aveau să apară în versiunea publicată), după care am încălzit nişte enchilada pregătite de Roşa, am isprăvit de citit Cujo (puştiul moare – am rămas impresionat, bulversat; Stephen King avea coaie), apoi l-am privit pe Joey Silvera într-o scenă din Gusturi alese. Cele două filme care aveau premiera pe Z Channel erau Flash Gordon şi Tess al lui Roman Polanski, numai că le văzusem pe amândouă în decembrie. Nu puteam să adorm; am sfârşit prin a hoinări cu maşina prin canioane, ascultând o piesă care ajunsese să mă obsedeze, „Nowhere Girl" a celor de la B-Movie, care-mi dădea mereu o stare bizară de surescitare, ca un fel de vrajă, şi am intrat într-un film produs de propria-mi minte – o piesă New Wave în tonalitate minoră, cu pian, o vibraţie îndepărtată şi eterică, melancolică şi puţin îmbolditoare care mă ajuta să turez pe străzile pustii în Mercedesul decapotabil, transformând singurătatea lumii mele în ceva desfătător, ceva demn de acceptat şi de râvnit. Pustiirea şi amorţeala pe care le simţeam deveneau sentimente ori de câte ori o auzeam, iar melodia i se aplica şi Juliei Selwyn, dispărută cine ştie pe unde în vara ce abia trecuse, învârtindu-se pe ringul de dans de la Seven Seas, ca într-un videoclip, pierzându-se în licărul stroboscopic. Am condus până târziu în noapte, ascultând

„Nowhere Girl” iar şi iar, străbătând Mulholland şi bulevardul Sepulveda pustiu, urcând spre Beverly Glen şi apoi iarăşi la casa luminată de pe versantul care dădea spre Valley, până ce, într-un târziu, îndeajuns de obosit ca să pot adormi, m-am prăvălit extenuat în pat, ignorând mesajele lăsate de Debbie pe robot ori de câte ori m-a sunat de-a lungul nopții.

Era ora patru în acea sâmbătă de septembrie când am auzit soneria. De vreme ce Debbie, Thom şi Susan veneau abia la şase, am străbătut vestibulul cu o anume aşteptare tremurândă – mi-am imaginat, o clipă doar, că putea fi Ryan – că se răzgândise, că apăruse să-mi facă o surpriză –, şi fantezia m-a aprins pe moment, până mi-a trecut prin cap că ar putea fi Mreajă, vreun individ cu cagulă neagră ziua în amiaza mare, strângând cuțitul în pumnul înmănuşat, fără să-i pese, aşteptând să deschid uşa, cu balele curgându-i: eu urmam. Dar când m-am uitat pe vizor am văzut-o pe Debbie, singură, cu ochelarii de soare la ochi, nerăbdătoare în fața uşii, posacă, aşteptând, cu BMW-ul pe alee în spatele ei. Am ezitat un moment până să deschid, dându-mi seama că ceva nu miroase a bine. M-am întrebat pe unde or fi fost Thom şi Susan. Debbie a sunat iar, făcându-mă să tresar. Am deschis uşa. Debbie n-a scos o vorbă cât a străbătut vestibulul şi bucătăria, şi-a scos din frigider o doză de Tab rozalie, apoi a deschis uşa glisantă şi a păşit spre unul dintre şezlongurile aranjate în jurul piscinei. Shingy s-a luat după ea şi s-a apucat să țopăie încântat. Debbie s-a aşezat pe-o muchie de şezlong, ignorând câinele şi contemplând apa albastră şi neclintită prin lentilele ochelarilor.

„Acu-i acu”', mi-am zis, în vreme ce ea îşi aprindea o țigaretă de cuişoare, fără să se uite în spate, spre casă.

Debbie se aştepta s-o urmez, dar mă seca faptul că ajunsese pe Mulholland mai devreme decât plănuisem. înainte să apară Thom, Susan şi Debbie voiam să lucrez un pic în sala improvizată alături de garaj, să-mi fac o labă, să mă bag la un înot şi să recitesc ce scrisesem cu o zi în urmă. Dar n-avea să fie aşa, mi-am dat seama cu lehamite, uitându-mă țintă la Debbie prin uşile glisante, de sticlă, ştiind că era prost dispus şi că eu eram ținta, lucru care nu-

mi pica bine deloc. în loc să ies şi să joc în filmul din capul ei, am traversat bucătăria şi am apucat-o pe hol, spre camera mea. Am dat drumul la televizor, m-am aşezat la masa de lucru şi m-am pus pe cugetat temeinic. Uşa care dădea spre terasă era deschisă şi din curte nu se auzea nimic, ceea ce amplifica suspansul sâsâitor al momentului. Am aşteptat cincisprezece minute aşa, până ce, într-un târziu, am auzit paşi pe verandă, îndrep-tându-se spre dormitorul meu. Mi-am dat seama, dar la ce bun, că fusese o competiție şi că o câştigasem. Debbie a înaintat pe terasă, cu ochelarii săltați pe frunte, cu Shingy urmând-o la fel de curios şi de încântat de prezența ei. Debbie a rostit confuză, cu o mânie mocnită:

— Hei? Bret? Alo?

— Sunt aici, am strigat.

S-a oprit până la urmă în prag, dar n-a intrat. Am rămas la birou, în fața maşinii de scris.

— De ce stai aici? a întrebat. De ce n-ai ieşit afară?

— M-am gândit că vrei... să fii singură, am spus încercându-mi norocul.

Asta a scos-o din pepeni.

— De ce-aş veni până aici dac-aş vrea să fiu singură?

— Ai ajuns mai devreme. S-a întâmplat ceva?

— Nu te bucuri că mă vezi? a întrebat. Nu te încântă prezența mea? Nu-ți întrebi gagica dacă s-a întâmplat ceva?

— Ai ajuns devreme, am spus, ridicând din umeri. Nu te aşteptam înainte de şase.

— Trebuie să lămurim o treabă. Trebuie să ştiu cum stai.

— Cum stau? am mimat nedumerirea, deşi ştiam exact la ce se referea.

— Ţie îți place de mine?

Asta i-a ieşit repede şi dur, mai degrabă o declarație decât o întrebare, şi nici n-a trebuit să mă prefac surprins fiindcă, la drept vorbind, eram.

— Foarte mult, am zis, parcă izbit în moalele capului. Dar,

dacă întrebi, probabil crezi că nu aşa stau lucrurile şi asta-i o

problemă.

Nu am convins-o, dar s-a mai înmuiat şi, de unde stătea, şi-a rotit ochii prin încăpere, căutând parcă ceva. Roşa nu venea sâmbetele, aşa că patul era dezordonat, iar alături zăceau împrăştiate un tricou, un prosop şi o pereche de pantaloni scurți de tenis. A văzut şi ce căuta: robotul telefonic, clipind din beculeț pe noptiera de lângă patul meu. Debbie şi-a mutat greutatea pe celălalt picior şi mi-a aruncat o uitătură acuzatoare. Ştiam că mesajele sunt ale ei, fiindcă o auzisem pe Debbie lăsându-le la miezul nopții, la unu şi la două şi un sfert, dar nu ridicasem receptorul, ba dimpotrivă, îmi astupasem capul cu perna mârâind şi mă cufundasem la loc în somn. Luminița intermitentă îi dovedea însă că nu ascultasem mesajele, confirmând prin urmare că n-o auzisem, când, de fapt, o auzisem prea bine. Şi-a muşcat buza, gânditoare.

— Cât eşti de serios? a întrebat.

— De ce mă întrebi asta?

— Fiindcă în ultima săptămână te-ai purtat ca un afurisit de zombL

— Ba nu, am zis la foc automat. Apoi, dându-mi seama: îmi pare rău!

— Un zombi. Un căcat de zombi. Chiar nu ştiu care-i problema cu tine.

Şi-a dat seama că era aspră degeaba şi şi-a înmuiat glasul.

— Vorbeşte cu mine. Şi, după o clipă de răgaz: Am nevoie să fii sincer.

— în legătură cu ce?

— Să-mi confirmi. Fără rahaturi.

— Ai nevoie de confirmare? în ce privință?

— în privința noastră, a zis. Doamne, ce zombi eşti.

— Vorbeşti fără noimă. Nimic din ce spui n-are sens. Vrei confirmarea mea?

— Vreau să mă simt sigură, Bret, în ceea ce ne priveşte.

Preț de o clipă am fost cât pe ce să-i recunosc ceva – un adevăr,

sentimentele mele adevărate. Dar mi-am dat seama îndată, cu o claritate acidă, că nu voiam să complic anul

fiindcă totul fusese aranjat deja, piesa era în plină desfăşurare, începuserăm să ne jucăm rolurile; nu mai era cale de întoarcere – şi tot voiam să-l ţin ascuns pe Bret cel adevărat. Intuiam că anul ăla urma să fie un fiasco în atâtea feluri că aveam nevoie, de fapt, de pseudo-siguranța lumii structurate a lui Debbie ca să ajung până în iunie. Asta era, în momentul acela, calea cea mai simplă: nu exista alternativă. Urma să fiu un iubit atent. Pragmaticul avea să încerce să devină iarăşi un participant tangibil.

— îmi placi mult de tot, i-am spus. Era adevărul, nicidecum o minciună. Doar mă ştii, am zis strângând din umeri.

— Susan spune că ai secrete.

— E doar un joc de-al nostru.

— Noi ne jucăm de-a ceva?

— Eu nu mă joc.

— Ori eşti cu mine, ori nu, a zis.

— Sunt cu tine.

— Nu vreau să te prind în laț, dar trebuie să ştiu.

— Eşti fantastică. Eşti frumoasă. Sunt cam neatent, asta-i tot. Cam zăpăcit, doar mă ştii...

— Nu-mi place să întreb, Bet. Nu-mi place deloc să fiu pusă în poziția asta...

— în ce poziție...

— ...fiindcă ar trebui, nu ştiu, na, să te simți atras de mine. Sau nu. Poate te atrage altcineva. îți place de altcineva?

— Nu, nu...

— Dacă-ți place de altcineva, spune-mi şi gata.

— Nu, pe cuvânt că nu.

S-a holbat la mine – furia îi era înlocuită de dorință.

— Hei, iubi, am zis. Vino încoace!

A ţuguiat buzele a bosumflare, un gest simultan autentic şi exagerat, la fel ca atâtea alte aspecte ale ei, apoi a păşit spre mine şi s-a lăsat să alunece automat pe genunchi. Am cuprins-o într-o îmbrățişare.

— Ştii doar că-mi fuge mintea, am rostit blând. Mă pierd în lumea mea. Mă pierd în cartea mea. Ştii asta despre mine

de când eram puştani – uneori ajung să iau distanță. Mereu ai ştiut asta despre mine.

— Doar că mi-ai părut aşa, departe de tot, săptămâna asta, a zis cu glas domolit. Abia dacă am stat vreun pic împreună.

M-a sărutat. I-am oferit limba, apoi m-am retras din îmbrățişare, dar nu ca s-o întărât.

— Auzi, am zis cu voce molatică. Cum a fost concertul de aseară? Cum s-au prezentat cei de la Stray Cats?

— Ne-am distrat. Era fain să fi venit şi tu. Băieții sunt pe cai mari. Au semnat ceva cu EMI, țin minte că a spus înainte de a pierde şirul şi de a începe să mă sărute iar.

Ne-am condus unul pe celălalt până la patul răvăşit, am căzut pe el, buzele mi s-au năclăit de la strugurelul ei cu aromă de căpşuni, am ajuns deasupra, mi-a cuprins mijlocul cu picioarele împingându-se în mine şi am încercat să mă concentrez asupra sexului, să prestez ce trebuia prestat, să mă asigur că acțiunile şi mişcările mele indică nivelul necesar de poftă trupească. Dar nu m-am putut dedica sarcinii, fiindcă lui Debbie îi plăcea să se mişte repede şi a preluat controlul, ca întotdeauna, apoi am ajuns pe spate, scoțându-mi tricoul, în vreme ce ea mi-a dat jos totul, făcând vânt pantalonilor scurți şi chiloților pe podea. Şi-a săltat tricoul Câmp Beverly Hills, scoțând la iveală acei sâni incredibil de perfecți, roz, fermi, cu sfârcuri mărunte şi țepene de culoarea vetei de zahăr, m-a încălecat apăsându-mi pieptul cu palmele pentru a-şi găsi echilibrul, aplecându-se şi sărutându-mă iar, apoi s-a dezbrăcat de haine până a rămas goală puşcă deasupra mea, fremătând de dorință. Fantezia pe care o cream aproape că s-a făcut țăndări pentru mine, din pricina a cât de reală părea pentru ea. Şi mi-am dat seama că, dacă voiam să meargă treaba, trebuia să nu mă mai gândesc că Debbie merita pe cineva mai bun. Eram nevoit să cred că pe mine mă merita.

Ce se ştia: Debbie Schaffer era cea mai bună țipă de la Buckley – nu o frumusețe clasică precum Susan Reynolds, ci fantezia cu gândul la care şi-o frecau băieții, fantasma pe care o visau goală, cu care făceau sex. Era de Penthouse,

model erotic, de pus pe coperta unei reviste deocheate, idealul băiatului adolescent, starletă porno, orice gagiu ar fi fost extrem de norocos s-o aibă şi-ar fi mers până-n punctul în care, credeam eu, unii ar fi fost în stare să ucidă, într-o învolburare furioasă de testosteron, numai ca s-o aibă fie şi o singură dată, să se îmbibe cu amintirea acelui futai doar ca să-şi salveze existența mizerabilă şi să-i dea o noimă. Debbie mai era, pe lângă asta, foarte deşteaptă – deloc genul cu capul în nori, de parcă asta ar fi contat în vreun fel în comparație cu forța prezenței ei fizice. Atunci de ce eram iubitul ei? Trecusem prin problemele obişnuite ale adolescenților: aparat dentar nu purtasem, dar luasem în greutate după clasa a opta, cât mă dusesem în vacanța de vară la bunicul, în Nevada: prea multe milkshake-uri cu vanilie scăpate de sub control, cheeseburgeri în cafeneaua unuia dintre hotelurile pe care le deținea în Elko şi vizite la alimentara de pe Main Street, ca să-mi iau câte o pungă cu dropsuri pe care să le înfulec noaptea. N-am pierdut kilogramele cu totul decât pe la sfârşitul clasei a noua, iar în clasa a zecea, pentru scurt timp, le-am căpătat înapoi, doar ca să scap de ele din nou într-a unsprezecea, iar dovezile aveau să rămână acolo pe vecie, în groaznicele poze din anuarul şcolii făcute la începutul anului. Avusesem şi câteva tunsori ciudatele, başca un pic de acnee care, ce noroc, avea să dispară complet înainte de începutul clasei a zecea cu ajutorul unui dermatolog costisitor din Beverly Hills, dar rămăsesem cu insecurități chiar şi după metamorfoza mea din clasa a unsprezecea, fiindcă nu simțeam niciodată că aş fi fost în aceeaşi ligă cu Thom Wright, la fel de arătos ca Ryan Vaughn sau măcar atât de mişto ca Matt Kellner. Avea să iasă la iveală că ajunsesem aproape de nivelul lor cândva între a unsprezecea şi a douăsprezecea – deşi am înțeles asta mult mai târziu. Pur şi simplu nu mă plăceam suficient de mult, iar atitudinea mea de participant care se ține la distanță nu făcuse pe nimeni să mă îndrăgească. Aveam să-mi dau seama, uitându-mă în urmă – mi s-a spus, de fapt –, că se găseau puzderie de fete care m-ar fi plăcut, cu sau fără kile în plus, dar vibrația reticentă pe care o emanam le

intimida. Formația Tubes cânta „Don't Touch me There”, una dintre piesele mele preferate – versuri care luau la mişto anii '60, despre o femeie care nu e pregătită să facă sex, versuri care deveniseră pentru mine o metaforă a propriei mele alienări.

Mă tot întrebam ce vedea în momentul acela Deborah la mine şi nu vedea la altcineva – oare o versiune a lui Terry, încerca să-şi dea seama de anumite chestii despre tatăl ei prin intermediul meu sau asta-i complica peste măsură dorințele simple? Pricepusem destul de devreme că aerul meu distant şi presupusa mea stra-nietate o făcuseră pe Debbie să creadă că sunt mai naiv de fel, lucru care peste vară fusese în avantajul meu. Ajunsesem să presupun, la un anume nivel, că sunt mai răsărit decât restul: adevărul era că Debbie mă făcea să par mult mai mişto decât eram de fapt. Dar chestia mă nedumerea: Debbie era o fată înstărită care profita de averea ei şi părea să facă ce are chef, ignorând cu totul realitățile lumii, fără să fie împovărată cu ele (ştia, totuşi, că maică-sa era alcoolică şi, presupun, că taică-său era gay) şi, cum tindea din ce în ce mai mult către, nu ştiu cum să formulez altfel, capcana unui stil de viață rock-and-roll, cu trupe şi țipi care o atrăgeau, eu păream, prin contrast, o opțiune destul de edulcorată, un băiețaş alb de bani gata, aproape cuminţel. Aş fi putut trece uşor drept un gagiu din vreo frăție sau vreun membru al Federației Naționale a Tinerilor Republicani; de fapt, toți tipii din anul nostru aduceau cu aşa ceva: Thom, Ryan, Jeff, Matt. Şi mă uimea că Debbie credea că sunt sexy, tocmai eu, dintre atâția țipi. Debbie era pe val, înfometată după experiențe care pe mine pur şi simplu nu mă interesau şi se pare că eu o cunoşteam prea puțin, aveam să-mi dau seama de asta pe parcursul verii lui 1981. N-am vrut s-o ştiu vreodată atât de disperată, dar trebuia să-mi asum responsabilitatea: creasem versiunea asta a lui Debbie Schaffer în vara de dinaintea

ultimului nostru an şcolar şi detestam felul în care sentimentele pentru mine o transformaseră – pofta şi frustrarea ei erau reale doar din vina mea, falsele vibrații pe care le emiteam nu făceau decât să-i zgândăre dorința. Eram

un iubit secretos şi nicidecum unul demn de încredere, un băiat rău, nu chiar un nemernic, dar băiatul niciodată prezent, băiatul care rămăsese copil. Merita pe cineva mai răsărit.

Debbie preluase pe deplin controlul şi se smuncea în pula mea, care, spre deosebire de noaptea de duminică din dormitorul ei, se întărise de-a binelea. Mâinile mele s-au întins spre sânii ei, ea m-a îmbiat să-mi trec palmele uşor peste sfârcuri şi a gemut, ah, cât de bine e. M-a ghidat înăuntru – nu foloseam niciodată prezervativ – şi m-a mirat cât de repede i-a venit: la nici un minut de împins, stimulându-şi clitorisul cu degetele, am simțit-o cum îmi strânge pula. Apoi, cum eu îmi vedeam de împins, chinuindu-mă să obțin ejacularea, m-a îndemnat să termin şi, temându-mă că nu-mi voi putea menține erecția, am ieşit din ea şi am început să mi-o frec, cu ochii închişi, gândindu-mă la Matt Kellner, gol şi ud, sugându-mi pula în genunchi, stând cu spinarea lipită de un perete al cabanei de lângă piscină, în vreme ce Debbie mă săruta şi-mi masa coaiele, iar eu mi-o dezmierdam de zor. Apoi mi-a dat mâna la o parte şi mi-a făcut deepthroat până când penisul mi s-a năclăit de saliva ei şi am văzut aievea curul desfăcut al lui Ryan deasupra gurii mele, când ne-o sugeam unul altuia în poziția 69, în timp ce încercam să-mi înfig limba în găoaza lui netedă şi roz în după-amiaza aia de august, apoi mi-a revenit imaginea lui Matt şi mi-am amintit cât de intens l-am făcut să-şi dea drumul luni. Am început să respir sacadat, să mă încordez, nu credeam c-o să fiu în stare să termin, dar m-am surprins ridicându-mi capul spre ea, dând aprobator din bărbie, ajungând în mod neaşteptat la climax în gura ei, cu picioarele crăcănate, ejaculând în vreme ce ea continua să-mi zgâlțâie mătărânga, pe jumătate în gura ei, înghițind sperma care țâşnise din mine. Rânjea mulțumită şi m-a sărutat, i-am zâmbit şi eu buimac şi mi-am gustat propria spermă, urmele acesteia de pe buzele şi limba ei. Ce mai conta, ce mai conta orice pe lume, nimic nu mai conta, mi-am dat seama, gâfâind.

Ne-am băgat goi în jacuzzi şi-am stat acolo fără să vorbim, ascultând traficul de pe Mulholland i privindu-l pe Shingy alergând pe peluză, în vreme ce lumina începea să se schimbe, scăpătând din ce în ce mai molatică şi, nu peste mult timp, s-a făcut aproape şase, ora la care ar fi trebuit să sosească Thom şi Susan.

Am zăbovit tăcuți în jacuzzi, ascultând fâsâitul jeturilor date pe modul liniştit, care făceau apa să scoată bulbuci mărunți, până când Debbie a întrebat:

— Ce părere ai de Robert?

M-am gândit cum să răspund şi am zis:

— Tipul cel nou?

— Tu te asculți, măcar? a spus ea, prefăcându-se bulversată. Eşti atent măcar? a zis dându-se mai aproape de mine şi rânjind. Participăm la aceeaşi conversație? M-a țintuit cu privirea, nedumerită şi amuzată. Despre cine altcineva aş putea să vorbesc? Da. Robert. Tipul cel nou, Bret.

— OK, OK, am răspuns, încercând să-i întorc surâsul. îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Doar fii, nu ştiu, mai prezent cumva, iubi.

— OK, tipul cel nou, da. Debbie mă încălecase, stând cu fața la mine şi plutind pe jumătate în apa caldă.

— Ce-i cu el?

— Ce părere ai despre el? a întrebat.

— Nu prea... îl cunosc, am zis încercând să nu intru într-o conversație despre Robert Mallory.

— Cred că Susan îl place, a zis Debbie sperând să mă surprindă, accentuând într-o doară cuvântul place.

Nu voiam să mă las momit, nu voiam să intru cu Debbie pe uşa aceea, aşa că i-am ignorat comentariul.

— Dar tu? am întrebat jucăuş, tachinând-o. Ha? Tu cum stai?

Ce părere ai despre tipul cel nou?

S-a uitat în ochii mei, încercând să desluşească ceva, de ce nu mă arăt curios în privința sugestiei ei legate de Susan.

— Nu e tocmai genul meu.

— Cred că e, probabil, genul tuturor.

S-a îndepărtat luându-şi avânt împingându-se-n mine şi s-a lăsat să plutească pe spate, în mişcarea uşoară a bulelor din apă.

— N-aş vrea să ies cu un băiat care arată mult mai bine decât mine, a zis Debbie.

— A, mersi frumos, am zis, împroşcând-o cu apă.

— Ştii ce zic, a spus şi s-a uitat printre gene la cerul care-şi pierdea culorile. Cum ar fi un model sau ceva. A făcut o pauză. Nu-i genul meu.

— Susan îl place? De unde ştii?

Debbie a ridicat din umeri. Un gest evaziv, însemnând că voia ca eu să investighez şi să descifrez situaţia, numai că eu n-aveam chef să mă ţin de firul acelui subiect, aşa că n-am zis decât:

— Sper să se poarte frumos.

Debbie a zâmbit, cu ochii închişi, plutind pe spate, a dat din cap, cu părul blond răsfirat pe suprafaţa apei şi n-a mai spus nimic în afară de:

— Să sperăm.

M-am îmbătat în sâmbăta aia. Pileala a început devreme cu bere, am trecut apoi la şampanie şi, până la finalul serii, am ajuns să dau pe gât shoturi de tequila şi să trag pe nas grămăjoare întregi din cocaina lui Debbie. Dar la sosirea lui Thom şi a lui Susan eram doar un pic cherchelit, de la două Corona pe care eu şi Debbie le pasaserăm de la unul la altul, ascultând muzică în living – primul album de la Motel care conţinea şi piesa „Total Control” – apoi am stat să aşteptăm pizza de la Santo Pietro; Thom o comandase cam la jumătate de oră după ce sosise. Aveam două sticle de Mumms în frigider, Debbie şi Susan au deschis una, şi-au turnat în pahare, s-au dus la piscină, sub cerul care se dizolva încet în apus şi au fumat ţigări cu cuişoare, schimbând replici în şoaptă, cu cei de la Motel cântând în difuzoarele scoase afară, iar Thom a vorbit despre faptul c-o să plece din L.A. ca să viziteze potenţiale facultăţi cu taică-său, în timpul pauzei de două săptămâni din timpul campionatului de fotbal. Soneria s-a auzit pe la şapte şi jumătate, Thom a plătit

mâncarea şi a adus-o în bucătărie, unde noi am aranjat totul: eu am înşirat nişte farfurii şi-am pus cele două salate într-un castron de lemn cât a deschis Thom cutia cu

pizza şi a pus-o pe o tavă pe care urma s-o luăm afară. Am sorbit la repezeală un pahar de şampanie şi mi-am mai turnat unul, am terminat sticla şi-am deschis-o pe cealaltă. Am ridicat privirea spre fete, acum nişte siluete pe fundalul de lumină albastră al piscinei, cu tentacule de abur ridicându-se din jacuzzi, şi l-am întrebat pe Thom:

— Despre ce crezi că vorbesc? Thom a aruncat o privire afară.

— Probabil despre noi, a zis liniştit şi sigur pe sine.

Fetele n-au vrut să mănânce lângă piscină – s-au plâns că era prea cald şi că apăruseră ţânţarii –, aşa că am decis să ne ospătăm în confortul bucătăriei cu aer condiţionat. înainte să luăm loc, Susan a vrut să aduc lumânări şi să sting luminile, pentru atmosferă presupun, şi din cauza solicitării ei am devenit nesigur în privinţa a orice. Mă cherchelisem de la paharele cu şampanie băute prea repede, mă luase ameţeala, nu mă simţeam în apele mele, aşa că i-am spus lui Susan că vreau să păstrez toate becurile aprinse. Cineva a întrebat de ce.

— Atacurile la domiciliu, am zis. Intrările prin efracţie. Duminica trecută a mai fost un caz. în Century City, am zis şi m-am oprit o clipă. Şi încă două săptămâna asta. Iar m-am oprit. Unul în Rancho Park. Am tras o gură de aer şi am înghiţit în sec. Şi încă unul în Culver City.

Toată lumea a amuţit. încă nu întinsese nimeni mâna după pizza. Le-am sesizat nedumerirea.

— Dar în case... e întuneric când se produc atacurile? a vrut

Thom să ştie. Adică... asta e cauza?

Mi-am dat seama de ceva.

— Nu ştiu, am zis. Cred că nu. Habar n-am.

— Atunci... ajută cu ceva dacă e aprinsă lumina sau nu? a întrebat şovăielnic Thom.

Susan şi Debbie se holbau la mine.

— Păi, aş zice că dacă-i aprinsă, îl împiedică să atace, am zis prosteşte.

— N-am auzit nimic de asta, a spus Thom. Nu cred că făptaşului îi pasă. Dacă luminile sunt sau nu aprinse.

— Se zice că ar fi pus ochii pe unii, a zis netulburată Debbie, întinzând mâna după salată. Simţi că eşti ţinta lui, Bret? Crezi că ţi-a pus careva gând rău, iubi?

O dăduse pe glumă, dar tot mă temeam un pic de ceea ce sugera. Susan a observat că tresărisem înfiorat şi că mă uitam nelinişţit de la Debbie la ea şi iarăşi la Debbie.

— Ştiu, te cam ia groaza, a zis Susan, ducând la gură o felie de pizza, fără să pară deloc speriată.

— Ultimul a fost în iunie, am zis încercând să explic ceva. înainte de asta, în ianuarie. Nu ştiu de ce s-a oprit aproape şase luni. Dar uite că se întâmplă iar. Au dispărut animale, am zis şi m-am oprit o clipă, apoi: Cine face treaba asta fură animalele de companie, pisicile, câinii. E o demenţă totală.

— Lipseşte şi fata aia, a zis Deborah, înfigând furculiţa într-o felie de roşie. S-a uitat, fără să clipească, la noi toţi. Cred că faza asta e mai deranjantă decât dispariţia unei pisici.

— Julie Selwyn, am zis. Sunt deja opt săptămâni de când a dispărut, am murmurat şi-am dat din cap în legea mea. N-au găsit nimic. M-am întrebat apoi, cu voce tare: Credeţi că au legătură? Spargerile astea şi Julie Selwyn?

Am înghiţit în sec.

— Ce crezi că s-a ales de ea? a întrebat Thom.

— Ei bine, am început, speram să fi fugit de acasă, dar cu cât lipseşte mai mult...

— Fraţilor, hai să mi ne mai băgăm în sperieţi unii pe alţii, m-a întrerupt Susan. Vreau să vorbim despre petrecerea mea.

îşi lăsa felia în farfurie după fiecare înghiţitură, se ştergea la gură, apoi o lua din nou.

— Petrecerea ta? am zis încercând să par amuzat că un asemenea flecuşteţ putea înlocui seriozitatea întunecată a spargerilor, strâduindu-mă în acelaşi timp să-mi schimb dispoziţia. Înfulecasem o felie de pizza înainte să vină fetele,

iar acum îmi turnam încă un pahar de şampanie, ar fi trebuit să mă relaxez pe bune – sexul oral, orgasmul, hidromasajul, pupăceala cu Debbie, berile Corona care-mi dăduseră iniţial o stare de calm călduţ şi prezenţa celor mai buni tovarăşi, bând şampania scumpă a părinţilor mei – dar eram în priză, în alertă, noaptea nu se derula cum trebuie, Susan

şi Thom aduseseră ceva cu ei în casa mea. Am primit îndată şi confirmarea.

— Da, a rostit Susan cu glas firav. O să dau o petrecere de bun-venit pentru Robert Mallory. Mi-a zâmbit şi a adăugat: O să fie la mine acasă şi cred c-ar trebui s-o organizăm împreună, noi

patru. Ca să-i spunem bun-venit. Şi îi invităm pe toţi dintr-a doişpea.

M-am zgâit la Susan şi m-am simţit straniu de îndepărtat de tot, de parcă aş fi plutit pe deasupra bucătăriei, privindu-mă pe mine însumi într-un film în care nu ştiam scenariul sau rolul personajului meu, ce replici am sau cum ar trebui să reacţionez la ceea ce recită ceilalţi – eram pierdut, n-aveam încotro s-o apuc. Mi-am mutat privirea la Debbie, care se uita la Susan, aşteptând-o să continue, cu un aer oarecum plictisit. Thom mesteca dumicaţi de pizza şi-i făcea să alunece pe gâtlej cu sorbituri de Corona.

— Da, mă, a zis, confirmând că e de acord cu petrecerea, ştergându-se totodată pe buze cu un şerveţel.

Voiam să par neutru dar, în acelaşi timp, pe aceeaşi lungime de undă cu grupul. Din moment ce eram pilit, apăruse posibilitatea de a le transmite asta.

— Marfă de tot, am zis, dar nu m-am putut abţine şi am întrebat:

Dar de ce? De ce nu daţi o petrecere normală, la care să-l invitaţi şi pe el? Care-i faza? O să fie, gen, un bairam tematic? Un chef sub egida „Călduros Bun-Venit lui Robert Mallory la liceul Buckley”?

Speram că expresia mea nedumerită va fi înregistrată de ceilalţi fără să pară insistentă sau exagerată.

— Nu e chiar o petrecere tematică, a zis Susan. Nici n-o să ştie că am dat-o pentru el.

— Nu m-am prins, am zis.

— Cred c-ar trebui să-l facem să se simtă binevenit, a continuat Susan. Cred că a trecut prin nişte chestii nasoale şi cred că trebuie să se simtă bine printre noi.

— Ce... chestii nasoale? am întrebat cu un glas preocupat care, speram, ascundea nivelul de dezgust pe care-l simțeam la ideea organizării unei petreceri în cinstea lui Robert Mallory.

N-a răspuns imediat. S-a uitat la Thom, care a încuviințat dând din cap, apoi la Debbie, care a ridicat din umeri. Am descoperit, şi asta nu mi-a picat bine, că ştiau cu toții în ce constau aşa-zisele chestii nasoale şi că mie, cumva, îmi scăpaseră în săptămâna rătăcirii mele zombificate.

— Vreau să ținem asta între noi, ai înțeles, Bret? a zis Susan, îşi mâncase felia de pizza până la crustă şi pusese restul pe un

şervețel, în farfurie. Debbie se servea cu încă o porție de salată. Thom a mai luat un gât de Corona şi a întins mâna după pizza, care devenise un semicerc. .

— De ce? am întrebat brusc. Care-i problema?

Susan mi s-a adresat mie, nu lui Thom sau lui Debbie, pentru că, fireşte, ei ştiau deja.

— Dr. Croft, ăăă, m-a rugat să transmit mesajul următor: să ne purtăm frumos cu Robert, să-l includem în chestii, să-l facem să se simtă ca acasă. La Buckley. Printre noi.

— De ce ți-ar cere Dr. Croft aşa ceva? am zis şi m-am zgâit la Susan, dând pe gât jumătatea de pahar cu şampanie pe care abia mi-o turnasem, ținându-mi mâna pe sticlă, ca să nu tremure.

— Păi, se pare că Robert n-a fost sincer cu noi când l-am cunoscut inițial... a început Susan. Primăvara trecută n-a învățat la Roycemore.

Am rămas cu privirea pironită în ochii lui Susan, în vreme ce Thom şi Debbie îşi vedeau de mâncat.

— Unde-a fost? am întrebat.

— în Illinois, a lămurit Susan. Dar nu la şcoală. în Jacksonville, de fapt.

Tăcerea lui Thom şi Debbie era aproape înnebunitoare şi m-am uitat brusc la amândoi, cu o expresie alarmată.

— Făcând ce? am întrebat.

— Şi-a petrecut primăvara trecută sub tratament... la un centru de dezvoltare, a rostit, vag, Susan.

— Un centru de dezvoltare? am întrebat strâmbându-mă. Ce-i aia?

— Păi, da, un centru de dezvoltare, aşa i-a zis Dr. Croft. S-a tratat pentru... depresie şi... alte chestii pe care le avea.

Mi-am dat seama de ceva.

— Adică a fost internat, am zis. A fost internat într-o clinică de boli mintale. M-am uitat la Thom şi la Debbie, apoi din nou la Susan. Asta vrei să spui.

Am rămas calm, deşi mă simţeam îngreţoşat şi greoi. Eram în pragul beţiei, dar în clipa aceea m-am tras înapoi, fiindcă simţeam nevoia să mă echilibrez şi să-mi menţin controlul.

— Dr. Croft i-a zis centru de dezvoltare, m-a corectat Susan, admonestând parcă, subtil, un ţânc ca mine, mustrându-l ca să nu mai facă aceeaşi greşeală. L-au externat în mai, a adăugat.

— Şi de ce nu-i spunem pe nume? am zis pe un ton condes-cendent. Un spital de nebuni. Mi-am rotit privirea peste cei de la masă. Nu-i aşa? „Centru de dezvoltare" nu-i altceva decât un termen fiţos pentru „clinică de boli mintale" şi „clinică de boli mintale" nu-i altceva decât un termen fiţos pentru „spital de nebuni". Deci Robert Mallory a frecventat un spital de nebuni anul trecut. Asta vrei să-mi spui. Şi vrei să dai o petrecere pentru el?

— „Spital de nebuni" e un pic dramatic, a zis Susan oftând. Dar ne-am învăţat cu felul în care înfrumuseţezi tu lucrurile, aşa că...

— Poţi să-i zici cum vrei, am continuat, ridicând mâinile în semn că mă dădeam bătut. Centru de dezvoltare e perfect. Vreau doar să fim cu toţii conştienţi cu ce ne confruntăm aici.

— Cu ce ne confruntăm noi? A avut nişte dificultăți psihologice, a zis Susan. Şi s-a ocupat de ele. Nu pricep ce e greşit aici. Care-i problema ta?

— Cred c-ai băut cam mult, iubi, mi-a zis Debbie. Las-o mai moale.

— Ce dificultăți psihologice a avut? am insistat, fără să-i acord atenție lui Debbie.

— Păi, nici nu ştiu. Divorțul părinților, presupun. Apoi i-a murit mama, Dr. Croft a menționat ceva de droguri. Nimic care să te sperie, a clarificat imediat Susan. Marijuana şi ceva halucinogene.

A căutat o reacție pe chipul meu.

— Dar acum s-a lăsat.

— Sau aşa spune el.

— Cum adică? a întrebat Thom încercând s-o apere pe Susan.

— Minte de îngheață apele, am zis. Ne-a mințit chiar şi pe noi. Pe mine.

— Cu ce anume? a întrebat Debbie întorcând capul, acordând deodată mai multă atenție discuției acum că mă introdusesem şi pe mine în poveste.

— L-am mai văzut în L.A., în urmă cu un an, într-o sală de cinema, am zis. El era, sunt convins sută la sută. Şi n-a recunoscut. E un mincinos. Şi a mințit în privința liceului Roycemore. Şi dacă a mințit cu Roycemore, a mințit şi în privința prietenei lui...

— Nici măcar nu ştiu dacă a fost internat pe bune, a spus Susan.

— A avut o gagică la ospiciu? am întrebat. Dacă a fost externat în mai, asta înseamnă că a stat internat un sezon întreg.

— Atunci abia ne întâlnise, a zis Susan. Probabil că avea emoții. Era jenat. Ce era să facă? Să anunțe pur şi simplu c-a fost internat? Şi noi am băga gunoiul sub preş dac-am fi în locul lui. A făcut o pauză, apoi a continuat pe un ton tăios: Tu ai mai inventat chestii şi cu alte ocazii.

— Pe bune, Susan, am zis frustrat, ridicând tonul. Nu-i acelaşi lucru. Mai dau cu sclipici, aşa-i, dar nu mint ca boul.

Mai fac câte o înfloriturã, dar nu inventez o prietenã pe care n-o am şi nici nu mint în privinţa faptului cã am fost, în morţii mã-sii, închis la nebuni...

— Hai, gata, a zis Susan. Uite cã te-ai pornit iar. La nebuni? Mai scuteşte-mã.

— Cu el aţi vorbit de toatã faza asta? am întrebat. Sã lãmuriţi, adicã, pentru ce a ajuns acolo?

— Nu şi nici n-am de gând sã-l întreb. Croft mi-a zis sã nu aduc vorba de nimic. Şi nici nu-mi propun s-o fac. N-are rost. Dacã Robert vrea sã deschidã subiectul şi ne spune, foarte bine. Dar nu ştie cã ştim. Mi-a azvârlit o uitãturã severã. Şi aşa şi vreau sã rãmânã.

— Deci nu ştii cât de gravã a fost problema lui şi...

— Bret, e doar o petrecere, a zis rugãtoare Susan.

— Nu, e o validare, am zis. E o validare, Susan.

— Cred c-ar fi o chestie marfã, a zis Thom, intervenind din nou.

— Dar nu-l cunoaştem absolut deloc, am zis apãsând pe ultimele cuvinte.

Susan şi Debbie au început sã-l apere pe Robert, vorbind una peste cealaltã.

— Ce tot spui? Ai vreo problemã, Bret? Ce-i cu tine?

— Cum a trecut în clasa a douãsprezecea dacã a fost internat în centrul de dezvoltare şi nu i-au dat drumul pânã în mai? le-am întrerupt. Cum a ajuns la Buckley?

— Croft mi-a spus cã avea un tutore, a zis Susan. Şi, dupã ce l-au externat în mai, a urmat nişte cursuri de varã la Roycemore. Şi a fost sârguincios. A recuperat. E deştept. Nu ştiu. Susan a contenit o clipã, apoi a spus: Nu-i aşa de greu sã intri la Buckley, Bret! Iar el e isteţ. Ce-i cu asta?

— Cred cã-i posibil sã fi fãcut o donaţie destul de consistentã, am zis. Sã nu fim şi mai naivi decât suntem deja, am continuat, lãsând sã-mi iasã un oftat exagerat. Pãi da, poţi sã ajungi uşor la Buckley dupã ce-ai petrecut şase luni într-o clinicã de psihiatrie. Clar.

— Dar ce-i cu tine? a întrebat Susan uitându-se ţintã la mine. Nu pricep.

Apoi s-a aşternut liniştea. Deturnasem seara şi schimbasem direcția în care ar fi trebuit s-o apuce lucrurile – prietenii, pizza de la Santo Pietro, distrându-ne cu plănuitul unei petreceri, muzică, haleală, pe cine să mai invităm în afara cercului de la Buckley – înspre ceva ce toată lumea presupunea a fi bârlogul meu paranoic, spre un scenariu care nu se potrivea cu faptele pe care ei credeau că le ştiu. Mi-am dat seama că trebuia să mă apăr, aşa că am adus în discuție ce se întâmplase joi după-amiază pe bulevardul Ventura.

— Mai întâi m-a mințit cu o chestie despre care ştiu că-i reală, după care m-a urmărit ca un maniac, mi-a făcut faze de căcat pe Ventura, iar după aia pândea fete prin Galleria şi...

— El a zis că tu l-ai urmărit, m-a întrerupt în şoaptă Susan.

— Ce?

— A zis că tu l-ai urmărit pe el, a repetat Susan, de data asta accentuând cuvintele tu şi el.

Mi-am mutat privirea de la chipul lui Susan şi-am început să cercetez încăperea în care ne aflam: casa părinților mei avea o structură de tip open-space şi intrarea prin vestibul ducea într-un spațiu deschis, nu existau pereți, spre stânga era un living imens, cu câteva decorațiuni şi ferestre care se întindeau din pardoseală până-n tavan constituind întreaga latură a casei cu privelişte spre San Fernando Valley, iar spațiul ăsta se termina pur şi simplu cu bucătăria, unde eram noi; din combina stereo din salon se auzea muzică – al doilea album al trupei Motel – şi când am trecut cu privirea peste feliile de pizza aşezate în semicerc, mi-am dat seama că Robert Mallory vorbise cu Susan şi, evident, cu Thom, ceea ce însemna că Debbie aflase şi ea despre aşa-zisa mea faptă. Se uitau la mine cu chipurile serioase, aşteptând să le confirm, poate chiar să le explic ce se întâmplase, care era versiunea mea în comparație cu a lui Robert. Informația pe care ei mi-o oferiseră dezmințea ceea ce declarasem că-mi amintesc din după-amiaza cu pricina. Dar cel mai neplăcut

lucru rămânea faptul că Susan Reynolds şi Robert Mallory vorbiseră despre mine.

— Ce? am îngăimat din nou. Nu-i... adevărat!

— A zis că tu te-ai apucat să-l urmăreşti. Era vocea lui Thom.

— Exact, a continuat Susan. Că l-ai urmărit de la Buckley.

— Mă duceam la Galleria. Nici nu ştiam că are Porsche, am zis, foindu-mă pe scaun. A fost tare agresiv din partea lui. Aşa ciudat... Apoi am întrebat: A zis că a dat nas în nas cu mine în Galleria? Că m-a urmărit în Galleria? Şi că s-a pus pe pândit fete acolo?

— A zis că se ducea la Robinson ca să-şi ia nişte haine, a zis Susan.

— Şşştiu, da, mmmi-a zis acelaşi lucru, am bâiguit. Dar l-am văzut...

— Uite, eşti alături de noi? a zis Susan şi a întins mâna peste masă. E doar o petrecere. Nu-i nicio validare pentru absolut nimic. E o petrecere şi atât, Bret.

— S-a îmbătat, a zis Debbie.

— Ba nu, am zis. Sunt, de fapt, foarte treaz.

— Pe bune, s-a hlizit Debbie, apoi s-a aplecat şi m-a pupat pe obraz.

Eram în stare de şoc, dar m-am prefăcut că nu sunt şi m-am arătat vizibil relaxat luând în mâna mea mâna lui Susan.

— Da, sigur, tot ce vrei tu. Thom m-a apucat de umăr.

— Uite-l, a zis cu glas tunător. S-a întors! Bret şi-a revenit! M-am întors zâmbind către chipul lui frumos şi radios, şi asta

m-a făcut să simt, ce neghiobie, că am realizat ceva făcându-l fericit pe Thom Wright. Toată lumea se simțea uşurată. Simțeai cum se disipează tensiunea fiindcă mă dădusem bătut, sau cel puțin aşa lăsasem impresia. Mi-am dat seama că singura opțiune era să mă fac muci.

— Vrea careva un păhărel? am întrebat în pripă, ridicându-mă şi pocnind zgomotos din palme.

Trebuia să-mi alung din minte damful de panică în legătură cu petrecerea lui Susan, cu Robert Mallory şi

conversația avută de ei doi despre mine, să-i dau brânci undeva, cât mai departe posibil, dacă nu voiam să rănesc pe cineva.

Părinții mei nu beau tequila decât în cocktailuri, aşa că nu aveam nicio marcă de top în casă (prin 1981 nu prea avea nimeni), cu toate că se găsea, totuşi, o sticlă de Jose Cuervo pe raftul de băuturi al barului dintr-o latură a livingului. Fetele voiau rom cu cola – cola fără zahăr, cum prefera Debbie –, prin urmare am scos la înaintare o sticlă de Bacardi ascunsă după alte două sticle de Smirnoff şi am umplut o frapieră cu gheață. Eu şi Thom ne-am pus pe băut shoturi, am feliat o lămâie, mi-am presărat sare pe cantul mâinii şi am lins-o. Thom nu consuma de obicei alcool, dar era sâmbătă, nu trebuia să se scoale de dimineață a doua zi, iar Susan avea să bea un singur pahar şi să conducă, deşi Thom zisese că poate şi el, dacă trage doar un țoi sau două, numai că ne-am îmbătat rapid, m-am apucat să-mi scot la înaintare benzile de magnetofon şi, una-două, Thom şi cu mine am dat să cânte la maximum, în living, trupa The Dickies (Chuck Wagon, care cânta la clape şi saxofon, se împuşcase şi murise în iunie; eu mă topeam după basist, Billy Club), fetele s-au tot uitat la noi cum cântam la chitări închipuite şi ne zbânțuiam pe „Stuck in a Pagoda with Tricia Toyota” şi îmi amintesc cum, la un moment dat, Debbie mi-a întins nişte năsturaşi de cocaină ca să-mi aproape-limpezesc capul, a tras şi Susan o linie mică, Thom la fel, şi fetele au tot ieşit afară să fumeze în vreme ce Thom şi cu mine puneam piesele pe care voiam să le ascultăm, ațâțați întrucâtva de cantitatea mică de cocaină pe care o prizasem, lălăind melodiile şi sincronizându-ne cu versurile, şi m-am tot întors la bar să torn în păhărele până ce sticla de Corvo aproape s-a golit.

Am început să țopăim pe beatul bateriei de la versiunea lui David Lindley a piesei „Mercury Blues”, după care a urmat „Somebody Got Murdered” a celor de la Clash, unde am cântat cu rândul versurile (eu în calitate de Mick Jones, Thom făcând-o pe Joe Strummer) şi, pe la finalul piesei, am ajuns să zbier, cu ochi bulbucați, Sună a crimă, Thom,

sprijinit de mine, mi-a ținut isonul strigând Țipetele, apoi, amândoi, S-au îmbătat. Ritm de tobe. Acolo jos şi am ajuns de aici la un duet autentic: „From a Whisper to a Scream”, unde am cântat partitura vocală a lui Glenn Tilbrook, Thom pe-a lui Elvis Costello şi amândoi refrenul, după care au fost „Turning Japanese” de la Vapors, „What I Like About You” de la trupa Romantics, „Pretty in Pink” de la Furs, urmată de „Skateaway” de Dire Straits şi, după vreo douăzeci de melodii, am apucat-o spre dormitor pe şapte cărări, să cad în inconştiență. Eram prea distrus să fac sex cu Debbie, care s-a plantat totuşi deasupra mea, s-a apucat să mă sărute şi să toarcă în vreme ce camera se învârtea. Am început să bâigui ceva şi Debbie a crezut că-i de la pileală, dar nu era, fiindcă oricât de rangă m-aş fi făcut nu puteam să-mi şterg din minte faptul că cineva stătea cu ochii pe casa din Mulholland – că mă luase pe mine în vizor cât fusese vara de lungă –, că fusesem țintit şi că persoana care mă luase în colimator era băiatul cel nou din Chicago care se luase la întrecere cu mine pe bulevardul Ventura, care discuta chestii personale cu Matt Kellner ori Susan Reynolds şi era, probabil – nu mă îndoiam de asta, cu toate că n-aveam nicio probă –, persoana care umblase cu lanterna prin curtea bibliotecii şi care profanase statuia Grifonului Buckley în noaptea de dinainte de a începe şcoala.

Eram în pielea goală, întins pe burtă, şi cineva îmi dezmierda cu blândețe spinarea, torcându-mi în ureche, buzele pluşate ale lui Debbie îmi clefăiau lobul, izul familiar de ulei de trandafir funcționa precum sărurile aromatice, ca amoniacul, ajutându-mă să-mi recapăt cunoştința. Nu-mi aminteam să mă fi dezbrăcat înainte să cad lat în pat şi eram atât de mahmur că mi-a trebuit destul până să-mi dau seama unde mă aflu. Am privit printre gene la peretele nefamiliar din fața mea, apoi am văzut pe el posterul cu Elvis Costello şi mi-am dat seama că sunt în camera mea. Am întors încet capul şi m-am uitat la Debbie, care a chicotit uşurel lângă mine, evaluând daunele analizându-mi fața buhăită, ochii întredeschişi şi încercănați, expresia îndurerată de la durerea de cap şi deshidratare.

— Bietul meu iubit, a zis, înclinându-se şi atingându-mi uşor buzele cu un pupic, apoi, când am dat aerul afară, a fluturat din mână: Miroşi a tequila. Eşti teafăr?

Nu puteam rosti un cuvânt – mahmureala mă paraliza. Nu mai băusem atât de mult şi puteam da vina doar pe mine însumi: nu pe Robert Mallory sau pe Susan, care dădea o petrecere în cinstea lui, ori pe Thom Wright, pe care-l dorisem atât de mult în noaptea de dinainte, când fetele ieşiseră pe afară, şi-mi venea să-l înec pe actorul care devenisem şi care-şi salvase relaţia cu Debbie Schaffer cu un futai rapid, cu o după-amiază în urmă. Ceasul de pe noptieră arăta, inexplicabil, ora unu jumătate. M-am uitat la Debbie, printre pleoapele aproape lipite, arborând un aer absolut radios – se spălase, îşi uscase părul în baia mea, se machiase puţin, se îmbrăcase şi părea cu mult mai relaxată decât în după-amiaza trecută, când venise la mine – se scurseseră din ea nesiguranţa rigidă şi frustrarea neagră. Se liniştise după ce-o încredinţasem că relaţia noastră mergea bine şi, momentan, eram păsuit.

Nu reuşeam să deschid ochii. Aveam gura şi gâtul atât de uscate că abia am putut să hârâi:

— Unde te duci?

Se ducea în Malibu să-l călărească pe Spirit şi prefera să facă asta în după-amiezile târzii de duminică pentru că n-avea în plan să vadă vreo trupă sau să meargă în vreun club. Era încă ceva teribil de incongruent: Debbie cea în bikini, tachinându-l vara trecută pe John Taylor lângă piscina de la Hilton, în vreme ce noi ne pierdeam vremea cu cei de la Duran Duran, era aceeaşi care avea în proprietate un cal pe nume Spirit şi, mai mulţi ani la rând, concurase în competiţii de hipism – discontinuitatea asta îmi lăsa mereu impresia unei inocenţe care persista. Din clasa a şaptea se ţinuse de călărit şi, cu toate că începuse să aibă şi alte preocupări – mai ales muzică, trupe, concerte şi încetase să participe la concursuri –, nu renunţase niciodată cu totul la plăcerea pe care o obţinea din călărie – era reconfortant, mă emoţiona.

Tocmai îmi afundam capul în pernă, când a zis:

— A sunat Matt Kellner.

Ştiam că Debbie greşeşte. Ştiam că aşa ceva nu era cu putinţă. Şansele ca aşa ceva să se întâmple erau astronomic de mici, practic inexistente. în cele paisprezece luni de când începuserăm să facem sex, Matt Kellner nu mă sunase niciodată acasă, nici măcar o dată. Pur şi simplu nu se întâmplase aşa ceva şi mi se părea de neconceput să-mi ştie numărul de telefon, să fi ridicat receptorul şi să-l fi format în dimineaţa aceea. Dar am început să-mi fac griji când Debbie a repetat cuvintele, dându-mi seama că nu mă minte.

— Eşti prieten cu Matt Kellner? a întrebat Debbie. N-am ştiut.

— într-un fel, am zis. Nu chiar. M-am oprit o clipă, iar apoi am spus: Ai vorbit cu el?

— Pare cam ciudatei, a zis Debbie. Mda, am vorbit.

— A, da? am zis, încercând să-mi iau un aer firesc. M-am ridicat în capul oaselor, cu o grimasă de durere pe chip. A zis ce vrea? Mi se părea ireal să întreb asta. Sigur era Matt Kellner? Nu-l încurci cu altcineva?

— Da, el era. Numai că mi se pare bizar că voi doi sunteţi prieteni şi eu n-am ştiut.

— N-aş zice prieteni... am spus, apoi mi-am dat seama că fraza ar fi putut deschide două sau trei uşi pentru Debbie, uşi pe care le voiam închise. îl ştiu,' am zis vag, hotărând ca apoi să spun: Uneori mai cumpăr iarbă de la el.

— Aşa am crezut şi eu, a zis. Voia, oricum, să ştie dacă eşti acasă, dar i-am zis că dormi.

— A zis să-l sun înapoi? am întrebat şovăitor.

— Nu, n-a mai zis nimic. N-a lăsat niciun mesaj. Debbie şi-a privit ceasul, apoi m-a privit pe mine – era relaxată, zâmbitoare. Vorbim diseară, frumosule.

Şi, imediat ce a zis asta, a plecat.

în clipa în care am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se la loc, m-am dus la baie şontâcăind şi, în erecţie, m-am pişat stropind cu urină de-a curmezişul colacul vasului de toaletă. Cu strâmbături de durere, am păşit iute dar delicat spre piscină, unde am căzut pur şi simplu în adânc, m-am lăsat pe fundul bazinului şi am stat acolo până ce n-am mai putut să-mi ţin răsuflarea, după

care m-am împins spre suprafață, simțindu-mă parcă mai puțin îndurerat şi nu atât de excitat. Când mi s-a mai limpezit mintea puțin, am ieşit din apa răcoroasă, dar m-am împiedicat în locul în care cimentul se întâlnea cu iarba şi mi-am dat peste cap unghia, iar asta mi s-a părut mai dureros decât era de fapt, din cauza hipersensibilității date de mahmureală – totul părea, de fapt, intensificat, dramatic, supradimensionat. M-am şters repede cu prosopul în dormitor şi am tras pe mine, imediat, o pereche de pantaloni scurți, un tricou polo şi mocasinii. Am intrat grăbit în garaj, am scos Mercedesul 450SL pe alee, am făcut stânga pe Mulholland, încă o dată stânga pe Woodcliff şi-am pornit ca din puşcă prin canionul ce ducea în Valley Vista şi apoi pe Haskell Avenue – cam zece minute în total.

Am parcat pe stradă, am sărit din maşină, am tras zăvorul porții din spate şi am urmat poteca spre piscină şi spre cabana din cealaltă parte a ei. Uşa era deschisă. Nu l-am văzut pe Matt. Mi-am rotit ochii prin încăperea goală – părea pustiu, dar asta fiindcă era, în sfârşit, curat. Primul meu gând: chiar dacă lipsea mobila, poate că Matt îşi propusese să redecoreze. Acvariul era golit de apă, televizorul era pornit, dar fără sonor, pe coastele depărtate se vedeau jucând, silențioase, văpăi de foc, camera încă mirosea a iarbă, dar nu la fel de tare ca de obicei. Nici urmă de motanul lui, Alex. După aceea m-am uitat la posterul cu Foreigner 4 de deasupra coşului de rufe burduşit bine cu haine şi am păşit spre el: albumul ieşise în iulie, iar posterul consta doar într-o reprezentare simplă, alb-negru, a cifrei 4 – încremenită în numărătoarea inversă de la începutul unei pelicule vechi. Afişul era cu totul minimalist, avea numele trupei în marginea de sus, scris cu litere roşii ca sângele. Era o imagine mare şi predominant alb-cenuşie, cu excepția cifrei 4, scrise cursiv, care ocupa partea centrală. Apro-piindu-mă, am observat că cineva desenase ceva aducând cu o stea în colțul stâng al afişului, iar desenul arăta suficient de mare cât să ştiu că nu fusese acolo luni: era o nouă decorațiune. Dar m-am uitat mai bine şi am văzut că nu era o stea: cineva schițase o pentagramă. Mi-am amintit spusele lui Matt, că

găsise posterul făcut sul în căsuța poştală – ceva promoțional, nu ştia cine-l lăsase. M-am uitat după aceea la delfinul cocoțat pe perete, lăcuit, cu ochi morți – mi-am imaginat, prin pâcla mahmurelii, că se holbează la băiatul oprit în mijlocul cabanei.

— Aici sunt, a rostit cineva în spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie. Matt stătea în pat, cu spinarea la perete, în costumul de baie strâmt, de culoarea lămâilor verzi care-i plăcea atât de mult, cu un tricou spălăcit cu însemnele celor de la Dodgers pe el şi cu ochelari de soare la ochi. Nu-l văzusem fiindcă patul fusese mutat într-o latură a încăperii, lângă intrare, şi trecusem de el fără să realizez că-i cineva acolo. M-am zgâit la Matt, neştiind ce să spun. Arăta palid şi stătea nemişcat, cumva diminuat, mai puțin sexy decât fusese cu o săptămână în urmă, dar l-am dorit şi aşa, cu o ferocitate imposibil de controlat – mah-mureala mă excitase până la disperare. Nu m-am putut abține – mă excitam, începea să mi se scoale, de vreme ce asociam camera aia exclusiv cu Matt şi cu sexul. Mahmureala contribuia la ațâțare, dar la fel şi coapsele goale ale lui Matt, bicepşii, buzele pline. Am încercat să scutur fierbințeala preț de o clipă şi m-am concentrat asupra pipei şi punguței cu iarbă aflate lângă el pe pat. De ce mă sunase dimineață? mă întrebam, aproape înspăimântat. Dar a vorbit el primul.

— De ce mă tot suni? a întrebat pe un ton plat.

Un amestec de uimire şi nedumerire mi-a afectat concentrarea.

— Ce zici acolo?

Când a spus-o mai rar, făcând pauze între cuvinte ca să pună accentul pe ele – De. Ce. Mă. Tot. Suni? – mi-am dat seama că e supărat rău. Nu mai auzisem tonul ăsta.

— Nu... te sun, am zis.

Şi-a scos ochelarii de soare, măsurându-mă rece şi tăios cu ochii lui verzi.

— Nu eşti tu cel care mă sună şi respiră în receptor fără să spună nimic? a întrebat.

— Nu, nu fac aşa ceva, am rostit, fără să înțeleg o iotă din ce zice. De... de ce te-aş suna? Oricum nu răspunzi niciodată. Acum de ce răspunzi? Cine... te sună?

Simțeam că-mi pierd răbdarea. Am răcnit:

— Ce voia? Ce ți-a spus?

— S-a prezentat, a zis Matt, uitându-se chiorâş la mine. Auzise că tata o cunoaşte pe mătuşa lui.

— Atât?

Chipul lui Matt s-a întunecat, bănuitor.

— Ce i-ai spus despre noi?

— Nu i-am spus nimic, am răspuns cu o iuțeală care m-a surprins. Eşti fumat, prăjit, fumezi prea multă iarbă, dă-o dracu', eşti dezorientat. Nu ştii nimic. E o nebunie.

— Robert Mallory ştie că s-a întâmplat ceva între noi? a întrebat Matt, cu un aer calm şi sigur care-i masca neliniştea.

M-a luat amețeala. Simțeam nevoia să mă aşez.

— Ce, tot spui? Ce ți-a zis? N-am vorbit cu el despre asta.

— N-a zis nimic, a continuat Matt cu un glas oțelit. Dar a bătut apropouri.

— Despre asta vorbeați voi în parcare? Asta ți-a zis atunci? am întrebat.

— Mda. A întrebat vreo două chestii despre tine. M-a luat groaza.

— De exemplu?

A tăcut o clipă, după care a continuat:

— N-am ştiut ce să răspund.

— Sigur n-ai născocit asta? am întrebat, apoi am început să

turui ca o moară stricată. Eu cred c-ai inventat totul. Cred că te-ai prăjit, în pula mea, ai făcut ceva cu acvariul, ai schimbat mobile prin cameră şi ai desenat căcatul de pentagramă pe afiş fiindcă erai dus cu capul.

Matt s-a mulțumit să mă fixeze cu privirea. Avea chipul împietrit.

— Ştii ce, eu aş sta departe de Robert, am zis şi nu-mi păsa dacă Matt urma să-i spună asta. Ba chiar voiam să-i spună. Cred că ceva nu-i deloc în regulă cu el.

M-am oprit, cu toate că mă simțeam tentat să-i povestesc lui Matt despre clinica de boli mintale din Jacksonville despre care-i promisesem lui Susan că nu voi sufla o vorbă, dar nu mi s-a părut, în momentul respectiv, atât de relevant.

— Ce-ți spunea în ziua aia, în parcare? întreba de mine?

Matt nu făcea altceva decât să mă privească posomorât.

— Să nu mai suni. Să nu mai vii p-aici.

Fără să-mi dau seama, mă apropiasem de pat: penisul mi se întărise atât de tare încât mă durea – mahmureala mă energizase dându-mi o enormă poftă de sex.

— Matt, am zis, întinzând mâna spre el.

Expresia de pe chipul lui, când şi-a dat seama că aveam chef de sex, a fost momentul cel mai neplăcut pe care l-am împărtăşit vreodată cu Matt Kellner. S-a uitat la penisul meu îmbățoşat, care sălta prin pantaloni ca stâlpul unui cort, apoi s-a uitat la fața mea, părând oripilat. Nu-i mai văzusem expresia asta. Era aproape o parodie a fricii şi a dezgustului exagerat.

— Chestia asta n-a fost niciodată serioasă, a zis Matt privindu-mă împietrit. Ce faci?

— Matt... am bâiguit, pregătit să mă aşez în pat, alături de el.

— Ce pana mea faci? a întrebat Matt, trăgându-se înapoi: Ce vrei? Vrei să fim iubiți? Crezi c-o să fim iubiți? Ai luat-o razna? Dă-te naibii de-aici.

Mă apropiasem destul cât să poată să-mi dea un brânci. S-a uitat la mine uluit, de-a dreptul furios. Ăsta era Matt pe care nu-l cunoscusem până atunci – real, emotiv, tulburat, furios şi viu –, omul pe care-mi tot dorisem să-l cunosc de la bun început şi care mi se prezenta în sfârşit, în acea după-amiază de duminică, în minutul sfârşitului. Mi se rupea inima la gândul că nu mă voi mai întoarce acolo şi conştientizarea acestui fapt m-a rănit într-o asemenea măsură încât, ieşind împleticit din cabană, abia m-am putut stăpâni cu firea până am ajuns la maşina parcată pe Haskel Avenue şi, îndată ce am închis portiera, am izbucnit în plâns, prăbuşit peste volan, simțind că mă sufoc, iar ieşirea asta a fost teribil de puternică, aproape ca un orgasm. Am condus

cu grijă până acasă, fiindcă mă tot buşea plânsul: Matt nu simțise niciodată ceea ce simțisem eu pentru el, o temă care avea să apară recurent pe tot parcursul vieții mele, cu toate că, fireşte, n-aş fi avut de unde să ştiu asta în acea după-amiază de septembrie, în 1981, când aveam şaptesprezece ani şi încă trăiam alimentat de speranță.

7

Dar Steven Reinhardt a sunat luni dimineață, când mă pregăteam să plec la şcoală şi, din cauza asta, toată tărăşenia cu Matt Kellner, plus îndurerarea şi dorința aferente au început să se dilueze. Nădragilor cenuşii li se trăsese fermoarul, cămaşa albă Armâni fusese încheiată, sacoul albastru fusese călcat şi abia ce terminasem să-mi înnod cravata cu dungi roşii când a sunat telefonul din dormitor. Roşa era în bucătărie, pregătindu-mi prânzul, pusesem teanc manualele pe care urma să le iau la cursuri lângă maşina de scris şi am ezitat să răspund fiindcă nu-mi dădeam seama cine ar fi sunat la opt şi jumătate dimineața, într-o zi de şcoală. Steven Reinhardt a început să lase un mesaj, dar am apucat la timp receptorul şi am zis:

— Hei, Steve, Bret la telefon. Aici sunt.

— A, salut, a zis Steven. Te-am sunat fiindcă Terry vrea să ştie dacă ai fi disponibil să luați prânzul împreună săptămâna asta.

M-a surprins, apoi m-a luat pe sus entuziasmul: nu mai vorbisem cu Terry de marți, când îmi mulțumise că mă descurcasem cu Liz, beată, în noaptea în care Debbie făcuse grătar la ea acasă – fusesem blând cu ea, nu mă dădusem în stambă, nu mă băgase în sperieți –, stând aşa, goală pe sub capotul desfăcut şi luându-mă la trei-păzeşte, sugerând c-aş fi făcut ceva sexual cu poponarul de bărbatu-său. Terry voia să mă răsplătească pentru asta, cu toate că mai dădusem de câteva ori peste Liz beată şi izbucnirea de atunci fusese, în comparație cu altele, moderată. Doar Steven fusese de față şi

transmisese mai departe reacția mea reținută, ceea ce-l făcuse pe Terry – acum avea un motiv – să-mi ofere, poate, o slujbă ca scenarist şi totodată să-mi spună, insistent, să n-aduc vorba despre asta în fața fiică-sii, iubita mea, din motive pe care nu le desluşeam cu totul, deşi pe undeva, prin minte, ştiam exact de ce. Steven a întrebat dacă sunt liber miercurea sau joia. M-aş fi aşteptat ca Terry să aleagă o zi de sâmbătă, de vreme ce aveam şcoală în restul săptămânii, şi țin minte că am întrebat:

— Ăă, n-ar putea la final de săptămână?

— Nu, îmi pare rău, Bret. Trebuie să fie în timpul săptămânii. Programul lui Terry e cam aglomerat pe weekend.

— A, OK, am zis. Ia să vedem.

M-am prefăcut că-mi consult propriul orar aglomerat, dar fireşte că n-aveam nimic în el, aşa c-am zis, simplu, de parcă aş fi hotărât ferm:

— Bun, păi cred c-aş putea miercurea sau joia.

— Hai miercuri, a zis Steven. La Trumps, ora unu?

— Unu fix, am zis. Trumps.

— Ştii unde e?

— Da, ştiu unde e.

— Rezervarea e pe numele Schaffer, ora unu, miercuri, la Trumps, a confirmat Steven.

— Mersi, Steven. O să fiu acolo.

— A, încă ceva, a zis Steven. O să vii direct de la şcoală, nu-i aşa?

— Mda. De ce?

— Nu-i nevoie să te schimbi, a aruncat ca din întâmplare Steven. Poți rămâne în uniformă.

— Ah, am zis, gândindu-mă mai întâi că asta o să-mi uşureze situația, de vreme ce nu mai era nevoie să mă duc până acasă şi să mă schimb, dar apoi mi-am dat seama că în solicitarea asta era ceva performativ şi, fireşte, Terry mă voia în uniforma de la Buckley fiindcă, pentru el, asta accentua ceva – tinerețea, aerul meu băiețesc – şi sugera un fir narativ de care ar fi putut să se folosească, deşi nu aveam de gând să fac nimic cu el. Era, pur şi simplu, mi-am spus, un fetiş,

ceva care să-l distreze şi să-l aţâţe pe Terry. Uniformele erau suficient de elegante ca să nu fie vreo problemă cu purtatul lor în public şi totuşi m-am îmbujorat teribil, stând la mine în dormitor, din pricina insolitului solicitării.

— Şi, evident, a completat Steven, Terry m-a rugat să-ţi amintesc să nu-i spui nimic lui Debbie despre întâlnirea voastră la prânz.

— Da, da, sigur, l-am încredinţat, dorind în clipa aceea să le fac pe plac şi lui, şi lui Terry.

Era secretul nostru şi existau motive pentru care Debbie nu trebuia să ştie că luam prânzul cu tatăl ei. Nu fiindcă m-aş fi simţit în cine ştie ce cârdăşie cu ei, dar credeam că Terry, şi într-o mai mică măsură Steven Reinhardt, ştiau să se ocupe de chestii, fiindcă Terry era adult, era bărbat, avea succes – atunci însemna că ştie ce face. Eu aveam doar şaptesprezece ani, nu aveam o fiică adolescentă, nevastă-mea nu era alcoolică, nu făceam decât să descopăr cum funcţionează lumea adulţilor, care-i sunt regulile, cum să mă comport în ea, îmi trebuia călăuzire, începeam să selectez adulţi care să mă inspire şi Terry Schaffer era unul dintre ei.

Şi, în acea miercuri de septembrie, am părăsit campusul la ora douăsprezece treizeci, fără să dau nimănui de ştire.

Grupul stătea adunat la masa din centru, sub umbra Pavilionului: Susan, Thom, Debbie, Ryan, împreună cu Jeff Taylor, Tracy Goldman şi Robert Mallory. M-am ţinut departe de ei, în josul curţii, ascuns după o coloană de stuc; am zărit-o pe Debbie căutându-mă cu privirea, distrasă, cu Ryan, Thom şi Jeff vorbind unii peste alţii şi încercând să atragă atenţia tuturor, în vreme ce Robert Mallory şi Susan Reynolds ascultau în tăcere, la capete de masă opuse, cu Tracy aplecându-se când şi când spre Robert şi hlizindu-se de câte ceva anume – şi el mulţumindu-se să zâmbească politicos. Pe Matt Kellner nu l-am văzut în grădină, unde se tuflea, de obicei, în timpul prânzului, deşi mai devreme îl ochisem venind dinspre parcare spre clopotniţă, pe când stăteam cu Susan şi Thom pe o bancă – o aşteptam pe Debbie, înainte să înceapă orele –, iar Matt a trecut pe lângă noi şi a dat uşor din cap, aşa cum reuşisem să ne salutăm şi

în restul săptămânii. În ciuda celor întâmplate, nu ne prefăceam că nu ne ştim – eram un pic mai maturi de-atât, plus că şcoala era prea mică pentru a încuraja asemenea jocuri. Şi asta mă ajutase să trec peste umilinţa de duminică după-amiază, deşi nu conteneam să mă întreb: Peste ce ar trebui să trec mai exact? Respingerea lui Matt nu mă stingherea din cale-afară, mai ales acum că se făcuse miercuri şi urma să mă văd cu Terry Schaffer, iar la asta contribuia şi faptul că Matt Kellner nu mai arăta la fel de vibrant şi atrăgător, nu mai era un surfer-tocilar sexy aşa cum fusese vara trecută – ceva îl seca pe dinăuntru. Arăta diminuat.

Trumps se afla la intersecţia dintre Robertson Boulevard şi Melrose Avenue, vizavi de Morton's, care era principalul restaurant frecventat de cei din industria filmului – Trumps era mai puţin formal, mai puţin la patru ace, mai relaxat şi cu siguranţă ceva mai gay şi, trăgând pe aleea de acces unde se afla valetul, mi-am dat seama că ajunsesem devreme – nu-mi luase decât un sfert de oră din West Hollywood până în Sherman Oaks – şi mi-a trecut prin minte să mai dau o tură de cartier până se făcea timpul pentru întâlnirea cu Terry. Am decis, totuşi, să las maşina pe mâna valetului şi să-mi iau ceva de băut de la bar, ca să-mi mai taie din încordare. Majoritatea maşinilor erau parcate în spatele localului, însă părea să existe şi un soi de secţiune VIP selectă, lângă valet, unde se înşiruiau, în ziua aceea, limuzine Ferrari, Bentley şi Porsche. Am tras de una dintre uşile masive, duble, pe care numele restaurantului era scris în cursive roz, fluorescente, un amănunt jucăuş care lăsa să se înţeleagă că Trumps nu se lua prea în serios. Trumps făcea din ochi către L.A., era un loc al ingenuităţii spumoase şi al unui tip nou, degajat, de bucătărie californiană – menit să fie distractiv. Mai fusesem de două ori la Trumps, dar numai seara, o dată la o cină cu mama şi altă dată cu Thom şi Susan să bem ceva, şi spaţiul era învăluit de lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Pe timp de zi era şocant: o incintă cu tavan înalt, scăldată în lumină, întesată, dincolo de atrium, de mese cu blat de piatră de culoarea grâului, un spaţiu alb, imens, în care încăpeau cam

o sută de oameni, dramatic şi modern, dar totodată fantezist şi deloc pretenţios.

Fiind aproape ora unu, localul era deja plin şi, când i-am spus fetei care m-a întâmpinat cu cine urma să mă văd, şi-a cerut scuze: Terry încă nu ajunsese, dar eram binevenit ori să iau loc la masă, ori să aştept la bar. M-aş fi simţit prea stingher să stau singur la masa lui Terry – era masa Numărul Unu –, aşa că i-am spus gazdei mele că prefer să-l aştept la bar pe domnul Schaffer.

M-a condus până la tejghea, s-a aplecat spre barmanul blond şi drăgălaş şi i-a zis arătând spre mine:

— El e oaspetele lui Terry, ca şi cum l-ar fi informat că sunt important, parte din peisaj, un tânăr jucător.

O serie de serigrafii de Ed Ruscha se înşiruiau pe zidul alb de deasupra barului, continuau de-a lungul salonului şi ajungea până în partea din faţă a încăperii adiacente locului în care mă aşezasem, şi mi-am rotit privirea prin restaurant, şocat să dau cu ochii de Jerry Brown, guvernatorul Californiei, aşezat la o masă într-un colţ cu doi bărbaţi şi o femeie a cărei faţă era obturată de alt mesean – am sperat că e Linda Ronstadt, cu care-şi dăduse Brown întâlniri şi al cărei album New Wave, intitulat Mad Love, îl ascultasem non-stop cu un an în urmă, doar că nu eram sigur că mai erau încă împreună. L-am văzut pe Erik Estrada, vedeta din CHiPs, la una dintre mese, pe Elizabeth Montgomery – Samantha din Ce vrăji a mai făcut nevastă-mea – şi pe Allan Carr, producătorul filmului Grease, stând pe o banchetă alături de doi ţipi tineri şi mişto şi, cu toate că nu aveam decât şaptesprezece ani, ştiam cine e pictorul David Hockney şi l-am recunoscut de-ndată, aşezat la o masă care dădea spre bar, cu ochelari cu rame groase pe ochi, trăgând din ţigară şi holbându-se la mine, băgând de seamă uniforma de licean foarte atent şi intrigat, la care eu m-am întors iarăşi spre barman, care mi-a înregistrat prezenţa cu un zâmbet răbdător. Am cerut un Greyhound, vodcă şi suc de grapefruit, barmanul a cerut să-i prezint un act de identitate, i l-am arătat şi el l-a cercetat amănunţit, mult prea mult ca să mă simt în largul meu. A ridicat privirea de la actul de

identitate şi s-a uitat la îmbrăcămintea mea: lăsasem sacoul cu emblema Grifonului în maşină, aşa că aş fi putut să trec drept un tip oarecare, îmbrăcat ca să dea impresia unei uniforme de liceu privat: pantaloni gri, cămaşă albă cu nasturi, cravată dungată.

— Drăgălaş, a zis şi s-a apucat să-mi prepare cocktailul – îmi plăcea la nebunie faptul că Greyhound-ul, la Trumps, se făcea cu suc proaspăt de grapefruit roz: era festiv, era distractiv, era gay. Şi, fireşte, acum îmi dau seama, omul de la bar mă lăsa să comand ce aveam chef fiindcă eram musafirul lui Terry Schaffer, indiferent ce vârstă aş fi avut.

După două înghiţituri mari din pahar mi-am adunat suficient curaj cât să-mi arunc iarăşi privirea în sala de mese şi să văd că însoţitorul lui David Hockney, pe care nu-l recunoşteam, întorcea acum capul, din minut în minut, să mai arunce câte o privire la băiatul în uniformă de la bar, în vreme ce Hockney rânjea răutăcios, înţeleg abia acum, fiind mult mai mare, că vârsta de şaptesprezece ani, în L.A., îţi dădea o putere specială, de care nu apucasem să mă dumiresc încă, vârsta la care am început să observ că anumiţi bărbaţi, precum Terry Schaffer şi unii dintre profii gay de la Departamentul de arte şi muzică al liceului Buckley – efeminaţii la care se referea câteodată Jeff Taylor –, iniţiau cu mine flirturi de care nu mă socoteam încă vrednic. Dar, uitându-mă la pozele cu mine din ultimul an de liceu, îmi dau seama acum că eram suficient de drăguţ cât să le merit atenţia, şi asta a fost după-amiaza din 1981, la barul Trumps, într-o miercuri, sorbind dintr-un cocktail Greyhound, când am început s-o simt pe deplin, iar acest adevăr despre mine – neînflorit până atunci din pricina atâtor insecurităţi şi auto-mini-mizări – a început să se zbată pentru a se face acceptat şi a creşte.

Se făcuse unu şi ceva de-acum, Terry încă nu apăruse, dar cocktailul mă aşezase într-un spaţiu mult mai calm. Am tras aer în piept, l-am dat afară cu o vagă senzaţie de plutire şi, deodată, l-am văzut pe Steven Reinhardt oprit lângă mine, şi mai neatractiv în bătaia luminii din local decât fusese cu o săptămână în urmă în casa familiei Schaffer: acolo, în

lumina diafană, părea sfrijit, puful blond al mustății şi părul încreţit împodobeau un chip subţirel, un craniu cu ochi înfundaţi în orbite, purta o maletă cafenie, ponosită, blugi care abia i se ţineau pe talia osoasă şi sandale, dar îşi dăduse jos ochelarii de soare scumpi şi îi învârtea între degete de parcă ar fi fost cel mai dichisit tip din sală. Faptul că Steven se socotea demn de interes fiindcă era asistentul personal al lui Terry Schaffer aducea aminte de disperarea necontenită ce inunda HoUywoodul şi de felul în care oraşul îi făcea pe toţi să trăiască într-o amăgire absolută.

— Hei, Bret, a zis Steven. Terry e peste drum, la Mortons, tocmai a terminat o chestie. Ar trebui să ajungă repede.

—A, OK, am zis. Mersi, Steven.

M-a măsurat din priviri, de sus şi până jos, observând uniforma, paharul aproape gol care stătea pe şervețelul din faţa mea, fără să spună nimic – un amănunt doar, pe care avea să i-l raporteze lui Terry, şi mi-am dat seama că ăsta era unul dintre motivele pentru care Steven rămânea asistentul lui şi n-avea să ajungă în veci scenarist sau producător de succes. învăţam cum se mişcă resorturile lumii din felul în care se purtau şi se prezentau adulţii, ce observau ei şi li se părea important, ce ignorau sau cu ce se confruntau şi, în acea după-amiază, în Trumps, am avut confirmarea, mai limpede decât o simţisem până atunci, că Steven Reinhardt era un fraier. N-aş fi putut spune exact de ce – era doar un simţământ iscat din felul în care se uitase la paharul gol.

— Mersi, Steven, am zis din nou şi am întors capul.

— Terry chiar apreciază asta, a zis Steven.

— Chiar nu-i nimic de apreciat, am zis cu ochii aţintiţi la rafturile cu sticle şi la serigrafiile lui Ruscha. înţeleg că Liz are o problemă şi că are nevoie de ajutor. Asta-i tot. Am fost doar amabil cu ea.

— Mda, a zis Steven. Ar trebui să recunoască asta, că are o problemă, dar ştii şi tu...

A lăsat fraza în aer.

Nu ştiam ce să spun, aşa că mi-am coborât privirea, agale, spre ceas: un semn, un indiciu pentru Steven că era timpul să plece.

— Eu aş avea, ăăă..., a început să articuleze Steven, apoi s-a oprit. S-a gândit dacă era cazul să-şi ducă vorba până la capăt. A hotărât că da. Aş avea, hmm, grijă, Bret.

— Mă scuzi? am zis, răsucindu-mă spre el şi aplecând capul. Mi se păruse că nu-l aud ca lumea.

Barmanul ne-a întrerupt, l-a întrebat pe Steven dacă vrea ceva de băut, la care el a scuturat din cap că nu.

— Aş avea grijă cu... ştii tu, Terry.

A zis-o ridicând din umeri, aproape cerându-şi iertare, şi totuşi gravitatea chestiei a fisurat vibrația plăcută a vodcii şi m-a speriat.

— Aşa o să fac, am zis repede, încercând să-l îmbunez, gândind totodată: de ce dracu' l-aş îmbuna pe Steven Reinhardt? Am întrebat: Ce-ar trebui să însemne asta?

— Înseamnă...

Steven s-a sprijinit de tejghea, apoi s-a împins de acolo, a apucat blatul de piatră, încercând să păstreze un aer firesc, să pară destupat, degajat şi eşuând lamentabil.

— înseamnă că oricine are un plan.

— Aşa?

— Terry are un plan, eu am un plan. S-a oprit o clipă. Şi tu ai unul.

— Chiar aşa? Care-i planul meu?

N-a făcut altceva decât să mă privească lung.

— Care-i planul tău, Steven?

Mă prefăceam netulburat, dar înăuntru simțeam că mă ambalez tot mai tare.

— în general, am vrut să zic, a spus Steven evitând cu viclenie

să definească lucrul la care făcuse aluzie şi retrăgându-şi amenințarea

pe care o aruncase în aer. Nu m-am referit la ceva anume. După un moment de pauză: Uneori planurile astea n-au de-a face cu ce vrem să obținem sau cu ce o să obținem în final. Asta-i tot.

Iarăşi o pauză, după care: Tu doar ai grijă.

Mă simțeam plin de cutezanță, la înălțime, cât pe ce să-i amintesc lui Steven că nu-i decât un asistent şi să-l trimit la

plimbare – aveam de gând să-l aştept pe Terry la bar, singur, şi dacă mai aveam poftă de un afurisit de Greyhound aveam să-l comand şi să-l sorb dintr-o înghiţitură, tembelule.

— Doar nu lua povestea atât de în serios, a spus, fără să definească povestea, deşi ştiam că, mai devreme sau mai târziu, Terry o să se dea la mine, să testeze cât de mult poate s-o întindă, iar eu o să iau o decizie în privinţa limitelor mele. Intrasem în joc ştiind ce s-ar fi putut întâmpla: nu era o ambuscadă sau o agresiune. Păşisem în încăpere dându-mi seama că se puteau desface de aici o serie de fire narative nedorite, cu care aveam să mă confrunt. Apoi mi-am dat seama că Steven suna de parcă vorbea despre el însuşi, cumva într-o manieră abstractă, care-mi amintea de ce spusese Robert Mallory în faţă la Gap, la Galleria, săptămâna trecută: Când vorbeşti cu mine, vorbeşti, de fapt, cu tine, frăţică. Aducea cu atitudinea prăpăstioasă de hipiot a lui Charles Manşon şi m-am cutremurat când mi-am adus aminte că Robert îmi spusese

asta.

— Pot să am grijă de mine, am zis. Nu-ţi face griji.

— Nu tu mă îngrijorezi neapărat, a murmurat Steven. Cred că m-am prins care-i faza cu tine. După care a zis: Cred că sunt îngrijorat pentru Deborah.

Şi-a pironit privirea asupra mea. M-am holbat şi eu. Lucrurile scăpau de sub control, trebuia să trag de frâiele naraţiunii.

— Te-ai prins care-i faza cu mine? am întrebat. Interesant. Abia dacă pricep eu care-i faza cu mine. De ce anume te-ai prins?

— Păi, ai venit să iei prânzul cu Terry. Nu credeam c-ai s-o faci. O pauză, apoi: Din mai multe motive. Iarăşi pauză. Şi totuşi... iată-te aici.

— Iată-mă aici, am zis, rotindu-mă cu tot cu scaunul de la bar. Ce vrei să-mi zici de fapt? Ce vrei să-mi spui?

Brusc, a aruncat o privire în spatele meu şi a zâmbit prefăcut, ridicând din sprâncene. Tocmai intrase Terry.

— Cred c-ai face bine să-ţi păzeşti spatele, a zis Steven. Cred

c-ai face bine să fii precaut.

Iarăşi o pauză, apoi s-a depărtat un pas de tejghea şi a zis:

— Adaptează-te!

— Du-te dracu', am îngânat printre dinţi, conştient că nu mă aude.

Ţin minte că Terry Schaffer purta blugi şi o cămaşă Pierre Cardin tip tunică, cu primii trei nasturi descheiaţi, şi avea pe nas ochelarii de soare Porsche Carrera, preferaţii lui. I-a strâns mâna tipei de la intrare, a pupat-o pe obraz şi a zâmbit dând cu ochii de mine şi de Steven, care ne îndreptam spre el, iar eu am sesizat că fiecare gest pe care-l făcea era eficient şi impecabil, ceva de imitat, un lucru la care să aspiri – era un profesionist, un adult, aşa cum voiam să fiu şi eu. Mi s-a indicat masa la care aveam să stăm. Steven şi Terry s-au oprit o clipă lângă fata de la intrare, schimbând câteva vorbe. Nu îndrăzneam să mă uit prin sala de mese – eram jenat. M-am concentrat, prin urmare, asupra meniului până când, ridicând ochii, l-am văzut pe Terry îndreptându-se spre mine – de două ori s-a oprit în drum să mai salute lume de la alte două mese. A mai observat pe cineva, în cealaltă parte a salonului, şi a ridicat o mână, aşezându-se la masă – era Jerry Brown, care şi-a ridicat la rândul lui mâna.

— Salut, cum merge, Bret? a zis Terry, întinzându-şi pe genunchi un şervet de olandă. Arăţi bine. Dar ai şaptesprezece ani, oricine arată bine la şaptesprezece.

Încă avea pe nas ochelarii de soare şi m-am temut c-o să-i lase aşa, dar i-a dat jos ca să arunce un ochi pe meniu şi apoi să se uite la mine, strecurând un braţ al ramei în deschizătura cămăşii Pierre Cardin. îmi dau seama, retrospectiv, cât de arătos era Terry pentru cineva la patruzeci de ani, cu siguranţă deloc genul meu în momentul acela (nu e tocmai genul meu nici acum, o spun cu regret), dar ţintea să arate sub patruzeci – tunsoare scurtă, băieţească, corp pe care şi-l menţinea zvelt cu ajutorului unui antrenor personal (înainte ca asta să fie la modă), îmbrăcăminte lejeră. Părea foarte mulţumit şi preţ de o clipă

n-a zis nimic, măsurându-mă din priviri pe îndelete, cu un amuzament abia stăvilit – eram cercetat şi evaluat. Apoi un chelner cu cravată bolo şi cu şorţ alb i-a adus lui Terry o Perrier, m-a întrebat ce vreau, am spus că bere de ghimbir, atât, şi aici Terry şi ospătarul au schimbat priviri amuzate – care mi-a adus aminte de faptul că Trumps avea o aură gay – , ştiam că bucătarul-şef e gay, investitorii la fel, cel care proiectase clubul era gay şi el, ca mai toţi chelnerii, ba chiar şi localul însuşi era gay, proţăpit chiar în mijlocul zonei cunoscute drept Oraşul Băieţilor. întreaga estetică a clubului părea că dă cu tifla, într-un fel, hetero-normativităţii şi, brusc, m-am simţit nelalocul meu. Terry a comandat nişte aperitive: quesadilla cu struguri şi brânză brie, preparat pentru care restaurantul devenise celebru, şi nişte somon tartar, care nu se mai servea nicăieri în Los Angeles.

Discuţia a ajuns repede la filme, Terry m-a întrebat ce mai văzusem şi ce îmi plăcuse pe parcursul anului şi, ţin minte, con-versaţia s-a oprit iniţial asupra lui John Boorman, regizor care revenise în forţă prin primăvară, după vreo două rateuri costisitoare, cu o peliculă de succes, Excalibur, o versiune violentă, interzisă minorilor, a poveştii regelui Arthur şi a Cavalerilor Mesei Rotunde, îi plăcuse şi lui Terry, şi m-a întrebat dacă văzusem noir-ul lui Boorman din 1967, Point Blank. Nu auzisem de el, m-am gândit să-l caut prin cataloagele lunare de la Nuart şi New Beverly, două cinemateci pe care le frecventam – Terry m-a încredinţat că e fantastic, cel mai bun film al lui Boorman. Eram admiratorul lui John Waters şi mă dusesem, cu câţiva dintre ai noştri, la o avanpremieră din vară, în Westwood, a ultimului său film, Polyester, având-l ca protagonist pe Divine şi oferind spectatorilor, la intrare, un dispozitiv numit Odorama cu care miroseai ce apărea pe ecran în anumite secvenţe, utilizând un cârd pe care-l puteai răzui şi duce la nas (fumului i se făcuse reclamă cu un „Miros de senzaţie!”), dar Terry nu-l văzuse. îmi mai plăcea şi Recruţii, comedia cu subiect militar a lui Bill Murray, care dăduse lovitura în vara aceea, iar pelicula cu pricina îi plăcea şi lui Terry. Nu i-a fost pe plac, totuşi, când i-am spus că văzusem un film puţin cunoscut cu

Barbra Streisand, Deschis toată noaptea, unde mai jucau Gene Hackman şi un actor tânăr şi imposibil de atrăgător pe nume Dennis Quaid, la care Terry, pufnind în râs şi făcând un gest de dispreţ cu mâna, a replicat:

— Bărbatul lui Sue a făcut filmul ăla! A fost groaznic!

Vorbea despre Jean-Claude Tramont, soţul belgian al lui Sue Mengers, o agentă destul de reputată care o reprezenta pe Streisand. Terry socotea că filmul e oribil şi o detesta pe Barbra deşi o „adora" pe Sue şi totuşi nu m-am simţit jenat de opinia mea, fiindcă îmi plăcea onestitatea lui – că mă trata ca pe un adult. Simţeam cum creşte, între mine şi Terry, o mlădiţă de respect nou. Terry a menţionat că fusese curând la o vizionare, o peliculă despre care credea că „o să se descurce de minune" intitulată Carele de foc, ce urma să fie lansată la finele lunii. Abia dacă am băgat de seamă că sosiseră aperitivele, de care nu se atinsese deocamdată niciunul dintre noi.

Pentru felul întâi, Terry şi-a comandat ceva ce nu apărea în meniu, omletă cu roşii şi avocado, iar mie mi-a sugerat fie homar în sos de vanilie, fie lipii cu cartofi şi brânză de capră. Allan Carr a venit la masa noastră, pe picior de plecare, a dat mâna cu Terry şi a zis bună – părea fumat bine şi arăta epuizat. Când Allan Carr s-a interesat de „chipeşul domnişor", Terry nu m-a prezentat drept prietenul lui Debbie:

— E Bret Ellis, o să-mi scrie un scenariu. Despre... tineret.

— A, tineretul, a spus Allan Carr. îl ador.

Un director executiv pe care Terry nu mi l-a prezentat i-a luat locul lui Allan Carr; am folosit ocazia ca să mă scuz şi să mă duc la toaletă, unde m-am concentrat asupra băiatului din oglindă şi l-am studiat amănunţit. M-aş fi aşteptat să dau cu ochii de un chip mai în vârstă, numai că, la Trumps, uniforma de Buckley arăta idiot: păream un ţânc supradimensionat prefăcându-se că e adult ori un adult prefăcându-se că e un ţânc supradimensionat, ceea ce era şi mai rău. Când m-am întors şi m-am aşezat pe scaun, dezumflat, Terry se înfrupta deja din omleta care apăruse în

pripă, iar coada de homar mă aştepta. Mi-am întins şervetul în poală.

— Debbie mi-a spus că vrei să te faci scriitor, a zis. Nu ştiam asta.

— A, păi da. Scriu povestiri şi chestii de când eram într-a cincea.

— Chiar aşa? a zis Terry, înfigând furculița într-o felie de avocado. Impresionant, n-am ce zice.

— Da, am zis. îmi... ăăă... place.

— Bun... şi la ce lucrezi? a întrebat îndreptându-şi atenția spre farfurie.

— La un roman, am răspuns, şi subit mi-a trecut prin minte cât de absurd suna.

— Serios, roman? a întrebat Terry ridicând surprins privirea spre mine.

— Ei bine, e ceva la care lucrez de vreun an şi..., am început să zic, nefiind sigur că pot să explic pe deplin procesul. Am schimbat direcția. Am început, de fapt, cu o schiță şi asta mi-a luat mult, dar, ăăă...

Am lăsat fraza în aer. A urmat o pauză lungă, timp în care Terry a mai luat o îmbucătură din omletă.

— O schiță, deci? a întrebat, încurajându-mă să continui.

— Exact, dar acum scriu proza şi, hm, da...

Mă simțeam complet nearticulat, făcut zob, nu eram în apele mele, mi se părea că sunt un copil care aspiră la rangul de adult, fără să fie gata pentru aşa ceva. M-am uitat la carnea roz a homa-rului din farfurie şi mi-am data seama că nu m-aş fi simțit îndeajuns de în largul meu să mănânc în fața lui Terry, chiar dacă mi-ar fi fost o foame de lup.

—Despre ce e?

Nu ştiam cum să-i descriu Less Than Zero. Şi nici nu voiam: era despre mine, dar nu exista o poveste, aveam scene, dar nu tocmai un fir narativ, era doar o levitație nedesluşită, ceva ce încercam să desăvârşesc. Oare ar fi fost cu putință să-i explic cuiva acest sentiment de derivă amorțită? Terry aştepta cu privirea ridicată din omletă, întrebându-se de ce mă poticnesc. M-am chinuit să sintetizez cumva ce scrisesem zi de zi cu sârg pe parcursul ultimului

an la maşina Olivetti din dormitorul meu de adolescent şi mi-a ieşit un:

— Cred că despre mine.

— Da? a întrebat Terry. Deci e autobiografic: O poveste despre maturizare?

— Păi, se desfăşoară aici, în L.A. şi... Mi-am amintit ce-i zisese Terry lui Allan Carr. E despre tineri, am confirmat.

— Şi ce fac tinerii ăştia? a vrut să ştie Terry, cu privirea pironită asupra mea, apucându-se iar de mâncat.

Pentru mine nu era important ce făceau personajele, aşa că n-am ştiut cum să-i răspund. Existau şi ele acolo, nu voiam decât să transmit o stare de spirit, să introduc cititorul într-o atmosferă anume, clădită din amănunte selectate cu grijă. Ce făceau tinerii respectivi? Asta ar fi sugerat existența unei intrigi, o poveste care să-şi afle deznodământul. Îşi țineau tovărăşie, ascultau muzică, făceau sex, se duceau prin cluburi, consumau şi droguri uneori, umblau pe la chefuri ținute la conace cu piscine şi terenuri de tenis şi săli de cinema, hoinăreau cu maşinile prin metropolă nopțile, părinții lor lipseau, făceau cumpărături pe Rodeo Drive, umblau singuri prin lumea largă, erau pe acid şi se zgâiau la candelabre. Cum să rezum totul la un unic fir narativ? Romanul era, îmi imaginam, despre cum Jeff Taylor îl lăsase pe Ron Levin să i-o sugă – ceea ce, în carte, se dezvolta într-un fir narativ tragic din care avea să provină incidentul major ce urma să închidă capitolele finale: un prostituat datorând bani unui traficant de droguri, sau cel puțin aşa plănuisem eu în schiță. Numele prota-gonistului era acum Julian, îl furasem de la personajul întruchipat de Richard Gere în Gigolo american.

— Aş prefera să nu vorbesc de asta deocamdată, Terry, am zis, încercând să imit felul în care s-ar fi sustras un adult de la intratul în detalii. Mă cam stânjeneşte, presupun.

— Nicio grijă, fără presiuni, a zis. Eram curios, atât.

Şi-a terminat omleta, a împins binişor farfuria deoparte şi s-a sprijinit de spătarul scaunului, cântărindu-mă iarăşi din ochi. Nu mă atinsesem de mâncare. Terry nu m-a îndemnat să mănânc homarul şi nici n-a părut distras când chelnerul

i-a luat farfuria din față. A comandat un pahar de vin. Chelnerul m-a întrebat dacă mai vreau ceva şi am clătinat din cap că nu.

— îngheţata e destul de bună aici, a sugerat Terry.

— Nu, mersi, am zis, îmbujorându-mă.

Chelnerul a făcut un gest spre farfuria mea, s-a uitat la Terry, care a încuviinţat din cap, şi mi-a luat-o din față.

— Ce scriitori îţi plac? a întrebat Terry.

— Am citit mult Joan Didion, am zis. Chiar mă influenţează scrisul ei.

— Aha, îi cunosc binişor pe Joan şi John, a zis Terry. Mă refer la John Gregory Dunne, soţul lui Didion şi, la rândul său, un autor de succes. Poate îi invit la mine ca s-o cunoşti.

Nu m-a surprins din.cale-afară felul degajat în care făcuse această ofertă – oportunitatea de a o întâlni pe Joan Didion, care se nimerea să fie chiar autoarea mea preferată, era posibilă în lumea lui Terry. Ştiam asta, dar tot am scos un „ar fi minunat”, încercând totodată să-mi dau seama ce caut eu în Trumps, la două după-amiaza, cu un bărbat de patruzeci de ani, trăgând chiulul de la şcoală – începea să pară ireal, lucru confirmat când Jerry Brown s-a materializat lângă noi şi a dat mâna cu Terry, care s-a ridicat în picioare, fără să mă prezinte – nu am izbutit să le urmăresc conversaţia. După ce guvernatorul a plecat, Terry s-a aşezat iar să mă studieze, în vreme ce eu aruncam priviri rătăcite prin restaurantul care începea, treptat, să se golească. Chelnerul i-a adus lui Terry paharul de vin alb. Mi-a venit, brusc, să plec.

— Aşa, a început, după o înghiţitură de Chardonnay. Cât de serios eşti în privinţa lui Debbie? a întrebat. De curiozitate doar. Sunteţi împreună de la începutul verii, aşa-i?

— Ăăă, mda, din iunie, de la o petrecere, ăăă, de acasă de la Anthony Matthews, am confirmat vag. Da, suntem destul de serioşi, aş zice.

— Cum am mai zis, eram doar curios. N-ai de ce să faci mutra asta alarmată.

Nu-mi dădusem seama că aveam o asemenea expresie.

— A, n-am nimic, am zis.

Terry m-a pironit cu privirea şi a mai luat o gură de vin, apoi s-a apucat să-l învârtă în pahar. în tonul lui era ceva care mă ducea cu gândul la întrebări nerostite: e vreo istorie alternativă, secretă, ce faci de fapt cu fiică-mea, chestii serioase sau suspecte?

— E foarte serios între noi, am zis.

— Haide, cu mine poți să fii sincer, a replicat Terry. Nu spun nimănui.

— Păi sunt sincer. De ce mă întrebi?

— Fiindcă... vreau să fie fericită, a zis şi a sorbit iarăşi din pahar.

— Asta pricep, am zis. Şi eu vreau să fie fericită.

— Bun!

Apoi a întrebat brusc:

— îți plac şi tipii?

Am rămas înțepenit şi am vrut, înroşindu-mă la față, să dau din cap că nu.

— Ce?

— Cred că m-ai auzit destul de bine, a zis Terry. Mergi pe ambele cărări? De curiozitate întreb.

Era ceva ce-ai fi întrebat un adult. Am simțit că, prin întrebarea asta, trec acum fără efort de cealaltă parte a încăperii, unde se adunau oamenii în toată firea – nu eram, însă, gata: mi se părea că sunt, dar nu eram.

— Păi... nu mă limitez, am zis cu o doză justă de diplomație,

mi s-a părut atunci. Depinde!

încercam să par degajat, aşa că am ridicat uşor din umeri, după care am sorbit agitat din berea de ghimbir, în atmosfera aia gay din Trumps.

— De ce depinde? a întrebat Terry, surâzând şi fixându-mă cu privirea.

— Depinde, presupun, de... Apoi m-am trezit recunoscând: Clar că nu i-aş face vânt din pat lui Richard Gere, dacă asta vrei să ştii.

încercam să par dominant şi dur, dar mi-a ieşit evaziv şi penibil.

— Chiar? Dar de Thom Wright ce zici? a întrebat Terry. El ți se pare mişto?

Era începutul jocului propus de Terry, încălzirea. Dacă voiam să ajung undeva trebuia măcar să încerc să intru în horă.

— Dar ție? am răspuns, uitându-mă drept în ochii lui.

— Thom? Da, sigur, a zis Terry. Sunt, de fapt, foarte invidios pe tine că apuci să petreci atâta timp cu el.

A stat pe gânduri o clipă, apoi a urmat:

— Îl are pe vino-ncoa, asta aşa-i, cu toate că, sunt sigur, gusturile lui sunt mai... limitate decât ale tale.

— Uneori nu-mi dau seama dacă glumeşti sau nu, Terry.

— Cum aşa? a zis Terry. Sunt serios sută la sută.

— De unde ştii tu că gusturile lui Thom sunt mai limitate ca ale mele? am întrebat iritat de cum îmi ieşise şi sugerând ceva ce nu intenționasem.

— Interesant, a zis Terry, săltându-se un pic în scaun. Hai, spune-mi atunci, ți-ai făcut vreodată de cap cu Thom, aşa, un pic băuți, un pic fumați, când ați rămas peste noapte, vă înfierbântați şi aveți nevoie să...

— Nu asta am vrut să zic, am răspuns încercând să pufnesc în râs, dar mi-a ieşit ca un acces de tuse. Thom nu e cum crezi tu.

— Hai, spune-mi. Ce crezi despre Thom? m-a întrebat Terry. Dar despre Jeff Taylor?

— Terry, tu ce crezi că aş crede eu? am întrebat.

Se distra de minune jucându-se cu mine, făcând totul un pic pervers.

— Din moment ce gusturile tale, cum ai zis şi tu, nu sunt atât de limitate... cred că ți-ar plăcea să se întâmple ceva cu Thom sau cu Jeff.

— Dar de ce tocmai cu ei?

— Fiindcă aşa cred eu, sunteți toți tineri şi atrăgători, a zis. Mergeți împreună la şcoală. Presupun că împărțiți un vestiar. Faceți... duş împreună. Asta-i tot. Sunt disponibili.

A sorbit iarăşi din vin.

— Nu sunt disponibili, am stăruit.

— OK, cum spui tu, a zis Terry, apoi: Richard Gere? Pe bune?

în după-amiaza aceea, Terry îmi confirmase homosexualitatea

lui – un lucru pe care nu-l recunoscuse niciodată până atunci în atâtea cuvinte; fuseseră mai mereu doar insinuări, vreo glumă tâmpită ori vreo formulare cu înțeles, fuseseră mereu doar zvonuri. Cu ce eşti îmbrăcat? mă întrebase la telefon cu o săptămână în urmă şi trecuserăm amândoi peste asta cu un hohot de râs. Niciodată nu făcuse vreo mişcare, nu ne atinsese vreodată, în feluri nepotrivite, pe niciunul dintre noi, din câte ştiam eu, şi-nu părea, cum s-ar zice în zilele noastre, un prădător – şi de-ar fi fost, ce-i cu asta? Probabil că m-aş fi descurcat, chiar dacă nu voiam. Dar Terry părea să simtă că unele lucruri deveniseră de acum permise – ne văzuserăm la prânz, recunoscuse anumite lucruri despre el, nu mai trebuia să se prefacă. însă curiozitatea mea îşi băga coada. Devenise de neevitat.

— Şi cu Liz cum e? am vrut să aflu.

— Ce-i cu ea? a întrebat, la rândul lui, Terry.

Am ridicat din umeri şi mi-am coborât privirea asupra mesei.

— Ea ce crede?

— Eşti mai isteț de-atât, Bret, a spus pe acelaşi ton.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta.

— Are bănuielile ei, normal. Dar am senzația c-am ajuns la o înțelegere, a spus Terry cu un aer firesc, apoi cu un strop de ironie, a silabisit: Un a-ran-ja-ment.

— Mişto aşa, atât am izbutit să îngaim în cele din urmă şi n-am mai întrebat dacă aşa se explicau dezlănțuirile ei la beție referitoare la sexualitatea lui Terry.

— Şi Debbie? m-a întrebat, rânjind cu gura până la urechi. Ştie de înclinațiile tale?

— înclinațiile mele? Dacă ştie că nu sunt limitat?

— Nu! Dacă ştie că eşti, probabil... bi. De parcă ar exista aşa ceva. Deşi aş spune că, pentru prețul potrivit...

S-a uitat în ochii mei şi a continuat:

— Am auzit o bârfă despre Jeff Taylor.

Am băgat de seamă că David Hockney şi însoţitorul său se ridicaseră de la masă şi se uitau spre Terry, care a zâmbit şi a ridicat o mână să-i salute. în clipa aceea mi-am zis că trebuie neapărat să ies din Trumps. M-am uitat la ceas.

— Cred c-ar cam trebui să plec.

— De ce? Nu vrei să-l cunoşti pe David?

— Am ore, am zis. Şi nişte chestii după şcoală, tot la Buckley.

— OK, a zis şi s-a uitat cum mă ridic de la masă.

— Mersi pentru prânz, Terry.

Inima îmi galopa, încercam să mă port pe cât de normal posibil, dar eram teribil de dezamăgit. Ce ieşise din asta? Ce rost avusese? Răspuns: nimic şi niciunul.

— Abia te-ai atins de mâncare, a zis Terry, atingând piciorul paharului de vin şi rotind în cupă ce mai rămăsese din Chardonnay. Deşi am auzit că ai băut un cocktail la bar, înainte să ajung.

— Da, aşa e, am dat din umeri şi am băgat mâna în buzunarul pantalonilor după tichetul de parcare.

— Te rog, nu-i spune nimic lui Debbie, mi-a reamintit.

— Nu-i un pic cam ciudat? am zis neputând să mă abţin.

— Nu aşa e totul7, a replicat Terry. în fine, spune-i, nu-i spune. Nu cred c-ai s-o faci.

— Mersi pentru prânz, am zis din nou şi i-am întors spatele.

Apoi, brusc, Terry m-a apucat de încheietura mâinii. M-am

oprit, buimac, şi am coborât privirea, cu braţul meu întins între noi.

— O să-l pun pe Steven să te sune ca să stabilim o zi în care să discutăm despre scenariul pe care vreau să-l scrii pentru mine, a şoptit Terry.

8

Am de gând să relatez un incident care s-a petrecut într-un spațiu de pe Melrose, cel menționat de Debbie în prima zi de școală, pe când mă oprisem buimac la secretariat, dându-mi seama ce viitor mi se așterne în față în ultimul an de liceu: era spațiul fără nume, spațiul pe care un gagiu, Attila, îl recomandase, spațiul unde se proiectau videoclipuri. Și, o bucată lungă de timp, am legat în mintea mea noaptea aia de Robert Mallory, fiindcă părea să fi precedat cu exactitate seria de evenimente care, pe parcursul următoarelor săptămâni, avea să înceapă să ne altereze și să ne mistuie viețile, un soi de prolog macabru la ce ni s-a întâmplat, până la urmă, în toamna lui 1981. Presupun, acum, că aș fi putut să mă uit din alt unghi, fără să leg lucrurile direct de prezența lui Robert Mallory, ba chiar să consider că incidentul avea de-a face exclusiv cu secta de smintiți care se ivise de pe platourile deșertice de la sud-vest de Los Angeles și începuse să se materializeze pe străzile și prin cartierele din L.A. Doar că, până la urmă, unghiul de abordare n-a mai contat, fiindcă cei doi – Robert și cultul – aveau să se dovedească interconectați.

Citisem, în săptămâna aia, un articol despre sectă în Los Angeles Times. Un grup de hipioți tineri, abia coerenți, format în zona Mojave, acoliți ai unui lider numit simplu „Bruce" – avea să se dovedească a fi un profesor de liceu englez din Lancaster, concediat din cauza unei „conduite sexuale improprii" cu mai multe eleve –, care în mod obișnuit ar fi sunat absurd, ar fi fost luați în râs, socotiți un soi de discipoli de-ai lui Manșon, dar încăpățânarea cu care se făcuseră cunoscuți și vizibili în L.A. începuse să dea un pic de răcori prin agresivitatea ei; mulți fuseseră arestați pentru încălcarea proprietății, fiindcă ori escaladau vreo poartă dosnică, după ce nimeni nu răspundea la intrarea din față ori după ce soneria apăsată insistent era ignorată, individul dădea târcoale proprietății, se zgia pe la geamuri și încerca ușile glisante, izbind în ele cu pumnii până apărea cineva în bucătărie și chema poliția: uneori erau găsiți în vreo piscină sau tolăniți pe vreun șezlong în Hancock Park și Silver Lake, rupți de LSD, cu smocuri de frunze în chip de ghirlande la

gât, sau se ascundeau prin garaje, pitiți în vreo pubelă; câțiva fuseseră implicați în altercații fizice cu lumea care ieșea de prin băcănii și cinematografe, restaurante și parcări, cerând bani, ocărând pe oricine nu le dădea câțiva dolari. Țin minte că erau trei sau patru poze de-ale lor în articolul din Times, că arătau ceva mai curățel decât membrii familiei Manșon, foarte tineri și inofensivi – dar poate că L.A.-ul devenea mai preocupat de secta asta din pricina rănilor suferite după crimele Tate-LaBianca, care afectaseră psihicul colectiv al orașului – și că aveau același aspect de zdrențăroși mizeri, tineri cu ochi morți, cu un fel de apatie psihotică ascunzându-se în spatele misiunii de spălați pe creier pe care o invocau. Chestii vagi: unitate, cu toții împreună, utopie, ștergerea durerii, distrugerea status quo-ului, aceleași sloganе obosite. Mai credeau și în extraterestri care îi puteau „vindeca", erau captivați de efectele mescalinei și de litanii de genul Dragostea e totul, totul e nimic. Era pentru prima oară când citeam despre sectă, care se autointitula Călăreții Vieții de Apoi; puteau fi găsiți din Beachway Canyon tocmai până în Ojai, dar nu mai auzisem de ei până atunci.

Și în același număr din Los Angeles Times apărea o dare de seamă despre încă o intrare prin efracție, petrecută luni noaptea în Woodlands Hills. Intriga era familiară: apeluri telefonice în săptămâna de dinainte, mobilă mutată prin casă, un câine din vecini dispărut de câteva zile; victima fusese atacată de o siluetă cu mască neagră de ski pe cap, fusese legată de un scaun și lăsată inconștientă, se vedea un tipar, iar victima nu realiza că aparține tiparului respectiv; altminteri ar fi sesizat poliția din timp. Și, preț de o clipă, am început să fac legătura între intrările prin efracție și sectă. Țin minte că am lăsat din mână ziarul, în acea noapte de joi, și m-am întors la romanul meu, preocupat și îngrijorat de Călăreții Vieții de Apoi, întrebându-mă dacă ei, și nu un intrus solitar, erau responsabili pentru intrările prin efracție și disparițiile ce băgaseră orașul în sperieți. Poate că stranietatea acelui articol despre sectanți mi-a activat imaginația în seara aia, fiindcă nu-mi puteam scoate din minte că aud pe cineva în casă. Eram la birou, lucrând la

roman şi, ori de câte ori mă opream din ţăcănit la maşină, rămâneam înmărmurit, convins că ceva, o prezenţă, bântuie pe lângă casă, ba chiar înăuntrul ei. Am tot încercat să-mi scot asta din cap, dar mi s-a părut că aud de câteva ori soneria sau clinchetul care anunţa că se deschid porţile garajului. M-am furişat prin casă strângând în mână un cuţit de măcelărie, dar nu era nimeni acolo.

La ora nouă a acelei seri de joi am sărit ca ars în scaunul meu când am auzit o maşină oprind pe alee, inima a început să-mi tresalte, mi-a luat o clipă să mă calmez şi să-mi dau seama că era Debbie, care venise să mă ia şi să-mi aducă aminte că trebuie să ne îndreptăm spre spaţiul acela de pe Melrose. Am înşfăcat portofelul, am ieşit în fugă din dormitor, am străbătut holul şi am ieşit din casa bine luminată în dreptul BMW-ului parcat pe alee. Debbie abia se dăduse jos de la volan şi stătea cu portiera deschisă când m-a văzut năpustindu-mă pe treptele de la intrare. Aveam pe mine blugi, un tricou alb, un pulover vişiniu cu anchior şi vulturul Armâni în chip de blazon pe piept, iar în picioare pantofi moi de piele încălţaţi fără şosete. Afară era călduţ.

— Acum voiam să intru, a zis ea.

— Hai să mergem odată, am zis, grăbindu-mă spre maşină.

— Păi, voiam să beau o gură de ceva.

— Lasă, bem când ajungem acolo, am zis. Vreau să ies din casă.

— E vreo problemă? a întrebat.

— Nu, am îngăimat. Vreau să ies, atât. Deja s-a făcut nouă.

A stat o secundă, a hotărât să nu forţeze nota. Am deschis portiera din cealaltă parte a maşinii şi am alunecat pe scaun. Maşina mirosea a ţigarete cu cuişoare şi a trandafiri. Când a pornit motorul, din boxe a început să zbiere „Tainted Love", făcându-mă să tresar speriat pe banchetă – era a doua oară în seara aceea. Debbie s-a răsucit spre mine, amuzată.

— Eşti... cam încordat.

M-am silit să mă relaxez şi i-am aruncat un zâmbet leneş.

— N-am nimic, iubi, am zis cu cel mai suav glas de care eram în stare. A întors maşina şi a pornit pe aleea care dădea în Mulholland, arteră pustie la ora nouă, în acea seară de joi. M-a privit înainte de a vira la stânga, aşteptând parcă să-i confirm ceva. Am avut un puseu de iritare şi am zis:

— Hai acuma, sunt în regulă.

Ea a tras aer în piept şi a spus:

— N-am zis nimic, după care a cotit spre Mulholland, am trecut repede prin Beverly Glen, ascultând o casetă cu selecții făcute de mine (piese obscure de pe Fear of Music al celor de la

Talking Heads şi de pe albumul Scary Monsters al lui David Bowie), apoi am trecut de Coldwater Canyon, am făcut la dreapta pe Laurel, unde Debbie a gonit pe şoseaua şerpuitoare – abia dacă

mai era vreo maşină pe şosea în noaptea aceea – până ne-am intersectat cu bulevardele Sunset, Fountain şi Santa Monica şi-am ajuns, în cele din urmă, pe Melrose şi, dincolo de Fairfax, Melrose nu era decât o întindere întunecoasă şi pustie de vitrine – porțiunea asta nu se modernizase întru totul şi, cu excepția câte unui magazine de îmbrăcăminte retro, nu prea se vedeau alte prăvălii ori restaurante, aşa că nu era greu să găseşti loc de parcare într-o noapte

de joi. M-am întrebat cât de aproape e clubul spre care ne îndreptam, în vreme ce Debbie a prizat de două ori dintr-o punguță de plastic, oferindu-mi apoi şi mie – dar am refuzat. Nu puteam face față cocainei cum reuşea Debbie, ori chiar Thom Wright – nu izbuteam să trag o liniuță-două şi să mă las purtat de energia drogului de-a lungul întregii petreceri. Tânjeam mereu după mai mult şi de aia am zis pas; niciodată nu era îndeajuns şi a doua zi aveam şcoală. Când m-am dat jos din BMW, m-am uitat în amândouă părțile pe carosabilul pustiu, fără să am habar pe unde o fi spațiul acela: nimic nu indica acel loc „tranzitoriu” şi „discret” de care ştiau doar câțiva – nu tu lumini, nu tu firmă, nu tu lume care să mişune pe afară – şi, cu toate că Debbie ajungea acum pentru prima oară în aşa-numitul „spațiu”, ştia exact unde e; am

mers cu ea până la o fațadă întunecoasă de magazin, în cvartalul 7200. Debbie pur şi simplu a deschis o uşă de metal şi a intrat; am urmat-o, acompaniat de vuietul singuratic al unui elicopter care zbura pe undeva pe cerul înnorat al nopții.

Am fost acompaniați de începutul piesei „Rapture" a celor de la Blondie cât ne-am croit drum prin holul de la intrare, unde o mână de becuri fără abajur luminau podeaua de beton şi pereții de culoarea bismutului roz, cu zugrăveala cojindu-se în petice mari de negru şi argintiu, iar Junior, un jamaican înalt şi subțire, îmbrăcat la costum negru, cămaşă albă şi cravată neagră, aşezat pe un taburet înalt de lemn, a îmbrățişat-o pe Debbie în vreme ce primul vers din piesă, halucinant şi rău-prevestitor, răsuna pe lângă omul de la intrare – țin minte asta cât se poate de clar şi mai țin minte că m-am uitat peste umăr, să mă asigur că nu suntem urmăriți pe hol. Am fost prezentat drept „iubitul meu, Bret", apoi Debbie m-a luat de mână şi m-a ghidat în încăperea de dincolo de hol. Mişcările noastre păreau să facă parte din coregrafia piesei. Lumina era atât de slabă, încât puținii oameni din incintă, poate nu mai mult de patru sau cinci, apăreau doar în chip de siluete, umbre, nu-i vedeai bine – singurele surse de lumină erau neoanele care pâlpâiau oranj, întinse în josul peretelui, care îi dădeau camerei suficient licăr cât să poți naviga prin spațiu fără să-ți pierzi echilibrul. Podeaua era acoperită cu mochetă gri aplatizată şi te făcea să te simți de parcă păşeai printr-un peisaj cufundat în beznă, printr-o pâclă groasă. încă o geană de lumină venea dinspre şase camere mai mici, dispuse pe laturile spațiului principal; în fiecare era proiectat câte un videoclip diferit. Un palmier înjghebat din neoane verzi şi un flamingo de neon roz, prinse în zid, îşi ofereau lumina barului situat între ele, dincolo de tejgheaua căruia se afla un singur barman, aşteptând, neclintit. „Extaz" continua să se audă în boxe şi, cât ne-am luat de băut, Debbie a început să se unduiască pe muzică – mi-am luat vodcă cu suc de grapefruit, ea un pahar de şampanie, apoi şi-a aprins o țigară cu cuişoare şi i-a zis ceva barmanului, pe care părea să-l ştie şi care a făcut un gest

spre întunericul din jur cât am plătit. Debbie m-a luat de mână spunând că vrea să-l cunosc pe Jon, cel care deschisese localul şi care se afla acum în camera din spate, numai că nu aveam chef să-l cunosc pe Jon, aşa că i-am zis că mă duc să dau o raită, poate să mă uit la ceva videoclipuri, să mă fâțâi un pic.

— E-n regulă, da? am întrebat când i-am desluşit expresia feței în licărul verde ce venea dinspre palmier.

„Rapture" se auzea mai departe, domol, de undeva de deasupra, iar Debbie a ridicat din umeri şi, cu un simplu „bine", s-a îndreptat spre partea din spate a localului. Mă deranja că o dezamăgisem, dar nu îndeajuns cât s-o însoțesc ca să-l întâlnească pe Jon.

M-am deplasat spre uşa de care eram cel mai aproape, iar „Rapture" s-a diminuat în spatele meu, înlocuită de bum-bum-ul bateriei lui Mick Fleetwood de la începutul piesei „Tusk", video-clipul care fusese pus în camera aceea. Acolo nu erau nici scaune, nici mobilier, doar două scrumiere ce arătau ca nişte puncte mari pe mocheta subțire şi sură din încăperea iluminată doar de proiecția video de pe perete. Vocea joasă şi dătătoare de fiori a lui Lindsey Buckingham întreba De ce nu-mi spui cine-i la telefon?; m-am aşezat pe jos şi am sorbit din pahar uitându-mă la videoclip, o filmare cu Fleetwood Mac înregistrând USC Marching Bând în vara lui 1979, pe un stadion pustiu al echipei Dodgers, cu palmieri pe fundalul alb-spălăcit al cerului, dincolo de tabela de marcaj goală; îi puteai zări pe Christine McVie cu un pahar de vin alb în mână şi pe Stevie Nicks, arătând mahmur şi buhăit, învârtind un baston de fanfară, şi mai era un decupaj din carton cu silueta lui John McVie proțăpită în tribună, de vreme ce originalul era în Hawaii, iar cei de la Spirit of Troy purtau veşminte de gladiatori romani. Mi-am arcuit nițel spinarea când mi-am dat seama că Lindsey Buckingham, aflat într-o nouă etapă a carierei lui, curățel, bărbierit, tuns scurt, New Wave – anii '70 se terminaseră – şi purtând pe el un tricou alb şi cu ochelari de soare la ochi, semăna aproape leit cu o persoană cunoscută şi, brusc, uitându-mă la imagini pentru, posibil, a suta oară, fără ca

înainte s-o fi observat, mi-am dat seama că persoana cu pricina e Terry Schaffer. Şi, deodată, Terry Schaffer mi s-a părut mai sexy acum, într-un fel nou, din cauza a cât de atrăgător mi se părea Lindsey Buckingham. Legătura asta pe care am făcut-o m-a agitat în asemenea hal că m-am ridicat şi am ieşit repede din cameră, mormăind ceva. Aceeaşi faţă, acelaşi zâmbet, aceeaşi culoare a părului, aceeaşi statură – în videoclipul de la „Tusk”, Lindsey Buckingham aducea cu Terry Schaffer într-un chip atât de neliniştitor încât mi-a schimbat total percepţia. Mi-am dat seama, apoi, că Terry Schaffer mi-l prezentase, de fapt, pe Lindsay Buckingham în culise, la finalul unui concert pe care-l dăduseră cei de la Fleetwood Mac în Hollywood Bowl, în ultima noapte a turneului mondial Tusk, când Terry, Debbie, Liz, Thom, Susan şi cu mine stătuserăm cu toţii într-un separeu, mâncaserăm chestii comandate la Pioneer Chicken şi băuserăm şampanie Taittinger din cupe de plastic. De ce nu făcusem mai din timp legătura? M-am preumblat prin spaţiul principal, revenindu-mi după revelaţie; mai veniseră câţiva oameni în club, dar nu se desluşea nimeni, poate dacă aprindea cineva vreo ţigară, şi atunci doar o clipită. Singurele lumini care te ghidau erau cadrele pâlpâitoare ale uşilor dincolo de care erau proiectate chipurile şi intrarea lângă care se afla Junior, care îndeplinea funcţia unei balize în beznă. Cineva s-a frecat de mine, dispărând mai apoi în beznă, şi ar fi putut să fie la fel de bine o stafie.

Am trecut în altă încăpere pustie, unde Kim Wilde era pe cale să cânte unul dintre hiturile pop ale anului, „Kids in America”; m-am aşezat pe jos şi am ridicat ochii spre videoclipul proiectat pe peretele gol. Era simplu de tot: un sintetizator, o maşină de fum, figura opacă, cu o nuanţă albăstruie, a lui Kim Wilde uitându-se fix la noi şi, ca atâtea cântece din acea vreme, piesa era un imn, ceva despre cum e să fii puştan în America, unde toată lumea trăieşte în caruselul muzicii, dar Kim interpreta cu un determinism potolit, o fată care putea să se descurce în orice situaţie cu indiferenţa ei şic: nu se lăsa încântată de încântarea muzicii. Asta adăuga un plus de tensiune piesei: Kim nu zâmbea

deloc cât ținea refrenul în crescendo – rămânea distantă, cu ochii goi, poate chiar înceţoşaţi de droguri. Poate că ştia unde se află, poate că nu, poate

că-i era totuna – asta devenea atât de sugestiv în videoclip. Oferea o invitaţie, dar nu-i păsa dacă vii sau nu, fiindcă oricând ar fi putut găsi pe altcineva. Iradia acea estetică a amorţelii ca sentiment de care eram atât de atras şi eu, pe care încercam s-o perfectez în Less Than Zero şi pe care, cu încântare nespusă, o vedeam întruchipată în artefacte dintre cele mai pop. îmi mai amintea, într-o oarecare măsură, de Susan Reynolds – Susan, cu mult mai frumoasă decât Kim Wilde; era, prin comparaţie, superbă –, fiindcă Susan căpăta din ce în ce mai mult şi ea un aer distant care nu se putea numi tocmai indiferenţă; era atracţia, o chestie de vino-ncoa, un lucru pe care Susan îl dezvoltase în ea de-a lungul anilor şi care ajunsese acum să înflorească. O aveau ambele în priviri, în tăietura gurii, în non-expresivitatea lor generică şi asta era excitant. Mai ştiam şi că cineva care era dintr-o bucată, la fel ca Thom Wright, nu i-ar fi putut supravieţui în veci. Dar cineva ca Robert Mallory ar fi putut să prospere.

M-am gândit din nou: ca scriitor, auzi mereu lucruri care nu există. Apoi m-a străfulgerat: Când vorbeşti cu mine, vorbeşti, de fapt, cu tine, frăţică. încă nu-mi dădea pace.

Mi-am mutat privirea, m-am ridicat şi m-am întors în sala principală, dar m-am oprit îndată fiindcă, ce să vezi, i-am văzut pe Jeff Taylor şi pe Robert Mallory stând de vorbă cu Junior la capătul holului iluminat, înainte să cobori în bezna clubului, iar omul de la uşă se uita pe o listă, deşi aveam impresia că Jeff îl cunoaşte şi, fireşte, mi-am dat seama imediat, Debbie era cea care îl invitase pe Robert Mallory şi mi-am zis: Doamne, acum chiar că-i unul dintre noi. Urmărindu-l din locul în care mă aflam, m-am gândit la cum mă înfiora prezenţa lui uneori, în vreme ce alteori mă străfulgera dorinţa de a-l săruta, de a-l face să mă fută, iar frica şi sexul erau rareori separate. Erau şi momente mai întunecate în care-mi imaginam cât de nebun trebuie să fie de fapt, cu toate că niciunul dintre noi nu ştia, deocamdată,

nimic: era doar intuiția mea de scriitor, bănuiala de scriitor ancorată temeinic în minciuna pe care o spusesem – celelalte minciuni nu le ştiam încă.

M-am uitat la Jeff şi Robert păşind pe lângă Junior, intrând şi încorporându-se în bezna pâcloasă care ascundea totul. Nu m-au văzut – eram la câțiva paşi de ei – cât Jeff l-a îndrumat pe Robert spre bar, apoi m-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre altă încăpere, la întâmplare, unde m-am lăsat pe jos, lungit pe burtă, şi mi-am terminat băutura. Pe zid, Roxy Music cânta „Same old Scene"; mi-am lăsat capul pe brațele îndoite şi am adulmecat, aşteptând, mocheta nouă – în incintă se aflau, totuşi, aşa de puțini oameni încât ştiam că e doar o chestiune de timp până când Jeff şi Robert ar fi dat de mine. M-am întrebat apoi dacă vor veni Thom şi Susan şi mi-am dat seama că nici măcar n-o întrebasem pe Debbie, fiindcă nici nu-mi trecuse prin cap că n-ar veni, dar acum aveam dubii şi – fiindcă Robert era prezent – speram să nu-i văd. Mi-am amintit că nu întrebasem fiindcă fusesem uşurat să mă aflu în BMW-ui ei, luând distanță de casa mea de pe Mulholland şi concentrându-mă asupra casetei pe care i-o făcusem în august, cu aerul condiționat al maşinii transformându-mi răsuflarea în aburi uşori, cu ochii fixați pe şosea, dincolo de parbriz, sperând că Debbie nu va spune nimic.

M-am întors pe spate fiindcă, brusc, Jeff a apărut deasupra mea şi s-a apucat să mă împungă în umăr cu vârful pantofului.

— Deja te-ai făcut muci?

I-am zâmbit, lungit acolo, şi am încuviințat din cap, deşi nu era adevărat.

— Marfă, a zis. Debbie unde e? E un întuneric de tot căcatul pe-aici.

— în spate, am zis.

— Cu Jon? a întrebat Jeff.

— Presupun că da, am zis, observând apoi capul lui Robert peste umărul lui Jeff.

Mi-a făcut uşurel din mână, cu un zâmbet stupid pe chip.

— Ai grijă de tipul ăsta, i-a zis Jeff lui Robert. Revin.

Un val de nelinişte s-a prăvălit peste mine, fiindcă am fost lăsat aşa, singur, cu Robert, şi am paralizat brusc, în vreme ce el s-a aşezat zâmbind alături, în lotus: avea în mână o Corona şi mă cântărea din priviri. M-am simţit vulnerabil şi am dat să mă ridic în capul oaselor, dar n-am reuşit, ceva nu-mi dădea voie, aşa că m-am mulţumit să mă răsucesc pe burtă şi să mă holbez la începutul altui videoclip: „I got You”, piesa celor de la Split Enz, cântecul pe care mă mozolisem cu Debbie când făcuse ea primul pas ce a constituit începutul relaţiei noastre, acasă la Anthony Matthews, la începutul verii; când m-am uitat alături, am văzut că Robert priveşte spre perete, bâţâind din cap pe ritmul cu care începea melodia şi care continua pe tot parcursul ei. S-a întins apoi lângă mine, ajungând umăr la umăr, şi asta m-a distras instantaneu – era îndeajuns de aproape ca să-l sărut, ca să întind mâna şi să-i dezmierd ridicătura bucilor, îi simţeam parfumul. Senzaţia nu era nici pe departe plăcută – doar o foame primară, care nu putea fi abătută sau stăvilită. Solistul, Neil Finn, la apogeul frumseţii lui de douăzeci şi opt de ani, era la costum şi machiat abundent, cântând într-o cameră, lângă nişte uşi din ochiuri de geam, perdele luminate albastru şi uşor învolburate; pe perete, unde atârna un „tablou” cu trupa, circulau umbre, toată lumea era îmbrăcată în costumele New Wave ale momentului, iar trupa prindea viaţă odată cu refrenul în crescendo de după strofa stranie în acorduri minore – era un alt imn, însă la acesta se simţea urma fricii.

— Ce cauţi aici? am întrebat într-un târziu, fără să mă uit la el.

— Debbie m-a invitat, l-am auzit spunând.

— A, da? Marfă, atât am zis.

Simţeam mirosul loţiunii lui, şamponul, apa de colonie, cedru şi santal, părea un iz de adult, ceva cu care nu s-ar fi dat un adolescent.

— Mda, vine şi Thom.

— Şi Susan? am întrebat neliniştit.

— Nu, a zis şi s-a răsucit spre mine. Doar Thom.

Ne-am uitat la videoclip. Perechi de ochi se suprapuneau peste Neil Finn, care încerca să se ascundă, apoi să se alăture trupei în tablou, dar reuşind totodată să rămână în cameră şi, nu mi-am dat niciodată seama de ce, începea să se cutremure de groază – fiindcă se vedea pe sine captiv în pictură cu toate că se afla în cameră, aşa crezusem mereu, deşi mă mai gândeam: Ce-i aşa de rău în asta?. Sonorul era îndeajuns de mic cât să-l aud pe Robert spunând ceva la finalul cântecului. Apoi filmuleţul a luat-o de la capăt.

M-am întors spre el:

— Ce?

— De ce n-ai ajuns să te combini cu ea? a întrebat cu ochii aţintiţi pe imaginile de pe zid.

— Cu cine? am spus, clipind nedumerit.

— Cu Susan, a zis cu voce molatică.

— Fiindcă s-a combinat Thom cu ea, am răspuns automat. Ce-i asta?

Mă irita – nu voiam să vorbesc despre Susan cu Robert. M-am întrebat, imediat după: cu cine mai vorbea el despre Susan?

— Bun, dar de ce n-ai făcut-o? a vrut să şţie. Thom nu-i cel mai strălucit gagiu.

M-a şocat să-l aud spunând asta despre Thom.

— Are alte... calităţi, am zis cu un aer destul de penibil, în apărarea prietenului meu.

M-a imitat şi a pufnind în râs.

— Are alte calităţi.

— Tu eşti OK? l-am întrebat.

— Da, sunt bine, a zis uitându-se la mine pentru scurt timp, înainte să-şi întoarcă privirea spre videoclip.

— Pe bune? am insistat. Chiar eşti?

— Da, mă. De ce? Iar ţi s-a părut că mă vezi pe undeva? a întrebat fâcându-mi cu ochiul.

Era cât pe ce să-i spun că ştim despre „centrul de dezvoltare” din Jacksonville, unde fusese internat cu o primăvară în urmă, dar mi-am ţinut promisiunea faţă de Susan – era secretul pe care-l împărtăşeam noi. Am întors capul spre videoclip şi, ca să fac ceva, am ridicat paharul de

plastic, mi-am aruncat în gură nişte gheaţă de pe fundul acestuia şi am început s-o mestec cu un aer degajat, prefăcându-mă că Robert nu mă calcă pe nervi cu direcția în care ducea conversația. Apoi a întrebat el:

— Dar tu eşti în regulă?

— O, da, am zis. Super.

— Serios? a întrebat. Eu auzisem de-o ceartă... M-a potopit disperarea.

— O ceartă?

— Da. Cu tovarăşul tău, Matt.

Tentacule de panică au început să se alungească spre mine din disperare, creându-mi o senzație stranie. Am molfăit gheața mai departe, încercând să-mi țin firea.

— L-am întrebat alaltăieri de ce pare aşa de... întors pe dos, a zis Robert. în fine, nu chiar întors pe dos. Mai degrabă... A chibzuit niţel şi a hotărât să nu-şi continue gândul. întors pe dos, presupun.

— Şi ce-a zis? am întrebat inexpresiv.

Robert te făcea mereu conştient că nu ți se îngăduia să-l ignori.

— Că s-a certat cu un amic, a zis Robert.

— Şi de unde ştii că eu sunt ăla? am întrebat, cu un mic fior de uşurare.

Fără nume. Doar un amic.'

— Am presupus, a zis cu voce molatică.

— Nu, absolut deloc, am spus. Nu ştiu la ce te referi. Robert şi-a dat seama de un lucru: intuia că îl mint.

— Deci aşa ai de gând să joci? a întrebat domol.

Ţin minte că am înclinat uşor din cap, intrând în joc, şi că m-am străduit să zâmbesc.

— Da, aşa am de gând să joc.

— Aha. Bine, atunci.

Videoclipul s-a sfârşit iar, melodia a încetat, peretele s-a făcut alb. Am aşteptat să înceapă un alt videoclip. S-a răsucit într-o rână.

— Tot nu mi-ai răspuns, a zis Robert. De ce nu te-ai combinat cu Susan?

— Ce vrei să ştii de fapt?

— Am auzit că tu ai fost primul, a zis.

— Fiindcă a apărut Thom în peisaj.

— Dar de ce n-ai ales să fii tu cu ea în locul lui? Mi-am dat seama de ceva şi am înghiţit în sec.

— N-am vrut să-mi pierd amicul, am zis.

— Dar nu l-ai pierdut pe Matt? a întrebat cu voce blajină. N-am răspuns, l-am privit doar. Eram dezorientat, ameţit. îmi

mai trebuia ceva de băut ca să-mi înec durerea care mă săgeta.

— Nu pricep. Faza cu Susan, a zis Robert. N-ai vrut? Nu pricep şi pace.

S-a pus pe spate, picior peste picior.

— N-am vrut să ce? am întrebat scos din sărite, ridicându-mă în capul oaselor.

A ridicat din umeri.

— Să smotoceşti ţâţele alea? Să le sugi şi să le muşti? a întrebat cu voce moale. A aşteptat. Pun pariu că păsărică ei udă are un gust de milioane.

Am rămas aşa, uitându-mă încremenit la el. El nu se uita la mine. Stătea lungit pe spate, înconjurat de mocheta gri, aplatizată, cu ochii înfipţi în tavan

— Nu ştiu, Bret, dar mie mi-ar plăcea la nebunie să-mi bag limba în păsărică aia strâmtă, toată udă şi roz, a murmurat Robert, pierdut în propria-i reverie. Dulceaţă mititică.

Am început să mă excit auzindu-l vorbind aşa, dar mi se părea şi respingător, fiind vorba de Susan.

— Aşa, da, a urmat să zică. Tare mi-ar plăcea s-o fut în cur.

Să i-o bag între bucile alea tari. S-o fac să urle.

în momentul ăla m-am ridicat în picioare şi am ieşit.

— Ei, unde te duci? l-am auzit pe Robert strigând după mine.

Nu eram tocmai o mironosiţă: materialele pornografice mă atrăgeau; uneori, când făceam sex cu Matt Kellner, vorbeam porcos, ştiam pe cineva care-şi făcea de cap cu Ron Levin pe bani şi nu-l judecam, însă nu mai luasem niciodată parte la

o conversație în care cineva să enunțe în detaliu ce i-ar face sexual vreunui prieten de-al meu, şi ce făcea tărăşenia oribilă era faptul că pe Robert abia dacă-l cunoşteam. O actriță tinerică sau vreo cântăreață pop era de obicei norma, ținta pentru genul ăsta de discuții de băieți şi nu vreo țipă pe care o ştiai şi, oricum, nu te lăudai niciodată cu ce i-ai face în felul atât de explicit în care o făcuse Robert, fiindcă era socotit ceva mârlănesc, de joasă speță. Nici măcar nu-mi păsa de decență, reguli sau bună cuviință – eram scriitor: credeam că oricine are o voce şi că poate spune ce are chef, ba uneori îmi dorisem ca Thom să vorbească despre sex mai mult decât o făcea de obicei, ca Ryan să nu mai fie atât de circumspect, ca trăncănelile din vestiarul băieților să fie mai neobrăzate şi mai zglobii în obscenitatea lor, însă la Buckley aşa ceva nu era încurajat şi, în noaptea aia, în spațiul de pe Melrose, chiar m-am bucurat că aşa stăteau lucrurile. Felul în care spusese Robert asta despre Susan – din două, trei replici – mă făcuse să mă simt uşurat că într-o anumită măsură eram reticenți să ne exprimăm în feluri atât de groteşti. Mai țin minte că am gândit c-ar fi trebuit să rămân în încăpere cu Robert, să-l trag de limbă, să întrezăresc mai limpede ce planuri avea de fapt cu Susan Reynolds, fiindcă ştiam că avea să le dea curs şi pentru că mă temeam pentru Susan şi voiam să fiu pregătit. Doar că mai ştiam şi altceva: Susan avea să dea o petrecere pentru el, i se păruse electric, avea să se piardă în demența lui şi totul urma să se facă praf şi pulbere. Am ieşit din încăpere tremurând de nervi.

Am traversat clubul spre bar, l-am întrebat pe barman unde e toaleta, a arătat spre un semn abia luminat din fundul sălii pe care scria IEŞIRE, mi-am croit drum pe lângă nişte pâlcuri de umbre, cu jarul oranj al țigărilor drept singură recuzită care confirma că în bezna aceea se găsesc oameni, fiindcă fețele nu se vedeau şi totul părea diminuat chiar şi aşa, cu Madness cântând de deasupra. Țin minte că nu izbuteam să pricep ce noimă avea spațiul ăla: era mişto, presupun, la un anumit nivel – dacă ştia de el Debbie Schaffer –, dar ce rost avea dacă nu puteai să vezi pe nimeni, nu puteai să dansezi, tot ce puteai face era să stai într-o

cameră goală, pe jos, şi să te uiți la videoclipuri din 1980. Țin minte că mă râcâia gândul că urma să mă iau în piept cu Debbie pentru că-l invitase pe Robert, care era atât de instabil, dar îmi amintesc şi că m-am oprit din a o face, fiindcă instabilitatea lui Robert încă nu fusese pe deplin probată în fața altora şi nu ştiam ce l-ar fi putut provoca să o facă. Nu-mi place să fiu urmărit, îmi spusese în Galleria – băgasem asta la cap.

Țin minte că, odată ce-am desfăcut faldurile draperiei negre de sub indicator, am auzit brusc, la distanță, vocea lui Debbie şi sunetul înfundat al unui râs bărbătesc, venind dinspre biroul lui Jon, oriunde ar fi fost acela – am auzit, totodată, şi chicotitul de hienă al lui Jeff Taylor. Am înaintat pe un culoar pe care erau înşirate ferestre ce dădeau spre o parcare mică, pe o alee paralelă cu Melrose, iar lămpile stradale îşi aruncau lumina pe culoar. Nu erau maşini în parcare, cu excepția unei dubite bej parcate pe locul cel mai din dos şi nu era nimeni pe hol, aşteptând la toaleta unisex. Lângă chiuvetă era o lumânare aprinsă, aşa că desluşeai vasul de toaletă şi pisoarul, nimic altceva, şi miroseau ca şi cum ar fi fost spălate recent. N-am găsit comutatorul, aşa că am închis uşa, am tras zăvorul şi am păşit spre pisoar în licărul lumânării.

O altă întrebare pe care mi-am pus-o deîndată: de ce ar fi o oglindă din baie amplasată în beznă, la un club de noapte pentru tineret – fete care voiau să-şi împrospăteze machiajul, băieți care voiau să verifice cum le stă părul? Dar poate că spațiul avea şi el o noimă pe care n-o desluşeam eu, poate că era o farsă, o awfi-scenă, o critică ascunsă ce scotea în evidență felul în care puteai face orice să pară la modă printre tinerii destupați din L.A. dacă făceai lucrul respectiv suficient de exclusivist. Poate că spațiul era un număr de artă performativă înjghebat de hipsteri mai în vârstă ca să profite de naivitatea tineretului urban. Dar mă îndoiam să fie aşa, fiindcă Debbie era super conectată şi mi-ar fi zis că localul e o glumă, că nu-i real, că-i ceva menit să amuze în treacăt, dar nu-mi spusese asta.

Am deschis fermoarul blugilor şi m-am oprit în faţa pisoaru-lui, simţind că baia, cu toată bezna ei, e mult mai largă decât crezusem – am tras apa şi ecoul a răsunat mult mai departe decât îmi imaginasem. Mi-am contemplat, în tăcerea deplină de după, umbra tremurătoare de pe perete şi am încercat să mă relaxez – nu se auzea nimic din spaţiul clubului, nici muzică, nici sunete înfundate, ar fi trebuit să fiu îndeajuns de relaxat cât să pot urina, dar Robert Mallory mă zguduise şi eram încă încordat după întrevederea noastră. Ţin minte că am tras aer în piept, m-am gândit la cât progresasem cu romanul şi la filmele pe care abia aşteptam să le văd, la Ryan Vaughn, la oceanul liniştit şi albastru – dar gândurile mi-au fost întrerupte de: să spun cuiva oare ce credeam, anume că profanarea Grifonului de la Buckley avea de-a face cu Robert Mallory – că el vandalizase statuia – şi că plănuia s-o fută în cur pe Susan Reynolds până urla? Am dat aerul afară, m-am relaxat, am încercat iar.

După care mi-am dat seama de ceva. Nu eram singur în baie.

Mi-am dat seama că mai era cineva acolo, cu mine, în întuneric.

Şi ţin minte cum am înmărmurit când am început să aud o şoaptă slabă în spatele meu, dintr-un ungher al băii, venea din josul podelei, de parcă cel care şoptea ar fi stat ghemuit pe vine.

—Alo? am întrebat, simţind un puseu de adrenalină. Mi-am tras imediat fermoarul.

Ţin minte că m-am răsucit, dar fără să zăresc nimic – doar zona luminată de lumânare. Mi-am dat seama că dincolo de perimetrul acela iluminat se întindea o încăpere şi mai mare.

Şoaptele continuau.

— Scuze, am zis. Nu mi-am dat seama că era cineva înăuntru.

N-am primit niciun răspuns.

În loc de asta, şoapta începuse să semene cu o incantaţie, vocea repeta fraze iar şi iar, ca şi cum ar fi trebuit să se

convingă pe sine însăşi de ceea ce invoca cu disperare, bâiguind într-o limbă pe care n-am recunoscut-o, însă în cele cinci secunde în care am zăbovit acolo, în beznă, mi-am dat seama că nu era o limbă – doar bolboroseli, nimic altceva. Nu ştiu de ce, dar am avut curajul să iau lumânarea în mână şi să mă apropii de vocea ascunsă în beznă – vorbea fără oprire, apoi icnea trăgând aer, iarăşi se lansa într-un şir de gângureli infantile, şi ţin minte ce oribil se auzea acolo, din pricina ecoului. Făcusem cam opt paşi mari şi laţi, cu lumânarea ridicată, când am văzut o umbră ghemuită în colţ.

— Hei, ce faci aici? am întrebat, izbutind să păstrez un ton calm şi interogativ.

Am apropiat lumânarea, un chip tânăr şi palid s-a înălţat spre mine, bărbos, rânjind, suspendat în beznă, cu părul blond şi încâlcit, presărat cu rămurele şi frunze moarte, cu pleoapele strânse, bolbo-rosind ca un idiot, legănându-se înainte şi-napoi pe vine, desculţ. Mi-am zis că e cineva care suferă de vreun retard sau handicap grav, dar s-a oprit din şoptit şi faţa i s-a năpustit spre a mea cu o expresie de seriozitate deplină şi, ţin minte, ochii i s-au deschis, s-au bulbucat şi zâmbetul i-a devenit ameninţător. Am văzut că are mâinile murdare de pământ şi unghii atât de lungi că semănau cu nişte gheare încovoiate, gălbui. Ţin minte că am dat înapoi şi că am scăpat din mână lumânarea, care s-a izbit de pământ şi s-a stins, aruncndu-ne în întuneric şi, din instinct, m-am lipit la iuţeală de perete şi, pipăind zidul cu degetele, m-am retras spre uşă, am apăsat pe clanţă şi am fugit din bezna toaletei.

Ţin minte că m-am dus glonţ înapoi în camera principală a localului, unde i-am spus barmanului că o persoană – posibil un tip fără adăpost – intrase pe furiş în club şi era în baie.

— E un dubios care n-are ce să caute aici.

Aşa am formulat, scuipând totul afară. Un fel bizar de a pune în cuvinte ce se întâmplase. îmi dau seama acum că eram mai degrabă iritat decât speriat. Ţin minte că piesa „New Romance” a unei trupe numite Spider susura prin club şi că omul de la bar a dispărut în bezna slab populată şi a

reapărut în locul în care se afla Junior. Barmanul i-a transmis mesajul meu, după care amândoi au traversat halca de întuneric a barului şi, tustrei, ne-am îndreptat spre draperia neagră de sub indicatorul pe care scria IEŞIRE.

Şi ţin minte că, în momentul în care am despărţit faldurile draperiei, am auzit un ţipăt.

Se apropia de noi, pe culoar, cu palmele ridicate, o fată blondă care avea pe faţă o dâră de sânge ce ţâşnea iute şi intermitent dintr-o despicătură subţire care-i traversa fruntea. Se apropia nesigură pe picioare, cu uşa de la toaletă deschisă în urma ei. Bolboroseala se făcuse un soi de vaiet prelung, strident.

— Acolo e! ţin minte că am şoptit, arătând cu degetul.

Junior a luat-o cu blândeţe de braţ, călăuzind-o afară şi între-bând-o ce păţise. Fata a zis că nu ştie: intrase la toaletă între-bându-se de ce nu e lumină şi simţise ceva trecându-i peste faţă, zgâriind-o.

M-am uitat cum barmanul a păşit impasibil spre uşa deschisă, a întins mâna şi a atins comutatorul. în baie s-a făcut lumină şi hipiotul s-a năpustit asupra lui, bâiguind acum febril, cu vocea ascuţită. Ţin minte că se ivise şi Debbie în spatele meu, împreună cu Jeff şi cu un alt tip care presupun că era Jon, cu toţii tresărind, icnind nedumeriţi în vreme ce barmanul, cât ai bate din palme, l-a împins la perete pe hipiot, imobilizându-i apoi grumazul într-o strânsoare zdravănă şi târându-l afară din grupul sanitar. Hipiotul scheuna şi se zvârcolea; a aterizat pe culoar, unde barmanul a dat cu el de pământ. Omul de la bar i-a spus apoi lui Jon să sune la poliţie: era vorba de un intrus, era nevoie şi de o ambulanţă. Ţin minte cum fata şi-a dat seama de o fază, a zis că e în regulă, nu-i trebuie ambulanţă. Şi cu toate că zgârietura era subţire de tot pe unde-i brăzdase faţa pe întuneric unghia hipiotului, sângerarea nu se oprea în ciuda faptului că Junior continua să-i tamponeze rana de pe frunte cu şerveţele de hârtie care se pătau imediat cu roşu. „Nu doare", zicea fata aproape sâcâită. „Dar nu mă doare" îmi amintesc că o tot ţinea. Debbie şi Jeff mă întrebau acum ce mă-sa se întâmplase acolo, Jon sunase între timp la urgenţe

şi acum se sfătuia cu barmanul şi cu Junior, care apăsa cu talpa spinarea hipiotului, aşteptând sosirea poliţiei. îmi amintesc cum se uita hipiotul la noi, ţintuit de podea, şoptindu-şi incantaţiile, cu balele curgându-i pe bărbie şi dinţii galbeni rânjiţi de parcă ar fi fost vreun animal, şi totuşi mă deranja că nimeni nu părea speriat de el.

Debbie şi-a dat seama c-o ştie pe fată de undeva şi s-a dus la ea s-o întrebe cu cine venise, apoi a plecat să dea de prietenii fetei, în vreme ce Junior continua să-i tamponeze cu şerveţele fruntea. Luminiţe roşii şi verzi clipeau prin geamurile culoarului, Jon i-a lăsat pe cei doi agenţi înăuntru pe uşa din dos, hipiotul a fost încătuşat, săltat şi dus la una dintre maşinile de poliţie, apoi, pur şi simplu, s-a terminat: o fată fusese zgâriată de un intrus care se strecurase înăuntru pe o fereastră deschisă, atâta tot. Ţin minte că sângerarea s-a oprit până la urmă şi că fata a ajuns, curând, în faţa unei oglinzi, că cei doi prieteni ai ei i se alăturaseră şi că zgârietura roşie abia se desluşea, subţire, deasupra sprâncenei – sângele nu mai curgea, însă unul dintre tovarăşii ei o îndemna să se ducă la urgenţe, fiindcă zgârietura s-ar fi putut infecta. Fata n-avea chef – părea enervată, a întrebat la un moment dat dacă avea cineva nişte coca. Am alunecat printre draperiile negre, cu Debbie şi Jeff, înapoi în spaţiul clubului, care rămăsese complet netulburat de cele petrecute în baie şi pe culoar. Ţin minte că muzica se auzea încă, de data asta mai tare – Tim Curry, „I Do The Rock" –, şi că spaţiul conţinea acum mai multe umbre, dintre care unele se legănau în mijlocul încăperii, şi se părea că nimeni nu ştia ce se petrecuse pe culoarul din dos. Barmanul se apucase iarăşi de mixat băuturi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, mi-am luat şi eu o vodcă cu suc de grapefruit şi Debbie a dispărut în întuneric cu alt amic, care voia să tragă o liniuţă, şi am găsit o cameră unde m-am pus pe jos simţindu-mă, ţin minte, cuprins de o stare de desfătare calmă: despre chestia asta puteam să scriu, era un incident pe care-l puteam băga în ţesătura romanului la care lucram, şi am început să cuget la feluri în care putem înfrumuseţa pătania – s-o zugrăvesc în nuanţe mai întunecate, să-i dau un aer mult mai straniu,

să fac răul să se arate. M-am gândit să adaug duhoarea căcatului pe care-l făcuse hipiotul, cuțitul pe care-l strângea în mână, mi-am imaginat o rană mai adâncă făcută fetei, mai mult sânge. Nici măcar nu mă uitam la video-clipul proiectat pe zid, fiindcă visam un alt film.

Nu-mi dădusem seama că cineva îmi luase urma pe întuneric, dar apoi Thom Wright mi-a dat un brânci şi am căzut pe mochetă, unde m-a placat jucăuş, în vreme ce Jeff Taylor îl încuraja de pe margine – uneori aşa îşi arăta Thom afecțiunea când era un pic luat. Dăduse pe gât nişte shot-uri de tequila, trăsese pe nas şi o liniuță de coca de la Debbie şi m-am luptat cu el în timp ce încerca să mă gâdile. Râdeam amândoi, corpul lui robust se zvârcolea peste al meu, dar brusc s-a ridicat de pe pieptul meu, gâfâind – Thom habar n-avea că mă alesesem cu o erecție – fiindcă începuse unul dintre videoclipurile noastre preferate şi am ridicat privirile către înaltul peretelui. Imaginile erau mai mult alb-negru, piesa, mini-malistă, despre o scurtă aventură amoroasă în Viena, doar cu beat-ul lent al unei maşini de ritm, un pian melancolic şi un bas pe sintetizator. Văzuserăm de o sută de ori imaginile şi tot ne fermecau: un cal care înainta prin pâclă pe caldarâm, fulgere scăpărând, solistul vocal îmbrăcat într-un trenci, un oraş pustiu, Viena în afara sezonului, dar şi North London, gargui. Erau acolo mărcile tipice ale videoclipurilor din anii '80, înainte să devină clişee: o petrecere somptuoasă la o ambasadă, sfeşnice pe un pian alb, sub candelabru, cocktailuri martini sorbite grotesc, distorsi-onate prin lentile „ochi de peşte", o tarantulă foşnăind pe fața unui musafir inconştient, un copil cântând mohorât la vioară. Mai erau amanți descoperiți de paparazzi şi cineva împuşcat şi ucis pe casa scării, în clădirea Operei. S-a dus sentimentul, se plângea solistul. Nu înseamnă nimic pentru mine. Asta nu înseamnă nimic pentru mine. Refrenul atingea apogeul cu o izbitură de cinei care mă înfiora mereu. O, Viena.

Cântecul era prea lent, prea lung şi totuşi ne emoționa; era, aşa cum sunt cele mai bune piese pop, o abstracțiune, poezie ce putea însemna orice pentru oricine – o rampă de

lansare pentru dorințele noastre private, dar şi, evident, o metaforă a pierderii, ceva ce împărtăşeam cu toții, fie că avea de-a face cu durerea cauzată lui Thom Wright de divorțul părinților, cu tatăl de care era mai apropiat plecat demult în celălalt colț al pământului sau cu alcoolismul care-l distrugea pe tatăl lui Jeff Taylor sau cu propriile-mi neajunsuri, cum ar fi rolul pe care-l jucam atât de des, deşi nu voiam asta şi pe care tatăl meu îl ignora oricum, chiar şi când încercam să interpretez partitura fiului pe care credeam eu că şi-l doreşte. Această piesă de la Ultravox părea să rezume totul şi să ne definească pe toți în momentul respectiv, fără să aibă de-a face neapărat cu înțelesul versurilor sau al imaginilor din videoclip. Am rămas tăcuți până la capăt.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc din noaptea aia a fost privelişte a cu Thom Wright şi Robert Mallory, lungiți unul lângă altul într-una dintre camere, şi pe mine alăturându-mă lor. Video-clipul piesei Duran Duran „Girls on Film” era proiectat acolo, iar eu l-am văzut pe Robert aplecându-se, şoptindu-i ceva lui Thom Wright – care, cu o sticlă de Corona în mână, aproba din cap, pilit şi inocent – şi mi-am imaginat că încearcă să-l împingă pe Thom pe aceeaşi lungime de undă întunecată pe care se afla Robert Mallory.

9

După oroarea din 1981, amorțeala pe care o găsisem desfătătoare pe parcursul claselor a zecea, a unsprezecea şi a douăsprezecea urma să se acutizeze devenind o răceală distantă căreia avea să-i ia decenii să se topească. N-am mai fost tocmai acelaşi după 1981 – nici n-am avut parte de vreo perioadă de refacere – şi pot marca, acum, momentul în care m-am simțit pentru ultima oară fericit sau mai exact până unde se pot identifica urmele fericirii, picul de căldură înainte de a mă poticni în frică şi paranoia şi înainte de-a începe să înțeleg cum funcționează de fapt lumea adulților

prin comparație cu fanteziile mele adolescentine despre cum ar fi trebuit aceasta să funcționeze. Şi e vorba despre sfârşitul de săptămână pe care l-a petrecut cu mine Ryan Vaughn în casa de pe Mulholland, când era mijlocul lui septembrie şi noi aveam şaptesprezece ani, cu o săptămână înainte să dispară Matt Kellner, cu o săptămână înainte să fie găsit cadavrul lui Julie Selwyn şi totul să se schimbe. Weekendul ăsta cu Ryan, plat, lipsit de evenimente şi cât se poate de paşnic până când, pentru scurt timp, n-a mai fost, a devenit linia de demarcație dintre inocență şi, în lipsa unui cuvânt mai bun care să nu sune din cale-afară de dramatic, corupere. Au mai fost, firește, şi alte sfârşituri de săptămână în viața mea, care s-au dovedit calme, ba chiar plăcute într-un fel – zile în care uitam de anul acela suficient de mult cât să mă pot destinde –, doar că erau întotdeauna pătate de cunoaşterea lucrurilor care ni s-au întâmplat în toamna aceea.

De pildă, la sfârşitul verii lui 1982, după ce am absolvit la Buckley, mi-am petrecut ultimele săptămâni din august pe malul lacului Tahoe, într-o casă închiriată de mătuşa mea, unde, țin minte, m-am plimbat zi de zi prin pădure, pregătindu-mă psihic să las în urmă Los Angeles-ul – în sfârşit, cu surescitare – şi să încep o nouă viață spre est, începând din Vermont şi la o micuță şcoală de arte liberale în oraşul Bennington, continuând apoi în Manhattan: acesta era planul şi am petrecut săptămânile acelea din august cu mintea limpede pentru că aveam să scap de acolo (...e vremea să-mi văd de drum...), însă am fost mereu conştient că cineva stătea cu ochii pe mine, că Robert Mallory se întorsese cumva, şi curând i-am perceput prezența ori de câte ori hoinăream pe potecile pustii cu căştile de la walkman în urechi, sau când înotam singur în lac ori mă bronzam pe platforma pustie care dădea spre ponton. Un final de săptămână pe care mi-l amintesc cu asemenea claritate datorită libertății pe care o promitea a devenit, în schimb, un weekend învăluit în îndoială: am realizat că aveam să-mi amintesc întotdeauna de peretele cu dâre de sânge din

apartamentul de la blocul-turn şi de balconul stropit şi el cu sânge.

A mai fost un weekend, curând după asta, în octombrie 1982, când m-am văzut cu părinţii mei, la New York. Tata tocmai încheiase 0 afacere imobiliară care-l mutase pe un alt tărâm al bogăţiei; luase avionul din Pittsburg, unde avusese loc vânzarea, în vreme ce mama zburase din Los Angeles cu scopul de a sărbători, ţintind şi o posibilă reconciliere – erau despărţiţi, cu reveniri şi noi despărţiri, de doi ani –, iar eu am luat trenul din Bennington ca să-ncercăm să redevenim o familie. Ne-am cazat la Carlyle, am văzut musi-calul Pisici în avanpremieră la Winter Garden, nou-angajatul consilier artistic al tatei l-a încurajat să arunce un ochi pe expoziţia din SoHo a unui pictor tânăr numit Iulian Schnabel, am luat masa la Le Cirque. Am fost beat mai tot timpul, prezentându-mi noua identitate pe care mi-o formasem la Bennington părinţilor mei uşuraţi şi, pe parcursul acelui sfârşit de săptămână asemănător unei tornade, plin de musicaluri şi restaurante, cumpărături la Gucci şi perindări prin galerii de artă, prezenţa părinţilor mi-a amintit în permanenţă de Los Angeles, un loc pe care voiam să-l uit. Şi iarăşi am început să mă tem că sunt urmărit, fie că mă plimbam prin magazinul Barneys sau pe aleile lăturalnice din Central Park, ba chiar şi în timp ce stăteam la barul aglomerat al restaurantului P.J. Clarkes – o clipă n-am putut trece peste simţă-mântul că Robert Mallory e pe undeva, ţinând un binoclu în mână, sau că se uită la mine printr-un telescop, localizându-mă şi monitorizându-mă în permanenţă de undeva.

A mai fost un sfârşit de săptămână care mă bântuie încă din vara lui 1991, când am închiriat o căsuţă pe plaja din Wainscott. începusem o relaţie – chiar prima, de fapt – cu un avocat din sud care lucra pe Wall Street, având doar cu câţiva ani mai mult decât mine, şi se părea că, într-un târziu, fericirea ar fi putut să dea semne de viaţă, asta după ce încercasem să uit toamna aceea din urmă cu un deceniu şi aproape că-mi ieşise, în principal din cauza distragerii oferite de sexul interminabil, cu „Losing My Religion” auzindu-se constant în căsuţă, albumul Out of Time de la REM fiind cel

pe care-l ascultasem cel mai mult în vara aia, numai că am dat peste cineva din L.A. la un chef din Amagansett, în al treilea sfârşit de săptămână petrecut în zona Hamptons, cineva care m-a recunoscut şi care ştia de evenimentele de la Buckley, din 1981 – tipul era de vârsta mea şi terminase Şcoala de Băieți Harvard în acelaşi an cu mine –, şi m-a întrebat, beat cum era, ce se întâmplase de fapt cu Robert Mallory, Thom Wright şi Susan Reynolds, făcând totul praf şi pulbere. Eram convins că nu voi reuşi niciodată să uit de fata moartă, găsită mutilată într-un subsol izolat fonic sau de apartamentul stropit cu sânge aflat în blo-^cul-turn din Century City unde începuse să se ducă de râpă totul şi nici de cicatricele alburii care mi se încrucişau pe piept şi pentru care-mi făceam atâtea gânduri negre. Avocatul şi cu mine am părăsit Wainscott mai devreme decât plănuiserăm, de parcă mi-aş fi putut găsi scăparea în alt loc.

Au mai fost două weekenduri în 2008 care, în mintea mea, s-au legat tematic unul de altul, iar unul dintre ele a funcționat ca o metaforă mai degrabă decât ca ceva tangibil şi tactil. Pe primul l-am petrecut la Castelul Hearst, unde acceptasem, împreună cu o duzină de alți musafiri, o invitație din partea lui Jay Mclnerney şi a soției sale, Anne Hearst, de a petrece acolo sfârşitul de săptămână şi spre care am condus de-a lungul coastei, din Los Angeles până în San Simeon, vineri, 12 septembrie, în compania unui tip mai tânăr, cu care aveam o legătură superficială şi pe care-l cunoscusem prin West Hollywood. Odată ajunşi acolo era aproape imposibil să prindem semnal la telefon şi, după un timp, încetai să te mai uiți după el, aşa că weekendul luxos şi decadent, petrecut cu partide de înot în bazinul roman la vremea amurgului, sorbind Dom Perignon şi mâncând caviar de beluga s-a scurs (ară ca noi să avem vreo idee despre ce era pe cale să se întâmple în lumea reală. Luni, pe 15, în vreme ce conduceam înapoi pe coastă, am aflat că Lehman Brothers dăduse oficial faliment şi că piețele financiare din toată lumea se prăbuşeau – pentru mine, ca scriitor, lipsa oricărei legături între acel sfârşit de săptămână petrecut într-o bulă aurită şi adevărata realitate a lumii întoarse pe dos a

funcționat ca o metaforă de care n-am mai reuşit să mă descotorosesc. Şi menționez weekendul acela doar fiindcă, într-un fel destul de bizar, a dus la următorul, pe care l-am petrecut în Palm Springs pe spezele unui producător de film pentru care scriam un scenariu şi care m-a cazat la Parker, unde eram unul dintre cei doar trei sau patru oaspeți, fiindcă, din cauza celor întâmplate cu pieţele financiare, restul dăduseră bir cu fugiții. Hotelul Parker rămăsese deschis şi fantomatic, cu incinta sleită de viață, şi ajunsesem să stau în sala de mese goală după o zi petrecută cu producătorul la el acasă, în colonia cinematografică, lucrând la un scenariu care n-avea să fie transpus niciodată în film, luni risipite pe un proiect din care nici măcar nu ieşeau cine ştie ce bani, dar pe care mi se promisese că-l voi regiza (un stimulent în plus), şi m-am putut gândi în toată vremea asta, în weekendul acela din 2008, doar la cum dădusem peste Susan Reynolds în Las Casuelas, un restaurant mexican din North Palm Canyon Drive, la un moment dat, în toamna ultimului nostru an de liceu, şi la cum îi promisesem ceva având de-a face cu un secret pe care-l voia păstrat, un lucru pe care nu aveam voie nicicând să i-l spun lui Thom Wright.

Şi țin minte weekendul cu Ryan Vaughn din septembrie 1981, în casa goală de pe Mulholland, fiindcă a fost ultimul weekend nemânjit de trecut. Motivul principal pentru care avusese loc întâlnirea noastră din sfârşitul acela de săptămână era, mi-am dat seama mai târziu, sexul şi promisiunea speranței, care depindea de sex. Avea de-a face cu pofta trupească în forma ei cea mai simplă şi cu o puritate de care n-aveam să mai am parte vreodată.

S-a întâmplat atât de uşor, fără dramă, fără vreunul dintre „subterfugiile" la care făcuse aluzie Ryan şi fără vreun plan anume. Ryan şi cu mine eram în vestiar în acea după-amiază de vineri, iar el n-a zis nimic altceva decât:

— O să-mi petrec weekendul la tine acasă. La care am răspuns cu un:

— Da, super.

S-a uitat la mine şi a făcut mutra aia de care-ifaza?, expresia noastră parodică a neajutorării încordate – ochi

bulbucați de uimire, buzele supte, o chestie pe care o văzusem, poate, într-un videoclip de la Devo – şi am pufnit uşor în râs, luând din dulăpior o carte, după care a zis:

— Ne vedem la un moment dat în seara asta.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. Asta a fost tot. Nu-mi place să recunosc, dar m-a luat bâțul în fața dulapului descuiat şi mi-a luat mai mult de un minut ca să-mi controlez tremurul – înfiorarea mi se trăgea de la dorință şi de la faptul că ştiam ce urmează să se petreacă în cele din urmă între noi doi, ceva mai mult decât oralul rapid şi laba din august. La un anumit nivel, foarte puține s-au petrecut de fapt în acel final de săptămână: abia dacă am ieşit din casă, de discutat n-am prea discutat, începuse sezonul de fotbal american şi duminic erau meciuri pe care Ryan voia să le vadă, ne-am dus o singură dată la piață, în Beverly Glen Centre, să luăm două baxuri a câte şase Corona şi nişte cotlete pe care le-am făcut la grătar sâmbătă noapte, bazându-ne în mare pare pe mâncarea semipreparată lăsată de Roşa în frigider. Cu toate astea, weekendul a fost dedicat în principal sexului, restul părând să se învârtă în jurul său. Fiecare zi a fost marcată de sex; sexul a fost cel care a definit acel sfârşit de săptămână.

Ryan a ajuns cam pe la şase, parcându-şi Trans Am-ul pe aleea de acces şi s-a îndreptat spre casă ducând pe umăr o geantă tip sac de marinar. Țin minte cât de ciudat mi se părea întotdeauna să-l văd pe Ryan Vaughn îmbrăcat altfel decât în uniforma de liceu – aşa mă învățasem cu el –, dar în acea vineri era şi mai bizar să-l văd redus în sfârşit la propria dorință şi să-i observ nervozitatea dată de încercarea de-a o ascunde; am simțit un fel de încordare între noi în timp ce-l conduceam înăuntru, în casa mea în care nu mai intrase până atunci decât de două ori. Eram emoționat şi eu – emoția se putea simți în glasurile noastre şi-n felul distant în care ne purtam unul cu altul. A lăsat jos geanta, l-a mângâiat pe Shingy, care țopăia de zor şi dădea frenetic din coadă, surescitat fără noimă de prezența lui, şi părea că Ryan e recunoscător să i se ofere această distragere de moment, cât să-şi dădea seama încotro se îndreaptă

lucrurile, apoi a zis că vrea să înoate. Era preludiul la sex, am priceput asta imediat: debarasarea de haine, curățarea corpului. Eu aveam deja pe mine costumul de baie şi un tricou; l-am însoțit în curtea din spate, şi-a scos mocasinii, şi-a tras tricoul polo peste cap, şi-a desfăcut fermoarul la blugi, păstrând pe el pantalonii scurți şi albi de jocheu. A plonjat grațios în piscină şi a străbătut-o înot, zâmbindu-mi în vreme ce creştetul lui despica apa, apoi s-a întors, parcurgând iarăşi, în lung, bazinul. între timp, intrasem în jacuzzi şi-l urmăream de acolo, sperând ca apa călduță să mă mai calmeze, fiindcă prea eram pornit, prea excitat, şi mi-am dat seama că unul dintre noi va trebui să facă acea primă aluzie ca să trecem de starea aproape intolerabilă de aşteptare, dar mă îndoiam că Ryan avea s-o facă. Am ieşit din jacuzzi şi i-am spus c-o să fac un duş. A înotat silențios spre marginea piscinei, şi-a pus brațele pe gresie şi a dat din cap, rânjind doar, ca să pară indiferent. — OK, într-un minut o să vin şi eu, a zis.

Mi-a fost greu să îmi controlez răsuflarea cât am păşit peste gazon şi am intrat pe veranda care ducea spre camera mea, unde am deschis uşa, am intrat şi am rămas nemişcat o clipă, hol-bându-mă la pat şi la cuvertura cenuşiu-deschis întinsă peste salteaua dublă. Când am ieşit de la duş, Ryan era în uşă şi îşi dădea jos pantalonii scurți uzi leoarcă; am păşit spre el, cu un prosop înfăşurat peste mijloc, iar gurile ni s-au lipit într-un sărut lacom şi am lăsat prosopul să-mi cadă. S-a retras încercând să nu se-mpiedice de propriii pantaloni scurți, care-i rămăseseră prinşi de gleznă, şi când în sfârşit a reuşit să se debaraseze de ei s-a oprit pentru o clipă în loc, aşa înalt şi musculos fără să sară-n ochi, nu masiv, ci zvelt, aproape fără pic de păr pe el cu excepția smocurilor de la subsuori şi a firelor blond-deschis de pe brațe şi a tufişului din care i se ițea pula rozalie, stând dreaptă, aproape paralelă cu muşchii abdominali ce se întindeau în sus pe pântecul lui ferm şi dur. Am întins mâna după pula lui şi el după a mea. Sexul nu se baza pe nimic altceva decât pe o nevoie copleşitoare, de aceea a şi fost atât de intens weekendul acela: trebuia să se întâmple şi gata,

avea o logică fizică – n-avea de-a face cu visuri, prietenie, iubire sau romantism. Era, de fapt, o chestie metodică, iar noi eram pregătiți pentru asta. Ştiam că nu-i o fantezie: peste pat întinsesem prosoape de plajă, ca să nu pătăm aşternuturile cu loțiune pentru bebeluşi, a fost prima dată când i-am arătat lui Ryan cum să-şi facă o clismă, ne-am penetrat pe rând cu un mic vibrator pe care-l cumpărasem de la Sex Shoppe de pe Ventura înainte să ne călăuzim cu atenție pulele unul în altul. Ultima oară când ne văzuserăm fusese excitant, dar fâcuserăm totul în pripă, aşa că în acea zi de vineri din septembrie nu ne-am grăbit deloc.

Pentru mine surpriza n-a fost că eram foarte excitați, ci cât de mult doream să ne oferim unul altuia plăcere – altfel decât cu Matt, sexul cu Ryan a fost o experiență neaşteptat de senzuală, era curios, relaxat şi sexul a durat mai mult fiindcă aşa voiam noi, n-aveam de ce să ne grăbim să-l dăm gata, fiindcă aveam la dispoziție tot weekendul, n-aveam limită de timp. Sex şi doar sex a fost: fără s-o facem cumva pe cuplul, fără conversații despre ce făceam, niciunul dintre noi nefiind măcinat de anxietate, neavând niciunul atribuit vreun rol anume, nimeni doar pasiv, nimeni exclusiv activ – i-am tras-o lui Ryan de tot atâtea ori câte m-a penetrat şi futut el, ne-am inversat des pozițiile, ne-am futut unul pe altul pe rând în timpul aceleiaşi partide, până ce am ajuns să tânjim după ejaculare, să nu ne mai putem abține. Şi m-a uluit faptul că, în timp ce mă uitam în jos la el cum i se flexează spatele musculos şi asudat când stătea în patru labe, cu bucile alburii desfăcute, îngăduindu-i pulii mele să alunece înăuntrul şi în afara lui în vreme ce bâiguia obscenități, îndemnându-mă să-i dau înainte, că Matt Kellner nu mai exista – Ryan îl ştersese.

În weekendul acela, Ryan a pus Against the Wind al lui Bob Seger şi The River, albumul lui Bruce Springsteen, şi ne-am uitat la Flash Gordon pe Z Channel, făcând glume deocheate despre Sam Jones, care ne plăcea şi nu prea – aşa şi aşa, nu ne dădeam seama, ceva legat de păr, o dezbatere despre costumul lui. Am locuit în pat, în piscină şi în living tot weekendul, doar noi doi, şi am ignorat telefoane date de

Susan şi de mama, care umbla pe undeva prin Grecia. A sunat şi Debbie, dar n-am lungit-o cu ea – a amenințat că vine la mine după ce i-am spus că nu mă simt bine, iar eu i-am zis că ne vedem luni dimineață la Buckley, dar asta n-a făcut decât s-o îngrijoreze:

— Nu ți-e bine? Ştii ce ai? Cum te simți?

Am asigurat-o că totul e în regulă, voiam doar să mă întorc la somn şi, într-un târziu, am fâcut-o să închidă, apoi mi-am dat seama de o chestie şi, țin minte, am scos din garaj Jaguarul mamei şi l-am dat în marşarier pe alee ca să-i permit lui Ryan să-şi parcheze Trans Am-ul în loc, apoi am închis uşa garajului, în caz că Debbie îşi făcea apariția neanunțată.

— A fost o idee bună, a zis Ryan, trăgându-mă spre hol şi sărutându-mă pătimaş, ceea ce m-a făcut să am o erecție instan-tanee. Ne-am îndreptat, împleticit, spre dormitor. Mai încolo ne-am înmuiat în jacuzzi un pic piliți de la berile Corona şi eram pe cale să facem de mâncare pentru cină, dar eram cam obosiți de la sex, aşa că ne-am mulțumit să ne uităm lung unul la altul – câ'pul şi umerii lui Ryan deasupra apei bolborositoare, părul lui blond ud, înnegrit şi netezit peste frunte. Se făcuse noapte, Ryan a murmurat că-l luase foamea şi apoi l-am întrebat ceva, curios ce-o să răspundă. Rețin că în boxele de afară se auzea „Thunder Island" a lui Jay Ferguson.

— Ce părere ai de Robert Mallory?

— Tipul nou? a întrebat Ryan. Arată bine, de ce?

Detestam felul în care o spusese, de parcă ar fi fost un lucru

care nu se cerea gândit ori procesat. Atât de evident era, încât răspunsul îi ieşise automat pe gură. Am tras o gură de aer.

— Mda, presupun.

A observat cum oftasem.

— Ce? E vreo problemă?

Şi-a lăsat capul pe spate până a ajuns să plutească, atingându-mi pieptul în treacăt cu talpa piciorului; şi-a ținut degetul mare de la picior apăsat pe un sfârc, zâmbind de

parcă ar fi fost mândru de aşa ispravă – siguranța de sine a lui Ryan era excitantă, animalică şi masculină.

— Nu, nimic, aşa e, arată bine, am zis grăbit, apoi, după o clipă de tăcere, timp în care i-am apucat gamba, ținând-o cu ambele mâini, am zis: Cred că Thom se apropie cam mult de el.

Nu eram convins că era tocmai adevărat, dar nu-mi dădea pace felul în care se întinseseră Thom şi Robert pe mochetă, sub videoclipul cu Duran Duran, în spațiul din Melrose, aşa c-am băgat asta la înaintare, ca să văd cum reacționează Ryan.

— Se apropie cam mult? a ridicat din sprânceană Ryan retră-

gându-şi piciorul. Asta ce înseamnă?

M-am poticnit, m-am uitat la cerul nopții, apoi la Ryan.

— Nimic.

— Thom place pe toată lumea, a zis cu voce scăzută Ryan. Dacă ar putea, s-ar împrieteni şi cu o căpățână de salată. Cu un taco. Cu un raton.

I-am zâmbit, înştiințându-l că ştiu şi eu asta despre Thom. Nu puteam, totuşi, renunța la subiect.

— Da, dar cred că e ceva în neregulă cu el, am îngânat. Ryan pierdea şirul conversației. A întrebat, cumva nedumerit:

— Cu cine? Cu Thom?

— Nu, cu Robert, am zis. Cred că-i ceva în neregulă cu el. M-a privit cu îngrijorare.

— Cum ar fi?

Şi-a făcut vânt de pe băncuța pe care stătuse şi a început să păşească prin apă spre mine. Mi-am dat seama că nu-i puteam spune ce ştiu – despre centrul de dezvoltare din Jacksonville al cărui pacient fusese Robert – din cauză că-i promisesem lui Susan că voi păstra secretul. în tăcerea lăsată m-a pocnit picoteala.

— Mi-aş pune-o cu el, a zis Ryan venind mai aproape. Lumina din jacuzzi era stinsă, dar bazinul adiacent piscinei licărea în nuanțe de ultramarin şi-i lumina trăsăturile şi, cu părul umed dat pe spate, detaliile feței lui aproape simetrice erau mult mai pronunțate, ba chiar am observat pentru

întâia oară o spuză de pistrui abia vizibili, presărați pe nas şi pe obraji. Nu-mi plăcea deloc ce spusese despre Robert, dar eram atât de relaxat şi de pleoştit după sex că un soi de calm învăluia emoția pe care o simțisem auzind vorbele lui Ryan. Şi trebuia să fiu de acord în privința lui Robert Mallory.

— Mda, şi eu, am zis. Mi-aş pune-o şi eu.

Ryan era în fața mea, în genunchi, şi se uita țintă în ochii mei, i-am simțit mâna pe pulă, apoi a zis cu o voce joasă, îngroşată de dorință:

— Ce i-ai face?

Era atât de aproape încât buzele ni s-au atins şi i-am simțit vârful pulii sculate împungându-mi coapsa.

— Hai, spune-mi. Ce i-ai face mai întâi?

A fost un moment, pe la sfârşitul weekendului, când lucrurile au scăpat uşor de sub control, şi asta s-a întâmplat la începutul serii de duminică. Ryan se uitase toată după-amiaza la meciuri în salon şi se pusese pe băut Corona de pe la două, iar eu mă tot fâțâisem, lucrasem la cartea mea în cameră, revizuisem un eseu cu a cărui predare eram în urmă, reîntâlnindu-mă când şi când cu el pentru câte o pauză de înotat – sex făcuserăm deja la trezire –, la un moment dat a sunat Debbie, dorind să ştie cum mă simt şi dacă era cazul să treacă pe la mine: poate aveam nevoie de ceva, chili de la Chasen's ori înghețată Double Rainbow – şi am vorbit cu ea în bucătărie, pe la mijlocul dimineții, în fața lui Ryan, care mânca o chiflă cu somon afumat şi citea paginile de sport din ediția duminicală a L.A. Times şi n-a zis nimic când am fost nevoit să răspund cu un „şi eu te iubesc" înainte de a închide telefonul. Prin urmare, Ryan accepta fără să facă mare caz că Debbie era o chestie de care intenționam să mă țin, a muşcat iarăşi din chiflă şi a întors pagina, însă nu înainte de a-mi arunca o uitătură, cu un surâs şugubăț pe chip şi sprânceana exagerat înălțată.

—E-n regulă, a zis. înțeleg.

Dar când Debbie a sunat mai târziu pe linia principală, după ce nu răspunsesem la telefonul din camera mea, pentru că eram cu Ryan în living, mi-a lăsat un mesaj lung pe robot şi l-am văzut

pe Ryan tensionat, electrizat, foindu-se un pic, dând mai tare sonorul televizorului, încercând s-o acopere pe Debbie, a scuturat din cap când a încheiat într-un târziu apelul, dar n-a comentat. Când Debbie a sunat pentru a treia oară, pe la şase, Ryan era încă tolănit pe fotoliu, la televizor, cu mai multe sticle goale de Corona în jur, şi a urlat:

— Doamne sfinte! Da' ce pula mea vrea7. A întins gâtul să vadă

unde sunt. Ce aşteaptă de la tine?

I-am răspuns din bucătărie, unde căutam una, alta ca să impro-vizez o cină.

— Vrea doar să ştie cum mă simt, am zis, ridicând din umeri.

— Boala ta imaginară? a zis Ryan, dându-şi ochii peste cap. Vrea să ştie dacă ți-ai mai revenit din boala ta imaginară? A scos un zgomot. Deşteaptă fată. Nu pricepe un apropo?

— Nu ştie că nu-i pe bune, am îngăimat, scoțând un bol acoperit cu folie de plastic din frigider şi inspectându-l – penne cu mozzarella şi roşii. Specialitatea nu tocmai plină de savoare a Rosei.

— E o distrusă răsfățată, în pula mea, a zis Ryan. Apoi a tăcut şi şi-a îndreptat privirea spre televizor: începea repriza a doua, a apărut şi o reclamă.

— Nu e distrusă, am zis, apropiindu-mă de el în cele din urmă şi oprindu-mă lângă fotoliu. Chiar nu e. Doar că.... ține la mine.

— Mă, ăştia-s toți putrezi până în măduvă, a zis cu voce domoală, apoi, nițel exasperat: Doamne, Bret, hai acuma!

Era pentru prima oară când apărea o tensiune, o opoziție în tot ce împărtăşisem pe parcursul acelor zile, şi probabil că aş fi făcut bine s-o trec cu vederea, să revin în bucătărie şi să trag mai departe de pe rafturi recipientele cu mâncare pregătite de Roşa pentru weekendul acela, numai că, în loc de asta, am rămas pe loc şi-am izbutit până la urmă să întreb:

— Cine-s ăştia?

A întors privirea spre televizor.

— Păi na, Debbie Schaffer, iubițica ta, ar fi una, cu căcatul ei de cal şi impresiile alea de zână a zânelor. Tony Matthews, Jeff Taylor...

— Ce faci? am întrebat.

— ...Dominic Thompson, în plimbărică prin căcatul de Europa cât e vara de lungă, Tracy Goldman...

— Şi Thom? l-am întrerupt.

O pauză.

— Păi şi el, normal, a zis Ryan cu glas moale. Probabil că el e cel mai naşpa.

— Naşpa cum? am întrebat. Cum poți să zici aşa ceva despre Thom?

Ryan a fluturat o mână spre mine. Mi-am dat seama că se îmbătase.

— Toți sunt răzgâiați, fac ce la tună şi nu există consecințe pentru ei...

— Consecințe pentru ce? am continuat să întreb, simțind că mă încordez.

— Pentru că sunt nişte țânci bogați şi dezgustători, a zis cu privirea fixată în ecran, schimbând canalele cu telecomanda. Kyle Colson. Susan Reynolds. Doug Furth. Ăştia nu ştiu câte urechi au. Şi puştiul cel nou, Robert, să-l ia dracu' cu căcatul lui de Porsche 911. Cine cumpără un Porsche 911 la copii?

— Dar Matt Kellner? m-am aventurat.

Ryan s-a mulțumit să ridice din umeri la menționarea numelui lui Matt, fără să zică nimic.

— Nici tu nu eşti sărac, Ryan, am zis în cele din urmă. Sau laşi destul de bine impresia că n-ai fi, asta-i clar.

— Mersi frumos, a îngânat.

— N-are cum să-ți pese de asta, am zis. Ştiu că glumeşti. Nu-ți pasă, de fapt. Apoi: Credeam că-l placi pe Thom.

— Îmi place de Thom, a zis răbdător. Dar şi el e un pămpălău. Un țânc pămpălău şi bogătan care n-are habar de nimic.

— Thom Wright crede că eşti unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

Mă uitasem şi eu în ecranul televizorului şi, când mi-am îndreptat ochii spre el, i-am văzut chipul încordat de ciudă.

— Thom Wright n-are habar de nimic în afară de lumea lui mică şi tâmpită...

— Cred că Thom ştie mai mult de-atât, am zis. Cred că Thom ştie ce înseamnă durerea.

— Păi, cum? I se dă totul pe tavă. Ce ştiu aşa-zişii tăi colegi de clasă despre durere, Bret, mai ales când totul li se dă pe tavă? A tăcut o clipă, apoi a reluat: Sunt cu toţii nişte robotei răsfăţaţi care capătă tot ce vor, protejaţi în viloaiele alea ale părinţilor.

— Părinţii lui Thom au divorţat...

— Ei, păi cum, a trebuit tăticu' să se mute la New York şi să-şi ia o slujbă mai bună ca să-i ţină pe micul Tommy şi pe mămica lui în puf, în Beverly Hills...

— Thom e un tip de treabă, Ryan, şi e prietenul nostru.

— N-am zis că n-ar fi de treabă.

S-a îndreptat de spate – cumva alarmat că asta înţelesesem.

— Am zis că e un ţânc bogat şi dezgustător. N-am zis că nu-i de treabă.

— Te-ai îmbătat, am zis. Vorbeşti ca un nebun.

— Poate, a zis ridicând din umeri. Poate că m-am ţicnit complet.

— De ce-l dispreţuieşti aşa de mult pe Thom? Sau pe Susan? M-am oprit, apoi am întrebat: Şi cu mine cum stă treaba?

Iar a ridicat din umeri.

— Nu faceţi decât să vă apăraţi unii pe alţii.

— Să ne apărăm? De ce anume?

— De realitate.

A zis-o intenţionat pe un ton cavernos, făcând cuvântul să răsune de parcă l-ar fi rostit într-o peşteră pustie.

N-am mai insistat, fiindcă părea să n-aibă rost – Ryan se pilise, ceva din mesajul lăsat de Debbie Schaffer îl agasase, asta dusese la tirada lui rostită cu voce stinsă despre colegii noştri de clasă – atâta tot. Ryan locuia în Northridge, un loc, pot să recunosc, nu atât de dezirabil precum Beverly Hills,

iar tatăl lui, la drept vorbind, nu era vreun producător celebru de filme, vreun director de studio sau vreun dezvoltator imobiliar înstărit şi, spre deosebire de toţi colegii lui de clasă, Ryan îşi lua de obicei o slujbă pe timp de vară, dar îl socotisem mereu unul dintre noi şi avea ceva ce întâlneai la foarte puţini elevi din Buckley, doar la doi sau, hai, la trei de fapt, iar acest ceva era frumuseţea fizică – după orice alt lucru neîmplinit ar fi tânjit Ryan, unul singur rămânea în picioare în privinţa lui: era frumos. Şi mă îndoiesc că Ryan ar fi dat asta la schimb pentru conacul din Bel Air al lui Debbie Schaffer, pentru iahtul lui Dominic Thompson sau maşina Porsche a lui Robert Mallory. Am pus izbucnirea lui bizară pe seama celor cinci sau şase Corona, de vreme ce nu-l mai văzusem bând alcool [lână atunci. Credeam că asta dăduse apă la moară indignării lui domoale şi l-am lăsat în pace. Nu mai auzisem vreun ecou al conştiinţei sale de clasă în niciuna dintre conversaţiile pe care le avuseserăm în primăvară sau peste vară. Dar, mi-am zis, poate că-mi mai împărtăşise asta cândva şi pur şi simplu nu fusesem eu atent, poate fusesem prea pierdut în frumuseţea lui ca să-l aud cum trebuie şi să pricep cine era de fapt Ryan în afară de un corp, o formă, un trofeu erotic pe care voiam să-l câştig.

Până să înceapă o altă partidă de fotbal, Ryan s-a ridicat clă-tinându-se pe picioare, a adunat sticlele goale de lângă fotoliu şi, după ce le-a pus lângă chiuvetă, s-a lipit de mine, care eram în dreptul Matului, cu spatele la el, şi m-a cuprins cu braţele peste piept, frecându-se uşor de fundul meu. Şi-a cerut iertare murmurând, cu buzele atingându-mi pasager urechea, apoi m-a întors şi s-a lăsat în genunchi – era a şasea oară când făceam sex în acel weekend şi avea să fie şi ultima. Am adormit împreună, dar ştia că menajera o să se întoarcă la opt dimineaţa şi mi-a cerut să pun alarma. Când a pornit, la şapte şi jumătate, am deschis ochii şi m-am răsucit spre el, numai că plecase deja. Partea goală a patului a fost primul indiciu că Ryan Vaughn n-avea de gând să ia toate astea la fel de în serios ca mine – nu mă trezise la plecare, nu-şi luase rămas-bun, nu mă sărutase. Al doilea

indiciu a fost străfulgerarea de tristeţe şi de panică atunci când mi-am dat seama: mă îndoiesc că l-am afectat pe Ryan în acelaşi fel în care el m-a afectat pe mine.

10

Pe Katherine Latchford au descoperit-o într-un container de gunoi din spatele unei benzinării de lângă Redlands care nu mai fusese golit de o lună, cadavrul lui Sarah Johnson fusese îndesat într-o conductă de pe un şantier abandonat, la periferia oraşelului Simi Valley, iar rămăşiţele lui Julia Selwyn aveau să fie „etalate" într-un spaţiu mult mai public – au fost găsite pe un teren de tenis din parcul Shadow Ranch din Woodland Hills de doi liceeni de la Taft care voiau să joace câteva meciuri în zori – şi asta sugera că Mreajă se simţea din ce în ce mai în largul lui cu povestea pe care o crea şi că probabil voia să facă cât mai repede impresie. Băieţii de la Taft au crezut că obiectul de care se apropiau pe asfaltul verde era un manechin, ideea cuiva de glumă perversă, asta până au simţit un iz rânced şi au observat roiul de muşte care mişunau peste corpul deshidratat, proptit în plasă, cu picioarele desfăcute; era un craniu cu mult păr, orbitele goale, ochii fuseseră smulşi; de corp fuseseră capsate pagini de ziar, ca un fel de hârtie de împachetat, ascunzând mutilările – mai târziu aveau să le numească „alterări" şi „reconstrucţii" – la care fusese supusă Julia Selwyn. „Alterările" cu pricina nu au fost cunoscute până la publicarea în Times, pe parcursul aceluiaşi an, a unei serii de articole despre Mreajă, umplând golurile şi răspunzând unor întrebări care măcinaseră lumea în tot acel timp, deşi nu treceau la descrieri complete şi detaliate şi rămâneau întotdeauna vagi, fiindcă amănuntele privitoare la respectivele „alterări", „reconstrucţii" şi „asamblări" ar fi fost prea obscene şi tulburătoare pentru un aşa-numit ziar de familie.

În săptămâna în care s-a găsit cadavrul lui Julie Selwyn, cei de la LAPD au confirmat că primiseră două apeluri telefonice de la suspect ori suspecți („tărăgănarea gâjâită” din vocea „falsă” a suspectului, vocea care recunoştea că săvârşise faptele, că va comite mai multe, aveau să fie confirmate în articolele următoare) şi că porecla atribuită suspectului era – de două ori enunțată ca glumă în dosarul secției de poliție Hollywood a poliției metropolitane – Mreajă. După aceea, a apărut în Times o fotografie a scrisorii scrise de mână, cu litere nesigure, ca de copil, şi obscenitățile acoperite cu bandă neagră, în care făptaşul admitea că el „şi prietenii lui” o răpiseră pe Julie Selwyn când se îndrepta spre maşina personală, plecând de la o petrecere de pe o stradă aflată pe un deal din Encino – nu departe de Haskell Avenue, am reținut. Nu s-a făcut public pasajul în care Mreajă intra în amănunte cu privire la ce-i făcuse, lucruri pe care doar el ar fi putut să le ştie – amănunte care-i confirmau vinovăția –, şi la ce nu izbutiseră liceenii de la Taft să vadă sub hârtia de ziar capsată de rămăşițele corpului fetei. Singura chestie scăpată în presă – şi care n-a fost probată în acel prim an – suna atât de straniu, încât lăsa impresia că fusese născocită, o legendă urbană, ceva asemănător cu litrii de spermă care, se zice, fuseseră extraşi din stomacul lui Rod Stewart, dar şi mai dătătoare de fiori: peştii din acvariul lui Katherine Latchford, care se făcuseră nevăzuți cu o săptămână înainte de dispariția ei (şi după ce un afiş cu albumul One Step Beyond de la Madness fusese lăsat în fața uşii casei părinților ei de pe Coldwater Canyon din Studio City), îi fuseseră introduşi în vaginul care a fost sigilat ulterior cu o cantitate generoasă de prenadez.

Întrebările din acea săptămână de septembrie se înmulțiseră: Unde fuseseră ținute cadavrele pe parcursul celor opt săptămâni dintre răpire şi descoperirea acestora? Cum fuseseră conservate atât de bine? Când fuseseră, de fapt, omorâte fetele? Los Angeles Times mai confirma că molima de atacuri la domiciliu care bântuise în vara lui 1980 şi începutul iernii lui 1981 prin oraş, revenind la finele primăverii acelui an, oprindu-se din nou şi începând abia în

a doua săptămână a lui septembrie, era cu siguranță legată de omoruri, de vreme ce se confirmase că victimele, în săptămânile de dinaintea dispariției, se plânseseră de apeluri telefonice suspecte, că mobila prin dormitoarele lor fusese mutată, că primiseră daruri misterioase – în cazul lui Sarah Johnson un poster cu dublul album al celor de la Public Image Ltd, intitulat Second Edition, iar pentru Julie Selwyn un afiş promoțional cu albumul Three Imaginary Boys al trupei The Cure – şi, cel mai rău prevestitor, dispariția mai multor animale de companie din cartierele învecinate, care aveau să fie mai apoi sacrificate. Se observase şi faptul că niciuna dintre cele trei fete, victimele criminalului, nu mai fusese atacată în prealabil de cel care intrase prin efracție în casele lor.

În săptămâna aceea a început să-mi dea târcoale, uşurel, frica, deşi, în felul în care fusese prezentat Mreajă în presă – o confirmare a răutății –, exista un element care făcea ca totul să vibreze în surdină a melodramă, şi aproape că mă încânta atmosfera care se închegase: tensionată, un pic primejdioasă, cumva sexuală. Mă apucasem să conturez o intrigă inițială pe marginea acestor omoruri grețoase care păreau ca desprinse dintr-un film, mai ales când puneam „I'm so afraid" de Fleetwood Mac în casa pustie de pe Mulholland, prăjit cu diazepam, umblând de colo-colo pe verandă, imaginându-mi că mă urmăreşte cineva, acompaniat de jelania chitarei solo a lui Lindsey Buckingham, care răsuna peste măgură, peste eucalipți şi jacaranda, dar intriga asta s-a dovedit inconsistentă şi, nu peste mult timp, am ajuns să cumpr iarbă de la Jeff Taylor ca să adorm mai uşor, amorțindu-mi teama care cobora peste mine în clipele de după ce mă întindeam în pat şi stingeam lumina, imaginându-mi peste tot sunete, pe Mreajă dând buzna în casă, fiindcă ți-a venit rândul, avea să rostească deasupra mea masca de ski, cu vocea aceea oribilă, tărăgănată şi cu ochi holbați de demență.

Am fost derutat, dar şi zguduit de faptul că descoperirea lui Julie Selwyn şi a legăturii ei cu celelalte două fete ucise nu era discutată mai mult la Buckley, că nu i se oferă

greutatea pe care credeam c-o merita. Mi se părea că lumea nu acordă suficientă atenție; mulți ştiau că Julie Selwyn fusese găsită moartă şi sunt sigur că unii auziseră de legătura dintre ea, Katherine Latchford şi Sarah Johnson, dar Susan şi Debbie nu erau la fel de interesate ca mine şi asta m-a dezamăgit. Când le întrebam ce părere au despre ceea ce eu numeam „cazul" sau despre Mreajă, nici nu ştiau despre ce vorbesc, aveau altele pe cap; îmi deturnau interesul trecând la planificarea petrecerii lui Susan, la o trupă pe care voia s-o vadă Debbie în centru sau la misteriosul Robert Mallory (dar numai dacă Thom nu era de față, am observat), întrebându-se amândouă dacă-mi revenisem pe deplin după weekendul în care-i spusesem lui Debbie că nu mă simt suficient de bine cât să mă văd cu ea – zilele pe care mi le petrecusem în mare parte gol, cu Ryan Vaughn. Le-am deturnat deturnările.

Debbie, Susan şi cu mine luaserăm loc în umbra Pavilionului, la prânz – Thom era la altă masă, înconjurat de coechipierii Grifoni, inclusiv Ryan, şi mă scotea din sărite că Ryan nu aruncase şi el o privire spre mine, care mă aflam la doar o masă distanță, măcar să mă bage în seamă cât de cât, Debbie era ocupată cu o temă restantă, cu pixul scanând iute o foaie liniată, aruncându-şi totodată privirea pe un manual deschis în față, în vreme ce Susan frunzărea un număr recent din Rolling Stones cu Jim Morrison pe copertă (titlul spunea „E beton, e sexy şi e mort") şi, cu toate că Jim murise de mai bine de un deceniu, redescoperiserăm trupa The Doors şi acum aveam cu toții albumul The Greatest Hits, iar lista de piese pentru vară şi toamnă era presărată cu „Light My Fire", „Break On Through" şi „L.A. Woman". Țin minte că l-am observat în ziua aceea pe Robert Mallory la distanță, intrând în scuar, şi l-am urmărit cu privirea până s-a oprit în dreptul lui Matt Kellner, care avea căştile pe urechi şi, ca de obicei, stătea la soare. A schițat din cap un semn de salut în direcția lui Robert, care s-a aşezat alături, a scormonit într-o cutie cu pătrățele albe şi negre şi a scos din ea un sendviş. Matt, cu chipul palid, cu obraji aproape scobiți, s-a lăsat pe spate lipindu-se cu spinarea de zid şi şi-a

tras pe nas ochelarii de soare Ray-Ban, transmiţând, fără să scoată o vorbă, un singur mesaj: nu vreau să fiu deranjat. Privind în urmă, odată ce anumite detalii despre ceea ce precedase crimele urmau să fie publicate, aveam să-mi dau seama – prea târziu – că cineva îşi făcuse de lucru cu acvariul lui Matt, că i se mutase mobila şi că-i dispăruse pisica, dar în momentul acela încercam din răsputeri să nu mă mai gândesc la Matt Kellner, aşa încât pur şi simplu n-am pus lucrurile cap la cap de la început, în parte şi pentru că Mreajă nu omorâse decât femei, Matt nu se potrivea cu profilul şi prea stăruitoare era obsesia mea pentru Ryan Vaughn, care mi-l ştersese din minte pe Matt, la fel ca şi cea pentru Robert Mallory, eclipsând orice altceva.

Răsfoiam ediţia de dimineaţă a ziarului Los Angeles Times şi am adus vorba de Julie Selwyn şi de entitatea asta apărută pe nesimţite care-şi asuma responsabilitatea pentru intrările prin efracţie şi pentru dispariţia animalelor, pe lângă cele trei omoruri, iar fetele pur şi simplu n-au reacţionat cum m-aş fi aşteptat. „Mda”, au îngânat amândouă, aruncându-şi ochii asupra pozelor din ziar – ”Era o fată drăguţă”, a zis Susan, confirmând că ştiau cine fusese Julie Selwyn – şi totuşi Debbie s-a întors la tema ei, iar ochii lui Susan au sărit la articolul despre Jim Morrison din Rolling Stones, ceva mult mai interesant ocupându-i în acel moment mintea. Când l-am menţionat din nou pe Mreajă, n-au ştiut despre ce vorbesc – luaseră la cunoştinţă că se găsise un cadavru pe terenul de tenis din parcul Shadow Ranch, dar nu aprofundaseră ştirea, nu ştiau că cel care o omorâse pe Julie Selwyn comisese şi alte două crime. Pluteam pe deasupra tuturor, eram singurul dintre noi căruia-i păsa de crimele alea, în vreme ce privirile îmi erau atrase în direcţia lui Robert Mallory, aşezat inocent la umbra unui nuc, într-o după-amiază caldă de septembrie, văzându-şi de prânz, cu Matt Kellner alături. M-am întrebat de ce Robert nu ni se alăturase, de ce nu se aşezase lângă mine, Debbie şi Susan, la masa de sub Pavilion. Părea că printre noi s-ar fi aflat o prezenţă pe care nu voia s-o tulbure şi mi-am zis: să vezi că de Susan e vorba. Mai că l-am chemat la noi – lui Matt nu i-

ar fi păsat –, dar mi-am dat seama că nu-l voiam lângă noi, fiindcă era ceva aiurea cu el şi aveam groaznica premoniție că Susan Reynold era pe cale să se îndrăgostească. M-am întors la articolul din Times, frustrat că doar mie părea să-mi pese.

Dar poate că în California eram sătui până peste cap de atâția criminali în serie care circulaseră prin zonă în anii 70 şi '80, intersectându-se unii cu alții pe autostrăzi, prin canioane şi pe

bulevarde, vânând autostopişti pe plaje ori prin stații de autobuz, prin bistrourile benzinăriilor sau ieşind din baruri pe şapte cărări, din Glendale până în Oceanside, din Westminster până în Redding, din Cathedral City până în Long Beach, răspândind cadavre mutilate, torturate cu țevi de oțel şi cioburi de sticlă, prin gropi de gunoi, dune de nisip, păduri şi de-a lungul autostrăzii 395 – un timp de dinaintea supravegherii video, a telefoanelor mobile şi a identificării ADN, când criminalilor în serie li se permitea să fie degajați şi spornici: pe vremea aceea, numărul de omoruri comise individual sau de vreun duo putea urca spre douăzeci sau treizeci, cincizeci ori şaizeci. (Le-au înlocuit atacurile cu arme de foc.) Poate că Mreajă nu părea îndeajuns de primejdios cu doar trei omoruri confirmate şi poate că toată lumea în jurul meu se simțea nespus de tânără şi invincibilă şi de-aia ştirile despre victimele inițiale nu reuşeau să dea naştere discuției pe care o consideram eu nimerită. Aşa că nu prea interesa pe nimeni subiectul, nici măcar după conferința de presă sau după acel weekend în care au ieşit la iveală noi detalii înfricoşătoare prezentate de Los Angeles Times într-un lung material. Susan îşi vedea cu sârg de plănuitul petrecerii acasă la ea, în Beverly Hills, pe North Canon Drive, chef în privința căruia doar Susan, Debbie, Thom şi cu mine ştiam că era dat de fapt în cinstea lui Robert Mallory. Ca să păstrez un aer de inocență extenuată, în săptămâna aia am făcut tot ce-a vrut Debbie şi am însoțit-o pretutindeni, fiindcă mă calma – la Buckley nu mi-a dat pace o clipă, apucâhdu-se să-mi aranjeze şuvițele de păr, să-mi îndrepte cravata, aplecându-se şi sărutându-mă pe buze la adunarea de

dimineață, unde avea la dispoziție cel mai mare număr de spectatori, şi ținându-mă în neştire de mână în drum spre sala de clasă ori spre mesele de sub Pavilion, unde stăteam cu Thom şi Susan, uneori şi cu alții, mai ales cu membri ai echipei de fotbal, în vreme ce deveneam din ce în ce mai conştient că nimeni nu vorbeşte despre Mreajă.

În acea săptămână am simțit că ceva se schimbase între mine şi Ryan – ne creasem o poveste solidă în doar două zile, simțisem, văzusem şi gustasem totul unul cu celălalt, dar acum părea mai timid, mai puțin impulsionat decât aş fi crezut c-o să fie. În niciun

caz n-am presupus că Ryan se va metamorfoza într-un nemernic cu obrazul gros după cele experimentate împreună – după spargerea gheții –, dar m-a surprins cât de discret şi reticent devenise în campus, parcă temându-se că cineva ne ținea sub observație, ne studia reacțiile, căuta indicii în felul în care ne uitam unul la altul, iar obişnuitul zâmbet pe care mi-l oferea pe hol sau la vestiare a devenit un rânjet înțepenit, care s-a preschimbat la rându-i într-unui opac – părea că şi uitatul la mine e o nouă sursă de nervozitate, ca şi cum asta l-ar fi putut da de gol în ochii celui care ne urmărea, ai vânătorului nostru secret, sau poate că Ryan nu era decât, în cuvintele lui, „practic" şi „pragmatic" şi dorea să se asigure că filmul în care jucam se derula fără oprelişti şi eschiva asta nu era decât spre binele lui Debbie şi, prin urmare, al meu; ar fi trebuit deci, la nivelul ăla, să fiu recunoscător. Şi totuşi, în săptămâna aceea, după şcoală, ne-am tot întors dornici la casa de pe Mulholland şi, chiar şi în prezența Rosei, care-mi pregătea cina în bucătărie sau împăturea prosoapele în debara, Ryan a intrat fără reținere cu mine în dormitor, unde am încuiat uşa, am tras jaluzelele subțiri, venețiene, ne-am dezbrăcat şi ne-am futut la repezeală, dându-ne drumul în câteva minute, cu gura apăsată pe a lui, încercând să înec sunetele pe care le scotea, cu trupul încordat, slobozindu-se.

Sexul din săptămâna aceea a înlocuit timpul pe care-l petreceam împreună la ora prânzului în campus, iar Ryan nu mi s-a mai alăturat niciodată la masă, preferând să stea cu

Dominic, Doug şi Kyle atâta vreme cât eu mă aflam în compania lui Thom, Susan şi Debbie, uneori a lui Jeff Taylor şi Tracy Goldman, iar Jeff se uita la mine şi la Thom cum jucăm table în vreme ce fetele plă-nuiau cu Tracy bairamul lui Susan. Apăreau mereu detalii noi, piedici nevăzute, dramolete fără sfârşit despre nimic important – hotărâseră să-i invite şi pe cei din clasa a unsprezecea, aveau de gând să comande sushi, adăugau piese în playlist. Nu le menţiona nimeni pe fetele moarte. L-am întrebat pe Ryan, la vestiar, ce părere are despre descoperirea cadavrului lui Julie Selwyn şi despre apariţia în peisaj a lui Mreajă, s-a uitat la mine fără pic de tulburare pe chip şi mi-a spus că nu ştie cine-i ăla. După aceea, privirile ni s-au întâlnit şi dorinţa a electrificat spaţiul dintre noi, el a icnit şi a dat din cap, iar eu, involuntar, am făcut la fel. A zis încetişor:

— Aş vrea să mai trec pe la tine.

Aşezând în dulăpior două manuale, am îngânat la rândul meu:

— Da, vreau să-ţi simt gustul pulii.

Şi asta l-a făcut să tresară un pic, apoi a întrebat repede:

— Mda, vrei să te fut iar?

N-am mai fost în stare să scot vreun cuvânt, aşa că am dat din cap şi mi-am făcut de lucru cu ceva din dulap. Iar el a pornit spre următoarea oră fără să mai zică nimic. Mereu mă îmbujoram şi trebuia să-mi controlez respiraţia.

Am mai observat că în săptămâna aceea din toamna lui 1981 i se întâmpla ceva şi lui Susan Reynolds. Un alt fel de frumuseţe începea să se arate; ceva sclipea înlăuntrul ei, parcă era o strălucire nouă şi nu ştiam exact de unde izvora: pe măsură ce trecea prin al şaptesprezecelea an de viaţă părea din ce în ce mai frumoasă; avea în mişcări o încredere răpitoare şi lipsită de efort. Nu reacţiona la ce se întâmpla în jur, nu era surprinsă sau tulburată de niciun lucru – nu făcea decât să leviteze calmă prin lumea noastră, un pic fumat, şi asta-i dădea o aură sexuală şi mai pronunţată, îşi aranjase părul altfel, nu-mi dădeam seama cum, nici n-o întrebasem, dar acum buclele erau mai scurte, poate şi machiajul ceva mai pronunţat – în jurul ochilor, pe buze –,

rămânând totuşi subtil. Nu purta aproape niciodată sacoul uniformei şcolare – mare parte din fete şi mulţi dintre băieţi renunţaseră la ele după ce începuseră cursurile, fiindcă erau prea groase ca să le porţi tot anul, punându-le în schimb în dulapurile din vestiar –, dar uniforma completă era obligatorie pentru toţi elevii cu ocazia adunării generale de dinainte de prânz, unde se rosteau Jurământul de Credinţă şi rugăciunea specifice şcolii, şi acolo am băgat de seamă că Susan, chiar şi pe sub blazerul liceului Buckley, purta o variantă nouă a bluzei albe ce făcea parte din uniforma fetelor şi că bluza aceasta era mai diafană şi mai elegantă decât a celorlalte colege; acum, cu doi-trei nasturi lăsaţi deschişi (şi nu doar cel mai de sus), îi puteam vedea clar despicătura sânilor, aşa cum, mi-am dat seama, intenţionase chiar ea să vedem. Dar nu făcea treaba asta spre delectarea lui Thom Wright, ci, am realizat temător, a altcuiva, cu toate că nu era încă un lucru dovedit, am simţit că era pentru Robert Mallory, la fel şi fusta gri şi scurtă, care-i venea acum până în susul coapsei, ca lui Debbie Schaffer.

Când m-a izbit această realizare, în miercurea de după săptă-mâna pe care o petrecusem cu Ryan – stăteam de vorbă cu Susan sub clopotniţă, în faţa bibliotecii –, mi-am pierdut o clipă concentrarea şi am ratat ce-mi spunea în momentul respectiv, holbându-mă la decolteul ei şi apoi silindu-mă să fiu atent, să încuviinţez din cap şi să fiu de acord cu propunerea ei. S-a oprit, m-a privit întrebătoare şi a întrebat:

— Chiar? Ce-am spus acum?

Nu voiam să ştie că pierdusem şirul spuselor ei cu cel puţin un minut în urmă, dar când am făcut contact vizual şi am privit-o absent, a oftat nemulţumită.

— Of, Bret, a zis. Ce-o să ne facem cu tine?

— Ce-o să vă faceţi cu mine? am întrebat, ridicând din umeri. Ceva idei?

— Te simţi bine? Ce-ai avut?

— O gripă, am zis. Un virus. Nimic grav.

— Ai dispărut.

— Am fost tot timpul la mine în dormitor…

— De ce n-ai vrut să vină Debbie pe la tine? a întrebat Susan. Să-ți aducă chestii, să aibă grijă de tine...

M-a deşteptat o pulsație de iritare, fiindcă Susan ştia ceva ce nu voia să recunoască – mi se părea că mă tachinează chestio-nându-mă aşa, de parcă ar fi bănuit că-l ascund pe Ryan Vaughn. Am simțit în piept apăsarea uşoară a anxietății când m-am uitat la ea şi am scuturat apoi din cap, dând din umeri, jucând un rol.

— N-a fost nevoie, am zis. Nu era nevoie să se deranjeze. N-am vrut să-şi piardă timpul. Am adăugat: Mă descurcam.

— Nu cred că ea ar fi văzut asta ca pe o pierdere de vreme, a zis Susan. Adică... tu fiind iubitul ei, nu crezi că am dreptate?

Am privit-o țintă, întrebându-mă ce are de gând. Acel „nu crezi că am dreptate" din capătul frazei crea o dimensiune negativă, făcea să pară că ştie că nu sunt de fapt iubitul lui Debbie; era o provocare. M-am gândit s-o ajut să grăbească conversația spre locul în care voia s-o ducă, dar mi-am dat seama că erau prea multe gropi între noi doi şi că nu voiam ca vreunul să cadă în ele.

— Asta e, n-am avut chef, am zis degajat, uitându-mă dincolo de ea, în parcare.

Am ochit Porsche-ul negru al lui Robert de parcă privirea mi-ar fi fost atrasă fără voie spre maşina care lucea în soare.

— Dar ea a avut, a zis Susan. A avut chef să vină să te vadă.

La asta te-ai gândit? Apoi, după un moment de pauză: Ți-ar fi fost aşa greu s-o laşi să vină la tine sâmbătă sau duminică?

Am rămas tăcut, mulțumindu-mă să mă uit lung la ea. Mă privea cu ochii ei verzi şi ficşi, pe gene avea un strat subțire de rimei, aştepta să zic ceva şi brusc am simțit o deznădejde care nu putea fi eradicată. Părea aşa de profundă că n-avea sens nici măcar să-ncerc. Am tras aer în piept, zgâindu-mă la ea. Iar ea s-a holbat la mine în continuare, răbdătoare, aşteptând un răspuns. Unde era participantul tangibil, iubitul dornic care plănuisem să devin tot restul anului? Unde era actorul care se lăsa în voia pantomi-mei?

Dar mi-a ieşit fără niciun efort – am tras aer în piept, am zâmbit larg, cu toate că vedeam discuția asta ca pe un soi de tragere la răspundere, şi am zis voios:

— N-am vrut să ia şi ea ce-oi fi avut eu, aşa că de fapt eu am fost iubitul grijuliu.

— Dar ce simptome ai avut? Ce te-a durut? a întrebat îngrijorată.

— De ce? am tresărit. Durere de cap. Greață. Am crezut că am luat ceva.

A urmat o pauză lungă, încărcată cu o puzderie de lucruri nespuse. Cum ajunseserăm în punctul în care lucrurile pe care voiam să ni le spunem pluteau în pauzele care dominau conversația?

— în fine, mă bucur că ți-ai revenit, a zis Susan. Ne-am făcut griji că n-ai răspuns la telefon tot weekendul. Ştiu că lui Thom nu-I prea place să vorbească la telefon, dar noi doi, de obicei, vorbim.

— Păi ştiu, dar am primit mesajele tale, aşa că...

Am lăsat-o în aer. Nu mai aveam încotro s-o duc.

— De ce n-ai răspuns? Când te-am sunat. Sau când te-a sunat Thom.

— Susan, am zis.

Mi-a ieşit ca un avertisment, ceea ce se prea poate să fi vrut să fie.

— A fost un sfârşit de săptămână cam ciudat. Parcă dispăruse toată lumea.

— Da? am întrebat şi am început să păşesc cu ea prin parcare.

Cum adică?

— Păi, Jeff a plecat în Malibu cu Tracy, Robert era în Palm Springs la mătuşa lui, Thom n-a dat de Ryan. Tony şi Kyle au fost de negăsit.

A făcut o pauză când ne-am apropiat de maşina ei.

— Tatăl lui Ryan a zis că avea de gând să petreacă weekendul la un prieten, dar nu ştia la cine. Ai idee?

Robert era în Palm Springs la mătuşa lui. De unde ştia asta? De ce-l trecuse pe Robert pe lista prietenilor absenți? De ce-mi spusese asta pe un ton atât de firesc? Dar mă

întrebase de Ryan, de locul în care ar fi putut să plece în weekend, şi acum trebuia să-i răspund.

— De ce nu-l întrebi pe Ryan? am zis. Eu de unde să ştiu?

— Credeam că v-aţi împrietenit, voi doi.

— Păi, ce să spun? Chiar nu ştiu. Nu ştiu pe unde a umblat Ryan.

N-a răspuns imediat, iar sincopa aia de tăcere însemna că procesează ce-i spusesem. O minciună.

— în orice caz, mă bucur că eşti bine...

— Susan, am început eu ţinându-mi ochii închişi. Hai s-o lăsăm baltă, bine?

— Să lăsăm ce? a întrebat cu aparentă nevinovăţie.

— Am şi eu viaţa mea, am zis. Dacă vreau să-mi petrec weeken-dul de unul singur, să lucrez la carte sau s-o ard doar eu cu mine, chiar sper că nu te deranjează şi că nu trebuie să dau socoteală pentru nimic.

M-am oprit, apoi i-am dat înainte, întărâtat:

— Poate că nici măcar n-am fost bolnav! Poate m-am simţit de milioane şi am vrut un pic de singurătate. E OK cu toată lumea? Sau am făcut ceva greşit? am zis scoţând la înaintare buza

de jos, ca un copil admonestat, şi am continuat cu voce de bebeluş: Am fost băiat rău, Susan? Am făcut ceva rău?

— Nu, a zis cu aceeaşi voce domoală, netulburată – dacă o perturbasem, nu se observa. Absolut deloc, Bret.

— Ce-am făcut weekendul trecut n-are de-a face cu Debbie.

— Păi da, asta-i destul de evident, a îngânat ea şi a păşit spre BMW-ul alb.

— Ei, hai... am zis şi am întins mâna ca s-o întorc din drum.

Şi-a tras braţul din strânsoarea mâinii mele, şi-a pus cărţile

pe capota maşinii şi abia după aia s-a întors să mă privească.

Eram pe cale să mai zic ceva, dar a întins mâna şi mi-a pus un deget pe buze. Un gest dramatic pe care ni-l făceam unul altuia indicând că nu era nevoie să auzim ce voia să

spună celălalt fiindcă ştiam deja răspunsul şi acesta n-ar fi schimbat nimic sau însemna că persoana cealaltă ar fi făcut bine să nu mai pună întrebări care n-aveau să-şi găsească răspunsul. Ne amuzase întotdeauna gestul şi conştiinţa acestui fapt ne-a făcut pe amândoi să zâmbim ca nişte amanţi dintr-un film de duzină.

— Nu-i nevoie să zici nimic, a şoptit Susan. Eu sunt în regulă, Bret, cu orice vrei tu să faci. Eram doar curioasă, însă nu-i nevoie să zici nimic.

Degetul ei răcoros, lipit de buzele mele, m-a dezarmat total şi anxietatea pe care o simţisem, pâcla de furie care se formase în jurul meu s-au disipat în câteva secunde. Am dat afară aerul din piept, iar ea şi-a retras degetul şi a coborât mâna.

— N-am nimic de spus, am zis. Poate că asta mă face vinovat.

— Ţinem secrete? a întrebat deodată. Parcă nu existau secrete între noi sau aşa am crezut eu, în fine, poate unul sau două. Dar avem secrete acum?

Secretul tău e în siguranţă cu mine, ţin minte că-mi spusese Susan în Westwood, anul trecut, şi nu apucasem s-o întreb la ce se referă. Apoi m-am gândit la Robert Mallory şi la presupusele sentimente pe care Susan le nutrea pentru el – un lucru pe care, la drept vorbind, îl auzisem doar de la Debbie Schaffer, de la nimeni altcineva. N-aveam nicio dovadă în afară de ce-mi spusese Debbie în timp ce stătea cufundată în jacuzzi, cu două weekenduri în urmă, când îmi dăduse de înţeles că Susan l-ar plăcea. Şi, cu toate că mă jena faptul că Robert le spusese lui Susan şi lui Thom că m-am ţinut după el pe Ventura Boulevard în după-amiaza primei zile de şcoală, nu-i văzusem de fapt niciodată împreună în acele prime săptămâni din septembrie, aşa că nu exista nicio probă care să susţină ipoteza că Susan ar fi avut sentimente pentru el. Uneori trebuia să mă calmez când simţeam că încep să brodez povestea asta în mintea mea şi uşoara paranoie cu care Robert conspirase să mă învăluie. Auzi chestii care nu-s aici de fapt... Asta era treaba unui scriitor.

— De ce dai o petrecere pentru Robert Mallory? am întrebat în şoaptă.

— Hai, lasă asta, a mormăit ea. Pe bune?

— E parte dintr-un secret? am întrebat.

A deschis portiera, a alunecat în spatele volanului, am observat cât de scurtă era fusta ei înainte să tragă uşa şi m-am lăsat iarăşi cuprins de acea nelinişte care avea de-a face cu presupusele ei simțăminte pentru Robert, care, pentru mine, erau confirmate pe deplin de petrecerea pe care o plănuia cu atâta meticulozitate. S-a uitat la mine după ce a coborât geamul şi a zis simplu, în vreme ce pornea maşina:

— Mai avem un singur an, Bret. Am privit-o cu ochi goi.

— N-o să mai fim pe aici decât un an, a zis.

Şi, la o săptămână după, în următoarea zi de miercuri, am ajuns să stau la discuții cu Robert Mallory – m-a abordat el, altfel nu s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva, adică n-aş fi inițiat eu, de bunăvoie, o conversație cu el. A fost pentru prima oară când am vorbit de când îl văzusem în spațiul de pe Melrose, unde-mi spusese degajat ce vrea să-i facă lui Susan Reynolds – s-o lingă în păsărică, s-o fută în cur, s-o facă să urle.

Asta s-a întâmplat la sport, care era a treia oră pentru cei de-a douăsprezecea, cea de dinainte de prânz şi singura din zi la care mergeau toți cei din ultimul an, însă cu băieții şi fetele de obicei separați. în ziua respectivă, tipii din clasa a douăsprezecea erau pe terenul Gilley, în vreme ce fetele se aflau în Pavilion, înotau, jucau volei sau poate că nu făceau altceva decât să asculte muzică şi să piardă vremea. La cei mari, ora de educație fizică era relaxantă şi participarea rareori solicitantă, comparativ cu clasele mai mici, unde era mai structurată şi participarea obligatorie. Cei din clasa a douăsprezecea erau adesea lăsați să facă ce vor – puteai să tragi de fiare, să joci tenis, dacă un grup de băieți voia s-o pună de o miuță sau de-un aruncat cu mingea li se putea alătura oricine avea chef şi mai erau unii țipi care nu făceau decât să stea la soare în tribunele mari care se înălțau pe uriaşa întindere drept-unghiulară de iarbă, mărginită de o pistă ovală, iar dincolo de pistă era un teren romboidal de

baseball, plus două peluze, după care, nesfârşită şi împâclită de smog, se răsfira, mai jos de noi, San Fernando Valley. Antrenorul Holtz sau antrenorul McCabe – amândoi cât se poate de hetero, deşi asta nu mă împiedica să am fantezii cu ei – monitorizau totul de pe margine, opriți lângă buturile care se înălțau deasupra plaselor de fotbal, cu fluiere la gât, cu mape în mâini, câțiva ţipi stăteau de vorbă cu ei despre meciurile din campionatul de fotbal transmise săptămâna aceea la televizor. Deasupra noastră, coaste împădurite împrejmuiau câmpul, întinse până sus, pe Mulholland, iar acolo singurele mişcări erau ale maşinilor ce înaintau silențioase prin Beverly Glen, care se curba în peisajul adiacent şcolii.

În ziua aceea, când am vorbit cu Robert Mallory, stăteam într-o tribună, după ce alergasem câteva ture, lungit fără tricou pe mine pe unul dintre şirurile de bănci – erau patruzeci cu totul, ridi-cându-se spre cabina crainicului – şi aproape că n-aveam ochi pentru nimeni altcineva decât pentru Ryan Vaughn, în tricou de sport decupat, cu emblema Grifonilor, aruncându-i o minge lui Thom care stătea la bustul gol, doar cu un şort roşu de Grifon pe el. Doug Furth şi Kyle Colson dădeau fără vlagă ture de pistă, iar Anthony Matthews se prostea cu Kevin Kerslake; azvârleau, nu ştiu de ce, mingi unul spre altul şi se fereau de ele pe terenul de baseball, unde steagul american atârna de un port-drapel înalt şi argintiu. La casetofon, lângă una dintre porți, se auzeau Tom Petty and the Heartbreakers, cu piesa „Here Comes My Girla ce răsuna în depărtare, iar eu mă minunam de abilitățile atletice ale lui Thom Wright, care tocmai sărea şi arunca o minge de fotbal înspre Ryan, cu grația unui balerin, şi Ryan fugea în spate, o prindea şi i-o arunca iarăşi lui Thom, care o prindea din alergare. Mai devreme, în ziua aceea, Ryan adusese vorba că vrea să treacă pe la mine după şcoală şi corpul mi se chircise de poftă când mă gândisem la el despuiat în dormitor; mi-am agățat privirea de el, şi-a aşezat palmele pe genunchi, gâfâind, apoi şi-a rotit privirea de-a lungul terenului până în susul tribunelor, unde m-a ochit, după care a întors repede capul, a strigat pe cineva –

fără niciun zâmbet, fără să-mi facă cu mâna, distanța nouă pe care o impunea între noi în public era limpede ca ziua şi am simțit un junghi uşor în piept, pe lângă o ditamai erecția mai jos şi câteva imagini ale penisului său roz şi țapăn, ud de saliva mea, ițindu-şi proeminența. Mi-am dat seama că nu-l văzusem pe Matt Kellner în ziua aceea, nici măcar la adunare – am aruncat o privire spre terenurile de tenis, apoi spre terenul de baseball, apoi spre cabinetul antrenorului, confirmându-mi că nu era pe nicăieri. „Tusk" răsuna acum din casetofon şi m-a dus cu gândul la Terry Schaffer şi la asemănarea lui cu Lindsey Buckingham şi am zâmbit de unul singur, privindu-l pe Dominic Thompson cum bate în pas de defilare pe ritmul piesei, alături de Jon Yates şi David O'Shea, întrebându-mă când mă va suna Terry Schaffer sau Steven Reinhardt să stabilească o întâlnire pentru scenariul pe care voia să-l scriu, şi m-am cutremurat de nerăbdare.

Când mi-am recăpătat concentrarea, după ce am recitit câteva pagini din Slouching Towards Bethlehem, l-am văzut pe Robert Mallory stând de vorbă cu Thom şi Ryan, tustrei în mijlocul terenului, înclinând capul când şi când, unii spre alții, Thom zâmbind non-stop cu gura până la urechi, radios, aşa de inocent şi de frumos, iar Ryan holbându-se pur şi simplu la Robert, şi mi l-am amintit şoptindu-mi ce ar fi vrut să-i facă în jacuzzi, în acea noapte de duminică, cu pula apăsând pe a mea, când ne mărturisiserăm fanteziile sexuale despre băiatul cel nou. M-am încordat, dându-mi seama că Robert plecase de lângă Ryan şi Thom şi că traversa acum terenul, îndreptându-se spre tribune. Apoi l-am văzut apucând-o pe trepte în direcția mea, sigur pe el, cu şortul roşul ridicat provocator, accentuându-i umflătura, cu ochii mijiți, de parcă nu m-ar fi văzut bine în timp ce urca legănându-şi nepăsător brațele. Dinspre casetofon, de la distanță, se auzea cântând Pete Townsend, „Let My Love Open the Door" şi, cu mintea mea de şaptesprezece ani, mi-am dat seama că încă nu-l văzusem pe Robert gol la vestiare şi că-mi doream cu ardoare asta, în ciuda uşoarei repulsii pe care mi-o inspira, dar dulapul lui se afla în cealaltă parte a vestiarelor şi d-aia nu pusesem încă ochii pe el. M-a salutat

dând uşor din cap când s-a aşezat pe o bancă, la un rând mai jos de mine, aruncându-şi privirea spre locul în care Valea se opintea în Munții San Gabriel, şi şi-a întins oasele, savurând priveliştea, îi simțeam parfumul – acel iz aparte de santal, cedru şi cenuşă s-a ridicat spre mine, acționând ca un narcotic. Tricoul cu însemnele Grifonilor era strâmt şi-i scotea în evidență bicepşii arămii, desluşeam pătrățelele şi pectoralii bine conturați, ochii mei i-au trecut în revistă coapsele musculoase, cu puțin păr şaten pe ele, apoi mi-am ferit privirea pentru că am dat cu ochii de albeața lenjeriei intime de sub şortul roşu, care s-a suflecat şi mai mult când s-a aşezat pe bancă.

— Mişto să stai cocoțat aici, a zis. Linişte. Nici țipenie de om.

A tăcut, scanând terenul şi siluetele micuțe împrăştiate pe gazonul imens. M-am prefăcut netulburat şi n-am zis nimic. Prezența lui nu-mi pica tocmai bine şi m-am gândit să-mi pun tricoul, dar m-am temut ca asta să nu pornească o conversație de care n-aveam chef – n-ai de ce să fii timid cu mine, Bret. Sfârcurile mi s-au întărit din cauza unei pale neaşteptate de vânt care a traversat tribuna, am lăsat deoparte romanul lui Joan Didion şi m-am aplecat în față, de parcă aş fi ascuns ceva. Robert reuşea mereu să-mi transmită o puternică stare de nelinişte.

— Ce faci aici, sus? a întrebat cu nevinovăție. Singur cuc?

— îmi ticluiesc următoarea mişcare, am zis pe un ton cât se poate de insipid.

La început a părut şocat că spusesem asta, apoi cumva nedu-merit, de parcă l-aş fi insultat. N-aş fi vrut să creadă ceva rău despre mine sau să-şi dea seama că-l evit. Voiam de fapt să fie calm şi-am realizat că fusese o neglijență din partea mea să-l întâmpin cu acele cuvinte, cu toate că m-a surprins presupunerea lui că vorbele mele s-ar fi referit la el. îmi ticluiesc următoarea mişcare. Pentru mine: Robert era uneori prin preajmă, alteori nu, şi totul era în regulă. Nu mă ridicasem de la masă când venise el, nu-mi ferisem privirea când am trecut unul pe lângă altul la vestiare sau prin pasajele de sub streaşină, ba chiar izbutisem să-i zâmbesc cu

diferite ocazii. Aveam două ore împreună (literatură engleză şi istoria Europei), el stătea în faţă, iar eu în spatele clasei şi n-am intrat niciodată în legătură. La Buckley mă alarmase cu adevărat doar atunci când îl văzusem vorbind cu Matt Kellner la adunarea de dimineaţă sau mâncându-şi prânzul cu el sub Pavilion. încercasem să pretind că acel Robert Mallory care mă minţise în privinţa prezenţei sale în cinema Village în urmă cu un an, acel Robert Mallory care profanase statuia şi acel Robert Mallory care rostise nişte lucruri obscene despre Susan Reynolds pur şi simplu nu exista. Era doar parte a eradicării generice pe care o puneam în practică: eradicarea sinelui meu real, preschimbarea mea în participantul tangibil care vede totul ca fiind normal. Faptul că se aşezase în faţa mea, că eram doar noi în partea de sus a tribunei care dădea spre Gilley Field şi că încă n-o luasem din loc era, speram, dovada că-l acceptasem.

— Atârn şi eu p-aici, am zis, îndreptându-mi spatele ca să-mi corectez poziţia. Am alergat vreo două ture. Apoi: Nu ticluiesc nimic.

— Mă întrebam eu pe unde te-ai ascuns, a zis întinzându-şi picioarele.

— Nu m-am ascuns, am protestat privindu-l în ochi.

Răspunsul mi-a ieşit pe gură ca o provocare. Faptul că Robert reuşea cumva mereu să-mi stârnească reacţia asta, mă scotea din sărite.

— De ce zici că m-am ascuns?

— Poate că m-ai evitat.

— De ce să te evit?

— Nu ştiu, a zis lăsându-se pe spătar. Poate am zis nişte chestii care nu ţi-au convenit.

A urmat un moment de tăcere.

— Cum ar fi?

— Poate am zis ceva în noaptea aia în club, a răspuns întin-zându-şi mădularele. Clubul ăla de pe Melrose.

Am hotărât să fiu sincer.

— A, faza aia? am exclamat fără să fiu explicit. Cred că nu sunt învăţat cu oameni care vorbesc aşa de prietenii mei.

— Aşa cum? a întrebat cu reală curiozitate.

— Ce-ai zis despre Susan, am continuat printre dinți, gesticulând. Rahaturile alea despre sex.

— Frățică, pe bune? Te-am jignit?

Şi-a îndreptat spatele pe bancă şi s-a uitat la mine confuz.

— Îmi pare rău că eşti aşa sensibil. Apoi: Nu-s decât un tip ca oricare altul.

A zâmbit: gropițe. De-aş fi fost într-un film, l-aş fi dorit pe loc, dar, în realitate, pretinsa lui nevinovăție era copleşitor de amenințătoare, fiindcă era atât de bine repetată încât nu părea firească. Asta acumula, ori de câte ori era prin preajmă, un soi de încordare: îi desluşeam prea bine jocul şi mă seca la culme că nimeni altcineva nu vedea asta. Mi-era frică de el – mă băga în sperieți, dar în afară de profanarea Grifonului, nu ştiam exact de ce exista acea frică. Poate fiindcă petrecuse ceva timp într-un centru de dezvoltare de lângă Jacksonville, într-a unsprezecea, şi asta îmi dădea fiori: nimeni nu ştia exact din ce motive. Poate că motivele erau cât se poate de inocente, poate că nu. îi promise-serăm totuşi lui Susan că nimeni n-o să aducă vorba de asta. Trebuia să ne prefacem că nu ştim istoricul lui, ca să-l protejăm: încă o absurditate în lumea falsă a vieții de la Buckley pe care participantul tangibil trebuia s-o accepte.

— Şi mai sunt şi alte chestii, am zis într-un târziu.

— Mai ce? Să auzim, a zis amuzat, iar apoi, cu ceva mai multă preocupare: Stai aşa. Tu eşti supărat pe mine, nu-i aşa?

— Supărat pe tine? Nu. De ce-aş fi supărat pe tine?

— Păi na, ai plecat de lângă mine în club şi...

— Nu-s supărat.

Am zis-o cu toată blândețea de care dispuneam.

— Atunci cum eşti? a întrebat imitându-mi tonul molatic.

— în niciun fel, am zis ridicând un pic vocea şi uitându-mă în altă direcție.

— Eu cred că ar trebui să încercăm să fim prieteni, a zis degajat. Tu nu crezi?

— A, da, da, sigur. Totul e în regulă, am spus. Da, ar trebui să încercăm să fim prieteni. M-am oprit, iar apoi am zis: N-am avea motive să nu fim prieteni, nu-i aşa?

— Bine.

A dat din cap.

Câteva clipe s-a lăsat tăcerea. Părea satisfăcut. Şi-a întins oasele şi s-a lungit pe bancă, lăsându-se scăldat de soare, lăsându-l să-i spele capul şi corpul, după care, dinspre terenul de baseball, am auzit piesa „Hungry Heart” a lui Bruce Springsteen. N-am recunoscut asta faţă de Robert, dar începusem să mă simt călcat pe nervi, prins în capcana unei discuţii false de la un capăt la altul – câştigase un concurs pe care el îl iniţiase venind acolo sus ca să mă întrebe de ce-l evitam, deşi n-o făceam. Mă băgase în ceva din care nu voiam să fac parte, începând o discuţie fără noimă, care mă pusese în defensivă. Fără să mă clintesc, am ridicat ochii spre el, care era de-a dreptul etalat pe bancă, aidoma unui un zeu grec, şi nu m-am putut opri să mă gândesc că Robert era conştient că mă lua în râs în alte feluri decât îi lua în râs pe Thom Wright şi Matt Kellner. Nu-mi pica bine paranoia pe care mi-o inspira şi totuşi îl găseam de un erotism de necontestat, un odor de preţ al dorinţei şi poftei trupeşti adolescentine şi uram că aceste sentimente opuse coexistau în mine. N-am făcut decât să-l ţintuiesc cu privirea în tăcere, întrebându-mă cum arată gol. A deschis ochii şi s-a holbat la mine, cu ceafa lăsată pe braţele încrucişate sub cap, fără să zică nimic: se tot zgâia aşa, surâzând. Dacă ar fi fost un băiat oarecare, aş fi socotit mişcarea asta drept o invitaţie.

— Matt Kellner mi-a zis că ai întrebat de mine. Că ai pus întrebări, am zis.

— A, da?, s-a mirat şi s-a holbat mai departe. Pe bune? a întrebat în şoaptă.

— De ce nu m-ai întrebat pe mine? am zis, sesizând că vocea îmi tremură uşor. Nu vorbi cu Matt, vorbeşte cu mine.

Robert a continuat să zacă acolo, scăldat în soare, şi-a întins un braţ alene sub tricou ca să se scarpine şi am surprins un crâmpei din abdomenul lui bronzat şi ferm, iar pătrăţelele şi dâra de păr care pornea din pantaloni spre buric îmi făceau cu ochiul. Şi-a închis ochii, părând să trateze cu calm ceea ce-i spusesem.

— Chiar? Ţi-a spus Matt? Ce am întrebat?

— Nu mi-a zis, i-am spus cu dezamăgire în glas. Dar ce voiai? Ce doreai să ştii despre mine?

— Cred că Matt e cam ciudatei, a continuat Robert, tot cu ochii închişi. Asta dacă mă întrebi pe mine.

Am aşteptat o clipă ca să-i răspund, uitându-mă lung la el.

— Ciudatei... e subiectiv.

— Cum adică? a întrebat zâmbind, dar curios, cu ochii încă închişi.

— Păi uite... sunt unii care cred că şi eu sunt cam ciudatei, am zis şi m-am poticnit, neştiind unde voiam să ajung. Şi mai e lume care... probabil... crede că tu eşti un ciudat. Iar o pauză. Nu ştiu. Ciudat... e subiectiv.

A ridicat din umeri. Nu mai era atent.

— Mda, posibil, dar cred că Matt a... întrecut o limită. Apoi, după o pauză: Către. Dubioşenie. Totală.

Ochii încă îi erau închişi.

— Tu nu-l cunoşti, Robert.

îi rostisem numele fără să vreau, dorind să ofer nişte emfază. Am regretat asta de-ndată. A deschis ochii şi s-a uitat la cer printre gene, după care s-a ridicat în capul oaselor.

— Dar tu îl cunoşti, aşa-i? După încă o clipă: îl cunoşti pe Matt.

Am ridicat din umeri. Nu ştiam ce să spun sau cât de mult să admit că avea dreptate.

— Ar trebui să staţi de vorbă, a zis Robert. Să vezi ce-i cu el. Cred că-i deprimat. Apoi: Nu l-am mai văzut. A lipsit în ultimele două zile.

— Cred că... fumează prea multă iarbă, am zis cu grijă. N-am observat să fi fost vreodată cu adevărat deprimat.

— Deci se pare că nu-l cunoşti pe bune, nu-i aşa? a zis Robert. Nu-i aşa?

Şi-a încrucişat picioare, apoi şi-a băgat mâna în şort să-şi aranjeze pula într-o poziţie mai confortabilă.

— A zis că v-aţi certat sau ceva de genul ăsta, a murmurat Robert. Dacă v-aţi certat... înseamnă că vă cunoşteaţi... A lăsat fraza să atârne în aer. Nu-i aşa?

— Dar din ce anume ne-am certat?

M-am holbat la mâna cu care abia îşi atinsese pula şi coaiele şi am simțit încă o săgetare de dorință. A ridicat din umeri.

— Vrei să-mi spui?

— Habar n-am despre ce vorbeşte, am zis uşor, iar mai apoi: Chiar ți-a zis asta? Chiar ți-a zis că ne-am certat?

Robert s-a uitat la mine. Preț de o clipă n-a spus nimic, după care a continuat:

— Nu ştiu Bret, pur şi simplu nu ştiu.

A zis-o clătinând din cap, țintuindu-mă cu privirea.

— Ce... nu ştii? am întrebat.

— Dacă eşti pe bune cu mine sau nu, a zis domol.

— Nu simt nicio obligație să fiu pe bune cu tine, Robert, orice ar însemna asta. Am zis, după o clipă: Ce l-ai întrebat pe Matt despre mine?

— Nici nu mai țin minte, a zis fără să mă scape din ochi. Poate că voiam să... iau, aşa, pulsul tuturor. E cam greu să fii tipul cel nou. Plus că nu ştiu dacă am făcut de la început o impresie de nota zece. Ție, adică. S-a oprit. Apoi: Ți s-a părut că m-ai văzut undeva unde n-am fost.

— Las-o baltă, am murmurat. Nu contează.

În clipa aceea mă simțeam departe de tot şi de toate.

— Eu încerc să mă port ca lumea, a zis molatic Robert. Chiar dacă... am auzit că tu ai o problemă cu mine.

Mi-am zis că ăsta e genul de conversație pe care o ai de obicei în vis.

— De la cine ai auzit asta? am reuşit să rostesc cu o voce calmă, dar un fuior subțirel de teamă a început să se învârtă în mine. Voiam să închei discuția, şi totuşi prezența lui mă ținea

pironit în tribună.

— Păi, uite... a început cu o oarecare ezitare, cică i-ai zis lui Matt că ceva e în neregulă cu mine. A zis asta rânjind. Ai vrea să-mi spui despre ce-i vorba?

Am înghețat.

— Cică i-ai spus c-ar trebui, probabil, să stea departe de mine.

Şi-a înclinat curios capul. Pe bune?

Am rămas pe bancă nemişcat, paralizat, până când o furie îndepărtată a început să mă reanimeze, aducându-mă mai aproape de realitatea momentului pe care-l împărțeam cu Robert.

— Am mai auzit şi de la Susan chestii, a continuat. Şi de la Thom.

— Ai auzit... ce? am întrebat păstrându-mi calmul, dar aveam pumnii încleştați, unghiile mi se înfigeau în palme.

— Că nu zic adevărul. Că sunt un mincinos.

O mânie cum nu mai simțisem vreodată s-a aprins în mine ca o vâlvătaie şi m-a lăsat fără grai. M-am zgâit la el, sperând că nu dădeam vreun semn că-mi păsa, de parcă nimic din toate astea nu m-ar fi necăjit câtuşi de puțin, eram prea meseriaş ca să dau fie şi o para chioară pe dramele şi bârfele jalnice ale tovarăşilor mei, dar chiar aveam draci pe Susan, pe Thom, pe mine însumi şi mă simțeam ruşinat stând aşa, în fața lui Robert – vorbiseră despre mine cu el, îi spuseseră că-l suspectez. Şi poate că Robert, oricât aş fi încercat să mă ascund, a simțit ruşinea şi furia din mine, fiindcă pentru prima oară de când îl cunoşteam s-a înmuiat, a devenit vulnerabil în feluri care m-au întors la clipa în care-l întâlnisem pentru prima oară, la baza Pavilionului, când venise pâş-pâş la masa noastră, cu orarul şi cu o hartă mototolită a campusului în mână, ca un copil rătăcit.

— Adică, uite, nu ştiu, a început cu blândețe. Cred c-ar trebui să vă spun nişte chestii, numai că... nu pot deocamdată.

S-a oprit. Era rândul meu.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, am răspuns abia respirând, încercând să-mi păstrez cumpătul.

— OK, mişto, e-n regulă, a zis, apoi, după o pauză, a întrebat: Dar crezi că-s mincinos pentru că am zis că n-am fost atunci la cinema? S-a oprit din nou, iar apoi: în sala unde credeai că m-ai văzut...

N-am mai îndurat şi m-am ridicat în picioare.

— Auzi, Robert? am spus, dorind să pun capăt conversației. Sunt cam... cu mintea-n altă parte săptămâna

asta. Chestiile astea nu contează. Nu-mi pasă de rahaturile astea. Mă macină alte faze. OK? Nu-i nimic care să aibă de-a face cu tine.

— Păi ce te macină aşa? a întrebat. Matt? O pauză: Ştii unde e?

— Nu, n-are de-a face cu Matt. Alte chestii, am zis făcând un gest vag cu mâna.

— Ce chestii? a întrebat.

Şi a întrebat asta cu o blândeţe pe care nu i-o mai percepusem până atunci în glas: era îngrijorat, părea că-i pasă şi că vrea să afle ce am pe suflet. Emana vulnerabilitate şi nu părea deloc forţată sau exersată – era autentică. O persoană reală stătea acolo, în tribună, aşteptând explicaţiile mele, aşteptând să-mi spun grijile, fricile, dorind să fiu deschis în privinţa lui Matt Kellner şi a motivului pentru care fusesem atât de distras de cu o săptămână în urmă şi până atunci, să dau glas lucrurilor care mă bântuiau.

— Fata găsită în Woodland Hills, am zis pierdut. Parcă nimănui nu-i pasă.

A urmat o tăcere lungă, cât a procesat ceea ce spusesem.

— Dar de ce le-ar păsa? a întrebat într-un târziu. O ştiau pe ţipă?

— Ştii despre ce vorbesc? am zis abia băgându-l în seamă, transportat într-o altă lume. Julie Selwyn?

— Mă întrebi pe mine? a zis. Nu pricep.

Iar am îngheţat. Atmosfera s-a complicat pe loc, ca şi cum o altă persoană l-ar fi posedat brusc pe Robert şi toate urmele de căldură şi vulnerabilitate care se manifestaseră cu câteva clipe în urmă se făcuseră nevăzute, înlocuite de cele trei feţe de dincolo de ochii lui săgetători. Era chipul inocent care mă cerceta printre gene, încercând să-şi dea seama care-i treaba cu Bret, apoi faţa care se uita la tot şi toate ca la un cadru de ansamblu, panoramic, unde toate piesele erau vizibile, puse în joc şi oferind un număr de trasee pentru navigat din punctul respectiv de observaţie, şi mai era şi chipul din ce în ce mai ostil al unui psihopat periculos, bolnav la cap, care fusese internat, încercând să se abţină şi căruia nu-i păsa de nimeni şi de nimic. Persoana asta

începuse să se uite la mine când a fluierat antrenorul Holtz, anunțând că se făcuse vremea să mergem la vestiare şi să ne schimbăm pentru pauza de prânz.

— Doar te întrebam dacă ştii despre ce vorbesc, am spus, trăgându-mi tricoul pe mine şi aplecându-mă după carte. Asta-I tot.

— Nu chiar, a zis cu o anumită încordare în voce. Vrei să-mi povesteşti?

Şi preț de o clipă mi-a venit să-i spun, dar mi-a trecut repede şi am fost întrerupți de Thom şi Ryan cu strigăte de pe teren, făcându-ne semn să ne dăm jos din tribună şi, fără nicio vorbă, Robert s-a ținut după mine cât am coborât în fugă treptele spre marginea pistei de atletism, unde cei doi se opriseră. Şi atunci m-am năpustit brusc spre Thom, l-am placat şi am căzut amândoi pe iarba de lângă pistă – după care n-am mai ştiut ce să fac cu furia mea. Dar când Ryan a strigat un „Hei" şi a încercat să mă tragă de pe Thom, şi-a dat seama că acesta se luase la trântă cu mine, preluase controlul, şi că începuse să râdă țintuindu-mă la pământ – Thom crezuse că mă prostesc şi că asta era răzbunarea mea pentru că mă buşise în spațiul de pe Melrose. Când subsuoara lui transpirată mi-a apăsat obrazul, astupându-mi nasul şi gura, ținându-mă strâns într-o îmbrățişare, cu fața la un deget distanță de a mea, ca să-i simt răsuflarea cu iz de lapte, atunci am încetat să mă mai zbat, am dat semn că mă predau şi m-am lăsat moale. Din privirile lui Robert şi ale lui Ryan mi-am dat seama că Thom îmi înțelesese greşit mişcarea – crezuse cu naivitate că furia mea era un giumbuşluc ridicol. Şi un fir narativ secret a început să se toarcă pe Gilley Field în clipa descolăcirii mele de Thom, şi această falsă istorie a celor întâmplate cu adevărat a fost purtată în coborâşul nostru de pe deal, în drum spre vestiare, unde trei dintre noi au pretins că se întâmplase cu totul altceva şi în niciun caz ceea ce se întâmplase de fapt.

În timpul prânzului, dorința mea de a-i lua la trei-păzește pe Susan și Thom pentru că-i mărturisiseră lui Robert Mallory ce spusesem despre el a fost deturnată de o neliniște vagă, un pic sâcâitoare, pe care o simțisem de fiecare dată când observasem absența lui Matt Kellner în săptămâna aceea și care-mi fusese confirmată încă o dată când ne așezaserăm sub Pavilion. Susan a ieșit cu cincisprezece minute mai târziu de la o ședință cu Dr. Croft și directorul Walters, arătând buimacă într-o manieră cât se poate de puțin probabilă pentru personajul feminin degajat și lipsit de emoții pe care-l întruchipa de obicei și, pentru prima dată în trimestrul acela, păruse nițel perplexă spunându-ne că Matt Kellner dispăruse – folosise cuvintele „e declarat dispărut”, de parcă ar fi fost vreo diferență reală. Mi se părea că „dispărut” sună mult mai sinistru fără cuvântul „declarat”.

Mi-am dat seama că informația furnizată de Susan, prin inter-mediul lui Walters și a lui Dr. Croft, confirma faptul că nu-l mai văzusem pe Matt în ultimele zile și nu doar că Datsunul lui roșu nu se aflase pe locul obișnuit din parcarea celor de-a douăsprezecea: asta întărea faptul că mașina nu fusese în parcare absolut deloc. Nu era la lucru doar imaginația mea dezlănțuită: mașina chiar nu fusese acolo, Matt nu pusese piciorul în Buckley de două zile, fusese dat dispărut și totul avea să fie anunțat în ziua următoare, la adunarea de dimineață a elevilor. în momentul în care Susan a zis asta, așezându-se la masă – lângă Debbie, Thom, Ryan și Robert –, am crezut c-o să mi se facă rău. Am băgat sendvișul din care mușcasem în punga de hârtie și m-am uitat lung la el, încercând să nu iau distanță de ceilalți; a trebuit de fapt să mă abțin de la a mă ridica împleticit de la masă și de la a mă prăbuși silențios în toaletele băieților, lângă holul mare al Pavilionului.

N-a observat nimeni că-mi scăpasem din mână sendvișul, nici că-mi încordasem mușchii. Toți se uitau la Susan, întrebându-se ce urma să zică: Matt Kellner dispăruse. Așa... și? Cu toate că mă luase groaza la auzul veștii, frica pe care o simțisem a părut la început mult prea dramatică, fiindcă

nimeni nu ştia ce se întâmplase – poate că a tras chiulul şi zace pe vreo plajă pe undeva, se bucură de ultimele raze de soare ale verii, prăjit şi liniştit, arun-cându-se în valuri şi băgând iarbă în draci. Deocamdată nu ştia nimeni – încă era o enigmă plutind pe un nor de speranță.

Am priceput şi că nu puteam să apar din cale-afară de preocupat sau alarmat peste măsură, fiindcă asta ar fi scos la iveală ceva, ar fi dezvăluit un secret, şi dacă mă lăsam pradă unui atac de panică (fiindcă presupuneam mereu ce era mai rău – nu credeam defel că Matt o să fie găsit în viață), asta ar fi însemnat începutul unei intrigi complicate care ar fi putut, în ultimă instanță, distruge tot ce fusese pus în joc, ceea ce încercam să salvez: să-mi păstrez statutul de iubit al lui Debbie, să fac sex în secret cu Ryan, să trec cu bine prin ultimul an de liceu, să-l monitorizez atent pe Robert Mallory dintr-o perspectivă neutră. Țin minte că în acel moment de după primirea veştii în legătură cu Matt, m-am uitat la Robert, care a intuit cumva c-o să fac asta şi s-a uitat înapoi la mine, cu o expresie încremenită care a durat mai mult decât mă aşteptam, apoi s-a întors spre Susan, care ne povestea ce-i spusese Croft. Buimăceala inițială care-i schimbase liniile feței cedase locul frumuseții posace şi netulburate când ne recita pur şi simplu informația şi totuşi am observat că Susan îmi tot arunca involuntar ocheade, uşor îngrijorată, în vreme ce punea pe masă puținele detalii cunoscute despre dispariția lui Matt Kellner, şi asta până când i-am azvârlit şi eu o privire chiorâşă, dorindu-mi să nu se mai uite aşa la mine. A părut apoi că se străduieşte să n-o facă şi, ca o actriță, a continuat să se adreseze unui public care părea relativ calm, nepăsător chiar, în privința dispariției lui Matt.

Când observase în condica de prezență că Matt nu mai fusese pe la Buckley în ultimele două zile, secretara lui Croft sunase acasă la familia Kellner, în Encino, întrebând dacă Matt urma să se mai întoarcă la şcoală, iar părinții lui Matt, Ronald şi Sheila, pe care nu apucasem niciodată să-i văd, darmite să-i cunosc, habar n-aveau de absența lui. Ştiam şi de ce: Matt era mai independent decât oricare dintre noi,

singurul care locuia solo într-o cabană cu piscină, cu garaj propriu, în spatele proprietății întinse de pe Haskell Avenue. în acest punct al adolescenței sale, Matt era supravegheat foarte rar de părinți – de fapt, nu-l auzisem să aducă vorba de vreunul dintre ei şi habar n-aveam din ce-şi câştiga taică-său banii. Motivul pentru care Ron şi Sheila Kellner nu ştiau că Matt lipsise două zile de la şcoală era tocmai acela că deseori le scăpa de sub ochi şi uneori trecea chiar şi o săptămână fără să-l vadă. Ce sugera dinamica asta era probabil doar un exemplu mai radical pentru ceea ce experimentam noi ca adolescenți pe la sfârşitul anilor 70 şi începutul următorului deceniu, când n-aveai de-a face cu părinții, uneori cu zilele; oricum, nu părea ceva deosebit de ciudat sau anormal – ai mei, de pildă, au lipsit pentru mai bine de două luni, fiind plecați într-un voiaj european prin toamna lui 1981, când aveam şaptesprezece ani, şi niciunul dintre noi n-a avut vreun motiv să facă mare caz din asta.

Unul dintre motivele pentru care lui Matt i se îngăduiau atâtea lucruri era faptul că avea note bunicele, scorul de evaluare pentru facultate era decent (şi, mai bine de-atât nici n-avea să fie – spre deosebire de mine, el nu voia să reia SAT-urile la finalul lunii octombrie) şi nu intra niciodată în belele – nu era decât un cumpărător avid de marijuana care arăta suficient de în vârstă ca să-şi procure şi de unul singur bere, fără să i se ceară vreun act de identitate la magazinele de băuturi pe care le frecventa pe Ventura. De fapt, niciunul dintre puştii de la Buckley nu avusese vreodată necazuri mari pe parcursul acelor ani şi puteam număra pe degetele de la o singură mână toate altercațiile dintre băieții din clasă, socotind din clasa a şaptea încoace – nici nu mai ştiam când se luaseră ultima oară la harță doi țipi din clasa noastră; chestia asta pur şi simplu nu se întâmpla la Buckley, lucrurile erau prea controlate ca să îngăduie un astfel de delict, totul era mult prea bine strunit. Mă uimea, e adevărat, faptul că Matt nu fusese niciodată săltat pentru cumpărat – şi fumat – atâta iarbă, dar pe atunci, în 1981, consumul de droguri era moderat şi ținut sub control şi nu existau clinici de dezintoxicare – cel puțin nu pentru adolescenți ca Debbie

Schaffer, Jeff Taylor sau Matt Kellner –, încă nu apăruseră ca ciupercile după ploaie. Nici nu cred ca vreunul dintre noi să fi ştiut chiar şi o singură persoană căreia i se prescriau medicamente. (Robert Mallory avea să fie, urma să aflăm, primul.) Nici cazuri de condus în stare de ebrietate nu existau, nici supradoze, nici tentative de suicid şi, fireşte, nimeni nu împuşca pe nimeni în şcoli – toate astea aveau să apară mai târziu. Iar Matt Kellner, aşa amorţit la creier din cauza ierbii, deşi avusese o relaţie sexuală cu mine pentru mai bine de un an, era considerat un puşti de treabă, cu note bune, care-şi vedea de ale lui, locuind într-un soi de lume fantastică, subacvatică: vieţuia la marginea piscinei, în pâcla marijuanei, şi doar atât îi trebuia; asta îl hrănea, soarele de după-amiază târzie, izul de clor, umbra palmierilor deasupra hamacului în care se odihnea, cei de la Specials cântând „Gho^t Town" din interiorul unei cabane căptuşite cu plăci de surfing şi un acvariu întins pe un perete întreg, la care se uita pierdut, mângâindu-l pe Alex, motanul său.

Ron şi Sheila crezuseră că programul lui Matt urma să fie unul obişnuit în săptămâna aceea, aşa cum fusese mereu de când se mutase în cabana de la piscină, la mijlocul clasei a zecea, ceea ce a coincis cu obţinerea permisului de conducere: se trezea devreme, dădea câteva ture de bazin, uneori se auzea câte un pic de raggae din cabană înainte să plece la şcoală, după care scotea Datsunul roşu din garaj şi pornea spre Buckley. Rareori intra în casa părinţilor ca să ia micul dejun, cu toate că menajera lăsa mereu ceva la îndemână în caz că ar fi făcut-o; prefera să treacă pe la McDonalds-ul din Sherman Oaks înainte de şcoală. Pentru el, şcoala dura până la trei, pentru că nu făcea parte din nicio echipă sportivă şi nici nu participa la alte activităţi extracurriculare, aşa că de cele mai multe ori se întorcea la piscină pe la patru, cel târziu. Uneori, în weekend, mergea cu maşina pe coastă, în Newport, dar – aici e şpilul – lăsa negreşit un bilet pe masa din cabană în care anunţa, cui se nimerea să treacă pe acolo, unde se dusese şi când urma să revină. în unele nopţi, Sheila Kellner se uita pe geamul dormitorului de la etajul doi al conacului în direcţia cabanei

de lângă piscină şi vedea singura sursă de lumină care anunța prezența lui, şi anume acvariul sau lumânările aprinse de Mart, înşirate pe marginea piscinei în care înota până se culca, dar rareori îl vedea chiar pe el, de parcă s-ar fi ținut intenționat în afara razei vizuale a părinților. Sheila îşi dăduse seama pe parcursul acelui weekend că nu zărise nicio lumânare, niciun licăr acvatic pe ferestrele cabanei, de vreme ce acvariul fusese golit, şi nici nu auzise vreun sunet venind dinspre piscină. Nici jacuzzi-ul nu fusese folosit.

La prânz, Susan ne-a spus că familia Kellner începuse să coope-reze cu LAPD-ul odată ce devenise evident că nimeni nu-l văzuse pe Matt de cel puțin trei sau patru zile, poate chiar de şase – Ron Kellner nu-şi mai văzuse fiul de la finele săptămânii anterioare, acum era miercuri –, şi că nimeni n-avea habar pe unde era; atunci fusese declarat dispărut. Ultima oară când Ron Kellner pusese ochii pe Matt fusese cu o joi în urmă, când se dusese la piscină să-l întrebe dacă înlocuise farul stricat de la maşină, iar Matt îi spusese că nu conduce niciodată noaptea şi că nu-i nicio grabă – avea să schimbe farul săptămâna următoare. Frustrat – băgând de seamă cât de fumat era fiul lui în timp ce se plângea că are foarte multe teme de făcut –, Ron dusese Datsunul la sucursala Nissan din Encino, unde angajații i-au înlocuit farul, i-au făcut plinul, i-au ajustat suspensiile şi l-au spălat, toate cât stătuse de vorbă cu directorul sucursalei, la el în birou – şi fiindcă era vorba de Ron Kellner, totul durase mai puțin de o oră; un alt service auto i-ar fi ținut maşina peste noapte. Ron se întorsese cu maşina în garajul cabanei, îl anunțase pe Matt că farul fusese înlocuit, că dacă voia să-şi păstreze maşina ar face bine să aibă mai multă grijă de ea, la care Matt îngăimase nişte mulțumiri. Stabiliseră că Matt fusese la şcoală în vinerea care urmase, iar ultima persoană care-l văzuse fusese Angelo, şeful pazei, cel care dirijase traficul în parcare în ziua respectivă şi îşi amintise că Matt trecuse pe lângă el şi ieşise pe porțile şcolii în jur de ora trei şi cincisprezece minute – Matt era singur în maşină, cu ochelarii de soare pe nas şi, confirma Angelo, nu arăta ciudat

în niciun fel. Menajera familiei Kellner îl văzuse întorcându-se pe Haskell Avenue în după-amiaza aceea.

Nu-l zărise nimeni sâmbătă sau duminică, lucru deloc neobişnuit, şi nici absenţa lui de luni dimineaţă nu trezise suspiciuni – poate că nu se simţea bine, poate avea chef să sară peste o zi de şcoală, poate se întrecuse cu somnul şi hotărâse s-o apuce spre plajă. Dispăruse cumva în weekend, cu toate că nimeni nu putea fi sigur de asta, fiindcă părinţii lui nu verificau niciodată garajul în care-şi ţinea maşina – cel puţin nu până miercuri dimineaţă, când a sunat secretara lui Croft ca să întrebe în ce zi o să se întoarcă Matt la şcoală, iar Ron Kellner a observat că Datsunul roşu lipsea din garaj, descoperire urmată de cea a Sheilei Kellner, care şi-a dat seama că nu văzuse nicio lumină în cabana lui pe parcursul weekendului – şi era aşa ciudat că piscina nu fusese luminată sâmbătă şi duminică noaptea. Ciudat era că, de data asta, Matt nu lăsase niciun bilet prin care să anunţe că pleacă, unde se duce sau că nu va merge la ore în următoarele zile. Fusese uşor de stabilit când dispăruse Matt mulţumită detaliilor furnizate de Sheila despre luminiţe, cu toate că a recunoscut că nu ştia cu adevărat dacă absenţa asta era „tipică” sau nu pentru unicul lor copil. Nu existase niciodată ceva care să-i preocupe sau să-i îngrijoreze, asta până descoperiseră că Matt dispăruse de trei zile de la şcoală şi frica pusese stăpânire pe ei.

Ce mă speria mai tare la dispariţia lui Matt era convingerea că nu fusese o întâmplare şi că ceva o cauzase; existau amănunte specifice care indicau că toată tărăşenia fusese dusă la îndeplinire de cineva şi, în ziua în care Susan i-a anunţat dispariţia, a început să mi se închege în minte că Matt devenise a patra victimă a recent-poreclitului Mreajă, persoana responsabilă pentru intrările prin efracţie, pentru răpiri şi cele trei crime, mai ales că un tipar similar îl prinsese şi pe Matt în cursă: apelurile telefonice anonime şi silenţioase, mobila mutată de la locul ei prin casă, peştii dispăruţi, motanul dispărut – nu cunoşteam încă semnificaţia posterelor –, dar m-am străduit să mă liniştesc, fiindcă spre deosebire de restul victimelor Matt era băiat şi

nu făcea parte din şablon, aşa că de ce ar fi trebuit să mă îngrijoreze intriga asta? Dar mintea mea nu se

putea debarasa de întrebarea: dacă nu exista un şablon? Dacă presupuneam noi că modelul ăsta există, dar de fapt nu exista – dacă toate crimele erau mult mai la voia întâmplării decât părea? La urma urmei, atacurile la domiciliu ţintiseră atât femei, cât şi bărbaţi – persoane de ambele sexe fuseseră legate fedeleş şi agresate –, ceea ce lăsa să se înţeleagă că, în privinţa felului în care-şi selecta victimele, Mreajă nu adoptase niciodată un plan standard. Şi dacă ar fi existat totuşi şi alte victime – adolescenţi, băieţi – de care nu ştia nimeni momentan, alte victime în afara celor trei fetişcane drăguţe care invadaseră ziarele şi televiziunile cu tinereţea, prospeţimea şi cu zâmbetele din pozele lor, oferite posturilor locale, amintind în ce chip fuseseră osândite? M-am mai întrebat, în primele zile de după dispariţie, dacă Matt nu fusese decât un gagiu labil pe care nu-l cunoscusem niciodată prea bine, care o ştersese pe coastă timp de o săptămână fiindcă îl durea în cur şi urma să se întoarcă lunea următoare – să se scuture de paranoia care-l încolţise, să ia o pauză de la colegul de clasă obsedat, să iasă din Encino şi s-o apuce spre Manhattan Beach, Newport, San Diego sau pur şi simplu altundeva.

La întrunirea elevilor din dimineaţa următoare, Dr. Croft şi Susan au menţionat pentru prima oară dispariţia lui Matt Kellner în discursurile lor şi au cerut tuturor celor aflaţi în posesia unor informaţii despre Matt să se prezinte de bunăvoie la secretariat – nimeni n-a făcut asta. L-am observat pe Ryan aruncându-mi priviri prin curtea plină, stătea aşa, cu părul blond tuns şi îngrijit, pieptănat pe spate, afişând o stăpânire de sine remarcabilă, cu toate că-şi ţinea falca încleştată. (Sau poate, am sperat eu, nu făcea decât să mestece gumă. Transformam totul într-o dramă şi încercam să mă abţin din a o face.) Apoi, la vestiarele elevilor mai mari, Ryan a întrebat cu voce joasă:

— Ştii ce s-a întâmplat?

M-a întrebat asta fiindcă doar el ştia de povestea mea cu Matt. N-am zis nimic, doar am scuturat din cap în semn că nu ştiam. Ryan m-a privit țintă, sprijinit de dulăpiorul lui.

— Bun, dar pe unde crezi c-o fi? a întrebat.

Am apucat o carte şi m-am zgâit la el, jucându-i jocul, încercând să par cât mai degajat, fiindcă Ryan era ultima persoană care aş fi vrut să observe cât mă îngrozeam de fapt întrebările lui şi felul în care mă implicau: Ştii ce s-a întâmplat? Pe unde crezi c-o fi?

— Cred c-o să fie bine, am zis cu fermitate. Bănuiesc că s-a dus până în Santa Barbara sau Ojai.

Ryan a încuviințat din cap cu o uşoară reținere, apoi m-a întrebat dacă Matt mai făcuse până acum aşa ceva – s-o ia din loc fără să anunțe pe nimeni. M-am gândit la anul care trecuse – perioada dintre vara lui 1980 şi Ziua Muncii – şi mi-am dat seama că nu, Matt nu mai făcuse până atunci aşa ceva. Chestia asta nu-i stătea în fire.

Nu i-am spus şi lui Ryan asta, ci am repetat un simplu:

— Cred c-o să fie bine.

Ceva creştea în mine şi nu ştiam ce să fac. Mintea îmi tot zbura la acele apeluri telefonice de care mă acuzase Matt, la acvariul gol, la pisica dispărută, la paranoia lui furioasă. Mă apăsau tot felul de temeri, fiindcă ştiam că Matt păţise ceva – credeam că existau nişte forțe dincolo de puterile lui Matt, care duseseră la dispariția lui şi care-i dăduseră târcoale cu multe săptămâni înainte să fie declarat dispărut. Din niciun unghi nu mă puteam uita la ce i se întâmplase: fusese luat la ochi, forțele alea pătrunseseră în viața lui şi, până să apuce el să priceapă asta cât de cât, îl luaseră pe sus. În noaptea de după ce am aflat de dispariția lui, înainte să-i fie găsit cadavrul, am fumat iarbă cumpărată de la Jeff Taylor ca să mă pot băga la somn, dar era prea tare şi m-a făcut să am coşmaruri, ajungând să mă trezesc ud leoarcă de sudoare şi paralizat. Ce făcuse atât de înnebunitoare frica mea de ajunsesem să am nevoie de marijuana era că n-aveam cu cine să vorbesc despre frică, n-aveam cui să-mi povestesc visele sau cu cine să discut despre Matt: propria mea iubită, de care-mi legasem viața, socotea cu nevinovăție că Matt nu

fusese altceva decât furnizorul meu de iarbă şi nu mă mai întrebase nimic despre el de când răspunsese la telefon, în acea zi de duminică, când Matt sunase în timp ce dormeam.

Când Susan m-a întrebat în cele din urmă de Mart, după aduna-rea din curtea şcolii, unde-i anunţase dispariţia – nu de faţă cu amicii noştri –, i-am tăiat-o scurt. M-a întrebat dacă ştiam ceva şi când îl văzusem ultima oară, cât de apropiaţi eram; mi-era ciudă pe întrebările alea atât de intime şi pe felul în care, aşa cum se întâmplase şi cu Ryan, păreau să mă implice în povestea lui Matt. Furia mea faţă de Robert Mallory – pentru că Thom şi Susan trăncăniseră despre mine – se estompase, aşa că nu i-am spus lui Susan decât că pe Matt îl băga în sperieţi o chestie, dar nu ştiam ce anume. Dar voi, oameni buni, aţi fost apropiaţi, nu-i aşa? a insistat Susan. Nu eraţi nedespărţiţi? Nu-ţi petreceai weekendurile cu el? Nu eraţi prieteni buni? Nu ţi-a spus ce-l speria? Mi-am dat seama, opriţi sub streaşină şi pe punctul de a porni amândoi spre clasă, că vorbeam din perspectiva ei – că-l cunoscusem pe Matt mai bine decât lăsasem vreodată să se înţeleagă, că asta constituia o relaţie personală de care Susan se arăta conştientă şi că i-o confirmam atunci, răspunzându-i. Nu cred că Susan sugera pe bune că eu şi Matt făcuserăm sex – nu recunoscusem asta în faţa ei şi nici nu întrebase –, dar făcea apropouri răutăcioase despre prietenia dintre noi şi se prea poate să-i fi confirmat ceva ca să-i cânt în strună, mai ales că niciodată nu mă feream de glumele ei, ba chiar încercam să-i joc jocul şi să răspund la fel. Dar având în vedere magnitudinea evenimentelor, nimic din toate astea n-avea vreo însemnătate – păreau mărunţişuri –, fiindcă a mai trecut o zi, s-a făcut joi, iar Matt Kellner tot nu s-a întors la Buckley. Şi am ştiut cumva că păţise ceva oribil, ba chiar mai rău: dacă încăpuse pe mâinile lui Mreajă, mi-am zis, atunci aveau să treacă luni până-i vor găsi cadavrul.

Apoi am auzit că un rucsac fusese descoperit pe coastă, într-o parcare din Crystal Cove, în susul unui pisc cu ieşire la ocean – şi avea pe el prinsă o etichetă mică, cu nume, care demonstra că-i aparţinea lui Matt Kellner. Singurul motiv

pentru care rucsacul fusese adus în atenția poliției din districtul Orange era că avea sânge pe el, peste tot, şi numele corespundea cu cel dintr-o sesizare pe care Ron şi Sheila o completaseră la LAPD. Asta aflase Susan de la Dr. Croft, care o avertizase că informația era considerate mult prea supărătoare ca să fie dezvăluită întregii şcoli, mai ales elevilor din clasele a şaptea şi a opta, aşa că la adunarea din acea zi de vineri, Susan a reiterat faptul că Matt Kellner încă lipsea şi că oricine avea informații era rugat să vină la secretariat, adăugând că toate detaliile oferite aveau să fie confidențiale – ce-o mai fi însemnând şi asta. Era cumva un mesaj care-mi era adresat? Aproape că mi s-a făcut rău fizic când m-am gândit la asta. Erau momente în care-mi imaginam că m-aş duce la secretariat şi aş putea controla răspunsurile la întrebările care urmau să-mi fie puse, dar mai ştiam că ar fi fost aproape imposibil ca întrebările respective să nu ducă la natura sexuală a prieteniei noastre – o inevitabilitate pe care nu voiam s-o înfrunt, şi, pe lângă asta, nici n-aveam cu adevărat informații în cazul lui, doar vise şi fabule, intuiția de scriitor şi un acut simț dramatic, treaba cu chestiile pe care le auzeam fără ca acestea să fie cu adevărat acolo. Dar frica urca în mine când îmi dădeam seama că eram singurul care ştia de acvariu, de mobilierul mutat şi de pisica lipsă – mă lua groaza când mă gândeam că Matt îmi spusese asta, probabil doar mie. Mă linişteam însă cu faptul că nimeni nu ştia încă nimic şi că Matt putea să fie bine-mersi, lungit pe un prosop pe undeva, lucind de loțiune pentru bronzat, pe plajă, în arşița toamnei, prăjit şi ascultând Foreigner la căşti.

Dar rucsacul însângerat, găsit în parcarea de lângă plaja aceea din districtul Orange era un detaliu suficient de rău-prevestitor cât să-mi sporească nivelul fricii. Părea pur şi simplu preludiul descoperirii altei crime, chiar dacă nimeni nu recunoştea asta deocamdată, şi după ce Susan ne-a mărturisit că aflase în acea dimineață amănuntul cu pricina, grupul nostru a pus întrebări pentru care nu existau răspunsuri: ce căuta în Crystal Cove, îşi făcuse rău singur şi de aceea rucsacul era plin de sânge, şi cât sânge era pe rucsac, ce era în rucsac, ştia cineva dacă Matt fusese însoțit,

de ce fusese lăsat rucsacul acolo, unde era maşina lui? Dar întrebările se puneau de formă, un fel de teatru pe care grupul, cred, simțea nevoia să-l joace, şi nu exista alertă sau îngrijorare adevărată în spatele întrebărilor aruncate spre Susan – nu din partea lui Thom, Debbie, Jeff sau Tracy – şi, de vreme ce ea n-avea răspunsuri la niciuna, interogatoriul s-a poticnit. Robert, am băgat de seamă, n-a întrebat absolut nimic despre Matt, şi nici Ryan. Parcă doar mie, dintre toți, mi se părea că totul era de necrezut – era „stranie" absența unui elev, cumva „dubios" faptul că rucsacul fusese găsit dar „puştiul rămânea dispărut", lucruri care-i stârniseră într-o oarecare măsură pe toți, însă doar un moment, iar acum şcoala îşi vedea de viață.

Cursurile nu s-au suspendat. Parcarea era plină cu maşini, ne-am dus pe Gilley Field la ora de sport, am luat prânzul la Du-par's, în Studio City, cu Thom, Susan şi Debbie, iar numele lui Matt Kellner n-a fost rostit, fiindcă încercam să nu devin acel zombie pe care mă acuzase Debbie că-l interpretez. Am păstrat o pojghiță de prefăcătorie şi mi-am zis că viața e normală, dar pe dinăuntru muream, totul era în ceață, şi aşa am stat la masă, cu Debbie cuibărită alături, vizavi de Susan şi Thom – două cupluri inocente, puştani de la liceul Buckley, în uniformele lor inocente, comandând sendvişuri cu brânză la grătar şi milkshake-uri de vanilie. încercasem să mă concentrez asupra temelor în casa goală de pe Mulholland, dar mă bazasem prea mult pe iarba cumpărată de la Jeff Taylor şi acum mă prăjeam cu o notă nou-nouță de paranoia, era mai tăioasă, mai intensă şi mă făcuse zob, optasem deci pentru diazepam, ca să pot să mă concentrez pe lecturile cerute, să scriu eseul, să stau în bancă, în clasa cu aer condiționat, să completez răspunsurile din testul cu care ne surprinsese doamna Susskind vineri după-amiază şi pe care izbutisem cu greu să-l trec. Ryan n-a venit pe la mine în weekend – deşi lăsase impresia asta – şi cred că nu m-am masturbat timp de şase zile; din momentul în care am auzit că Matt lipseşte şi până-n clipa în care cadavrul i-a fost găsit în cele din urmă, nu mi-a venit să mă ating.

Apoi s-a întâmplat. Sâmbătă în zori, grădinarul a sosit la casa familiei Kellner de pe Haskell Avenue, fără să ştie de dispariţia lui Matt. A străbătut poteca lăturalnică cu ieşire spre stradă şi a tras zăvorul porţii care dădea în curtea din spate. Aproape de cabana lui Matt se afla o magazie, unde erau depozitate pubelele de gunoi, greblele şi foarfecile de grădină, cu o ferestruică care dădea spre garajul cabanei, acolo unde era parcat Datsunul roşu, cu toate că grădinarul n-ar fi avut cum să observe, din locul în care se afla, dârele de sânge de pe bancheta pasagerului şi de pe bord. Trăgând un tomberon peste peluză şi trecând pe lângă cabană, grădinarul a adulmecat ceva în aer şi s-a oprit. în curtea din spate era linişte, dar un bâzâit de insecte se auzea limpede de undeva din apropiere şi grădinarul nu şi-a dat seama de unde venea izul de putrefacţie. Atunci a văzut leşul unei pisici, bătut în cuie pe una dintre coloanele de lemn ale cabanei – n-a fost sigur că era pisica pe care o vedea de obicei bântuind prin curte, fiindcă animalul fusese decapitat. Pisica era legată cu o curea la mijlocul coloanei şi fiecare lăbuţă fusese bătută în câte un cui; fusese crucificată, răstignită. Fusese eviscerată, iar un ghem de intestine albe, roz şi vineţii atârnau afară dintr-o despicătură, adunate între lăbuţele din spate, unde se strânsese un roi de muşte.

Grădinarul a întors capul şi a văzut ceva plutind în piscină. Era un corp. Complet dezbrăcat. Nu mişca. Braţele erau întinse în faţă, încremenite de parcă ar fi înotat, picioarele se întâlneau sub forma unui V iar părul se unduia în apa albastră care căpătase, de la sânge, o tentă de rugină. Statura, culoarea părului, înălţimea – grădinarul l-a recunoscut pe Matt; îl văzuse de multe ori de-a lungul anilor ca să ştie exact cum arată. Apoi a observat un mic obiect aşezat pe marginea piscinei, în partea mai puţin adâncă, la treptele care intrau în apă. Şi obiectul cu pricina era capul pisicii dispărute – acum răstignită pe coloană –, cu ochii scoşi, urechile retezate şi limba scoasă atât de mult din gură că se lăbărţa obscen pe gresia din jurul piscinei. Capul fusese centrat pe marginea piscinei în aşa fel încât să fie în linie dreaptă cu cadavrul plutitor. Apa era nemişcată, băiatul

din apă îngheţat în loc, singurul sunet – cel al muştelor. Grădinarul a pornit în fugă spre conac, luând distanţă de corpul din piscină şi de leşul mutilat al pisicii. Era opt dimineaţa, sâmbătă, probabil la o săptămână după ce Matt dispăruse.

Cei de la LAPD au sunat la şcoală înainte de adunarea obişnuită de luni, iar Dr. Croft li s-a adresat elevilor după Jurământul de Credinţă şi rugăciune, începând să ne spună că se produsese un eveniment „nefericit”: Matt Kellner, elevul dispărut, murise în weekend şi rugăciunile tuturor trebuiau înălţate întru consolarea familiei. Moartea lui Matt era prezentată drept un accident, elevul se înecase accidental în piscină, Matt alunecase, Matt dăduse cu capul de marginea piscinei şi se înecase. A fost versiunea oficială în lunea aceea şi Croft n-a mai ţinut să amintească faptul că Matt Kellner lipsise o săptămână până să se întâmple asta sau că rucsacul însângerat care-i aparţinuse fusese găsit într-o parcare, la o oră distanţă de L.A. în ziua aceea de luni lucrurile au fost simple, caz deschis, caz închis, ca să nu sperie pe nimeni: Matt dispăruse, hoinărise cu maşina pe coastă şapte zile, apoi se întorsese acasă pe Haskell Avenue în mijlocul nopţii, se împiedicase, căzuse în piscină şi se înecase accidental – era versiunea curată a poliţiei. Asta era povestea servită publicului şi nimeni n-avea vreun motiv să n-o accepte. în dimineaţa aceea nu ştia nimeni că Dr. Croft urma să anunţe asta – nu auziserăm niciunul de moartea lui Matt până în clipa aceea –, aşa că uluirea a eradicat orice motiv de suspiciune. Nici măcar Susan, în calitate de preşedintă a elevilor, nu fusese prevenită. Eram prea buimac ca să simt ceva în afară de uşurarea că povestea nu părea să aibă de-a face cu Mreajă: fusese un accident. Matt şi-o făcuse cu mâna lui, nimeni nu părea implicat. Tocmai de aceea, pentru mine tensiunea s-a disipat atunci. A fost de parcă totul s-ar fi dizolvat preţ de un moment – toată grija, toată frica. Matt nu mai era, aşa cum ştiusem încă de la început, suspansul luase sfârşit, să-i fie ţărâna uşoară. Aşteptasem un deznodământ întunecat şi violent; cu toate că vestea m-a şocat, nu am izbucnit în plâns, nu am căzut din picioare, am

rămas remarcabil de calm. Am suspinat uşor, am dus o mână la gură, fără să simt nimic, decât cum sporeşte în mine o nedumerire, fiindcă, după ce mi-a trecut şocul, parcă nu mi-a venit să cred în intriga de suprafață a acestei versiuni – ceva mă râcâia, ceva nu era bine deloc. După adunare, am chiulit de la sport, la fel ca bună parte a colegilor mei de-a douăsprezecea, am condus până acasă, pe Mulholland, şi m-am trântit în şezlongul din spatele casei, amorțit total. N-aveam chef de nimeni la prânz, nu voiam întrebări de la Susan, nu voiam să mă liniştească Debbie sau să mă aflu în prezența celui de care Matt se apropiase cel mai mult în zilele de dinaintea morții: Robert Mallory.

În zilele care au urmat accidentului, gurile slobode s-au apucat repejor să bârfească despre moartea lui Matt, zicând c-a fost o sinucidere, dar eu credeam în asta chiar mai puțin decât în teoria înecului accidental. Nu era cu putință ca Matt să-şi fi pus capăt zilelor: era de-a dreptul improbabil ca el să fi ingerat intenționat mai multe droguri (iarbă, sedative, acid lisergic) şi să hotărască apoi să se înece, lovit de un episod psihotic, oricât de zgâlțâit ar fi fost când îl văzusem ultima oară. Povestea pe care am început s-o cred era că Matt se speriase: îşi dăduse seama că ceva era „greşit" cu apelurile telefonice, cu mobila mutată şi motanul dispărut şi plecase din L.A. fiindcă se simțise luat în colimator – paranoia lui atinsese apogeul, o sesizasem şi eu şi credeam că de-aia plecase din Encino în weekend fără să spună nimănui: ca să nu fie găsit de nimeni. Nu lăsase niciun bilet, ca să nu rişte să i se dea de urmă, pornise cu maşina de-a lungul coastei, plătise probabil cu bani gheață pentru tot şi dormise în maşină – cu siguranță era suficient de cald în septembrie ca să te simți bine aşa şi, într-un fel, aducea cu ceva ce ar fi făcut Matt. Persista, cu toate acestea, misterul rucsacului pătat cu sânge găsit la Crystal Cove, pe lângă faptul că, ştiam prea bine, Matt nu luase niciodată opiacee sau halucinogene. Am început să cred că moartea lui nu fusese acci-dentală sau suicidală şi că altcineva fusese implicat şi ajutase la înfăptuirea ei, sau, mai degrabă, la înscenarea ei. Porțiuni mari ale poveştii despre moartea lui Matt Kellner

lipseau pur şi simplu, iar în unele nopți mă gândeam că logica sau coerența n-aveau de-a face cu nimic – şi mă obseda ce-mi spusese Terry Schaffer în Trumps, când îl întrebasem dacă i se pare ceva ciudat. „Nu aşa e totul?" întrebase la rândul lui, luându-mă un pic peste picior.

Până la urmă avea să rămână un accident din cale-afară de banal, chiar plicticos, fără nimic care să stârnească interesul lumii – nu exista intrigă reală, nici dramă sau mister – aşa că moartea lui Matt abia dacă ajunsese la ştiri: nişte rânduri în Los Angeles Herald Examiner, cu un titlu mic, „Băiat din Encino, 17 ani, înecat în piscină" şi un necrolog scurt în Los Angeles Times completat cu poza lui din anuarul şcolar din clasa a unsprezecea, apărută laolaltă cu sutele de necroloage ale săptămânii, care se întindeau pe mai bine de două pagini (1964-l981), chipul lui pierdut într-un ocean de bătrâni; nu s-a ținut slujbă de înmormântare sau vreo adunare comemorativă.

Moartea unui elev – ceva ce nu se mai întâmplase la Buckley cât învățasem noi acolo – ar fi trebuit să fie o ocazie specială. Sau cel puțin un moment mai însemnat decât fusese şi, de vreme ce n-a fost nimic special, am procesat-o şi acceptat-o cu mult mai multă uşurință decât mi-aş fi putut imagina, fiindcă nimănui nu părea să-i pese – existase o doză de surpriză, dar, fiind vorba de Mart Kellner, n-avea greutatea pe care ar fi avut-o moartea vreunui puşti mai popular. Cred că dacă ar fi fost Thom Wright, campusul s-ar fi închis două zile ca să jelească şi să-şi revină cu toții; chiar şi Jeff Taylor ar fi fost demn de vreun prinos memorial. Dar Matt dispăruse în sine însuşi şi fusese atât de invizibil în ultimii ani, încât nu păruse cine ştie ce chestie – băga iarbă, dispăruse, se înecase, era un ciudat, şi ce dacă. Am ajuns să mă simt mai mult şocat decât tulburat de felul cum se terminase totul şi n-am plâns deloc, fiindcă îl plânsesem deja pe Matt Kellner la un loc cu tot ce pierdusem când am pornit maşina în fața casei lui de pe Haskell Avenue, în după-amiaza aceea mahmură de duminică. Moartea lovise în campus într-un fel gingaş, silențios chiar, fiindcă nimeni nu-l cunoscuse pe Matt. Mai rău chiar, Matt devenise ținta

poantelor, se făceau glume cu el şi, păşind pe culoare între sălile de clasă, am auzit tot felul de comentarii, mai ales în zile acelea de început de octombrie de după descoperirea cadavrului, poante făcute de ţipi care se credeau comedianţi, ca Cheech şi Chong şi Mr. Bill („O, nu, Sluggo! Nu mă-mpinge în piscină, Sluggo!"), şi persoana care ajunsese să se activeze cel mai mult în privinţa morţii lui era singura care mi-aş fi dorit să n-o facă, şi anume Debbie Schaffer, care nu crezuse că sunt bine când i-am spus că, de fapt, aşa stăteau lucrurile. Matt mă sunase acasă şi vorbise în treacăt cu Debbie, dar ea îşi imagina acum o legătură mult mai profundă între mine şi el, mai ales după ce Susan lăsase să-i scape că Matt şi cu mine fuseserăm mai apropiaţi decât ar fi crezut, aşa că se ambalase şi „se simţea prost" că presupusese că Matt fusese doar furnizorul meu de iarbă – ceea ce chiar aşa era, argumentasem eu. Pe Debbie o apucase „îngrijorarea", nu mai voia să mă scape din ochi, anulase ora de călărie pe care ar fi trebuit s-o aibă la Windover ca să mă urmeze pe Mulholland şi să mă aline, socotind că aş fi vrut să mă pierd în sex din pricina „prietenului" care murise tragic. Nu ştiam ce să mă fac cu ea, aşa că i-am făcut pe plac, imaginându-mi scene fierbinţi cu Ryan ca să trec prin actul sexual cu Debbie, dar nu reuşisem să duc asta mai mult de câteva după-amiezi şi, curând, aveam să folosesc moartea lui Matt ca scuză pentru a nu face sex cu ea, subliniind totodată că eram teafăr şi că evenimentul filantropic pentru care se pregătise era cu mult mai important, de vreme ce nimeni, mai ales în situaţia dată, nu mai putea să facă nimic: Matt murise.

Exista cineva cu care voiam să fac sex, dar Ryan dădea înapoi şi, după anunţul morţii lui Matt, încetase să mai sugereze c-ar vrea să treacă pe la mine pe acasă.

— Nu ţi-e frică? avea să mă întrebe Ryan la vestiare, într-o după-amiază din săptămâna în care fusese găsit cadavrul.

Am scuturat din cap, neştiind ce altceva să fac.

— Păi, mie mi-e frică pentru tine, a zis.

Nu-l cunoscuse pe Matt – doar din auzite –, dar începeam să realizez tot mai mult că poate nu-l cunoscusem nici eu:

dacă avusese cu adevărat un episod psihotic după ce se făcuse nevăzut câteva zile şi revenise apoi doar pentru a se îneca, accidental sau chiar intenţionat, după ce luase halucinogene, atunci chiar că nu-l cunoscusem pe omul ăla. îi ştiam corpul – îl memorasem –, dar dacă povestea asta era reală, atunci trebuia să accept că fusese, în toată vremea asta, o nălucă. Persista, totuşi, faptul că nu credeam o iotă din versiunea oficială: ajunsesem din ce în ce mai mult de părere că altcineva avusese de-a face cu moartea lui şi, la un moment dat în săptămâna aia, am început să suspectez că Robert Mallory fusese implicat – că, la un nivel oarecare, el pusese în mişcare acest lucru.

Susan Reynolds amânase petrecerea în cinstea lui Robert Mallory până în a treia sâmbătă din octombrie, lucru pe care mi l-a spus chiar ea în maşină, în parcarea elevilor din clasele mai mari, după ce cu câteva clipe în urmă fuseserăm protagoniştii unei scene relativ normale, care dusese la urcatul nostru în BMW – stătuse-răm de vorbă despre călătoria pe care Thom urma s-o facă pe coasta de est ca să viziteze mai multe universităţi de acolo şi despre faptul că nici măcar nu dădusem ochii cu doamna Zimmerman, consiliera pentru studii universitare a şcolii, darmite să plănuiesc vizitarea vreunor campusuri. Susan credea c-o să se îndrepte cel mai probabil spre alegerea ei iniţială, UCLA – era de fapt inevitabil, aproape imposibil să nu intre acolo.

— Mda, la fel şi cu Thom, am zis.

Cuvintele au făcut-o să renunţe la postura pe care o adusese aproape de perfecţiune, ca să se uite la mine preocupată.

— Nu ştim dacă Thom o să meargă la UCLA, a zis.

— De ce nu? am zis surprins.

— Ţi-am spus că se duce să vadă nişte locuri prin est.

I-am reamintit că singurul motiv pentru care Thom se pregătea să plece pe coasta de est era Lionel, tatăl lui, care putea să-şi facă timp să-l însoţească prin universităţile pe care Thom voia să le treacă în revistă – Syracuse, University of Connecticut, Boston –, deşi alegerea lui iniţială era UCLA, iar călătoria avea ca scop mulţumirea tatălui care spera ca

Thom să facă facultatea pe coasta de est, ca să fie mai aproape de el.

— Doar ştii asta, i-am amintit lui Susan.

Ţin minte că discuţia, care ar fi trebuit să fie încununată de speranţă şi încântare, devenise mohorâtă şi resemnată; am observat cu amărăciune că dispoziţia asta n-avea nimic de-a face cu Matt Kellner, care părea că fusese deja uitat – pe Susan o preocupa ceva mai important, ori aşa am presupus. Apoi s-a aplecat şi a dat tare casetofonul maşinii.

Eu şi Susan aveam o piesă a noastră, cântată de un grup pe nume Icehouse, din Australia, piesă care se auzea acum în maşină; stăteam ca de obicei după ore, ea fumând o ţigară de cuişoare şi uitându-se-n gol pe geam, iar eu uitându-mă la ea, minunându-mă de cât de frumoasă se făcuse – frumuseţea asta nouă, care înflorise aproape peste noapte. De ce n-ai ajuns să te combini cu ea? mă întrebase Robert Mallory în spaţiul de pe Melrose – într-o noapte care părea la o mie de ani distanţă. Mi-am amintit prima oară când o remarcasem – la un chef dat de Anthony Matthews (care încerca din greu să fie băiatul cel mai popular din clasă) în primele săptămâni din clasa a şaptea, unde se ivise pe neaşteptate în blugi Calvin Klein şi bustieră şi coborâse treptele în drum spre piscină fix în clipa în care difuzoarele de afară începuseră să bubuie acordurile de deschidere ale piesei „Saturday Night" de la Bay City Rollers, de parcă ar fi fost o fată dintr-un film, iar noi toţi eram simpli figuranţi, apoi o văzusem bâţâindu-se voioasă pe „Boogie Fever" cu Jeff Taylor, cu care crezusem c-o să se cupleze, dar nu s-a întâmplat nimic între ei. Şi ţin minte în anul următor, când am participat la o petrecere în pijamale la Debbie acasă (eram singurul băiat care avea voie pentru că o cunoşteam din clasa a cincea), că ne-am conectat într-un târziu şi am devenit mai apropiaţi decât fuseserăm vreodată, în vreme ce restul grupului se uita la Carrie pe Z Channel, apoi, îmi amintesc, nu ştiu de ce, că i-am atins coapsa câţiva ani mai târziu, în vreme ce ne uitam la Fame la Cinerama Dome după şcoală, un film pe care Thom nu voise să-l vadă, doar ca s-o testez, ca să-mi dau seama cât preţ pune pe Thom, cu care

se vedea deja de aproape nouă luni – asta era în mai 1980 – şi nu mi-a dat mâna la o parte, aşa că mi-am retras-o singur în cele din urmă – şi m-am gândit la toate piesele siropoase care ne legau unul de altul, piese pe care Thom şi Debbie nu le aveau la inimă: Neil Diamond şi „If You Know What I Mean", Barry Manilow, „Tryin' to Get the Feeling Again" şi „Weekend in New England" şi toată muzica celor de la Carpenters. De ce n-ai ajuns să te combini cu ea? Ştiam de ce şi totuşi nu ştiam – n-ar fi trebuit să se întâmple, dar ar fi putut – şi nu era pentru că-mi mai plăceau şi băieţii. Susan avea în ea ceva ce părea imposibil de obţinut şi cred că până la urmă o preferam aşa – inevitabila realitate ar fi fost prea zdrobitoare.

Ascultam piesa de la Icehouse non-stop de când ieşise – primul extras de pe albumul de debut al trupei – şi cumpăraserăm împreună, într-o zi, înregistrarea de la Tower Records de pe Sunset, în ultima săptămână de şcoală din clasa a unsprezecea, apoi ne-am plimbat cu maşina în după-amiaza aceea şi am ascultat-o, surprinşi că ne place atât de mult o piesă de care nu ştiam nimic. Susan cumpărase caseta pentru un single care se dădea atunci pe postul KROQ, voiosul cântec „We Can Get Together", dar cealaltă piesă de pe casetă n-o ştiam decât eu şi cu Susan; Debbie n-o ştia, Thom nu, Ryan habar n-avea de ea. Cântecul ăsta ne aparţinea nouă, făceam aluzii secrete la el, de parcă ar fi fost un mesaj codat pe care doar noi doi îl înţelegeam. Era o baladă despre o fată care stătea în faţa unei gheţării aflate într-un loc în care râurile nu îngheaţă niciodată, solistul ne spune că fata visează la o nouă dragoste, dar trebuie să-şi aştepte alesul pentru că acestuia-i mai trebuie un an ca să ajungă la ea, şi în strofa a doua aflăm că diavolul trăieşte în gheţărie sau că aşa zic vorbele din bătrâni – solistul ne spune că el a adus vântul iernatic – şi cât e primăvara de lungă fata speră şi cât e vara de lungă fata visează şi nu-şi aminteşte să fi îmbătrânit vreun pic. Partitura vocală oscilează şi e puţin robotică, având pe fundal un set de tobe şi o melodie în gamă minoră, pe sintetizator, dar capătă un soi de căldură când trece într-o tonalitate nouă – sună apăsător până se schimbă

complet. Are şi un interval, o trecere unde tensiunea sporeşte, apoi se aruncă în zbor într-un ultim acord, în vreme ce sunetele de sintetizator se prăvălesc ca un şuvoi peste cântec. Piesa avea ceva scormonitor, de reverie, şi creştea – era ca toate piesele din acel an, un imn, şi ne atrăgeau felurile dramatice în care ne imaginam sfârşind în acelaşi timp cu naratorul, care o urmărea pe fată printre copacii de lângă gheţărie, cântând Se face tot mai frig pe zi ce trece. Se termină cu o afirmaţie simplă – Nu există iubire în gheţărie – iar cântecul nu se estompează, ci se termină brusc.

îmi amintesc ce putere a avut cântecul prima oară când l-am pus în maşina lui Susan, mergând pe Sunset Boulevard şi străbătând Beverly Hills, cum vocea tânjea după ceva mai important decât ceea ce ofereau versurile, iar refrenul era despre vise şi speranţă, toate intensificate de romantismul cu parfum de osândă al cântecului în întregul său. Mi-am dat seama că piesa era despre Susan şi Thom, fiindcă atunci îmi dezvăluia Susan că sentimentele ei pentru Thom se şubreziseră, apăruse o fisură – recunoscuse asta cu două săptămâni în urmă, în Westwood, înainte să auzim cântecul pentru prima oară. Thom nu e tâmpit... şi cântecul păruse să rezume, în clipa aceea, tot ce simţea Susan. Era fata din faţa gheţăriei, care visa o nouă dragoste, iar Thom, iubitul pe care speră să-l aibă, întârzia să vină după ea, faza cea mai tristă fiind că Thom se afla deja acolo, iar Susan aştepta pe altcineva, cât despre diavol – el e motivul pentru care se întâmpla asta, dar cine să fi fost? (Un timp aveam să cred că eu eram diavolul, dar în cele din urmă s-a dovedit a fi Robert Mallory.) Cântecul mă întrista şi-n acelaşi timp îmi dădea speranţă – cea mai bună combinaţie pentru o piesă pop – şi, cât îl ascultaserăm peste vară, îmi confirmase constant ceva ce simţea Susan, uşoara ei nemulţumire, felul în care se tot străduise să se amorţească şi motivul pentru care adusese vorba de călătoria lui Thom în est, de vizitatul universităţilor, de parcă ar fi vrut să arate că asta era dovada faptului că lucrurile se puteau sfârşi odată cu finalul anului, sau poate

chiar mai repede. Dar mai ştiam ceva: că Thom Wright nu simțea acelaşi lucru.

Cântecul se terminase – trezise în mine o stare solemnă şi încă mă simțeam sentimental din cauza lui. Mi-am dat seama că mă zgâiesc la sânii lui Susan, pe sub bluza cu nasturi descheiați, apoi mi-am concentrat atenția pe altceva: cutia de tablă cu țigări Djarum, Tic-Tac-urile de pe bord, casetele: The Go-Go's, The Clash, Stevie Nicks, Pat Benatar, The Psychedelic Furs. M-am concentrat apoi pe Corvette-ul lui Thom şi, dincolo de el, câteva spații mai încolo, pe Porsche-ul negru al lui Robert Mallory, lucind întunecat în parcare. Mi-am zis deodată că lumea noastră urma să moară: era inevitabil.

— Pot să te întreb ceva? a zis Susan.

— Da.

— Ce era între tine şi Matt? a întrebat cu glas domol. Poți să-mi spui? Poți să fii sincer cu mine?

N-am zis nimic, mulțumindu-mă să mă uit în față. A început o piesă nouă, dar Susan a dat volumul la minimum. Şi, preț de o secundă, am fost mişcat de faptul că Susan se gândise la Matt în clipa aceea, iar eu greşisem crezând că nu era în stare. N-am zis nimic fiindcă nu ştiam ce.

— Poate să fie secretul nostru, a rostit într-un târziu. Nu spun

nimănui.

— Dar de ce ar trebui să fie un secret? am întrebat. A oftat.

— OK. Cum vrei.

— Ce vrei să ştii, Susan?

— Vreau să ştiu... ce a însemnat el pentru tine. Cum era prietenia voastră? S-a oprit, întrebând apoi cu o oarecare reținere: Era mai mult decât o prietenie?

— Adică?

A articulat cu grijă:

— V-o trăgeați cumva?

întrebarea nu m-a bulversat. Nici nu m-a surprins. Ăsta era momentul în care aş fi putut s-o apuc într-o direcție sau în cealaltă – mi se propunea să dau totul pe față. Puteam să

mint în continuare, puteam să ocolesc subiectul, să mă asigur că treaba merge ca pe roate în micul nostru grup de la Buckley, sau puteam să admit, până la urmă, în faţa ei şi să las drama să curgă din mine înlăuntrul a ceea ce presupuneam eu că era siguranţa prieteniei noastre şi totuşi nu ştiam dacă mai aveam încredere în Susan la fel ca mai demult – din cauza lui Robert Mallory – şi, în clipa în care mi-a pus întrebarea, mi-am dat seama că nu-i pot spune adevărul, iar revelaţia a fost atât de abruptă şi a venit cu o asemenea forţă încât orice speranţă de a mă elibera a fost spulberată. Puteam să fiu sincer doar pe jumătate – o ştiam demult şi ţineam la ea într-un fel care nu-mi dădea voie s-o mint cu totul, ceea ce până în punctul ăla nici nu făcusem. Doar că nu mai eram în punctul ăla.

— Nu l-am cunoscut cine ştie ce. Ne mai vedeam din când în când şi, uneori, se întâmpla câte ceva. Nu ştiu de ce sau cum. Dar... aşa e, ne-am tras-o de vreo două ori.

— Doar de vreo două ori? a întrebat fără să pară deloc tulburată de mărturisirea mea.

Am ridicat din umeri cu calm, fără să mai spun nimic.

— N-a fost, deci... ceva serios? a continuat ea cu întrebările.

— A fost... un experiment. Experimentam. M-am uitat drept în faţă prin parbriz, cu totul sleit, în vreme ce îngăimam răspunsurile. Susan, dacă zici cuiva, lui Thom, Debbie sau Robert, jur că...

— Opreşte-te, a zis tăindu-mi vorba. Sigur că n-o să spun nimănui. Acum se uita ţintă la mine. E un secret, pricep. Apoi, după o pauză: A fost între tine şi Matt. Nu-i treaba nimănui.

Ţin minte că n-am simţit nimic admiţând jumătatea de adevăr – ba chiar un sfert din realitate, negând pasiunea pe care o oferisem eu – şi asta era o dovadă că mă îndepărtam de Susan, de grup, de toată lumea. îmi spusese de atâtea ori că ştie că ceva nu e-n regulă cu Matt, nu de la început, dar eram evident mult mai apropiaţi decât lăsasem eu să se înţeleagă. Pe seama prieteniei ăsteia cu Matt am glumit cândva cu Susan, după care, abia acum îmi dădeam seama,

poantele încetaseră cu totul. La un moment dat, Susan înțelesese că era ceva mai mult între mine şi Matt Kellner.

— Nu l-am cunoscut cu adevărat, am zis. Nu ştiu ce avea în cap. M-am oprit, cu o fluturare anemică a mâinilor. Eram prieteni, presupun, sau poate că nu. Iar m-am poticnit, apoi: Cred că a fost... derutant. I-am aruncat o privire. A fost un experiment.

— Dar îți plăcea de el?

— Nu-l cunoşteam.

— Ce înseamnă asta?

— înseamnă că nu-l cunoşteam, am zis. înseamnă că nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Dacă l-aş fi cunoscut, cred că moartea lui ar fi avut o logică. Dar nu l-am cunoscut, fiindcă asta nu i s-ar fi întâmplat acelui Matt pe care am crezut că-l ştiu.

Bolboroseam buimac şi îmbujorat.

— Dar nu asta te-am întrebat, a zis cu glas domol. Te-am întrebat dacă-ți plăcea de el.

— Cum adică? Dacă eram îndrăgostit de el? Doamne sfinte!

Am întors capul, prefăcându-mă dezgustat. Susan a contemplate o clipă tot ce am spus.

— Cineva mi-a zis că v-ați certat.

Şocul simțit în clipa aceea – trădarea – a fot imens şi m-a izbit pe loc. A trebuit să-mi încleştez pumnii ca să fac față valului de furie pogorât peste mine. Mai că m-am dat jos din maşină, dar m-am stăpânit.

— Cum adică? am întrebat calm.

A oftat. Nu ştia dacă ar fi trebuit să continue, dar a hotărât s-o facă.

— Robert mi-a spus că tu şi Matt ați avut un conflict, a zis. Dar despre ce?

— De ce ți-ar zice Robert Mallory asta?

Nu m-am putut stăpâni şi a trebuit să-i rostesc numele complet.

— Nu ştiu. De ce mi-ar zice Robert asta? Probabil că a vorbit cu Matt şi a aflat de la el. Apoi, după un moment de respiro: De la ce v-ați certat?

— Asta n-a aflat Robert? am întrebat continuând să mă abțin ca să nu-i scuip vorbele-n față, ca trăsăturile să nu mi se schimo-nosească de furie, ca degetele să nu mi se facă gheare încovoiate, ca să n-o las să vadă ce simțeam cu adevărat în clipa aia.

Am rămas placid, cu chipul opac.

— A zis că nu ştie. Doar că a rupt-o cu tine pe o chestie şi că-l cam seca în ultima vreme.

M-a ucis să aud asta. Mi-am ținut cumpătul.

— Bun, păi nu ştiu ce a fost, am murmurat. I-am zis că fumează prea multă iarbă şi că nu mai fac față paranoiei lui şi chestii de genul, că dacă are de gând să se spargă tot timpul, atunci nu mai are rost să fim tovarăşi.

Susan mi-a ascultat minciuna şi a înclinat aprobator din cap.

— Şi, vreau să zic, ai rupt prietenia cu el?

Am ridicat din umeri.

— Păi, da, aşa aş zice, dar nu tocmai. Mai mult... ăăă... l-am admonestat.

— Admonestat? m-a întrebat nedumerită. L-ai admonestat?

— Mda, pentru faza asta, cu... ăăă, câtă iarbă bagă în el, am zis poticnindu-mă.

— Crezi că asta a avut de-a face cu chiulul şi cu dispariția lui?...

— Susan..., am avertizat-o.

— Nu, vorbesc serios...

— Susan..., am prevenit-o iar, de data asta mai tare.

— Ar fi fost Matt destul de supărat încât să...

— Să se sinucidă? am întrebat. Tu faci mişto, în puii mei? M-am răsucit pe banchetă, ca să mă uit la ea. A fost un accident. Ce insinuezi? Nu poți să inventezi rahaturi pur şi simplu...

— De ce eşti aşa defensiv? a întrebat întinzând brațul şi apu-cându-mi mâna.

— Fiindcă dai de înțeles că am avut de-a face cu ceea ce a pățit Matt. Şi asta e o mizerie, am zis retrăgându-mi mâna.

— Bret, te rog, nu sugerez asta. M-am gândit că e posibil să ştii de ce credea Matt că v-aţi certat.

— Nu, nu ştiu, am ripostat cu calm. Habar n-am la ce se referea. Şi, apropo, Robert m-a întrebat deja de faza asta şi i-am spus că nu ştiu nimic. Ce tot vorbeşti tu cu Robert Mallory? Despre mine vorbeşti? Susan, să ştii că e un dubios sinistru...

— Bret, a susurat Susan, căutându-mi mâna pe care abia o smucisem dintr-a ei. Sunt sigură că a fost greu... pentru tine... să faci faţă morţii lui Matt... şi nu insinuez nimic. O pauză. Şi n-are nimic de-a face cu Robert.

— Dar el a inventat rahatul ăsta cu...

— Ce a inventat?

— Of, la dracu, sunt în regulă, am insistat. Chiar n-am nimic. Mi-am tras din nou mâna. Totul e în regulă, Susan. Totul e în regulă.

— Eşti sigur? Mie poţi să-mi spui, cu mine poţi să vorbeşti.

— Susan, am zis. Ce vrei să auzi?

— Orice ai vrea să-mi spui. Suntem doar noi doi.

— Crezi c-am avut de-a face cu moartea lui Matt...

— Nu-i cinstit! a exclamat. N-am zis aşa ceva! De ce naiba o dai în drama asta?

— Ai insinuat! am zis ridicând vocea, aproape ţipând. Robert Mallory insinuează asta!

— Bret, ar trebui să te calmezi, a zis Susan. N-ai de ce să te superi pe mine. încerc să te ajut, atât. Sunt singura căreia pare să-i pese de Matt. Doar eu te întreb chestiile astea. S-a oprit un moment, apoi a urmat: Şi te văd aşa revoltat...

— Ai dreptate, ai dreptate, nu asta am vrut să zic.

— Doamne, Bret, a îngânat.

— Dar de ce s-a interesat Robert de Matt?

— Nu cred că a fost atât de interesat...

— Mereu era pe lângă el, am zis. O ardea cu el mai mult decât cu mine.

— Asta fiindcă v-aţi certat, nu-i aşa? a exclamat privindu-mă cu ochii bulbucaţi, neîncrezători. Asta fiindcă tu l-ai admonestat. Continua să se holbeze la mine, eşuând să mă

înțeleagă. Ai abando-nat un prieten şi acum te superi pe Robert c-a încercat să-şi facă amici noi şi să se împrietenească cu Matt?

— Susan, am zis, Robert nu voia să se împrietenească...

— De unde ştii? N-ai de unde...

— Regretele mele că nu-s membru în clubul de admiratori ai lui Robert Mallory, în puii mei, dar nu cred că Robert a vrut să fie prieten cu Matt Kellner...

— Vreau să ştiu o chestie şi atât, m-a întrerupt Susan.

— OK. Ce?

— Când v-ați oprit, tu şi Matt? A făcut o pauză, apoi a clarificat: Să vă zbenguiți.

— De ce? De ce contează?

A chibzuit, apoi şi-a măsurat vorbele cu grijă.

— Contează pentru mine, fiindcă Debbie e cea mai bună prietenă

a mea.

Am încuviințat alene din cap când mi-am dat seama ce voia să spună, când mi-am dat seama ce întreba de fapt, când am realizat că vrea să stabilească cronologia.

— Cred că prin mai, am zis, şi am urmat, fâstâcit: Nimic... ăăă ... peste vară nu s-a-ntâmplat nimic.

— Deci n-a mai fost nimic între tine şi Matt de când ai început să ieşi cu Debbie?

Nu puteam să suport felul în care îmi adresa întrebările. Mi-era ciudă că treaba asta conta pentru ea. Uram cum folosise expresia să ieşi. Lăsa să se întrevadă o altă Susan ce n-avea de-a face cu frumusețea amorțită şi nepăsătoare de care începuse să-mi placă în ultimele săptămâni. Lăsa de înțeles că ar exista reguli care se cereau respectate, lăsa să se vadă un soi de bunăcuviință pe care crezusem că Susan o abandonase demult. Confirma că eram la liceu, unde se țineau meciuri de fotbal şi adunări, unde domneau regii şi reginele banchetului de absolvire, iar băieții nu se futeau unii cu alții, toți erau fideli şi respectau legile pe care noi înşine le instituiserăm şi cărora ne supuneam. Cu un an în urmă mi-aş fi recunoscut acest dezgust în fața lui Susan şi i-aş fi mărturisit verde-n față şi că simțisem ce simțisem pentru

Matt de-a lungul verii. Numai că ceva se schimbase de atunci şi nu mai eram în stare.

— Mda, exact. N-am vrut să se întâmple nimic, am continuat

şi m-am poticnit. Eram... cu Debbie. Şi cred că...

M-am agăţat de posibilitatea existenţei unui alt fir narativ, a unei noi variante, şi am luat-o pe urmele ei. Se putea formula rapid. Rezolva totul.

— Aşa? a zis aşteptând un răspuns.

— Şi cred... c asta l-a supărat rău, am zis. Cred că de acolo a început ruptura noastră. Am făcut o pauză dramatică. Debbie. Era relaţia mea cu Debbie, am zis dând din cap, de parcă pricepusem asta pentru prima oară. Faptul că devenise iubita mea...

Susan s-a gândit puţin la ce tocmai spusesem şi şi-a lăsat capul în piept, de parcă ar fi înţeles totul. Şi ce a făcut momentul mult mai rău de atât a fost că s-a arătat uşurată şi relaxată. Minciuna asta a făcut să urce în mine un micuţ val de greaţă, care s-a dizolvat totuşi când mi-am dat seama că-mi ieşise mişcarea.

— Să nu-i spui. Te rog, am zis, rotindu-mă cu disperare spre ea. Nu trebuie să ştie. Ar ieşi un dezastru.

— Ştiu, ştiu, a spus, prefirându-şi gândurile prin minte. N-o să spun nimic, n-o să spun nimic, a zis întinzându-se după mâna mea. Promit.

— Mulţumesc, atât am putut rosti. Mulţumesc, am zis din nou. S-a uitat la mine şi a încercat să învioreze atmosfera cu un:

— Secretul tău e pe mâini bune.

Dar acum suna a băşcălie, nicidecum a glumită nevinovată ca în restul daţilor când îmi spusese acelaşi lucru. Brusc, mi-am dat seama că era un soi de amuzament amestecat cu uşurare şi am reacţionat la ironie făcând o mutră de şcolar timid, zâmbind sfios şi ferindu-mi chipul. Asta a făcut-o să râdă.

12

Am lăsat în spate maşina lui Susan, am ajuns la Mercedes, am deschis portiera, m-am aşezat la volan şi am ştiut pe loc c-o să mă îndrept spre casa lui Matt Kellner fără nici cea mai vagă idee despre ce aş vrea să fac. N-aveam alte gânduri. Eram de-a dreptul calm când l-am salutat din cap pe Miguel, care dirija traficul în parcarea de la Buckley în acea după-amiază, apoi am ieşit pe porţi, pe Stansbury. Am apucat-o orbeşte pe Valley Vista, îndrep-tându-mă spre Encino, dar atunci când am virat pe Haskell şi am ajuns la Matt, m-a izbit o frică cum nu mai simţisem niciodată – adrenalină care mă avertiza să-mi feresc pielea, combinată cu un impuls copleşitor de a merge înainte indiferent ce aş fi simţit şi de a găsi ceea ce credeam că trebuie să găsesc. Am parcat pe locul pe care parcam de obicei; strada părea la fel, casa arăta identic. Singura diferenţă în secvenţa asta de film: Matt murise.

Am păşit pe cărare în direcţia porţii, descoperind uimit că pot să trag zăvorul cu aceeaşi uşurinţă cu care o mai făcusem de o sută de ori – nu era încuiată, aşa cum mă aşteptasem. Am mers pe potecă, aşa cum o mai făcusem de o sută de ori – de obicei într-o stare de aţâţare erotică de care-mi aduceam acum aminte cu stânjeneală –, prin spatele proprietăţii, apoi m-am oprit când am dat cu ochii de cabană şi, fără să vreau, am tras adânc aer în piept: m-a băgat în panică, o groază de ceva obscur, nenumit. Dar mi-am dat seama imediat că panica avea de-a face cu faptul că acesta era locul în care Matt şi cu mine am existat, singurul loc pe care-l văzusem alături de el în afară de Buckley, iar cabana de lângă piscină avea, în sine, la fel de multă însemnătate câtă avusese Matt – şi acum fusese mânjită de moarte, era un loc bântuit. Teama, adrenalina şi panica au fost înlocuite de un junghi de durere care m-a uimit, ca atunci când auzi brusc o melodie tristă pe fundalul unei scene de film, deşi mi-am dat seama că „Ghost Town” fusese ultimul cântec auzit aici – în niciun caz o piesă tristă. Am înaintat spre

intrare fără să ştiu la ce să mă aştept, dar banda galbenă care marca locul faptei, pe care credeam c-o s-o văd întinsă de-a curmezişul uşii, nu era acolo (fiindcă moartea lui Matt nu fusese o crimă, corect?), dar am observat că una dintre coloane era înfăşurată într-o folie de plastic albastră, lăsând să se înţeleagă că ceva de natură infracţională avusese loc acolo (încă nu ştiam de pisica pironită pe stâlp) şi, ce să vezi, am pus mâna pe clanţă. Am fost surprins că am putut s-o apăs, uşa s-a deschis, aveam voie înăuntru. Şi am rămas aşa, în lumina după-amiezii, dându-mi seama, la şaptesprezece ani, că mă uit deja înspre trecut – că trecutul are un sens care te va defini mereu. Ţin minte că ăsta a fost unul dintre primele momentele care anunţau apropierea de maturitate, când mi-am dat seama cât de puternică este amintirea – sau era, cel puţin, prima dată când durea atât de tare. Şi n-aveam ce să fac în privinţa rănilor cauzate de trecut – le simţeam şi atât. Cabana de lângă piscină şi Matt fuseseră parte din viaţa mea, o parte care se întâmplase şi acum gata, nu mai era. Atâta tot. Nimeni altcineva nu ştia nimic despre partea asta. Nimănui nu-i păsa.

Încăperea părea şi mai goală în comparaţie cu ultima oară când fusesem acolo, când Matt, în costumul de baie de culoarea lămâilor verzi şi tricoul cu Dodgers, se ferise de atingerea mea. Am scanat spaţiul – nu-l mai văzusem atât de curat până atunci. Mi-am ferit repede privirea când am dat de patul din care nu mai rămăsese nimic în afară de saltea, aşternuturile fuseseră strânse. Am observat plăcile de surfing puse unele peste altele (doar de decor – Matt – nu făcuse niciodată surfing) şi delfinul lăcuit, încovoiat şi agăţat deasupra acvariului gol care se desfăşura de-a lungul peretelui pe măsură ce intram mai adânc în cameră – mirosea a igrasie, a aer stătut, de parcă nu mai intrase nimeni acolo de foarte mult timp. Am observat combina stereo şi albumele înşiruite în ordine pe podea, lângă una dintre boxe, apoi ochii mi-au căzut pe posterul cu albumul 4 de la Foreigner pus deasupra coşului de rufe şi m-au trecut în mod inexplicabil răcorile – posterul pe care i-l lăsase cineva în cutia poştală. M-am apropiat până am ajuns în faţa

afişului şi am început să mă uit lung la imagine, ca şi cum ar fi avut un înțeles enigmatic ce se cerea descifrat, doar că nu avea niciunul. Am deschis frigiderul: iarba se făcuse nevăzută; rămâneau doar câteva sticle de Corona şi o doză singuratică de Cactus Cooler. M-am dus la birou, unde manualele erau aşezate alături de o maşină de scris Smith-Corona: accesoriile pentru droguri – bong-urile, pipele, hârtia de rulat – erau de negăsit. Am început să trag sertarele, majoritatea goale, doar un caiet, un pix şi o ruletă (pe care o folosisem cândva ca să ne măsor erecțiile) rătăceau prin ele, am dat cu surprindere peste un număr din Hustler în sertarul de jos, întrebându-mă de ce nu se debarasase nimeni de el când tot restul părea să fi fost curățat şi aranjat. Am luat un caiet şi am descoperit un număr de telefon alături de inițialele RM aruncate pe prima pagină cu scrisul supradimensionat şi plin de bucle al lui Matt. Am înghețat. Nu ştiu de ce, am apucat imediat telefonul verde cu disc de pe biroul lui ca să formez numărul, dar nu s-a întâmplat nimic – linia fusese deconectată. RM era Robert Mallory – eram sigur de asta. Am rupt foaia de hârtie din caiet şi am strecurat-o în buzunarul pantalonilor. Presupun că Matt avea o agendă cu numerele de telefon ale elevilor din clasa noastră, unde se afla şi cel al lui Robert Mallory, dar atunci de ce ar fi avut nevoie să-l noteze undeva, separat? Apoi mi-am zis: poate că Robert Mallory are şi un alt număr de telefon, unul separat, un număr privat, şi pe ăla i-l dăduse lui Matt. Sau poate chiar era numărul din agendă, iar eu vedeam din nou chestii care nu erau acolo, fiindcă eu eram scriitorul.

Mi-am pierdut concentrarea când am observat un teanc de haine împăturite cu grijă şi puse pe canapeaua din cameră, împinsă în salteaua dungată – fuseseră spălate, dar de ce le-au lăsat acolo? Fuseseră spălate în lipsa lui Matt, în săptămâna aceea, i aşezate acolo ca să-l întâmpine când avea să se întoarcă sau după ce cadavrul lui fusese descoperit în piscină – o tentativă de a continua un program zilnic, parte din ritualurile săvârşite de familia Kellner în încercarea de a menține o aparență de normalitate în lupta lor cu moartea

fiului. Am dat peste tricoul cu emblema Dodgers, l-am dus la nas, dar nu se simțea niciun pic din mirosul lui Matt. Apoi, ochii mi s-au oprit pe cele trei perechi de șorturi albe de lângă tricouri, un semnal de dorință copleșitoare a crescut în mine, am luat o pereche și am lipit-o de față, inhalând profund, împingându-mi șortul în gură, gustându-l, mestecându-l – nu mă puteam abține. Șortul era curat: fără pete, fără niciun iz, fără nicio urmă de Matt, totul fusese spălat. M-am oprit îndată, jenat, și am îndesat șortul în buzunarul pantalonilor, încercând să-l aplatizez ca să nu se facă ghemotoc. M-am uitat prin garajul cabanei și era gol: Datsunul roșu nu mai era acolo. Și, când am ieșit pentru ultima oară, mi-am dat seama de o chestie pe care n-o observasem până atunci: piscina fusese golită și în lipsa apei arăta micșorată, doar o gaură mică de beton alb. Mi s-a oprit inima-n loc când am văzut hamacul legat între doi palmieri și mi-am amintit de prima oară când îl văzusem pe Matt gol, în după-amiaza aceea din luna iunie a lui 1980.

Când să plec din cabană, stropitorile au început să arunce jeturi de apă peste gazonul care ducea spre vila părinților – un conac imens cu două etaje în stil Tudor, de o lățime imposibilă, construit probabil pe la mijlocul anilor '60 – și am văzut pe cineva așezat la masă, în foișorul situat pe una din laturile peluzei care se întindea până spre casă, înconjurat de flori, albastre-violet și galbene-aurii. Foișorul îmi mai atrăsese atenția și înainte – era încăpător și alb, cu acoperișul acoperit de iederă –, dar nu mai văzusem pe nimeni așezat pe scaunele situate în jurul măsuței din mijloc. Pe unul dintre acele scaune stătea o femeie și fuma o țigară. Purta o fustă de tenis care nu se potrivea deloc cu bluza cu motive florale, își ținea picioarele desculțe, lungi și bronzate, unul peste altul. Și-a ridicat privirea inexpresivă cercetându-mă în vreme ce mă apropiam de ea pe peluză, fiindcă mă simțeam prins și trebuia să spun cine sunt. Mi-am dat seama că era Sheila, mama lui Matt.

O mai văzusem cel mai probabil pe la diverse festivități școlare, dar chipul ei nu-mi amintea de nimeni cunoscut. Îl cunoscusem personal doar pe Matt și, cu toate că venisem pe

Haskell Avenue aproape un an întreg, nu fusesem niciodată prezentat Sheilei sau tatălui său, Ronald. De fapt, nici nu intrasem vreodată în casa mare. Părul şaten îi ajungea până la umeri, o pereche de ochelari de soare erau cocoţaţi în susul frunţii, peste bretonul şic, şi arăta mai în vârstă decât majoritatea mamelor noastre – o femeie probabil trecută de patruzeci de ani. Nu ştiam nimic despre ea: Matt nu se plânsese de maică-sa, dar nici n-o ridicase în slăvi – de fapt, nu adusese niciodată vorba de ea. Nu purtam sacoul, dar aveam pe mine restul uniformei de la Buckley – cravata dungată prinsă lejer la gât, mânecile suflecate – şi presupun că tinereţea mea a făcut-o să rămână calmă înaintea ivirii unui străin, deşi mi-am dat seama aproape imediat, pe la jumătatea şirului de trepte ce duceau în foişor, că era pe sedative şi asta o făcea să stea locului, să menţină totul calm şi degajat; când m-am apropiat am văzut că de fapt arăta împietrită, cu ochii morţi. A mişcat cât să-şi stingă ţigara într-o scrumieră aflată lângă un pachet de Pali Mall. A aşteptat. Rămăsesem pe loc, fără să ştiu ce să spun.

— Da? a întrebat într-un târziu. Pot să te ajut cu ceva?

Nu ştiam cum să-i explic că ceva mă îmboldise să vin cu maina la reşedinţa familiei Kellner sau motivul pentru care mă aflam atunci în faţa ei. M-a lovit o undă de şoc atunci când mi-am dat seama că probabil mă văzuse venind pe potecă, intrând în cabana lui Matt şi ieşind câteva momente mai târziu şi că era necesar să-i ofer un soi de explicaţie rezonabilă pentru faptul că eram acolo, cu toate că-mi lipsea una.

— Sunt prieten cu Matt, am zis cu voce moale, apoi mi-am dat seama: Am fost prieten cu Matt.

Şi-a înclinat uşor capul la auzul vorbelor mele şi, tot cu o voce amorţită, a întrebat:

— Prieten? Şi după un moment de pauză: Cu Matthew?

— Da, sunt Bret. Bret Ellis. Coleg de clasă cu Matt. M-am oprit, apoi am lămurit ca un idiot: Ăăă, la Buckley.

Tăcerea care a urmat mi-a indicat că habar n-avea cine sunt, dar şi-a ridicat ochii spre mine involuntar, ca luată prin surprindere.

— Nu ne-am cunoscut, a zis, uitându-se la mine cu o inexpresivitate care părea complet firească, date fiind circumstanțele, dar tot mă făcea să mă simt agitat.

— Nu, n-am avut ocazia, am zis. Dar treceam des pe aici. M-am oprit puțin, apoi am continuat: Să mă văd cu Matt. Iar m-am poticnit. Să înotăm şi să facem chestii.

— Aşa. Deci a ta era maşina pe care o vedeam tot timpul? Berlina verde?

— Mda, am zis. îmi pare rău. Regret ce s-a întâmplat...

— Dar ce s-a întâmplat? a întrebat pe acelaşi ton.

A spus-o repede, iar întrebarea ei s-a suprapus cu părerile mele de rău.

— Sunt... pardon? am întrebat buimac.

— Dar ce s-a întâmplat? a repetat întinzând mâna după o țigară pe care a tras-o din pachet şi şi-a pus-o între buze, aprin-zând-o rapid cu o brichetă aurită. A dat fumul afară, fără să mă scape din ochi. Am observat paharul de lângă scrumieră, plin pe jumătate cu suc de portocale, iar alcoolicul Bret, care dădea să se țească în mine, s-a întrebat dacă freshul era amestecat cu vodcă.

— Ce vreți să... spuneți? am întrebat încercând să par înțelegător, deşi mă încruntasem de nedumerire.

Scena m-a redus la poziția de actor şi mă luptam cu replicile, încercam să ating notele corecte şi să mă ridic la nivelul ei.

— Vreau să spun, a pornit să rostească cu vocea aceea atonală

şi cu privirea golită, că nu ştim ce s-a întâmplat cu fiul meu. S-a

oprit o clipă înainte să adauge: Cu exactitate.

între noi s-a lăsat o tăcere prelungă; mai auzeam doar târâitul stropitorilor care-şi împrăştiau apa pe gazon, completând cu clic-clac-ul lor ritmic coloana sonoră a filmului în care ne aflam.

— Nu ştiu... ce s-a întâmplat, am zis, foarte conştient că o pereche de chiloți de-ai lui Matt se afla în buzunarul nădragilor mei gri, lipiți de coapsă. M-am foit, am coborât o treaptă pe scara care ducea spre Sheila Kellner, aşezată în

mijlocul foişorului, uitându-se lung la piscina goală şi la cabana pustie.

— A avut... un accident. A fost un accident. Nu-i aşa? am întrebat cu reţinere, uitându-mă la ea, dar ferindu-mă să-i întâlnesc privirea.

Era clar îndurerată şi confuză – i se simţea în priviri şi-n rigiditatea corpului, de parcă ar fi înconjurat-o o aură de perplexitate, dar medicamentele pe care le luase îi atenuau

starea până

în punctul în care izbutea să vorbească despre Matt fără ca asta s-o facă ţăndări. A întrebat:

— Ştii dacă s-a luat la bătaie cu cineva?

îmi pusese o întrebare la care nu mă aşteptasem şi a trebuit să fac o pauză ca să-mi recapăt cumpătul, după care am întrebat:

— Bătaie?

— Da, a zis trăgând din ţigară. O altercaţie, ceva?

— Ce vreţi să spuneţi?

A răspuns cu o nonşalanţă sedată:

— Era vânăt. Era plin de vânătăi. Avea un obraz învineţit.

N-am ştiut ce să zic.

— Poate a păţit asta când a căzut? am întrebat ridicându-mi mâinile cu un gest lipsit de speranţă. în piscină. Şi... ăăă... s-a lovit la cap?

— Nu, a zis. După care a clarificat: Avea vânătăi pe piept şi pe spate. Şi pe picioare.

Nu eram pregătit pentru aşa ceva. Nu mă aşteptasem s-o văd pe Sheila Kellner. Nu avusesem habar că urma să port o discuţie cu mama prietenului meu mort. Zăbovirea mea pe treptele foişorului devenise aproape intolerabilă. Vânătăi? Matt fusese acoperit de vânătăi? Era un film căruia îi pierdusem firul. M-am întors pe propriile mele urme, m-am regăsit în scenă şi mi-am improvizat replicile.

— Ştie cineva unde... unde s-a dus în săptămâna aia? Poate că s-a întâmplat ceva... pe unde s-a dus. M-am oprit şi, preţ de o clipă, m-am simţit cu adevărat înfricoşat. Vânătăi? Nu zisese nimeni nimic de vânătăi. Poate că... atunci şi-a făcut vânătăile?

am reluat.

Sheila n-a zis nimic. Şi-a rotit privirea inexpresivă în depărtare, până la cabana de lângă piscină, şi apoi spre faţa mea.

— Nu i-au găsit rucsacul... pe plaja aia, am zis cu voce scăzută, în parcare? Vorbeam atât de încet că abia mă auzeam. în... Crystal Cove.

— Matt nu le avea cu sportul, a zis de parcă nu m-ar fi auzit.

— Nu din câte ştiu eu...

— Deci n-a fost asta, a zis dând fumul afară. Poate de la surfing, a rostit domol. Cred că s-a dat cu placa şi atunci şi-a făcut vânătăile.

S-a oprit şi s-a uitat la mine, dar fără prea mare convingere. Păreau ciudate, dar probabil că a căzut la surfing.

Am încuviinţat din cap, încercând să-i fac pe plac. Ştiam că Matt nu făcuse surfing în viaţa lui şi totuşi Sheila asta credea; mi-am dat seama, cu o zguduitoare şi intimă fermitate, că Sheila nu-şi cunoscuse de fapt fiul. Mi-am zis că nici eu nu-l cunoscusem cu adevărat – nimeni nu-l cunoscuse. Şi-apoi a fost de parcă Sheila ar fi alunecat brusc către un nou nivel al sedării – mi s-a părut că s-a îndepărtat şi mai mult de mine când a întrebat:

— De ce-ai venit încoace?

Nu a zis-o cu răceală, iar întrebarea n-avea nimic acuzator – o rostise inert, de parcă nu i-ar fi păsat de fapt ce răspuns va primi. Mă mira că putea să ţină atât de bine ţigara între degete – o fuma cu stânga, am sesizat, şi ochii mi-au căzut o clipă pe inelul ei cu diamant. Mişcarea mâinii, coborând spre scrumieră şi urcând înapoi spre gură, era cu totul robotică, ajutată de substanţa care o moleşea.

— Am trecut ca să..., am început, dar m-am oprit. Am trecut pe aici fiindcă voiam să aflu ce s-a întâmplat cu Matt.

A stat şi s-a holbat lung la mine, cu o privire neclintită.

Abia după ce-am plecat de pe Haskell Avenue avea să-mi treacă prin cap, cu înfiorare, că ea gândise în momentul respectiv: Ba nu vrei. Nu vrei să afli cu adevărat ce a păţit

fiul meu. Dar atunci, oprit pe treptele foişorului, nu ştiam asta. într-un târziu a zis:

— Poți să vorbeşti cu soțul meu. E la el în birou.

Uşile glisante care dădeau în bucătărie erau pe jumătate deschise, înăuntru se afla o menajeră mexicană îmbrăcată în uniformă de cameristă, cu mănuşi de cauciuc lungi până la coate, frecând în tăcere plita, când am intrat şi am închis silențios uşa după mine, crezând că aşa se cade să fac. A întors capul şi m-a privit scurt, dar fără să se mire. A băgat de seamă uniforma şi a realizat cine eram: prietenul lui Matt. Dar avea chipul mohorât şi n-a spus nimic. A luat un spray de curățat şi s-a îndreptat spre gura deschisă a cuptorului, în vreme ce eu am păşit şovăielnic în bucătărie

— îl caut pe tatăl lui... adică pe Ronald, domnul Kellner, senor Kellner... m-am bâlbâit.

Menajera a ridicat din umeri şi a zis ceva în spaniolă, că stăpânul casei e în la oficina, apoi s-a întors spre cuptor. Am trecut de bucătărie printr-un hol şi am intrat în living, unde am dat roată unei mese circulare din crom şi sticlă, cu o ferigă în mijloc, aşezată pe întinderea pufoasă a unei mochete alb-gălbui care se întindea până într-o sufragerie scufundată, situată în partea din față a casei, unde ferestrele, înalte cât peretele, dezvăluiau vederii aleea circulară din cărămidă şi priveliştea spre Haskell Avenue. Odată intrat în living, am auzit de undeva o voce şi am urcat pe scări spre foaier, m-am oprit cu mâna pe balustrada de stejar roşu până am reperat de unde se auzea vocea – mi-am dat seama că nu venea de la etaj şi am apucat-o pe un culoar care m-a scos în cealaltă parte a casei.

Casa era uriaşă, dar atât de tăcută încât mi-a fost uşor să-l localizez pe Ronald Kellner – m-am ținut după vocea lui de-a lungul unui hol. Vocea era slabă şi sleită, abia îngăimând cuvintele adresate persoanei de la celălalt capăt al firului. Am nimerit într-o încăpere mare, cred că era biroul lui Ronald, căptuşit cu aceeaşi mochetă pufoasă şi gălbuie, picturi pseudo-impresioniste de care cumpăra şi tatăl meu de la galeria Wally Finley din Beverly Hills, un caleidoscop şi un joc de table deschis pe o măsuță joasă de cafea pusă în fața

unei canapele de culoarea vinului şi, dincolo de ea, o perspectivă panoramică asupra curții din spate. Aveam să aflu mai târziu că Ronald Kellner conducea una dintre cele mai importante case de avocatură din L.A. (n-o voi numi aici şi nu-i voi născoci vreun nume), birourile îşi aveau sediul în Century City şi reprezenta, tot mai târziu urma să aflu, un grup de clienți neobişnuit de puternici în domeniul imobiliar şi cel al divertismentului, iar firma avea cincisprezece avocați pe statul de plată, cu cabinete în mai multe apartamente din blocurile-turn Century Piaza. Dar n-aveam niciuna dintre aceste informații în după-amiaza în care am vizitat familia Kellner.

Matt nu adusese niciodată vorba de tatăl lui sau de jobul pe care acesta îl practica, fiindcă, presupun, nici nu-l întrebasem vreodată, sau poate nu-mi mai aminteam, cât pălăvrăgiserăm despre nimicuri pe parcursul anului nostru împreună, schimburi de cuvinte în care subiectele nu ajunseseră niciodată să fie personale până în ultima săptămână, când forțasem nota, aşa că, evident, de unde să ştiu cum îşi câştiga Ronald pâinea, nu-mi pasase – mi-am dat seama acolo, oprit în pragul biroului lui, că atunci când eram cu Matt nu făceam decât să intru pe lungimea lui de undă, să vorbesc despre interesele lui şi să-l folosesc pentru sex. Avea cincizeci şi cinci de ani – amintindu-mi din nou că era mai bătrân decât majoritatea părinților colegilor noştri –, era înalt, cu păr cărunt şi rar şi barba îngrijită.

Cel mai tare m-a izbit faptul că părea un om cât se poate de normal – pantaloni bej, un tricoul polo băgat în pantaloni, curea, pantofi fără şiret în picioare – şi m-am întrebat de ce nu arăta ca vai de capul lui, trându-se prin casă în pijamale, înlăcrimat, îndurerat, strângând în mână gâtul unei sticle de gin fiindcă unicul său fiu tocmai murise. Ronald Kellner era în stare să-ți lase impresia că îngrozitorul eveniment nici nu avusese loc. Arăta ca un profesionist în după-amiaza aceea, în ciuda morții lui Matt.

Ronald Kellner, cu receptorul la ureche, se uita pe fereastră, cu firul telefonului întinzându-se de la masa de lucru până în locul în care se oprise ca să arunce o privire

spre foişorul în care se afla nevasta lui. N-am apucat să ciulesc urechea la ce mormăia în receptor, fiindcă am început să mă uit la pozele scoase la imprimantă de pe biroul lui, care era înțesat cu hârtii, foi şi plicuri galbene, aflate sub o veioză mare de metal – singura urmă de deranj din interiorul acestui birou organizat şi somptuos. M-a observat când a întors capul şi a rămas aşa, privindu-mă fix, fără să zâmbească, şi continuând să vorbească la telefon. Nu mai țin minte ce zicea, dar vorbea încet şi încordat. Când a trecut din nou în spatele biroului ca să pună telefonul în furcă, a devenit oarecum curios, cercetându-mi uniforma şi chipul.

— Tu eşti Robert?

Presupun că la auzul întrebării lui n-am fost atât de şocat pe cât aş fi vrut să-mi amintesc acum, fiindcă am izbutit să spun cu calm:

— Nu, sunt Bret. Şi, după o scurtă pauză: Sunt Bret Ellis. Fac liceul la Buckley. Doamna Kellner mi-a spus că sunteți în birou şi că pot să intru.

— Cine eşti? a întrebat nedumerit.

— Am fost prieten cu Mart.

— Prieten? Prietenul lui?

— Mda, am fost în aceeaşi clasă la Buckley.

— Eşti prietenul lui Matt de la Buckley? a întrebat priponit pe scaun.

— Păi, da, ne vedeam des. Mai veneam uneori pe aici şi... ne petreceam timpul împreună.

S-a holbat la mine, cu mâinile în şold, studiindu-mă cu o posomoreală nouă care-i asprea chipul.

— Cât de bine l-ai cunoscut?

— Ne ştim din clasa a şaptea. De când a venit la Buckley. Un moment de pauză. Dar ne-am împrietenit anul trecut.

— Te-ai împrietenit cu fiul meu? Anul trecut?

Posomoreală s-a transformat în altceva: acum o însoțea un soi de suspiciune. Ronald a lăsat capul în piept.

— Aşa... şi cât de bine crezi că l-ai cunoscut? a întrebat. Pe Matthew.

Mi-am dat seama că trebuie să spun adevărul.

— Nu ştiu, am oftat. După ce s-a întâmplat, chiar nu mai ştiu.

Mărturisirea asta autentică l-a înmuiat pe Ronald – acreala şi suspiciunea au dispărut de pe chipul lui şi şi-a pironit privirea în pământ.

— Ce cauți aici? a întrebat cu vocea plină. Ce vrei?

Nu ştiu de ce mă aşteptasem la afecțiune din partea lui sau să răspundă cu o oarecare sensibilitate la prezența mea, dar părea un pic exasperat că dădusem buzna la el în birou – un necunoscut care admitea că e prieten cu fiul lui, cu toate că nu-l cunoştea prea bine. Detaliul ăsta nu era întru totul adevărat, fiindcă îl cunoscusem pe Matt în feluri mult mai intime decât pe oricine altcineva, dar nu puteam să admit asta în fața tatălui său.

— Am ținut la Matt, atât am izbutit să spun.

— Ai ținut la fiul meu? a repetat Ronald. De-aia ai venit aici?

— Eu doar... doar voiam să aflu ce s-a întâmplat.

Mă măsura din priviri cu un dram de bănuială. Am tăcut amândoi, uitându-ne cu priviri goale unul la altul, până în clipa în care situația a devenit mult prea incomodă şi am reuşit, într-un târziu, să spun un „îmi pare rău că v-am deranjat” şi un „îmi pare rău pentru Matt”. Am aşteptat un pic înainte să ies, conştient că aveam lenjeria intimă a lui Matt îndesată în buzunar.

— Vrei să afli ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Da, am zis şi m-am oprit, apoi: A fost un accident, nu-i aşa? Un accident la piscină.

Ron s-a uitat la mine, hotărând ceva în spatele ochilor, apoi a păşit spre masa de lucru înțesată cu hârtii, unde şi-a pus pe nas ochelarii de citit.

— Se pare că n-ai venit în locul potrivit, fiindcă nu ştim ce s-a întâmplat.

S-a aşezat pe un scaun rotativ de piele cafenie, cu spătar înalt, şi a cercetat fără grabă foile împrăştiate pe birou. A ridicat ochii spre mine, mi-a făcut semn.

— Te rog! Vino încoace. Poate încerci tu să-mi explici asta.

M-am apropiat şovăitor de birou şi m-am oprit lângă el.

— Pe astea le-a făcut fotograful criminalist adus de mine, l-am auzit spunând în vreme ce-mi coboram ochii spre birou. A luat în mână un teanc de fotografii, douăzeci pe treizeci de centimetri.

— Un fotograf criminalist? am întrebat cu voce gâtuită, simțind că mă umplu subit de groază.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost un corp atent poziționat, întins pe un cearşaf lângă piscină, înecat, gol, cu penisul stafidit, redus la nimic. Capul lui Matt nu apărea în niciunul dintre cadrele pe care mi le arăta Ronald – primele fotografii văzute de mine fuseseră luate de la gât în jos – i-am recunoscut însă fiece părticică de corp, fiece loc pe care-l linsesem, sărutasem şi mirosisem. Era un şir de poze trase din diferite unghiuri, care documentau vânătă-ile menționate de doamna Kellner, de parcă Matt ar fi fost bătut de cineva sau ceva – vânătăi de un vişiniu-deschis pe care le observai de îndată. Era o fotografie cu Matt pe burtă în care vânătăile se vedeau urcând pe şale şi pe spinare şi mai avea două vânătăi pe fesele lui musculoase. Nu m-am putut abține să nu-mi spun că intrasem între fesele alea – cu pula, cu degetele, cu limba – şi a trebuit să rezist unui zvâc de erecție, un soi de poftă necrofilă care m-a şocat cu apariția ei intempestivă. într-o fotografie apărea brațul stâng al lui Matt cu o despicătură, o rană mare şi roz, îndeajuns de adâncă să se vadă muşchiul şi tendonul. După care Ron mi-a arătat o altă poză, de data asta cu capul lui Matt. Arăta liniştit, cu ochii închişi de parcă ar fi dormit, şi aproape că am detectat un zâmbet în uşoara arcuire a buzelor. Dar o parte a feței era învinețită şi pe partea stângă a frunții avea o rană mare, încă o tăietură, unde pielea se jupuise lăsând să se vadă, limpede ca ziua, osul alb al țestei.

— Crezi că asta s-a întâmplat când Matt a căzut în piscină şi s-a lovit la cap? a întrebat Ron fără pic de emoție.

Eram atât de îngrozit de ce văzusem, încât am paralizat. Ima-ginile cu Matt erau atât de traumatice, încât simțeam că acea parte a vieții mele se încheia şi că intram acum într-o lume nouă, în care aveam să rămân pentru totdeauna. Nu exista cale de întoarcere la inocență sau copilărie – momentul

de față era cel în care pătrundeam oficial pe tărâmul adulților şi al morții. Am înghițit în sec şi mi-am ferit privirea, am închis ochii. L-am auzit pe Ronald foşnind hârtiile, trăgând ceva dintr-un dosar. îmi venea să spun: nu l-am cunoscut pe fiul dumneavoastră, dar măcar l-am iubit. Am deschis ochii, fiindcă mi se umpluseră de lacrimi. Am strâns din dinți, ca să nu m-apuce în fața lui bocitul.

— Presupun că fiul meu era dependent de droguri, a zis domnul Kellner, ridicând privirea spre mine.

— Nu, am murmurat. Nu, eu nu... doar un pic... fuma iarbă, atât. Ăăă...

— Deci nu consuma acid, somnifere sau alte chestii? Pastile? LSD?

— Nu, nu, am îngânat scuturând din cap. Eu n-am văzut nicio-dată aşa ceva. Nici n-a adus vreodată vorba. Nu l-am văzut să ia nimic, niciodată, decât... să fumeze iarbă şi...

— Nu l-ai văzut să halucineze pe acid, nu l-ai văzut să ia vreodată vreo pastilă?

— Nu, deloc. N-a vorbit niciodată despre aşa ceva.

— Halucinogene? a întrebat Ronald. Despre ele n-a vorbit nici-odată?

Am clătinat din cap, toropit parcă.

— Ceva capsule de metaqualonă?

— N-am văzut prin preajmă deloc, am zis. Matt n-a pomenit niciodată de... ăăă... asta.

— Bun, atunci cum explici cele şase mii de miligrame de meta-qualonă găsite în organismul lui? m-a întrebat Ronald Kellner.

M-am simțit ca la tribunal, eu inculpat, Ronald procuror, încercând să-şi dea seama dacă sunt sau nu vinovat. Aveam creierul amorțit, dar am reuşit să întreb:

— Ce-i aia?

— Somnifere, metaqualonă. Şase mii de miligrame de meta-qualonă au fost găsite în sângele fiului meu.

Am continuat cu clătinatul din cap. Nu era nimic de spus. Impactul puternic al fotografiilor mă transformase într-o epavă. Mă simțeam golit cu totul pe dinăuntru. Nu-mi mai

păsa de nimeni şi de nimic şi eram aşa de înfricoşat că abia mai izbuteam să mă mişc.

— încerc să pun cap la cap unde a fost fiul meu în săptămâna aia. Ştii ceva?

— Păi, am început, nu i-au găsit rucsacul în parcare?

Aveam vocea unui băiețel.

— în Crystal Cove? a întrebat Ron. Vrei să spui în parcul statal Crystal Cove. în districtul Orange.

— Aşa. L-au găsit în parcare deci, ăăă, a mers cu maşina şi poate... poate... nu ştiu... s-a întâmplat ceva şi...

— N-a mers nicăieri cu maşina, a zis calm.

— De... unde ştiți? am îngăimat – groaza se intensifica.

— Am vorbit cu fiul meu înainte de weekendul în care a dispărut, a zis Ronald. I-am spus că trebuie să-şi înlocuiască farul stricat. De săptămâni îi tot ziceam, dar era mereu... distras – s-a oprit asupra acestui cuvânt înlocuind o alegere mai evidentă: fumat – şi n-a mai apucat s-o facă. îl ştiu pe şeful reprezentanței Nissan din Encino, aşa că am dus eu maşina la service. Ronald s-a oprit, a ridicat ochii spre mine. Nu el a condus două sute douăzeci şi cinci de kilometri până în Laguna Beach şi înapoi.

— De... unde ştiți? am întrebat în şoaptă.

— Fiindcă, în timp ce se ocupau de maşină, am văzut kilome-trajul. Ştiam câți kilometri avea maşina când am dus-o la service. S-a oprit, apoi a continuat: Am notat kilometrajul în joia aceea şi, o săptămână mai târziu, când maşina a fost adusă şi parcată în garajul casei de oaspeți, l-am verificat din nou.

Mă zgâiam la fotografiile de pe birou şi-l ascultam pe Ronald Kellner de parcă mi-ar fi relatat toate acestea în timp ce ne aflam pe o planetă aflată la mii de ani lumină.

— Fiul meu abia dacă a condus cincisprezece kilometri în săptămâna în care a dispărut, a zis.

M-am uitat la Ron şi am dat aerul afară din piept.

— Nimeni n-a condus maşina aia până în Crystal Cove, a zis întărind cele afirmate. Nimeni n-a condus maşina aia nicăieri.

Poate peste deal şi înapoi, dar nimeni n-a mers cu ea până-n Crystal Cove.

în birou s-a lăsat liniştea. Mi-am aruncat ochii pe geam, către peluza imensă care ducea spre piscina goală. Sheila Kellner era înghețată în foişor. Nu aveam nimic de spus.

— Era sânge peste tot, pe bancheta din față a Datsunului şi pe bord, a zis Ronald indicând fotografia cu brațul lui Matt. Aici zic ei că s-a tăiat singur. O pauză de-o clipă, apoi: O tentativă de sinucidere pe parcursul unui episod psihotic, zic ei.

Ron a început să caute printr-un vraf de foi ridicate de pe birou.

— Ei zic că fiul meu a făcut abuz de – aici a aruncat o privire spre foaia din mână – tetra-hidro-canabinol – a articulat grijuliu cuvântul. Marijuana, a lămurit calm. Nu se poate stabili nivelul de marijuana la autopsie, dar au presupus, după accesoriile pe care le-au găsit în rucsac, că asta l-a făcut „să ingereze o cantitate importantă de dietilamida acidului lisergic". LSD, a zis cu aceeaşi voce lipsită de inflexiuni. După care, zic ei, a avut probabil o cădere psihotică, a luat tranchilizantele şi a căzut în piscină, unde s-a înecat. Asta au pus ei cap la cap. Asta e versiunea lor oficială.

Mi-am dat seama că hârtia la care se uita era parte dintr-un raport de autopsie. Ronald a început să zică ceva, s-a poticnit, nu ştia dacă era cazul să admită ce avea să spună mai departe. Apoi a zis-o.

— în stomacul lui au găsit, în mare parte nedigerat, conținutul acvariului, pe care se pare că l-ar fi înghițit în urma crizei.

Ronald s-a uitat la mine de parcă aş fi putut să-l lămuresc în vreun fel cum era posibil aşa ceva.

îmi doream să se oprească din vorbit. îmi doream să ies din cameră. Ştiam că acvariul stătuse gol cu săptămânile. Ştiam că Matt n-avea habar ce se alesese de peştii lui. Apoi, din cauza a ceea ce tocmai mi se spusese, m-am întrebat dacă ținuse peştii ascunşi înainte de a-i ingera în timpul aşa-zisului episod psihotic. Dar suna ridicol. Nu mai ştiam ce să

spun. Scenariul devenise suprarealist în comparație cu ce auziserăm inițial şi totuşi asta era dovada că povestea se desfăşurase cu adevărat. Era negru pe alb în foile lui Ronald Kellner. Era în raportul de autopsie completat de medicii de la Serviciul de Medicină Legală al districtului L.A., cu antetul instituției în susul fiecărei pagini din mâna lui Ronald.

A oftat şi a zis:

— Şi, mai zic ei, ar mai fi făcut şi asta.

Mi-a arătat încă o fotografie – era de fapt o serie. Am luat pozele în mâna tremurândă şi n-am ştiut inițial la ce mă uit – ceva atârna de coloana înfăşurată acum în folie de plastic. Coloana pe lângă care treceai ca să intri în cabană. Ochii mi s-au obişnuit cu cadrul: de coloană atârna un animal, numai că nu-mi dădeam seama ce anume, fiindcă n-avea cap. Fusese legat cu o curea la mijlocul stâlpului, apoi fusese crucificat, labele fuseseră bătute în cuie, făcându-l să stea răşchirat în formă de X. Mai fusese şi eviscerat: un boț de intestine îi atârna între picioare şi partea de jos a coloanei era înnegrită de sânge închegat. Am început să mă prind de o chestie care mi s-a confirmat când m-am uitat la poza următoare: era capul lui Alex, pus pe marginea piscinei, în partea mai puțin adâncă. Ochii motanului fuseseră scoşi din orbite şi limba îi fusese trasă atât de tare din gură că se întindea peste muchia de ciment. Am încercat să procesez totul, dar mintea îmi zbiera îngrozită: ar fi trebuit să cred că Matt îl găsise pe Alex – sau

că motanul revenise acasă – şi că-l decapitase, îl bătuse în cuie pe coloană, i aşezase capul pe marginea piscinei şi apoi căzuse, se izbise cu creştetul de margine şi se înecase, delirând într-un episod psihotic, cu şase mii de miligrame de tranchilizant ingerate, într-o aşa-zisă tentativă de suicid. Îl văzusem pe Matt spart de multe ori, ştiam de ce era în stare – când era chiar şi un pic fumat nu izbutea să se ridice din pat ca să ia telecomanda de pe birou şi să schimbe postul. Nu-l văzusem pe Matt pe LSD niciodată, dar dacă ceea ce-mi citise Ronald Kellner din raport era corect, cantitatea de metaqualonă din sistem l-ar fi paralizat – nici măcar n-ar fi fost capabil să se mişte. Nimic din toate astea n-avea sens.

Ronald s-a aşezat pe scaun, cu capul plecat, a apucat foile, şi-a potrivit ochelarii, căutând indicii, un fir narativ coerent.

— Îl ştiai de mult? a întrebat într-un târziu.

— Cam de un an, am bâiguit, nereuşind să mă opresc din a mă holba la pozele cu Matt, puse deasupra celorlalte hârtii de pe biroul lui Ronald.

— Chiar crezi c-ar fi fost capabil de asta? a ridicat Ronald ochii spre mine.

— Nu ştiu, am murmurat. Nu cred. Apoi: Nu, chiar nu.

— Cred că cineva l-a lovit cu ceva, a zis Ronald încet. Cred c-a fost cu cineva în săptămâna cu pricina. Cred că i-a dat droguri şi cred că l-au pocnit cu, nu ştiu, un ciocan, un ciocan sau cu altceva când era drogat, după care l-au pus în piscină. S-a oprit, după care a spus: Şi abia apoi i-au făcut asta pisicii.

— Pisica lipsea..., am început să zic, dar Ronald continua să vorbească peste mine.

— Şi mai cred că toată chestia asta e înscenată de cineva pe care Matt l-a cunoscut sau întâlnit. Şi cred că acel cineva l-a dus cu maşina în Crystal Cove. O pauză. Sau s-a dus singur ca să arunce rucsacul. Iar o pauză. Când ai intrat, am crezut că eşti Robert, l-am auzit zicând.

— De ce ați crezut asta? am reuşit să întreb.

— Fiindcă a spus că vrea să treacă pe la Robert în ziua în care am dus maşina la service. Că s-ar putea să se vadă cu cineva pe nume Robert. Am presupus că e prieten cu Matt. încă o pauză, îl cunoşti pe Robert? Robert Mallory?

— Da, am zis, aşezând cu grijă pe birou pozele cu Alex.

Biroul era atât de aglomerat cu dosare şi rapoarte încât părea să nu conteze unde le puneam. Cu un gest mecanic, Ronald a întors poza, de parcă n-ar fi vrut să i se aducă aminte ce înfățişa.

— E un coleg de clasă, am explicat.

— Asta ştiu, a zis cu oboseală în glas şi frecându-se la ochi. Am descoperit că am o legătură vagă cu fostul soț al mătuşii lui.

— Ştie cineva dacă Matt... a umblat cu Robert? am întrebat. Adică... în săptămâna aceea?

Ronald m-a măsurat din priviri cu o expresie alarmată pe chip.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic, am început cu grijă, ştie cineva dacă Matt s-a dus... Am înghiţit în sec. Mi-am dat seama că mă luase durerea de cap. Dacă s-a dus să se vadă cu Robert?

Ronald m-a privit cu desconsiderare.

— Nu susţin că vreunul din colegii tăi de clasă a avut de-a face cu asta, Bret, a zis rostindu-mi apăsat numele, şi m-a surprins că şi-l amintise. Asta sugerezi?

— Nu, nu, adică, eu doar... am lăsat fraza în aer. Mă întrebam dacă şi-a petrecut timpul cu Robert în săptămâna respectivă.

— L-am sunat pe Robert, a zis Ronald. Am vorbit cu el. Era în Palm Springs, cu mătuşa lui, în weekendul în care a dispărut Matt. S-a uitat întrebător la mine. Nu l-ai văzut la şcoală în sptămâna următoare? Chiar nu ştiu ce vrei să spui despre Robert.

— Nimic, nimic, am bâiguit în grabă

— Ne-a spus că nu s-a întâlnit cu Matt, a continuat Ronald, fixându-mă cu privirea, de parcă aş fi dezvăluit un lucru despre mine care-i stârnise neîncrederea. Tu chiar te-ai gândi, sau aşa laşi să se înţeleagă, că Robert Mallory a avut de-a face cu ceea ce a păţit fiul meu? Serios?

Părea dezgustat. Şi asta mi-a amintit de Matt, care se trăsese ca ars de lângă mine în după-amiaza aia de duminică. Era ca şi cum aş fi reconstituit o variantă a acelei scene cu tatăl lui. Eram, însă, prea amorţit de frică ca să mă simt jenat.

— Cred c-aş face bine să plec, am zis dând înapoi spre uşă.

îmi pare rău... chiar îmi pare rău... pentru tot.

Ronald întorsese deja capul, fiindcă începuse să sune telefonul. A întins mâna să-l ridice, aşteptând informaţii care să explice coşmarul în care fusese îmbrâncit. Am tot dat înapoi până am ajuns pe culoar, în vreme ce Ronald repeta domol în receptor „Nu ştiu”, la intervale egale, răspunzând parcă unui şir de întrebări fără răspuns. Am luat hotărârea

de a ieşi pe uşa mare, fiindcă nu voiam să străbat casa încă o dată, să traversez peluza şi să trec pe lângă femeia drogată care stătea singură în foişor, pe lângă coloana unde fusese răstignită pisica sau pe lângă piscina goală unde se spunea că s-ar fi înecat un băiat în timpul unui episod psihotic, prietenul meu pe care acum, când scriu toate acestea, îl consider prima mea iubire, deşi atunci, în 1981, nu pricepeam asta pe deplin. Am traversat aleea de cărămidă spre Haskell Avenue, unde parcasem maşina, şi am plecat pentru ultima oară de la reşedinţa familiei Kellner.

Conduceam cu atâta grijă şi atât de încet, că a tot trebuit să opresc pe Valley Vista pentru că alte maşini claxonau turbate în spatele meu, până ce, într-un final, am ajuns în Woodcliff şi i-am dat bătaie prin canion până pe Mulholland, complet deznădăjduit, şi cum am intrat în casă am înghiţit imediat două pastile de dia-zepam, dându-le pe gât cu un pahar de vodcă în care aruncasem ceva gheaţă, în vreme ce Roşa era în debara, împăturind haine abia scoase din uscător, apoi am luat sticla de Smirnoff şi, singur în cameră, cu uşa încuiată, m-am apucat să fumez iarba de la Jeff Taylor dintr-o pipă mică, galbenă – voiam să mă nimicesc. Mi-am mai turnat un pahar de vodcă şi m-am făcut muci. Am sunat-o pe Susan, beat şi fumat, şi am început să delirez la telefon, apoi i-am închis în nas în mijlocul unei fraze de-a ei – nu ştiu ce i-am spus sau ce m-a întrebat. Apoi, după o clipă, a sunat telefonul, am apucat receptorul, ştiind că e Susan, şi i-am zis:

— Sunt bine, sunt teafăr, tre' să plec, tresă plec, pa, şi i-am închis iar.

A fost un moment de tăcere în vreme ce zăceam pe pat, în dormitor, cu uniforma pe mine, cu pantofii azvârliţi pe podea, imaginându-mi modele pe tavanul alb şi neted la care mă holbam. Apoi mi-au căzut ochii pe afişul cu Elvis Costello. ÎNCREDERE e ceea ce răcnea din răsputeri. Am fost surprins să-l descopăr în dormitorul meu pe Shingy, spaţiul de sub birou ajunsese unul dintre locurile sale preferate de dormit de când plecase mama; a sărit pe pat, mi-a adulmecat şi mi-a lins faţa inexpresivă, apoi s-a cuibărit lângă mine. Telefonul a

sunat din nou. Niciun mesaj – mi-am dat seama că era, cel mai probabil, Susan. începea sâ mă paralizeze combinația de vodcă, diazepam şi iarbă, apoi, când telefonul a târâit din nou, cinci minute mai târziu, mi-am spus că n-aş fi izbutit sub nicio formă să-l ridic din furcă sau să alcătuiesc vreo propoziție şi că n-avea importanță cine era – lumea nu mai exista pentru mine.

Dar era Debbie, pe care Susan, evident, o sunase, şi i-am auzit vocea îngrijorată:

— Bret? Eşti? Răspunde! Bret? Ridică telefonul!

Aveam să aflu mai târziu că Susan sunase, de fapt, la Grajdurile Windover din Malibu şi-i transmisese un mesaj lui Debbie, iar ea mă sunase din biroul de la administrație.

— Susan zice c-ai pățit ceva. Că te-ai făcut muci. Răspunde!

Ridică naibii telefonul!

Am întins până la urmă mâna, gâfâind de la efort, şi am bâjbâit cu aparatul până am reuşit să îngaim în receptor:

— Te rog, te rog, te rog, sunt bine. Doar lasă-mă-n pace, sunt bine.

Am tot încredințat-o pe Debbie că totul era în regulă, cu vocea care mi se încleia din ce în ce mai tare, iar ea mi-a spus ce voce de spart ai, până când, în cele din urmă, am răcnit:

— Sunt muci. Vreau să fiu muci. E OK, ÎN PULA MEA?

După un moment de tăcere, a zis:

— N-ai de ce să țipi la mine. Dar de ce naiba te-ai făcut muci la patru după-amiaza?

începeam să mă înfurii, dar mi-am dat seama că enervarea nu se putea manifesta din pricina chestiilor pe care le pompasem în mine, aşa că i-am zis duios:

— Ne vedem mâine, iubi. Nu te obosi să vii încoace. O să cad lat, iubi. Ne vedem mâine.

Când am lăsat telefonul în furcă simțeam că pic. Nevoia de a şterge din capul meu informațiile despre Matt Kellner şi ce păţise el cu adevărat – şi faptul că nu mai ştia nimeni altcineva: fotografiile cu corpul lui despuiat, vânătăile, carnea despicată a brațului, pisica moartă – era imensă, iar alcoolul,

iarba şi diazepamul contribuiau la localizarea şi ştergerea rapidă a faptelor. Voiam să-mi pierd cunoştinţa şi, până la urmă, am izbutit. Am auzit-o pe Roşa la un moment dat bătând în uşa mea închisă, strigând că şi-a terminat treaba şi că ne vedem a doua zi. I-am răspuns cu un „OK” sugrumat şi am revenit în beznă.

13

Trezindu-mă în dimineaţa următoare, la şase şi jumătate, mi-am dat seama că dormisem neîntors o noapte întreagă – trecusem prin trauma după-amiezii trecute şi, cumva, supravieţuisem.

Shingy zgâria la uşa care dădea în curtea din spate, m-am ridicat din pat împleticindu-mă, cu uniforma de la Buckley încă pe mine, i-am deschis şi l-am petrecut cu privirea cum o zbugheşte pe verandă. În clipa aia am hotărât ceva: urma să mă prefac că totul era normal şi că ziua anterioară nu se-ntâmplase. Mi-am scos uniforma în care căzusem în inconştienţă, m-am masturbat pentru prima oară în ceea ce mi s-a părut a fi fost câteva săptămâni şi mi-am dat drumul atât de tare că mi s-a spulberat orice rămăşiţă de mahmureală; am simţit o asemenea uşurare că am reuşit să mă ridic în fund, să mă orientez cu claritate, să concep un program pe care să-l urmez zilnic şi să adopt o nouă atitudine. M-am uitat la sticla aproape goală de Smirnoff de pe noptieră, la pipa galbenă de lângă punguţa cu iarbă, la flaconul cu diazepam al cărui conţinut se diminua pe zi ce trece şi ceva s-a îndârjit în mine: la naiba cu frica. Mă sleise prea mult. Gata cu iarba, gata cu diazepamul; băutură cât mai puţină şi doar în weekend. Urma să-mi pun ceasul, să mă trezesc la o oră anume şi să mi-o frec cu gândul la Richard Gere, Dennis Quaid, Hart Bochner, David Naughton sau la orice star de cinema mi-ar fi apărut pe radar în momentul respectiv, dar niciodată cu mintea la Matt Kellner sau Ryan Vaughn. Am plănuit să fac mişcare înainte de

şcoală, să ridic greutăţi, să înot şi să alerg la bandă, apoi să fac un duş, să-mi pun uniforma, să-i spun Rosei să pregătească un mic-dejun sănătos şi, cât aş fi aşteptat la masa ovală din bucătărie, să parcurg secţiunea „Calendar” din Los Angeles Times ca să-mi fac o listă cu filme noi de văzut, cu sălile de cinema şi orele de proiecţie, şi să ignor orice ştire despre Mreajă. După aş fi dat fuguţa cu maşina la Buckley, aş fi ajuns devreme, le-aş fi zâmbit tuturor, aş fi sărutat-o pe Debbie pe buze de cum aş fi văzut-o în parcare sau aşteptându-mă pe banca de sub clopotniţă şi aş fi recitat Jurământul de Credinţă şi Rugăciunea liceului Buckley. Aveam să dau ture pe pista de atletism, să joc tenis cu Thom, să citesc Joan Didion în tribune şi să meditez relaxat la romanul meu, să mănânc de prânz cu gaşca la masa de sub Pavilion, să iau parte la discuţii – gata cu tăcerile scriitoriceşti –, să mă concentrez asupra orelor de după-amiază, să-mi iau notiţe mai cu sârg şi să pun întrebări, să conduc înapoi pe Mulholland, să termin cu cititul şi temele pentru acasă înainte să m-apuc de lucru la Less Than Zero – poate să bag în program şi un film pe Z Channel, dacă ar mai fi fost timp, apoi să mă duc la culcare până în unsprezece şi să dorm liniştit întreaga noapte, fiindcă îmi scosesem din minte toată trauma inutilă.

Mai aveam o prioritate: să mă pun pe urmele lui Robert Mallory. De fapt, el era în capul listei mele şi toate celelalte activităţi plănuite aveau să vină natural, iar această nouă ocupaţie avea să-mi ordo-neze zilele. Urma să fiu atent la Robert şi să nu-l mai evit: ăsta era primul lucru din programul pe care-l întocmisem. Am sărit din pat şi mi-am spălat în baie cojiţele de spermă de pe abdomen, piept şi penis, apoi m-am holbat la faţa mea în oglinda de deasupra chiuvetei şi m-am forţat să schiţez un zâmbet – am încercat de mai multe ori înainte să ies.

Eram hămesit – Roşa nu ajunsese încă, aşa c-am intrat în bucătărie, am înhăţat un iaurt din frigider, nişte afine şi zmeură şi am aruncat totul într-un castron, am scormonit prin dulap după ceva migdale, le-am pus la un loc cu restul şi am hăpăit totul în câteva minute, în vreme ce stăteam

proptit în spatele uşii de sticlă şi contemplam zbenguielile lui Shingy prin iarbă. M-am uitat prin cameră şi am hotărât să-mi fac patul – deşi treaba asta o făcea Roşa – fiindcă trebuia să-mi ocup timpul cu ceva. Nu puteam să zac ca o plăcintă şi să aştept să înceapă şcoala gân-dindu-mă mereu la ce păţise Matt Kellner, aşa c-am dat televizorul pe Good Morning America doar ca să fie nişte zgomot în încăpere – cuvinte şi informaţii, titluri şi interviuri – pentru că nu voiam să ascult muzică care să mă emoţioneze, să mă deprime ori să-mi amintească de Matt. Voiam să rămân neutru, şi nu doar în dimineaţa aia, ci în toate dimineţile ce aveau să urmeze până la absolvire. De obicei eram destul de ordonat şi nu era niciodată prea multă mizerie în cameră, dar trebuia să fac ceva şi m-am apucat distrat să rearanjez cărţile pe etajera de lângă masa de lucru. Apoi am observat un rucsac Gucci nou-nouţ, un cadou de la tata de dinainte ca ai mei să plece în Europa, care zăcuse într-un colţ al camerei o lună întreagă, sub posterul cu Elvis Costello, şi am decis să-mi pun în el toate manualele – îmi plăcea, era mişto, avea stil, reprezenta noua mea identitate. Mi-am luat costumul de baie şi am înotat şaizeci de lungimi de bazin în cam douăzeci de minute – în viteză, cu toată puterea. Am ieşit din apă, Roşa ajunsese şi a părut surprinsă, aproape îngrijorată când am trecut prin bucătărie ştergându-mă cu prosopul şi i-am cerut o omletă, por favor, cât fac un duş şi mă îmbrac – aproape niciodată nu-i ceream Rosei să-mi facă ceva la micul dejun şi deseori se întâmpla să-mi ciocane tare în uşă, la opt şi un sfert, să se asigure că aveam timp să mă pregătesc de şcoală. Nu şi azi: participantul tangibil îşi făcuse apariţia, gata să dea piept cu lumea şi să se pună pe urmele băiatului cel nou care intrase în vieţile noastre: psihopatul.

La baie, m-am mai proptit o dată în faţa oglinzii şi mi-am dat seama că trebuia să mă tund – de cele mai multe ori, mama îl ruga pe stilistul ei, Allen Edwars, să mă tundă la salonul lui din Encino şi de fiecare dată ea făcea programarea, dar mi-am notat pe un bileţel să găsesc numărul şi să sun la frizerie eu însumi – poate chiar săptămâna aia. Holbându-mă în oglindă mi s-a părut

remarcabilă stăpânirea de sine de care dădeam dovadă – intensitatea orgasmului şi uşurarea pe care mi-o dăduse, turele de bazin, programul cel nou, noile orizonturi, gândul că-l voi ține din scurt pe Robert Mallory, că voi sta cu geana pe el, totul ajutase la instituirea acelei stări de calm. Credeam, în acea dimineață de început de octombrie, că totul avea să meargă ca uns, doar că s-a ivit un obstacol micuț: strângând hainele pe care le purtasem cu o zi în urmă, am simțit o umflătură în pantalonii cenuşii, o pereche de boxeri albi împăturiți în buzunar, şi m-am holbat la ei, captivat de-a binelea, de parcă n-aş fi ştiut ce era cu ei. Apoi mi-am dat seama că-i luasem cu o după-amiază în urmă din cabana de pe Haskell Avenue. Am inspirat adânc, pieptul mi s-a strâns la amintirea fotografiilor pe care mi le arătase Ronald Kellner şi am fost nevoit să mi-l şterg pe Matt din minte cu totul – zis şi făcut –, însă obiectul vestimentar mă tulbura acum şi, în loc să-mi distrag atenția luându-mi timp să mă gândesc ce era de făcut cu el, l-am aruncat pur şi simplu în sertarul cel mai de jos al biroului, pe care rareori îl deschideam. înțelegeam, în dimineața aceea, cum stătea faza cu Matt Kellner: nu mai puteam face nimic. Nu mai era printre noi – pozele văzute în cabinetul lui Ronald Kellner o demonstrau fără niciun dubiu. Nimeni nu mai putea face nimic. Dar programul întocmit de mine avea să-mi ofere o cale de a-i înlătura amintirea, de a înjgheba o aparență de control, chestia după care şi tânjeam de fapt, şi de a-mi îngădui să şterg trecutul cu buretele. Totul avea de-a face cu viitorul. După care am observat bucata de hârtie pe care o luasem din cabană, cea găsită printre foile din biroul lui Matt, şi m-am uitat la ea – inițialele RM şi un număr de telefon. Mi-am reprimat un geamăt şi, înainte de a băga hârtia în buzunar, m-a străfulgerat un gând: atitudinea asta nouă ar fi putut să fie mai greu de menținut decât crezusem.

însă adoptarea pentru prima dată a acestei noi posturi a funcțio-nat: uşura mult lucrurile: în ziua aceea am pornit în linişte cu maşina spre Buckley – din nou, nu voiam să ascult muzică, piese care mi-ar fi amintit de Matt, care m-ar fi făcut să simt ceva, abătându-mă de la program. Voiam să mă

păstrez lipsit de emoţii, să mă ridic până la nivelul de amorţeală în care se afla Susan Reynolds. Ăsta era planul. Am aşteptat răbdător la coada de maşini, fără obişnuita iritare dată de traficul de pe Stansbury Avenue, înainte de a intra pe porţile liceului. Am parcat Mercedesul în locul obişnuit şi le-am văzut pe Debbie şi Susan pe bancă, la umbra clopotniţei, privindu-mă atente când am oprit maşina – le îngrijoram şi nu ştiam ce mă aşteaptă, cu toate că asta n-ar fi fost o problemă –, apoi l-am văzut pe Thom împreună cu Ryan lângă Trans Am-ul lui, au aşteptat să-mi pun rucsacul pe umăr, să mă apropii, i-am cuprins voios pe după gât, tot numai zâmbet, şi am pornit spre fete. Gestul meu l-a bucurat mult pe Thom – era echivalentul uman al unui golden retriever, îmi dădusem seama de asta de ceva timp –, care a întrebat zâmbind cu gura până la urechi: „Cum o mai duci, frăţică?" la care eu i-am răspuns: „Super, frate, totul e super", iar Thom a zis: „Marfa!".

Ryan s-a prefăcut că e confortabil cu tot ce se întâmpla, dar ştiam că în sinea lui se strâmba, încordându-şi corpul cât mergeam împreună, cu mine ţinându-mi braţele pe după umerii lui şi ai lui Thom. Thom era relaxat, iar Ryan crispat şi totul era în regulă.

Când am ajuns la fete, care ne urmăriseră tăcute până atunci, am îmbrăţişat-o pe Debbie când s-a ridicat de pe bancă, i-am dat un pupic şi m-am scuzat pentru izbucnirea din după-amiaza trecută, expresia îngrijorată de pe chip i s-a topit într-un zâmbet, am luat-o de mână – de faţă cu Ryan Vaughn care, în spiritul noului program, n-avea decât să se ducă dracului, mi-am zis, ca un bulan-giu împuţit ce era – şi am păşit pe cărarea care ducea în inima şcolii, urmaţi fiind de Thom şi Susan, care tot şuşoteau ceva, şi de Ryan care se ţinea după noi, până am ajuns în faţa secretariatului. Se făcuse între timp nouă şi venise vremea pentru prima oră a zilei, pe care-o aveam împreună cu Susan şi Ryan, literatură americană, cu domnul Robbins. Am pupat-o pe Debbie de rămas-bun – ce ridicol că avea nevoie de asta mai ales că urma să ne revedem în patruzeci şi cinci de minute, dar intenţionam să-i furnizez afecţiunea publică pe care o voia

atâta de mult şi să-mi ţin, în morţii mă-sii, gura – să fac ce voia şi gata; era parte din plan, acestea erau detaliile noii atitudini pe care o cultivam. Eram din nou participantul tangibil.

Susan şi Thom şi-au lipit buzele într-un sărut similar, dar Susan s-a tras deoparte parcă un pic prea repede şi zâmbetul lui Thom a pălit. I-am surprins în treacăt confuzia – ceva ce numai eu observasem şi încă-mi amintesc până în ziua de azi, un lucru rar de altfel: dezamăgirea lui Thom Wright. I-am ţinut uşa lui Ryan Vaughn, care a trecut pe lângă mine şi a intrat în clasă, scuipând printre dinţi un „Eşti ridicol", la care eu n-am ripostat. Nu l-am lăsat să-mi strice cheful – m-aş fi putut îndrăgosti de el, dar nu era posibil să se întâmple, să se materializeze în acel timp şi spaţiu specifice, în atmosfera de la Buckley, la liceu, în 1981, aşa că la naiba cu asta, am luat-o în direcţia opusă firului narativ. La urma urmei cui îi păsa? Totul era un mare fâs. Când priveam lucrurile din unghiul ăsta mă simţeam eliberat. Voiam să fiu ca Susan Reynolds. Şi voiam să scriu aşa: amorţeala ca sentiment, amorţeala ca motivaţie, amorţeala ca motiv al existenţei, amorţeala ca extaz.

Şi Robert Mallory era în curte, la baza Pavilionului, la adunarea de dimineaţă, imaculat, citind dintr-o carte, şi totul părea, clar, o făcătură: gropiţele lui şi un zâmbet fals aruncat în treacăt unui coleg oarecare, atractivitatea de model care-i deghiza – ori, poate-i accentua – întunecimea, manechinul care se prefăcea că e uman. Stăteam cu Debbie, care vorbea cu Susan şi Thom despre serbarea de toamnă, când am băgat de seamă chica lui şatenă, unduitoare şi învrâstată cu fire blonde-aurii, pielea bronzată, despicătura din bărbie – Thom o avea la fel – şi mi-am imaginat o pulă mare în josul taliei subţiri, fiindcă prea era, în pana mea, sigur pe el. Fără s-o anunţ pe Debbie, am pornit spre Robert, care rămăsese singur, şi am observat un grup de fete de-a noua, strânse ciotcă la câţiva paşi mai încolo, şuşotind între ele ceva despre Robert, de parcă ar fi fost o vedetă de cinema pe care puseseră ochii preţ de o clipă în mall, şi m-am prefăcut că mă plimb fără ţintă prin curtea care se umplea de elevi, fără

să mă pot hotărî unde anume să stau pe timpul adunării, trecând agale pe lângă alte grupuri de puşti, când, de fapt, mă îndreptam spre Robert Mallory, care m-a observat de-ndată şi şi-a ridicat inexpresiv privirea din carte – Fugi, Rabbit de John Updike, tema de la ora de literatură americană –, apoi mi-a onorat prezența cu un zâmbet larg, cu toate că i-am sesizat îngrijorarea din priviri.

Mi-a aruncat un „Hei, frățică" ce aducea cu o replică repetată dinainte, iar eu am zis „Hei, gagiule" şi i-am zâmbit, m-a întrebat „Cum e? Merge treaba?", la care eu „De milioane. Totul o să fie în regulă. Merg înainte. O iau uşor".

A dat aprobator din cap.

— Tare, moşule! Aşa se face. Lasă-te purtat de val.

Am dat din cap şi am zis:

— Da, valuri şi toate cele, asta-i rețeta, frate! E marfa. Încetul cu încetul!

A observat că-l studiez, aproape zgâindu-mă la trăsăturile lui perfecte – obrajii un pic supți, buzele groase, nasul perfect, şiragul de dinți albi, expuşi ori de câte ori scotea câte un zâmbet fals la înaintare. A încercat să nu pară alarmat.

— Da? S-a întâmplat ceva? a întrebat pe un ton uşor îngrijorat.

Pe-atunci mă durea în paişpe, aşa că am întrebat:

— Ai fost vreodată model? Ai fost la vreun casting? Reclamă, gen, sau vreun film?

M-a privit întrebător sau cel puțin aşa a lăsat impresia, fiindcă avea ceva – o demență – care-i zumzăia în spatele ochilor, foarte uşor de activat, şi am simțit-o ca pe o răsplată. I s-a părut că e ceva în neregulă cu întrebarea mea, însă nu ştia ce să zică.

— Ai vrut vreodată să te faci model? l-am întrebat. Arăți de parcă ai putea fi manechin. Ai lucrat vreodată ca model cât ai stat în Chicago? Chiar arăți bine.

A încercat să nu se zgâiască la mine ca la un nebun şi să accepte complimentele, dar se vedea limpede că abordarea mea îl tulburase.

Până să zică ceva, a început adunarea; l-am simțit uşurat, Dr. Croft a venit la microfon, Jurământul de Credință urma

să fie recitat pe un ton monoton, m-am uitat la Robert cum îşi lipeşte palma de piept şi am băgat de seamă impulsul meu de a sta pe loc – poate că n-aveam de gând să rostesc jurământul în dimineaţa aceea, stând lângă el, inhalându-i mireasma de cedru şi santal care plutea spre mine.

Dar am zâmbit frumos, am ridicat ochii spre drapelul care flutura din vârful catargului de oţel deasupra sutelor de elevi ce îngânau la unison jurământul şi am dus o mână la piept. Mi-a aruncat o ocheadă când a venit rândul rugăciunii, părând cumva surprins că ezitam să lipesc palmele una de alta şi să-mi plec capul. Dar era o pauză, un soi de avertizare, ca să-l destabilizez, să-l înştiinţez că eram poate la fel de imprevizibil ca el. Habar n-avea că un număr de telefon cu iniţialele lui se afla în buzunarul sacoului meu, că-l rupsesem din caietul unui băiat mort care-l ţinuse în sertar şi m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi scos la iveală peticul de hârtie şi l-aş fi întrebat dacă recunoaşte ceva, dacă acelea erau iniţialele lui sau dacă ştia numărul, ca mai apoi, nevinovat, să-l întreb dacă i-l dăduse lui Matt Kellner.

Dr. Croft şi Susan Reynolds ne-au reamintit că serbările de toamnă urmau să aibă loc sâmbăta următoare, că vineri urma să se ţină o reuniune în care aveau să fie anunţaţi regii şi reginele şcolii şi echipa cu care se aveau să se înfrunte Grifonii în Campionatul Şcolilor Private; se înţelegea de la sine că era vorba de una pe care ai noştri urma s-o rupă în bătaie – era o regulă a serbărilor de iarnă, echipa-oaspete ştia despre ce era vorba şi, cu toate că nimeni nu organiza un meci ca Grifonii să fie declaraţi victorioşi din start, se convenea asupra unor adversari uşor de bătut, situaţie confortabilă pentru toată lumea – şi pentru Grifoni şi pentru echipa oaspete (erau şanse destul de mari să fie vorba despre echipa liceului Brentwood). Susan le-a amintit elevilor că fiecare clasă putea să înceapă decorarea carelor de paradă începând de joi, de la ora trei, pe Gilley Field, şi că celor de-a unsprezecea, cât ţi a douăsprezecea li se permitea să rămână până la zece jumătate seara, atât joi, cât şi vineri, dacă li se părea că era mai mult de

muncă.

„Evadare din Liceul Buckley” a fost tema anunțată pentru parada carelor alegorice din acel an, aluzie la Evadare din New York, film de succes al lui John Carpenter care fusese lansat în acea vară, o dramă futuristă care se desfăşura în 1997, iar Manhattanul fusese convertit într-o imensă închisoare de maximă securitate – şi carul alegoric al celor de-a douăsprezecea urma să copieze afişul filmului: capul prăbuşit al Statuii Libertății, zăcând într-o rână pe Fifth Avenue. Era o alegere distopică pe care o consideram cu toții amuzantă – şi, de vreme ce eroul principal, Snake Plissken (jucat de Kurt Russell), nu apărea pe poster, am hotărât să suprapunem peste capul statuii imaginea supradimensionată a chipului încruntat şi puțin bărbos al lui Thom Wright, accesorizat cu un petic de ochi. Versiunea noastră a titlului apărea cu litere sângerii, iar pe lângă asta schimbasem şi textul de promovare a filmului. Am schimbat „1997. New Yorkul e o imensă închisoare de maximă securitate” înlocuind 1997 cu 1982 şi New York cu Buckley. Restul textului l-am păstrat: „Să evadezi e imposibil. Dar să intri e nebunie curată”. în mod surprinzător, era foarte punk pentru liceul Buckley din 1981 şi eram surprinşi că aşa ceva fusese permis de comitetul de aprobare a decorațiunilor, care era neobişnuit de conservator. Prin comparație, cei din clasa a unsprezecea nu-şî bătuseră capul prea mult şi carul lor de paradă imita, simplu, o cutie cu dropsuri Junior Mints.

Sâmbăta avea să înceapă cu meciul de fotbal, cu defilarea carelor alegorice în pauză, apoi cu un mini-carnaval cu standuri aşezate în zona şcolii elementare din cealaltă parte a campusului, apoi banchetul anual al serbărilor de toamnă continua în Pavilion, cu gustări şi orchestră; biletele puteau fi cumpărate de la secretariat, mai exact de la doamna Strohm, iar elevilor li s-a adus la cunoştință că locurile erau limitate. Am fost foarte atent la Susan cât a recitat informațiile pe un ton plictisit, de parcă i-ar fi fost jenă – era pe altă lume, peste mări şi țări, plutind pe un nor de amorțire, dar era altfel decât înainte, ceva nu era în regulă. Şi, cu toate că mi-am dat seama mai târziu de unde provenea această reticență în privința serbărilor de toamnă, mi s-a

părut bizar să stau aşa, în curtea plină, şi să-i aud vocea încă şi mai lipsită de entuziasm ca înainte – îşi deplasase amorţeala care o făcuse atât de atrăgătoare de-a lungul timpului într-un loc nou, căptuşit cu ceva ce intuiam a fi un soi de stinghereală.

M-am răsucit un pic, l-am văzut pe Robert Mallory holbându-se la fata din spatele microfonului. Nu-l mai văzusem atât de calm, privind-o ţintă şi cu chipul senin – se transformase în alt băiat După o vreme şi-a dat seama că mă uit la el şi mi-a aruncat o uitătură inexpresivă şi provocatoare, după care, într-un târziu, a zâmbit fals, iar eu mi-am mutat privirea în altă parte. N-am putut să nu observ – sfida noua atitudine cu care încercam să mă obişnuiesc – că nimeni nu mai vorbea de Matt Kellner şi m-am văzut nevoit, în dimineaţa aceea, să accept situaţia: era în regulă. Se întâmplase deja, era în trecut, se terminase cu Matt. Fix asta cerea noua mea atitudine. întrebarea mea de căpătâi rămânea, totuşi, legată de Matt: de ce-l omorâse Robert Mallory?

Mi-am dat seama că-l călcasem pe Robert pe bătături, aşa că i-am zis la finalul adunării:

— Scuze că am tăbărât pe tine cu chestii dubioase.

A schiţat un gest, o expresie de înţelegere, zicând:

— Nu mi s-a părut dubios. Poate că a sunat un pic gay, dar nu dubios.

Apoi a zis că ne vedem pe teren şi a pornit spre Pavilion, unde se aflau vestiarele băieţilor. Doar că am tras chiulul de la ora de sport şi m-am dus la secretariat ca s-o întreb pe doamna Stanley dacă mă pot uita pe datele de contact ale colegilor de clasă. Trebuia să verific ceva, i-am explicat, a întins mâna spre unul dintre sertare şi mi-a dat un dosar roşu cu o schiţă a clopotniţei pe copertă. De dimineaţă, când încă eram acasă, nu reuşisem să dau de lista contactelor, cu toate că nici n-ar fi avut de ce să se afle în dormitorul meu, de vreme ce memorasem deja cele cinci numere de care aveam nevoie – Susan, Thom, Debbie, Ryan şi Matt. Voiam să compar numărul găsit în cabană cu cel care apărea alături de adresa lui Robert Mallory din Century City. Bineînţeles că

numărul de acolo nu se potrivea cu cel de pe hârtie, mă aşteptasem la asta.

Nu mi-a fost teamă, fiindcă teama nu mai făcea parte din rutina mea. Teama era o pierdere de vreme. Nu rezolva nimic. Te ținea pe loc. Am presupus că Robert avea ceva de-a face cu moartea lui Matt – fără nicio dovadă, exact ca scriitorul: aude mereu lucruri care nu sunt acolo –, însă nu intenționam să las chestia asta să mă umple de groază, fiindcă n-aş mai fi fost capabil să pricep cum stau lucrurile de fapt. Şi totuşi, era ceva ce-ai fi putut să pricepi? mi-am imaginat că mă întreabă cineva. Nu tu dovezi, nu tu piste, se presupune că Robert fusese în Palm Springs în week-endul în care dispăruse Matt, ori aşa i s-a spus lui Ronald Kellner, şi-l văzuseşi pe Robert la şcoală cu diverse ocazii, pe parcursul acelei săptămâni, aşa că ce puii mei ți-a trecut prin cap, Bret? mi-am imaginat că mă mustră, cu blândețe, respectiva persoană. M-am aşezat la o masă la parter, în biblioteca aproape pustie, şi am încercat să răspund la două cerințe de tip eseu pentru cursul de istorie europeană, după care am „învățat" pentru examenele SAT, pe care voiam să le dau din nou la final de octombrie; scorul meu total abia dacă atingea 1100 puncte, cu toate că avusesem meditator care venea la mine acasă, pe Mulholland, de două ori pe săptămână, în luna de dinainte de testări – şi scorul ăla, firește, reducea numărul de universități la care puteam intra, dar nu-mi pasase niciodată la ce universitate ajungeam şi nici de punctajele obținute la teste: voiam doar să scap de Buckley, voiam să evadez din casa mea de pe Mulholland, voiam să iau distanță de Thom şi Susan, voiam să plec din Los Angeles, a cărui dezvoltare favoriza existența în acelaşi timp a unei duzini de criminali în serie, un loc unde Mreajă prospera şi făcea fetele să dispară. Dar noua atitudine pe care mi-o asumasem în acea dimineață m-a făcut să înțeleg că ar fi trebuit să-mi pese de punctajele obținute la teste şi de opțiunile universitare, fiindcă în cazul în care voiam să scap şi să nu sfârşesc la USC (University of Southern California, adesea poreclită în glumă Universitatea Copiilor Răsfățați) – care părea la momentul respectiv singura mea

opțiune decentă şi chiar şi aşa doar mulțumită influenței tatălui meu –, trebuia să-mi vin în fire şi să îmi pese mai mult.

Țin minte foarte puțin restul zilei, cu excepția unor imagini aparte, când m-am văzut la prânz cu gaşca. În loc s-o țin una şi bună cu drama legată de Matt şi să le împărtăşesc celorlalți adevărul în privința morții sale, ceea ce aş fi putut să fac cu uşurință, în loc să le transmit plin de râvnă informațiile descoperite în biroul lui Ronald Kellner, m-am lăsat purtat de şirul discuției care se învârtea în jurul serbărilor de toamnă, fiindu-mi totuşi greu să mă concentrez asupra subiectului, fiindcă existau doar câteva lucruri la Buckley de care-mi păsa mai puin decât de serbarea aia şi m-am străduit din greu să țin pasul şi să particip cu bucurie la discuție – oferind o perspectivă cinică, de scriitor, asupra evenimentului şi făcându-i pe toți să râdă. Ținea de slujba mea – să iau liceul la mişto –, eram conştient că era un rol pe care lumea se aştepta să-l joc din când în când şi gaşca părea să se distreze mereu la culme: eu făceam mişto de tot felul chestii, iar lumea râdea. Chiar şi Robert Mallory şi-a dat capul pe spate râzând în hohote când am zis ceva deosebit de usturător despre unul dintre profîi de arte frumoase care era gay, o zână, dar lucrul pe care mi-l amintesc cel mai bine e felul în care Susan şi Robert abia au interacționat unul cu altul la masa din mijloc, unde stăteam cu toții în umbra Pavilionului, şi nu doar pentru că Thom şi Ryan struneau conversația şi hotărau în ce direcție să se îndrepte, ci şi pentru că, aveam impresia, îi învăluise pe amândoi o timiditate sinceră, care-i făcea să pară muți în comparație cu restul grupului, însă n-au ignorat ce se vorbea, iar Robert a pus nişte întrebări de formă despre cum erau serbările de toamnă de la Buckley înainte de a veni el – părea totul atât de somptuos, nu semăna deloc cu ce văzuse la Roycemore –, Susan i-a răspuns la una-două curiozități, dar cel mai mult a intervenit Thom, oferindu-i amănunte referitoare la ziua festivităților, adăugând la final că după serbare urma să se țină un chef la cineva acasă – anul ăsta la Anthony Matthews, fiindcă el stătea cel mai aproape de şcoală –

”aşteaptă-te să te faci muci, frăţică”, a promis Thom în timp ce Debbie se tot împingea în mine, iar eu i-am pus sugestiv palma pe coapsa goală: am simţit că i se face pielea de găină în susul piciorului, în vreme ce încercam să nu mă uit la Ryan.

Chestia care-mi stă pe creier din ziua în care l-am scos la iveală pe Bret cel nou a fost faptul că, după ore, Thom şi Ryan aveau antrenament la fotbal, Debbie o pornise spre boxele cailor, iar eu am întrebat-o pe Susan dacă vrea să mergem în Westwood să vedem un film – apăruse unul nou la Piaza, o adaptare a romanului de succes Confesiuni adevărate, scris de John Gregory Dunne, având-i ca scenarişti pe Joan Didion şi pe Dunne însuşi şi pe Robert de Niro în rol principal –, dar ea a respins propunerea şi a zis că nu vrea să-l vadă. Apoi am sugerat o comedie de Ryan O'Neal la cinema triplex Mann şi filmul Draga mea mamă, la Village – făcusem de dimineaţă o listă cu programul proiecţiilor de după-amiază –, doar că Susan părea vag absentă, într-un fel în care n-o mai văzusem până atunci: amorţeala ei era diferită, se afla într-un spaţiu pe care nu-l puteam localiza, o zonă în care nu mi se îngăduia accesul. A zis că vrea să se întoarcă în Beverly Hills cu maşina şi să se pună serios pe teme, voia să termine de citit *Fugi, Rabbit*. îndată mi-a picat fisa că-l văzusem pe Robert Mallory citind aceeaşi carte la adunarea de dimineaţă, dar de ce mă grăbeam să fac tocmai acea legătură între evenimente? O aveam de citit cu toţii – chiar şi eu. Făceam automat acea legătură şi găseam în ea un înţeles ascuns – Robert şi Susan citind aceeaşi carte – fiindcă respectiva conexiune se strecurase în mintea mea, ignorând raţionalitatea caracteristică noii mele atitudini. De ce mi-ar fi păsat? Pentru că: auzi lucruri care nu sunt de fapt acolo... Legătura aceea fusese făcută de pasionatul de dramă din mine, pe care încercam să-l elimin şi de la care trebuia să-mi iau la revedere pentru totdeauna.

Aşa că am admis bucuros şi fără fasoane, în timp ce mă îndreptam cu Susan spre parcare, că ideea cu pusul pe teme suna ca lumea şi era mai practică. Ne-am îmbrăţişat lângă maşina ei, apoi m-am dus la a mea şi m-am aşezat la volan,

iar Susan s-a urcat într-a ei. Şi totuşi nu se mişca. BMW-ul a rămas pe loc vreo douăzeci de minute, mi s-a părut mine, atât am stat să aştept, însă noua mea atitudine nu mai putea îngădui asta – pierdeam vremea, voiam să mă ţin de program. Mi-am imaginat că Susan ascultă Icehouse, trăgând dintr-o ţigară cu cuişoare, gândindu-se la călătoria în est a lui Thom şi meditând la petrecerea pe care o pregătea, amânată din cauza morţii lui Mart şi a serbărilor de toamnă. în cele din urmă, Susan a câştigat, am încercat să nu înjur când am scos Mercedesul din parcare, am trecut pe lângă ea, stând singură în BMW şi, cum îndreptam maşina spre ieşire, am aruncat un ochi în oglinda retrovizoare doar cât să-l zăresc la tanc pe Robert Mallory apărând de undeva din umbrele clopotniţei în soarele după-amiezii şi coborând precaut de pe bordură, de parcă mi-ar fi aşteptat plecarea.

în dimineaţa următoare m-am aşezat la volanul Jaguarului XJ6 al mamei, am virat atent la stânga, în şirul de maşini ce goneau pe Mulholland, şi am condus până la Buckley, unde am parcat maşina în primul spaţiu disponibil de pe Stansbury Avenue şi am intrat pe jos în curtea liceului, îndreptându-mă spre intrare. Era a doua zi de când adoptasem noua mea atitudine, Bret cel nou – funcţionase şi cu o seară în urmă: mâncasem o quesadilla reîncălzită, lăsată de Roşa, îmi făcusem temele, înotasem în piscină, nu mă temusem de nimic, încercasem să termin romanul lui Updike dar, fiind prea obosit, am pus ceasul să sune şi m-am lăsat pradă unui somn dulce, fiindcă nu permisesem să fiu distras de nimic. Mă concentrasem asupra eseurilor şi a temei la mate, cu care nu reuşeam niciodată s-o scot la capăt, fiindcă de cele mai multe ori rătăceam cu mintea departe de manualul cu spirala logaritmică a unui nautil pe copertă – dar în noaptea aceea cel puţin încercasem. Şi scrisesem trei pagini de roman înainte să pun mâna pe Fugi, Rabbit şi să mă bag în pat. în dimineaţa de după m-am trezit înainte să sune alarma şi m-am masturbat pe o fantezie cu doi actori prin-cipali din Gallipoli – Mei Gibson şi Mark Lee –, pe care i-am pus să facă sex între ei, în pielea personajelor pe care le interpretau; credeam că puţini actori erau mai

frumoşi decât Mei Gibson şi nu voiam să mă gândesc deloc la Ryan Vaughn, cu atât mai puțin la Matt Kellner, însă deodată Martin Hewitt, care jucase în vară în Dragoste fără sfârşit, a preluat brusc controlul asupra fanteziei şi mi-am dat drumul cu putere gândindu-mă la el dezbrăcat deasupra lui Brooke Shields, apoi deasupra mea apucându-l de buci şi îndemnându-l să-i dea înainte. Am făcut duş şi m-am îmbrăcat după ce mi-am dat seama că în ziua aceea urma să alerg câteva ture pe terenul de sport, în niciun caz să trag de fiare în sala improvizată lângă garaj. Roşa nu ajunsese încă; am mâncat un bol cu fulgi de porumb şi m-am uitat la Shingy, care se zbenguia pe peluză. N-am deschis exemplarul din Los Angeles Times împăturit pe blatul circular din bucătărie.

În drum spre bibliotecă l-am salutat din cap pe Miguel, care dirija circulația, am observat că nu eram în parcare nici maşina lui Thom, nici cea a lui Susan, nici BMW-ul lui Debbie sau Porsche-ul lui Robert şi mi-a picat fisa când m-am uitat la ceas: ajunsesem la şcoală mult mai devreme decât plănuisem. Am intrat în bibliotecă, m-am aşezat într-un separeu lambrisat, am deschis fermoarul rucsacului Gucci şi am citit din Fugi, Rabbit până la nouă şi un pic, când am pornit spre ora de Literatură Americană şi am văzut că sala era plină. I-am făcut semn din cap lui Ryan, aşezat în prima bancă de la perete, şi m-am pus lângă Susan, care s-a aplecat spre mine cu un aer firesc şi mi-a aruncat un „Bună”. Aşa de drăgălaşă era în clipa aceea că m-am holbat la ea pur şi simplu, trăsnit de frumusețea chipului ei, dar a sesizat imediat că se ascundea ceva sub şocul meu şi a întrebat:

— Care-i baiul?

Am ridicat din umeri:

— Ei, ştii şi tu, totul!

A zâmbit delicios de impenetrabil.

— Te căuta Debbie, a şoptit, în vreme ce domnul Robbins îşi aşeza servieta pe catedră, în fața tablei lungi şi negre pe care o folosea destul de rar.

— M-am ascuns în bibliotecă, am şoptit.

— De cine? a întrebat amuzată şi curioasă. După o clipă de respiro am zis:

— De toți.

A oftat, ora începuse şi-mi venea s-o întreb ce vorbise cu o după-amiază în urmă cu Robert Mallory după ce, ieşind din parcare, îl văzusem apropiindu-se de maşina ei. însă noua atitudine, Bret cel nou-născut m-a împiedicat s-o chestionez în privința asta.

La Buckley a avut loc în după-amiaza respectivă un meci de fotbal şi, cu toate că-mi amintesc cu cine m-am masturbat în gând în ziua aia de început de octombrie (am scris pe o foaie – țineam liste, un jurnal de labă), nu-mi mai amintesc cu ce echipă au jucat Grifonii şi deşi ştiam că Susan avea să fie în tribune, încurajându-l pe Thom, care juca pe poziția de atacant, am riscat presupunând că Robert Mallory nu va asista la meci. M-am dus la Jaguarul mamei, am aşteptat ca Porsche-ul negru să iasă pe porți în Stansbury Avenue, să treacă pe lângă o maşină pe care Robert n-o mai văzuse până atunci, spre deosebire de Mercedesul 450SL cu care mă asocia. Porsche-ul negru s-a ivit cam pe la trei şi un sfert, iar eu n-am repetat greşeala din prima zi de şcoală, când îl urmărisem. Intuiam că o s-o apuce spre casă, spre Century City, fiindcă a ținut-o pe Valley Vista până a dat în Sepulveda, apoi a virat la stânga şi din nou la stânga, intrând pe drumul expres 405, şi m-am ținut pe urma lui cu trei, patru maşini între noi, mutându-mă de pe o bandă pe alta la trecerea prin pasajul Sepulveda, până când, la un moment dat, maşina lui a ieşit spre Santa Monica Boulevard, unde a trecut de Nuart, cinemateca pe care o frecventam, după care a apucat-o spre Century City, unde se afla apartamentul pe care-l împărțea cu presupusa lui mătuşă. M-am ținut la trei maşini distanță de el când a făcut dreapta pe Avenue of the Stars şi a trecut de fântânile de la ABC Entertainment Center şi de birourile tatălui meu, aflate deasupra Teatrului Shubert, unde părinții mă duseseră să văd Evita cu un an în urmă (şi sfârşiseră prin a se lua la harță în foaier, în timpul antractului), şi după a doua sau a treia lor separare ajunsesem să răsfoiesc cărți în librăria

Brentano, aşteptând să se termine ziua de muncă a tatei ca să mergem mai apoi la un film la Plitt sau să luăm cina la Harry's Bar. Expedițiile acelea dureroase cu tatăl meu păreau voioase şi nevinovate de-a binelea dacă le comparam cu locul în care mă aflam acum, am conchis cu un aer sumbru în vreme ce urmam Porsche-ul pe lângă hotelul Hyatt Regency, în formă de semilună, ajungând într-un târziu la Century Towers din intersecția cu Pico, în fața ultimelor clădiri de pe Avenue of Stars, unde Robert a virat uşor la stânga pe aleea de acces, iar eu am lăsat Jaguarul să treacă de cele două turnuri care se oglindeau reciproc, amândouă cu douăzeci şi opt de etaje şi cu o privelişte spre centrul de agre-ment Hillcrest şi terenul de golf din Rancho Park. Bulevardul era destul de pustiu, am făcut repede un viraj în formă de U şi m-am întors încet pe lângă alee, unde Robert se pregătea să-şi lase Porsche-ul în seama unui valet şi să intre în blocul-turn cel mai apropiat de Pico. M-am gândit să-mi petrec restul după-amiezii în mall, în Century City, dar eram în priză şi asta nu făcea parte din noul program. Iubita locotenentului francez avea premiera la Plitt şi mă tenta să-l văd după ce aş fi plecat de la blocurile-turn, doar că noul program îmi permitea să văd filme doar la sfârşit de săptămână – după-amiezile şi serile din zilele de şcoală erau dedicate temelor şi planurilor, înotatului şi dormitului, purtatului de grijă pentru ca frica aceea fără sens să nu se întoarcă să-mi bântuie visele. Să-ți fie frică e aşa de jalnic, îmi tot spuneam. Să-fi fie frică e aşa de jalnic, iar tu nu eşti un pămpălău, îmi tot spuneam.

În dimineața următoare am făcut aceeaşi chestie, am luat Jaguarul mamei până pe Stansbury şi i-am găsit loc de parcare pe stradă. După-amiază l-am urmărit iar pe Robert – a plecat la aceeaşi oră, pe acelaşi traseu –, stând mereu cu două, trei maşini între noi: Valley Vista, drumul expres 405, pasajul Sepulveda, ieşire pe Santa Monica Boulevard, viraj la dreapta pe Avenue of the Stars, apoi o frână uşoară când făcea stânga pe porțile Century Towers şi îşi lasă maşina pe mâna valetului. Iar am făcut întoarcerea în formă de U şi iar l-am privit pe Robert cum trece pe lângă fântâna arteziană şi

intră în clădirea în care intrase cu o zi în urmă, fără să observe Jaguarul oprind un pic mai încolo de poartă. Tot ce făcea Robert părea perfect normal – plicticos chiar – şi totuşi aveam dubii, în timp ce mă uitam după un loc de parcare în care să aştept ca să văd dacă Robert ieşea pe afară, dacă se schimba de uniformă în haine de casă şi, cine putea şti, dădea vreo tură prin mall-ul din Century City ca să-şi vâneze prada, în căutare de fete care învățau la liceul Beverly. Aveam însă un noii program şi mă adaptam la el. Mi-am dat seama că devin dependent de urmăritul lui Robert Mallory după şcoală. Se părea că n-avea nici cea mai vagă idee că cineva se ținea pe urmele lui. Nu părea să observe, să lase de înțeles că ar şti că unul dintre colegii de clasă îl urmărise de la Buckley până în Century City, într-un Jaguar verde-spuma-mării XJ6, şi asta mă incita.

În ziua următoare am parcat Jaguarul pe Stansbury, apoi am intrat pe jos în campus, la fel ca în celelalte două dimineți de dinainte. Venisem devreme – potrivit noului program – şi am apucat-o spre bibliotecă, unde m-am aşezat în acelaşi separeu lambrisat şi am terminat de citit Fugi, Rabbit, mai deloc emoționat, fără să-mi pese prea mult de roman. Mi-am dat seama că de fapt îmi pasase de ceva în ultimele trei zile: de aşteptat. Iarăşi aşteptam să-l urmăresc pe Robert Mallory. Ziua se ținea ca melcul şi eu aşteptam să se facă trei. Fiindcă eu nu luam parte la lumea „reală" a liceului Buckley, nu țin minte prea mult din ce s-a întâmplat: jucam un rol şi atât, unul care părea să-i facă fericiți pe Thom şi pe Debbie şi care-l relaxa pe Robert – pe Susan n-o afecta, se părea că deja n-o mai clintea nimic. Şi, firește, Ryan ştia totul despre personaj fiindcă juca şi el acelaşi rol, şi au fost şi câteva dați în care ne-am jucat rolurile unul cu altul, mai ales dacă erau şi alții prin jur – la prânz ori ținându-ne companie în minutele de dinainte să înceapă vreuna dintre cele trei ore pe care le aveam împreună. Uneori, odată cu pantomima apărea şi un soi de încordare – un fel de trac –, dar se putea depăşi dacă zâmbeai pasiv şi continuai să pui în scenă amicul de treabă şi demn de încredere, tovarăşul de milioane, relația platonică, negarea poftei trupeşti.

Am plecat de la şcoală în grabă după ultima oră. Debbie o apucase deja spre grajdurile Windover din Malibu şi urma încă un meci de fotbal, aşa că Susan nu era disponibilă pentru nimeni. M-am făcut mic după volanul Jaguarului, aşteptând ca Porsche-ul negru să alunece pe lângă mine, ascunzându-mă până ce am simţit momentul că trebuie să pornesc şi să-l urmăresc pe Robert pe Valley Vista, unde a executat acelaşi viraj la dreapta ca în ultimele două zile, de unde urma să mă ţin după el pe acelaşi traseu spre Sepulveda. Numai că în ziua aceea, Robert n-a rămas pe Valley Vista – a virat, în schimb, la stânga pe Beverly Glen, o manevră destul de greu de făcut de vreme ce traficul curgea neîntrerupt în ambele direcţii în acea după-amiază târzie. Maşina lui a virat agresiv şi fără pic de preocupare pentru şoferii de pe Beverly Glen, care au frânat brusc şi l-au claxonat furioşi, fiindcă întrerupsese fluxul circulaţiei. Mi-a luat un minut să fac acelaşi viraj la stânga şi am apăsat tare pedala de accelerație, turând motorul şi propulsând Jaguarul pe urmele lui pe panta şerpuitoare. Când am dat cu ochii de Porsche, la semafor, la vreo nouă maşini distanţă, unde Mulholland se intersecta cu Beverly Glen, m-a cuprins uşurarea în aşa hal că mi s-a părut penibil. Apoi m-a oripilat gândul că Robert se îndrepta spre casa mea, dar luminile de semnalizare indicau că urma s-o ia la stânga, într-o direcţie care nu ducea spre Mulholland.

Am reuşit să fac stânga cu alte trei maşini din spatele meu şi m-am ţinut suficient de departe de Porsche astfel încât Robert să nu suspecteze că-l urmăreşte cineva. Am văzut prin parbriz cum

se abate de pe Mulholland spre Benedict Canyon, apoi a trebuit să încetinesc când între noi doi a rămas o singură maşină. Mergând prin canion m-am întrebat dacă aceea era o rută spre Century City sau dacă Robert voia să viziteze pe cineva, dar nu-mi imaginam să fie vorba de vreun cunoscut. Brusc, ca de nicăieri, m-a cuprins groaza asemenea unui atac de anxietate, punând stăpânire pe orice dram de curiozitate aş fi avut, fiindcă mi-am dat seama că nu se cuvenea să fac asta – să mă ţin după un coleg de clasă – şi

nu mai izbuteam să mă fac să cred că Robert Mallory era primejdios, capabil să distrugă totul, şi că ceea ce făceam era întemeiat. L-am văzut ca prin ceaţă unduindu-se pe serpentine, până când şoseaua s-a îndreptat. Eram singurul din spatele Porsche-ului – maşina din spatele lui, cea din faţa mea, virase la stânga, trecând porţile complexului Wallingford –, aşa că am menţinut distanţa, iar Porsche-ul a încetinit şi a oprit pe stânga, cam la şase clădiri de semaforul de pe Hutton.

Am oprit pe marginea şoselei şi am aşteptat cinci minute, apoi am trecut cu grijă pe lângă locul în care oprise. Parcase pe aleea pietruită a unei case cu două niveluri, la ceva distanţă de şoseaua care traversa canionul, şi pe calea de acces nu se mai vedeau alte maşini în afară de a lui – asta am zărit dintr-o privire aruncată în treacăt, îndreptându-mă spre Hutton, singurul semafor din Benedict Canyon până ajungeai pe platoul din Beverly Hills. În loc să fac stânga pe Hutton şi să mă întorc acasă, am făcut un viraj în formă de U, m-am îndreptat din nou spre casa aceea, am frânat uşor, am parcat la vreo cinci case mai sus şi m-am pus pe aşteptat, aruncând priviri în oglinda retrovizoare. Casetofonul era oprit şi, când i-am dat drumul, a început să bubuie trupa Eagles – ce ascultase mama înainte să plece în Europa. Am dat iute volumul la minimum, aşteptând. După nici zece minute, Porsche-ul a ieşit de pe alee şi a făcut stânga pe Benedict Canyon, îndepărtându-se zumzăind în direcţia opusă locului în care parcasem Jaguarul. Mi-a pierit cheful să-l mai urmăresc pe Robert în după-amiaza aia.

Am mai făcut un viraj, am pornit spre locuinţa cu pricina şi, uşor electrizat de adrenalină, am intrat pe alee, printre porţile de fier forjat, care fuseseră date în lături şi de care atârna câş un panou mânjit de noroi pe care scria cu litere roşii ATENŢIE: TRECEREA INTERZISĂ! Aleea era pavată cu pietriş, apoi devenea netedă în dreptul unui pasaj boltit făcut din blocuri de piatră. Casa era albă, cu obloane verzi, tradiţională şi anonimă, construită probabil pe la sfârşitul anilor '60 sau începutul anilor '70; părea cumva lipsită de însuşiri – al doilea nivel avea un acoperiş în pantă, cu ţigle

gri; mai avea o intrare arcuită care ducea spre o uşă albă cu ornamente verzi şi un bovindou pătrat – casa era umbrită de stejari şi sicomori şi părea goală, cu versantul canionului înălțându-se în spatele ei. Am chibzuit dacă să ies sau nu din maşină, dar imboldul era mult prea puternic, aşa că am parcat Jaguarul şi m-am dat jos. în jur era o linişte stranie şi, de unde stăteam eu, am observat un rând de copaci care ascundeau de fapt o bună bucată din casă de şoseaua care trecea prin canion. Gâfâiam şi mi-am dat seama că n-aş putea să rezist acolo mai mult de un minut. Din cauza sudorii, cămaşa albă mi se lipise de spate.

M-am dus rapid spre balconaş, dar avea draperiile trase şi, când am încercat uşa din față, am observat că era încuiată – totul se derula atât de repede că nici măcar nu-mi dădeam seama ce căutam sau ce mă aşteptam să descopăr. Am dat roată casei cât de repede am putut şi am ajuns în spate, unde se afla un teren de tenis cu plasă lăbărțată şi plină cu frunze şi o piscină goală – mi-a amintit de Haskell Avenue, doar că cea de aici era plină pe jumătate cu apă sălcie. Am observat un foişor vechi din cărămidă roşie amplasat un pic mai sus de bazin – de la adăpostul căruia terenul de tenis se vedea ca-n palmă –, care lăsa de înțeles că nu locuia nimeni în casă. Am ridicat privirea spre etaj şi am văzut că toate ferestrele aveau obloanele trase. Totul era umbrit de dealul abrupt din spate şi mi-am imaginat că piscina şi terenul de tenis erau scăldate în razele soarelui numai câteva ore pe zi, în rest lumina era blocată de deal şi de sicomorii impozanți, iar totul era nespus de tăcut.

Şi atunci am simțit-o: era o prezență, cineva pe panta dealului, ascuns, privindu-mă. M-am oprit în loc, încercând să-mi imaginez ce voia prezența asta de la mine, chestia aia holbându-se atât de insistent din ascunzătoarea ei. Mi-am imaginat lighioana respirând şi icnind, băloasă, zgâindu-se la mine cu un binoclu în mâinile-i răşchirate, cu gheare îngălbenite la degete. Era unul dintre Călăreții Vieții de Apoi, era Mreajă, era fantoma lui Matt Kellner. Apoi am auzit un trosnet pe deal, de parcă chestia aia şi-ar fi croit drum în jos, spre locul în care mă aflam, lângă terenul de tenis părăgi-nit,

spre mine. Prezența aia m-a silit să părăsesc curtea. Dar, grăbindu-mă spre maşină, m-am oprit brusc în loc, pironit de o frază pe care mi-o spusese cineva, şi am tras aer în piept, încercând să mă liniştesc. Am mai făcut un pas, m-am oprit iar, buimac, şi am aşteptat un moment ca să-mi vin în fire şi să mă întorc la Jaguar.

Groaza pe care încercasem s-o evit se întorsese şi, cu toate că nu fusesem martor la nicio fază prăpăstioasă, creierul îmi spunea că asistasem de fapt la una. Şi sentimentul acela începea să cuprindă lumea din cauza unui lucru pe care îl spusese Ronald Kellner despic Datsunul lui Matt. D-aia se întorsese groaza cu intensitatea aceea bolnavă, groaza pe care o ignorasem ca participant tangibil, ca Bret cel nou-născut. M-am convins deodată că locuința în fața căreia mă aflam avea legătură cu numărul de telefon pe care-l scrisese Matt Kellner în caiet, cel pe care-l găsisem în birou. Şi mintea mea a început să tureze: kilometrajul Datsunului. Poate peste deal şi înapoi, dar n-a mers nimeni cu ea până-n Crystal Cove. M-am convins singur, în clipa aia, tremurând lângă Jaguarul mamei, că-n măruntaiele acelei case dispăruse Matt Kellner cu o săptămână înainte să moară. Şi poate că acolo fusese ținut prizonier. Am încercat să mă calmez cu mantra mea obişnuită – auzi chestii care nu sunt, de fapt, acolo –, dar de data asta semnalul era mult prea puternic ca să-l ignor, fiindcă pulsa şi-mi trimitea atacuri înfrigurate de panică şi mă simțeam atras de ele ca un zombi.

14

La zece seara încă era cald pe Gilley Field, în joia de dinaintea serbării, şi aveam probleme şi doar doisprezece dintre noi stăteam în jurul platformei terminate doar pe jumătate. Majoritatea elevilor din şcoală veniseră pe la trei după-amiaza şi pe teren rămăseseră doar seniorii – restul plecaseră acasă – fiindcă ajunseserăm într-un impas şi acum

timpul alocat era pe sfârşite, „Beautiful World” de la Devo răsuna prin aerul tăcut şi Angelo urma să vină curând ca să ne facă vânt de pe teren, Jon Yates bombănea că ne mai rămăseseră doar treizeci de minute, ştiam toţi că-n seara următoare tot acolo aveam să fim, meşterind la platformă, fiindcă pur şi simplu n-arăta cum trebuie. Fuseserăm prea ambiţioşi cu a noastră „Evadare din Liceul Buckley” şi, deşi căpăţâna Statuii Libertăţii fusese vopsită cu un verde murdar, iar ţepii arătau destul de bine, ca nişte şuviţe date cu gel (în stil punk), o dăduserăm în bară cu restul, în special cu strada pe care zăcea capul şi casele pe care le construiserăm din placaj şi rigips cu intenţia de a înjgheba o imitaţie a bulevardului Stansbury, cu tot cu palmieri şi o pancartă care atârna deasupra lui şi indica numele carului de paradă cu acelaşi font folosit pe posterul filmului Evadare din New York. Ceva nu era cum trebuie: nu-ţi dădeai seama că era Stansbury Avenue, iar în fotografia uriaşă alb-negru, cu imaginea capului lui Thom lipită pe faţa statuii, cu petic de ochi şi tuleie â la Snake Plissken desenate de noi cu markerul, Thom era de nerecunoscut – putea fi oricine.

Platforma devenea mult prea complicată – o făcuserăm la scară mult prea mare. Deasupra statuii, titlul EVADARE DIN LICEUL

BUCKLEY nu încăpuse pe pancartă, aşa că am fost nevoiţi să scoatem „LICEUL”. Cineva sugerase să presarăm sclipici pe tot carul, situaţia era cam groasă şi camionul cu platformă pe care cei de-a douăsprezecea făcuseră chetă să-l închirieze era parcat la unul dintre capetele peluzei, lângă tribune, iar panoul de prezentare care trebuia amplasat pe o latură a carului nu se desluşea în niciun chip – Tracy Goldman urcase în ultimul rând, pe bănci, care urmau să se umple sâmbătă cu aproximativ cinci sute de oameni, şi nu reuşise să citească inscripţia, aşa că ne-am întors la vraful de cartoane roşii şi am început să decupăm litere mai mari, plictiseală cu carul. Ca să-l facem lizibil pentru cei din tribune, trebuia să scăpăm de cuvântul MAXIMĂ, aşa că textul devenise 1982: BUCKLEY E O ÎNCHISOARE DE SECURITATE şi, dedesubt, E IMPOSIBIL SĂ EVADEZI. DAR

SĂ INTRI E NEBUNIE CURATĂ, doar că trebuia să scoatem „E-ul” din ambele propoziții ca să încapă şi să folosim în schimb două puncte. Cei care au rămas să lucreze încă aveau uniformele pe ei, îi luase foamea şi căpătaseră cu toții nişte expresii descurajate, aşa că Anthony Matthews şi Doug Furth au dat o fugă cu maşina până la Barone's, un restaurant italian de modă veche de pe Ventura, şi s-au întors cam în jurul orei opt cu patru pizza mari, şi mai aveam o ladă frigorifică lângă terenul de tenis, plină cu Cola, Tab şi 7-Up băgate printre cuburi de gheață, menite să ne ofere un plus de forță. Versanții care înconjurau terenul pe jumătate luminat se cufundaseră în întuneric, mai vedeam câteva licăriri de la casele situate în canionul împădurit şi farurile maşinilor care treceau din când în când, urcând pe Beverly Glen. Mirosea a iarbă dinspre Kyle Colson şi David O'Shea, care se opriseră lângă tribune – alt semn că platforma noastră alegorică era varză: renunțaseră şi se prăjiseră. Jon Yates, care schițase meticulos platforma cu Doug Furth, se tot învârtea în jurul ei, strângând la piept desenele şi uitându-se neîncrezător, de-a dreptul amuțit, la măsurători: realitatea nu se potrivea cu schițele lui. Apoi a avut o mini-criză de nervi când cineva a întrebat dacă Evadare din New York fusese îndeajuns de popular încât afişul filmului să merite o asemenea recreare elaborată.

Chiar şi aşa, lumea continua să trudească sârguincios. Jeff Taylor stătea pe o scară pliabilă, împreună cu Robert Mallory, agățând ciucuri verzi de trunchiurile de carton ale copacilor ca să aducă a frunze de palmier, în vreme ce Doug Furth dădea roată platformei şi făcea, non-stop, noi sugestii. Trebuia să mutăm capul statuii înspre partea din față a platformei ca să-l facem vizibil sau să micşorăm o latură a machetei cu bulevardul Stansbury, deoarece capul nu se vedea de după ea – discuții nesfârşite s-au iscat între Doug şi Jon, până la urmă o parte din Stansbury a fost scoasă astfel încât să se vadă capul statuii şi printre colegii mei s-a răspândit un sentiment jalnic de uşurare care m-a făcut să-mi doresc să mă car acasă, deşi prezența lui Robert Mallory mă forța să rămân – aveam de gând să-l urmăresc în noaptea

aceea, după ce am fi ieşit din parcare, dar ştiam că erau şanse mari să nu fac nimic de genul ăsta fiindcă eram epuizat şi mă încerca dezgustul. Faptul că unora părea să le pese mai mult de carul alegoric decât de moartea unuia dintre noi mă deranja cel mai mult: Matt Kellner, cel mai probabil, n-ar fi venit niciodată pe teren să decoreze carul, aşa că nu absența lui era neapărat simțită, ci faptul că nimeni nu mai vorbea despre el era supărător – două-trei zile de şoc, apoi câteva bancuri şi acum nimic: pe la mijlocul lui octombrie fusese uitat de-â binelea. Asta împietrise ceva în mine în timp ce prindeam cu capse literele noi, mai mari, sub platforma imensă şi mi-am zis că serbările de toamnă sunt o tâmpenie şi că acest car alegoric nu-i decât o chestie care dă juma' de tură pe o pistă ovală. Ce făceam? De ce ne pierdeam aşa vremea? Eram acolo pentru că Thom şi Susan îmi ceruseră ajutorul, chestie la care mai întâi strâmbasem din nas – romanul era mereu o scuză bună –, dar atunci când am aflat că Robert Mallory o să participe la decorarea carului nostru, mă răzgândisem. Cei de-a unsprezecea îşi terminaseră carul cu câteva ore în urmă, iar cutia de dropsuri albe Junior Mints, cu ciucuri albi şi verde-pin, strălucea luându-ne un pic la mişto de pe peluză cu simplitatea ei warholiană.

Debbie a apărut târziu, îşi petrecuse după-amiaza la grajdurile din Windover, călărindu-l pe Spirit, antrenându-se pentru un eveniment filantropic ecvestru, şi atunci când a sosit pe teren m-a sărutat cu lăcomie, băgându-mi limba în gură, iar eu m-am retras parcă un pic prea repede, cu toate că Ryan Vaughn plecase deja de câteva ore. Trebuia să-şi facă apariția în calitate de co-căpitan al echipei de fotbal, dar avusese şi o scuză ca s-o şteargă mai repede şi nici măcar nu ajutase cine ştie ce: capsase nişte cartoane, dar în rest pierduse vremea şi-i urmărise oarecum amuzat pe ceilalți muncind, după care a plecat promițând că se va întoarce în seara următoare în cazul în care n-am fi terminat carul, şi mi-am dat seama că nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie dacă m-ar fi văzut sărutând-o pe Debbie Schaffer cu limba – ar fi simțit probabil doar o vagă părere de rău pentru

mine. Debbie mi-a sesizat reticența, dar n-a comentat, preferând s-o ignore, şi s-a ținut pe lângă mine continuând să capseze pe dosul platformei literele roşii de carton pe care i le dădeam la mână, alcătuind din ele SĂ EVADEZI: IMPOSIBIL. DAR SĂ INTRI: NEBUNIE CURATĂ în vreme ce Doug încerca, îngrijorat peste măsură, să îmbunătățească cumva strada Stansbury împreună cu Jon.

Pe mine mă preocupa ceva care n-avea nimic de-a face cu carul alegoric al celor de-a douăsprezecea sau cu absența lui Matt: un apel din dimineața aceea prin care stabilisem o întâlnire la Salonul Polo din hotelul Beverly Hills cu Terry Scaffer, ca să discutăm despre scenariul pe care voia să-l scriu; discuția telefonică se sfârşise cu un îndemn de a nu-i sufla lui Debbie nicio vorbă, confirmasem zelos că n-o voi face şi că urma să mă văd cu el acolo, la ora patru. Aruncând priviri spre Debbie din când în când, mi-am dat seama că n-avea nici cea mai mică idee că mă văzusem deja cu taică-său, că acesta se apucase să flirteze cu mine pe față şi că mă pregăteam să-l văd din nou la câteva păhărele duminica următoare, în Salonul Polo, apoi m-am uitat lung spre dealuri, ciulind urechea la urletele coioților, însă piesa de la Devo care se auzea din difuzorul casetofonului era singura coloană sonoră. Oare ce face Mreajă în seara asta? m-am întrebat injectându-mi singur în sistem un fior de groază fără noimă, o senzație care mă încerca ori de câte ori îmi cădea privirea pe Robert Mallory, ai cărui ochi verzi şi smintiți priveau cu încordare palmierul de carton pe care era atât de ocupat să-l orneze.

La un moment dat mi-am dat seama că nici Thom şi nici Susan nu ajută cu platforma şi că se opriseră sub reflector, dincolo de terenul pustiu, doar ei doi, iar Thom gesticula din mâini, în timp ce Susan asculta stând alături – nu-i răspundea, doar se uita țintă la el. în cele din urmă, Thom a rămas fără replică în fața neutralității opace a lui Susan şi furia care emana din el a devenit rugătoare şi nedumerită – era frustrat şi pasivitatea ei ajunsese să-l scoată din țâțâni. De unde eram noi, Susan părea sfioasă şi încordată, cu mâinile-n sân, ascultând ce-i spune Thom, dar se vedea că-şi

pierdea răbdarea – ne dădeam seama de asta din felul în care se tot foia de pe un picior pe altul. Thom era vizibil supărat, dar nu desluşeam ce zice – îi auzeam doar vocea, nu şi cuvintele. Nimeni nu-şi dădea seama din ce motiv se luaseră la ceartă, dar groaza a început din nou să crească în mine şi am făcut singur legăturile, chiar dacă nu ştiam exact motivul furiei lui Thom. M-am uitat la Robert Mallory, aflat pe treapta unei scări metalice de constructor, cu un smoc de ciucuri verzi în mână – era sin-gurul dintre noi care nu căsca gura la Thom şi la Susan, de parcă s-ar fi prefăcut că nu se întâmpla nimic sau, mi-am zis cu un oarecare aer sumbru, de parcă ştia exact de ce se întâmpla. Thom continua să gesticuleze, braţele lui Susan rămâneau încrucişate la piept în mod defensiv. Apoi am auzit-o.

— Ia spune, a ţipat deodată, suficient de tare cât s-o auzim din partea cealaltă a terenului. De ce contează? De ce căcat contează?

— Dar ce problemă ai în pana mea? a răcnit la rândul lui Thom. Ce pizda mă-sii ai?

— Ce contează? a strigat ea.

— Contează, fiindcă te iubesc, a răspuns Thom roşu la faţă.

— Nu-i asta! Nu despre asta vorbesc!

— Ar fi prea complicat dacă n-ai fi cu mine! a urlat Thom. Ce zici de asta? Ar fi al naibii de ciudat dacă n-ai fi cu mine!

Susan a dat să plece, Thom a apucat-o de braţ şi a întors-o spre el. Şi atunci: Susan l-a plesnit.

Cei de pe platformă, care se holbau la ei, au tresărit. Din locul în care mă aflam s-a auzit destul de clar: palma lui Susan în contact cu obrazul lui Thom. Lovitura asta l-a năucit atât de tare, încât i-a dat drumul imediat, supus într-un fel, iar ea a traversat terenul şi a apucat-o prin brazdele de iarbă înnegrită, intrând şi ieşind din bătaia luminilor de pe stadion până când a ajuns la platformă, apoi a trecut pe lângă noi, îndreptându-se spre toaletele de lângă terenul de tenis.

Şocul momentului nu putea fi supraestimat – noi, cei zece colegi cocoţaţi pe platformă, care asistaserăm la dispută şi la

palma ce-i urmase, am amuțit şi ne-am întors jenați spatele în vreme ce Susan trecea pe lângă noi fără să scoată un cuvânt – era încruntată, îngâna ceva printre dinți. M-am uitat la Debbie, care n-a zis nimic. Şi mi-am dat seama că avea pe chip o expresie preocupată, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce nu ştia nimeni – dintre noi toți ea părea singura care nu era bulversată. Chiar şi ochii lui Robert Mallory se făcuseră mari cât cepele de uimire. Nimeni nu-i mai văzuse să se certe vreodată şi era ceva seismic, o revelație, o explozie, o crevasă care despica starea de calm de la Buckley şi tradițiile sale: niciodată nu existase între ei vreun indiciu al încordării, păruseră cu totul degajați, super-mişto, binecuvântați de la natură cu darul de a fi blânzi. Ştiam că Susan era capabilă să fie tăioasă şi sarcastică, să vadă prin tot, dar până atunci se ținuse cu firea, şi mai ştiam că Thom fusese rănit îndeajuns de mult de divorțul părinților săi cât să fie capabil să privească lumea cu ceva mai mult cinism decât o făcuse înainte de separarea lor, dar rareori arăta asta şi doar atunci când eram între noi, niciodată în public. Tensiunea dintre Thom şi Susan se adunase treptat, fiind în cele din urmă un lucru pe care nimeni altcineva nu-l observase; durase doi ani ca să iasă la suprafață acolo, pe Gilley Field, în noaptea aceea. Părea că Susan ar fi ajuns într-un târziu la o etapă din relația cu Thom în care trăia într-o lume complet diferită de a lui şi era gata să-l lase, necruțătoare, în urmă. M-am gândit la piesa celor de la Icehouse şi la cum ştiusem dinainte că suna a piază-rea. Iar atunci, în noaptea aia, pe terenul de fotbal, prevestirea fusese confirmată; piaza-rea se manifesta în sfârşit.

Robert Mallory a sărit de pe scară şi a traversat terenul spre locul în care Thom, cu capul plecat, stătea singur. Şi-a pus brațul pe după gâtul lui, iar Thom a dat încetişor din cap, după care Robert i-a spus câteva cuvinte. Am coborât cu Debbie de pe platformă şi am mers s-o căutăm pe Susan – cu toată lumea murmurând în spatele nostru în vreme ce-o urmam pe Debbie spre buda fetelor. Susan, sprijinită de o chiuvetă, fuma o țigară cu cuişoare şi, cu toate că mâna îi tremura nițel, afişa o expresie impenetrabilă – neutralitatea

şi amorţeala reveniseră după străfulgerarea de mânie. Toaleta fetelor era iluminată difuz cu neoane şi m-a mirat cât de mare era spaţiul – cel puţin zece cabine, fiecare cu chiuvetă şi oglindă. Mi-am surprins de câteva ori reflexia în oglinzi şi i-am întors spatele deranjat, fiindcă arătam al naibii de îngrozit.

— Nu pot s-o fac, bolborosea Susan. N-o s-o fac.

Debbie a rămas pe loc, fără să spună nimic, de-ai fi zis că se aştepta la asta.

— Să faci ce? am întrebat de-a dreptul confuz.

— Să fiu regina paradei, a zis Susan. Să mă urc pe prostia aia de car şi să dau trei minute din mână cât ne târâm pe lângă tribune. A dus la buze ţigara: inhalat, expirat. E aşa o tâmpenie. N-o fac! I-am spus lui Thom. Toată săptămâna i-am spus. Anul ăsta nu vreau să fiu regină. Anul trecut a fost cum a fost. Dar anul ăsta nu vreau s-o fac şi gata.

Am ţintuit-o cu privirea.

— Dar mâine o să câştigi.

Iar Susan, fără să se uite la mine:

— Să câştig? a întrebat schiţând un surâs amar. Să câştig? Dar ce-o să câştig, Bret?

Debbie nu scosese un cuvânt. Doar se uita lung la Susan.

— Ţi-am spus că poţi să-mi iei tu locul, i s-a adresat lui Debbie.

De ce nu-mi iei locul şi gata? Oricum e posibil să ieşi pe locul doi.

Mi-am dat seama că era adevărat: Debbie avea să iasă pe locul doi, deşi n-aveam cum s-o ştim. Lista de candidaţi nu era tocmai scurtă şi asistentele numărau voturile în secret fiindcă şcoala nu voia să-i fie rănite cuiva sentimentele. Şi atunci mi-a mai picat fisa de o chestie, cu o claritate care mă punea la locul meu: Debbie Schaffer avea să iasă pe locul doi în preferinţele pentru regina serbărilor de toamnă, dar eu n-aveam să mă calific probabil nici măcar printre primii cinci candidaţi pentru poziţia de rege. Mă ştia lumea datorită legăturii cu Debbie, Thom şi Susan, dar asta nu însemna că mă plăceau suficient ca să-mi permit şi doar să visez la încoronare.

— Nu vreau să-ți iau locul..., a început Debbie.

— Doamne, Debbie, a îngânat Susan.

— Ți-am spus doar că...

— O să le zic că anul ăsta n-am cum să ajung la paradă, a întrerupt-o Susan. Inventez o scuză...

— Ei, hai, nu fi ridicolă, a zis Debbie. Nu face asta...

— Şi tu poți să fii Regină – o să ieşi probabil pe locul doi, a zis Susan, repetând asta ca pe un adevăr disperat, menit s-o facă pe Debbie să se răzgândească.

— Susan, vino-ți în fire şi calmează-te, ce mama mă-sii, a zis Debbie pe un ton aspru, iar apoi: Prizezi ceva? Fiindcă te porți ca o nebună.

— Ce-i aşa nebunesc în purtarea mea? a întrebat Susan privind-o chiorâş.

— Avem meciul, parada, serbarea şi petrecerea la Anthony.

Debbie înşirase evenimentele de parcă ar fi fost ceva inevitabil, ceva la care Susan era musai să fie părtaşă.

— Ce tot spui? a zis Susan provocând-o pe Debbie să admită un subiect privat, de parcă n-aş fi fost în aceeaşi baie cu ele. Şi ce înseamnă toate astea?

Atunci m-au apucat dracii.

— Mai avem un an şi gata, nu-i aşa? i-am zis şuierând, scuipând cuvintele spre ea. Unde a dispărut atitudinea aia? Doar tu mi-ai spus asta, că mai e un an. Ce-ar fi să nu te mai porți ca o

scorpie cu Thom, să înduri cum îndură toată lumea şi să vii la paradă? Dumnezeule mare, cât de greu poate fi să stai cocoțată pe un rahat de platformă?

Mi-a aruncat o privire arzătoare.

— Când am zis asta mă referem la tine, Bret, şi la situația ta.

A tras din țigară, a dat afară fumul. La tine m-am referit. Nu la mine. Nu la noi. Ci la tine.

A zis-o cu o detaşare care era deopotrivă directă şi tăioasă. Aşa de tare m-a dezumflat că mi-a venit să ies pleoştit din budă.

— Uite, hai să ne purtăm cu diplomație la faza asta, a propus Debbie.

— M-am săturat până-n gât de ce vrea Thom! a țipat Susan. M-am săturat!

Debbie şi cu mine am dat înapoi – ne-am mutat literalmente de lângă ea. N-o mai văzusem vreodată atât de furioasă şi de frustrată ca în noaptea aia de octombrie. Evident că acolo se torcea un fir narativ de care nimeni n-avea habar – o chestie în privința căreia fusesem lăsat în ceață, un lucru care, era de presupus, nu mă privea defel, ceva ce-i ațâța furia din interior.

— Eu n-am vrut să-mi pun numele pe lista de vot, a zis grăbită Susan, şi i-am spus lui Thom c-ar trebui să-i lăsăm pe alții să fie regele şi regina liceului, să fie Jeff şi Tracy sau Jeff şi Debbie, în fine. E o tâmpenie. I-am explicat. Toată chestia e o mare tâmpenie.

S-a oprit un moment, apoi a zis: Şi n-a înțeles. N-a priceput ce tâmpenie e toată chestia asta. Fiindcă i-am spus: lasă şi pe alții să aibă o şansă. De ce contează?

Privind în urmă, eu, unul, m-aş fi măritat cu Thom Wright. Părea tipul perfect – inteligent, fără iluzii despre lume şi cu toate astea optimist, cu îndeajuns de multe traume cât să fie interesant, chipeş şi atletic, simpatic, arătând de milioane, fața, corpul, bunătatea lui –, dar mi-am dat seama în clipa aia că era plauzibil ca cineva să se sature de el în numai doi ani şi am fost şocat că asta i se întâmplase lui Susan. Cum să nu mai vrei să faci sex cu Thom Wright, să te scalzi în atenția lui, să fii zilnic în prezența lui, să fii iubit necondiționat de el? în noaptea aia mi-a picat fisa: asta se putea întâmpla cât ai bate din palme – farmecul lui Thom se putea stinge cu timpul. îl putea înlocui altcineva. Apoi m-am dus cu gândul la Robert Mallory. Şi m-a luat brusc amețeala, fiindcă totul urma să se facă praf şi pulbere. Thom urma să sufere. Robert urma să obțină ce dorea. Iar eu n-aveam să mă aleg din asta cu nimic.

— După l-a luat disperarea şi a zis: bun, m-am prins, dar hai s-o facem de ochii lumii – sunt atacantul echipei de fotbal, în pana mea, aşa a zis, chiar aşa, şi tu eşti iubita mea,

nu crezi c-ar fi aiurea să câştigăm şi după să te retragi? Atunci i-am spus că nu-mi pasă cum se vede din exterior! Asta-i problema, i-am zis. Ţie îţi pasă. Mie, nu. Şi pur şi simplu n-a înţeles, sau a priceput, dar a zis că trebuie s-o facem oricum.

Mâna cu care ţinea ţigareta mocnită încă îi tremura uşor şi totuşi vocea i se înmuiase. A continuat:

— Ştiu că mâine, la adunare, o să se anunţe numele meu şi al lui şi mai ştiu şi că n-o s-o fac – o să dau titlul altcuiva. S-a oprit şi a aruncat iute o privire spre mine şi Debbie cu un dram de disperare în ochi. N-o să facem mare caz. Vin eu cu un pretext. Că am bunica bolnavă sau...

— Draga mea, a întrerupt-o Debbie pe un ton blând. N-ai de ce să provoci toată drama asta fix acum. Ştii doar. Ştii cum merge treaba.

— Faptul că aş provoca o dramă pentru simplul motiv că nu vreau să fiu regina liceului demonstrează ceva, nu crezi? a întrebat-o Susan de parcă ar fi scuipat venin printre dinţi.

Debbie s-a mulţumit să ridice din umeri şi s-o privească ţintă.

— Nu, chiar nu! Nu cred. Nu cred că demonstrează nimic.

S-a lăsat liniştea. Nu ştiam ce caut acolo cu două fete care,

evident, ştiau ceva ce mie îmi scăpa, ceva legat de Robert Mallory, ceva ce ascundeau de mine. Pentru ele două nu eram prietenul gay de nădejde căruia să-i poţi mărturisi totul, cu toate că în realitate eram fix asta, doar că nu ştiau. Şi aş fi putut să fiu fix asta dacă mi-aş fi jucat cărţile altfel sau dacă ne-am fi aflat într-o lume paralelă. în situaţia de faţă, la liceul nostru, eram în multe privinţe un impostor.

— Chiar vrei să stai pe platforma aia hidoasă şi să faci din mână mulţimii? a întrebat-o Susan pe Debbie. Chiar vrei să faci asta?

— Nu, nu vreau, a zis Debbie cu calm. Dar nu sunt în poziţia ta. Şi mă tem că va trebui s-o faci...

— Du-te naibii, a îngânat Susan.

— Nu, pe bune, a zis Debbie, aruncând spre mine o privire, nu ştiu de ce, şi s-a întors spre Susan înainte să admită: Uite, m-am prins de fază. Ştiu ce se întâmplă, dar...

Asta m-a făcut să tresar şi să las să-mi scape un „Ce se întâmplă?" ca mai apoi să întreb acuzator cu o voce piţigăiată:

— E ceva la mijloc iar eu nu ştiu?

Debbie şi-a dat ochii peste cap şi a gesticulat.

— Bret, doar... ştii, na...

S-a oprit, concentrându-şi atenţia asupra lui Susan, aşteptând să mă retrag de acolo. Iar mi-am dat seama: ştiau ceva şi credeau că n-am nici cea mai mică idee.

— Sigur, e decizia ta, e viaţa ta, alea-alea, a continuat Debbie.

Dar în momentul de faţă trebuie să joci cum ţi-a fost scris. Îmi pare rău, scumpete, pur şi simplu trebuie. E prea târziu. Ai acceptat să fii preşedinta colectivului de elevi fiindcă te-a rugat Thom – păi na, la ce te aşteptai? Nu ţi-a pus nimeni pistolul la tâmplă.

I-ai făcut pe plac. Sunteţi un cuplu. Şi acum se întâmplă asta. Şi chiar se întâmplă şi va trebui s-o faci.

Susan s-a uitat la Debbie de parcă aş fi fost invizibil.

— Vrei să fiu fericită? a întrebat-o. Debbie a oftat şi şi-a lăsat capul în jos.

— Nu mai fi aşa dramatică. E o tâmpenie.

Mă pierdusem de tot ascultându-le în timp ce purtau conversaţia aia codată de faţă cu mine.

— Şi chiar nu era nevoie să-l loveşti, a zis Debbie. Pentru numele lui Dumnezeu, Susan!

— Căpăţâna lui de prostovan nu înţelegea...

— Susan, opreşte-te...

— Şi a tras de mine, Debbie. M-a durut.

— Opreşte-te...

— Vrei să zici că nu m-a durut când m-a apucat de braţ?

— Păi ce căcat voiai să facă?

— Hai, ştii ce, mai du-te dracu...

— Bun, uite, dar de ce puii mei contează? a întrebat Debbie luându-i ţigareta din mână, trăgând şi eliberând în

aer un vălătuc gros de fum cu iz de mirodenie. Adică: ce contează cu adevărat? Ai lăsa impresia că eşti o scorpie, atât. S-a oprit o clipă, apoi a continuat: Păi, hai, zi-mi! Ce contează? Spune odată. Ce contează?

I-a înapoiat ţigareta, dar Susan n-a spus nimic.

Mi-am dat seama, încă o dată, că n-ar fi trebuit să fiu de faţă, fiindcă nu eram dorit în clipa aia. Toată faza era între Susan şi Debbie şi ştiam că se abţineau să aducă vorba de acel ceva fiindcă eram eu de faţă. Aşa c-am dat înapoi, fără ca ele să scoată vreun cuvânt în vreme ce-am ieşit, pâş-pâş, din budă – apoi le-am auzit, în urmă, şoaptele agitate. Absenţa mea le dădea în sfârşit libertatea să vorbească nestingherite. Preţ de o clipă m-a secat că dramoleta asta îl minimiza pe Matt Kellner, că se revărsa mai multă emoţie din faptul că Susan nu-şi dorea să fie regina paradei decât din moartea suspectă a lui Matt – despre care niciunul dintre noi nu ştia nimic şi nici nu voia să ştie. Asta m-a făcut să mă simt îngreţoşat şi epuizat când am ieşit din baie şi m-am întors pe teren.

Thom se îndrepta spre platformă alături de Robert şi toată lumea se reapucase de meşterit, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. L-am zărit pe Angelo apropiindu-se de noi din depărtare cu lanterna în mână – era zece şi jumătate, era timpul să plecăm acasă, nu mai avea rost să lucrăm la platformă. Eram zguduiţi, tulburaţi că fuseserăm martori la ceva ce nu mai văzuserăm: cuplul de basm ne dezvăluise că existau probleme în relaţie, povestea fericită care ţinuse mai bine de doi ani, fiindcă chiar se iubiseră, se fractura acum, iar palma era dovada, nu exista niciun dubiu. M-am înfiorat când l-am văzut pe Robert păşind atât de aproape de Thom, când i-am văzut pe amândoi mergând cu ochii în pământ, Thom ascultând ce-i spunea Robert şi încuviinţând din când în când din cap, privind ţintă gazonul pe care-l traversau, amândoi cu pantalonii gri de la Buckley şi cu cămăşi albe pe ei. Am rămas aşa, uitându-mă lung la Robert şi la Thom, şi m-a cuprins o asemenea invidie pe momentul ăla de intimitate dintre ei că m-a pocnit din nou un episod scurt de ameţeală, după care mi s-a făcut ruşine – îi doream pe

amândoi şi ştiam că n-o să-i am niciodată. Trebuie să accepți asta şi gata, mi-am spus, şi apoi s-a mai ivit un gând destul de dur: lumea n-o să funcționeze aşa pentru tine – treci peste. încă mă zgâiam la ei când m-am trezit din reverie fiindcă Thom şi-a ridicat privirea, cu chipul inexpresiv şi totuşi îndurerat, apoi a zâmbit trist. Debbie şi Susan ieşiseră din toaletă şi se îndreptau acum spre carul alegoric, unde se opriseră Thom şi Robert. Iar chipul lui Susan, în timp ce mergea, era neutru, n-aveam nici cea mai mică idee ce urma să-i spună – Robert luase deja un pic de distanță de Thom. Pragmatismul lui Susan se declanşase cu ajutorul lui Debbie, şi-a cerut iertare, a zis „Fireşte c-o s-o fac", după care Thom, cu mutra un pic boțită de emoție, a îmbrățişat-o şi a săltat-o în brațe, apoi a pus-o jos pe gazon. Era atât de uşurat că aproape atingea limita penibilului – o altă latură a lui Thom, una pe care n-o mai văzusem. Ştiam acum că era slab. S-au sărutat.

Cei din jurul platformei s-au pus pe aplaudat, inclusiv Robert, iar Anthony Matthews a aprobat totul cu un şuierat. Faza era destul de penală, parcă scoasă dintr-un film, dar m-am prefăcut că mă las purtat de intensitatea momentului şi m-am pus pe aplaudat, apoi am observat-o pe Debbie lângă mine, dându-şi silința să aplaude în ciuda faptului că nu zâmbea şi n-avea privirea îndreptată spre Susan şi Thom – ci spre Robert Mallory, care zâmbea cu gura până la urechi. Aplauzele au durat doar zece-cincisprezece secunde, însă au contribuit la sentimentul general de uşurare – de fapt, erau chiar reprezentarea uşurării noastre. Am plecat apoi de pe teren şi, în timp ce coboram cu toții panta spre campusul cufundat în beznă şi spre parcarea încă luminată, o uşoară senzație de înfrângere stăruia primprejur: încă trebuia să terminăm platforma în după-amiaza următoare, ba poate chiar s-o luăm de la zero, a îngânat deznădăjduit Doug Furth către Jon Yates. Am trecut pe lângă clădirea laboratoarelor şi l-am văzut pe Thom de mână cu Susan, în yreme ce înaintam prin întuneric. Mi-am dat seama apoi că Debbie îşi întinde mâna după a mea.

Şi am fost de faţă, în curtea Pavilionului, în dimineaţa următoare, când campusul a ovaţionat la anunţul că Thom Wright şi Susan Reynolds fuseseră aleşi regele şi regina clasei a douăsprezecea. Au urcat la microfon şi le-au mulţumit celor care-i votaseră, Thom radia de exuberanţă, Susan se întorsese la şinele ei visător şi apatic, mai atrăgătoare decât orice fată de la Buckley, cu decolteul adânc şi tivul fustei înălţat peste jumătatea coapselor, o idealizare

aproape destrăbălată a sexualităţii ei de adolescentă. M-am uitat spre Ryan Vaughn, care aplauda, apoi mi-a distras atenţia Robert Mallory, care nu bătea din palme – nu făcea decât să se holbeze la cuplul din spatele microfonului, în susul treptelor din umbra Pavilionului, o uitătură sfredelitoare amestecată cu un soi de mâhnire şi furie, mi-am imaginat, care-i dădea chipului lui o alură rigidă. A întors capul şi s-a uitat la mine, de parcă i-aş fi amintit să aplaude, ceea ce a şi făcut. în acea dimineaţă de vineri de dinainte de serbare, în curtea şcolii noastre plutea totuşi senzaţia că noaptea trecută, pe Gilley Field, marcase începutul sfârşitului domniei de aur a lui Thom Wright şi Susan Reynolds. Şi doar câţiva dintre noi ştiam că începutul sfârşitului avusese loc cu ceva timp înainte.

Sâmbătă: m-am trezit, am stat aşa, cu privirile pironite pe tavanul casei goale de pe Mulholland, şi am încercat să invoc spiritul participantului tangibil, însă îmi stătea pe creier întâlnirea cu Terry şi mă deprima gândul la mişcările pe care lumea se aştepta să le fac la Buckley în acea zi pe platforma carului alegoric. Apoi mi-am dat seama că viitoarea întrevedere cu Terry Schaffer, la Salonul Polo, era un motiv destul de bun ca să mă ridic din pat, să mă prefac încântat de serbare şi de participarea mea, fie ea şi periferică – Bagă mare! a exclamat o voce din capul meu – şi să rămân optimist până la întâlnirea de duminică, când aveam să discut cu Terry despre scenariul pe care voia să-l scriu şi poate să-mi găsesc un agent, apoi mi-am imaginat că Sue Mengers ar fi fost dispusă să mă reprezinte, ca o favoare făcută lui Terry, şi că vom sărbători printr-o cină la Ma Maison, cu Joan Didion şi John Gregory Dunne. Totul părea

posibil. După ce am făcut o labă şi i-am dat drumul lui Shingy afară, am hotărât, încercând totodată să zâmbesc în mai multe feluri în oglinda din baie, că voi fi prezent „cu bucurie” pe Gilly Field alături de iubita mea, că-i voi ovaționa pe Thom Wright, Ryan Vaughn şi restul Grifonilor, că-i voi saluta pe părinții amicilor mei, pe care nu-i mai văzusem de-o veşnicie, şi că mă voi plimba agale cu Debbie prin carnaval, ținându-ne de mână, vom cumpăra vată de zahăr, vom râde şi ne vom lăsa capul unul pe umărul celuilalt, că voi câştiga o păpuşă-ştrumf aruncând cu săgeți la țintă, şi m-am străduit să simt: totul o să fie bine. însă întâlnirea mea cu Terry era drogul care-l motiva pe actor.

Țin minte că Debbie voia să mă ia cu maşina de acasă, ca să ajungem împreună la Buckley. Am obiectat spunându-i că nu era nevoie, fiindcă oricum trebuia să mă întorc pe Mulholland după meciul de fotbal ca să mă schimb pentru cina organizată în Pavilion. Apoi i-am zis că sună ridicol când a propus să iau cu mine un rând de haine, fiindcă ea aşa făcea ca să nu fie nevoită să bată drumul înapoi până în Bel Air – ne puteam schimba la vestiare. Sugestia ei m-a iritat pe loc. Când i-am spus că n-aveam chef să car după mine costumul şi pantofii de gală, Debbie s-a oferit să mă aducă înapoi pe Mulholland după ce terminam cu meciul şi cu plimbarea prin carnaval şi să mă „ajute” să mă schimb la costum pentru cina la care nu-mi venea să cred că urma să particip.

— Poate c-ar trebui să-mi iau maşina, iubi, am zis, dându-mi seama pe loc că Debbie mai sugera şi să ne giugiulim un pic înainte de banchet, să ne băgăm în jacuzzi, să-i dau, poate, nişte limbi sau să mi-o sugă ea – n-a zis nimic din toate astea, era, de fapt, un apropo. Ar trebui, totuşi, să-mi iau maşina, am zis. Ce mare chestie? am întrebat. Ne vedem la clopotniță sau lângă laboratoare, de unde o să luăm liftul spre Gilley Field, ce mare chestie? Dar vocii mele îi lipsea convingerea. Debbie a învins. Era o forță a naturii. M-am supus.

Nu voiam ca Debbie să intre în casa de pe Mulholland, aşa că am aşteptat-o afară, în blugi, tricou polo şi mocasini,

cu ochelarii de soare la ochi, cu o husă în mână în care se aflau, puse pe umeraş, costumul cumpărat de tata de la Jerry Magnin, o cămaşă, o cravată de la Brooks Brothers, dar şi o pereche de pantofi fără şireturi. îmi tot ziceam printre dinţi: înviorează-te, rămâi vesel, prefă-te încântat, Robert Mallory nu există, Mart Kellner n-a murit, eşti într-o relaţie serioasă cu Debbie Schaffer, Ryan Vaughn e un gagiu de milioane, îi iubeşti pe Thom Wright şi pe Susan Reynolds şi nici măcar ura pe care o simţi uneori nu va schimba asta.

Debbie a oprit şi am atârnat husa în spate, ne-am sărutat şi a pornit pe Woodcliff, iar apoi pe Stansbury, unde un şir de maşini cu permise de parcare VIP se urnea greoi spre porţile deschise ale şcolii. în spaţiul gol de vizavi de Ralphs, pe Ventura, oamenii urcau în microbuze, puteai să încerci să găseşti parcare pe Valley Vista, înţesată şi ea, am băgat de seamă, cu maşini oprite pe marginea ambelor sensuri de mers ale bulevardului. Am lăsat maşina pe mâna valetului, lângă clopotniţă, ne-am luat ţoalele pe umăr şi am apucat-o spre vestiare ca să le lăsăm acolo înainte să ne ducem pe teren. Mergând alături de Debbie, amândoi cu ochelarii de soare pe nas, m-am simţit brusc ca un model într-o reclamă, eram o pereche dintr-o reclamă tip jurnal de călătorie, un cuplu care abia se cunoscuse, şi asta a dus la închipuirea că sunt de fapt privit de toată lumea, fie că lumea o făcea sau nu, ori că cineva ascuns într-un punct de observaţie pe care nu-l zăream îmi monitoriza orice mişcare. Debbie a dispărut în vestiarul fetelor, eram pe cale să intru şi eu în cel al băieţilor, dar m-am răzgândit şi am strigat-o pe Debbie, întrebând-o dacă n-ar putea să atârne şi husa mea lângă a ei – nu voiam să dau peste Grifoni echipându-se şi să mă las distras de ei, nu voiam să-i salut pe Thom sau pe Ryan. Debbie a luat husa cu costumul meu, indicând timidă că în vestiarul ei nu mai erau alte fete şi că era în regulă dacă voiam să intru cu ea. Am zâmbit şi i-am cântat în strună până la un punct, amin-tindu-i totuşi că meciul era pe cale să înceapă. Zâmbetul ei n-a reuşit să mascheze uşoara dezamăgire sau cel puţin aşa am pre-supus. Poate că Debbie Schaffer chiar se aştepta s-o fut în vestiarul fetelor înainte de

meci sau poate doar îmi imaginam asta. Acum nu mai sunt sigur.

În loc să urcăm panta abruptă spre Gilley Field, am aşteptat la coadă şi am urcat în liftul cel mare, alături de, am avut impresia pe parcursul celor treizeci de secunde necesare ca să ajungem, George Vaughn, Lois, soția lui, şi fratele mai mic al lui Ryan, Laine, care aducea cu un Ryan de paisprezece ani, în miniatură – bănuiala urma să-mi fie confirmată ceva mai târziu, când aveam să-l văd pe Ryan cu familia lui, la finalul meciului. Singurul părinte pe care mi-l amintesc să fi venit la serbarea liceului a fost mama lui Thom Wright, Laurie, însoțită de un tip arătos cam de vârsta ei, sub patruzeci, pe care nu-l mai văzusem până atunci, iar din felul în care se comportau se înțelegea că tipul era mai mult decât un amic şi, de vreme ce n-o arsesem prea mult cu Thom în semestrul ăla, nu ştiam ce se petrecea în viața mamei lui – în mod normal aş fi ştiut. Laurie a dat cu ochii de mine şi de Debbie şi, după ce ne-am aşezat în primul rând al tribunelor, ne-a făcut cu mâna zâmbindu-ne, cu ochelarii de soare la ochi, în vreme ce însoțitorul ei frunzărea programul festivităților, iar noi i-am răspuns la salut. Liz şi Terry Schaffer n-ar fi venit la serbare nici în ruptul capului; nici Don şi Gayle Reynolds, părinții lui Susan, nu erau prezenți, mai ales că fiica lor cel mai probabil îi implorase să nu-şi facă apariția.

Erau cam 15-20 de grade afară, cerul era albastru şi senin, o după-amiază plăcută, smogul care plutea de obicei prin Valley abia dacă se vedea în depărtare, împâclind discret munții San Gabriel, dar mi se făcuse neplăcut de cald cum stăteam acolo pe bancă, în soare, în vreme ce Grifonii fuseseră anunțați şi chemați pe teren ca să întâmpine echipa adversă de la liceul Brentwood (serbarea lor urma să se țină în săptămâna următoare), şi mă pleoştisem de tot lângă Debbie, care vorbea cu Susan şi Tracy, ambele aşezate pe locurile de alături, şi mimam chiotele de încurajare pe care se presupunea că trebuia să le scot cu însuflețire. Stăteam lângă culoar – îi cerusem asta lui Debbie când cumpărase biletele, avertizând-o că nu merg nicăieri dacă n-am loc la

marginea rândului. Doi fotografi tocmiți pentru anuarul şcolii făceau poze cu spectatorii din tribune, în vreme ce domnul Richards, profu de fotografie, trăgea cadre cu ce se petrecea pe terenul pe care eu îl scanam fără rost – nu ştiam pe nimeni din fanfara şcolii, nu le ştiam pe majoretele din clasa a unsprezecea şi a douăsprezecea, ceea ce însemna că nu fusesem la niciun meci în semestrul respectiv, aşa că m-a surprins, cred, să le văd pe Karen Landis, Rita Lee şi Katie Harris țopăind şi agitând prin aer pampoanele roş-albe. Unul dintre fotografi a făcut o poză cu Susan, Debbie şi Tracy luându-se în brațe şi zâmbind, moment în care eu m-am făcut mic pe bancă, încercând să dispar, apoi totul s-a scurs pe repede înainte, m-am uitat la siluetele de pe teren izbindu-se unele-ntr-altele, pregătind în acelaşi timp în imaginație prezentarea pe care urma să i-o fac lui Terry Schaffer în după-amiaza următoare la hotelul

Beverly Hills, într-un separeu mare, verde, cu sacoul pe mine (cerințele Salonului Polo), explicându-i ce aveam în minte – un băiat, prietenii lui, tinerii din L.A., faze sexy, un pic bi, droguri, cineva e omorât, o urmărire, violență şi vărsare de sânge, o enigmă pe care băiatul o rezolvă sau nu, preferam finalul mai trist, dar puteam să-l fac şi vesel, aş fi lăsat de la mine, puteam negocia.

Am fost zgâlțâit, readus la realitate când s-a anunțat finalul primei reprize. Susan nu mai era la locul ei şi primul car alegoric a apărut pe pistă – o clopotniță în miniatură construită de cei din clasa a şaptea, cu doi elevi, un băiat şi o fată, blonzi şi drăgălaşi foc, făcând cu mâna aşezați pe o replică a celebrei bănci de sub turn. Am simțit, la apariția celui de-al doilea car alegoric, că nu mai am stare, şi s-au iscat aplauze îndelungi şi ovații pentru o frunză imensă de toamnă festonată cu şiraguri de şervețele roşii, portocalii şi galbene care fâlfâiau alene pe traseu, cu doi puşti adorabili de-a opta salutând publicul din locul lor de sub frunză. Mă foiam pe bancă – îmi trebuia ceva pentru nervi: n-aş fi suportat s-o văd pe Susan prefăcându-se în carul ăla alegoric. Mi-am dorit să fi luat cu mine ce mai rămăsese din rezerva tot mai mică de diazepam pe care mi-o dăduse mama

înainte să plece în Europa, dar participantul tangibil refuzase. Carul celor de-a noua, un drapel american cu stele pastelate şi flori, a trecut prin faţa tuturor şi m-a cuprins o senzaţie nouă de groază – se lipea de mine ideea că aş fi fost supravegheat din nou de undeva, de pe dealurile care înconjurau terenul, şi mi-am dat seama că nu-l văzusem nicăieri pe Robert Mallory: am întors capul şi am scanat sutele de oameni care umpleau rândurile de bănci mai sus de mine. Când m-am răsucit iarăşi spre teren, am dat cu ochii de un car încet care înfăţişa Grifonul Buckley cu o cască de fotbal pe cap, cu doi elevi de-a zecea flancându-l de o parte şi de alta şi salutând din mâini, şi am simţit înfricoşarea pentru momentele care aveau să urmeze. Mi-am încleştat pumnul în buzunarul blugilor.

Debbie a observat şi s-a întors spre mine.

— Ai păţit ceva?

La care, involuntar, am întrebat:

— Ce se întâmplă cu Susan şi Thom? Care-i problema cu ea?

Ce se petrece? Poţi să-mi spui şi mie, te rog?

Cutia cu dropsuri Junior Mints a rulat pe teren – s-au auzit hohote de râs şi chiote cât Dean McCain (un tip foarte hot, recunosc) şi Alison Garner (mai puţin hot) le-au făcut cu mâna spectatorilor.

— Acum întrebi asta? a zis Debbie posomorâtă, bătând totodată din palme.

— Lasă, lasă, am îngăimat, în vreme ce se apropia carul celor din ultimul an.

Era modificat, reparat – petrecuserăm noaptea de vineri asam-blându-l cum se cuvine şi meritase. Capul Statuii Libertăţii avea o poză mult mai clară a feţei lui Thom Wright şi în spatele ei se ridica replica unei străzi din L.A., cu palmieri şi tot restul – nu chiar Stansbury Avenue, dar nu se vedea prea bine şi nu-i păsa nimănui – şi mai era pancarta, acum puteai să citeşti clar din tribune EVADARE DIN LICEUL BUCKLEY, la fel şi sloganul. Nu m-a surprins când carul a fost ntâmpinat cu o grămadă de râsete, urmate de ovaţii atunci când Thom Wright, în tricoul echipei de fotbal,

şi Susan Reynolds, purtând fustă şi o bluză cu însemnele liceului, s-au ridicat în picioare pe platforma care înainta alene condusă de Jon Yates şi au făcut cu mâna mulțimii. Zâmbetul lui Thom trecându-şi privirea peste tribune era autentic şi încântat, la fel părea şi zâmbetul lui Susan, chiar dacă mai puțin emfatic. Am observat că Debbie se uita cu răceală la parada carelor. Apoi s-a terminat şi groaza mi s-a evaporat. Nu se întâmplase nimic rău.

Regii şi reginele au sărit din carele lor alegorice, care au fost trase de pe teren şi parcate la poalele dealului ca să fie admirate de lume, aproape de aleea care ducea în parcarea şcolii. Majoretele s-au strâns în formație şi fanfara s-a pus să cânte un soi de tal-meş-balmeş, amestecând Queen, „Another One Bites the Dust", cu „Believe it or Not", tema muzicală a emisiunii The Greatest American Hero, încheind cu „America" lui Neil Diamond. Apoi, meciul a fost reluat, Grifonii au câştigat, cei de la Brentwood au acceptat cu voie bună situația – rezultatul, şaptesprezece la şapte, nu însemna nimic, era doar de distracție – şi în vreme ce Thom era săltat pe umerii celor zece coechipieri, dându-şi pe spate părul îmbibat de sudoare, scăldându-se în delirul fabricat al momentului, mi-am mutat privirea cercetătoare spre dealuri, aşteptând ca asasinul să mă localizeze cu luneta montată pe carabină, doar că nu-mi mai era frică, fiindcă glonțul m-ar fi salvat, mai degrabă, de restul zilei.

Până la urmă, mi-am zis plin de nădejde, pentru Terry Schaffer şi scenariul de film merita să trăiesc, aşa că am devenit din nou optimist.

Susan s-a dus la vestiar să-l aştepte pe Thom, iar eu şi Debbie am mers la carnavalul organizat pe dealul pe care se afla clădirea şcolii primare – era, în principiu, pentru puştimea care n-avea chef să se uite la fotbal. Aveau o roată panoramică în miniatură, un carusel, o casă bântuită, nişte tarabe cu jocuri şi corturi unde se vindea mâncare. Am împărțit cu Debbie un cornet de înghețată Häagen-Dazs şi părea că suntem din nou un cuplu dintr-o reclamă, opriți în plimbarea lui de diverşi părinți ca să-i salute pe Debbie şi pe participantul tangibil, în vreme ce preocuparea mea de

căpătâi era să mă uit după Robert Mallory şi să mă întreb dacă o să-şi facă apariţia – fiindcă nu-l văzusem la meci, îmi închipuiam că voi da de el la carnavalul prin care tocmai ne preumblam. Susan şi Thom au dat într-un târziu de noi, Thom era tot numai zâmbet, proaspăt ieşit din duş, îmbrăcat cu costumul pe care urma să-l poarte la cina festivă, cât despre Susan, se schimbase într-o rochie neagră de seară şi a ţinut să ne aducă aminte că băuturile erau servite în Pavilion începând cu ora şase; m-am simţit deodată uşurat că ziua se scurgea aşa de repede şi că nu trebuia să mai aştept, că urma să ajung în ziua următoare şi să ne prezint pe mine şi filmul al cărui scenariu voiam să-l scriu lui Terry Schaffer, pe a cărui fiică o ţineam de mână, făcându-mi loc prin îmbulzeala carnavalului. L-am ochit pe Ryan, cu mama, tatăl şi fratele lui mai mic, confirmându-se astfel că persoanele din lift erau cu adevărat familia Vaughn – şi n-am simţit nimic.

M-am dus la vestiare împreună cu Debbie, Susan a venit cu noi, dar în prezenţa mea fetele au discutat numai despre chestii plăcute şi vagi – aveau să stea de vorbă în particular când se schimba Debbie. Susan mi-a adus costumul, mi-a întâlnit privirea şi am rămas amândoi aşa o clipă, fără să ne spunem nimic, apoi am plecat şi m-am schimbat în vestiarul băieţilor; era pustiu, dar încă stăruia mirosul de corpuri adolescente şi săpun, un iz dulceag şi rânced, care isca în mine vagi doruri erotice. Odată îmbrăcat, cu nodul la cravată făcut în faţa oglinzii, m-am trezit că mă lupt din nou cu acel soi de deznădejde care invada norul de pozitivi-tate pe care participantul tangibil voia să plutească. De ce eşti amărât? a întrebat participantul tangibil. Ce te supără? a vrut să afle. Nimic din toate astea nu-i real.

Mulţi dintre spectatorii care au ieşit de pe teren şi au pornit la plimbare prin carnaval în ziua aceea n-au rămas şi la cina din Pavilion, cei mai mulţi dintre colegii noştri aleseseră să nu participe – cina festivă era deschisă celor din clasele a unsprezecea şi a douăsprezecea, părinţilor şi foştilor absolvenţi, dintre care s-au prezentat destul de mulţi, şi doar o mână de colegi s-au aşezat la cele două mese mari întinse

în sala Pavilionului, unde se ţineau meciurile de baschet şi de volei – la fiecare masă stăteau cam o sută de persoane –, în josul scenei, unde o orchestră mică interpreta melodii-standard, şi chiar dacă toate biletele fuseseră vândute, locurile erau ocupate în special de foşti elevi pe care nu-i recunoşteam, în hol fusese instalat un bar, ospătarii angajaţi pentru eveniment le aduceau de băut părinţilor şi absolvenţilor mai în vârstă, sticle de vin împestriţau mesele de banchet luminate cu sfeşnice şi decorate cu flori tomnatice şi ornamente din pănuşi de porumb. Debbie şi cu mine ne-am aşezat în aceeaşi zonă cu Susan şi Thom, lângă Laurie Wright şi noul ei amic peste măsură de chipeş, iar Ryan împreună cu ai lui s-au aşezat la cealaltă masă, vizavi de antrenorul Holtz şi soţia acestuia, dar se vedea de la o poştă că majoritatea colegilor noştri trăgeau chiulul, urmând să se vadă acasă la Anthony Matthews, în Studio City, cum urcai pe Coldwater în Fryman Canyon. Toată seara abia dacă am scos o vorbă: mi-am tot plimbat privirile prin Pavilion, încercând să-l zăresc pe Robert Mallory, care n-a mai apărut.

Acasă la Anthony Matthews, Debbie, Susan şi cu mine ne-am instalat pe şezlongurile de lângă piscina iluminată, unde am zăcut pe toată durata chefului. Părinţii lui Tony rămâneau peste noapte la Sportsman's Lodge, la o aruncătură de băţ, pe Ventura Boulevard, aşa că eram de capul nostru, dar petrecerea s-a dovedit a fi una liniştită: au apărut puşti de la alte şcoli private, petrecerea a ieşit mult mai mare decât ne-am aşteptat, dar nimeni n-a luat-o razna; de fapt, a fost destul de liniştit, cu mirosul mângâietor al garde-niilor plutind în noapte şi puştimea care dădea pe gât bere Corona. Drogurile au fost consumate discret, Debbie s-a abţinut, fiindcă trebuia să meargă la grajdurile Windover următoarea zi, de la trei la şase, şi mi-a picat fisa că Terry aranjase întâlnirea noastră la hotelul Beverly Hills în aşa fel încât să coincidă cu programul ei. Doar Tony şi vreo doi gagii care urmau să rămână peste noapte s-au făcut muci şi-mi amintesc mult prea puţine detalii despre ceea ce s-a întâmplat, fiindcă eram într-o stare de aşteptare încordată şi

nu voiam să pun băutură în gură; nu voiam nimic. Mă preocupa aşteptatul şi atât.

Absența s-a făcut simțită când am auzit „Dreaming” de Blondie: câteva siluete stăteau lângă piscină, una dintre ele purta un colier din cochilii asemănător cu cel al lui Matt Kellner şi mi-am dat seama din nou că Matt fusese viu cândva şi acum murise de-ai fi zis că s-a risipit ca un vis şi mă tot uitam țintă la bazin, la pătratul de lumină din curte, continuam să mă holbez din ce în ce mai mult, am localizat scurgerea, mi-am imaginat rotirea apei deasupra filtrului şi un vârtej mi-a apărut în minte, era spirala cochiliei de pe coperta manualului meu de analiză matematică, şi vârtejul a devenit o tornadă, dar nu mai era o spirală, nici măcar o rotire – era ceva ce-şi imagina scriitorul aşteptând pe un şezlong lângă două fete care-i ascundeau ceva şi doar elicopterele care mai zburau din când în când pe cerul nopții mă făceau să-mi abat gândul de la vortexul care nu era acolo.

Debbie m-a dus cu maşina acasă când a devenit clar că petrecerea n-o să se termine prea curând. Credea că sunt obosit, fiindcă începusem să casc exagerat de mult şi de fals la fiecare două minute, şi pe aleea de acces a casei pustii de pe Mulholland a început să se mozolească cu mine, insistând să intrăm, dar hotărârea mea era de fier, aşa că m-am dat cu grație înapoi şi i-am spus că vorbim a doua zi, după ce avea să se întoarcă de la grajduri – până atunci m-aş fi întors de la întâlnirea cu taică-său. M-am dat jos din maşină, mi-am luat hainele din spate, am urcat treptele spre casă şi m-am făcut nevăzut fără să-i fac cu mâna de la revedere. Am aşteptat în foaier până am auzit maşina ieşind de pe alee, cu Shingy dansând în jurul picioarelor mele, urcându-se pe mine cu lăbuțele din față şi ținându-se în urma mea până în bucătărie, unde i-am dat drumul afară, pe iarbă, şi am aşteptat, asigurându-mă că niciun coiot nu dă târcoale pe dealuri. Am aşteptat aşa, în pragul uşii deschise, până a terminat, apoi, când l-am strigat pe nume, a încremenit în mijlocul peluzei, cu urechea ciulită la o chestie pe care eu cel puțin n-o auzeam, apoi a zbughit-o înapoi în bucătărie. Am

tras la loc uşa glisantă de sticlă şi, cu paşi mici, m-am îndreptat spre dormitor.

Numai că nu reuşeam să adorm, era abia miezul nopții, aşa că am luat Mercedesul ca să mă plimb prin canion, ascultând „Nowhere Girl” până am ajuns în Benedict, aproape de casa pe care o vizitasem aproximativ zece minute săptămâna trecută şi am început să arunc ocheade prin curtea din spate până mi-am amintit ce-mi spusese Ronald Kellner pe Haskell Avenue despre kilometrajul Datsunului. Poate peste deal şi înapoi, dar nimeni n-a mers cu ea pânâ-n Crystal Cove. Porțile erau închise, am desluşit indicatorul cu ATENȚIE: TRECEREA INTERZISĂ! atârnând într-o doară şi am zărit o lumină slabă venind de la etaj – pâlpâia uşor, cte-ai fi zis că cineva a aprins lumânări, dar în bezna aia nu puteam să-mi dau seama dacă maşina lui Robert era sau nu parcată în fața casei, fiindcă niciunul dintre becurile care înconjurau aleea de acces nu era aprins. Apoi, de parcă cineva şi-ar fi dat seama că o maşină oprise pe şosea, undeva în josul casei, lumina pâlpâitoare s-a stins, fereastra de la etaj s-a întunecat, iar eu am hiat-o repejor din loc.

15

Diazepamul era esențial ca să mă ajute să trec peste întâlnirea cu Terry Schaffer. Mi-am dat seama de asta când m-am urcat în Mercedesul decapotabil, la trei şi jumătate, ca s-o apuc prin canion către hotelul Beverly Hills; aveam unul în buzunar.

N-aveam de unde să ştiu că ziua aia îmi va pune răbdarea la încercare, dar aşteptarea devenea insuportabilă şi nimic nu reuşea s-o amelioreze: nici trasul de fiare, nici înotul, nici bălăceala în jacuzzi, nici o nouă sesiune de labă. Nu mă puteam hotărî cu ce să mă îmbrac: aveam o jachetă de tweed, verde-închis cu maro, şi am decis că merge în principiu cu o cămaşă de orice culoare, în cele din urmă, am optat pentru o cămaşă albă Ralph Lauren, după care am

împăturit la loc toate cămăşile pe care le probasem. Am sunat la hotel, le-am spus că am o întâlnire în Salonul Polo la patru, am întrebat dacă blugii sunt permişi şi mi s-a spus că da. Am început să mă plimb de colo-colo prin dormitor, boscorodind printre dinţi, apoi am trecut în bucătărie, unde am deschis şi am închis de mai multe ori uşa frigiderului. Voiam să las, la întrunirea asta, impresia că nu era altceva decât un moment oarecare din viaţa mea de adolescent şmecher. Voiam ca Terry Schaffer să fie impresionat. Nu voiam neapărat să mă dorească – eram conştient, totuşi, că exista o posibilitate ca povestea să ducă acolo –, ci mai degrabă să mă ia suficient de în serios cât să încheiem o înţelegere cu privire la scenariu. Aşteptarea şi fantezia mea în legătură cu adevăratele motive pentru care voia Terry să ne întâlnim la hotelul Beverly Hills exemplificau, îmi dau seama acum, naivitatea mea de la şaptesprezece ani, cu tot aerul destupat de la suprafaţă şi cel de cunoscător blazat la care ţinteam şi pe care trudeam să le scot în evidenţă.

Ştiam c-o să-mi ia doar cincisprezece minute să ajung la hotel, dar nu-mi păsa că era prea devreme – şi nu-mi mai păsa nici că asta mă făcea să par un pic disperat, fiindcă trebuia să ies din casa pustie şi nu voiam să risc să urc la volan într-o asemenea stare de smuceală şi lipsă de concentrare. Speram că disperarea asta va fi socotită un soi de râvnă, de respect, o modalitate de a-i face pe plac lui Terry. Am băgat aşadar diazepamul în gură când am virat în jos pe Benedict Canyon, lăsând tableta mică şi galbenă să mi se topească sub limbă, imaginându-mi deja efectele liniştitoare pe care urma să le aibă. N-am aruncat nici măcar o privire casei care avea de-a face cu Robert Mallory, trecând un minut mai târziu prin acea secţiune de şosea şi pe la semaforul de pe Hutton aflat la doar şase case mai jos. Totul era liniştit în L.A. în acea zi de duminică şi abia dacă am depăşit vreo maşină până am ieşit din Benedict în Sunset Boulevard, unde am făcut stânga la semafor, am străbătut cvartalul unde era situată clădirea impozantă şi roz, apoi încă o dată la stânga şi am trecut pe lângă panoul verde-pin de la intrarea hotelului Beverly Hills, unde steagul american

flutura deasupra aleii de acces mărginite de palmieri înalți care urca spre parcarea cu valet de la intrare.

Mai fusesem la hotelul Beverly Hills de vreo cincisprezece ori pe la treisprezece ani, când toate bar mitzvah-urile din lume se ținuseră ori în Sala Crystal ori în Sala Sunset ori în Sala Rodeo şi, inevitabil, toate avuseseră ca temă Războiul stelelor, dar dincolo de sălile acelea de ceremonii nu mai pusesem piciorul acolo decât de vreo două ori, când veniseră bunicii în vizită din Nevada, dar preferaseră până la urmă hotelul Bel Air, aşa că nu prea am stat în ceea ce oamenii numeau „Palatul Roz". Mai văzusem hotelul în câteva filme, mai ales în Hotel California şi Un gigolo american, dar Salonul Polo fusese stilizat şi reconfigurat în filmul cu Richard Gere şi, cu toate că arătase frumos şi se potrivise cu estetica peliculei, nu semăna cu realitatea – fusese reamenajat de consilierul de imagine, Ferdinando Scarfiotti. Chestii d-astea ştiam eu la şaptesprezece ani. Am oprit maşina lângă tânărul valet cu păr blond, cu o uniformă alcătuită din pantaloni verde-închis şi o cămaşă polo cu mâneci scurte verde-spuma-mării, accesorizată cu papion negru, care mi-a deschis portiera şi mi-a întins un tichet când am ieşit şi i-am spus că mă văd cu cineva la un pahar. Am observat că pe cele patru benzi ale parcării, în după-amiaza aia târzie, nu erau decât trei maşini – un Bentley decapotabil, un Cadillac şi o limuzină în aşteptare, cu geamuri fumurii – şi, cu toate că valetul îmi înmânase tichetul, m-am temut că n-o să mă lase să intru. Dar, ce să vezi, am trecut de intrare: Mercedesul, jacheta de tweed, aspectul spilcuit – păreau să funcționeze, fiindcă valetul a încuviințat din cap şi nu m-a făcut să mă simt impostorul în care m-aş fi putut transforma dacă mi-aş fi administrat doza potrivită de scârbă de sine.

Am păşit pe sub marchiza cu dungi roz şi verzi care ducea la uşile de la intrare, pe care le-a deschis un portar, apoi am pătruns într-un hol pustiu, fără prea mulți oameni prin preajmă. Focul dansa într-un şemineu, în spatele unui grilaj de metal, dar înăuntru erau doar trei bărbați la costum, personalul de la recepție şi, se părea, niciun oaspete. M-am

uitat împrejur, un pic nedumerit pentru că nu ştiam pe unde se afla Salonul Polo. M-am uitat la ceas – ajunsesem cu vreo zece minute mai devreme. Am păşit cu oarecare reţinere spre recepţie şi am întrebat unde e Salonul – i-am spus omului că am o întâlnire la patru, încercând să sun cât mai formal cu putinţă. Recepţionistul mi-a spus că e chiar după colţ, gesticulând cu o uşoară plecăciune, adresându-mi-se cu „domnule". I-am mulţumit şi mi-am croit drum într-acolo păşind pe o mochetă verde, am făcut la stânga şi am văzut intrarea în salon, însă nu înainte de a-mi arunca privirea pe un coridor de o lungime imposibilă, tapetat cu un model tip frunză-de-bana-nier – era absolut pustiu şi părea că are ceva desprins din filmul The Shining, dacă acţiunea ar fi avut loc în California. Era totuşi duminică, predarea camerelor se făcea probabil până-n douăsprezece şi poate de-aia era atât de linişte şi nu se vedea lume pe nicăieri – weekendul se sfârşise. Când i-am spus uşierului cu cine venisem să mă văd, m-a rugat să iau loc la bar, încredinţându-mă că-l va suna pe domnul Schaffer şi-l va anunţa că sosisem. M-am întrebat pe loc ce însemna îl voi suna pe domnul Schaffer, dar n-am zis nimic.

Barul amplasat lângă intrare avea şase locuri la tejghea, toate scaunele erau goale, prin încăpere se aflau câteva cupluri care-şi vorbeau domol în lumina pâcloasă a după-amiezii târzii. Barmanul m-a întrebat ce-aş vrea să beau, iar eu am cerut bere de ghimbir, explicând că aştept pe cineva şi sugerând că e important. După ce mi-a servit berea, a pus lângă pahar un bol micuţ cu un sos verde-deschis, înconjurat de chipsuri tortilla, de care nu m-am atins. De ce trebuia recepţionistul să-l sune pe Terry? Venea cu maşina de altundeva? Diazepamul începuse să-şi facă efectul, întrebările s-au risipit, m-am lăsat pradă unei stări vagi şi alinătoare de calm, în timp ce sorbeam din pahar. Cât aşteptam, am început totuşi să mă gândesc la casa din Benedict Canyon, unde se făcuse nevăzut Robert Mallory, la fereastra pe lângă care trecusem cu o seară în urmă, cea prin care am zărit o lumină pâlpâitoare ca a lumânărilor, şi la lucrurile pe care i le făcuse Robert lui Matt în săptămâna în

care acesta dispăruse. Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de o voce familiară.

— Salut, Bret.

M-am încordat tot. Era Steven Reinhardt.

M-am răsucit pe scaunul de bar, prefăcându-mă calm.

— Salut, Steven.

Nu-l mai văzusem de când luasem prânzul la Trumps şi nimic nu se schimbase: aceeaşi helancă şi blugii slim-fit care însă îi atârnau lăbărţaţi pe şoldurile uscate, ochii adânciţi în orbite, craniul emaciat şi cu un smoc de păr blond şi ondulat în frunte. îmi zâmbea, dar nu sesizam niciun pic de amiciţie în acel rictus. Simţisem mereu o anumită disperare emanând dinspre el însă, totuşi, era asistentul lui Terry Schaffer, mâna lui dreaptă, şi încercam mereu să-l tratez cu consideraţie, cu toate că nu prea-mi ieşea. Avea ceva insuportabil şi mă făcea să mă umplu de un dezgust pe care pur şi simplu nu mai izbuteam să-l ascund.

— Unde-i Terry? am întrebat. O să întârzie?

A continuat să zâmbească, după care a scuturat uşor din cap, de parcă nu-i venea să creadă.

— Aşa deci... ai venit, a zis. Chiar ai venit. Apoi, după o pauză: Aproape făcusem pariu cu Terry că n-o să vii.

— De ce n-aş fi venit? am întrebat îndată, nedumerit. De ce ai fi pariat pe aşa ceva?

Steven a ridicat din sprâncene, rânjetul i-a dispărut, a aruncat o privire scurtă prin încăpere.

— Nu ştiu. Cred că mereu mă surprinde caracterul unei persoane, sau lipsa de caracter, aş zice. Ori interesul propriu. Sau amăgirea de sine.

A zis toate astea calm, fără resentimente, dar suna fix aşa cum intenţionase, şi anume jignitor.

— Cât de tare îşi doreşte omul ceva. Bla, bla, bla, a zis, continuând mai apoi, după un alt moment de pauză: Mă surprinde mereu de ce se cred unii capabili. Şi cu ce chestii cred că vor

scăpa basma curată. N-ar trebui să mă mire, dar mă miră.

M-am încruntat.

— Ce înseamnă asta? m-am strâmbat. Despre ce vorbeşti? Terry vrea să se vadă cu mine şi am venit. Ce tot spui, în puii mei?

Doar tu ai planificat totul.

Steven mi-a sesizat nemulțumirea, apoi a desfăcut inocent brațele şi-a zis:

— Nu înseamnă absolut nimic, linişteşte-te. Apoi s-a răzgândit: Sau... înseamnă tot ce vrei tu să înseme. A făcut o pauză, apoi a continuat: Nu vorbeam neapărat despre tine, a spus lăsând capul într-o parte. Tu eşti mult mai inocent, nu-i aşa?

— înseamnă ce vreau eu să înseme? am întrebat. Nu înseamnă nimic, Steven. înseamnă că Terry a stabilit o întâlnire în legătură cu un scenariu, iar eu am venit.

— în fine, în fine, a zis Steven cu glas domol. N-ai de ce să te oftici.

— Nu-s ofticat. Dar pari surprins că sunt aici. De ce? Terry a stabilit întâlnirea. De ce te-ar suprinde că apar la o întâlnire?

— A, păi m-am gândit c-o să fii mahmur după serbare. M-am holbat la el. N-am spus nimic. S-a holbat şi el la mine.

— Ce legătură are serbarea? am vrut să aflu.

— Te-ai distrat? Tu şi Debbie v-ați distrat?

Nu i-am răspuns. Voiam să mă uit în altă parte, numai să-mi feresc privirea de la masca mortuară ce-i ținea loc de față lui Steven Reinhardt. Mi-am păstrat calmul, deşi o furie râcâitoare încerca să-şi facă loc prin pâcla diazepamului.

— Mda, am zis într-un târziu şi fără pic de emoție. A fost fain. A arătat cu mâna spre bar.

— Ți-ai... luat ceva de băut?

— Ăăă... doar o bere fără alcool, am bâlbâit. Mă descurc.

— Cred c-ar fi trebuit să bei ceva, a murmurat.

— N-am vrut să beau, am rostit cu calm.

— Hei, Gene, i-a făcut semn omului de la bar. Pune asta în contul lui Terry.

Barmanul a încuviințat din cap în timp ce ştergea un pahar:

— E din partea casei.

Era semnalul c-ar trebui să mă ridic, aşa că am şovăit. Brusc, m-am prins de o chestie.

— Unde mergem? am întrebat. La care Steven:

— Te duc la Terry.

— Dar nu ne vedem în Salonul Polo? Am crezut că ne întâlnim

în Salonul Polo.

Ceva s-a frânt ca un vreasc în interiorul lui Steven; privind în urmă, îmi dau seama că naivitatea mea îl călca pe bătături.

— Nu, n-o să te întâlneşti cu Terry în Salonul Polo, a zis şi a pornit spre ieşirea din holul recepției.

M-am luat după el.

— Atunci unde vrea să ne întâlnim? am întrebat în timp ce Steven împingea o uşă de sticlă care dădea afară, spre o cărare roz, chiar lângă intrarea în salon, acolo unde se aflau două lifturi încadrate de tapetul cu frunze de bananier, şi imediat după colț se întindea acel coridor nesfârşit şi pustiu.

— întâlnire-n sus, întâlnire-n jos, a zis. Despre ce crezi tu că-i întâlnirea voastră?

A întors capul zâmbind şi mi-a aruncat o ocheadă.

— Cred că-i despre scenariul pe care Terry vrea să-l scriu, am zis. Am nişte idei.

Cărarea şerpuia, peste tot atârnau plante, iar vițele de bougain-villea explodau peste frunzele de bananier. Steven n-a zis nimic, continuând să păşească pe cărarea roz.

— Unde mergem? am întrebat iar, încercând să par degajat de data asta – diazepamul ajuta, însă pricepeam că nu doar locul întrevederii se schimbase, ci şi, poate, semnificația acesteia; părea că prezența mea la hotelul Beverly Hills, la patru după-amiaza, într-o zi de duminică, căpătase noi semnificații. Sau poate că auzeam chestii care nu erau de fapt acolo.

— Terry vrea să vă vedeți în bungalou, a zis Steven.

— Ce bungalou?

Ne-am oprit brusc în fața a ceva ce arăta a fațada spălăcită şi roz a unei căbănuțe. Un şir simplu de trepte ducea spre o uşă albă, cu ornamente verzi.

— E normal aşa? am întrebat. Aşa face Terry de obicei? Steven s-a întors cu faţa la mine ca să-mi răspundă:

— E vreo problemă? S-a oprit. Apoi: Pari nedumerit.

— Nu, am zis. Dar nu credeam c-o să ne întâlnim într-o cameră de hotel...

— E un bungalou, a zis Steven. Nu-i o cameră de hotel...

— Dacă mi-ai fi spus asta, m-aş fi îmbrăcat cu ceva lejer...

— Arăţi în regulă, a zis Steven. Un pic cam dornic, dar e-n regulă.

— Atunci de ce nu-şi stabileşte întâlnirile la Stone Canyon?

— Mereu îşi închiriază un bungalou în weekend, a zis Steven. Iar Debbie şi Liz sunt acasă, în Stone Canyon...

— Debbie s-a dus la grajduri...

— Bret..., m-a avertizat Steven cu glas domol.

— Şi birourile? am întrebat. Cele de pe Wilshire?

— E final de săptămână, a ridicat Steven din umeri. E duminică, a zis punând accent pe ultimul cuvânt, de parcă ar fi însemnat ceva ce nu izbuteam să pricep.

— Dar ce mai ciripim noi azi, a zis Steven. Ai pregătite măreţele idei pentru Terry? O să-ţi prezinţi noul scenariu?

— Am o idee, am zis defensiv. Dar nu pricep de ce nu mergem în Salonul Polo.

Doi bărbaţi mai în vârstă, cu pantaloni scurţi de tenis şi pulovere legate peste umeri s-au apropiat pe poteca roz şi m-au măsurat din priviri când au trecut pe lângă noi. Ar fi trebuit să mă simt flatat, dar m-am simţit, în schimb, îngreţoşat. Steven a aşteptat să iasă din vizorul lor şi a zis:

— Ştii ceva, eşti la hotelul Beverly Hills, într-o după-amiază de duminică şi te vezi cu Terry Schaffer. Te-ai pus la patru ace şi eşti tare entuziasmat. Eşti dornic. Te-am avertizat să nu iei chestiile astea în serios. Şi totuşi eşti aici, a ridicat Steven din umeri.

Chiar am crezut că n-o să apari. C-ai înţeles ceva.

M-am zgâit la el.

— Ceva... ce anume? am întrebat confuz de-a binelea. Uite, Steven, nu vreau s-avem probleme. Eu doar încerc să mă prind de-o chestie.

— De ce anume încerci să te prinzi? a întrebat şi, poate pentru prima oară în după-amiaza aia, părea cu adevărat curios să afle ce aveam de zis.

Mi-am dat seama, însă, că diazepamul mă relaxase. Nu numai că nu ştiam de ce încercam să mă prind, dar nici nu-mi păsa. Am înțeles în clipa aia că trebuia să las lucrurile să-şi urmeze cursul firesc – oricare ar fi fost ăla. Brusc, totul mi s-a părut atât de caraghios, că nu m-am putut abține şi m-a umflat râsul. Steven s-a zgâit la mine: mă hlizeam înfundat, cu mâinile-n şolduri. De mine râdeam, de Steven, de acel spațiu necunoscut şi de impla-uzibilitatea noului loc de întâlnire, de situația însăşi. Deschisesem o uşă, aveam de gând să intru pe ea, ştiam ce variante mi se oferiseră şi totuşi am mărşăluit înainte.

— Crezi că-i amuzant? a întrebat Steven. Bine. Asta-i bine.

A aşteptat să mai zic ceva, n-am zis, aşa că s-a răsucit şi m-a

condus la uşa căbănuței, care era, mi-am dat seama pe loc, bun-galoul unde aştepta Terry.

— Terry e pe terasă, cred că încă vorbeşte la telefon, a zis Steven. Fă-te comod. Apoi a adăugat înainte să plece: Lasă-te dus de val.

Am intrat cumva în reluare în bungalou şi am închis uşa după mine. încăperea avea pe jos o mochetă albă şi groasă întinsă din colț în colț, iar pereții erau văruiți verde-deschis. Am zărit un căruț de room-service şi o sticlă deschisă de şampanie Dom Perignon într-o frapieră, alături de trei pahare lunguiețe de cristal. Perdelele roz, cu modelul frunzelor de bananier, erau trase, întunecând destul de mult livingul luminat molatic cu nişte becuri chioare, şi mai erau două canapele puse față-n față, pe care erau o puzderie de pernuțe pastelate, separate de o măsuță de cafea din sticlă pe care se afla o vază cu trandafiri roz, apoi, dincolo de living, era un spațiu în care se putea lua masa, luminat puternic datorită ferestrelor larg deschise, şi după aia mi-am aruncat privirea spre altă cameră în care se aflau un pat dublu şi un televizor – rula, fără sonor, un meci de fotbal –, iar aşternuturile erau

de acelaşi verde spălăcit ca salteaua de satin a patului, jaluzelele erau trase, dar uşor întredeschise, lăsând o boare de vânt să pătrundă înăuntru. Am observat, ţin minte, că peste tot se aflau scrumiere, cu toate că Terry nu fuma: pe toate mesele, pe noptierele din dormitor, pe blatul barului, pe birou, pe masa mică din living. Am trecut în alt hol, de unde am auzit mai clar vocea lui Terry, şi m-am luat după sunet, trecând printr-o bucătărie a cărei uşă se deschidea spre verandă. Terry era la telefon, trăgând firul după el, cu sandale în picioare şi având pe el un halat foarte scurt, care aducea cu o togă albă, cu ochelarii de soare Porsche Carrera la ochi, deşi curtea era umbrită de vegetaţia tropicală care o înţesa ca un sistem de perdele, ascunzând soarele. Trăgea dintr-un cui, cu un pahar de şampanie pe jumătate gol într-o mână. M-a văzut, a zâmbit cumva surprins, a depărtat receptorul de la ureche şi mi-a şoptit:

— Ia-ţi ceva de băut.

Am încuviinţat din cap şi m-am retras prin bucătărie în living, unde am aprins o lampă cromată, cu abajur alb, aflată lângă bar şi m-am aşezat pe unul dintre cele patru scaune înalte care se înşiruiau lângă blatul de marmură pe care lucea slab un vas plin cu corole de crizanteme. M-am uitat peste rândul de sticle din raft şi mi-am dat seama că nu vreau să beau nimic – nu-mi trebuia alcool, diazepamul era suficient. De ce s-o fi îmbrăcat Terry cu halatul ăla, m-am întrebat. Era nasol dacă presupunea c-o să se întâmple ceva între noi, deşi Steven Reinhardt făcuse nişte presupuneri corecte: eram acolo, venisem singur cu maşina, mă lăsasem călăuzit

în bungalou, trăsesem uşa după mine. Lasâ-te dus de val. Mi-am turnat până la urmă jumătate de pahar de şampanie şi am sorbit din el, în vreme ce ochii îmi umblau prin încăpere: o pictură înfăţişând un păun, un desen cu crini. M-am simţit stingher şi, cu toate că nu intenţionasem să beau din şampanie, am dat paharul pe gât, mi-am mai turnat unul, având grijă să-l înclin, cum mă învăţaseră ai mei, ca să nu dea spuma pe afară. Am băut jumătate şi m-am pilit. Mă prinsesem instant că ceva nu era în regulă cu aranjamentul

de față – bungalou în locul Salonului Polo, halatul lui Terry, sticla de şampanie deschisă – şi totuşi n-am plecat, fiindcă intram în lumea adulților şi voiam să aflu ce-o să se-ntâmple cu mine.

Terry a revenit în bucătărie ca să pună telefonul în furcă, apoi s-a oprit în mijlocul livingului. M-a reperat şi a zâmbit, era prăjit.

— Ai venit! Ce mă bucur. Arăți superb.

A înclinat paharul înalt, cu picior, cu o mână sigură cât şi-a turnat nişte şampanie, apoi s-a aşezat pe canapeaua din fața barului lângă care mă oprisem în picioare, după care m-am îndepărtat puțin şi m-am lăsat uşurel pe unul dintre scaune, în cealaltă parte a încăperii. Apoi, când am observat că Terry nu poartă pe sub halat nici slip, nici chiloți, am realizat la ce ar fi trebuit să ducă, în mintea lui, după-amiaza respectivă. între timp, Terry îşi dăduse jos ochelarii de soare şi-mi zâmbea băieţeşte – n-avea aer de poponar şi nici de „zână", dar halatul şi organele sale genitale, întrucâtva la vedere, n-aveau să mă aducă în partea lui de cameră; aveau efectul opus, am simțit un puseu de furie îndreptată spre mine însumi fiindcă ajunsesem acolo, dar mă cam luase capul de la diazepam şi, la un loc cu şampania, simțeam că pot să mă las dus de val.

— Cum îți merge, Bret? a întrebat. Totul bine?

— Sunt... OK, am zis.

Şi mi-am dat seama c-o să mă dau lovit ca să-l dezarmez şi chestia asta mi-a venit uşor pentru că era autentică: dacă voiam, aş fi putut izbucni în lacrimi chiar în clipa aia din cauza lui Matt Kellner. M-am emoționat brusc şi i-am rostit numele. I-am spus lui Terry că m-am gândit la el cât aşteptasem în Salonul Polo. Şi că îmi era greu.

— Cine? a întrebat Terry, ocupat să-şi reaprindă cuiul. Matt?

— Ăăă, da, Matt Kellner! Era coleg cu noi. La Buckley. A murit de curând.

— A, da! a zis Terry, realizând despre ce vorbesc. Mi-a zis Debbie ceva. Supradoză? Ce-a pățit?

— Cred că s-a înecat. Nu ştiu dacă...

— S-a înecat? a întrebat Terry, tresărind surprins. Cum să se înece?

— A fost un accident, am zis. Sau aşa se speculează. Am făcut o pauză şi am continuat: Poate c-a fost o supradoză, am îngânat. Nu se ştie.

— Păi, hai să nu ne pleoştim, nu de asta suntem aici, a zis Terry. A trecut. îmi pare rău! Dar tu trebuie să te concentrezi asupra viitorului.

— Păi de asta sunt aici, am zis, sorbind din şampanie.

— Vrei o băutură pe bune? a întrebat Terry.

— Adevărul fiind spus, nici pe asta n-o vreau, am zis aşezând paharul de şampanie pe bar.

— Vrei un fum? a zis întinzându-mi cuiul.

— Nu, sunt bine, am răspuns cercetând cu privirea livingul bungaloului. E drăguț aici.

— Mda, a zis. Casa mea de departe de casă.

— De ce nu ne-am văzut în Salonul Polo? am întrebat.

Terry m-a pironit cu privirea, afişând un rânjet micuț, de parcă

aş fi pus o întrebare la care nu se aşteptase, şi a tăcut preț de câteva secunde înainte să-mi răspundă:

— îmi place aici, e mai confortabil. Mai multă intimitate.

— Terry, hai să vorbim despre scenariu şi atât, am zis. Fiindcă n-o să se întâmple nimic mai mult. Ştiu la ce te gândeşti, dar n-o să se întâmple, am zis dând roată prin încăpere cu privirile înainte de-a mă opri asupra lui. Eu am venit să discut despre scenariu.

— Pe bune? a întrebat cu seriozitate în glas. Ce n-o să se întâmple?

A mimat nedumerirea, iar eu am oftat teatral.

— Credeam că vrei să vorbim despre un scenariu. Despre asta am crezut că-i întâlnirea noastră.

— Păi da, vreau! Să vorbim despre el.

— Dacă am făcut vreo mişcare greşită şi vrei să plec..., m-am poticnit lăsând fraza neterminată.

Ne-am holbat unul la altul, iar el a pufnit în râs.

— Scuze, scuze, a început să zică. Doar că nu ştiu la ce te aşteptai. Apoi a continuat după o pauză: Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti.

M-am uitat în ochii lui, cu chipul împietrit.

— Adică, a continuat Terry, aş zice c-am fost un pic îndrăzneț.

Dar nu m-am gândit că ai considera asta o...

M-am îmbujorat, simțeam că-mi ia foc tot corpul.

— Nu te-ai gândit la ce? am vrut să aflu.

— Mă prosteam şi eu. Nu m-am gândit c-o s-o iei aşa de în serios.

— Ai crezut că toată faza asta e o glumă?

— Nu, Bret, nu, deloc, a zis Terry băgând de seamă că m-am simțit jignit. Sigur, mă interesează un scenariu care...

— Atunci... care-i problema?

— Nu-i nicio problemă... S-a oprit.

— Bun, spune-mi despre ce e scenariul.

— Nu prea ai chef de scenariu, nu-i aşa? am oftat.

— Eşti într-o stare de... parcă-ți pui singur bețe-n roate, a zis, după care a dat şampania pe gât. Uite, suntem aici, eu sunt aici, avem o întâlnire, vreau să-ți aud ideea de scenariu.

S-a oprit o clipă, apoi a continuat:

— Dar vino aici. Nici nu te văd bine.

A făcut semn spre canapeaua din fața lui. M-am desprins şovăielnic de scaun şi am început să păşesc în latul camerei, dar înainte să iau loc mi-am mai turnat un pahar de şampanie. Terry îşi încrucişase picioarele şi-şi trăsese halatul peste coapse, aşa că nu se mai vedea nimic.

— Ascult, a zis cu voce blândă. Spune-mi o poveste.

Eram suficient de calm cât să încep să vorbesc despre filmul pe care mi-l proiectasem în minte în ultimele săptămâni, dar mi-am dat seama, cam după cinci minute de vorbit, că n-aveam o concepție clară, astfel încât să pot relata coerent povestea. Diaze-pamul şi şampania mi-au dat curajul să gândesc cu voce tare, împingând personajele de la începutul poveştii spre finalul violent al acesteia, dar mă tot întorceam pe firul narativ şi explicam incidente din unghiuri diferite, iar situația se înrăutățea cu cât încercam mai mult

să par stăpân pe poveste, mai c-ai fi zis să sunt regizor, că sugerez modalități de a filma scenele şi că-mi imaginez anumite mişcări ale camerei de filmat. Terry a ascultat toată poliloghia mea, dând din cap aprobator sau scoțând în evidență vreo chestie cu care mă contraziceam singur. La un moment dat am încercat să-i explic un cadru de urmărire, mi-am dat seama că lui Terry i se dusese atenția, că aştepta răbdător să termin, doar că nu mă gândisem la un final şi am început să-mi punctez prezentarea cu „dar poate că s-ar putea întâmpla cutare", apoi, când m-am uitat la ceas, am văzut jenat că supsesem o jumătate de oră din timpul amândurora cu bălmăjelile mele. Mă gândisem săptămâni bune la ideea asta – şi la un moment dat mi se păruse că s-ar fi putut face un film fabulos pe scheletul construit de mine –, dar acum, stând pe canapea, față-n față cu Terry, în bungaloul hotelului Beverly Hills, îmi dădeam seama că era de toată jena, o idee de-a dreptul penală, aşa c-am terminat-o repede cu pitchul – am zis, citez, „sfârşit". Terry, mort de plictiseală, a reacționat cam greu – încerca, politicos, să se gândească la o chestie drăguță de zis. Terminasem şampania şi aveam nevoie la toaletă – o cale de scăpare. Terry, aşezat tot pe canapea, a zâmbit cu buzele strânse şi a zis că e una după colț, în dormitor.

M-am ridicat, cu picioare tremurânde, am traversat holul şi am intrat în dormitor, unde m-am oprit în adierea vânticelului care intra prin jaluzelele întredeschise. în baie mi s-a părut că nu mai termin să mă piş, am tras apa, m-am spălat pe mâini, pri-vindu-mi totodată chipul în oglindă, ți-ai făcut-o cu mâna ta, mi-am zis. Tu ai venit aici. Nu te-a obligat nimeni. Nu ți-a pus nimeni pistolul la tâmplă. Ai vrut să vii.

Am ieşit din baie şi am dat peste Terry, care stătea în pragul dormitorului. M-am oprit. Am simțit din nou adierea vântului atingându-mi fața, scurgându-se printre spațiile înguste ale jaluzelelor.

— OK, a zis pe un ton categoric. îmi place. Vrei să facem o înțelegere?

Am împietrit, apoi m-a potopit uşurarea.

— Ți-a plăcut?

— Mda, a zis Terry. Are ceva.

— Chiar? am zis lăsându-mi uşor capul în jos.

— Aşadar... vrei să facem o înțelegere?

— Da, sigur, am zis, sperând că nu păreau din cale-afară de dornic.

— Ai luat jumătate de oră din timpul meu, a zis. Acum vreau şi eu jumătate de oră din timpul tău.

S-a lăsat tăcerea.

— Dar ce înseamnă asta? am bolborosit.

Ştiam exact ce înseamnă, voiam să amân însă revărsarea rea-litații.

— Quid pro quo, a zis ridicând din umeri.

— Ce înseamnă asta? am întrebat din nou, zgâindu-mă la el din cealaltă parte a camerei.

— Ce-ar fi să te faci comod, a zis – nu era o sugestie.

— Sunt... comod, am zis.

— Mai bine ți-a da jos sacoul, a zis cu glas tern.

Mi-am scos sacoul cu mişcări mecanice şi l-am aruncat pe un fotoliu de alături. Mi-am dat seama că transpirasem în timpul pitchului şi că eram plin de sudoare pe spate şi la subraț.

— Poți să-ți dai şi cămaşa jos, a zis.

A făcut un pas în cameră, fără să-şi ia ochii de la mine.

M-am descheiat la cămaşă şi i-am făcut vânt peste sacou.

Terry s-a uitat la mine cu detaşare, de parcă ar fi evaluat un obiect delicat fără să fie întru totul convins că-l interesează, după care a mai făcut un pas, apropiindu-se de pat. Şi-a azvârlit sandalele din picioare. Am aşteptat. Rămăsesem pe loc, cu brațele atârnându-mi moi pe lângă corp, neştiind ce să mai fac. Aş fi putut să-i dau un aer mai jucăuş întregii situații – să mă întind, să râd, să sar pe pat, dornic să consum înțelegerea – în loc să dau impresia asta de, cum lăsase Terry să se înțeleagă mai devreme, pleoşteală, doar că voiam să se termine odată şi n-aveam chef să-l aud dându-mi indicații prețioase. Mi-am scos pantofii, mi-am desfăcut fermoarul blugilor, mi i-am dat jos şi i-am azvârlit pe fotoliu, rămânând înaintea lui Terry doar în boxeri. S-a

apropiat, şi-a dezlegat cordonul halatului, iar eu mi-am ferit privirea, ca să mă uit doar la faţa lui – nu voiam să-i văd corpul, pieptul, pula. Fără să scoată nici măcar o vorbă, m-a tras spre el, m-a sărutat aspru pe gură, la început l-am lăsat, dar după ce am simţit o combinaţie acră de iarbă şi şampanie, l-am împins ferm la o parte. A rânjit, mi-a pus palmele pe piept, strângându-mi pectoralii, apoi mi-a dat, în joacă, un brânci. M-am dezechilibrat şi am căzut pe pat, iar Terry mi-a dat jos chiloţii, cu o mână de ajutor din partea mea, ridicându-mi picioarele în aer ca să-i scoată cu totul, după care s-a pus imediat în genunchi, în vreme ce eu contemplam tavanul – nu eram excitat cu adevărat, deşi pula mi se sculase de tot între timp, fiind suptă şi frecată de Terry. Am săltat capul şi i-am zărit corpul – zvelt, bronzat, relativ în formă şi, acum când scriu, îmi dau seama că arăta mai tânăr decât era. La un nivel superficial era atrăgător pentru vârsta lui, dar prea bătrân pentru mine ca să mi-l imaginez, la şaptesprezece ani, ca partener cu care să fac sex, şi totuşi acolo eram: lungit pe cearşaful verde în timp ce el îmi devora pula, bătându-şi-o de obraz, băgându-şi-o adânc în gură, înghiţindu-mi-o. Cam după ceea ce mi s-a părut a fi vreo două minute, m-a apucat de şolduri, m-a răsucit pe burtă, mi-a săltat fundul şi i-am simţit ţepii de păr din jurul gurii, iar mai apoi limba. Şi asta a durat câteva minute, până şi-a vârât brusc un deget în mine, iar eu m-am întins şi l-am apucat de încheietură, a alunecat din strân-soarea mâinii mele când s-a ridicat şi a început să-şi frece scula, încercând s-o bage, apăsând-o de găoaza pe care abia o umezise cu salivă, apoi şi-a strecurat două degete în mine, am simţit că mă doare şi l-am apucat din nou de încheietură, forţându-l să-şi retragă mâna. M-am întors pe spate. Mi-a ridicat gleznele până la nivelul pieptului, am zis „nu” şi am dat din picioare.

Ar fi fost o tăcere deplină dacă nu puneai la socoteală adierea vântului care se juca prin ramurile copacilor de lângă bungalou; mi-am aruncat privirea la meciul mut de la televizor, după care Terry s-a repoziţionat pe pat şi a început să-mi sugă pula, împingând-o totodată pe-a lui, cu mişcări

ritmice, pe gâtul meu – eram în poziția 69. Mi-o băga mult prea tare sau poate era prea excitat şi nu se putea abține sau poate aşa o făceau tipii mai în vârstă – dur, fără emoție –, însă eu n-o mai făcusem cu altcineva în afară de Matt şi Ryan. L-am apucat de mijloc ca să-l încetinesc, ca să pot să respir, dar chiar atunci a ejaculat, iar eu mai întâi am simțit, ca mai apoi să gust jetul de spermă țâşnind în jos, pe gâtlej, umplân-du-mi gura, şi coaiele lui apăsate de nările mele. A gemut tare, cu pula mea în gura lui, a continuat să mă sugă, eu mi-am retras capul, iar pula lui, care se înmuia deja, mi-a alunecat din gură, după care m-am surprins având un orgasm – apăruse de nicăieri, nu fusese clădit pe nimic, abia dacă fusesem conştient că vine, îmi desfăcusem picioarele şi Terry îşi băgase adânc două degete în mine. După, s-a terminat. Terry a înghițit totul.

S-a dat de lângă mine, s-a lungit pe spate şi a stat aşa până s-a oprit din gâfâit. S-a şters cu mâna la gură, a slobozit un hohot de râs binevoitor, s-a uitat la mine şi a zis, cu ochi sticloşi:

— A fost intens.

Am încercat să par entuziasmat, răspunzându-i cu un:

— Clar.

M-am ridicat de pe pat şi am apucat-o spre baie, unde am închis uşa, m-am aşezat pe veceu şi mi-am şters de pe găoază saliva lui Terry. M-am uitat la bucățica de hârtie şi am observat pe ea o dâră subțire de sânge, din locul în care mă zgâriase cu unghia. Am umezit un şervețel şi m-am şters din nou până n-am mai văzut urme de sânge. Mi-am clătit gura cu apă călduță şi m-am holbat lung în oglindă la mutra mea. Nu doar că arătam remarcabil de sigur pe mine, ci şi de parcă aş fi obținut vreo mare realizare – nu ieşise ce am vrut, dar nici rău n-a fost. Eram OK. Am tras o gură de aer în piept şi m-am întors în dormitor gol puşcă, uşurat că Terry plecase. îi auzeam vocea undeva afară – se întorsese pe verandă şi vorbea din nou la telefon. Mi-am cules pantalonii de pe jos, i-am tras pe mine şi, după ce m-am îmbrăcat, am trecut prin hol în bucătărie şi am băgat capul pe uşă, observându-l aşezat la o masă: îşi pusese halatul pe el, un

pahar cu şampanie proaspătă apăruse în mână, un cui fusese aprins, de undeva se auzea piesa „Rise” a lui Herb Alpert. A fluturat din mână şi a zâmbit, dându-mi de înțeles că era cazul să plec. A încuviințat din cap, zicând:

— O să vorbim curând, Bret! Mulțumesc!

Apoi am trecut prin livingul întunecat, am ieşit pe cărarea roz care avea să mă ducă înapoi la recepția hotelului. Am trecut de Salonul Polo, am ajuns sub marchiză, unde se afla valetul, i-am dat un bacşiş şi am apucat-o cu maşina pe şosea fără o țintă anume, până am ajuns la casa de pe Mulholland. Abia dacă era cinci după-amiază când părăsisem hotelul. Totul se întâmplase într-o oră.

Nici eu şi nici Terry Schaffer n-aveam de unde să ştim ce se petrecea dincolo de fereastra dormitorului cât făcuserăm sex, în acea după-amiază de început de octombrie: nu ştiam că de undeva, din mijlocul vegetației luxuriante din perimetrul hotelului Beverly Hills, fusesem fotografiat intrând în bungaloul lui Terry şi niciu-nul dintre noi nu auzise clicul şi zumzetul rapid al aparatului de fotografiat, focusat printre jaluzelele deschise asupra patului în care ne întinseserăm. Asta urma să aflăm mai târziu, când toamna lui 1981 avea să se îndrepte inexorabil către ironicul şi tragicul ei deznodământ.

16

Petrecerea pe care o dădea „în secret” Susan Reynolds pentru Robert Mallory devenise subiectul principal de discuție al săptămânii următoare de la Buckley. Cheful urma să se țină sâmbătă, după ce fusese amânat de două ori: o dată din cauza morții lui Mart Kellner şi apoi din cauza serbărilor de toamnă. Dar când în sfârşit a sosit acea noapte de la mijlocul lui octombrie, nu eram convins că Robert Mallory chiar nu ştia nimic de faptul că Susan dădea petrecerea în cinstea lui; ne spusese de party chiar ea, lui Thom Wright, lui Debbie Schaffer şi mie, cu săptămâni în

urmă, la început de septembrie, când a adus în discuție ideea de-a organiza o petrecere special pentru el, ca modalitatea de a-l face pe elevul cel nou să se simtă în largul lui şi acceptat de colegi. Party-ui părea un complot pentru a-l dezarma pe Robert Mallory, fiindcă aflasem că petrecuse şase luni internat într-o clinică de boli mintale de lângă Jacksonville, Illinois – iar pentru mine, în niciun caz pentru Susan, Thom sau Debbie, cheful ăla sugera că Robert era delicat peste măsură, că trebuia să avem grijă să-l calmăm, deşi nu prea ştiam, până la urmă, care era problema cu el. Ce căutase în centrul de dezvoltare? Să fi fost doar un pic de depresie, un abuz minor de marijuana şi halucinogene? Avea de-a face cu moartea mamei lui, cu frustrarea pe care o simțea față de taică-său şi față de noua lui soție? Sau era vorba de ceva mai întunecat, un lucru pe care Robert nu l-ar fi recunoscut niciodată şi pe care nici n-aveam să-l aflăm? Şi totuşi, vocea lăuntrică a participantului tangibil mă contrazicea: cât de grav să fi fost dacă fusese internat doar şase luni, dacă-l externaseră cu o vară în urmă şi se plimba acum printre noi în însoritul L.A.? Restul clasei, presupun, nu ştia nimic despre această perspectivă şi totuşi, cred că Robert simțise ceva în legătură cu petrecerea dată de Susan şi cred că aflase de ea de la cineva care-i confirmase că aşa stăteau într-adevăr lucrurile: petrecerea e pentru tine, Robert, e organizată de Susan Reynolds ca tu să te simți acceptat, fiindcă – aici îşi găsea locul sumbrul adevăr – simte ceva pentru tine.

De ce i-ar trece cuiva prin cap, în punctul ăsta, că Susan şi-ar dori să fie animatoarea unui eveniment caritabil, când comunitatea îl primise deja pe Robert Mallory cu brațele deschise? Semestrul trecea în goană şi, în cele şase săptămâni de când sosise la Buckley, Robert fusese acceptat, dorit chiar, de întregul colectiv al clasei a douăsprezecea şi admirat de toate celelalte, fără, băgasem de seamă, ca el să fi ridicat un deget şi să încurajeze asta – nu făcuse decât să accepte pasiv situația. Pe la mijlocul toamnei devenise deja foarte popular: pe lângă faptul că era chipeş – la fel ca Thom Wright, putea să pară dur şi masculin, apoi, în funcție de o

expresie sau o emoție anume, sensibil ca un băiețandru –, în jurul lui plutea o aură de mister de care fetele erau atrase aproape instantaneu şi în privința căreia bârfeau de zor şi mai contribuia şi faptul că Thom Wright chiar îl plăcea pe Robert şi deveniseră, din câte se părea, tovarăşi, aşa cum poate mă şi aşteptam – şi temeam – încă de când se cunoscuseră, în acea zi de marți din septembrie, dar prietenia asta înfloritoare, căreia nu prea-i dădusem atenție, îşi făcuse apariția pe neaşteptate şi le dăduse un semnal celorlalți elevi, părând să spună ceva de genul: Hei, dacă Robert mi-e tovarăş, atunci înseamnă că-i un tip OK. E şi el un zeu, la fel ca mine. în săptămâna de dinaintea petrecerii am tot sunat la numărul găsit în sertarul lui Matt Kellner, cu inițialele RM trecute alături, dar n-a răspuns nimeni şi nici n-avea robot, ca să pot lăsa un mesaj.

Săptămâna aceea m-a prins într-un alt moment de amețeală, care n-avea nicio legătură cu ce se întâmplase la hotelul Beverly Hills în compania lui Terry Schaffer, chestie care nu mă deranjase în niciun fel substanțial; nu mă şocase uşurința cu care pusesem întâmplarea în sertăraşul ei: da, tehnic vorbind eram „minor”, dar nu-mi făcuse nimeni niciun rău, nu fusesem luat cu japca,

permisesem să se întâmple, îi uşurasem lui Terry sarcina de a mă dezbrăca de chiloți şi de a mă aduce la orgasm şi nu simțeam mai nimic în legătură cu ceea ce se petrecuse în bungalou, în acea duminică de octombrie. Speram doar că tărăşenia avea să ducă la semnarea unui contract, ceva, ca scenarist, însă exista şi posibilitatea să nu ducă nicăieri: era posibil ca oferta să fi fost una efemeră, o momeală, un plan ticluit ca să-l las să-mi guste pula şi să-mi dea limbi în cur, să mi-o sugă şi să mă fută în gură. N-aveam de gând să fac caz de quid pro quo-ul invocat sau să mă folosesc de ceea ce credeam c-ar fi un avantaj asupra lui Terry, amenințând c-o să-i mărturisesc totul fiicei sale dacă nu-mi satisfăcea solicitările, fiindcă îmi dădusem seama destul de repede că Terry şi cu mine împărtăşeam o listă cu dezavantaje de care ar fi trebuit să ne facem griji în cazul în care Debbie ar fi aflat sau i s-ar fi spus de relația dintre mine şi el. Şi aveam nevoie

de Debbie în ultimul an de liceu şi voiam să mă străduiesc mai mult să fiu acel iubit atent pe care şi-l dorea atât, deşi erau părţi şi din celălalt iubit – mai rece, mai distant – la care cred că răspundea. Dar trebuia să-mi ţin atitudinea distantă în frâu, fiindcă uneori alunecam foarte uşor în rolul de zombi în care apucase să mă vadă în săptămâna aceea de la începutul lui septembrie, atitudine pe care o criticase cu toate că ştiam că exista ceva în apatia mea care o incita. Intenţionam să-mi joc rolul cât de bine puteam, s-o mulţumesc şi să devin participantul tangibil ori de câte ori se afla prin preajmă. Dar în săptămâna aia ameţită de dinaintea petrecerii lui Susan, Debbie fusese ocupată la grajduri antrenându-se cu Spirit şi nu-mi amintesc s-o fi văzut prea mult în zilele de după întâlnirea cu

tatăl ei.

Poate că aş fi izbutit să trec prin săptămâna respectivă fără să fac vreo criză, dar pe vineri după-amiaza restul colegilor erau surescitaţi şi o ţineau într-una cu petrecerea. Părinţii lui Susan nu erau acasă. Susan invitase un grup din clasa a unsprezecea, doar elevi populari şi arătoşi. Le ceruse să-şi aducă costume de baie, în caz că voiau să intre în jacuzzi sau să înoate în piscină. Comandase gustări: salate de la Scala, platouri cu nigiri care urmau să fie aduse de la Teru Sushi. Câţiva urmau să rămână peste noapte, inclusiv Thom, deşi casa mamei lui se afla şi ea în Beverly Hills, la vreo zece cvartale distanţă, apoi mai eram Debbie şi cu mine, Jeff, Tracy şi Robert. Dar n-am vrut să promit şi i-am spus un „poate” lui Susan. în săptămâna aceea n-am auzit nimic de la Terry sau de la Steven Reinhardt şi abia dacă am băgat în seamă prezenţa lui Ryan Vaughn sau absenţa lui Matt, fiindcă se întâmplase ceva care ştersese totul cu buretele, devenind centrul atenţiei mele în acele zile de dinaintea chefului la Susan: dispariţia altei fete.

Am aflat de dispariţia acesteia luni dimineaţă, dintr-un articol din Los Angeles Times. Deşteptătorul pornise la şapte şi jumătate, am rămas aşa să mă holbez la tavan, în casa pustie de pe Mulholland, şi mi-a picat fisa, abia după câteva minute în care am zăcut nemişcat pe patul uriaş, că-mi

dădeam voie să mă apropii din ce în ce mai mult de acel puț al disperării care se făcea tot mai mare şi în care puteam cădea cu uşurință dacă nu mă luptam cu impulsul, devenind participantul tangibil. M-am urnit din pat şi am deschis uşa dormitorului. Shingy s-a năpustit pe iarbă, am înotat câteva lungimi de piscină, lăsând apa rece să mă dezmeticească, să nu mă lase pradă lehamitei tot mai apăsătoare. Am făcut un duş lung şi fierbinte, m-am îmbrăcat, pregătindu-mă psihic pentru ziua – săptămânile, lunile nesfârşite – care se întindea, care se întindeau înaintea mea. N-am pornit televizorul, nici muzică n-am pus cât am aruncat un ochi pe temele făcute cu o noapte în urmă – în ciuda celor întâmplate în bungalou, mă arătasem calm şi concentrat asupra sarcinilor care aveau ca termen-limită următoarea zi –, apoi am băgat cărțile în rucsacul Gucci şi am traversat holul în direcția bucătăriei, unde am întâmpinat-o pe Roşa cu un zâmbet care speram să nu pară forțat. Stătea în fața frigiderului şi făcea o listă. Am întrebat-o dacă-mi face şi mie, por favor, o omletă. Los Angeles Times se afla pe blatul circular, împreună cu un teanc de reviste pe care le scosese din căsuța poştală de la capătul aleii: Time, Newsweek, Rolling Stone, Vogue, GQ (pe a cărei copertă mi-a furat privirea, pentru câteva clipe, chipul arătos al lui Michael Schoeffling).

Mi-am turnat un pahar de suc de portocale, am depliat Ti'mes-ul şi imediat am văzut fotografia unei adolescente din partea locului în colțul din stânga-jos al primei pagini şi ştirea conform căreia Audrey Barbour, în vârstă de şaptesprezece ani, era dispărută de trei zile. A durat o clipă până să se activeze fiorul rece al groazei când mi-am dat seama că era probabil următoarea victimă a lui Mreajă şi m-am întrebat pe loc pe unde era fata în clipa aia, dacă murise deja sau dacă era ținută în viață legată pe undeva, torturată şi plină de sânge. Mi s-a făcut un pic greață când am mirosit omleta pregătită pe aragazul de lângă blatul circular la care mă aşezasem şi mi-am dat seama că sub nicio formă n-o s-o pot mânca. Am auzit ceva ieşind cu un pocnet din prăjitorul de pâine, apoi mi-a fost întinsă o farfurie lângă ziarul la care

mă zgâiam şi Roşa a început să-mi spună toate lucrurile pe care trebuia să le termine de făcut în ziua aia, dar abia dacă o auzeam, pentru că ochii mei încă scanau articolul.

Audrey Barbour fusese vineri seara cu o gaşcă de prieteni la mallul Promenade din Woodland Hills şi spusese la un moment dat că pleacă. Voia să se ducă acasă şi să se uite la premiera celui de-al cincilea sezon din Dallas, în care urma să se dezvăluie identitatea femeii care plutea în piscina din Southfork, scenă cu care se încheiase primăvara trecută al patrulea sezon, iar Audrey nu voia să-l înregistreze pe casetă, ci să se uite când era difuzat. Se părea că ar fi părăsit grupul şi ar fi mers printr-o parcare din spatele mallului, unde-şi lăsase maşina, în jurul orei nouă. Un cuplu care intrase în Robinson's-ul de la capătul sudic al mallului declarase la poliție că trecuseră pe lângă ea când aceasta pleca, ceea ce se potrivea cu cronologia stabilită în urma declarațiilor grupului ei de amici. Audrey nu mai ajunsese la casa ei din Calabasas la nouă şi jumătate, lucru care li se păruse părinților neobişnuit din moment ce fata subliniase că urma să se întoarcă până la ora respectivă, că dorea să facă un duş şi să se pregătească pentru episodul din Dallas de la zece, şi totuşi nu sunase de la Promenade ca să-i anunțe că rămâne pe afară un pic mai mult decât lăsase de înțeles inițial şi să-şi roage tatăl să-i înregistreze episodul. Audrey Barbour era drăguță în acelaşi fel generic în care erau Katherine Latchford, Julie Selwyn şi Sarah Johnson, dar în lunea aceea, în articolul pe care-l citeam, nu fusese făcută „oficial” legătura cu restul victimelor sau cu Mreajă, deşi mai târziu, pe parcursul săptămânii, poliția avea să descopere că doi câini dispăruseră în cartier, în Bell Canyon, aproape de casa fetei, cu câteva zile înainte de dispariția acesteia, dar părinții lui Audrey nu-şi aminteau să fi fost rearanjată vreo piesă de mobilier din casă şi nici nu simțiseră că fiica lor ar fi fost luată în vizor de cineva, iar singura intrare prin efracție, cu agresiunea subsecventă care se potrivea stilului lui Mreajă, se petrecuse în zonă mai demult, prin vara lui 1980.

Chiar şi aşa, pe parcursul săptămânii, prietenii lui Audrey Barbour au confirmat că fata le spusese de apelurile

telefonice pe care le primea pe numărul ei privat, apeluri de care, curios lucru, devenise neobişnuit de interesată; părinţii ei nu ştiau nimic despre ele. Era lucru rar, însă nu atât de neobişnuit în 1981, ca unii adolescenţi să aibă propria conexiune telefonică; Matt Kellner avusese una, Debbie Schaffer avea una, Susan şi Thom aveau una, chiar şi eu aveam una, la fel şi, bănuiam, Robert Mallory. La început, apelurile o enervaseră pe Audrey, mai ales tăcerile punctate de răsuflări grele şi icnete, dar odată ce i se domolise iritarea începuse să stea efectiv de vorbă cu liniştea de la celălalt capăt al firului, admiţând tot felul de lucruri, trăncănind despre ţipi care i se păreau beton, menţionând uneori chiar şi fantezii sexuale care-i implicau pe cei cu care ajunsese să flirteze – şi le spusese prietenilor ei că persoana de la celălalt capăt al firului se masturba, impresie lăsată din cauza plescăielilor şi a gâfâielilor animalice, ba chiar i se păruse că uneori ar fi fost doi oameni. Prietenii lui Audrey Barbour susţineau că nu existaseră conversaţii propriu-zise, fiindcă persoana de la telefon nu vorbise niciodată. De multe ori, Audrey îşi pierdea şi câte o după-amiază întreagă aşteptând pur şi simplu ca necunoscutul s-o sune numai ca să-i spună cum îi mersese peste zi, să pălăvrăgească despre băieţi drăguţi şi să-l tachineze cu insinuări.

În articolul din Los Angeles Times se menţiona pentru prima oară un poster, dar nimeni nu făcuse legătura între afişul primit de Audrey şi posterele celorlalte victime, iar obiectul devenise doar o bizarerie care atârna undeva – un detaliu atât de specific încât n-avea niciun sens să fie amintit într-un articol când erau atâtea alte chestiuni necunoscute şi lipsite de răspunsuri: un „dar” fusese lăsat pe veranda din faţa casei din Bell Canyon, un poster pentru albumul Entertainment! al celor de la Gang of Four, o trupă care nu-i plăcea neapărat lui Audrey şi de la care nu ştia decât o piesă sau două; credea, conform spuselor prietenilor ei, că „admiratorul secret” – aşa ajunsese să-l numească – îl lăsase acolo pentru ea. Nimeni nu-şi dăduse seama că aceasta era o parte a procesului de selecţie: trimiterea de postere la casele potenţialelor victime. M-am întrebat pe loc, după ce am citit

despre poster: cine lăsase în cutia poştală din Haskell Avenue afişul pentru Matt Kellner? Apoi m-am întrebat: dacă primeai unul, însemna că mureai? Mreajă ţintea doar adolescenţi din L.A. şi le lăsa afişe indiferent dacă avea sau nu de gând să-i ucidă? Când Audrey nu ajunsese acasă ca să vadă episodul din Dallas, părinţii îi sunaseră prietenii, dar fiind o zi de vineri niciunul nu era acasă, apoi, când soţii Barbour se duseseră în cele din urmă cu maşina la Promenade, mult după ora închiderii, găsiseră VW-ul Rabbit alb al fiicei lor sub licărul arcuit al unei lămpi cu sodiu, în parcarea uriaşă. Audrey Barbour nu se întorsese niciodată la maşină.

La un moment dat mi-am dat seama că nu mă atinsesem de omletă şi nici de felia de pâine prăjită cu unt de lângă; când am încercat să iau o îmbucătură mi-a venit pur şi simplu să vomit şi am scuipat-o într-un şervețel. M-am smuncit de la masă, am păşit agale spre garaj, fără să-mi iau rămas bun de la Roşa, m-am aşezat la volanul Mercedesului şi am aşteptat să-mi vină motivaţia de a porni, de a înainta pe alee cu maşina, de a trece de gardul viu, de a intra în traficul de pe Mulholland şi de a mă concentra pe drumul care avea să mă ducă spre Valley, până la porţile liceului Buckley. Dar dispariţia lui Audrey Barbour nu mi-a dat pace şi a schimbat totul în săptămâna aceea. La fel şi faptul că Robert Mallory nu fusese pe Gilley Field vineri seară. Plecase pe la şase, când începuse să se întunece, şi-l văzusem ieşind din parcarea şcolii. Văzusem, din capătul celălalt al carului alegoric al clasei a douăsprezecea, că îi spusese ceva lui Thom Wright, care era cocoţat pe scară, rearanjând clădirile menite să imite Stansbury Avenue,

că vorbiseră cam jumătate de minut în şoaptă, ca mai apoi Thom să încuviinţeze din cap, iar Robert să plece. Thom şi-a îndreptat atenţia asupra carului de paradă şi, după o clipă, şi-a ridicat capul. Nu-mi dădusem seama că încă mă uitam peste umărul lui la Robert, care străbătea terenul de baseball spre dealul ce cobora în parcare. A crezut că mă uit la el şi mi-a servit un zâmbet marca Thom Wright, alb şi radiind de încredere, în vreme ce potrivea un palmier din

hârtie creponată. Oare de ce mă gândisem în clipa aia – şi gândul se ivise instantaneu, nechemat – că Thom Wright era osândit?

În săptămâna de dinaintea petrecerii lui Susan am tot citit articole despre dispariția lui Audrey Barbour, atât în Los Angeles Times, cât şi în Herand Examiner şi mi-am dat seama imediat de legătura pe care o făcea presa între Mreajă şi fata dispărută, deşi Mreajă nu sunase pe nimeni în săptămâna aceea – nici pe cei de la LAPD, nici pe cei de la L.A. Times – ca să-şi asume responsabilitatea pentru dispariția acesteia, lucru nu neapărat neobişnuit, fiindcă cel care se autodeclara monstru şi „acoliții lui" apelau de obicei după ce se descotoroseau de cadavru – cu toate că atât poliția metropolitană, cât şi Times aveau să admită, în săptămâna aceea, că primiseră telefoane de la suspect pe parcursul săptămânilor în care dispăruseră Julie Selwyn şi Sarah Johnson, dar nu şi când dispăruse Katherine Latchford. Presa locală şi-a dat seama singură că Audrey Barbour era a patra victimă a unui criminal în serie şi asta avea să fie, mai mult sau mai puțin, în săptămâna dispariției, varianta confirmată a poveştii, chiar dacă cei de la LAPD susțineau că nu „doresc să sară la această concluzie anume", pentru că exista speranța ca fata să fie găsită, şi le aminteau tuturor că ancheta abia începuse. Părea totuşi plauzibil ca dispariția fetei să i se fi datorat lui Mreajă şi că acesta o tortura de moarte pe undeva, asta dacă n-o omorâse deja. Şi, habar n-am de ce, am fost îndeajuns de naiv să presupun că dispariția lui Audrey Barbour avea să-i preocupe sau să-i îngrijoreze cât de cât pe colegii mei de la Buckley, ori că aveam să detectez vreo urmă de teamă sau de groază discutând cu ei despre Mreajă şi fata care era de negăsit. Numai că, ce să vezi, n-a fost cazul. Nimeni n-a adus vorba de asta. Nimănui nu părea să-i pese. Dispăruse o fată, dar fete dispăreau mai mereu, unele mai fugeau de-acasă, unele erau găsite moarte, altele nu se mai întorceau niciodată – dispariția unei alte fete nu avusese efectul pe care-l aşteptasem nici măcar în rândul persoanelor de sex feminin pe care le ştiam şi care erau de aceeaşi vârstă. Părea că se

simt invincibile la şaptesprezece ani, după cum sunt sigur că se simțiseră şi Audrey Barbour, Katherine Latchford, Julie Selwyn şi Sarah Johnson. Şansele noastre păreau destul de bune: eram tineri, vii şi puternici şi nimic nu ne putea face rău, nimic nu ne începeşa percepția asta, o fabulă despre locul nostru în lume, şi ignoram noțiuni intruzive ca soartă, groază şi moarte hidoasă ce ne-ar fi putut răpi din globul de aur al adolescenței, în care locuiam.

În săptămâna aia mi s-a reamintit în ce hal e populația afectată de astrologie, când unul dintre prietenii lui Audrey Barbour a declarat, în zilele de după dispariția acesteia, că „ascendentul zodiei" ei indica „un posibil pericol" şi aşa am aflat că Audrey Barbour era Balanță, obsedată de astrologie şi că purta la gât o cruce egipteană de aur, vizibilă în fotografia din anuarul şcolii, poză care apăruse peste tot în presă. Printre credincioşi se numărau şi Susan Reynolds şi Debbie Schaffer, care se îndeletniceau cu cercetatul almanahului cu previziuni al lui Sydney Omarr şi care aduceau vorba, cu o frecvență alarmantă, despre anumite zile norocoase care apăreau prin tabele – sau aşa credeam eu –, cu toate că recunoşteau că astrologia miroase a făcătură şi că n-o luau în serios. Era de distracție, subliniau fetele. Dar uneori mă gândeam că le ghidează cu adevărat viețile, ca atâtora de la noi din clasă: exista, în 1981, şi un club de astrologie la Buckley. Alții pe care îi ştiam în perioada aia investeau în astrologie la greu, printre ei numărându-se şi tatăl meu, care mai credea şi în bio-ritmuri, o chestie ca astrologia, o pseudoştiință care se ocupa cu felul în care viețile ne sunt afectate semnificativ de cicluri ritmice, cu un calculator pe care trebuia să-l cumperi şi care prefigura încotro te vor duce stările fizice, intelectuale şi emoționale după ce introduceai în el anumite date. Tata era ateu, dar înamorat de religia astrologiei, iar asta lăsa să se întrevadă ceva ce nu m-aş fi aşteptat să văd în veci la el, ceva de care îmi dau seama abia acum, în timp ce scriu, ceva ce a fost întotdeauna vizibil: o rătăcire copilărească.

Susan şi Debbie îşi însuşiseră ideea că noaptea de şaptesprezece octombrie ar fi fost „potrivită" pentru găzduirea

unei petreceri datorită unei previziuni pentru zodia Racului ce apărea în almanahul pe 1981 al lui Sydney Omarr – şi totuşi nu vorbeau deloc despre dispariţia lui Audrey Barbour. Poziţiile relative ale constelaţiilor şi ciclurile lunare indicau că pentru Audrey Barbour fusese o săptămână proastă, însă una bună pentruSusan Reynolds, gata să dea o petrecere pentru un băiat care, în capul meu, o răpise pe Audrey dintr-o parcare din Woodland Hills.

Palmieri înalţi, animaţi de felinare amplasate la nivelul solului, mărgineau treptele de piatră azurie ale cărării ce ducea către uşile înalte, date cu email negru, ale casei de pe North Canon Drive luminate orbitor şi cu muzică ce răsuna vag de undeva din spate. Livingul era făcut exclusiv din marmură albă, l-am văzut în spate, când mi-am aruncat privirea spre reflexia mea dintr-o oglindă lată, cu ramă aurită, care atârna în foaier. Era cu totul şi cu totul alb – canapelele, fotoliile, masa de cafea, barul cu chicinetă în lungul căruia se înşiruiau patru taburete înalte de piele – şi emana o vibraţie ştiinţifico-fantastică de aseptic, de parcă ar fi fost un platou de filmare pustiu. Severitatea pe care o întruchipa nu se potrivea defel cu cât de prietenoşi mi se păruseră Donald şi Gayle Reynolds, de când o cunoşteam pe Susan, dar casa în care se mutaseră cu trei ani în urmă şi care fusese renovată de Gayle spunea despre mama lui Susan ceva ce nu realizasem până atunci, un lucru la care Susan făcuse mereu aluzie: maică-sa putea fi o scorpie. Etajul casei, prin comparaţie, era mai călduros, ba chiar mai de modă veche, cu mochete moi şi pufoase, tapet jucăuş, afişe înrămate ale filmelor pentru echipele cărora lucrase Donald, avocat în industria divertismentului, şi cinci dormitoare primitoare, care-mi aminteau mereu că locuinţa era prea mare şi ostentativă pentru o familie de trei – Susan folosea ca dressing unul dintre dormitoarele care erau în plus. Donald şi Gayle plecaseră de vineri în Palm Springs, ca să-şi petreacă weekendul cu bunicii lui Susan, în casa lor din Canyon Estate, nu departe de casa mătuşii mele din South Toledo, din apropierea clubului de golf Indian Canyons, aşa că petrecerea din noaptea aceea n-avea să fie una

supravegheată de adulți, lucru care începuse să pară necesar pe măsură ce ne apropiam de apogeul vieții de liceu şi de absolvirea din vară. Şi până atunci nu se întâmplase nimic rău la petrecerile lipsite de ochii vigilenți ai adulților. Vigilenți deveniserăm noi. Ne preschimbam în adulți.

Mi-am făcut drum din livingul gol în bucătărie, după ce mi-am amintit că petrecerea se ținea în curtea din spate, şi am trecut pe lângă barul lung de granit înțesat cu sticle de tequila, la care Bruce Johnson şi Nancy Dalloway pregăteau de zor cocktailuri mărgărita în două mixere şi muiau buzele paharelor de plastic în sare, aşezându-le mai apoi pe o tavă pe care Michelle Stevenson o ducea afară, în curte. Pe masă erau cutii cu salată mărunțită ce aştepta să fie amestecată cu vinegreta şi platouri pline cu sushi care luceau în bătaia luminii. Am deschis frigiderul să iau un suc, dar era plin-ochi cu bere Corona. N-am văzut să aibă vreo Cola sau vreun 7-Up aşa că am optat pentru o bere şi i-am salutat pe Bruce şi pe Nancy, care nu mă observaseră până atunci, după care am păşit în curtea din spate. Duetul lui Tom Petty şi Stevie Nicks, „Stop Draggin My Heart Around”, atât de popular în vara aceea, răsuna din boxele instalate afară; doar vreo douăzeci de oameni se adunaseră la petrecere şi, cu toate că era mijlocul lui octombrie, încă se simțea mireasma vagă a iasomiei, iar bougainvillea imensă care crescuse pe o latură a curții era acum înțesată de o mulțime de luminițe albe de Crăciun; pentru că era toamnă şi destul de răcoare, piscina fusese încălzită şi tentacule de aburi se ridicau spre eucalipții ce mărgineau dreptunghiul strălucitor de apă albastră, ascunzând vederii terenul de tenis întunecat din spate.

Primul care a intrat în raza mea vizuală a fost Robert Mallory: ca şi mine, se tunsese şi purta o cămaşă polo azurie cu gulerul ridicat, îndesată în nişte blugi strâmți Calvin Klein, şi mocasini de piele în picioare. Era cu Thom, Susan, Jeff şi Tracy şi arăta atât de nevinovat încât frumusețea chipului lui părea o forță în sine, ceva pur şi de necontestat – un adevăr la care lumea reacționa indiferent ce ar fi ascuns în spatele ei. Mi-am amintit că de fiecare dată când dădeam

cu ochii de el n-aveam o reacție firească: mereu mă făcea să tresar, să simt un soi de frică amestecată cu dorință pasională, o atâtare care mă orbea făcându-mă să nu mai văd posibilitățile îngrozitoare pe care le prezenta această persoană, această configurație, şi mi-am dat seama că asta fie avea să dispară cu timpul (ceea ce nu era adevărat, fiindcă şi în privința lui Thom simțeam la fel şi îl ştiam de aproape şase ani), fie aveam să fiu nevoit să-l accept pe Robert, să mă învăț cu frica şi cu pofta aia trupească pe care mi-o stârnea până absolveam liceul. Thom dădea din mâini şi se adresa grupului, îi făcea pe toți să râdă, mai puțin pe Susan, care părea că nu face altceva decât să surâdă politicos, un pic absentă, îmbrăcată într-o fustă de la Fred Segal şi o cămaşă Lacoste strâmtă, care-i scotea sânii în evidență, descheiată într-atât cât să i se vadă bine despicătura adâncă dintre ei. Robert a adăugat după aia ceva la spusele lui Thom şi gaşca a râs din nou; suna real, de parcă ar fi înțeles cu toții ideea lui Robert Mallory – cea pe care le-o vânduse – şi mi-am dat seama că fusesem cu capul în nori, mult prea rătăcit în reveriile mele ca să observ cât de apropiați ajunseseră cu toții în ultimele săptămâni.

Am văzut-o pe Debbie, cu ochi scânteietori, ieşind pe uşile de sticlă de pe o latură a casei, de lângă spălătorie, unde se afla o baie micuță pentru oaspeți, ştergându-şi nasul uşor cu dosul palmei şi alăturându-se grupului de sub vițele groase de bougainvillea. Am dat înapoi, cât pe ce să mă împiedic de o frapieră argintie plină cu sticle de Corona înfipte într-un munte de gheață zdrobită.

Piesa „Brass in Pocket” de la Pretenders a început după duetul cu Tom Petty şi Stevie Nicks – Susan şi Debbie aleseseră muzica pentru petrecere – şi pe partea de intro l-am văzut pe Ryan Vaugha sorbind dintr-o mărgărita, aşezat lângă foc, stând de vorbă cu doi dintre cei mai mişto țipi din clasa a unsprezecea, amândoi cu câte o Corona în mână: Dean McCain, regele paradei în clasa lui, chipeş peste măsură, cu păr des, şaten şi creț, tuns scurt, maxilar sculptat perfect, ochi albaştri pătrunzători şi ten bronzat, şi Tim Price, alt sportiv atrăgător din clasa lor, blond şi bine

făcut, aducând cumva a surfer, ambii hetero, dar pe-atunci toată lumea era aşa şi toată lumea îl credea hetero pe Ryan, aşa că ce importanță avea dacă observam chestia asta la ei: poate că nu erau aşa de heteroi până la urmă şi doar se prefăceau, cum procedau toți, mi-am zis lăsându-mă pradă fanteziei. M-am îndreptat spre ei şi m-am întrebat ce părere are Ryan Vaughn despre Dean şi cum îl vedea din punct de vedere sexual (de ignorat n-avea cum să-l ignore), apoi s-au răsucit cu toții spre mine, iar Ryan m-a apucat de grumaz cu un braț, într-o strânsură prietenească, cu un surâs înghețat pe buze şi mormăind binevoitor:

— Ia te uită cine şi-a făcut apariția.

Mi-a dat drumul, mi-am netezit părul, un pic excitat după ce simțisem cu câtă forță mă strânge de gât şi, cu acelaşi surâs înghețat, s-a adresat lui Dean şi Tim:

— Îl ştiți pe Bret, nu-i aşa?

Au încuviințat amândoi din cap, adăugând un:

— Salut, frate!

Ryan nu s-a obosit să mi-i prezinte, dar ei ne făceau concesii pentru că aveam o oarecare întâietate în fața lor fiindcă eram mai mari şi, chiar dacă eu nu eram un tip neapărat popular, statutul ăsta de elev senior îmi atrăgea un soi de respect nemeritat, pe care altminteri nu l-aş fi primit. Au urmat nişte bârfe prosteşti de sportivi, apoi Dean şi Tim au luat-o din loc când au dat cu ochii de un grup de fete din clasa lor care tocmai ieşiseră pe uşa bucătăriei şi păşeau în curte. Am observat că flăcările din focul de afară băteau în aceeaşi direcție în care alunecau aburii de deasupra piscinei din spatele lui Ryan şi m-am concentrat asupra acelei imagini. Ryan a rămas lângă mine.

— Ți-ai făcut apariția, deci, am zis fără să mă uit la el. E OK pentru tine?

— Mda, ți-am zis c-o să vin, a spus Ryan cumva defensiv. Dar plec după ce termin mărgărita asta.

— Da, ai venit să-l susții pe Robert, m-am aventurat eu, întorcând capul spre el. Aşa-i? Să-i dai binețe sărbătoritului?

— Da, l-am salutat, a zis vag, ridicând din umeri. Adică... în fine. Apoi s-a înmuiat puțin când m-a întrebat:

— Tu ce mai faci?

— Mă descurc. Am venit aici.

— De Matt ai mai auzit ceva, orice? a întrebat în şoaptă. Despre ce s-a întâmplat? S-a mai aflat ceva?

M-am uitat lung la chipul lui frumos, luminat în nuanța cărămizie a flăcărilor, şi doar am clătinat din cap în semn că nu. A sorbit din pahar. S-a uitat prin curte. N-a scos un cuvânt. Parcă nu-mi venea a crede că eu şi cu Ryan ajunseserăm în momentul ăla în care pur şi simplu n-aveam ce să spunem. M-am holbat la el aproape provocându-l să se uite şi el în ochii mei: ce se întâmplase cu persoana cu care petrecusem acel sfârşit de săptămână în casa goală de pe Mulholland şi al cărei corp îl explorasem cu sufletul la gură, când ne-am sărutat flămânzi la nesfârşit şi ne-am lins şi ne-am supt până ne-au usturat limbile şi buzele? S-a uitat şi el insistent la mine şi fiecare dintre noi s-a apucat să-l cerceteze în tăcere pe celălalt. Holbatul s-a transformat într-un soi de provocare comică şi ne-am chinuit să nu râdem, dar în cele din urmă Ryan a făcut mutra aia de Care-i treaba? pe care obişnuiam să ne-o aruncăm unul altuia şi am simțit că mă potopeşte o uşurare jalnică, după care am pufnit în râs, cu toate că nu i-am răspuns cu aceeaşi mutră. Ryan s-a relaxat; mă studia acum aruncând din când în când nişte priviri rapide spre grupul din cealaltă parte a curții.

— Bun, deci care-i treaba? a întrebat. Ce se petrece? Tu şi Debbie sunteți în regulă?

— Da, suntem în regulă. Atât i-am spus.

— Aşa mă gândeam.

— Tu te descurci?

— A, da, totul e bine, a zis cu un aer de încredere voioasă care m-a făcut să-l invidiez. Trag şi eu de timp, zâmbesc pe aici şi trag de timp.

— Până când vrei să tragi de timp? am întrebat.

Mi-a lăsat întrebarea să atârne în aer mai mult decât mă aşteptam. Şi mi-am dat seama că ştia ce ştiam şi eu; se referea la secretul ăsta al nostru, la năzuința fierbinte de a scăpa de la Buckley şi de a pleca departe de tot şi toate. Voia

să țină iluzia vie încă un an, până la absolvire, după care putea să devină în sfârşit liber.

— Ştii ce, nu trebuie să complici lucrurile aşa mult, a zis cu un glas şoptit şi blând, aproape ca un agent de vânzări care-ți împărtăşeşte secretul unei afaceri bune. Nu-i chiar atât de greu.

— Cum adică? am întrebat jenat, dar prea curios ca să-mi înfrânez impulsul de a-l întreba. Cum complic lucrurile?

— Trebuie să te relaxezi, s-o iei mai uşor, a zis Ryan. Nu trebuie să-ți complici singur situația. Cu toate câte se întâmplă.

— Păi ce se întâmplă?

Şi-a dat ochii peste cap a lehamite şi a clătinat din cap.

— Las-o baltă. Nu vreau să vorbesc despre asta aici.

— Stai, vreau să ştiu la ce te referi.

— Ba nu vrei, a zis. Vrei să faci o dramă din orice.

— Ba nu, chiar nu vreau, am subliniat. Am făcut eu asta? Am făcut o dramă din orice?

— Cred că nu te poți abține, a zis. Uite ce-i, nu vreau să vorbesc

aici.

— M-ai tot evitat, şi... sunt în regulă cu asta, cred. Dar aş cam vrea să ştiu de ce.

— Vezi... asta e problema. Nu te-am evitat.

— Ei, căcat, am zis. Eram mult mai apropiați în trecut.

A tresărit şi a scanat la repezeală împrejurimile ca să vadă dacă mă mai auzise cineva, dar curtea era destul de mare, eram departe de toți, petrecerea luase amploare şi o piesă mai gălăgioasă începuse în boxe – „Planet Claire” a celor de la B-52s îşi anunțase

brusc prezența.

— Dar sunt acelaşi, a zis. Aceeaşi persoană care am fost mereu. Omul pe care-l ştii. Nu s-a schimbat nimic. S-a oprit o clipă, apoi a continuat: Dar tu crezi că m-am schimbat. Iar o pauză. Şi treaba asta e o problemă.

— Dar te-ai schimbat, Ryan, am zis pe un ton grav şi oțelit, ferîndu-mi privirea şi aruncându-mi ochii asupra flăcărilor. Nu mai eşti prieten cu mine.

— De ce crezi asta? a întrebat. Chiar nu vreau să purtăm con-versația asta aici.

A zis-o ca pe un avertisment şi şi-a rotit privirea prin curte. A observat că Debbie Schaffer, care văzuse unde sunt, se desprinsese de Thom, Susan şi Robert şi începuse să-şi croiască drum spre foc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a mormăit Ryan şi a dat pe gât restul de mărgărita. Omule, uite, îți sunt prieten. Sunt mai apropiat de tine decât mulți alții din fututul ăsta de loc. Dar orice ai crezut tu c-o să se întâmple... nu se poate şi gata. Nu zic că n-o să se mai întâmple ceva din nou, dar nu pot să mă implic acum în drama asta a ta. Oricare ți-ar fi, nu ştiu, aşteptările.

M-a privit inexpresiv, cu un aer oarecum demonstrativ:

— Nu vreau să-ți fac niciun rău.

— OK, OK, am zis. înțeleg. îmi pare rău.

— Marfă, a zis, aruncându-i un zâmbet lui Debbie, care îndată s-a năpustit să mă sărute cu limba, un mozol franțuzesc prelung căruia i-am dat curs în fața lui Ryan.

— Hei, frumosule, a zis zâmbind desprinzându-se de mine, prizată grav.

Cocaina o făcea uneori încordată şi agitată, corpul ei devenea rigid de la plăcerea drogului, iar în alte dați, în funcție de ce priza, ajungea să se poarte ca o mototoală, de parcă ar fi fost beată după patru vodci, nicidecum prăjită. Purta o fustă mini de tartan şi o cămaşă polo cu nasturi, iar peste umeri îşi legase un pulover Câmp Beverly Hills.

— Uaaa, am rostit într-un târziu, prefăcându-mă paralizat de

încântare în urma sărutului.

A urmat un moment de tăcere, Ryan a început să râdă, apoi eu şi, în cele din urmă, Debbie, cu toate că nu prea pricepea de ce ne hlizeam.

— Dar chiar că te-ai bucurat să-l vezi, a zis binevoitor Ryan. Debbie s-a împins în mine.

— N-am ce-i face, a zis. Tipul ăsta mă înnebuneşte. Mi-am petrecut un braț pe după mijlocul ei, dorindu-mi ca

Ryan să bage de seamă.

— Când ai ajuns? m-a întrebat Debbie. De ce n-ai venit să ne saluți?

— în urmă cu câteva minute. Şi mi-a făcut Ryan semn să vin încoace, am mințit. Cum merge? Locul pare super.

Ryan nu se mai uita la mine – îşi terminase băutura şi îşi plănuia evadarea.

— Fabulos, a zis Debbie cu inflexiuni teatrale, apoi şi-a mutat brusc privirea de la mine la Ryan. Salut!

Voia să-i capteze atenția. Ryan a întors capul spre ea.

— Vrea careva o bobită? a întrebat pe un ton firesc. Ryan a refuzat instant scuturând din cap.

— Nu, mi-e bine.

Debbie s-a întors spre mine. M-am prefăcut indecis pe moment, apoi am zis:

— Poate mai încolo.

— Bun, a zis. Doar să-mi dai de ştire, mi-a şoptit în ureche, după care a pupat-o, lingând lobul urechii cu limba, zăbovind câteva clipe asupra lui.

Ryan se holba la noi vădit amuzat de situație, de parcă ar fi crezut că voiam să-i provocăm o reacție.

După, i-am observat pe Thom, Susan şi Robert îndreptându-se spre noi. Susan plutea între ei, în semiîntunericul curții, iar „Clubland" începuse să răsune printre petrecăreți – o să-mi amintesc momentul ăla câte zile voi avea, mişcările ei cumva sincronizate cu piesa aceea şi dramatismul ei inerent, vocea lui Elvis Costello, acea apatie frumoasă iradiind din ea – detaşarea demnă de invidiat – ; niciodată nu-mi inspirase parcă mai multă dorință ca atunci, mai ales când şi-a apropiat obrazul de al meu, în lumina limbilor fremătătoare ale focului, şi m-a pupat.

— Mă bucur c-ai venit, a zis atingându-mi uşor pieptul cu sânii. Mă bucur c-ai reuşit să ajungi.

Bănuiam că-i spartă de la cocaină, dar cu Susan de obicei nu prea puteai să-ți dai seama: trăgea poate o liniuță sau două şi se purta la fel de normal ca şi cum şi-ar fi muiat buzele în apă Perrier; nu intra niciodată în priză, ca Debbie.

— Hei, omule, a zis Thom puțin pilit de la tequila.

Robert m-a întâmpinat cu acea fluturare stranie a mâinii pe care o mai scotea la înaintare din când în când, lăsând parcă să se înțeleagă că are de-a face cu un copil, aşa mă gândisem mereu, şi nu cred că-l văzusem făcând gestul respectiv şi altcuiva. I-am întins mâna şi, înainte să mi-o strângă, s-a uitat întrebător la ea.

Am dat mâna, mi-am retras-o şi am zis:

— Felicitări!

L-am văzut încremenit o clipă, cu mânia vâjâindu-i în spatele ochilor, şi a zis, nedumerit cumva, fără să insiste asupra înțelesului cuvântului meu:

— Mersi.

Nu voiam decât să-l iau la pulă – nimeni n-a observat schimbul nostru de cuvinte, fiindcă toți bolboroseau ce marfă era cheful, ce beton arăta grădina, iar Robert a întors capul şi a început să încuviințeze, apoi Thom şi Ryan au vorbi despre viitorul lor meci, după care a avut loc un schimb de replici dintre cele mai bizare: Michelle Stevenson a trecut pe lângă noi cu o tavă de cocktailuri mărgărita şi, deşi eu am refuzat, Debbie şi Susan au luat câte unul, iar când Robert a întins mâna după un pahar dat cu sare pe buza de plastic şi garnisit cu o felie de limetă, Susan i-a zis pe un ton molatic:

— N-ar trebui să bei aia – credeam că n-o să bei deloc.

Atât de tare m-a şocat intimitatea simplă a comentariului ei,

că abia am mai procesat momentul de după în care Robert i-a răspuns ridicând din umeri:

— N-o să pățesc nimic, iubi.

Felul în care a zis „iubi” confirma o chestie la care nu voiam să mă gândesc în noaptea aia, i cât s-a apucat Robert să toarne pe gât mărgărita, fetele s-au răsucit pe călcâie şi Debbie a propus să dăm o raită pe plajă săptămâna aia, într-una din zile, după şcoală, înainte să plece Thom în est, pe la universități – vineri avea zbor spre New York. Thom a auzit şi s-a întors dinspre Ryan spre Debbie şi a zis că ideea era superbă – pe plajă, hai s-o facem – şi aşa am ticluit un plan în vreme ce Susan s-a apucat să-i explice lui Robert unde e clubul Jonathan şi cum tații tuturor prietenilor ei sunt

membri, mai puțin Terry Schaffer – dar Terry, ne-a spus Debbie, dădea în două săptămâni o petrecere, eram cu toții invitați, şi a menționat celebritățile care aveau să fie de față: Sigourney Weaver, Mei Gibson, Jane Fonda, Richard Gere, Chris Reeve.

Cât a ținut discuția asta, am stat cu ochii pe chipul lui Ryan (tatăl lui nu era membru al clubului Jonathan) şi, cum ştiam exact ce gândeşte despre toată lumea – Thom, un păMpălău răsfățat,

Debbie n-avea nicio treabă, Susan se credea zâna-zânelor, lui Robert i-ar fi supt pula şi l-ar fi futut după aia în cur –, ceva în mine a început să freamăte de milă pentru el, cu toate că mă respinsese şi, în timp ce lumea a hotărât s-o apuce spre bucătărie ca să mănânce sushi şi să mai dea pe gât un pahar de mărgărita, am simțit un junghi pe care-l cunoşteam deja destul de bine când Ryan a zis că e musai să plece şi să se întoarcă în Northridge. Doar eu pricepeam că asta prefera, de fapt, Ryan. Era într-o noapte se sâmbătă. N-avea oră de culcare. Nu se vedea în secret cu alți tovarăşi la vreun film în Westwood. Nu-l aştepta nimeni acasă. Voia să plece de la petrecere şi din casa de pe North Canon Drive. Thom a făcut nişte încercări exagerate de a-l convinge să rămână, ceilalți din grup au protestat, dar nu şi eu. Ryan şi-a luat rămas-bun în cele din urmă, în timp ce lumea începea să dea târcoale mesei din bucătărie, servindu-se cu mâncare – cu toate astea, părea că doar tipilor le era foame: Thom, Robert şi Jeff şi-au umplut farfuriile cu salată şi mormane de sushi, iar fetele sorbeau din pahare şi pălăvrăgeau între ele.

Am aşteptat puțin, iar când am văzut că gaşca e ocupată să-şi umple paharele cu mărgărita dintr-un mixer încă manevrat de Bruce Johnson – aveam să aflu mai târziu că era prizat pe cocaină şi dedicat ideii de a fi barmanul acelei seri –, m-am strecurat afară şi am pornit cât de repede am putut prin curte, pe sub florile de bougainvillea, pe o cărare de la marginea casei, care traversa apoi toată peluza şi ieşea pe North Canon Drive, unde Ryan urcase deja în Trans Am-ul lui – motorul era pornit, farurile aprinse, îl auzeam pe Bob Seger cântând „Beautiful Loser” –, am încercat să deschid

portiera din dreapta, doar că era blocată şi, când m-am aplecat în faţă ca să bat darabana în geam, Ryan s-a răsucit ca să vadă cine e, chipul i s-a schimonosit a îngrijorare când şi-a dat seama că eram eu, a scuturat din cap de două ori – nu –, apoi a ieşit cu maşina pe banda de acces şi a dat-o înainte, îndepărtându-se.

Întors în bucătărie, am pus mâna pe o mărgărita şi am trecut în living, unde i-am zărit pe Thom împreună cu Susan şi pe Jeff împreună cu Tracy, cu toate că nu desluşeam suficient din încăpere

cât să-mi dau seama dacă Robert şi Debbie li se alăturaseră, după care am ieşit afară şi m-am amestecat prin mulţimea tot mai nume-roasă adunată pe iarbă – „Mirror in the Bathroom" de la English Beat răsuna prin curte – şi-am apucat-o spre terenul de tenis neluminat, unde am scos un pachet de Marlboro adus special pentru petrecere, mi-am aprins o ţigară şi am început să mă plimb de colo-colo pe lângă plasă, sorbind din pahar, meditând la locul meu în lume şi întrebându-mă pe unde s-o fi aflat Audrey Barbour, la o săptămână după ce dispăruse din parcarea Promenadei, în Woodland Hills. De unde eram pitit, aveam în vizor întreaga peluză, apoi piscina fremătând de aburi şi casa, unde atât parterul, cât şi etajul erau inundate de lumină. Se părea că până la ora nouă ajunseseră toţi elevii din ultimul an, împreună cu un număr disproporţionat de elevi de-a unsprezecea şi puştii pe care nu-i recunoşteam, care erau, am presupus, de la alte şcoli particulare din oraş – fete pe care Susan şi Debbie le ştiau de la Corvallis şi Westlake, băieţi pe care Thom îi ştia de la Harvard şi Beverly. Thom, Dominic şi Jeff stăteau proţăpiţi în faţa unui semicerc de fete şi lumea se tot ducea la Robert Mallory, care stătea cu gaşca de la Buckley, ca să dea mâna cu el, să-i zică „salut" şi să schimbe politeţuri de care-mi era groază, ca mai apoi o altă persoană sau cuplu să le ia locul, să se apropie de Robert şi să-i zică „salut", repetând ritualul care fusese executat cu numai câteva momente în urmă, de parcă i s-ar fi prezentat cu toţii pentru prima oară sau, în unele cazuri, din nou.

La un moment dat chestia asta părea atât de falsă că devenise sâcâitoare şi a trebuit să mă uit în altă parte. Faptul că Susan ştia că Robert n-ar fi trebuit să bea îmi spunea că treaba asta avea cumva de-a face cu problemele lui din trecut – instituţia psihiatrică în care-şi petrecuse timpul – şi totuşi problemele sale nu păreau atât de grave încât să-o determine să insiste ca el să nu bea: Robert băuse oricum mărgărita aia.

Şi, când m-am uitat peste umăr, am băgat de seamă că Robert dădea pe gât o altă mărgărita şi că, odată ce-a terminat-o, a început să se uite după tipul care le servea prin curte, până când un grup de fete mai mici, pe care nu le-am recunoscut, l-au interrupt emoţionate, de parcă ar fi vorbit cu un star de cinema ca să-i ceară autograful. Curtea din spate era plină-ochi şi, cum stăteam pe vine pe terenul de tenis neluminat, printre petrecăreţi a început să se ridice fum de marijuana: chiar vedeam, din ascunzişul meu, o pâclă de fum ridicându-se pe deasupra capetelor lor, zăbovind acolo ca şi cum s-ar fi lăsat o ceaţă subţire peste curtea întreagă, în casă se făceau cozi la băile de lângă bucătărie şi spălătorie – puştimea, în grupuri de câte doi sau trei, se înghesuia în toaletele micuţe pentru oaspeţi ca să împartă cocaină. Am pufăit o ţigară, ascuns în beznă, fără să scap casa din ochi, încercând să uit de Ryan şi de sentimentele mele inutile pentru el – îmi făcusem o tunsoare specială pentru el, mi se păruse că dădea bine, şi nu contase – şi mi-am dat seama că ce simţeam nu era tristeţe, ci o mânie crescândă.

Când mi-au picat ochii pe Thom şi Dominic şi Jeff, am observat că Debbie o întrerupsese pe persoana cu care vorbea Robert – se pilise şi făcea gesturi entuziaste cu mâna în care ţinea paharul şi mărgărita proaspăt preparată ameninţa să se reverse peste buza din plastic – şi i-a şoptit acestuia ceva la ureche care l-a făcut să încremenească locului, apoi să dea din cap a încuviinţare. „Gates of Steel” de la Devo a început să se audă din boxe, Robert s-a retras din grup şi a lăsat-o pe Debbie să-l ghideze prin mulţime până la uşile de sticlă ale livingului, deschise spre interior. Robert se tot apleca spre ea, întrebând sau explicând chestii; a urmat-o

afară din bucătărie şi au dispărut din vizorul meu. Am rămas cu ochii pe casă, întrebându-mă unde s-or fi dus; apoi m-am uitat în sus şi am văzut-o pe Susan în fereastra dormitorului părinţilor ei, pe jumătate în penumbră, pe jumătate luminată de veioza de pe noptieră. Se uita în jos la petrecere şi mi-am imaginat că-l priveşte pe Thom, care întindea gâtul căutând pe cineva şi care tocmai fusese întrerupt de cineva ca să bată palma. Mai ştiam şi că următoarele lucruri erau pe cale să se întâmple şi le-am aşteptat nerăbdător să se desfăşoare: uşa dormitorului s-a deschis, Debbie şi Robert au apărut în cameră, apoi Debbie s-a întors şi a închis uşa după ea. Susan s-a dus imediat spre Robert, care se oprise lângă şifonier şi se holba la ea, apoi i-a luat paharul pe jumătate gol din mână, în vreme ce Debbie s-a aşezat pe marginea patului, a scos un pachețel şi a întins o liniuță pe noptieră. Susan stătea mult prea aproape de Robert, i-a spus ceva care i-a învăluit chipul într-o aură de uimire exagerată, la care el s-a arătat teatral pe el însuşi cu degetul de parcă încerca să se apere cu un aer maniacal împotriva lucrului de care-l acuza Susan, oricare ar fi fost ăla. După care a încercat să-i atingă fața lui Susan.

Mi-am întors privirea spre Debbie, dar se aplecase peste noptieră şi n-o vedeam. Susan luase distanță de Robert, cu brațele încrucişate la piept, clătinând din cap scoasă din pepeni. Dar Robert a zis ceva ce a făcut-o să se întoarcă spre el şi să pufnească în râs cât ai bate din palme, fiindcă Robert, presupuneam eu, o dezarmase cumva, apoi m-am uitat spre Debbie, care se îndreptase de spate şi se ştergea la nas, râzând la rândul ei. Apoi l-am văzut pe Robert înaintând spre Susan, atingându-i uşor brațul şi explicând ceva, la care ea i-a răspuns, iar el a încuviințat din cap. Debbie s-a ridicat în picioare, i-a ascultat vorbind, apoi Susan l-a îmbrâncit în joacă pe Robert, iar Debbie a pornit spre uşă cu Susan şi Robert în urma ei, ieşind pe holul de la etaj şi închizând uşa. Asta a fost tot. Nimic altceva nu s-a întâmplat. Robert nu i-a mângâiat obrazul. De sărutat nu s-au sărutat. Şi nimic din cele la care fusesem martor din punctul meu de observație de pe terenul de tenis, ascuns în beznă, nu mi s-au părut să fi

avut acelaşi nivel de intimitate cu replica aceea rostită de Susan: N-ar trebui să bei aia – credeam că n-o să bei deloc. Şi totuşi în acea noapte mi s-a confirmat, privindu-i cum interacţionează în dormitorul soţilor Reynolds, că exista o poveste abia înfiripată între Susan şi Robert.

Nu existase oare un moment când aş fi putut să fiu eu în dormitorul matrimonial al lui Don şi Gayle, cu o vară în urmă, de fapt cu doar câteva luni în urmă, să trag liniuţe cu Debbie Schaffer şi Susan în locul lui Robert Mallory? Şi uite că nu eram. Fusesem înlocuit. Nimic nu mai conta. Nu înseamnă nimic pentru mine. Asta nu înseamnă nimic pentru mine. Mi-am terminat băutura dintr-o înghiţitură – era tare, mi-au dat lacrimile, liniştea m-a cuprins preţ de o clipă, apoi a dispărut. O, Viena. Când m-am uitat din nou în curte, privirea mi-a picat pe Thom Wright, care

se uita zăpăcit în stânga şi-n dreapta. Nu exista decât o singură persoană pe care s-o fi putut căuta aşa: Susan. Iubita lui. Thom s-a ridicat pe vârfuri ca să se uite mai bine de jur-împrejur, dar nici urmă de ea.

M-am întors şi m-am ascuns în întunericul terenului de tenis, unde am tot fumat ţigară de la ţigară, adunând chiştoacele în paharul gol de plastic. îngânam ceva în legea mea şi mă tot plimbam de colo-colo de-a lungul plasei, când mi-am auzit rostit numele peste sunetele îndepărtate ale petrecerii.

— Bret? am auzit din nou şi am ridicat capul.

După trunchiul unuia dintre eucalipţii care mărgineau curtea se distingea o umbră.

— Ce faci aici? a întrebat vocea.

Am simţit că mă dezumflu, dar am tras în piept o gură de aer şi l-am invocat pe participantul tangibil.

— Eşti bine?

Era Debbie. Aveam să aflu mai târziu că mă tot căutase, ba chiar ieşise pe Canon Drive, unde-mi reperase maşina parcată la marginea aleii, verificând mai apoi prin casă ca într-un târziu să presupună că mă separasem de restul grupului şi că stăteam singur pe undeva şi că puteam fi găsit la piscină sau pe terenul de tenis neluminat.

— Mda, n-am nimic. Fumam şi eu o ţigară? am zis şi mi-a ieşit ca o întrebare.

— Ce faci aici? a întrebat iar. Pe întuneric?

— Voiam doar... să iau o pauză, am explicat.

— De la ce? am auzit-o întrebând, rămânând o umbră, o voce doar.

— De la petrecere, am zis pe un ton placid.

— De ce-ai vrea să iei o pauză de la petrecere? a întrebat.

— Că aşa am vrut, am zis cu un soi de sfidare în voce.

— E ceva naşpa cu petrecerea? a întrebat.

Mi s-a părut, în clipa aia, că mă lua intenţionat la pulă şi m-au apucat dracii, dar mi-am dat seama imediat că n-aveam altă opţiune decât să abordez situaţia cu un optimism care-mi lipsea, dar pe care ştiam că-l puteam falsifica. A ieşit din întuneric, acum o puteam vedea. Am întors capul să văd dacă Thom dăduse între timp de Susan, dar era ascuns de perdeaua de aburi care se ridicau din piscină.

— Nu, petrecerea e marfă, am zis zâmbind, răsucindu-mă din nou spre ea. Aţi făcut o treabă superbă. Cine a împodobit copacii? Luminiţele albe. Platourile cu sushi. Piesele de pe casetă...

Am lăsat fraza în aer.

— Nu pare că te distrezi, a zis, după care a continuat: Dar tu niciodată nu te distrezi pe bune.

— Nu-i... adevărat, Debbie, am început să zic. Debbie, eu...

Nu ştiu ce aveam de gând să mărturisesc – nimic privitor la tăticul ei, fireşte că nu, fiindcă cele întâmplate cu Terry n-aveau nimic de-a face cu ea sau cu orice altceva, lucru adevărat şi în privinţa lui Ryan Vaughn şi Matt Kellner. Voiam doar să mă explic într-o manieră vagă, voiam ca Debbie să priceapă într-un fin?l că nu intenţionasem niciodată să-i fac vreun rău – cum nici Ryan Vaughn nu voise să-mi facă rău mie –, că eram la fel de pierdut ca oricare dintre tovarăşii noştri şi asta mă futea grav la creier şi că merita mult mai mult decât acest zombi de şaptesprezece ani care se prefăcea că e altcineva decât el însuşi. Nu-mi puteam găsi cuvintele, dar asta pentru că vedeam, în cazul în

care aş fi recunoscut ceva, un viitor şi mai deznădăjduit decât capcana prezentului. Debbie se apropia din ce în ce mai mult şi părea că prezența mea avea un efect calmant asupra ei: nu părea agitată sau cu creierii praştie şi m-am gândit că trăsese câteva fumuri din cuiele alea pe care părea că şi le treceau cu toții din mână în mână, dar mi-am dat seama că era pur şi simplu calmă încă de dinainte să dea de mine. A cerut o țigară şi i-am întins pachetul de Marlboro, s-a aplecat şi i-am aprins-o. A inhalat, a dat fumul afară. S-a uitat la cerul nopții, încadrat de frunzele verzi şi lucioase ale eucaliptților, apoi dincolo de mine, la petrecerea de pe peluza ticsită cu oameni. Se auzea „Tainted Love" de la Soft Cell – aveam cu toți albumul importat din Regatul Unit – şi m-a întrebat dacă vreau să trag nişte cocaină. Nu voiam. Mi-a pasat țigara, a scos o punguță din buzunarul fustei şi, cu unghia de culoarea perlei a degetului arătător, a tras o grămăjoară pe nas.

— Ce făceați la etaj? am spus fixând-o cu privirea.

— Cine? m-a întrebat tresărind.

— Tu, Susan şi Robert.

— Dar de unde ştii...

S-a uitat spre casă şi şi-a dat seama că din locul ăla puteam vedea în dormitorul lui Don şi Gayle. A avut nevoie de o clipă ca să-şi vină în fire după întrebarea mea.

— Ne spionai? a întrebat luând înapoi țigara.

— Da. Mereu te spionez.

— Nu e foarte drăguț, a zis pe un ton jucăuş. Dar e destul de sexy.

— Ce făceați?

A luat repede o decizie, fiindcă ce minciună mi-ar fi putut spune? Fusesem martorul întregii scene, chiar dacă nu auzisem ce se vorbise.

— Păi, uite, Susan era supărată pe o chestie...

— Ce chestie? am întrerupt-o. De ce era supărată?

M-a privit curioasă şi a tras din țigară.

— Fiindcă Robert a băut – încă bea – prea mult în seara asta. Atâta tot.

— Dar de ce-i pasă lui Susan că Robert bea prea mult? am vrut să ştiu.

— Bun, a început Debbie, se pare că Robert ia nişte... Aici s-a oprit o clipă, ca mai apoi să zică: ...nişte medicamente care s-ar putea să nu se combine bine cu alcoolul.

— Ce medicamente? Pentru ce?

— Chiar... nu ştiu, a zis Debbie.

— Chiar? Nu ştii? Nu ştii ce medicamente ia Robert?

— Dar ce-ți pasă? a întrebat. Ce-ți pasă ție ce medicamente ia Robert? Ce importanță ar putea să aibă pentru tine?

N-am spus nimic, doar am privit-o țintă, iar ea mi-a întâlnit privirea şi ne-am holbat aşa unul la altul.

— Şi...? am lăsat întrebarea să atârne în aer. Ăsta e răspunsul tău?

— încerci să mă întrebi ceva? Dacă da, spune odată. Nu juca cu mine jocul ăsta tâmpit.

— Eu doar întreb care-i faza, am zis cu un aer degajat. Voiam să ştiu de ce a trebuit să-l duci pe Robert la etaj, la Susan. Am făcut o pauză înainte să continui: De ce nu l-a chemat Susan? Iar un moment de respiro. Pentru că e Thom de față?

— N-a „trebuit" să fac nimic, a zis Debbie. Transformi o chestie neimportantă în ceva ce nu există. Nu-i mare lucru.

— Te-am întrebat ceva, am zis şi mi-am aruncat privirea în spate, spre petrecere.

Printr-o spărtură în pelicula de vapori ce se ridicau din piscină l-am zărit pe Thom întinzându-şi în continuare gâtul, rupt de ceea ce se întâmpla în jurul lui, fără să asculte vocile care-l înconjurau – încă n-o găsise pe Susan prin mulțime. Am trecut cu privirea peste întreaga petrecere şi nici pe Robert nu l-am văzut. Erau amândoi în casă, pe undeva, stând, poate, de vorbă, sprijiniți, poate, unul de altul, poate că Susan îl ruga în şoaptă să nu mai bea altă mărgărita, poate că Robert o asigura că n-o să pățească nimic; sărută-mâ, zicea unul dintre ei. începeam să mă înfurii şi nu voiam să-mi vărs nervii pe Debbie, aşa că am zis:

— Să mergem. Apoi, după o pauză, am spus printre dinți: Toată faza asta e a dracului de penală.

— Acum vrei să te întorci la petrecere? a zis oftând, de parcă nu m-ar fi auzit. După ce te-am găsit aici doar pentru mine, vrei să te întorci la petrecere? Dumnezeule, Bret!

— Mda, am spus, ignorând ce insinuase. Mai vreau o mărgărita.

Furia mă consuma, aveam de gând s-o sting cu nişte tequila –

altă opțiune în afară de băut nu era. Debbie a văzut unde stinsesem țigările şi a strivit chiştocul în acelaşi pahar gol. Apoi a păşit spre mine, înainte să apuc să-i întorc spatele, şi m-a sărutat pe gură. Mă aşteptasem la asta. M-am stăpânit cu firea. Dar n-am respins-o – am lăsat-o să mă sărute şi nu mi-a luat decât vreo câteva secunde ca să-i răspund, copleşit brusc de o poftă de sex de zile mari, şi m-am prins că toată seara crescuse în mine, de când îl văzusem pe Ryan stând de vorbă cu Dean McCain şi Tim Price sau dinainte de asta, poate, când îmi venise în minte cât de frumos era Robert Mallory şi cum ținusem mereu la Thom Wright şi, deodată, nici n-ar mai fi contat cine mă sărută pe terenul de tenis cufundat în beznă – mi-aş fi tras-o cu oricine în clipa aia, băiat sau fată, tânăr sau bătrân, frumos sau urât. Debbie a început să murmure, surprinsă fiind de dezlănțuirea mea pasională, perplex când i-am tras capul pe spate, apucându-i fără reținere părul în pumn, iar asta a dezlănțuit ceva în ea şi s-a lăsat imediat în genunchi, ca mai apoi să desfacem împreună fermoarul blugilor ca să-mi scot pula afară, pulsând de durere – mi-am dat seama că nu mai făcusem o labă de câteva zile – şi, când a început să şi-o bage cu dexteritate pe gât, am simțit că un val de uşurare mă învăluie.

Debbie nu se drogase destul ca să-şi piardă îndemânarea şi să mă pună s-o fut pe asfaltul verde – deşi, dacă continua să mi-o sugă, m-aş fi terminat în minutul următor –, aşa că m-a tras şi mai departe, în adâncul întunericului din cealaltă parte a terenului de tenis, unde ne-am trântit pe o saltea gonflabilă, o jucărie pentru piscină, şi nu mi-a venit a crede

cât de tare mi se sculase. Erecția mi se ițea din blugi ca un fel de simbol absurd al fertilității şi pricepeam că ce mă ațâța atât de mult era de fapt furia – ațintită asupra tuturor: asupra lui Robert Mallory, firește, dar şi asupra lui Thom Wright, care-i permisese lui Robert să-i fie prieten în timp ce eu mă îndepărtam, şi asupra lui Susan şi Ryan şi asupra liceului Buckley în general, ba poate că în momentul respectiv se îndrepta şi asupra lui Terry Schaffer, dar cel mai mult furia era ațintită spre mine şi spre inutilitatea pe care o simțeam, sictirit la maximum de scenariile sexuale care-i aveau pe Thom şi Ryan drept protagoniști, dar care n-aveau să devină niciodată realitate, sau de realitatea sexului de care avusesem parte cu Ryan şi Matt şi care n-avea să se mai repete niciodată. Tot ce-mi dăduse speranță în trecut era luat de lângă mine şi asta alimenta furia pe care o îndreptam, pe nedrept, spre Debbie.

Dar ei îi plăcea. Se distra de minune. N-o mai futusem aşa până atunci. întinsă pe saltea, îşi dăduse chiloții jos şi îşi săltase fusta mini – eu doar mi-am tras blugii până la genunchi şi aşa de udă era că a alunecat în ea fără probleme. Nici două minute n-a durat, timp în care ea a terminat de două ori şi eu am continuat s-o fut, forjând cu pula-n ea şi gemând, până am explodat înăuntrul ei şi m-am prăbuşit îndată sleit, gâfâind, cu furia complet dezamorsată în cele din urmă.

— Dumnezeule, a bâiguit ea. De unde-a venit asta? Să-mi bag picioarele.

M-am rostogolit de pe ea, mai să cad de pe saltea, horcăind încă, cu pula tare şi umedă şi uşor îmbățoşată. Parcă ardeam. Nu-mi recăpătasem încă suflul. Inima îmi bătea turbată. Debbie râdea uşurată – chestia asta îi dovedise ceva: eram cu adevărat iubitul ei. O plăceam de-a binelea. O dorisem mult şi în feluri la care nu se aşteptase – futaiul o demonstra. în vreme ce mă ridicam de pe saltea, am auzit „Pulling Mussels”, piesa trupei Squeeze, şi mi-am dat seama că zarva petrecerii se calmase – doar muzica se auzea, nimeni nu mai stătea de vorbă. După care am auzit pe cineva strigând. Era vocea lui Thom Wright, care amuțise zumzetul

mulțimii. M-am îndreptat şovăielnic spre piscină, Debbie a venit după mine în locul în care mă oprisem şi a înjurat deodată când l-a văzut pe Thom aplecându-se spre Susan – nu părea beat criță, ci întărâtat de furie. Ceilalți, restul, tăceau şi se holbau.

— Unde-ai fost? a răcnit Thom. Te-am întrebat unde ai fost.

— Nu mai țipa la mine! a ripostat Susan, țipând la rândul ei.

— Unde-ai fost, Susan?

— Eşti beat. Termină!

— Unde mama dracului ai fost, iubi?

Se făcuse roşu la față, o domina pe Susan cu înălțimea lui, dintr-o postură amenințătoare. Nu-l mai văzusem aşa nervos – nu se pupa deloc cu băiatul cu care crescusem. Jeff Taylor i-a şoptit ceva la ureche, încercând să-l tragă de acolo.

— Am fost în casă, în pana mea! a urlat Susan.

— Cu cine? a urlat Thom. Ce făceai?

— Cu Debbie, idiotul naibii. Dar ce căcat contează?

— Minți! a răcnit Thom. Minți de stingi, în puii mei. De la un timp minți de rupi pământul!

Debbie s-a desprins de lângă mine, a traversat în fugă terenul, a luat-o pe lângă marginea piscinei luminate până a ajuns pe peluză, făcându-şi loc printre petrecăreți. Mi-am tras blugii pe mine şi am înaintat încet, extenuat în urma sexului, târându-mi pantofii fără şiret pe asfalt, până am ajuns la marginea piscinei.

— Thom, opreşte-te! striga Susan. Te porți ca un tâmpit.

— De când te-ai transformat aşa într-o cățea? a țipat Thom. De ce ai ajuns o cățea împuțită?

— Eşti ridicol, a zis Susan.

— Nu sunt deloc ridicol, a urlat Thom.

— Te-ai îmbătat, a ripostat ea. Eşti muci!

— Du-te-n mă-ta! a mugit Thom. Du-te dracului, Susan! Spune-mi, unde naiba ai fost?

— Ce pana mea vrei de la mine? a țipat Susan.

Apoi a apărut Debbie, i-a zis ceva lui Susan şi a tras-o de lângă Thom, care se lupta să scape din mâinile lui Jeff şi

Dominic, apoi am încremenit când l-am văzut pe Robert Mallory cum se îndreaptă spre Thom. Prezența lui Robert a părut să-l relaxeze pentru o clipă, cât Debbie a condus-o pe Susan în casă. Robert l-a despărțit pe Thom de Jeff şi Dominic, apoi s-au îndreptat tuspatru spre piscină, în vreme ce restul petrecăreților le făceau loc. Thom boscorodea, scutura din cap, iar Robert, cu capul varză şi el, îi şoptea ceva la ureche în timp ce traversau peluza. M-am uitat la Debbie, care stătea de vorbă cu Susan în bucătărie, amândouă fiind înconjurate de alte fete – Susan a împins deoparte paharul cu mărgărita pe care i-l întinsese Michelle. Afară, la foc, Robert îl îmbrățişa pe Thom cu aerul unui tovarăş de beție, iar Jeff şi Dominic asumaseră temporar rolul de paznici, ținându-i pe ceilalți la distanță.

„Respectable Street” de la XTC a început să răsune în boxe, iar vocea colectivă a petrecerii s-a înălțat din nou, un pic şovăielnică, mai ales acum când actorii dramei părăsiseră scena. Thom s-a prăvălit pe un şezlong lângă piscină, iar Robert stătea aplecat peste el, şoptindu-i tot felul de chestii în vreme ce Thom aproba din cap, am observat că Robert îl mângâia pe umăr, apoi au intrat în scenă Anthony şi Doug, aducând o tavă cu pahare de mărgărita şi o sticlă întreagă de tequila. De unde stăteam, în bezna de la marginea terenului de tenis, nu auzeam pe nimeni. Aş fi putut să mă ascund până la spartul chefului, dar era ceva insuportabil în felul în care îl atingea Robert pe Thom, în felul în care se apropiase de el, chestie care mă scotea din sărite. Aşa că am intrat repede în scenă, îndreptându-mă spre grupul de băieți întinşi pe şezlongurile de lângă piscină. I-am ignorat pe toți, în afară de Thom şi de Robert, m-am oprit lângă ei şi am întrebat cu o voce găunoasă:

— Totul bine?

Robert a fost cel care a întors capul spre mine şi a zis:

— Mda, totul e bine, Bret.

Numai că nu la el mă uitam. Mă zgâiam la Thom, care a ridicat şi el într-un târziu privirea, zâmbindu-mi trist.

Jeff şi Dominic, Anthony şi Doug s-au oprit din vorbit şi au aşteptat ca Thom să zică ceva.

Thom şi-a cerut scuze şi a început să vorbească incoerent. Era petrecerea lui Susan. Trebuia să se ocupe de musafiri. Thom era cu nervii întinşi la maximum. Exagerase. Probabil că exagerase cu băutura. Trăsese şi o liniuţă. Dar abia dacă auzeam ce spune pentru că Robert stătea extrem de aproape de el şi am început să mă întreb dacă eu stătusem vreodată aşa de aproape de Thom Wright. Mă lăsase oare? îndrăznisem să stau? Li se atingeau coapsele. Thom turuia şi m-am uitat instinctiv la Robert, care acum se uita la mine. Ceva era aiurea – nu încerca să controleze situaţia sau să se prefacă: stătea cu ochii închişi pe jumătate şi era moale, obosit, ameţit. Privea de fapt dincolo de mine şi, când am întors capul, le-am văzut pe Susan şi Debbie traversând peluza de la marginea piscinei. Mi-am întors capul, distras fiind de Robert care se ridicase în picioare şi se trântise pe un scaun de alături, cel mai probabil ca să-i facă loc lui Susan. Apoi Thom a ridicat ochii spre Susan, a întins o mână, iar ea i-a luat-o mecanic într-a ei, s-a ghemuit lângă el şi s-au sărutat cu gingăşie, cerându-şi iertare în şoaptă, şi am simţit că toată lumea se relaxează când Susan s-a aşezat alături de Thom, pe şezlongul eliberat de Robert. Am dat pe gât paharul de mărgărita pe care-l strângeam în mână şi m-am întins după altul.

În noaptea aia, toată lumea s-a făcut muci. În jurul regelui şi reginei clasei a douăsprezecea se formase deja o gaşcă, Bruce Johnson şi Michelle au mai adus de băut, ni s-au alăturat Kyle Colson, David O'Shea şi Ken Kerslake, împreună cu Tracy, Katie şi Rita Lee, iar cocaina a început să circule la liber, în pachetele de plastic. Cineva dăduse un telefon şi se văzuse cu un dealer în

faţa casei de pe Canon, cam pe la miezul nopţii; s-au preparat cocktailuri mai tari, ca să meargă cu coca, am stat cu Debbie pe genunchi – torcea de fericire de la futaiul de dinainte – şi după a treia mărgărita, când m-am îmbătat suficient, am decis să trag şi eu câteva liniuţe, aşa că am păstrat unul dintre pachetelele înmânate de Debbie ca să rămân în starea aia de surescitare – proviziile erau parcă nelimitate. Thom nu mai trăsese decât o liniuţă – atât îi

trebuia –, Susan însă, lungită lângă el pe şezlong, băga câte una la fiecare cinci minute, fumând când şi când dintr-o ţigară cu cuişoare, chestie care ştiam că nu-i plăcea lui Thom – se abţinea să fumeze pe lângă el, dar nu şi în noaptea aia. Robert se tuflise pe un şezlong de lângă; era unul dintre cei care nu prizau cocaină, cică, din cauza „tratamentului" care i se prescrisese, deşi era luat deja de la băutură. Am observat la un moment dat că se făcuse nevăzut cât discutasem puţin, cam fără noimă, cu Jeff şi Tracy. Am tresărit când cineva se apucase să chiuie, ne-a luat ceva să realizăm că zgomotul venea de la Robert, care ieşise grăbit din căbănuţa de lângă piscină şi înainta, împleticindu-se, către perimetrul iluminat al apei. Robert, care renunţase la blugi, şi-a scos tricoul pe cap şi a ajuns la marginea piscinei cu nimic altceva pe el în afară de boxeri. Apoi şi-a lăsat boxerii să cadă, rămânând gol-puşcă – era pentru prima oară când îi vedeam corpul şi, cu toate că l-am zărit preţ de o clipă, am rămas paralizat: era exact cum mi-l imaginasem în fanteziile mele. Bronzat peste tot, cu excepţia coapselor şi a feselor, avea o constituţie similară cu a lui Thom şi Ryan, corpul unui atlet, înalt şi lat în umeri, bine făcut, cu pectorali definiţi şi un şirag de muşchi abdominali coborând spre penisul lung, gros şi roz, cu o tufă de păr şaten la bază. Robert s-a aruncat în piscină ca o ghiulea şi a înotat greoi spre partea mai puţin adâncă a acesteia, unde a urcat împleticit pe trepte şi s-a întors lipa-lipa spre trambulină, ud leoarcă şi gol; mi-am fixat privirea asupra bucilor lui netede şi ferme şi brusc n-am mai putut să respir. A plonjat iar. Thom şi Jeff râdeau, Debbie s-a foit în poala mea, după care a scuipat un „Susan" printre dinţi drept avertisment, dar Susan se ridicase deja şi se uita în direcţia lui Robert cu o expresie preocupată pe chip. Thom şi Jeff s-au oprit din râs când l-au văzut pe Robert în mijlocul piscinei, dând din braţe cu mişcări necontrolate, lovind apa cu mâinile într-un fel de criză de furie spasmodică, cu vălătuci de abur împrejur.

Şi ăla a fost momentul în care toată lumea şi-a dat seama că nu-i de glumă: era ceva în neregulă cu Robert.

Susan a zis în şoaptă:

— Thom, vrei să-l scoți din piscină.

Nu era o întrebare, ci o solicitare urgentă. Thom s-a uitat la ea confuz.

— Fă ceva, Thom, a zis Susan. Scoate-l de acolo. E varză. O să-şi facă rău singur.

Robert dispăruse sub apă şi nu dădea semne c-ar ieşi să ia aer. într-un târziu, Thom a priceput că era o urgență, doar că nu ştia ce anume – era mai mult decât o farsă la beție. S-a ridicat, nesigur pe picioare, şi-a azvârlit pantofii din picioare, şi-a scos cămaşa pe cap şi, cu mişcări rapide, şi-a descheiat blugii şi i-a dat jos. Corpul pe care-l studiasem pe furiş la vestiare în toți acei ani era conturat de muşchi grație antrenamentelor din timpul sezonului de fotbal: era mai delicat şi mai zvelt. A rămas în boxerii de tartan care-i plăceau atât de mult în sezonul ăla, înalți, pe talie şi strâmți, accentuându-i coapsele şi curul. L-am văzut păşind repede spre partea mai puțin adâncă a piscinei, băgându-se în apă, scufun-dându-se şi înotând spre Robert, trăgându-l de pe fund spre suprafață şi, cu toate că-ți dădea impresia că între ei se dădea o luptă, Robert părea pierdut într-o altă lume(chiotele fuseseră înlocuite cu bolboroseli, ceva de neînțeles, Robert tot arunca cu apă spre Thom, care întindea brațul spre el, zâmbind şi încercând să-l liniştească, să-l convingă să-l urmeze afară din piscină. Apoi, Robert s-a dus la fund.

— A pățit ceva? țin minte că a întrebat Jeff.

— Eu i-am spus să nu bea, a zis Susan cu glas domol, uitându-se în apa piscinei. E pe clorpromazină şi încă trei medicamente.

I-am aruncat o privire după ce a murmurat cuvintele astea, ca pentru ea.

Thom a plonjat să-l scoată pe Robert şi l-a adus din nou la suprafață. Doar că Robert se tot lupta cu el, chicotea maniacal şi bătea apa cu mâinile de-ai fi zis că interpretează rolul unui copil furios; curând, Thom a început să-i facă pe plac, să bată apa la fel ca el doar ca să-l convingă să iasă împreună din piscină. Susan s-a uitat la jocul ăsta din ce în ce mai nerăbdătoare, până i s-a luat.

— Dumnezeule, a îngânat, după care şi-a desfăcut fermoarul fustei, şi-a tras bluza Lacoste peste cap şi, cu nimic altceva pe ea în afară de sutien şi chiloți, a pornit iute spre piscină ca să-l ajute pe Thom. Am simțit ceva chircindu-se în mine când mi-a picat fisa că-i păsa suficient de mult de Robert Mallory şi de demența lui cât să se dezbrace în fața tuturor şi să ajute la salvarea acestuia din propria piscină; m-a trecut un fior rece şi am dat peste cap ce mai aveam în pahar. Debbie s-a ridicat din poala mea şi s-a proțăpit lângă şezlong, uitându-se cu încordare spre piscină. Thom l-a scos pe Robert la suprafață cu brațele strânse în jurul lui şi mâinile prinse peste piept. Bicepşii lui Thom erau încordați de la efort, fiindcă Robert continua să izbească apa cu pumnii – trăia o experiență primordială şi voia s-o exprime. Când Thom a văzut-o pe Susan, în sutien şi chiloți, coborând treptele de la capătul mai puțin adânc al piscinei, a icnit un:

— Hai mă, puiule, mă descurc, îmbracă-te la loc.

Susan l-a ignorat şi s-a aventurat în apa călduță, apropiindu-se repede de locul în care Thom îl ținea în brațe pe Robert şi, când a dat cu ochii de Susan, Robert a încetat să se mai zbată, privind-o cu un soi de uluire caracteristică beților, apucându-se să îngaime ceva despre cât de drăguță e, după care s-a uitat la Thom, spunând că arată beton şi că-i un gagiu superb.

— Haide, frățicâ, trebuie să te bagi în pat, a fost răspunsul lui

Thom. Trebuie să te scoatem din piscina asta.

îmi tot sărea în ochi cum se încordau bicepşii lui Thom în încercarea de a-l ține locului, apoi Susan s-a apropiat de Robert, care a încetat pe moment să se mai zbată, încremenind parcă în fața unei astfel de privelişti. A rămas nemişcat, holbându-se la ea, ceea ce i-a îngăduit lui Thom să slăbească strânsoarea, ca mai apoi să-l scoată din piscină împreună cu Susan, în vreme ce el se uita ba la unul, ba la celălalt, bolborosind chestii fără sens. La un moment dat, Robert a încercat s-o sărute pe Susan, dar ea şi-a tras capul într-o parte, apoi s-a întors spre Thom şi a încercat să-l sărute şi pe el, doar că Thom nu s-a ferit îndeajuns de repede

şi a lăsat buzele lui Robert să ia contact cu ale lui, după care a râs, fără să-i pese prea mult.

— Haide, frățică, a zis. Te scoatem noi de-aici.

Robert încerca să-i pupe pe amândoi, sucindu-se de la unul la altul, în vreme ce-l călăuzeau spre treptele care ieşeau din piscină şi, nu peste mult timp, atât Susan, cât şi Thom l-au lăsat să îi sărute pe gură, pe frunte, pe obraji, fiindcă era mai uşor aşa decât să-l ia cu de-a sila pe sus – se relaxase în sfârşit.

Thom râdea în continuare, Susan părea agasată. Sărutul nu emana nimic sexual, pentru că Robert era muci şi nu putea să-i distingă; pentru el erau unul şi acelaşi şi, de vreme ce scopul era ca Robert să fie scos din piscină fără alte încurcături, l-au lăsat să-i pupe de parcă ar fi fost un cățeluş care linge neobosit față după față, căutând în disperarea lui afecțiunea lui Thom sau a lui Susan. (Imaginea gurii lui Robert aflate în repetate rânduri în contact cu gura lui Thom a fost una pe care n-am putut s-o uit tot restul vieții.) Robert, împleticindu-se pe picioare, şi-a pus brațele pe după umerii lui Susan şi ai lui Thom şi a urcat treptele ca să iasă din piscină. A alunecat, trăgându-i după el pe amândoi, făcându-i să se ghemuiască peste corpul lui. Acum zăcea pe spate, gol-puşcă, cu picioarele desfăcute şi genunchii uşor ridicați şi privirea mi-a căzut un pic mai jos de scrotul compact, unde i se vedea despi-cătura feselor. Susan i-a spus lui Thom:

— Adu un prosop.

Iar Thom, buimac de-a binelea:

— Ce? Unde?

— Acolo, sunt, a zis Susan cu asprime în glas, făcând semn cu mâna.

Robert, lățit pe cimentul ud, era în transă, tremurând, rătăcind şi gol puşcă, un copil extenuat.

— Du-l în casă, Thom, a comandat Susan cu glas domol, iar Thom a venit în grabă cu un prosop de plajă, l-a întins peste Robert, apoi s-a aplecat şi l-a săltat uşurel, purtându-l în brațe

peste gazon până în bucătărie. Nu mai era conştient când Thom l-a aşezat pe canapeaua din living.

Susan, rămasă la marginea piscinei, udă leoarcă, cu sutienul şi chiloţii translucizi din cauza apei, cu sânii şi părul pubian la vedere, a pus mâna pe un prosop, l-a înfăşurat în jurul corpului şi a apucat-o în urma lui Thom fără să scoată o vorbă, de parcă i-ar fi fost ruşine de ceea ce se întâmplase. Debbie, Jeff şi Tracy şi-au dat seama că seara ajunsese la final: de la plonjatul lui Robert în piscină până la căratul acestuia în casă trecuseră câteva minute, dar fusese catalizatorul pentru sfârşitul distracţiei. Am pupat-o pe Debbie de rămas-bun, am asigurat-o că sunt suficient de treaz cât să conduc până acasă şi m-am năpustit prin canioane spre locuinţa goală de pe Mulholland, unde am luat două diazepame şi am picat lat. Aveam să aflu după aceea că Thom adormise la Susan în pat, pe Tracy şi Jeff îi luase somnul în camera de oaspeţi, iar Robert îşi petrecuse noaptea pe canapeaua albă din living, înfofolit într-un maldăr de pături întinse de Susan, care rămăsese trează tot restul nopţii împreună cu Debbie, prizând restul de cocaină şi făcând curat prin casă, aruncând din când în când câte un ochi la Robert, care, potrivit lui Debbie următoarea zi, nu se oprise din tremurat, gemând din când în când, pierdut în ceea ce părea a fi un şir nesfârşit de coşmaruri.

17

Dacă ar fi să arăt cu degetul fisura, colapsul, reconfigurarea lumii noastre, aş indica o după-amiază pe plajă, la clubul Jonathan, în octombrie 1981, drept începutul sfârşitului. Adevărata şi secreta poveste legată de ce i se întâmplase lui Matt reprezentase pentru mine pierderea inocenţei, primul pas făcut pe tărâmul maturităţii şi al morţii, şi de atunci nu m-am mai mişcat niciodată prin viaţă fără urmele lăsate de trauma respectivă; totul se schimbase din cauza asta şi chiar mai dureros a fost că am priceput – şi

asta a fost de fapt adevărata, trista pierdere – că nu era nimic de făcut. Asta era viața, asta era moartea, nimănui nu-i păsa până la urmă, eram singuri. Şi astfel, într-un fel, biroul lui Ronald Kellner de pe Haskell Avenue reprezintă punctul de intersecție – totul duce acolo şi totul se duce mai apoi la vale. în ziua aia rece pe care am petrecut-o la club, pe plajă, povestea a prins viteză şi am început să văd cu mai multă limpezime acel ceva care avea să ne circumscrie viețile – cam ce deznodământ ne păştea.

Hotărâserăm să-l ducem pe Robert la clubul de pe plajă la finalul orelor, joi după-amiază, în ziua de dinainte ca Thom să plece în est ca să viziteze universitățile. Când i-am propus cu toții asta lui Robert, miercuri dimineață, a încuviințat bucuros – orice amintire a celor întâmplate sâmbătă noaptea părea să fi fost eradicată până luni dimineața, când am dat cu ochii de el la adunare, în curte, amestecându-se printre colegi şi rânjind. Thom, Susan, Debbie şi cu mine, plus Jeff Taylor şi Tracy Goldman fuseserăm singurii martori când Robert o luase razna la petrecere: ceilalți plecaseră deja şi niciunul dintre noi n-a adus vorba despre asta în clasă; nu ajunsese o poveste, o bârfă care să circule în şoaptă pe la vestiare sau pe la mesele de sub Pavilion în următoarea săptămână, la Buckley. Ne-am ținut gura. Robert nu mai ținea minte nimic – îşi amintea totul până la un punct, n-avea habar de cearta dintre Susan şi Thom sau că după aceea îl condusese pe Thom pe lângă foc până la şezlongul de pe marginea piscinei. Amintirile i se începtoşau într-un punct în care vorbise cu câțiva oameni veniți să-l salute şi, cu toate că ținea minte că Debbie îi pusese mâna pe umăr, nu-şi mai amintea nimic din restul serii. Robert ştia, sau cel puțin aşa spunea, doar că se trezise în jurul orei zece, duminică dimineață, pe canapeaua din living pe care-l plantase Thom Wright, fără să aibă habar unde se află înainte să se ridice în capul oaselor, să se înfăşoare cu un cearşaf şi să le audă pe Susan şi Debbie în bucătărie, treze încă de noaptea trecută. îi povestiseră ce se întâmplase – episodul maniacal, dezbrăcatul, plon-jatul în piscină, datul la fund, bătutul prostesc al apei cu mâinile –, iar, din spusele lui Debbie,

Robert păruse umilit să audă toată istoria şi începuse să plângă cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, după care se ştersese îndată la ochi cu o expresie „surprinzător de insipidă” pe chip (descrierea lui Debbie). Susan îi spusese că n-are de ce să-şi facă griji: nu aveau să spună nimănui. Jeff, Tracy şi Thom încă dormeau la etaj şi doar ei, în afara fetelor, văzuseră episodul din noaptea precedentă – nu menționase, din vreun motiv oarecare, că şi eu fusesem de față. Susan îl asigurase pe Robert că nimeni n-o să zică nimic. Secretul tău e în siguranță cu noi, mi-am imaginat că o aud zicându-i.

Am plecat de la Buckley pe la prânz, luându-ne liber restul după-amiezii – aveam voie să facem asta din când în când, ca elevi în ultimul an, dacă ne puneam cu burta pe carte, pe făcut teme şi proiecte şcolare –, iar Susan şi Thom au luat Corvette-ul, în vreme ce Debbie a venit cu BMW-ul la casa de pe Mulholland ca să-l ia pe participantul tangibil, Robert se ținuse după Debbie în Porsche-ul lui şi, dacă tot se circula uşor după-amiaza devreme, am trecut ca vântul prin pasajul Sepulveda, am ieşit de pe 405 şi am intrat pe autostrada 10. Clubul Jonathan era pe plajă, la un kilometru şi jumătate de locul în care drumul expres Santa Monica se contopea cu Pacific Coast Highway. Calitatea de membru se obținea prin invitație şi, în 1981, clubul fusese acuzat de atâtea ori de discriminare încât plângerile nici nu mai erau înregistrate şi deveniseră un soi de glumă rostită în gura mare: se zicea că toți membrii ar fi fost anti-negri şi anti-evrei (un motiv pentru care Terry Schaffer nu fusese primit), femeile nu aveau voie să devină deveni membri şi, cu toate că eram conştienți de reputația rasistă a clubului, încă nu-i ataşasem o însemnătate profundă sau reală, fiindcă anul 1981 nu ne cerea s-o facem. Să spui că vreunul dintre noi era câtuşi de puțin implicat în politică însemna să duci noțiunea pe tărâmul basmelor: eram adolescenți, aveam în cap sex şi muzică pop, filme şi vedete, pofte trupeşti, năzuințe efemere şi propria inocență indiferentă. Că Ronald Reagan ocupa funcția de preşedinte nu însemna absolut nimic pentru noi – pentru noi era mai mult o glumă absurdă, la fel ca aşa-zisul rasism de la clubul Jonathan, nimic de luat

în serios pentru că era ceva mult prea abstract, însă, bineînțeles, ne şi permiteam să privim totul prin lentila apatiei care ne caracteriza.

Clubul de pe plajă fusese construit în 1927 şi de atunci nu se intervenise asupra arhitecturii originale – lăsa o impresie de construcție grandioasă de modă veche, aproape rococo; când eram copil, totul mi se părea la o scară exagerat de mare, de vreme ce frecventam clubul pe la mijlocul anilor 1970, când devenise tata membru, şi petreceam acolo weekendurile de vară, personalul era tânăr şi sexy, format exclusiv din bărbați care-ți aduceau şezlonguri, prosoape supradimensionate şi oricât de multe umbrele imense turcoaz ar fi avut nevoie grupul tău pe plaja privată. Părinții se întindeau la plajă, citind cel mai recent roman de succes apărut pe piață, în vreme ce copiii înotau în bazinul de dimensiuni olimpice din interior, se jucau pe terenurile de tenis, la mesele de ping-pong şi se bălăceau în marea scânteietoare. Un răsfăț total: pârlit la soare, fără nicio grijă, cu nesfârşite cornete de înghețată luate din restaurant – doar erai membru şi aveai parte de tot ce voiai –, reconstituind cu prietenii scenele celebre din Jaws în apa puțin adâncă a Pacificului, cu Elton John şi Rod Stewart auzindu-se din magne-tofoane şi de la radiouri, cu piscurile din Santa Monica înălțându-se pe fundal şi California încline şerpuind deasupra. Mai erau şi salva-marii peste măsură de atrăgători pe care-i cercetam insistent cu privirea şi vestiarul bărbaților, în care puteai oricând să intri şi să te faci c-a fost o greşeală – tavan înalt, spațiu generos, neschimbat din 1927 – şi să ai parte de priveliştea unor adolescenți mai mari schimbându-se în şi de costumele lor de baie sau făcând duş, îndepărtând nisipul şi apa sărată de pe trupurile lor bronzate, cu muşchi abia conturați.

în joia aia, parcarea clubului era aproape goală, valetul singuratic, cu şapcă şi cămaşă cu însemnele clubului, a ieşit să ne întâmpine şi, cu toate că se nota de obicei marca şi numerele de înmatriculare ale vehiculelor, de data asta n-a făcut-o, ci doar a deschis portierele, iar noi ne-am dat jos din maşini.

— Unde-i toată lumea? a întrebat Thom. Angajatul, un salvamar blond cu accent de Valley, a zis:

— Aaa, păi am avut ceva probleme cu secta aia.

Ne-am adunat în jurul lui, cu sacoşele de plajă pe umăr, şi ne-am holbat la el nedumeriți – parcă eu eram singurul care ştia de existența sectei.

— Călăreții Vieții de Apoi. îi ştiți? a intervenit valetul. în urmă cu două nopți au intrat cu forța în club, au distrus nişte chestii, au luat mâncare din restaurant şi după s-au tot întors, au hărțuit oamenii care ieşeau din parcare, au dat buzna pe plajă şi alte chestii de genul. E o plajă privată şi avem salvamari, dar nu-i pot ține departe pe toți lunaticii ăştia.

Valetul nu ne-a dat tichete de parcare pentru că, mi-am dat seama cu un soi de înfiorare, nu mai erau alte maşini în afară de ale noastre.

— Au dat atacul săptămâna asta prin toată Santa Monica şi prin Venice, a zis valetul. Multe intrări prin efracție. Vandalism.

Animale de companie dispărute.

Thom a scrutat parcarea pustie, cu ochelarii de soare atârnând într-un şnur de gât, şi a îngânat un „Iisuse". La care valetul:

— înțeleg dacă vreți s-o tăiați. Oricum azi a fost cam linişte.

Probabil o să închidem devreme, aşa că...

Vocea i s-a stins. Ne-am uitat unii la alții, apoi Debbie a luat decizia zicând pur şi simplu:

— Deja suntem aici.

I-am reamintit de intrusul cu care dădusem nas în nas în clubul de pe Melrose în urmă cu o lună şi de ce era secta în stare, la care Debbie a fluturat a lehamite din mână.

— Ei, na! Un hipiot tâmpit a zgâriat o fetiță, a zis cu sictir. Pe bune acum!

Răspunsul a făcut-o pe Susan să se întoarcă spre pupitrul de la intrarea în club ca să semneze pentru tot grupul folosind numărul de cont al lui Donald, iar valetul n-a mai

cerut niciun act de identitate ca să-i verifice numele, fiindcă nu părea să mai conteze în ziua respectivă.

Apoi am pornit toți cinci pe treptele care duceau spre pasajul de unde se ajungea la vestiare, în vreme ce o pală rece de vânt înfoia drapelul american de deasupra intrării. Toată lumea tăcea, clubul pustiu îți dădea impresia că funcționează ca o avertizare, ca o piază-rea, ca o prevestire – trebuia să rămânem în gardă şi conversația era o distragere care ne-ar fi putut pune în pericol. Din pricina acestei muțenii mi-am dat seama că ceva se schimbase în vibrația dintre Susan şi Thom de când plecaserăm de la Buckley, cu doar treizeci de minute în urmă. Se crease o distanță nouă – o simțeai în limbajul corporal şi în felul în care se ignorau, parcă voit: ceva se întâmplase cu siguranță pe drum, o fază de care Debbie părea să nu fie conştientă, doar că, cel mai probabil, ştia exact ce se petrece. Robert o urma. Am rămas mai în spate şi m-am uitat cum îşi aruncă ochii peste terenurile de tenis pustii, de obicei pline şi cu lista de rezervări întesată de nume, dar nu şi-n ziua aia. Vântul făcea marchiza de la intrarea principală să se onduleze şi să pocnească zgomotos, trezindu-ne din reverii.

Am apucat-o cu Thom spre vestiarul bărbaților, Robert după noi, cu o geantă mare şi neagră pe umăr; urma să ne dăm jos uniformele şi să ne îmbrăcăm în costume de baie. Nu era nimeni prin preajmă, cu excepția unui manager de la recepție care ne-a dat cheile, dulapurile erau unul lângă altul, impunându-ne nouă, celor trei băieți, un fel de intimitate pe care doi dintre noi nu şi-o doreau. Robert vorbea despre cât de impresionant e clubul şi ne mulțumea că l-am adus, chiar dacă nu era nici țipenie de om, iar Thom mormăia ceva despre faptul că pe plajă avea să fie frig ca naiba şi că în cazul în care ar fi văzut pe vreunul dintre ratații ăia dubioşi din sectă l-ar fi bătut pe nenorocit de s-ar fi căcat pe el. Am început să ne schimbăm unii în fața altora – Thom şi Robert păreau mai puțin ezitanți şi stânjeniți de situație decât mine – şi le-am aruncat priviri piezişe în vreme ce discutam nimicuri şi ne scoteam uniformele de pe noi. Thom s-a întors cu spatele când şi-a dat chiloții jos şi a

îmbrăcat repede costumul de baie, fără să ştie că aveam poftă să-i văd poponeţul neted şi alb ca laptele mai mult decât pula, iar Robert s-a luat după Thom, s-a întors cu spatele şi şi-a tras în jos lenjeria intimă, rămânând gol pentru o clipă; iar albeaţa feselor în contrast cu muşchii bronzaţi ai coapselor presărate cu fire rare şi cafenii de păr mi-a tăiat pe moment respiraţia. Purtam cu toţii slipi polo în culori de ouă de paşte, un model care devenise popular în vara aceea: ai lui Robert erau vişinii, ai mei verde-închis, iar ai lui Thom galbeni-lămâie. Am hotărât să rămânem cu tricourile pe noi fiindcă era frig dar, a zis Thom cu un aer încrezător, să sperăm că putem să le dăm jos după ce ajungem pe plajă. Păi da, să sperăm, mi-am zis. Să sperăm.

După ce-am ieşit să le aşteptăm pe fete, am scrutat întinderea pustie şi m-am înfiorat: păruse aşa cald în Valley de dimineaţă şi la prânz încât mă aşteptasem ca pe plajă să se calce lumea-n picioare şi să ajute la transformarea acelei după-amiezi într-o oportunitate.

— Iisuse, a zis Thom printre dinţi, uitându-se sâcâit la ceas pentru că fetelor le lua aşa mult să se pregătească, apoi după câteva minute au apărut îmbrăcate în bikini şi bluzițe cu nasturi

care le atârnau până la genunchi şi, cât ne-au salutat, nu şi-au scos ochelarii.

— În sfârşit, a mârâit Thom şi a grăbit pasul spre doi angajaţi ai clubului care aşteptau lângă o tarabă plină cu teancuri de prosoape, şezlonguri şi umbrele. Am luat fiecare câte un prosop de plajă, Thom a apucat-o cu paşi grei prin nisip, cei doi angajaţi l-au urmat, unul cu o umbrelă turcoaz solicitată de Susan, celălalt cu cinci şezlonguri. în cele din urmă, Thom s-a hotărât asupra unui loc între club şi apă – mereu prefera locul ăla. Am băgat de seamă, în vreme ce angajaţii înfigeau umbrela în nisip şi desfăceau şezlongurile, că plaja era aproape pustie în ambele direcţii şi că doar nişte siluete îndepărtate se distingeau în distanţa dogorită de soare. O cabină goală de salvamar se afla într-o parte. Dinspre Pacific se ridicase o altă pală rece de vânt.

Ne-am aşezat în şir pe nisip, cu faţa la ocean, şi parcă niciunul dintre noi nu se bucura că era acolo: făcuserăm o greşeală. Thom şi Susan stăteau la un capăt, Robert la mijloc, eu cu Debbie în capătul celălalt. Cineva venise cu un radiocasetofon portabil şi ascultam postul KROQ stând în bătaia soarelui (doar Susan şi Robert căutau umbra) şi, cu toate că cerul era senin – doar un grup mare de nori cumulus plutea la orizont pe deasupra mării întinse –, se tot plângeau de frig. Susan şi Thom nu vorbeau, nici măcar nu luau în seamă prezenţa celorlalţi, având amândoi aceeaşi dispoziţie proastă: Susan rămăsese cu ochelarii de soare pe nas, Thom abia dacă vorbea. Cum mă plimbam de colo-colo pe plajă, gândindu-mă să mă bag puţin în apă, l-am întrebat pe Thom despre călătoria pe care urma s-o facă şi a făcut un gest de lehamite, după care s-a descotorosit de tricou şi s-a dat cu autobron-zant; m-am simţit uşor rănit şi m-am aşezat din nou în fund. Robert era singurul dintre noi care n-avea stare şi se tot ridica: voia să treacă pe la piscina din interior, să înoate un bazin sau două – apoi a dat-o pe caterincă, n-avea nevoie să fie păzit, putea şi fără supravegherea celorlalţi. N-a râs nimeni, dar m-am uitat la el şi am zâmbit politicos.

Thom s-a întins pe spate, cu pectoralii, sfârcurile mici şi cafenii şi abdomenul lucind în bătaia soarelui, şi a luat în mână un exemplar din Sports Illustrated, cu Wayne Gretsky pe copertă. Debbie răsfoia un Interview, din paginile căruia se zgâia la mine un poster pastelat şi supradimensionat cu Diana Ross. Eu aveam un volum de Joan Didion, reciteam primul eseu din The White Album, în vreme ce Susan nu făcea altceva decât să se uite la apa mării prin lentilele ochelarilor de soare Ray-Ban. La KROQ se dădeau în după-amiaza aia doar piese lente: David Bowie cu „ Ashes to Ashes”, „Emoţional Rescue” a celor de la Rolling Stones, un nou single de la Police intitulat „Invisible Sun” şi The Doors cu „Riders on the Storm”. La un moment dat, Thom s-a ridicat zicând:

— E prea frig, în pana mea!

Apoi a întrebat dacă vrem ceva de la cafenea, trăgându-şi tricoul pe el – i se făcuse foame. Susan a murmurat un nu, iar Debbie a decis să-l însoţească. Cât timp au fost plecaţi, Susan şi cu mine n-am scos o vorbă. Robert nu se întorsese. Piesele triste se derulau în continuare. Thom s-a întors cu un sendviş cu pui şi cartofi prăjiţi, iar Debbie i-a întins lui Susan un ceai cu gheaţă, cu toate că nu-i spusese să-i aducă. Mă tot gândeam la Audrey Barbour, fata dispărută din Calabasas, şi, trecând cu privirea peste scaunul gol al lui Robert, m-am întrebat ce mai avea în geanta neagră – am căutat-o cu privirea, dar n-am văzut-o şi am presupus c-o luase cu el când pornise spre piscină. Valurile se înălţau blânde spre ţărm, mi-am coborât ochii în cartea pe care o citeam, am dat peste cuvintele Petale pe o crengărie udă, neagră[3] şi o referire la „The Wichita Lineman” şi la cineva care nu era în stare să treacă peste podul Carquinas cu maşina, apoi m-am pierdut în reverii.

Când într-un târziu am ridicat capul, lumina se schimbase. Am văzut pe cineva apropiindu-se de noi de la distanţă şi m-am temut să nu fie unul dintre sectanţii Călăreţilor Vieţii de Apoi, dar am recunoscut costumul de baie vişiniu. Robert Mallory se plimba pe ţărm fără o ţintă anume, am văzut o siluetă apropiindu-se în cadru, compactă, cu umeri laţi, cineva de sex masculin, poate era un surfer, şi m-am ridicat în capul oaselor, eram curios, după care mi-am dat seama că era Thom Wright. S-au întâlnit şi s-au aşezat pe nisip, privind spre ocean, dezbrăcaţi de la brâu în sus şi scăldaţi în nuanţele portocalii ale razelor soarelui ce stătea să apună, zei greci adolescenţi vorbindu-şi pe plaja din Santa Monica, deşi eram prea departe ca să aud ce-şi spuneau. Mi-a luat o clipă până să-mi dau seama că Susan se uita la ei; singurele sunete din jurul nostru păreau să fie cele ambientale, dar cumva amplificate: valurile mării, DJ-ul de

---

[3] *Ezra Pound, Opere I. Poezii (1908-1920), traducere de Mircea Ivănescu şi Radu Vancu, Editura Humanitas, Bucureşti, 2014, p. 354 (n.t.).*

pe postul KROQ, traficul de pe autostradă, țipetele sfredelitoare ale pescăruşilor, Thom şi Robert stăteau față în față, valurile se opinteau cu spuma lor albă în gleznele lor şi Thom părea să asculte cu luare-aminte la ceea ce-i spunea Robert, încuviința din cap, îl înțelegea, îl asigura că e-n regulă, ca-n faza aia din parcarea de la Buckley, când îl văzusem pe Robert Mallory discutând cu Matt Kellner, în prima zi de şcoală – scena era aceeaşi, doar locul era diferit, şi m-a luat o stare vagă de greață, de parcă aş fi fost asaltat de o premoniție. A fost, poate, singurul moment al după-amiezii în care am observat-o pe Susan cobo-rându-şi ochelarii spre vârful nasului în vreme ce se uita țintă la băieții din depărtare. Thom şi Robert contemplau orizontul, apoi Thom a întins mâna ca să simtă temperatura apei. I-a zis ceva lui Robert şi au râs. M-am uitat la Debbie, dar ea nu era atentă, se lăsase pe spătarul şezlongului, bronzându-se, cu ochii închişi. Susan încă mai avea ochelarii pe nas, urmărind discuția dintre Thom şi Robert, şi i-am simțit teama crescându-i, expandându-se în jurul nostru, dar de ce să-i fi fost frică?

— În fine, a zis Susan cu asprime, ca pentru ea, întorcând capul de la băieții de pe țărm.

La un moment dat, Thom şi Robert s-au îndreptat agale spre locul în care stăteam, apoi Robert a zis că se întoarce în Century City şi ne-am luat rămas-bun cât şi-a săltat geanta pe umăr. Susan părea amorțită până aproape de o stare catatonică şi abia dacă i-a sesizat plecarea. M-am ridicat şi m-am prefăcut că mă întind, dar de fapt voiam să-l văd pe Thom petrecându-l pe Robert până în punctul în care nisipul dădea în asfalt, loc în care s-au îmbrățişat scurt, frățeşte, Robert a dispărut pe uşa vestiarului, Thom s-a întors şi a străbătut plaja, alergând uşor până la noi, apoi a luat exemplarul din Sports Illustrated. Şi n-a mai zis nimeni nimic zece minute, până când, într-un târziu, Susan a sugerat că poate ar fi bine să plecăm – prea frig, era obosită, Thom trebuia să-şi facă bagajul.

— Bagajul e făcut, s-a răstit el fără s-o privească.

Debbie a ezitat, dar a fost de acord cu Susan, chestie care avea întâietate asupra oricărui lucru – fetele câştigau mereu. Mi-am cules rucsacul Gucci de pe jos, am declarat că mă duc să fac un duş rapid, iar Thom mi-a spus că ne vedem la intrare. S-a terminat între Susan şi Thom, mi-a zis, îndepărtându-mă de prietenii care, de-acum, alunecau în trecut. Ceva se întâmplase.-

Managerul nu mai era. I-am zărit pupitrul gol când am intrat în vestiar.

Locul era mult prea mare ca să fie atâta linişte, chiar şi atunci când era pustiu, cel mai mic zgomot îşi împrăştia ecoul peste tot, iar când era plin cu masculi, tineri sau mai în vârstă, gălăgia putea atinge cote asurzitoare. Am auzit vuietul difuz al traficului de final de după-amiază venind dinspre autostradă, însă zgomotul apei picurând în cabinele de duş domina pe fundal – dar cine făcuse duş? m-am întrebat. Doar nu mai era nimeni pe acolo,

nu-i aşa?

— Robert? am zis cu reținere.

Niciun răspuns. Am trecut pe lângă un şir de dulăpioare şi am ajuns în spațiul deschis, cu gresie albastră, al băilor, cu paisprezece capete de duş aliniate la comun, iar faptul că acolo era gol sugera că nici la vestiare nu mai era nimeni. Plănuisem să fac un duş fiindcă era frig, fiindcă voiam să mă curăț de sare şi nisip – pur şi simplu m-ar fi încălzit –, dar în loc de asta m-am îndreptat spre dulapul meu, observând că al lui Robert era deschis şi gol, şi mi-am îndesat uniforma în rucsacul Gucci, după care am auzit pe cineva trăgând apa la toaletă şi m-a mirat că mai era totuşi lume în vestiar – crezusem c-o să fiu singur. Am aşteptat să se audă şi alte sunete, dar nu se mai auzea decât picurul răsunător venind dinspre duşuri.

— Robert? am întrebat iar.

Am pornit cu paşi mărunți prin incintă, care era de obicei luminată de becuri fluorescente, dar fiindcă pe-acolo nu fusese nimeni pe parcursul zilei, majoritatea erau stinse şi doar lumina care se strecura de afară prin geamurile poziționate sub tavanul înalt lăsa să se întrevadă câte ceva.

Vestiarul era mai mereu plin cu fii, fraţi şi taţi, bărbaţi de toate vârstele, şi niciodată nu mai văzusem locul pustiu, nici pe departe, apoi uşa unei cabine s-a dat de perete şi cineva a tras apa din nou, moment în care am sărit ca ars, cuprins de groază. Ecoul picăturilor de apă, venit dinspre duşuri, era singurul lucru pe care-l auzeam. Am tras puternic aer în piept ca să mă calmez, am dat colţul şi am mers până-n capătul şirului de douăzeci de cabine de toaletă aliniate pe o singură latură, cu uşile albastre majoritatea închise. Am ezitat înainte să mă îndrept spre una dintre cabinele a cărei uşă era deschisă de tot, dar mi-am depăşit reticenţa, am hotărât să nu fiu fraier şi să verific dacă mai era cineva acolo. Un hipiot tâmpit a zgâriat o fetiţă. Pe bune acum!

— Robert? am întrebat din nou, fără să primesc niciun răspuns.

M-am dat mai aproape şi, fiindcă uşa era deschisă, puteam să văd un licăr de lumină venind din cabină, apoi, când m-am răsucit cu faţa spre intrarea în buda respectivă, am zărit o lumânărică pâlpâind pe capacul închis al veceului – era albă, se topea rapid şi fusese amplasată fix pe mijloc. Eram confuz, dar lucrurile au început să se limpezească de la sine.

Pe peretele de deasupra vasului de toaletă era un desen pe care nu l-am putut desluşi în lumina aia slabă. M-am uitat împrejur, în caz că mă pândea cineva, am intrat în cabină – era o linişte de mormânt – şi mi-am dat seama ce reprezenta, de fapt, desenul: o pentagramă mâzgălită cu un lichid roşu, care se scurgea pe perete; părea a fi sânge. Apoi am înmărmurit când am văzut un pescăruş mort, zdrobit şi înghesuit într-un colţ, contorsionat, mutilat, cu penele albe pătate de sângele roşu şi vineţiu, gâtul sucit, ciocul galben căscat şi încremenit într-un ţipăt mut. Un sectant intrase în vestiarul clubului Jonathan cât noi eram acolo; m-a izbit un soi de mânie amestecată cu o subită şi foarte reală frică: sângele cu care desenase pentagrama era al pescăruşului, iar lumânarea ar fi trebuit să aibă şi ea o noimă. Am dat cu sandalele de ceva tare, am călcat pe un obiect dur lângă vasul de toaletă. Am crezut că era o mortăciune, un alt

animal, încă un sacrificiu, dar atunci când am ridicat talpa şi m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că era o mască. Şi nu m-am putut abține: mi-am întins brațul s-o culeg de pe jos. Era păroasă, avea un soi de blană pe ea şi, când am ridicat-o la lumina lumânării, am dat nas în nas cu ceva ce aducea, cred eu, a vârcolac, o mască ieftină de Halloween, ceva ce-ar fi purtat un copil, stropită cu picături mărunte de sânge de pescăruş.

Am simțit că m-am murdărit pe mâini – botul, colții, ochii de lup mijiți de parcă stătea să mârâie – când am trecut cu degetul peste sfoara care înconjoară capul când ții masca pe față. M-am holbat la mască întrebându-mă la ce folosise, ce rost avea, cum se lega de credințele sectei. Ştiam că masca de vârcolac fusese plasată acolo cu o intenție anume – trebuia să completeze semnificația tabloului, să pună în valoare pentagrama picurătoare şi pescăruşul mort –, dar nu ştiam ce-ar fi trebuit să-i adauge scenei de față. Ştiam că era un soi de avertisment şi atât. Apoi mi s-a aprins beculețul: poate că Robert Mallory făcuse treaba asta.

în momentul ăla am împietrit. Cineva m-a atins pe umăr. Am răcnit şi m-am răsucit pe călcâie.

Era Thom; atât de surprins de reacția mea că l-a buşit râsul. Am dus o mână la piept şi m-am lăsat moale pe uşa budei, strângând în mână masca de vârcolac.

— Dă-o-n mă-sa, Thom, am zis.

Thom a privit masca şi s-a aplecat în interiorul cabinei, uitându-se dincolo de mine, cu ochii zburând de la pentagramă la pescăruş.

— Iisuse, au intrat aici cât eram pe plajă? a întrebat nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

M-am rezumat la a încuviința din cap, încercând să-mi controlez respirația. Atunci a observat ceva şi s-a uitat la mine, de parcă eu aş fi fost de vină.

— Nu-i decât o sectă tâmpită, a zis.

— Ştiu, am îngăimat.

— De ce tremuri aşa? a întrebat în timp ce mă îndepărtam de el.

— Hai să ieşim de aici, am zis.

In parcarea goală, i-am povestit valetului ce găsisem în baia bărbaților şi a primit vestea cu o nonşalanță care m-a tulburat.

— Mda.au mai făcut şi rahaturi d-astea, a confirmat. Sacrificii de animale şi alte căcaturi. O să văd dacă pot să intervină cei de la firma de pază.

După care a plecat să-i aducă maşina lui Debbie. Cât Thom s-a căutat în portofel ca să-i lase valetului bacşiş, Susan a reacționat în sfârşit la semnalele universului. Şi-a dat jos ochelarii, s-a uitat lung la mine şi la Thom şi a întrebat:

— Sunteți în regulă?

A făcut-o însă cu o amorțeală ce transforma întrebarea în ceva de-a dreptul inutil şi, pentru prima oară, m-am prins că Thom sesizase într-un final amorțirea asta a ei şi că nu-i pica bine deloc – ba chiar a părut, în acea după-amiază rece petrecută pe plaja clubului, oripilat de-a binelea. însă doar s-a uitat prelung la ea, cu ochii lui verzi goliți de obişnuitul aer prietenos, cu dinții încleştați într-o concentrare rigidă. Dar atitudinea asta devenise o poză – pe care a dat-o imediat la o parte prefăcându-se uşurat, zâmbind, atingându-i uşor obrazul cu degetele şi zicând pe un ton liniştitor:

— Da, iubi, normal că suntem în regulă.

Tot în seara aia, mai târziu, Thom m-a sunat când eram în casa pustie de pe Mulholland ca să întrebe dacă-l pot duce cu maşina la aeroport, în dimineața următoare.

18

Am fost aşa surprins de rugămintea lui Thom de a-l duce la aeroport că n-am avut niciun moment de contemplare în care să ezit sau să folosesc şcoala drept pretext ca să-i spun că nu vreau să-l duc – am zis da, cu toate că aveam să mă întreb mai târziu de ce nu-l ducea la aeroport mama lui sau Susan. în noaptea aia, Thom mă sunase acasă, pe Mulholland, şi am schimbat câteva replici scurte despre cele

întâmplate la clubul de pe plajă înainte să întrebe dacă-l pot duce la aeroport şi, după ce am fost de acord, mi-a zis să-l iau de acasă pe la zece – zborul era la prânz – şi că ne vedem în dimineaţa următoare. Atâta tot. Condusul până la aeroportul LAX nu era mare bătaie de cap în 1981 şi n-aveam să pierd nimic important la orele de dimineaţă de la Buckley, plus că oricum aş fi făcut tot ce mi-ar fi cerut Thom. îmi doream să fiu în preajma lui, să-i fiu de folos, să-i fiu slugă, şi am acceptat bucuros oferta de a-l conduce la aeroport. Sună cumva absurd şi adolescentin dar, în timp ce mergeam spre casa lui Laurie Wright din North Hillcrest Drive, situată între Sunset şi Elevado Street din Beverly Hills, ca să-l iau pe Thom la zece dimineaţa, în acea zi de vineri, şi să-l ajut să prindă avionul American Airlines care avea să decoleze la ora douăsprezece, m-am simţit special că mie îmi ceruse asta. Lionel îi luase bilet la clasa întâi pentru un zbor direct spre New York, chestie pe care Thom o respinsese iniţial pe motiv că era excesivă, un pic disperată şi duhnind de la o poştă a vinovăţie – şi declarase că la clasa economică ar fi fost numai bine, doar că Lionel insistase şi ştiam că Thom ar fi fost încântat oricum, clasa întâi nu însemna mare lucru pentru el sau aşa îmi închipuiam eu în fantezia strălucitoare care-l avea drept protagonist şi care urma să-şi mai piardă din luciu în dimineaţa aia.

Era, în multe privinţe, o excursie fără rost, fiindcă Thom ştia c-o să meargă la UCLA, dar măcar aşa putea să petreacă ceva timp cu tatăl lui – Thom fiind cam singurul dintre cunoscuţii mei care era apropiat de tatăl lui într-un fel aproape frăţesc. Ştiam că suferise atunci când Lionel se mutase în New York, pe parcursul separării de Laurie, dar toată lumea înţelegea de ce-o făcuse: o oportunitate financiară mult prea promiţătoare ca să fie ignorată, iar Lionel avea nevoie de bani, ţinând seama de cât de costisitor era divorţul. Thom îndura turbulenţele vieţii de familie cu stoicism, refuzând să se lase afectat de situaţie într-atât cât să-l abată de la şcoală sau de la sport şi, în mod crucial, despărţirea şi divorţul care au urmat îi intensificaseră lui Thom ambiţia, făcându-l să tindă spre un anumit tip de

excelență, oferindu-i în acelaşi timp o nouă cunoaştere a lumii – aflase ceva îngrozitor despre adulți şi căsnicie şi trăia cu asta. Mutarea la New York a lui Lionel îl apropiase totodată de Susan şi mă apropiase şi pe mine de el mai mult decât înainte. Admiram totul la el şi, în ciuda frumuseții sale fizice, cel mai mult îi iubeam atitudinea, felul în care arăta că-i pasă şi faptul că reuşea să dădea mereu o notă pozitivă ori-cărei situații cu potențial negativ: ai căzut, te ridici; numai ratații se dau loviți; nu fi fraier.

Dar asta se obținea uşor când erai tânăr şi-l aveai pe vino-ncoa, mai ales că, scoțând abandonul lui Lionel din ecuație, Thom nu se confruntase cu alte greutăți – era, transpus în limbajul zilelor noastre, ca noi toți, un mascul alb şi privilegiat, un rege al sistemului, doar că el nu-ți scotea ochii cu asta ca Jeff Taylor sau Anfhony Matthews, care se lăudau cu libertatea lor umflându-se-n pene pe lângă piscină ori scoțându-şi ostentativ maşinile Camaro din parcarea magazinului Fred Segal, atitudine de fac-ce-vrea-muşchii-mei pe care o admiram, mai ales ca scriitor, la fel cum mai admiram şi personajele marginale ca Mart Kellner sau oamenii populari şi cu secrete ca Ryan Vaughn, dar toate astea păleau şi lăsau impresia că sunt simple aberații, nişte chestii lipsite de autenticitate în comparație cu amabilitatea sinceră a lui Thom

Wright, pe care putea mult mai uşor să le-o ofere celorlalți datorită fizicului său şi faptului că era bogat.

Când l-am luat de acasă, era îmbrăcat pentru o vreme mai rece: pantaloni de catifea, vestă polo cu romburi bleumarin şi un sacou de stofă groasă. Laurie Wright, într-o rochie roz, şi-a îmbrățişat fiul în pragul vilei albe cu etaj, în stil colonial, apoi Thom a străbătut cărarea pietruită care despărțea peluza în două, trăgând după el un troler Samsonite mare şi ducând o geantă de voiaj pe umăr, cu ochelari de soare la ochi, părul încă un pic umed după duş şi proaspăt bărbierit. Laurie a făcut din mână spre maşină şi i-am răspuns la salut, oprind radioul. Misterul care plutise în aer cât făcusem drumul din Mulholland spre Beverly Hills era următorul: de ce nu-l ducea Susan Reynolds la aeroport? De ce nu se

întâmpla asta în derularea firului narativ? M-am întrebat asta când îi deschideam lui Thom portbagajul, iar el îşi punea trolerul înăuntru. Curând, prezența lui a şters orice întrebare care-mi bântuia prin minte, fiindcă se aşezase lângă mine, în Mercedesul 450SL: era el în carne şi oase, îi simțeam mirosul de şampon şi deodorant şi de săpun, chiar şi o adiere uşoară de Aramis, parfumul său preferat – toate lucrurile astea contau mai mult. Nu ne grăbeam: în 1981, Thom n-avea altceva de făcut decât să-şi pună trolerul la bagaje şi să pornească agale spre poarta de îmbarcare după ce-l lăsam lângă bordură, în aeroportul aproape pustiu în mijlocul zilei, cu câteva minute înainte ca avionul să decoleze – nu existau controale de securitate, pe atunci te puteai plimba pe oriunde aveai chef, deseori avioanele erau ocupate doar pe jumătate. Eram învățat cu prezența lui Thom, de vreme ce-l cunoşteam din 1976, şi ori de câte ori eram singur cu el – mergând cu maşina pe undeva, aşezați unul lângă altul într-o sală de cinema, stând cu genunchii lipiți de ai lui la masa de prânz, arătându-mi ceva în caiet, îmbrăcat cu nişte pantaloni scurți şi strâmți sau oprit lângă mine în vestiar – eram distras de un fior erotic, numai că unul înăbuşut şi îndepărtat, fiindcă nu-i puteam da curs în niciun fel. Cum ar fi reacționat dacă mi-aş fi lăsat palma uşor pe coapsa lui în timp ce mergeam cu maşina pe Westwood, într-o zi de sâmbătă? Cum ar fi reacționat dacă m-aş fi aplecat spre el şi l-aş fi sărutat pur şi simplu când stăteam unul lângă altul în sala de cinema?

Thom s-a apucat să butoneze radioul şi s-a oprit pe postul KROQ – Depeche Mode cânta „Just Can't Get Enough” – iar eu am pornit spre Hillcrest.

— Cum îți merge, moşule? m-a întrebat.

— Binişor, frate! Mă descurc.

— Da? Eram aşa, un pic îngrijorat din cauza ta.

— Chiar? am tresărit. Când? Apoi am realizat la ce se referea, dar nu i-am spus. Aşa. Pe bune?

— Toate trec aşa de repede, a zis dându-şi scaunul pe spate ca să-şi facă loc pentru picioare. Apoi a scormonit prin

geanta de piele: am zărit un walkman şi o carte groasă, Apocalipsa.

— Ştiu, n-am mai fost la cinema şi nici cu tine n-am mai ars-o de-o grămadă de timp, am zis. Doar noi doi!

— Ştiu, ştiu! a zis. E o nebunie. Dar eşti în regulă?

— Mda, am zis şi m-am oprit o clipă. Dar de ce mă întrebi? am spus, ştiind prea bine motivul. N-am nimic.

— M-am gândit, aşa, la ce s-a întâmplat cu Matt şi ştiu că voi doi aţi fost mai apropiaţi decât mi-am dat seama..., a spus fără vreun aer misterios sau mustrător. Nu cred că l-am cunoscut pe gagiu mai deloc... dar îmi pare rău că ai pierdut un prieten. S-a oprit o clipă, apoi a continuat: De ce nu mi-ai zis niciodată că eraţi apropiaţi?

— Păi ce să-ţi spun? Era ceva de spus? Am făcut o pauză, iar apoi: Uneori îmi petreceam timpul cu el, am zis punând frână la semafor, pe Santa Monica. Cumpăram iarbă de la el.

— Credeam că nu bagi iarbă. Şi chiar dacă ai băga, mă gândeam că-ţi iei de la Jeff.

— Nu cred c-aveai de unde să ştii, am zis ridicând din umeri. Cumpăram de la amândoi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat într-un târziu. Ştii ceva?

— Presupun că avea nişte probleme cu drogurile şi ăăă... Busc, mi-am pierdut concentrarea pentru că viram pe bulevard şi mă gândeam la Matt în acelaşi timp. A fost un accident, am zis

sperând că asta o să pună capăt conversaţiei, aşteptând să treacă şirul de maşini. O chestie dubioasă şi atât.

— Fir-ar! a zis cu glas domol. Ce nebunie!

— Chiar aşa! Ştiu! E de căcat!

Am apucat-o pe Santa Monica, prinzând verde la toate sema-foarele până am ajuns la Rodeo, iar Thom a zis, întorcând capul spre mine:

— Mi-a fost dor de tine, frate!

Doar Thom ar fi putut să spună aşa ceva fără să pară o replică artificială şi penală, m-am simţit mişcat, m-am întors spre el şi i-am zâmbit.

— Mda, ştiu! Hai să mai facem chestii împreună după ce te întorci.

— Clar, a zis Thom.

Intraserăm pe Wilshire Boulevard, ascultând muzică – New Order, The Cure –, când l-am întrebat dacă abia aşteaptă călătoria, dornic să-i descifrez starea, spaţiul în care plutea emoţional; tot ce ţinea de el era interesant pentru mine. A oftat, încercând să formuleze cel mai bun răspuns la întrebarea mea şi fără să mintă.

— O fac pentru tata, a recunoscut în cele din urmă.

— Aşa? Ştiam asta, cumva.

— Adică... o să merg la UCLA, a completat Thom. Şi el ştie asta. Şi locurile pe care o să le vedem? Aş putea intra oriunde, dar nu vreau să plec din L.A., gen, nu ştiu ce-i în capul lui tata, e cam trist – vreau să-mi petrec timpul cu el, dar mai degrabă aş sta o săptămână în New York.

Şi-a aruncat privirea pe geam, spre Beverly Hills-ul care părea să zboare pe lângă noi.

— Dar o să fiu bine, a zis pe un ton liniştitor, de parcă aş fi avut nevoie să mă aline cumva.

— Ştiu. Lionel e mişto.

— Mda, a zis oftând. Am un tată mişto.

— Mama ta se mai vede cu tipul ăla? am întrebat doar ca să întreţin conversaţia, doar ca să-i aud vocea.

— Cine? a întrebat surprins. David?

— Da, aşa cred. Tipul de la banchet.

— David, a zis un pic absent. Nu ştiu cât e de serios. Pare de treabă. Şi vreau să fie fericită. A trecut printr-o pasă proastă. S-a oprit, completând după o clipă: în ultimii zece ani.

M-a umflat râsul. A râs şi el. Thom voia ca toţi să fie fericiţi, toţi meritau tot ce e mai bun, viaţa nu era corectă şi trebuia să le tragi singur de urechi în sus, să pui umărul la treabă ca să fii fericit. Suferise – despărţirea părinţilor lui, abandonul tatălui, divorţul care se tot prelungea – şi ieşise de cealaltă parte mai puternic şi nevătămat, de ce nu făcuse şi Laurie la fel? Thom s-a întors spre mine.

— Ştii ce? îşi face viaţa un chin. Dar aşa a făcut mereu. Deci...

aş vrea s-o ştiu fericită, dar nu ştiu dacă e capabilă de asta.

N-aveam nimic de adăugat: nu era nimic de reparat, problema ora prea mare ca să-i pot oferi vreun sfat, eram conştient de nefericirea lui Laurie Wright de mult timp, Thom îşi construise un mecanism de apărare ca să facă faţă. Parcurgeam Wilshire şerpuind prin coridorul cu blocuri de locuit, îndreptându-ne spre 405, când Thom m-a întrebat ceva, dând în acelaşi timp radioul mai încet, reducând la tăcere o piesă de la Human League.

— Îmi faci o favoare?

— Sigur, moşule, am răspuns la foc automat. Ce?

S-a pus picior peste picior, foindu-se pe scaun, încercând să se facă comod.

— Poţi să stai cu ochii pe Susan... ăăă cât sunt plecat?

Am îngheţat pe loc – de parcă cineva ar fi apăsat pe un buton –, dar am izbutit să întreb pe un ton firesc şi limpede:

— Să stau cu ochii pe ea? Ce presupune asta mai exact?

Poate că voisem cândva să execut orice sarcină mi-ar fi încredinţat

Thom Wright, dar mi-am dat seama în clipa aceea, când treceam prin Westwood spre autostradă, că lucrurile nu mai stăteau aşa. în solicitarea lui se înţelegea ceva, o lipsă de încredere, o perversitate. Voia să fiu agentul lui secret, să mă asigur că iubita lui e cuminte – ori cel puţin aşa a sunat cererea lui în habitaclul Mercedesului. Rugămintea lui lăsa impresia de slăbiciune, părea ceva copilăresc – o chestie pe care ar fi cerut-o un fraier, nu Thom. Ziua se făcea praf, doar că încetul cu încetul; discret. În momentul ăla am început să mă uit la Thom Wright din alt unghi. Eram uimit şi dezamăgit.

— Stai şi tu prin zonă, fa, nu ştiu, un efort, încearcă să petreci mai mult timp cu ea.

Thom s-a oprit, nu foarte sigur dacă ar fi trebuit să admită sau nu ce voia să-mi spună, să-mi explice astfel sensul rugăminţii lui.

— Nu ştiu exact prin ce trece... dar na, dacă ai vrea s-o supraveghezi o ţâră... Ieşiţi la film. Chestii d-astea.

Am tăcut, m-am uitat lung pe geam, chibzuind la ce-mi spusese Thom şi la cum ar fi trebuit să reacţionez. Participantul tangibil şi-a făcut brusc apariţia cu o idee despre ce ar fi putut să zică, doar că Bret avea altceva în minte.

— Adică s-o spionez. Tu vrei să-ţi spionez gagica.

— Nu, a zis pufnind în râs. Nu vreau să-mi spionezi gagica.

— Pentru ce-ţi faci griji? am întrebat.

— Pentru nimic, a zis, cu toate că nu părea convins.

— Pe bune? Nu-ţi faci griji pentru nimic?

A oftat.

— Bret, tu fă ce faci de obicei – în fine, doar stai cu ochii pe ea, a spus cu ceva frustrare în glas. E tot ce-ţi cer.

— Asta fac de obicei?

Thom mă ţâra într-o chestie cu care nu voiam să am de-a face – totul părea atins de trădare, lipsă de încredere, suspiciune şi toate fazele pe care eu nu le ştiam, dar alţii da: secrete şoptite, iubita care-şi dorea alt tip, iubita care devenise apatică şi voia s-o rupă, adevăratele motive pentru care unui coleg de clasă i s-a prescris clorpromazină şi petrecuse şase luni într-o instituţie psihiatrică de lângă Jacksonville. Thom a tăcut, gândindu-se la ceva, apoi a întrebat:

— Tu, cumva... S-a răzgândit: A, lasă. Nu-i nimic.

— Ce? am zis – devenisem rece ca gheaţa, mă oţeleam, strângeam atât de tare volanul încât mi se albiseră încheieturile degetelor, întreabă-mă.

— Ce părerea ai despre Robert? Adică... după două luni printre noi. Ţi s-au schimbat... sentimentele în privinţa lui? Acum... îţi place de el?

Întrebase asta într-o manieră care nu-l caracteriza, cu o poticneală pe care n-o mai auzisem la el. Mi s-a părut deodată ca un test pe care trebuia să-l trec şi-am început să răspund ca participantul tangibil, însă adevăratul Bret îi tot punea beţe-n roate, argumentând: De ce e musai să ascunzi ce simţi despre Robert Mallory? Dă-o pe faţă – doar îl cunoşti de aproape şase ani – şi spune-i ce gândeşti pe bune. Nu fi

pămpălău. Numai că nu asta s-a întâmplat: fiindcă ce-i puteam spune? Că, în opinia mea, Robert Mallory era legat cumva de moartea lui Matt Kellner? Că-l credeam responsabil pentru halucinogene, sângele de pe rucsac şi condusul până în Crystal Cove şi că Matt rămăsese probabil într-o casă din Benedict Canyon în acea săptămână, cu creierii sparţi de droguri, în vreme ce Robert venise la liceu, jucându-şi rolul, pre-făcându-se că nimic nu se întâmpla, în timp ce un băiat îşi pierdea minţile încuiat într-o cameră de la etajul casei ăleia, înconjurat de lumânări aprinse ritualic?

— Ăă... hmm, da! am zis bâlbâindu-mă, participantul tangibil se îndepărta facându-mi cu mâna, în vreme ce ploaia îl ştergea din cadru; trebuia să-l aduc înapoi, să fiu în stare să continui

discuţia. Mda, aşa cred. Apoi m-am poticnit. Nu-l prea cunosc, Thom. Iar m-am oprit. E evident că are anumite... probleme. E pe pastile, a stat ceva în, ăăă, locul ăla din Jacksonville. Sper să

se facă bine... dar ce s-a întâmplat la cheful lui Susan a fost, totuşi, o nebunie curată, în puii mei.

M-am văzut nevoit să mă opresc înainte să mă ambalez şi să torn o litanie cu chestii care mi se păreau mie aiurea la Robert Mallory.

— De ce mă întrebi asta? am încercat să-mi camuflez neliniştea şi iritarea cu o voce domoală, aproape rugătoare.

Thom a tăcut ceva vreme, timp în care am intrat pe 405 şi m-am alăturat traficului uşor, de dinainte de prânz, în direcţia aeroportului.

— Nu ştiu, a zis în cele din urmă. Tu crezi că-i un tip fain?

— Un tip fain? Ce mai înseamnă şi asta?

— Bret, m-a avertizat Thom, crezi că-i un tip fain?

— O să-i spui ce zic? l-am întrebat fără să mă pot abţine.

M-a privit, i-a scăpat un „Ce?” perplex, după care i s-a aprins un beculeţ şi a zis:

— Nu, nu, sigur că nu. Nu am de gând să-i spun nimic. Poţi să fii sincer cu mine, frate! S-a oprit, preocupat de ceva, şi a continuat cu un soi de îngrijorare în glas: Sper că aşa eşti întotdeauna.

— Un tip fain? Poate.

Mi-era o silă imensă de conversația aia. Era ultima chestie pe care m-aș fi așteptat s-o întrebe și deja îmi făcuse dispoziția terci.

— Tu crezi? am întrebat provocându-l, dar rămânând în același

timp evaziv. Crezi că Robert e un tip fain?

Am observat că-și întorsese capul spre mine, măsurându-mă din priviri, fiindcă eram gata să formulez un răspuns și să-i explic din punctul meu de vedere cine era Robert Mallory cu adevărat, concentrându-mă totodată la banda pe care goneam.

— Nu-mi dau seama, a zis Thom, de-ai fi zis că ceva l-ar fi pus în sfârșit în încurcătură – o intrigă pe care nu izbutea s-o descâlcească. E ciudată treaba.

Am tras aer în piept, pretinzând că fac pe prostul.

— Ce înseamnă asta? am întrebat. Nu-ți dai seama? De ce anume nu-ți dai seama?

— Adică, uneori mi se pare că am de-a face cu o persoană..., a început Thom, și după aia simt că am de-a face cu... un actor, a zis scuturând din cap. Nu știu cum s-o spun, dar pare că se preface că e altcineva...

— Nu, am zis în vreme ce ușurarea începea să inunde răceala și groaza care mă cuprinseseră mai devreme. Uneori și mie îmi lasă impresia asta.

— Așa? a zis cu o voce plină de speranță, apoi, după ce s-a gândit o clipă, a admis în pripă: Adică... știu că nu-l placi. Știu că probabil nu ți-ai schimbat impresia despre el. Nici nu știu ce mi-a venit să întreb. îmi pare rău.

— Despre ce ați vorbit pe plajă? Ieri.

Acum se uita și el prin parbriz – împărțeam aceeași priveliște.

— Ei, a început Thom, mi-a zis că e foarte recunoscător că și-a făcut prieteni.

S-a oprit, apoi, pe un ton nesigur, a reluat:

— Și apoi... a început să-mi spună cum... crede că e urmărit și...

— E urmărit? am întrebat, gândindu-mă pe loc la mine, dar fiind conştient că nu la asta se referise Robert când discutase cu Thom.

— Mda, cică ține de ceva timp, cică îl urmăreşte – astea sunt cuvintele lui – „un dubios", şi s-a tot ținut după el de când a ajuns prima oară în LA., cam cu un an în urmă. îl pândeşte uneori. S-a oprit o clipă, apoi a continuat: Asta îmi zicea pe plajă şi atunci mi-am dat seama că încă e, nu ştiu cum, un pic razna?

I-a ieşit ca o întrebare la care voia să-i răspund cu un glas liniştitor de care nu dispuneam şi pace, Nu, nu e. Hai acum, frate, e tovarăşul nostru, nu e razna, s-a vindecat.

— Un... dubios? am întrebat în schimb. Ce înseamnă asta? A zis cine e?

— Mda, unul care-l pândeşte, aşa a zis, îl pândeşte şi nu ştie cine e, a zis Thom. Şi n-am ştiut ce să-i răspund. Ştii şi tu, tocmai pentru c-a fost la...

S-a uitat la mine şi a încercat să înlăture întunecimea care se instalase în conversație.

— ...la secția păsărele.

— Vrei să spui la centrul de dezvoltare, am rostit cu o voce gravă, încercând să-l fac să râdă.

Doar că nimic din toată chestia asta nu era amuzant şi n-am râs niciunul.

— Ăăă... da, a zis fără tragere de inimă. Şi... nu ştiu ce să cred, fiindcă, adică, ar putea... să născocească toată faza asta, nu-i aşa? a întrebat Thom pe un ton care se apropia de perplexitate. Dar el zice că o persoană l-a ținut, gen, sub supraveghere şi îi trimite

chestii. N-am ştiut ce să-i spun. O fi, n-o fi... sau poate... Îşi imaginează, nu ştiu. Oricum, despre asta am vorbit pe plajă.

Mi-am dat seama în pauza care a urmat că ne apropiem de intrarea pe Howard Hughes Parkway şi am început să trec cu maşina de pe o bandă pe alta.

— Dar ştiu că lui Susan îi pasă de el, a zis Thom. Şi ştiu că-l consideră un soi de cauză, cineva pe care să-l ajute...

A lăsat fraza în aer, în vreme ce eu mă uitam la el peste umăr.

— Thom, ce se întâmplă între tine şi Susan? am întrebat după ce am executat virajul de ieşire de pe autostradă. Mie poţi să-mi spui. N-o să-i zic nimic.

— Nu ştiu, a îngăimat Thom. Cred că pune la îndoială o grămadă de chestii şi o să absolvim cu toţii şi cred că ea pur şi simplu se pregăteşte...

— Se pregăteşte, am repetat. Pentru ce? Am tras aer în piept şi am zis: Thom, s-a purtat ca o scorpie. Hai, pe bune! Deschide ochii, frate! S-a transformat într-o scorpie cu acte-n regulă.

Când am zis asta, Thom a tras parasolarul din faţa lui şi s-a studiat în oglindă, uitându-se după ceva pe obraz. N-a găsit nimic. Şi-a înfipt degetele în păr. A închis parasolarul: un gest inutil prin care să ignore ce i-am spus.

— Mai bine spune-mi ce crezi tu cu adevărat, a zis.

— Eu aş vrea să fiţi fericiţi, moşule. Nu v-am mai văzut certaţi. Şi acum v-aţi certat de două ori în ultima săptămână, şi ieri aţi stat muţi ca peştii pe plajă, şi...

— Suntem bine, frate, suntem bine, a insistat Thom.

— De ce nu te-a dus ea la aeroport?

— Fiindcă am vrut eu să vorbesc cu tine, de-aia.

— Că vrei s-o spionez pe gagică-ta?

— Nu, nu...

— Crezi c-o să facă ceva cu Robert Mallory?

— Să facă? a întrebat confuz.

— Da, să facă ceva, am zis.

— Ce? a întrebat şocat de-a binelea. De ce căcat ai crede asta?

— Fiindcă îl cred capabil de ceva, am zis.

— Dar...

A făcut o pauză, gândindu-se la ce urma să zică.

— Dar ce?

— Dar tu nu crezi că-i gay? a întrebat Thom.

— Cine? am întrebat la rândul meu, complet în ceaţă.

— Robert, a zis Thom şi m-a întâmpinat cu o privire stranie când am întors capul spre el. Nu crezi că-i gay? Nu crezi că asta e problema lui?

Thom încă se uita la mine, dar întorsesem capul şi mă uitam în față, înaintând pe Howard Hughes Parkway şi ieşind în Sepulveda.

— Asta ne ascunde, a continuat Thom. Nu-i aşa? Şi, după un moment de pauză: De-aia a stat internat.

Mi se încâlcea mintea. în clipa aia eram aşa frustrat din cauza lui Thom că începusem să mă foiesc serios în scaun, dar mi-am păstrat cumpătul.

— Ce mama dracului zici acolo? am întrebat încet. De ce-ai crede aşa ceva?

— Păi, intrasem la bănuieli, a zis Thom. Şi mi s-au confirmat, cred, în noaptea cu petrecerea lui Susan. A încercat să se sărute cu mine, frate...

— Thom, eu cred c-a fost doar combinația de băutură şi clor-promazină şi ce rahat mai ia el, am zis. Şi pe Susan a încercat s-o sărute...

— Atunci e bi...

— Nu cred că Robert Mallory e gay, am zis cu băgare de seamă. S-a dat la tine?

— Nu! Dar simt din partea lui o vibrație gay. Tu nu? Apoi a întrebat: Ți-a făcut avansuri vreodată?

— Ce-i aia... vibrație gay? am întrebat. Şi nu, nu mi-a făcut!

E primul moment la care mă pot uita înapoi, în trecutul meu,

şi în care pot să identific habarnamismul heterosexualilor în privința tipilor gay. Dacă Thom Wright credea, bazându-se pe nimic, că Robert era gay, atunci ce bănuia despre mine? Dar despre Ray Vaughn, co-căpitanul Grifonilor? Dar despre Jaff Taylor, care accepta uneori bani ca să-i facă favoruri sexuale lui Ron Levin? Absurditatea asta m-a obligat să-mi încordez corpul până la ultimul muşchi doar ca să mă stăpânesc, ca să nu-i trântesc un Frâțicâ, vrea s-o babardească pe gagică-ta, ce pula mea îndrugi aici, cum se

face c-ai înțeles totul anapoda? Numai că, în loc de asta, am murmurat un:

— Moşule, nu cred că Robert e gay.

Eram pe Sepulveda şi am virat pe Skyway Theme Building – cu arcadele ei încrucişate, imagine reprezentativă a epocii spațiale, o farfurie zburătoare pe patru picioare – a apărut în raza noastră vizuală. Se circula lejer în zona plecărilor, în fața terminalului erau doar câteva maşini de la American Airlines, am tras pe dreapta şi am coborât amândoi. Am deschis portbagajul şi l-am ajutat să scoată trolerul burduşit.

— Mă întorc într-o săptămână, a zis Thom. Mersi de drum.

— Eşti în regulă? am întrebat.

— De milioane, frate, a spus zâmbind, părând afectat de con-versația pe care abia o purtaserăm. O să stai cu ochii pe ea? m-a mai întrebat o dată.

Am încuviințat din cap şi l-am privit cum dispare dincolo de uşile glisante ale terminalului. Avea să fie ultima oară când îl vedeam pe Thom Wright fericit.

Tremuram când m-am întors la Mercedes şi-am pornit înapoi spre oraş. Totul se făcea harcea-parcea în jurul meu după discuția purtată cu Thom Wright în dimineața aceea de octombrie: ideile mele în privința lui se reconfigurau, se alterau – n-aveam să mă mai uit la el cu aceiaşi ochi după ce-mi ceruse s-o supraveghez pe Susan Reynolds sau după ce ajunsese la concluzia că cel mai mare duşman al relației lui ar fi fost, de fapt, gay. Dar îmi ceruse chestia asta pentru că suspecta ceva în privința lui Susan, pentru că existau nişte posibilități incerte care pluteau în aer sau poate, obiecta cealaltă voce, pentru că îi păsa şi atâta tot, îi era frică să-şi neglijeze iubita o săptămână întreagă, fiindcă ei i s-ar fi putut face foarte dor de el şi ar fi ieşit cu scântei. Şi nimic din toate astea n-aveau de-a face cu Robert Mallory fiindcă, potrivit lui Thom, poate era gay, cu toate că nu-şi dădea seama că trebuia să fii gay ca să înțelegi că Robert Mallory nu e unul, iar Thom începuse să acorde atenție altei poveşti, care credea că se află în deplină desfăşurare – Thom nu e chiar tâmpit – şi asta avea să-i aducă până la urmă căderea,

încă o lecție dureroasă de viață, de data asta despre fete, relații şi iubire, prima suferință în dragoste, un an de tristețe prin care Thom urma să se străduiască să treacă după ce, atât el, cât şi Susan, aveau să înceapă facultatea la UCLA, încercând să se evite pe cărările mărginite de pomi, prin parcurile şi pe străzile din Westwood.

Dar poate că toate astea sunt egale cu zero, mi-am zis, încercând să mă consolez. Poate că scriitorul îşi crea încă un scenariu, fiind osândit la durere şi deziluzii – şi din cauza asta participantul tangibil s-a ivit deodată şi a întrerupt fluxul gândurilor: sigur c-o să stau cu ochii pe iubita lui Thom şi o să plănuiesc nişte ieşiri pentru weekend. Poate mergem la grajduri s-o vedem pe Debbie cum se antrenează cu Spirit; mai erau nişte filme de groază noi pe care voiam să le văd – Galaxia terorii, Purtări ciudate, Groapa – ori poate ne duceam la Seven Seas, sâmbătă noaptea, ca să dansăm pe Siouxsie & the Banshees, Soft Cell şi Adam & the Ants, să bem whisky cu lămâie, să prizăm cocaină de la Debbie, să ne pierdem In vraja ultimului an de tinerețe. Mi-am venit în fire, conducând spre Buckley, fiindcă acum aveam un plan. Pe cine voiam să păcălesc? N-aveam cum să nu-l ajut pe Thom Wright şi, dacă asta însemna s-o spionez pe Susan Reynolds, atunci urma să-mi asum treaba asta fără să mă plâng şi acordându-i toată atenția mea, ca să-i fac pe plac regelui.

Am ajuns la Buckley cam la treizeci de minute după începutul pauzei de prânz şi m-am aşezat în bibliotecă, la parter, gândindu-mă c-o să mă apuc serios de învățat pentru examenul SAT, pe care plănuiam să-l reiau la finalul lunii, dar mă păcăleam singur, crăpăm de plictiseală, aşa c-am urcat la etaj să arunc o privire pe Los Angeles Times, ziar pe care nu-l citisem de dimineață fiindcă mă trezisem târziu şi o apucasem spre Beverly Hills ca să-l iau pe Thom – ştiam că nu voi ajunge la şcoală la timp, aşa că nu mai pusesem ceasul să sune. De obicei erau două sau trei exemplare din Times în rastelul ziarelor de lângă biroul domnişoarei Crumbrine, bibliotecara şcolii. Am salutat-o din cap luând de pe suport un exemplar, iar ea mi-a răspuns cu un „Bret” rostit cu o voce controlată şi atent modulată – suna mereu ca

un fel de admonestare –, după care m-am dus cu ziarul într-un separeu cu lambriuri de lemn negru, m-am aşezat şi l-am desfăcut. Ceva a început să țipe la mine de pe prima pagină: un şir de fotografii alb-negru înfă-țişându-le pe Katherine Latchford, Sarah Jonson, Julie Selwyn şi Audrey Barbour însoțite de un articol despre criminalul în serie care bântuia prin San Fernando Valley şi care trimisese cu o săptămână în urmă o scrisoare detaliată la Los Angeles Times în privința căreia, atât ziarul, cât şi poliția au confirmat că-l avea ca autor pe Mreajă. Totul a dispărut în jurul meu.

Ochii mi s-au pironit pe primul paragraf şi, abia respirând, am dat la secțiunea „Metropolitan", unde continua articolul, întins pe o pagină întreagă, cu fotografii ale locurilor prin care fuseseră descoperite cadavrele fetelor şi cu fragmente din scrisoarea lui Mreajă – o parte dactilografiată şi redactată, altă parte scrisă de mână cu creioane de diferite culori – care relata în amănunt o zi de cu o săptămână în urmă, în care „eu şi prietenii mei" am hoinărit toată după-amiaza printr-o fabrică abandonată în căutarea unui „loc potrivit pentru aruncat cadavrul", după care, cu doar o noapte în urmă, a mai furat un câine dintr-un cartier în care locuia o viitoare victimă – "sacrificiul", aşa se referea Mreajă la victima ce avea să-i fie oferită în cele din urmă „Zeului". Articolul era o demență întortocheată şi nu înțelegeam de ce se cita cu atâta nonşalanță din scrisoarea unui nebun – era respingătoare, înfiorătoare şi totuşi am devorat informația ca un nesătul, pentru că mi-a confirmat o chestie, pentru că am găsit adevărul hidos exprimat în ziar: nebunia secretă a lumii mi se dezvăluia în fața ochilor. Şi era, recunosc, fascinant să citeşti detalii care configurau cumva profilul acestui monstru şi care încercau să facă un pic de lumină în privința motivelor sale. Articolul cita fragmente din care reieşea că el şi „prietenii lui" locuiau prin moteluri şi hălăduiau prin oraş noaptea, „pe urmele lunii", atacând anumite cartiere, căutând case uşor de spart sau aflând unde locuiesc potențialele victime deja „marcate", „evaluându-le" apoi pentru alegerea celor mai potrivite „sacrificii", cele care ar fi putut deveni ofrande pentru „Zeu". Scrisoarea detalia cum

Mreajă şi „prietenii” urmăreau cu binoclul tinere care alergau singure pe străzi pustii, asta dacă nu se furişau după ele prin zona de restaurante a vreunui mall ori dacă nu le aşteptau în vreo parcare publică de lângă plajă, sperând să găsească o ţintă „demnă” de „Zeu”. Corpurile erau numite „paradisuri” necesare pentru expunerea „alterărilor”, iar Mreajă confirma că săvârşise astfel de „alterări” şi cu ani în urmă, înainte să sosească în Los Angeles, şi că oraşul nu era altceva decât următorul pas făcut în interiorul „continuumului”.

Ziarul nu clarifica şi în ce constau respectivele „alterări”, articolul evita să enumere instrumentele utilizate de Mreajă, confirmând doar că alterările începeau înainte de a fi „eliminată viaţa din corp” şi că „sângele” respectivului corp era legat de ceva la care el se referea ca fiind „Aţâţarea” şi, odată ce aţâţarea era menţinută, se producea extragerea de „ţesut şi muşchi şi carne”, pentru ca alterările să poată începe. În scrisoare se făceau referiri şi la „refaceri” şi „asamblare”. Existau câteva detalii – clorul turnat în găleţi, fierăstrăul de mână care se tocise, colecţia de cadre Polaroid – şi mai încărcate de oroare, mai ales din cauza a ceea ce fusese lăsat pe dinafară. Mintea mea se ducea automat la: pentru ce erau găleţile cu clor? De ce se tocise fierăstrăul? De unde proveneau pozele? Şi, de-a dreptul năucă, mintea răspundea întrebărilor în chipuri dintre cele mai macabre. Existau nişte „spaţii singuratice” între omoruri, când „pofta de sânge se revărsa” asupra lui, şi atunci relua agresiunile la domiciliu şi ceea ce Mreajă numea „reconfigurările” mobilierului, care erau de fapt „teste” pentru a se stabili „cât de viabilă e ţinta” – dacă era potrivită pentru „sacrificiu” şi pentru „Zeu”. Recunoştea că nu „sacrificase” niciodată o ţintă pe care o agresase fizic – chestiile astea erau separate –, că bună parte din timp şi-o petrecea „aşteptând”, că panditul oamenilor îl menţinea „în control” şi că „ritualurile” făceau parte dintr-un scenariu repetitiv şi bine structurat: urmăririle cu maşina, selectarea unui cartier anume şi a casei în funcţie de adolescentul ales care locuia acolo, de obicei o fată, filarea casei, căutatul animalelor de companie.

Urmarea scenariului ăsta, admitea Mreajă, servea în a-i domoli paranoia – era abătut de la „durere” de „proiectul” său. Țipetele victimelor, pe care Mreajă pretindea că le înregistrase, erau apogeul „anihilării finale”: laringele era zdrobit pentru a opri țipătul, „găvanele ochilor” erau scobite pentru ca victimele să nu „ne mai vadă pe mine şi prietenii mei”, iar ritualul putea să țină chiar şi o săptămână, până se finaliza „asamblarea”. Nu găsisem nicio informație despre Audrey Barbour şi nici despre Matt Kellner sau vreo altă victimă de sex masculin.

Mintea îmi zbiera de groază când am terminat de citit articolul care avea forța şi intimitatea unui interviu, cu toate că era în mare parte însăilat din fragmentele scrisorii unui smintit, şi m-am simțit deodată epuizat – atât de tare mă băgase în sperieți articolul, că mi-am făcut vânt din separeu simțind că mi se face greață, ştiam că nu pot să rămân la şcoală şi să mă concentrez pentru restul zilei – nici măcar n-aş fi putut să stau locului la masa de prânz şi să urmăresc o conversație simplă, ignorând valul fricii care se înălța peste mine –, aşa că m-am dus în parcare, la maşină, şi am condus până am ajuns la casa goală de pe Mulholland, unde am trecut pe lângă Roşa, care n-a părut surprinsă că mă vede, m-am dus la mine în cameră, am fumat restul de iarbă pe care o aveam de la Jeff Taylor şi m-am trântit în pat ca să mă uit la televizor pentru restul după-amiezii, până a început să se întunece, levitând între real şi ireal, întrebându-mă ce-o face Thom în avionul care se îndrepta spre est, şi brusc i-am invidiat evadarea de la Buckley şi din Los Angeles, din brațele lui Mreajă şi ale lui Robert Mallory şi ale iubitei care avea de gând să se despartă de el. M-am ridicat din pat şi mi-am dat uniforma jos, uşor, ca prin ceață, am tras pe mine slipul şi am ieşit afară, la piscină, unde m-am bălăcit şi am înotat uşor până am obosit, ca în final să mă aşez în jacuzzi-ul rece şi să mă holbez în văzduhul din ce în ce mai întunecat. Am ieşit, m-am şters cu un prosop şi am trecut, în picioarele goale, prin bucătărie, unde Shingy s-a aruncat să se bage în seamă, a venit în goană şi a țopăit pe lăbuțele din spate cât m-am uitat prin frigider, căutând ceva de mâncare.

Roşa se pregătea să plece, lăsându-mă singur peste weekend, şi am avut o discuţie scurtă despre el perro; mi-a amintit să-i dau lui Shingy mâncare gătită în schimbul celei uscate din cămară, ceea ce făcusem, am impresia, din greşeală, la finalul săptămânii trecute, şi-am dat din cap că da, cu o expresie serioasă.

Am făcut duş, am terminat nişte teme şi am hotărât s-o sun pe Susan pe la şapte, oră care a sosit surprinzător de repede.

M-am pus pe marginea patului şi am sunat-o pe numărul ei, dar n-a răspuns – a intrat în schimb robotul. M-am enervat şi i-am lăsat un mesaj, dar nevoia de a vorbi cu ea era copleşitoare, aşa că am sunat la numărul casei ei de pe Canon şi am aşteptat să sune până a răspuns Gayle.

— Bună ziua, doamnă Reynolds, sunt Bret – Susan e acasă?

— A, salut, Bret! a zis Gayle. Ce mai faci?

Părea un pic cherchelită, exagerat de entuziasmată că mă aude la telefon. Mi-am închipuit-o în mijlocul livingului alb şi rece ca de gheaţă, cu un pahar de Chardonnay în mână, pe care şi-l umplea constant dintr-o sticlă aproape goală.

— Totul e-n regulă, am zis. Am sunat pe numărul lui Susan şi n-a răspuns. M-am gândit c-o fi pe jos.

— A, a zis Gayle, părând dezamăgită. S-a dus în Palm Springs după şcoală – nu ştiai? Stă la bunicii ei.

M-am ridicat şi-am început să mă plimb de colo-colo.

— Chiar aşa?

— Da, s-a întors de la Buckley şi a plecat din nou pe la patru, i-am spus să mai aştepte ca să nu prindă aglomeraţie pe drum, dar a insistat.

— Palm Springs, chiar aşa? am întrebat.

— Da, ca să-şi vadă bunicii, a repetat Gayle. Nu ţi-a spus nimic? Plănuise asta de câteva săptămâni. Mai ales că Thom e plecat şi toate cele...

A lăsat fraza în aer.

— S-a dus cu cineva? am izbutit să întreb.

— Nu, nu cred, a zis Gayle. De ce?

— Cred că mi-a spus, am răspuns buimac, apoi am continuat: Thom ştia că se duce în Palm Springs?

— Aşa cred, a zis cu răceală Gayle, ofensată cumva de între-bare. S-a... întâmplat ceva? Pari nedumerit.

— Nu, sunt bine; mersi, doamnă Reynolds. O seară plăcută!

— Şi ţie la fel, Bret, a zis şi a pus receptorul în furcă.

Am ieşit din cameră cât ai zice peşte, am trecut prin hol, bucătă-rie şi living, am ajuns în dormitorul mamei şi m-am îndreptat direct spre noptieră, unde am deschis sertarul şi am dat peste coperta roşie a dosarului cu lista elevilor de la Buckley. Doar o clipă am ezitat, apoi m-am dus până la tejgheaua barului ca să-mi iau ceva de băut ca să mă liniştesc şi mi-am dat seama că tequila dispăruse, la fel şi romul şi cele două sticle de Smirnoff, şi mi-am amintit, cu un junghi de îndurerare, că totul fusese dat pe gât când plecaseră părinţii mei. Mi-am făcut curaj, m-am întors la mine în dormitor şi m-am aşezat pe pat, am deschis dosarul la clasa a douăsprezecea, am găsit numărul lui Robert Mallory şi am aşteptat chibzuind bine ce aveam să spun când întrebam de el. Am încercat să vin cu un motiv, dar nu găseam niciunul. Să-mi bag picioarele, mi-am zis şi am format numărul de pe Century

City.

Cât am aşteptat să răspundă cineva, umblând de colo-colo, am simţit forfoteala uşoară a adrenalinei. Apoi, mi-a răspuns o voce de femeie:

— Alo?

— Bună, îl caut pe Robert, am zis. Sunt un prieten de la Buckley.

Bret. Bret Ellis.

A urmat o pauză scurtă, sugerând o anume confuzie.

— Oho, bună, Bret, a zis femeia, de parcă încerca să-şi vină în fire. Robert mi-a zis de tine. Aţi fost ieri la plajă.

În vocea ei se simţea o incertitudine palpabilă, de parcă ar fi încercat să proceseze rapid atât identitatea mea, cât şi motivul pentru care sunasem, cumva perplexă din cauza ambelor.

— Da, da, eu sunt!

— Eu sunt Abby, mătuşa lui, a zis femeia cu o precauție uşor de sesizat.

— Mă bucur de cunoştință, Abby, am zis, dându-mi nerăbdător ochii peste cap. Robert este acasă? Pot să vorbesc cu el?

— De fapt... nu e aici, a zis cu o oarecare reținere. A... plecat undeva în weekend.

Am închis ochii şi am întins mâna în spatele meu ca să dau de pat şi să mă aşez.

— Alo? a zis după o clipă în care eu nu mai spusesem nimic.

— A, scuze, am zis, n-am ştiut. După care am întrebat: Dar unde s-a dus?

I-a luat ceva doar ca să-mi răspundă, în cele din urmă, destul de vag:

— Prin deşert.

— Nu mi-a spus, am zis calm, pe un ton cât se poate de firesc.

Mă gândeam să mergem mâine la film, dar, ăăă, e OK... Nu mai ştiam ce să zic, apoi mi-a venit o idee: A plecat cu cineva?

A făcut o pauză ca să decidă ceva.

— Nu din câte ştiu. Răspunsese distant, diplomatic.

— Dar ştiți... ăăă... unde-o să stea? Iar o pauză.

— Mi-a spus că la un prieten, în Rancho Mirage.

Şi informația asta a rostit-o destul de vag, de parcă n-ar fi fost sigură. însă răspunsul ei conținea o finalitate, ceva care sugera: Gata cu întrebările.

— OK, bun atunci..., m-am poticnit.

— Să-i spun că l-ai sunat?

— Nu, nu-i nevoie, am zis, regăsindu-mi glasul. O să ne vedem luni. Mulțumesc, Abby!

Am aşteptat să mai spună ceva. De data asta a făcut o pauză mult prea lungă.

— Nicio problemă, Bret, a zis Abby în cele din urmă, apoi a părut să ezite, lăsându-mă pe mine să închid.

Am găsit numărul mătuşii mele din San Francisco şi am sunat s-o întreb dacă era posibil să stau în casa ei din Palm Springs peste weekend, iar ea, surprinsă, a zis că da şi mi-a explicat unde era ascunsă cheia, dar m-a avertizat că locuinţa era închisă din mai şi că de pe la sfârşitul lunii septembrie nu mai trecuse nicio menajeră pe-acolo ca să aerisească camerele – n-avea de gând să deschidă reşedinţa „pentru sezon” (cum spunea ea) până la sfârşitul lui octombrie. I-am zis că nu contează, i-am mulţumit şi mi-am făcut repede bagajul – voiam să plec a doua zi, în seara aia era prea târziu, eram obosit şi n-aveam chef să conduc noaptea, trebuia să-i las destulă mâncare şi apă lui Shingy, n-aş fi lipsit decât o zi. M-am tot întrebat, lungit pe pat, înainte să adorm de la diazepam: câţi oameni erau implicaţi într-o minciună şi cât puteau s-o ţină aşa înainte ca totul să crape şi adevărul să dea pe dinafară?

19

Şoseaua 111 înţepa North Palm Canyon Drive şi, trecând pe lângă acoperişul uriaş, în formă de aripă, al centrului de informare turistică de la marginea oraşului, mi-am dat seama că nu mai ajunsesem prin deşert din vacanţa de primăvară, în prima săptămână de aprilie, când dădusem o raită cu Susan şi Thom – Debbie încă nu intrase pe bune în poveste, cel puţin nu eram încă combinat cu ea – şi stătuserăm tustrei peste noapte în casa mătuşii mele de pe Toledo Avenue.

În partea a doua a după-amiezii ce se întuneca din ce în ce mai mult, semeţii munţi San Jacinto se înălţau deasupra oraşului astupând cerul, umbrind stâncile şi dunele de nisip, palmierii şi cactuşii răsfiraţi la poalele sale. Am deschis geamul Jaguarului, aerul mirosea a callistemon şi a salvie, iar aerul era călduţ, plăcut în comparaţie cu dogoreala teribilă a lunilor de vară. Şi mi s-a dus mintea la cât de diferite erau acum lucrurile – sinistre, cu moartea dând

târcoale – în contrast cu acele câteva zile pe care le petrecuserăm toți trei în clasa a unsprezecea, în vacanța de primăvară, cât de nevinovate păruseră, puse în balanță cu locul unde aveam să ajungem câteva luni mai târziu: un bairam tâmpit şi gălăgios la Hilton; alt chef acasă la cineva, pe Rose Avenue, într-o clădire modernistă de la mijlocul secolului care aparținuse cândva familiei Kennedy, cocktailuri luate cu acte false în bodegă la Las Casuelas, lungiți lângă piscină, ascultând The Doors şi Sinatra, vizionând Profeția III, călărind pe potecile de după grajdurile Smoke Tree, zărindu-l pe Thom cum îşi dă jos slipul la duşul public de sub ficus, atât de bronzat încât curul lui perfect şi coapsele musculoase parcă fuseseră pictate cu alb, pierzându-mi diminețile sub umbrelă cu Susan, lângă cişmeaua marocană, împărțind un Quaalude cât dormea Thom, care se trezea apoi şi umbla buimac în chiloți, zeu grec adolescent căscând şi frecându-se la ochi, aplecându-se să-i dea lui Susan un pupic pe care ea îl accepta zâmbitoare, cufundându-se apoi în jacuzzi, pierdut încă în visul că relația lor o să continue la UCLA şi mai departe. în săptămâna aia, Susan purtase mai des nişte bikini şic, albi – chiar şi la băcănia pe care o frecventam pe Palm Canyon Drive, unde ne luam haleală şi tequila – şi nu mi-au scăpat privirile cu care o scanau atâția bărbați, tineri şi bătrâni, cu dorința ieşindu-le pe urechi, făcân-du-mă să mă întreb de ce se îmbrăca atâta de provocator, dezvă-luindu-şi lumii întregi în asemenea măsură corpul, sexy în draci, ca s-o spun p-aia dreaptă. Luam mereu cu mine propriile mele conflicte interioare, oriunde m-aş fi dus, dar se disipaseră în săptămâna aceea, la Palm Springs, trăisem în pace în casa de pe Toledo, şi viitorurile noastre păruseră a se mişca pe căile care ne fuseseră promise, fiindcă ajungeam, iată, la începutul verii para-disiace a anului 1981.

Sâmbătă după-amiază mi-a luat sub o sută de minute să ajung, după ce am gonit ca nebunul pe autostradă fără să ştiu ce-o să găsesc, uitând-mă fix prin parbriz până am trecut de periferia oraşului – indicatorul cu „Bun venit în Palm Springs!” m-a scos din transă –, după care am tras pe

aleea de acces curbată a casei goale de pe Toledo Avenue, în vreme ce apusul se lăsa peste deşert.

Am găsit cheia sub unul dintre ghivecele de teracotă aşezate pe pietrişul greblat pe ambele laturi ale intrării şi am deschis uşile care duceau în vestibul. În bezna cu iz de umezeală am întins braţul spre perete, spre întrerupător, şi am aprins candelabrul cu opt braţe. M-am aventurat şi mai mult în casă, aprinzând alte becuri ce au luminat un imens living scufundat şi cu tavanul înalt, decorat în alb şi galben-muştar şi cu câteva urme slabe de vişiniu, unde ferestrele, mari cât peretele, încadrau de o parte şi de alta un şemineu de marmură albă, flancat de două dintre multele lămpi cu picior, cu abajururi înflorate violet şi galben, înşirate pe mocheta albă, pufoasă. Am păşit pe pardoseala mozaicată, am intrat în bucătărie şi am deschis frigiderul – gol, dar în funcţiune. M-am uitat prin geamul uşilor glisante care dădeau spre piscină, curtea din spate mi s-a părut pustie fiindcă umbrelele galbene şi şezlongurile fuseseră depozitate în garaj şi, cu toate că piscina fusese umplută, nu era decât o suprafaţă neagră şi plată, luminată de becurile de pe verandă.

Am străbătut un hol, am ajuns într-un dormitor matrimonial şi am deschis uşile glisante de sticlă ca să aerisesc. M-am aşezat pe pat, am întins mâna, am aprins veioza de la unul dintre capete şi am aşteptat, gândindu-mă ce era de făcut, cuprins de un calm amorţitor, dar fără cine ştie ce iniţiativă, de parcă nu reuşeam să-mi dau seama de ce bătusem drumul până în Palm Springs. Apoi m-am gândit la Matt Kellner şi la Audrey Barbour şi la faptul că niciunul dintre noi nu ştia de fapt cât de periculos era Robert Mallory – parcă numai eu suspectam asta – şi pericolul m-a motivat să mă ridic de pe pat şi să mă duc cu maşina la casa bunicilor lui Susan, fiindcă nu se afla decât la două minute de vila mătuşii mele de pe Toledo; dacă ar fi fost oriunde altundeva n-aş fi mişcat un deget.

Se lăsase noaptea şi nu era nici ţipenie de om pe Toledo Avenue: doar şoseaua lungă şi lată care de obicei abia era circulată, iar în acea sâmbătă era cu totul pustie. Am condus

câteva cvartale, am făcut stânga pe Sierra, apoi, după încă o intersecție, am mai făcut stânga într-o fundătură numită Silverado, unde am văzut un Cadillac alb şi BMW-ul lui Susan pe aleea unei clădiri moderniste din anii '50, cu lămpi de grădină amplasate pe peluza lucitoare, luminând un pâlc de palmieri, şi am simțit o uşurare palpabilă care mi-a străpuns amorțeala şi pelicula de groază, fiindcă Susan chiar era la bunicii ei şi nu rămăsese altundeva peste noapte. Am intrat cu maşina în fundătură şi, când am vrut să fac virajul care m-ar fi scos înapoi pe Sierra, m-am oprit. Cu toate că luasem în calcul o asemenea posibilitate, m-a săgetat teama care îmi tot suflase în ceafă de la începutul lui septembrie, fiindcă un Porsche negru era parcat lângă bordură, pe banda care ducea spre casa bunicilor lui Susan.

Am stins farurile, am oprit pe cealaltă parte a străzii, departe de casă, şi m-am pus să aştept fără să ştiu ce anume. Am stat aşa, m-am holbat prin parbriz, a trecut un ceas, a început să se scurgă şi al doilea. Nimic nu se clintea în fundătura aia – nu-mi dădeam seama dacă celelalte case erau locuite, pe aleile de acces nu păreau să fie prea multe maşini, nu se zăreau umbre, nu se auzeau voci înfundate dincolo de geamurile livingurilor sau prin curțile din spate. Singura lumină venea dinspre casa bunicilor lui Susan şi o tăcere profundă înconjura totul, întreruptă de cuvintele pe care le îngânam printre dinți în habitaclul Jaguarului. Aveau ceva tupeu, Susan şi Robert, să facă ce făceau – chiar erau atât de copilăroşi (sau bolnavi) să creadă că puteau scăpa basma curată? Apoi m-am gândit: oare Robert chiar stă cu Susan? Sau se dusese la prietenul lui din Rancho Mirage, cum îmi declarase mătuşa lui, şi în seara aia venise doar în vizită la Susan?

Apoi, cum pândeam din bezna Jaguarului, au ieşit din casă.

S-au apropiat de maşină, Robert i-a deschis portiera. Dând roată Porsche-ului ca să urce pe locul şoferului, s-a oprit un pic şi a scanat rapid împrejurimile, căutând parcă pe cineva anume, dar n-a părut să observe maşina mamei, parcată în întuneric – ori nu l-a interesat. Porsche-ul a

pornit, s-a desprins lent de bordură şi a făcut dreapta pe Sierra. Am aşteptat puţin, am pornit Jaguarul şi m-am luat după ei.

Robert a condus până în oraş, unde a intrat într-o parcare deschisă, în La Piaza, situată pe North Palm Canyon Drive, şi a tras maşina acolo. Am trecut pe lângă, am dat un tur în jurul cvartalului şi mi-am parcat Jaguarul în partea opusă a parcării, lângă o tufă de bougainvillea roz, apoi m-am furişat cu grijă pe stradă. într-un singur loc s-ar fi putut duce, şi anume în Las Casuelas Terraza, cel mai cunoscut restaurant mexican din oraş, la o intersecţie distanţă de unde parcase Robert. Am tras aer în piept, ameţit, păşind pe trotuar, trecând pe lângă tot felul de oameni, doar forme, neavând trăsături pentru mine, până am ajuns în faţa restaurantului – nu voiam să trec prin curtea deschisă care dădea spre stradă, aşa că am trecut pe partea cealaltă a drumului şi am mers pe trotuar, cu ochii ţintă la restaurantul cu care eram atât de familiar din copilărie.

Îmi era din cale-afară de familiar: uşile boltite, acoperişul de ţiglă, clopotul misionarilor din turnul de stuc, obloanele verzi care încadrau geamurile de la etaj şi coşurile cu flori atârnând mai jos de ele, felinarele care licăreau pe verandă, palmierii înălţându-se în bezna de deasupra. Când m-am uitat la ferigile unduitoare şi la girueta care se tot răsucea în vârful clopotniţei, am băgat de seamă adierea caldă, prima pală de vânt uscat a verii, şi am rămas puţin pe loc să mă uit la munţii San Jacinto, semănând acum doar cu un morman de întuneric îndreptat către oraş, şi m-a trecut un fior. I-am auzit pe mariachi din tavernă cântând molatic „Hotel California”, m-am apropiat de Las Casuelas, am urcat cele câteva trepte spre uşile de lemn deschise, am trecut de intrarea cu lespezi de gresie şi de un stand gol de recepţioneră situat sub un cande-labru de fier şi m-am aşezat pe un scaun la barul pustiu pe lângă care trebuia să treci ca să ajungi în sala de mese, unde, am presupus, se aşezaseră Susan şi Robert. Un barman m-a făcut să tresar întrebându-mă ce vreau să beau. Am zis, precipitat, „doar apă”, dar m-am răzgândit pe loc şi am comandat o bere

Pacifico, întrebându-mă dacă ar fi fost posibil să primesc un coşuleţ cu chipsuri şi salsa din partea casei. Era musai să mănânc ceva dacă nu voiam să mi se facă rău. După ce-am dat berea pe gât şi-am halit o mână de chipsuri tortilla, m-am deplasat spre intrarea boltită a sălii de mese, unde cânta trupa de mariachi, spaţiu care mi s-a părut, în seara aia, mult mai aglomerat decât restul restaurantului – o sâmbătă slăbuţă din extrasezon. I-am făcut semn barmanului că vreau să mă mut înăuntru şi a întrebat dacă vreau să comand ceva de mâncare. Am zis că nu şi i-am lăsat banii pentru bere.

Am pătruns prin intrarea arcuită, deasupra căreia scria „La Cantina" lângă o pictură uriaşă cu un papagal multicolor, şi am luat loc la un capăt al tejghelei curbate, stând cumva ferit de trunchiul unui curmal care se înălţa în mijlocul barului ticsit cu rafturi de băuturi, sub umbrarul de stuf de care atârnau luminiţe albe de Crăciun. Şi atunci i-am văzut.

Erau la o masă de două persoane cu blat de cahlă verde, cu privelişte spre Palm Canyon Drive, cu o lumânare şi un meniu închis între ei – unul doar, fiindcă Susan îl ştia pe de rost. Comandase deja o mărgărita, Robert îşi luase, din câte mi-am dat seama, o cola; tabloul părea nespus de inocent. Ea vorbea iar el asculta, un felinar de abaţie spaniolă atârna de coloana aflată lângă masă, cuprinzându-i într-o aureolă portocalie, paletele unui ventilator se roteau alene deasupra şi trupa de mariachi, scăldată în lumină roz, cânta încă în surdină o piesă de la Eagles. Eram calm urmă-rindu-i pe Susan şi Robert – un fel de uşurare mă injecta cu speranţă fiindcă misterul părea să fi fost descifrat şi vederea lor îmi confirma o chestie care mă măcinase, fiindcă nu putusem s-o lămuresc în ultimele săptămâni. Acum exista un adevăr, însă calmul amorţitor avea o tentă pronunţată şi subită de tristeţe. M-am holbat la ei, ascuns după bar, şi mi-am dat seama că nici nu conta că eram acolo: erau amândoi atât de captivaţi unul de celălalt c-ar fi putut să se afle oriunde, în altă ţară, pe altă planetă – existau doar ei, restul erau invizibili, doar celălalt conta. Susan părea relaxată, Robert a

pufnit deodată în râs, un râs care părea autentic – se pare că în faţa ei nu juca niciun rol şi arăta mai fericit decât îl văzusem vreodată. Şi se vedea de la o poştă că sunt un cuplu – era o întâlnire amoroasă, nu erau nişte amici care ieşiseră în Palm Springs la un pahar –, îi lega o intimitate profundă.

Dar la ce mă aşteptam? Susan şi Thom n-ar fi rămas împreună pentru totdeauna în vreo dulce fantezie la care visaserăm colectiv, iubirea exemplară avându-i ca protagonişti pe atacantul echipei şi pe fata cea mai frumoasă din liceu era un clişeu siropos. Susan începuse de câteva luni să ia distanţă de Thom, iar Robert Mallory nu era altceva decât un catalizator necesar prin care să se producă cu adevărat ruptura. O versiune a acestei idei îmi trecuse prin cap în ziua aceea din mai, în Westwood, când Susan zisese „Thom nu e tâmpit...” plus că văzusem atâtea semene chiar şi înainte ca Robert Mallory să intre în vieţile noastre: retrasul mâinilor, un sărut pe jumătate, cântecul celor de la Icehouse, bikini purtaţi în supermarket – toate nişte piese ale unui puzzle din ce în ce mai complex. Mâhnirea pe care o simţeam avea de-a face cu suferinţa care-l păştea pe Thom şi era o chestie pe care nu voiam s-o procesez: Thom nu merita asta. Până la urmă, mi-am zis în vreme ce teama începea să ia locul întristării, cine merită ceva, orice? Căpătăm ce căpătăm.

Susan i-a zis ceva lui Robert, el a încuviinţat din cap, luând meniul de pe masă, iar ea s-a ridicat. Am alunecat îndată de pe taburet, am mers repede în direcţia opusă şi m-am dus la telefonul public aflat pe coridorul unde se aflau toaletele. Am tras uşa cabinei pe jumătate, în aşa fel încât lumina fluorescentă de deasupra să nu mă dea în vileag, şi am aşteptat. Am întors capul când am văzut-o pe Susan trecând pe lângă standul recepţionistei, ca mai apoi s-o apuce spre baho de mujeres, inima mi-o luase la galop, cu adrenalina pe care începusem s-o simt din ce în ce mai des în acea toamnă pompându-mi-se în sistem, încremenindu-mă într-o stare de alertă acută. Cu receptorul în mână, am lăsat capul în piept, apoi l-am ridicat şi m-am uitat la ea cum intră în toaleta femeilor. Am pus telefonul în furcă, am

aşteptat un pic până să deschid uşa cabinei şi, plutind parcă, am aterizat în mijlocul foaierului. A intrat un cuplu, fata de la recepție i-a îndrumat la masă, timp în care mi-au căzut ochii pe un şir de sombrero agățate pe perete, apoi m-am uitat la candelabrul din fier care se hâțâna şi, dincolo de uşile deschise, am auzit vântul şuierând prin Palm Canyon, oameni lăsând capetele în jos ca să dea piept cu rafalele şi un ciulin uscat care s-a ridicat în zbor pe stradă, urmat mai apoi de altul.

În clipa aia m-am gândit să plec: să păşesc în noapte, să mă urc în maşină, să conduc până în L.A. şi s-o fac pe participantul tangibil, s-o sun pe Debbie Schaffer prefăcându-mă că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Nu era, oricum, firul meu narativ – ci al lui Susan, al lui Robert şi, în cele din urmă, al lui Thom. Mă simțeam totuşi implicat – oare nu eram legați unii de alții pentru că eram colegi şi dacă ceva îl afecta pe unul dintre noi, oare ceilalți n-ar fi simțit reverberațiile suferinței şi ar fi trebuit săi ofere alinare şi protecție? Dar în momentul ăla mi-am dat seama că nu era adevărat. Fiindcă nimeni nu fusese afectat de moartea lui Matt Kellner şi de chinul meu sufletesc. Totul era degeaba. Nu exista speranță. Lumea nu ne sesiza durerea. Valul de furie s-a umflat în mine – furia era de fapt un element motivațional – şi, cât ai bate din palme, nu mi-a mai păsat dacă Susan credea că mă bag în viața ei secretă. Pe de o parte, înțelegeam ce încerca să facă – să se distanțeze de naivitatea lui Thom, să-şi găsească fericirea, să-şi găsească o altă lume, libertatea, amorțeala ca sentiment Pe de altă parte, mă făcea să borăsc. — Ce cauți aici? am auzit o voce.

M-am răsucit în direcția sunetului. Am dat nas în nas cu Susan, care se holba la mine total inexpresivă, cu toate că o asprime de tip nou îi boțea trăsăturile. Nu şiu de când se afla în spatele meu.

— A, bună, am zis mimând lamentabil surprinderea. Mă vedeam, ăăă, cu mătuşa la cină şi...

— Ce cauți aici? a întrebat din nou cu chipul împietrit, întrerupând ce aveam de zis. Voia un răspuns.

— Susan..., am îngăimat într-un târziu.

N-ar fi fost imposibil să ne aflăm amândoi în Palm Springs în weekend, dar ştia că ceva pute.

— De ce-ai venit aici? a întrebat, dar nu mai suna a întrebare.

Ce faci aici?

Am rămas ţintuit locului, zgâindu-mă la ea.

— O să zici acum că am dat pur şi simplu unul peste altul?

A întrebat asta cu voce domoală, dar mi-am dat seama din privirea ei că era furioasă.

Am ridicat mâinile defensiv şi singurul lucru pe care am reuşit să-l rostesc a fost numele ei.

— Susan...

Nu se mişcase din loc. Stătea cu umerii drepţi, se ţine tare, ca o statuie, şi m pironea cu privirea.

— Cum ai aflat? a vrut să ştie.

— Ce... să aflu? am întrebat prosteşte.

— Că sunt în Palm Springs.

— Susan, eu...

— A, dă-o-n mă-sa, Bret!

Ochii i s-au umplut cu lacrimi, şi-a lipit palma pe o parte a gâtului, de parcă poziţia asta ar fi putut s-o calmeze.

— Ce faci? Vrei să strici totul?

— Cât ai crezut c-o poţi ţine aşa? am întrebat cu blândeţe în

glas.

— Să ţin ce? a întrebat cu o iritare vizibilă.

— Faza asta, ce faci cu Robert, am zis sec, fără vreo intonaţie anume. Ascunsul chestiei ăsteia faţă de Thom.

Brusc, momentul ăsta părea atâta de intim că aproape m-a apucat jena, dar nu-i puteam întoarce spatele. Susan a părut şocată când am adus vorba de Thom, apoi şi-a dat seama de ceva şi a întrebat:

— Ce ţi-a spus ieri, în drum spre aeroport?

Am rămas mut o clipă, înţepenit de-a binelea, apoi am îngăi-mat un răspuns.

— Ce? a zis privindu-mă chiorâş. Nu te-am auzit.

A zis-o ca pe o mustrare, ca un profesor care ceartă un elev.

— Să stau cu ochii pe tine cât e plecat, am zis încercând să rostesc cuvintele cât mai clar.

— Dumnezeule, a bâiguit ținându-şi în continuare palma pe gât.

— Susan, ce se întâmplă..., am dat să zic. A făcut un pas în față.

— Te rog, nu-i spune lui Thom.

Femeia detaşată şi dură s-a preschimbat dintr-o dată într-o fetiță cu glas rugător.

— Te rog, te implor să nu-i spui lui Thom, a zis cu vocea sugrumată, un pic mai tare decât o şoaptă, şi felul în care a zis-o a stârnit ceva în mine.

— Ce să-i spun? am întrebat ridicând vocea. Ce să nu-i spun? Că eşti aici cu Robert Mallory? Că-ți petreci weekendul cu Robert Mallory? Susan, ce pana mea faci? am zis dându-mă mai spre ea.

— Nu țipa la mine, a ripostat aruncând o privire în jur, dar nu era nimeni altcineva prin apropiere.

— Ce faci?

Vocea mea căpătase la rândul ei un ton rugător.

— Promite-mi că n-o să-i spui lui Thom, a zis aruncând în continuare priviri prin foaier, apoi, cu un aer vinovat s-a uitat la mine.

— Să-ți promit că nu-i spun ce? am întrebat.

Mi-am dat seama că spumeg de draci, că vreau să mă iau de ea, s-o rănesc.

— Că te fuți cu Robert Mallory?

— Hai, lasă-mă, a zis Susan brusc dezgustată. Habar n-ai de nimic! Nu ştii despre ce vorbeşti. Vorbeşti ca un idiot...

— Ce? Am interpretat greşit? am întrebat neîncrezător. Zici că nu-i adevărat?

— Termină cu...

— Stă la tine? Chiar l-ai dus la bunicii tăi? Şi ei cine cred că e? am întrebat. Un prieten'?

— Da. Fiindcă aşa e. E un prieten.

— Eu cred că-i periculos, am zis fără să ridic tonul. Cred c-o să-ți facă rău.

— De ce-ai venit aici? a întrebat din nou, ignorând ce spusesem. De ce vrei să distrugi totul?

— Ba tu distrugi totul! am țipat fără să-mi dau seama, apoi m-am întors şi am văzut la ce se uita: recepționista se întorsese la standul ei, se holba la mine cu ochi mari şi a clătinat din cap a dezaprobare înainte să-şi mute privirea în altă direcție. Am mai făcut un pas spre Susan.

— Te iubesc! înțelegi asta? Te iubesc. Mereu te-am iubit. Nu ştiu de ce-mi pasă aşa mult, dar m-am simțit pierdută şi... S-a oprit, apoi a întrebat: Tu mă iubeşti, Bret?

— Da, sigur, da, am zis împleticit. Ştii doar.

— Atunci promite-mi, te rog, că n-o să-i spui lui Thom.

— Nu-l suport pe Robert, am zis în pripă. îl urăsc. Nu pricep de ce, dar îl urăsc. Şi nu-mi place deloc că eşti aici cu el. Mă îngrețoşează! Din cauza lui Thom. Şi din cauza ta. îl urăsc.

Mai-mai să mă buşească plânsul. îmi simțeam fața contorsio-nându-se. Nu mă puteam controla. Ieşea din mine puhoi.

— Bret, asta n-are nicio legătură cu tine, a zis calmă. Nu contează.

— îl urăsc, am zis. Cred că i-a făcut ceva lui Matt...

— Să-i facă ceva? a tresărit. Ce tot spui? Iar vocea rugătoare: Parcă te-ai țicnit. Pari aşa nebun când spui asta...

— Dar el e nebunul, am zis, incapabil să-mi controlez delirul verbal. Nu eu. Robert. E periculos. E bolnav...

— Şşş, Bret, te rog, trebuie s-o termini cu asta! Nu ştii nimic.

Nu pot vorbi acum dar, te rog, doar...

Deznădejdea a făcut-o să lase fraza în aer.

Am închis ochii, am clătinat din cap şi, neavând încotro, i-am promis.

— Promit. Promit că nu-i spun lui Thom.

— Te iubesc, a zis din nou.

— Nu mai spune asta, m-am revoltat. O să strice tot. O să-l distrugă pe Thom...

— Thom se descurcă, a zis în şoaptă.

— Şi o să distrugă tot ce-am avut....

— Ba nu, Bret, n-o să fie aşa! Trebuie să plec.

Mă pierdusem cu firea, voiam să termin discuția, dar mi-a picat fisa că se încheiase deja. într-un final am zis:

— Să nu-i spui lui Robert c-ai dat peste mine. Nu-i spune că ne-am văzut. Nu-i spune că ai vorbit cu mine.

Fără să mai scoată o vorbă, m-a luat de mână. Am lăsat-o s-o tragă spre ea şi s-o strângă tare.

— Nu ştiu dacă pot, a zis cu o voce cumpănită – blândă şi totuşi fermă. Sunt cu el...

— Dacă-i spui, atunci nu-ți promit nimic, am zis uitându-mă neajutorat în jur – în toate părțile, numai la Susan nu. O să-ți țin secretul. Nu-i zic lui Thom c-ai fost aici, dar nici tu n-ai voie să-i zici lui Robert că m-ai văzut. Poți să faci asta?

Mi-am pironit privirea asupra ei. A încuviințat uşor din cap.

— Şi n-o să-i spui lui Thom niciodată?

— Dacă nu-i zici lui Robert că m-ai văzut..., am dat să zic, după care m-am oprit, amintindu-mi ceva. A aşteptat. Apoi am zis, ca un ecou al vorbelor ei: Secretul tău e în siguranță cu mine.

M-a cuprins repede într-o îmbrățişare – puternică, strânsă –, apoi mi-a dat drumul şi s-a îndepărtat fără să-şi ia rămas-bun, întorcându-se spre tavernă. Am ieşit buimac în Palm Canyon Drive, palele uscate de vânt m-au călăuzit cât am străbătut orbeşte parcarea, pe lângă Porsche-ul lui Robert, cât am urcat în Jaguarul mamei şi, printr-un văl de lacrimi, am pornit spre casa de pe Toledo. Aveam să plec de dimineață la drum şi să revin în L.A. înainte de prânz.

La un moment dat, pe drumul dintre Las Casuelas şi vila de pe Toledo – care a durat cam zece minute –, am observat o pereche de faruri în spatele meu, pe East Palm Canyon Drive, şi am început să suspectez că cineva se ține după mine. De ce mi-a trecut asta prin cap: nu mai era nimeni pe drum. Când am făcut dreapta pe La Verne şi cel din spate a virat după mine, mi-am dat seama că sunt farurile unei dubite bej; am văzut-o cu coada ochiului în oglinda retrovizoare,

când a trecut pe sub un stâlp de iluminat. Atât de apăsătoare era paranoia acelei nopți, că mintea a început să-mi joace feste, crezând că dubita bej se ținea după mine, că nu avea altă destinație – se fixase pe Jaguar, voia să știe încotro merg, unde locuiesc, unde voi dormi în noaptea aia, unde putea să dea de mine mai târziu, ca cineva să-și pună cagula pe cap și, cu un cuțit de măcelar în mână, aplecat peste patul meu, să mă întrebe tărăgănat și mârâit, cu ochii bulbucați, înfometați, demenți, dacă vreau să mor.

Eram atent la oglinda retrovizoare și abia dacă mă uitam la drum, concentrat exclusiv asupra farurilor din spate, așa că am intrat pe contrasens. Numai că nu era nimeni pe șosea și, revenind pe banda mea, am simțit că mă copleșește încă un val de teroare, mi s-a făcut greață, voiam un diazepam ca să pun capac panicii și, apropiindu-mă de casa de pe Toledo, am început să-mi doresc ca tot ce se întâmplase în seara aia să dispară – mă rugam, de fapt. M-am uitat în spate: dubita încă aluneca încetișor pe urmele mele. Nu fi pâmpâlău, am auzit vocea lui Ryan Vaughn și inima mi s-a frânt. Mă așteptam, îndreptându-mă spre aleea de acces a casei, ca dubita bej să încetinească, dar n-a făcut-o – și-a urmat pur și simplu drumul, în vreme ce eu stăteam în Jaguar, cu capul varză, cât pe ce să izbucnesc în plâns, măcinat de groaza pe care mi-o activase paranoia și de Susan, și de Robert, de ce avea să se întâmple cu Thom, de fetele moarte, de Mreajă și Matt Kellner. Duba și-a văzut de drum, înaintând pe Toledo, ieșind din vizorul meu, și am stat să mă uit după ea până i-au dispărut luminile de poziție. Ți-ai. Imaginat. Ceva. Aproape am scâncit de ușurare, în vreme ce vântul făcea mașina să se legene ușor. Eram atât de bolnav de epuizare că mi-am târât picioarele spre dormitorul cel mare fără să mai sting lumina din salon sau de pe verandă, am închis ușa glisantă care dădea spre piscină, am înghițit două pastile de diazepam pe care le luasem cu mine și m-am pus să moțăi, ascultând vântul de afară care sufla peste deșert.

Și până să mă ia somnul mi-am dat seama că văzusem o dubită de culoare bej în mai multe locuri pe parcursul toamnei lui 1981; în parcarea de la liceu, în noaptea în care

fusese profanat Grifonul, la etajul al treilea al parcării din mall-ul Galleria, în prima zi de şcoală, când Robert mă urmărise pe Ventura Boulevard, pe aleea din spatele localului de pe Melrose, în noaptea în care fata fusese zgâriată de hipiot. Amintindu-mi de acele locuri în care văzusem dubita, mintea a început să debiteze de tot felul de chestii, printre care şi unele pe care le credem reale, numai c-o parte dintre aceste amintiri nu erau adevărate, ci simple născociri ale imaginației mele. în noaptea aia, în Palm Springs, am devenit pentru prima oară conştient că se întâmplă ceva sinistru, că acest ceva avea legătură cu dubita de culoare bej şi că prezența acesteia era o confirmare, un alt exemplu că totul începuse s-o ia razna în toamna aia. Şi pentru prima oară am făcut legătura, destul de vag, cu Robert Mallory, nu ştiu de ce – nu exista nicio dovadă c-ar fi avut ceva de-a face cu el –, dar cumva ştiam că dubita bej era despre el. Legătura exista – doar că momentan nu ştiam în ce consta.

M-a trezit un sunet, un zăngănit slab. Ceva se răsturnase afară şi se spărsese. Mi-am zis că vântul dăduse peste cap vreunul dintre ghivecele mari şi goale de teracotă din spate, izbindu-l de cimentul verandei – era mai gălăgios decât înainte, şuierând din când în când, măturând deşertul. M-am uitat pe uşile glisante de sticlă ale dormitorului şi mi-am dat seama că totul era cufundat în beznă – becurile pe care le lăsasem aprinse erau stinse, nu se vedea nicio geană de lumină dinspre culoarul care ducea în dormitorul cel mare, nicio lumină nu se revărsa de pe verandă, ceea ce însemna că şi becurile pe care le lăsasem aprinse în camera de zi şi în vestibul fuseseră stinse. Şi ştiam că nu le stinsesem eu înainte să adorm. Diazepamul m-a ajutat să rămân calm cât am întins mâna după telefonul de lângă veioză – dar linia era moartă şi asupra mea a început să se lase o boare de groază familiară. Primul gând: o defecțiune electrică produsă de vânt lăsase casa în beznă. Dar când m-am ridicat din pat şi am păşit încetişor spre camera de zi, pipăind pereții cu palma ca să-mi fac drum prin întuneric, am văzut cu uimire, prin geamurile care flancau uşa de la intrare, că lămpile stradale

şi alte intrări de pe bulevard erau iluminate. Adormisem cu ceasul la mână şi, când am apăsat butonul dintr-o parte, cifrele digitale au prins viaţă, anunţându-mă că e ora trei şi jumătate. M-am oprit în beznă – doar o licărire de lumină, intrând pe ferestre ori dinspre Toledo, ori dinspre luna cocoţată pe cer, care cuprindea casa într-o aureolă cețoasă, proiectând în jur, mi-am dat seama când mi s-au obişnuit ochii cu întunericul, tot felul siluete şi umbre: am văzut conturul ficusului uriaş din curtea din spate încovoiat de vânt, boscheţii din spatele lui, care separau casa de deşert, dreptunghiul întunecat al piscinei, doar că nu erau culori, nu se distingea nimic. Am trecut de la un perete la altul, descoperind felurite întrerupătoare pe care apăsam: nimic. Totul era mort. Şuierul vântului se înălța bubuitor peste deşert, apoi se stingea într-o tăcere de moment înainte să răsune iar.

M-am lăsat păgubaş şi m-am întors în dormitor, unde ştiam că mă pot cufunda de-ndată într-un somn pâclos diazepamic, dar am încremenit când am văzut o rază de lumină deplasându-se peste întinderea livingului. .

Cineva se afla lângă piscină ținând în mână o lanternă şi-şi făcea de lucru prin curtea bătută de vânt, iar raza a continuat să traverseze pereții livingului întunecat, oprindu-se când şi când pe câte o piesă de mobilier, de parcă cel care folosea lanterna s-ar fi gândit că e importantă. Lumina a traversat masa de cafea cu geam din sticlă, covorul alb şi lățos, apoi a trecut peste rafturile cu cărți care făceau legătura cu holul pe care păşisem înapoi, coridor ce dădea la rândul lui în dormitorul cel mare. Fasciculul de lumină a părăsit camera de zi şi, din punctul meu de observație de la capătul culoarului, am văzut că se iveşte iar, cu mişcări lente, mărindu-se la trecerea prin verandă, târându-se apoi pe pardoseala dormitorului, ajungând pe pat şi oprindu-se acolo, surprins parcă să descopere că patul era gol, că nu se afla nimeni în el, că cel care stătuse acolo dispăruse. După aia, lumina s-a mişcat înainte şi înapoi peste întinderea patului, dintr-un capăt într-altul al camerei, ca şi cum ar fi

căutat ceva, după care s-a oprit, confuză parcă, asupra rucsacului Gucci pe care-l luasem cu mine.

Persoana care ținea lanterna s-a mutat de la ușa glisantă a dormitorului mare și a început să se furișeze prin curte spre verandă și înapoi spre o latură a casei, unde era bucătăria. Am trecut în living, ținându-mă după lumină, și-am privit cum se unduiește iarăși peste ziduri, traversând rafturile cu cărți.

Mintea mi se frământa: mi-am zis inițial că era vreun paznic de la Canyon Estates, dar ar fi sunat la ușă, nicidecum n-ar fi pândit în grădină. Lumina a rămas pe loc, apoi s-a smucit brusc spre locul în care mă aflam eu și, din instinct, m-am ghemuit la podea, ascunzându-mă.

Raza de lumină a rămas pe loc, a zăbovit un timp, după care a pornit încet pe peretele livingului, spre bucătărie, oprindu-se când și când înainte de a se deplasa iar, scanând pardoseala, iar mai apoi tavanul.

Cu tot diazepamul și somnul din mine, mi-am dat seama, într-un târziu, cu un fior care m-a băgat în boală: persoana de afară căuta persoana dinăuntru. Pe alee era o mașină. Un pat răscolit înăuntru. Se întreba: unde e persoana care locuiește aici? În noaptea aceea erau zeci de case goale pe Toledo, așteptând să fie jefuite, dar persoana asta alesese casa mătușii fiindcă cineva se afla în ea.

Lumina a traversat din nou camera de zi, stăruind prin colțuri în care s-ar fi putut ascunde o victimă înspăimântată. Eu am rămas la pământ, zgâlțâit de un tremur pe care nu izbuteam să-l controlez. Mai înfricoșător de atât era că nu știam unde se află persoana de afară, așa că am ridicat ușurel capul, ca să-mi țin ochii pe lanternă.

Altă lumină nu se vedea prin curte – nici dinspre verandă, nici dinspre piscină – și mă tot întrebam cine putea să fie persoana cu pricina, ce voia și de ce alesese casa în care mă aflam. Nu era decât o formă greu de deslușit, în spatele unui fascicul de lumină – altceva nu vedeam. Vântul a început să se izbească, brusc, în ușa glisantă, urlând în voie. Apoi, tot la fel de brusc, s-a oprit.

Lumina se întorcea în dormitor – îşi schimbase direcţia. A trecut peste piscină, a traversat duşul exterior, ficusul şi cişmeaua marocană.

Am realizat că sunt atât de înfricoşat încât nici nu ştiam că mi-e frică – era o frică uriaşă, abstractă –, dar acum era o teamă precisă şi asta m-a făcut să mă ridic, cu spinarea încovoiată, ca să arunc o privire pe geamul uşii de la intrare, încercând să găsesc o cale de scăpare.

în casă se instalase o linişte mormântală: lumina a revenit în living şi s-a apucat să scaneze odaia.

M-am târât pe burtă în spatele unei canapele şi, în frica mea, am scos un ţipăt – nu un cuvânt, nu un strigăt de ajutor, nu o avertizare, doar un sunet, o bolboroseală emisă strident.

Fasciculul s-a oprit în loc, apoi lumina s-a mişcat frenetic pe mocheta pufoasă, în lungul canapelei, încercând să localizeze sursa sunetului. Raza a poposit pe canapea, dar eu eram în spatele ei şi nu puteam fi văzut, apoi, de parcă şi-ar fi dat seama de ceva, lumina s-a stins.

Respiram întretăiat, înghesuit după canapea, paralizat, abia capabil să-mi stăpânesc frica – şi iar m-am uitat spre uşa din faţă. Preţ de o clipă vântul s-a apucat din nou să turuie, apoi a amuţit. Am aşteptat, sperând fără succes să fie de fapt un vis din care aveam să mă trezesc, cu toate că ştiam cu o certitudine îngrozitoare că nu era cazul. Nu ştiam dacă fusesem luat în vizor sau dacă persoana asta era o ameninţare reală, dar nici nu voiam să aflu pe pielea mea, provocând-o. Atât doar că nu m-am putut abţine şi am lăsat din nou să-mi scape un ţipăt sugrumat.

Am început să înaintez, târâş, spre holul care ducea în dormitorul cel mare, învăluit în întuneric, apoi m-am ridicat în picioare şi am pornit împleticit spre intrarea în dormitor, folosindu-mi palma ca să mă ghidez pe lângă pereţi.

Aveam nevoie de cheile maşinii – pe asta mă concentram. Erau pe noptieră, lângă pat. Altceva nu vedeam. Voiam s-o apuc spre L.A. fix aşa, doar cu tricoul şi chiloţii cu care dormisem pe mine, mai ales dacă n-aveam încotro.

Fasciculul de lumină din spatele uşilor glisante se deplasa pe tăblia patului şi pe peretele de deasupra; m-am lipit de podea chiar în faţa dormitorului. Tremuram aşa rău că nu puteam să stau nemişcat, dar m-am forţat să aştept. Şi în acel moment raza a dispărut.

Am mai aşteptat un timp. Auzeam doar vântul. Apoi, lumina a reapărut, îndreptată spre tavan, am auzit şi alte zgomote pe lângă vânt şi, iniţial, n-am ştiut ce era.

Era un bocănit uşor, constant şi ritmic: cineva bătea în sticla uşilor glisante.

Când am ridicat privirea spre fasciculul rotund de lumină miş-cându-se înainte şi înapoi pe tavan, mi-am dat seama că cel de afară bătea cu lanterna în uşa de sticlă care ducea în dormitor.

îmi dădea de ştire, mă avertiza, aştepta să mă arăt, să înhaţ cheile.

Aşa de frică mi-era că am urlat „Robert!", apoi din nou, „Robert!".

Nici nu ştiu dacă, în clipa aceea, am crezut că tipul de afară chiar era Robert Mallory – asta îmi ieşise pe gură, panică şi atât. Din cauza asta, lumina s-a stins – raza a dispărut. S-a făcut brusc nevăzută. Am aşteptat, dar n-a revenit.

Cam o oră nu m-am putut mişca, sau cel puţin aşa mi s-a părut, timp în care am stat şi am ascultat vântul, încercând să mă liniştesc. M-am uitat la ceas şi am descoperit, cu uluire, că era trei şi treizeci şi şapte de minute. întregul chin – de când mă trezisem şi până m-am uitat la ceas – durase doar şapte minute.

Am pus mâna pe rucsac, pe chei, am ţâşnit din casă, am luat-o din loc cu maşina, în tricou şi boxeri, şi am ajuns înapoi în L.A. când se crăpa de ziuă, când soarele începea să urce deasupra oraşului.

Când am oprit la casa goală de pe Mulholland, în zorii zilei de duminică, am băgat de seamă îndată că uşiţa căsuţei poştale din capătul aleii era deschisă şi că înăuntru se afla ceva: o casetă Maxell. Iniţial m-am gândit că mi-o lăsase Debbie Schaffer – o compilaţie de piese care, şi-o fi imaginat ea, însemnau ceva pentru mine, muzică care făcea cu ochiul relaţiei noastre şi indica spre ceea ce clădiserăm, se pare, din iunie încoace, chestia iubit-iubită. Un junghi de stânjeneală şi vinovăţie m-a fulgerat când am scos caseta din cutia poştală şi-am aruncat-o pe bancheta de alături; am continuat pe aleea de acces, am deschis garajul şi am parcat Jaguarul. Am auzit în casă, dându-mă jos din maşină şi oprindu-mă un moment să mă reazem de ea, lătratul surescitat al lui Shingy: mi-am imaginat mesajele de la Debbie care mă aşteptau pe robot, lăsate sâmbătă noapte, voind să ştie unde sunt şi de ce nu răspund. M-am întrebat dacă aflase între timp că mă dusesem în Palm Springs, dacă o sunase pe Susan după ce se întorsese la casa de pe Silverado şi-i povestise de discuţia aprinsă din Las Casuelas. Totodată, în momentul ăla, când mă aflam în garaj, nu-mi prea păsa. Vântul deşertului zgâlţâia uşa garajului; mi-am dat seama că mintea bate câmpii şi că am nevoie de somn.

M-am uitat la căţel cum se zbenguieşte prin iarbă în lumina zorilor, părând încântat de palele de vânt fierbinte care o răvăşeau – ţopăind, lătrând la ele – la fel de mult pe cât se bucura de întoarcerea mea. Am lăsat uşa de la bucătărie deschisă, ca să se întoarcă în casă, apoi m-am dus în dormitor, unde am pus caseta pe birou, mi-am lăsat rucsacul Gucci lângă pat şi am adormit pe loc. Când m-am trezit era două după-amiaza şi gândul mi-a fugit la Susan şi la Robert, de parcă i-aş fi visat – trăgându-şi-o goi într-una dintre camerele de oaspeţi ale casei bunicilor ei, urletul vântului, ţâţele lui Susan, cu sfârcurile întărite şi ude de saliva lui Robert. Bucile albe ale lui Robert pompând în ea, ţipetele reciproce ale extazului lor; mi se sculase şi-mi zvâcnea şi mi-am frecat-o rapid pe imaginile astea, ca să scap de ele – dar nici după ce-am terminat n-am putut să ignor ce se întâmplase. Mi-era groază de revenirea lui Thom,

m înfricoşa ziua următoare de la Buckley în lipsa lui, nesfârşita pantomimă în care erau antrenate toate: prefăcându-mă că ne aflam în visele unei alte persoane, într-un loc în care nu dădusem peste Susan şi Robert în Palm Springs în weekendul ăla. Am întins mâna şi-am pornit robotul: Debbie, două mesaje de sâmbătă seara – dezamăgită, apoi îngrijorată – plus unul de la mama, care cutreiera Grecia pe undeva, şi mai multe apeluri fără mesaj. M-am lăsat pe spate şi m-am uitat cu atenție la posterul cu Elvis Costello de lângă pat: ÎNCREDERE.

Existase un punct în şirul ultimelor şapte săptămâni în care Susan se îndrăgostise de Robert Mallory şi nu-mi puteam închipui c-ar fi fost posibil să existe ceva mai disperat de atât – cel puțin din punct de vedere social –, fiindcă faza putea fi ascunsă doar un timp şi, odată ce era dată în vileag, cu toții aveau să fie afectați, relațiile tuturor urmau să fie rearanjate, taberele să fie alese şi asta avea să schimbe complet starea de spirit a ultimului nostru an de liceu; mă temeam ca Thom să n-o ia razna, oricât de senin şi puternic părea la suprafață. Exista o fisură, fisura se mărea şi Thom nu-i dăduse atenție – urma să-l înghită. Totul avea să se oțetească, să se amărască, chestia avea să devină unicul nostru punct de referință, lumea avea să moară. Singurul om care ştiuse până atunci era Debbie Schaffer şi, întins în pat în acea duminică după-amiază, am simțit o pică teribilă pe ea, fiindcă văzuse rezultatul cu mult înaintea mea şi nu avertizase pe nimeni. Ştiuse că toată lumea avea să afle la un moment dat, iar asta o făcea vinovată în ochii mei; era prea încrezută şi foarte neglijentă. Ce aştepta de la mine? am cugetat mânios, ştergându-mi sperma de pe pulă şi abdomen cu un şervețel de hârtie. Chiar petrecuse câteva ore ca să facă o casetă şi să detalieze în douăzeci şi patru de piese ce simte pentru mine şi chiar se aşteptase ca asta să mă mişte? Apoi fluxul de emoții s-a oprit şi ochii mi-au căzut pe caseta din cealaltă parte a camerei, aflată pe birou, cea pe care o lăsase pentru mine cât fusesem plecat în Palm Springs. Mi-a picat fisa: presupusesem că era o casetă de la Debbie, dar în carcasă nu exista o listă cu piesele pe care le conțineau

părțile A şi B, nici măcar n-avea desenate formele geometrice care-i plăceau lui Debbie, cu care împopoțona adesea titlurile fiecărei melodii, şi abia atunci am băgat de seamă că mai era o chestie în neregulă. Mi-am făcut vânt din pat, m-am dus la birou şi m-am uitat la casetă.

Cineva îmi scrisese numele cu doi „T". BRETT. Şi nu era scrisul de mână al lui Debbie.

M-am holbat vreme îndelungată la casetă fără s-o iau în mână, fiindcă nu mai voiam s-o ating dacă nu era de la Debbie. M-am gândit o clipă şi am sperat să fie de la Ryan – se răzgândise, poate, în privința noastră, poate că „T"-ul în plus era o glumă, o casetă plină cu piese de Bob Seger şi Springsteen – deşi ştiam că aşa ceva era imposibil. Caseta asta conținea ceva nasol. M-a lovit un val de greață şi mi-am dat seama că eram hămesit; m-am dus în bucătărie, m-am uitat prin frigider, am scos un bol cu paste pregătite de Roşa şi m-am înfipt în el urmărind vântul care făcea vălurele în apa din piscină şi pe Shingy, lăbărțat pe gazon sub soarele după-amiezii, cu blana fluturându-i, şi-am stat acolo, lângă blatul circular, timp îndelungat, mâncând penne cu mâna, până când, într-un târziu, m-am prins că trebuie să mă-ntorc în dormitor – ceva mă silea s-o fac – şi cum am ajuns am luat caseta şi-am băgat-o în combină. Am apăsat PLAY, m-am aşezat la birou şi am aşteptat.

Mă aşteptam să-nceapă o piesă, dar n-am auzit nimic – doar tăcere –, apoi un bâzâit care creştea în intensitate, un zumzet, şi mi-am zis c-o fi începutul primei melodii. M-am aplecat să dau volumul mai tare, dar nu se mai auzea nimic, vântul nu-mi dădea voie să mă concentrez, apoi mi-am dat seama că, de fapt, vântul se auzea şi din boxele combinei. Fusese înregistrat pe bandă. În afară de asta nu auzeam nimic şi nici nu părea să fie începutul unui cântec. Am rămas înțepenit, ascultând, aplecat în față, cu urechea ciulită spre una dintre boxe, şi am desluşit cu greu un alt sunet: valuri în depărtare, spărgându-se de țărm pe undeva. Pe lângă vuiet au apărut şi alte sunete, pe care n-am izbutit să le descifrez şi care mi s-au părut inițial nişte pârâituri de energie statică, dar mi-am schimbat gândul, dându-mi

seama că e un foc care trosneşte. Dar vântul de afară se întrecea cu sunetele din boxă, m-am uitat după walkman şi mi-am amintit că-l lăsasem în sala de forţă improvizată, pe banda de alergat, de unde l-am recuperat şi am scos din el o casetă cu Billy Idol. Când m-am întors în cameră, sunetul vântului şi al valurilor încă ieşea din difuzoare. Am apăsat STOP, am scos caseta Maxell, am băgat-o în walkman, mi-am pus căştile pe urechi şi am ascultat. Trei minute s-au scurs fără să aud nimic altceva în afară de valuri care se spărgeau de mal, foşnind slab, în depărtare, vântul intensificându-se uneori, dominând coloana sonoră, şi trosnetul surd al unor lemne arzând în foc. Apoi, într-un târziu, ceva care aducea a voce şi care, mai întâi, mi s-a părut că rostea Muncă... muncă..., dar nu se auzea suficient de clar ca să fiu sigur că alea erau cuvintele exacte. încetul cu încetul, sunetul a devenit mai clar, fâcându-mă să-mi dau seama că vocea respectivă nu spunea Muncă... muncă... ci, de fapt, Mănâncă... mănâncă...

Vocea era oribilă şi, cu toate că părea să-i aparţină unui bărbat tânăr, era prefăcută, mârâită şi gâjâită, o voce de Halloween, cineva care încerca să te bage în sperieţi. Continua să-şi îndemne interlocutorul cu Mănâncă, apoi se oprea şi auzeai pe cineva plângând, încercând fără succes să se abţină, bocind, încercând să vorbească, buimac parcă sau sub influenţa vreunei chestii monstruoase care-l lăsase chiaun şi slăbit. „Nu... vreau... să-l mănânc...” a zis cealaltă voce plângând, trăgând spasmodic aer în piept. Mănâncă, mănâncă, a şuierat vocea prefăcută, imitând glasul exagerat al unei cotoroanţe – oarecum înfundată, de parcă ar fi avut gura plină cu mâncare – şi, într-un moment de linişte, am auzit din nou valurile, vântul şi trosnetele buştenilor aprinşi, apoi vocea aceea oribilă rostind aprobator Mdaaa, asta-i bine, mdaa, apoi a mutat microfonul, auzeam persoana aceea speriată mestecând ceva, iar mestecatul a fost întrerupt de bocete şi după aia s-a auzit alt sunet – microfonul trecând peste flăcări, apoi iarăşi vuietul valurilor izbindu-se de ţărm. Am încercat să-mi imaginez unde erau oamenii ăia şi unde fusese făcută înregistrarea: pe plajă, era vânt, stăteau la foc,

probabil noaptea, şi de ce era înregistrat schimbul ăla de replici. Era scris pe foaie? Era pus în scenă? Urmau vreun scenariu?

Vocea falsă şi monstruoasă a început s-o îndemne pe cealaltă persoană: mănâncă... mănâncă..., o voce de băiat a zis, printre suspine „mi-e frică... mi-e... frică... ce sunt luminile alea... of, fir-ar...". Apoi a făcut o pauză, băiatul a icnit, iar vocea a continuat să ordone: mănâncă-l pe ăsta! Plânsul băiatului a continuat, a început să se roage, cu mici pauze, ca şi cum s-ar fi chinuit să scoată vorbele pe gură: „Dă... jos... masca... te rog... dă jos... masca..." apoi, după o gură de aer şi un şuierat din piept, a continuat: „Dă... masca... jos... te rog...". Mănâncă... mănâncă-l pe ăsta..., a poruncit vocea aceea ca de Halloween, ca şi cum i-ar fi oferit băiatului ceva înfipt într-o gheară. I-am auzit plescăielile şi suspinele, ca mai apoi să-l aud cu gura plină de chestia pe care o mânca: „Mi-e frică... mi-e aşa frig..."

MĂNÂNCĂ, s-a piţigăiat vocea, MĂNÂNCĂ TOT. S-a auzit un icnet de vomă, urmat de un puseu de tuse şi de bocetul băiatului: „îmi pare rău... îmi pare rău" apoi „te rog... te rog... dă masca jos..." Glasul băiatului a început să vibreze spasmodic, de parcă ar fi tremurat fără oprire: „Mi-mi-ee aş-şaa d-de... friig...". Mi-am dat seama, la un moment dat, aşezat pe scaunul biroului, că totul era real – nu interpreta nimeni niciun rol. Nu era o glumă. înregistrarea era autentică: frica din vocea băiatului era mult prea mare. Brusc, mi s-a făcut şi mie, mai mult ca niciodată, frică.

A urmat o tăcere lungă – doar trosnetele focului, valuri şi vânt bubuitor – şi mi-am dat seama că cel care stătea în faţa băiatului îi dăduse ceva şi că băiatul mesteca şi înghiţea acel ceva, şi atunci mi-a picat fisa că e vorba de peştii din acvariul lui Matt Kellner. M-am cuprins singur în braţe, îngheţat complet, ascultând vaietele lui Matt şi vocea prefăcută care-i ordona mănâncă... MĂNÂNCĂ... TOOT. Acest dute-vino a continuat vreo douăzeci de minute, timp în care Matt s-a spart din ce în ce mai tare de-ai fi zis că e pe acid şi intensitatea halucinaţiilor l-ar fi înspăimântat, reducându-l la un copil. M-am uitat pe geam, printre jaluzele, la iarba din

curte şi m-am abținut să derulez rapid până la final, fiindcă, deşi mi-era greu să îndur, trebuia să aud cum se desfăşoară totul. „Dă... jos... masca”, repeta Matt neajutorat, perplex. Mănâncă, insista vocea. Matt a zis ceva ce n-am înțeles, aşa că am derulat înapoi şi am pus din nou fragmentul respectiv. Suna din ce în ce mai mult ca un copil, zicea: „Dar... încă e... viu... te rog...” Mănâncă! a ordonat vocea. Microfonul a fost poziționat foarte aproape de gura lui Matt, încât îl auzeai cum mestecă peştele pe care chestia aia i-l oferea întruna. Cântă cântecul..., iar Matt, suspinând, a încercat să cânte, încurajat de vocea oribilă. Vântul a amuțit, valurile s-au oprit, se auzea doar trosnetul focului şi atunci am recunoscut piesa „Year of the Cat” a lui Al Stewart, iar vocea de coşmar a întrebat Ți-a... plăcut... pula?. Matt plângea: „E aşa frig...” Ți-a plăcut să-ți introduci pula în anus? a gâjâit vocea. Matt continua să suspine.

Cântă cântecul..., a bolborosit vocea. Matt a început să intoneze cântecul cu un glas stins. îl auzeai cum tremură din ce în ce mai tare, suna ca o vibrație încercând să țină linia piesei, numai că nu reuşea să cânte coerent, nu ştia versurile, scotea sunete la întâmplare, încercând să fredoneze pe linia melodică. „Mi-e frică”, a zis iar înlăcrimat. „Atât de frică...”. Ți-a plăcut să sugi pula? a întrebat vocea. Ți-a plăcut pula în gaura curului”? O pauză, microfonul a fost ajustat. Apoi am auzit prima plesnitură, dar Matt n-a protestat şi nici n-a țipat din cauza „cantității însemnate” de LSD care pusese stăpânire pe el şi-l hipnotizase, iar acum se pierduse în frică şi era pe altă lume. „Year of the Cat” încă se auzea, întreruptă de plesnituri – zgomotele a ceva lovindu-l pe Matt, peste spate şi peste față şi peste piept, împreună cu suspinele lui calme. Mi-am dat seama că era gol şi că ceva neted lua contact cu pielea lui – de aici proveneau vânătăile. Pe fundal, valurile continuau să se spargă de țărm în sincron cu acele plesnituri; se ridicau pe mal şi se prăbuşeau la loc, apoi a urmat un interval de linişte şi, în pauza în care un alt val se ridica spre plajă, sa auzit o nouă plesnitură. Era Matt, în pielea goală, la un foc de tabără de pe plaja Crystal Cove,

şi lighioana sinistră de lângă el înregistra totul. „Luminile...” a suspinat pentru ultima oară Matt. „Doamne, luminile...”

Aici, caseta s-a terminat brusc. Eram atât de uluit şi de îngheţat de groază că mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama că mă asalta un val de vomă. Mi-am smuls căştile, m-am tras de la birou răstur-nând scaunul şi am pornit spre baie împleticindu-mă.

21

Gândul meu iniţial din acea după-amiază în care am ascultat pentru prima oară înregistrarea – cea făcută în ultima noapte din viaţa lui Matt Kellner – a fost să pun caseta pe foc. La asta m-am gândit înainte să mă încerce tentaţia de-a o duce la poliţie. Pe parcursul acelei după-amiezi m-am dus cu maşina până pe Haskell Avenue, pregătit să strecor caseta în cutia poştală a lui Ronald şi Sheila Kellner – să-mi şterg amprentele şi să-i las să se descurce –, dar până să ajung în faţa casei m-am răzgândit. Nu-l puteam identifica, dar exista un motiv pentru care nu voiam să audă nimeni despre casetă – avea o chestie putredă, care mă oprea să mă adresez autorităţilor sau familiei Kellner. în loc de asta, l-am sunat pe Jeff Taylor de la un telefon public de pe Ventura Boulevard, în acea după-amiază de duminică, l-am întrebat dacă are ceva iarbă sau pastile de Quaalude, Jeff mi-a confirmat că are de amândouă şi că o să le aducă la Buckley în ziua următoare, dar mie îmi trebuiau atunci, aşa că i-am spus c-o să pornesc cu maşina spre Malibu. Mi-am croit drum prin Topanga Canyon până am dat de Pacific Coast Highway şi-am gonit până în Colony, unde Jeff m-a întâmpinat în faţa porţilor casei – m-ar fi invitat înăuntru, a zis, dar taică-său se uita la un meci, rupt de beat, şi anunţase că n-are chef de musafiri când Jeff menţionase c-o să trec pe acolo. Am reuşit cu greu să menţin o atitudine degajată în faţa lui chiar şi pentru o clipă, cât a

durat să facem tranzacția, după care am dat din cap şi-am zis la repezeală:

— E OK, frate, tre să fug.

Am aruncat punguța de Quaalude pe bancheta din dreapta, alături de casetă.

Nu mai voiam s-o mai ascult în viața mea, dar nici s-o scap din ochi; începeam să-mi dau seama de ce nu voiam s-o asculte altcineva, cel puțin nu deocamdată. Eram convins că Robert Mallory făcuse înregistrarea, că se jucase cu Matt – Robert cel maniacal, Matt făcut muci – şi jocul scăpase cumva de sub control şi se tot agravase până când Matt şi-a dat duhul fără să afle că Robert fusese internat sau să aibă idee cât de labil psihic era. îmi găseam consolare doar în faptul că, la un moment dat, îl avertizasem pe Matt în privința lui Robert. Faptul că făcusem rost de droguri mă relaxase îndeajuns cât să conduc cu o mână sigură pe volan înapoi prin Malibu, cu anxietatea la minimum, şi, odată ajuns în casa goală de pe Mulholland, am fumat nişte iarbă, am luat o pastilă întreagă de Quaalude şi totul s-a şters. Am reuşit să adorm fără să mă gândesc la sunetele oribile ieşite din walkmanul meu. N-am visat nimic în noaptea aia şi m-am trezit amețit când mi-a bătut Roşa la uşă în dimineața următoare, amintindu-mi c-o să întârzii la şcoală, o îngrijorare ce mi s-a părut inocentă în comparație cu pățaniile de peste weekend, aşa c-am zâmbit.

Luni, am parcat Jaguarul pe Stansbury. îmi concepusem deja planul pe restul zilei în timp ce ascultasem „Time for Me to Fly" – încă prăjit de la pastila de Quaalude luată cu o noapte în urmă şi de la iarba pe care o fumasem în dimineața aia şi, mergând spre porțile şcolii, am urcat târâş-grăpiş panta care ducea în parcare, întârziasem – prea mult la duş, gânduri împrăştiate cât mă îmbrăcasem, trafic pe Mulholland – şi am încercat să grăbesc pasul, dar m-am relaxat îndată şi am luat-o mai uşor gândindu-mă: cui îi pasă dacă întârzii? Oricum nu-mi doream să mă aflu acolo, nimic nu mai conta; cu o zi în urmă ascultasem vocea unui băiat torturat pe o plajă. Exista într-un sertar din dormitorul meu o casetă care eradica totul: de ce să mai ajung la timp la

ora de engleză, de ce să-mi notez sau să învăț pentru test, de ce să dau doi bani pe romanul pe care-l aveam de parcurs? Am ajuns la ora domnului Robbins când dăngăneau clopotele şi, după ce am deschis uşa, m-am oprit o clipă înainte să intru în clasă. Susan Reynolds stătea în banca ei, alături era banca în care stăteam eu de obicei, dar în ziua aia nu voiam să mă aşez lângă Susan, care, ridicându-şi ochii din caiet, m-a țintuit cu o privire opacă. încă o chestie de care-mi dădeam seama: nu voiam să dau de belea. Nu voiam să fac țăndări visul pantomimei. Am încercat să mă metamorfozez în participantul tangibil şi să zâmbesc. Am băgat de seamă că, două rânduri mai în spate, Ryan Vaughn nu ridicase ochii din cartea pe care o avea în mâini.

— Domnule Ellis? a întrebat ezitant Robbins. Vreți să vă aşezați?

— Sigur, am zis, păşind spre banca de lângă Susan, după care i-am zâmbit.

Şi-a lăsat subtil capul pe-o parte şi mi-a zâmbit şi ea: naturală, amorțită, cu sinceritate absolută.

— Hei, a zis cu nonşalanță când am luat loc.

— Hei, i-am răspuns, zâmbind încă, aşezând rucsacul Gucci pe bancă.

— Eşti bine? a întrebat.

— Mda, am zis aruncându-i o privire grăbită. Tu?

în ochi nu i se citea nimic. Era de o relaxare imperială. Noaptea de sâmbătă din Palm Springs fusese eliminată dintre noi doi.

— Sunt în regulă, a zis.

— OK, am spus, scoțând un caiet din rucsac.

Visul era pus în scenă – ajutaserăm la crearea lui – şi m-am lăsat în voia lui. Ambele ore de dimineață s-au scurs rapid, apoi am însoțit-o pe Susan la adunarea din curte, de sub Pavilion. Debbie m-a sărutat uşor pe buze şi am observat un lucru: absența lui Thom Wright nici măcar nu se simțea atât de tare. După adunare, ne-am pus să pălăvrăgim – ăsta e termenul, pălăvrăgeală; asta făceam, pălăvrăgeam – până când Susan a pornit spre vestiarul fetelor ca să se echipeze pentru ora de sport. Debbie avea chef de vorbă şi mi-am ținut

răbdător cumpătul când i-am observat pe Robert Mallory şi pe Ryan Vaughn îndreptându-se împreună spre vestiarul băieților, discutând cu însufleţire; Ryan a gesticulat de parcă a explodat ceva, făcând o mutră caraghioasă; Robert a râs. în piept mi se iscase un junghi, dar nu m-am lăsat abătut de la a mă concentra asupra lui Debbie, care-mi amintea de petrecerea de sâmbătă seară a tatălui ei, de la conacul din Stone Canyon, şi am asigurat-o că mai mult ca sigur voi veni, apoi m-a întrebat ce-am făcut în weekend, de ce nu-i răspunsesem la telefon şi de ce n-o sunasem înapoi. M-am uitat lung la ea înainte să formulez un răspuns. Era nerăbdătoare.

— E o întrebare dificilă, ştiu, a zis sarcastică. Să-ți aminteşti

ce-ai făcut weekendul trecut.

Mi-am dat seama în clipa aia că nu eram sigur dacă ştia că fusesem în Palm Springs şi că-i văzusem acolo pe Susan şi Robert. Mi-a picat fisa: Debbie mi-ar fi scos ochii cu asta dacă Susan i-ar fi spus ceva. Sau mă testa. Eram pierduți în labirintul pantomimei.

— Bun, dacă vrei să ştii adevărul..., am început.

— Nu, vreau minciuna, Bret, a spus din nou sarcastică, iar apoi: Normal că vreau să ştiu adevărul.

— Am lucrat la cartea mea şi m-am spart, am zis. Asta am făcut tot weekendul.

Mi-a cercetat fața înainte să întrebe:

— Pe bune?

— Mda, mi-am fumat creierii la greu, am zis. Am cumpărat o pungă cu iarbă şi nişte Quaalude de la Jeff, m-am spart şi am scris, am zis ridicând din umeri. A fost mişto. Mi-ar plăcea să mai petrec nişte weekenduri ca ăsta.

— Şi nu te-ai dus nicăieri? a întrebat cu o voce distantă, chibzuită.

— Nu, nicăieri, am zis. De ce?

S-a uitat lung la mine, fără să zică nimic.

— Hai, o să întârziem, am zis întinzând mâna după a ei, ca să terminăm cu discuția înainte să ajungem la prea multe detalii.

A ezitat să-şi lase palma într-a mea.

— Bret..., a dat să zică.

— Mda? am aşteptat cu mâna întinsă. Debbie s-a forţat să zâmbească.

— Nu-i nimic.

Am tras-o după mine şi am pornit împreună spre vestiare.

După ce m-am schimbat într-un şort roşu şi un tricou cu emblema Grifonilor pentru ora de educaţie fizică, am zăbovit în vestiarul băieţilor până m-am asigurat că Debbie ajunsese deja pe teren, fiindcă voiam să fiu singur. Nu voiam să mă bag în scenariul conceput de Susan şi Debbie, aşa că am aşteptat zece minute aşezat pe o bancă – băieţii ieşiseră cu toţii –, holbându-mă la dulapul lui Thom Wright, şi am întins fără să vreau mâna, atingând lacătul argintiu şi înţelegând că Thom n-o să priceapă nicicând simţămintele pline de afecţiune pe care le aveam pentru el. Am apucat-o cu paşi greoi pe panta abruptă care ducea pe terenul de sport în loc să iau ascensorul şi, cum mă apropiam de pista de atletism, l-am văzut pe Ryan dând agale ture de teren, de unul singur, apoi am observat că ora era la comun cu fetele şi că Debbie, Susan şi Robert se opriseră lângă terenul de tenis şi vorbeau cu un aer firesc, de parcă nimic n-ar fi lăsat să se înţeleagă că un eveniment dramatic se închega în jurul lor, de parcă ar fi fost cu toţii actori într-o piesă de teatru; Thom nu era de faţă şi totuşi se purtau cu băgare de seamă. În spatele lor, Katie Harris şi Tracy Goldman jucau tenis. Am ridicat ochii spre tribune, unde aveam de gând să iau loc şi să citesc Joan Didion pentru restul orei şi le-am ochit pe Michelle, Nancy şi Rita, lungite în primul rând, la soare. Mi-am dat seama că ar fi părut ciudat să nu mă îndrept spre ele, să le salut pe Susan şi Debbie, cu toate că numai gândul la apropierea de Robert Mallory mă ameţea, era o reţinere temătoare amestecată cu o dorinţă cumplită care încă pulsa în mine în ciuda a tot ce ştiam despre ce-i făcuse lui Matt. M-am uitat la Anthony Matthews şi la Doug Furth pasându-şi mingea de la unul la altul şi probabil că m-am rupt de realitate stând acolo, pironit locului, fiindcă Ryan a apărut brusc în faţa mea, gâfâind uşor, cu faţa plină de sudoare. Ultima chestie

pe care o auzisem era un casetofon din care răsuna, de pe undeva, o piesă de pe albumul The Wall al celor de la Pink Floyd.

— Salut, a zis. Eşti în regulă?

— Ăăă, da, am zis năuc, ridicând privirea spre el.

— Stăteai aşa, cu capul în nori, a zis. M-am gândit c-ai păţit ceva. Prezenţa lui m-a activat.

— Voiam să vorbesc cu tine.

— Mda? a zis reticent. Despre ce?

— Păi da, am început. Vreau să-ţi spun că sunt în regulă cu tot şi nu vreau – chiar nu vreau – să provoc vreo dramă şi-mi pare rău dacă am făcut-o deja. Apoi, după un moment de respiro: Mă credeam mai mişto de-atât, dar presupun că nu sunt...

— A, nu-i nimic, m-a întrerupt repede.

— Nu, serios, nu vreau să fie probleme între noi.

S-a uitat pe teren, dar eram departe de toţi, nu ne auzea nimeni.

— Deci m-am prins, aşa merge treaba, suntem prieteni şi aşa ar trebui să rămână. Deci... de acum încolo suntem tovarăşi, nu-i aşa?

— Mda, a încuviinţat Ryan. Mersi.

— Vrei să vedem un film sau ceva? am întrebat brusc.

— Păi da, ar fi mişto, a zis cu o autenticitate care m-a delectat preţ de o clipă.

— Vrei în după-amiaza asta? m-am aventurat.

— Ăăă, după-amiaza asta nu pot, a zis. Dar ce zici de mâine?

— Marfă, am zis. Mâine atunci.

— Marfa.

— OK, am zis. Mă uit să văd ce rulează.

Fără să mai spună şi altceva s-a îndepărtat încet, continuând să alerge, lăsându-mă de capul meu, iar eu am apucat-o pe teren, spre locul în care se opriseră Susan, Debbie şi Robert şi am observat curând că discuţia s-a oprit brusc atunci când am ajuns în apropierea terenurilor de tenis; doar m-au privit cum mă apropii, cu zâmbete nevinovate pe chip. Erau cu toţii în şorturi roşii, tricouri cu

Grifonii şi ochelari de soare la ochi – arătau aşa de bine c-ar fi putut să joace rolurile negative de adolescenți populari în vreun film cu liceeni zurbagii.

— Hei, oameni buni, am zis degajat şi, speram eu, pe un ton antrenant, alăturându-mă lor. Care-i faza? Apoi am adăugat: Ce bunăciuni sunteți. Asta n-a avut impactul pe care mi-l doream, Robert şi-a dat jos ochelarii de soare şi a zâmbit la mine cu o expresie întrebătoare. Despre ce vorbeați? am zis încercând să par relaxat, dar şi interesat în acelaşi timp, cu toate că nu mă simțeam deloc aşa.

— Ei, vorbeam de petrecerea lui Terry de sâmbătă, a zis Susan ridicându-şi ochelarii pe frunte. Cine o să vină, din astea.

S-a uitat la mine, inexpresivă:

— Tu vii?

— A, da, o să fie marfă, am zis.

Debbie s-a sprijinit în umărul meu şi am lăsat-o.

— Asta, normal, dacă nu eşti prea spart ca să-ți faci apariția, m-a tachinat Debbie, înghiontindu-mă.

— Dar ce-ai făcut tu în weekend, Bret? a întrebat Susan în glumă, aşteptând să confirm ceea ce cu siguranță îi spusese deja

Debbie.

— M-am distrat, am zis ridicând din umeri, apoi, uitându-mă țintă la Susan: E secret.

— Se pare că nu-i aşa secret, a zis Susan fără să clipească, zâmbind.

— Am lucrat la cartea mea, am zis îndreptat cumva spre Robert.

Am băgat droguri şi am lucrat la carte.

M-a privit cu nedumerire.

— Mai fac asta uneori, am lămurit.

— Aha, a făcut Robert, neştiind ce altceva ar fi putut să zică, apoi a adăugat şovăielnic: Fain.

Am luat distanță de conversația care a urmat – doar le studiam expresia chipului. Dacă mi se cerea să zic ceva, ziceam. Am izbucnit în râs când era cazul. Am fost de acord cu ceva când a fost necesar. Am exprimat o opinie similară

cu a lor când s-a ivit momentul. Am reuşit să mă uit cu atenție la chipul frumos al lui Robert Mallory şi-am observat că nu se ascundea nimeni în spatele ochilor ăia şi totuşi m-am simțit electrizat stând atât de aproape de persoana care, îmi imaginam, ajutase în fond la uciderea lui Matt Kellner şi mi-a trebuit toată energia de care dispuneam ca să nu-l iau la întrebări şi să nu-i aduc la cunoştință lui Robert chestiile pe care le suspectam. Nonşalanța şi frumusețea îi ieşeau şi mai mult în evidență când erau puse față-n față cu nebunia lui – ăsta era băiatul normal care scosese acea voce oribilă, intimidându-l pe Matt, era tipul popular care-şi pusese masca pe care Matt îl implora să şi-o scoată, el era băiatul îndrăgostit de Susan Reynolds, care-l determinase pe Matt să înghită peştii găsiți ulterior de anchetatori în stomacul lui, el era băiatul care-l lovise pe Matt cu habar n-am ce obiect şi-i lăsase vânătăile alea peste tot. Am încercat să-mi imaginez scena din Crystal Cove, cea din fața focului, confirmată de casetă, dar n-am reuşit s-o vizualizez pe de-a-ntregul – şi mai rău era că trebuia să ghicesc, iar fanteziile scriitorului se dovedeau mai şocante decât ce ar fi avut de oferit probabil realitatea, aşa că am decis să le reprim.

Nu ți-ai fi dat seama, în dimineața aia petrecută pe Gilley Field, că Susan şi Robert sunt un cuplu, fiindcă-şi aleseseră singuri ce roluri aveau să joace în piesa asta, unele mai inocente, şi totuşi, tocmai din cauza asta, relația falsă dintre noi patru căpăta nişte nuanțe aproape autentice. Am avut senzația asta cu toate că ştiam cât de mincinoşi sunt Debbie, Susan şi Robert, iar toată tărăşenia dăduse frâu liber unui dezgust tot mai pronunțat față de fete, pentru că protejau un maniac, dar mai ales față de Susan, pentru că i se aprinseseră călcâiele după el şi asta avea s-o facă să se despartă de Thom. Faptul acesta mă reducea pur şi simplu la tăcere: era prea mare ca să i te împotriveşti şi, oricum, n-aveai nimic de câştigat dacă i te opuneai. Se întâmpla deja. Timp de cinci minute, volumul a fost dat la minimum şi m-am concentrat exclusiv asupra fețelor lor, apoi am auzit-o pe Debbie vorbind despre Spirit, despre evenimentul de la grajdurile Windover şi despre cine urma să-şi facă apariția la

petrecerea din Stone Canyon de sâmbătă noapte, Robert era relaxat, mai mult dădea din cap la ce vorbeau ele, cu parfumul lui aparte plutind spre mine – santal şi cedru – şi mi-am imaginat că-i ling subsuoara –, iar când Susan a recunoscut că fusese în weekend în Palm Springs şi că stătuse peste noapte la bunici, mi-am zis că totul e în avantajul meu. Apoi nu m-am mai putut abține.

— Ai fost şi tu în Palm Springs, nu-i aşa? l-am întrebat ca fapt divers pe Robert.

— De unde ştii? a întrebat, încercând să nu pară aşa surprins – nu pentru că ştiam că fusese acolo, ci fiindcă-l întrebasem de față cu Susan şi Debbie.

— Am vrut să văd dacă ai avea chef să ne uităm la un film şi mătuşa ta mi-a spus că eşti plecat în Rancho Mirage.

— Aşa, a încuviințat Robert. Mi-a spus c-ai sunat. Apoi a continuat cu glas stins: Chiar c-aş fi mers la film cu tine.

Susan nu făcea altceva decât să mă privească lung, nu scotea o vorbă. Debbie ştia că cei doi fuseseră în Palm Springs şi totuşi părea să nu ştie dacă ajunsesem şi eu pe acolo, după cum nu ştia nici Robert, sau cel puțin aşa credeam eu că stăteau lucrurile – asta dacă Susan îşi ținuse promisiunea. Poate că e mai bine aşa, mi-am zis, cel puțin deocamdată: fa-o pe prostul, ține pantomima în mişcare, nu recunoaşte nimic, spune-ți replicile, ieşi de pe scenă, aşteaptă să-ți vină rândul. Dar tot nu m-am putut abține.

— Cu Thom ai vorbit? am întrebat-o pe Susan.

— Nu, a zis cu răceală, iar apoi, după o pauză: N-am vorbit. Visul a continuat tot restul zilei. S-a prelungit până la prânz

şi, cumva, era mult mai uşor să mă țin de regulile visului decât să dau piept cu realitatea situației şi am stat cu fetele la masa din mijloc, de sub Pavilion, încercând să bag în mine prânzul pe care-l pregătise Roşa şi la care m-am tot străduit să mă concentrez – sendviş cu ton şi pâine de grâu, chipsuri de cartofi, câteva prăji-turele Famous Amos, o portocală –, dar i-am văzut pe Robert şi pe Ryan Vaughn stând de vorbă pe treptele care duceau în curte, iar asta m-a tulburat, mi-a amintit de toate dățile în care-l văzusem pe Robert în

prezența lui Matt Kellner şi m-a trecut un fior rece când mi-am imaginat că pe Ryan l-ar fi putut paşte o soartă asemănătoare. Robert a urcat treptele până a ajuns la masa noastră, s-a aşezat lângă Susan şi ne-am apucat să bârfim fără noimă, lucru încurajat de pantomima noastră. Abia atunci, în jurul prânzului, la masa din mijloc de sub Pavilion, uitându-mă în curte, am simțit cu şi mai multă putere absența lui Thom, m-am uitat către mesele colegilor mei şi mi-am dat seama că era posibil ca niciunul să nu simtă ceea ce simțeam eu – eram singurul care-i ducea cu adevărat dorul şi, totodată, cel mai preocupat de ferici-rea lui, de ce avea să se aleagă de el, de viitorul lui. Gândul la Thom mă răscolea prea mult, aşa că am decis să repartizez totul în compartimente şi să-l aşez pe Thom în alt loc al minții mele. Am început în schimb să mă gândesc la ce film aş fi putut merge cu Ryan Vaughn a doua zi după-amiază şi am fost surprins că puteam să-mi fac planuri şi dincolo de ce aveam de gând să întreprind în ziua aia, după şcoală.

Când clopotele au bătut ora trei, am ieşit primul din clasă şi m-am dus direct pe Stansbury, unde m-am suit în Jaguar şi am aşteptat apariția Porsche-ului lui Robert Mallory, deşi nu eram cu totul sigur că avea să apară. Şi când a apărut pe stradă, cam la douăzeci de minute după terminarea orelor, apropiindu-se tot mai mult, după cum puteam vedea în oglinda retrovizoare, m-am lăsat în jos pe scaun, apoi m-am ridicat în capul oaselor, am dat talpă şi m-am ținut după el pe Valley Vista. în acea după-amiază de luni, Robert a făcut stânga spre Beverly Glen în loc să meargă drept pe Valley Vista până la autostrada 405, ceea ce însemna că avea de gând să se oprească la casa din Benedict Canyon. M-am ținut în spatele lui, la două maşini distanță, apoi am tras maşina şi am parcat-o la şase case depărtare de locul în care virase ca să intre pe alee. S-a dat jos şi a împins poarta cu indicatorul ATENȚIE: TRECERE INTERZISĂ!, care încă atârna într-o rână, şi s-a oprit în loc preț de o clipă, uitându-se în jur de parcă ar fi ştiut că era urmărit. Pe acea porțiune de stradă din Benedict Canyon mai erau parcate câteva maşini de ambele sensuri de mers – camionete de grădinari şi

îngrijitori de piscine –, dar nimic nu i-a trezit interesul lui Robert, care s-a întors la maşină şi a dispărut din raza privirii mele. Am aşteptat. A durat cam cincisprezece minute până a ieşit din nou cu maşina, de pe banda de acces, ca să intre mai apoi pe Benedict Canyon. Am zăbovit aşa, aşteptând să mai treacă o maşină, şi apoi l-am urmărit până a oprit la semaforul de pe Sunset şi a luat-o spre Beverly Hills, fiindcă Benedict Canyon dădea în North Canon Drive şi mi-am dat seama c-o să treacă pe lângă casa lui Susan Reynolds, cu toate că maşina ei nu se vedea pe alee, confirmându-mi astfel – cu inima bătându-mi turbată – că sigur rămăsese la Buckley în acea după-amiază. Ce căuta Robert în faţa casei dacă ştia deja asta? A dat în marşarier, apoi şi-a continuat drumul; se străduia să găsească un unghi din care să se uite mai bine la o chestie, încerca să rezolve o problemă pe care o prezenta casa, sperând că aceasta îi va oferi răspunsurile cerute.

M-am oprit în capătul cvartalului, uitându-mă la maşina staţionată în faţa reşedinţei familiei Reynolds, şi am stat aşa cam cinci minute. Apoi am continuat să-l urmăresc pe Robert, după ce a luat-o din loc, şi m-am ţinut la cel puţin trei sute de metri de el, fără să-mi fie frică că-l voi scăpa din ochi, fiindcă nu se abătea niciodată de la destinaţia finală. A făcut dreapta pe Santa Monica Boulevard şi m-am ţinut pe urmele lui până au început să se ivească blocurile-turn mătăhăloase din Century City şi a virat pe Avenue of the Stars. Am făcut la fel şi m-am ţinut după el până a mai făcut un viraj la stânga pe banda de acces către Century Towers, unde a oprit în dreptul valetului, a sărit din maşină cu o geantă neagră în mână şi a intrat grăbit în turnul cel mai apropiat de Pico.

În acea zi de luni din octombrie am stat în Jaguar, peste drum de intrarea în blocurile-turn, mai mult decât cu alte ocazii şi abia ce luasem în sfârşit decizia de-a mă întoarce acasă, când am zărit oprind în dreptul parcării o maşină pe care-o ştiam deja şi, afundat în scaun, am urmărit-o, abia conştient de altceva în afară de propriile gânduri, iar mai

apoi mi-am dat seama subit de altceva – mutarea de la o stare la alta s-a petrecut atât de repede c-a părut electrică.

Un Trans Am negru intra pe aleea de la Century Towers şi am privit cum pune frână înaintea valetului, iar mie mi-a tot crescut tensiunea până mi-am simțit corpul strivit sub presiune. Valetul a deschis portiera, din maşină a coborât Ryan Vaughn, îmbrăcat în uniforma de la Buckley şi cu puloverul cu emblema Grifonilor pe el, a întrebat ceva, iar valetul a făcut semn spre clădirea în care intrase Robert Mallory cu treizeci de minute în urmă. M-am uitat cu încordare prin parbriz: maşinile care veneau dinspre Pico îndreptându-se spre Santa Monica Boulevard mi-au blocat vederea şi între timp Ryan intrase în clădire. îngheţasem. Mi se făcuse literalmente frig în urma şocului vederii lui Ryan şi am început să tremur, deşi nu eram sigur de ceea ce văzusem sau de ce-ar fi putut însemna. îmi scăpase ceva? Oare cărui lucru nu-i acordasem destulă atenție? De ce nu observasem că Robert şi Ryan se împrieteniseră? Şi treaba era destul de împuțită fiindcă ştiam cât de atrăgător îl considera Ryan pe Robert. Lăsând la o parte heterosexualitatea lui Robert şi atracția pentru Susan Reynolds, Ryan recunoscuse în weekendul petrecut cu mine în casa de pe Mulholland c-ar fi vrut ca Robert să-i sugă pula, c-ar fi vrut să-l pună pe Robert în patru labe şi să-l fută – îmi spusese asta în jacuzzi, cât pălăvrăgiserăm despre fanteziile care-l implicau pe elevul cel nou şi despre ce i-am fi făcut dacă am fi avut ocazia, dacă ne-ar fi lăsat, sau, mai apoi, când fantezia se înfierbântase, dacă l-am fi forțat s-o facă. Mă simțeam zdrobit. Panica a început să consume totul. Mi-am dat seama că trebuia să mă duc la baie şi am plecat rapid de acolo.

Am observat în oglinda retrovizoare, în vreme ce executam un viraj în formă de U pe Avenue of the Stars, un alt vehicul familiar, pe care la început n-am ştiut de unde să-l iau, apoi, tanc, mi-a picat fisa.

Era dubita bej care se ținuse după mine prin Palm Springs sâmbătă noaptea.

Nu ştiu cum se face de m-am prins aşa de repede, dar mergea alene spre intrarea în Century Towers şi m-am tot holbat la ea de era cât pe ce să trec pe roşu şi a trebuit să frânez brusc, zgâl-ţâindu-mă din toate încheieturile. Am privit dubita bej semnalizând de două ori – ca şi cum ar fi confirmat că mă văzuse, deşi la fel de bine puteam să-mi imaginez –, după care a virat strâns şi a pornit în direcţia opusă, înapoi spre Pico Boulevard.

Roşa plecase deja când am ajuns în casa goală de pe Mulholland. N-am lălăit-o în maşină după ce am închis garajul, cum mai făceam uneori. M-am dus la baie, unde am încercat să mă piş, dar n-am putut – eram prea obosit de încordare şi nu puteam să mă relaxez, să las să iasă jetul de urină. Am fumat trei pipe de iarbă şi m-am relaxat îndeajuns de mult cât să urinez. Gelozia care mă aprinsese se mai domolise un pic de la iarbă, iar jumătatea de Quaalude pe care o luasem m-a trimis pe tărâmul înceţoşat al lui mă doare-n pulă – „MDP”, mi-am imaginat emblema asta imprimată pe un tricou strâmt, purtat de Susan Reynolds – şi curând m-am prăjit îndeajuns de mult cât să mă duc în bucătărie şi să caut prin frigider ce-mi lăsase Roşa pentru cină. Numai că nu-mi era foame, aşa că am început să răsfoiesc Los Angeles Times, împăturit pe blatul circular, căutând detalii despre Mreajă şi date noi despre Audrey Barbour. M-am oprit dându-mi seama că, dacă aş fi găsit ceva, avea să se întrerupă calmul pe care în sfârşit îl simţeam şi care mă făcea să uit de Ryan Vaughn, Robert Mallory şi de orice altceva în afara păcii mele interioare.

Am plutit înapoi în camera mea, m-am pus la birou, am scos nişte cărţi din rucsacul Gucci, iar apoi m-am oprit, m-am aplecat, am deschis sertarul de jos şi m-am holbat la caseta pe care o ascultasem cu o zi în urmă, pusă lângă pantalonii scurţi şi mulaţi pe care-i luasem din casa de pe Haskell. în noaptea aia vântul uscat se înteţise şi singurul lucru pe care-l auzeam era şuieratul: vuind peste canioane, învârtejindu-se pe lângă casa pustie, opin-tindu-se bubuitor în ferestre. Dar când am luat manualul de istorie europeană în mână, vântul contenise şi am auzit un alt sunet – sau aşa

mi s-a părut. Era țiuitul uşii de la garaj, care anunța că se deschide, şi am încremenit. Dacă n-ar fi zumzăit în mine pastila de Quaalude, n-aş fi fost în stare să mă ridic, să păşesc încet spre holul care avea să mă ducă în casă. M-aş fi ascuns în baie şi-aş fi încuiat uşa.

Am intrat în bucătărie, am deschis un sertar, am luat calm un cuțit de măcelărie, apoi m-a apropiat de uşa care dădea în garaj. Am deschis-o şi luminile de deasupra maşinilor s-au aprins automat, pâlpâind uşor. Am observat că uşa garajului era deschisă pe jumătate şi se hâțâna în bătaia rafalelor de vânt care măturau zona. Am rămas în prag, holbându-mă, încercând să-şi amintesc dacă închisesem de tot uşa garajului cu telecomanda sau dacă nu-mi bătusem capul cu asta fiindcă avusesem nevoie la baie. Am traversat garajul şi am trecut printre cele trei maşini parcate una lângă alta: Jaguarul, Mercedesul 450SL şi o berlină mai mare. Totul părea la locul lui. Nimic nu fusese rearanjat. Nu-mi lăsase nimeni vreun poster. Nu mă pândea niciun intrus ghemuit pe după dulăpioare. Am pus mâna pe un panou, am apăsat butonul cu buricele degetelor, uşa garajului a coborât lent, închizându-se complet. Am aşteptat o clipă, m-am întors şi am păşit înapoi pe holul cufundat în linişte. Ori nu închisesem eu uşa, ori vântul activase vreun mecanism care deschisese garajul. Nu ştiam. Sau fusese altceva? Am alungat gândul intruziv, fiindcă ce altceva ar fi putut fi? Auzi chestii care nu sunt, de fapt, acolo. Dar nu mai sunt atât de sigur că aşa stă treaba, i-am spus scriitorului.

Poate ne-am mutat pe un alt tărâm, i-am spus scriitorului. Cu mâna încleştată pe cuțit, am intrat agale în living, calmat de droguri, şi m-am îndreptat, parcă în transă, către cealaltă parte a casei, spre dormitorul mamei. M-am oprit în prag, am aprins lumina şi nu mi s-a părut c-ar fi fost mutat ceva – totul era la locul lui, neatins. Mi-am spus din nou că-mi imaginez chestii. Că aud lucruri care nu sunt, de fapt, acolo. Nu fi atât de pămpălău. Şi totuşi, faptul că-l văzusem pe Ryan Vaughn intrând în Century Towers şi faptul că zărisem dubita bej alunecând pe Avenue of the Stars erau reale – erau lucruri concrete care se întâmplaseră

cu adevărat. Văzusem – fusesem martor. Apoi, zbuciumul gândurilor s-a oprit, fiindcă-mi dădusem seama că lipseşte ceva. Am trecut iarăşi în bucătărie şi m-am uitat în jur.

— Shingy? am zis şi am aşteptat. Shingy?

Nimic: niciun lătrat, niciun scheunat surescitat, niciun lipăit de lăbuţe pe duşumeaua bucătăriei – doar tăcere. Vasul lui cu mâncare era plin, la fel şi cel cu apă, de alături. M-am întors în dormitorul meu, păşind încet pe hol, strângând cuţitul în mână. Am scanat spaţiul – arăta în regulă, la fel ca dormitorul mamei, nimic nelalocul lui, nimic nu fusese rearanjat, totul era curat, neatins. Dar Shingy nu era sub birou şi nici lungit la picioarele patului. Am deschis uşa care dădea spre verandă şi am păşit într-acolo cu oarecare reţinere, în vreme ce vântul îşi făcea de cap în curtea din spate. încă purtam uniforma de la Buckley, cravata dungată mi-a fost suflată în obraz când am strigat numele lui Shingy, încordându-mi vocea peste hărmălaia vântului, şi am aşteptat. Am lăsat mâna în care ţineam cuţitul să-mi atârne moale pe lângă corp şi am rămas aşa pe verandă, dârdâind de frig. Curtea din spate era luminată puternic, peluza era de un verde-închis şi lucitor, piscina semăna cu o aureolă albastră, dreptunghiulară, cu oglinda apei încreţindu-se în bătaia vântului, panta neagră şi abruptă a dealului tăind o linie dreaptă între lumina din curte şi bezna canionului de dincolo de ea. Am strigat câinele, m-am dat mai aproape de muchia dealului, cu eucalipţii de deasupra zbătându-se în vânt. O lună plină, galbenă, atârna peste pătura luminată a văii, care părea în noaptea aia la o sută de mile depărtare de mine şi care-mi reamintea cât de singur eram de fapt şi cât de singur aveam să fiu pentru totdeauna. Am strigat iar numele câinelui – de fapt, l-am urlat, cu mâinile făcute căuş la gură:

— Shingy!

Iar am aşteptat.

Printre palele de vânt, am auzit ceva mişunând prin tufele de pe deal, iar sunetul m-a făcut, instinctiv, să dau înapoi spre verandă, dar când Shingy s-a ivit din întunecimea canionului şi a văzut cine îl strigase, a început să latre vioi.

Uşurarea m-a dat gata, câinele a încercat să vină spre mine traversând peluza în fugă, dar şchiopăta şi am băgat de seamă că era ceva în neregulă cu lăbuţa dreaptă din faţă. M-am lăsat în genunchi, cu Shingy ţopăind împrejur, scâncind, şi am încercat să-l pun pe-o parte ca să-i examinez lăbuţa. Avea sânge pe ea şi când am încercat să-i dau părul la o parte, ca să-i văd rana, m-a mârâit, a dat să mă muşte, apoi s-a ridicat şi a şchiopătat spre uşa bucătăriei. Am traversat peluza, am deschis uşa şi a înaintat şontâc-şontâc spre bolul cu mâncare care-l aştepta. M-am uitat la el cum înfulecă grăbit, cum se cuibăreşte pe perna lui şi cum se apucă să-şi lingă lăbuţa rănită. M-am lăsat pe vine, am încercat să-i mut botul din locul în care se lingea, dar a mârâit din nou, avertizându-mă, scoţându-şi colţii. Rana nu părea chiar atât de gravă în lumina din bucătărie, aşa că m-am ridicat, am pus la loc cuţitul şi am plecat plutind spre camera mea.

Nu s-a mai întâmplat nimic în noaptea aia, după ce am înghiţit şi cealaltă jumătate de Quaalude. Mi-am terminat temele învăluit în linişte, cu televizorul pornit ca să-mi ţină companie, şi când telefonul a sunat la unsprezece, la douăsprezece şi apoi la unu, iar eu am răspuns de fiecare dată, pastila a amuţit orice gând care ar fi putut să-mi treacă prin cap în privinţa garajului rămas deschis, a rănii lui Shingy, a întrebării dacă nu devenisem cumva o ţintă şi a faptului că, de fiecare dată când am ridicat receptorul în noaptea aia, n-a spus nimeni nimic de cealaltă parte a firului.

22

M-am hotărât asupra proiecţiei de la ora cinci, Carele de foc, de la Bruin, în Westwood. Urma să văd filmul cu Ryan în acea zi de marţi a lunii octombrie şi, când am venit cu sugestia, Ryan a fost de acord, a zis că-i marfă. Eram la vestiare, după ora domnului Robbins, şi părea pe moment deschis la orice propunere – ochii lui albaştri şi limpezi erau

alerți și mă priveau direct, zâmbetul natural, întreaga atitudine era mai relaxată ca de obicei – și mi-am dat seama că nu se mai simțea stingher ca altădată: eram doar prieteni acum și nu-l mai apăsa presiunea dorinței mele. Nu l-am întrebat pe unde umblase cu o după-amiază în urmă – dacă-și petrecuse timpul cu Robert Mallory – și nici n-am adus vorba de faptul că-l văzusem în Century City: n-aș fi avut cum să întreb așa ceva fără să par dubios. Dacă i-aș fi spus că știu, eram sigur c-aș fi distrus totul și orice speranță de a mă mai apropia de el ar fi fost pierdută. Ryan n-a pomenit nici el nimic, doar și-a manifestat ca de obicei atitudinea aia a lui de tip sigur pe sine, fără prea mare tam-tam, și a menționat că era un film cu alergători, n-am dreptate? Mda, am zis, oprindu-mă din a adăuga: cică ar fi niște țipi mișto în el. Cu planul era de acord și a sugerat să luăm poate și cina la Hamburger Hamlet, aproape de Bruin. Urma să ne întâlnim în față la cinema la patru și patruzeci și cinci, fiindcă venea direct de la școală. N-avea meciuri programate în săptămâna aia, luaseră pauză cât plecase Thom, dar antrenorul Holtz îl aștepta la antrenament după-amiază, o oră doar, și apoi putea să ajungă în Westwood până sa înceapă filmul. Când Ryan îmi zicea asta, mă uitam la Susan Reynolds și la Robert Mallory, care stăteau de vorbă pe aleea de sub streașină, dar m-am întors spre el, observând că și el le aruncase, la fel ca mine, o uitătură, și-n clipa aia mi-am dat seama că dacă avusesem vreodată încredere pe bune în Ryan, atunci nu mai aveam deloc, și că nu mai era nimic de salvat, totul se făcuse praf, nu mai exista pic de speranță. Am zâmbit doar și i-am zis că sunt nerăbdător să văd filmul.

Am așteptat sub imensa marchiză în stil Deco, curbată, albas-tru-neon, a sălii Bruin, cu biletul în mână, uitându-mă întruna la ceas, de-a dreptul emoționat, în vreme ce văzduhul răcoros de peste Westwood se întuneca. M-am plimbat de colo-colo pe treptele mozaicate care duceau în holul cinematografului, m-am uitat la câțiva oameni care-și cumpărau bilete și la doi țipi purtând bluze cu însemnul UCLA, singurii de la chioșcul cu gustări. M-am uitat la afișele filmelor din spatele geamului de sticlă, care aveau premiera

mai târziu, în toamnă – Vremuri de restrişte, Venom, Fără răutate – şi am aşteptat. L-am văzut pe Ryan mergând pe Broxton, în lumina care scăpata, şi a zâmbit când a dat cu ochii de mine, oprit sub marchiză.

— Salut, a zis când a ajuns în dreptul casei de bilete, căutându-se de portofel şi aruncându-mi la repezeală o mutră gen Care-i treaba?

— Salut, am zis dând din cap zâmbitor în timp ce-mi țineam mâinile-n buzunare.

Făcuse duş, avea părul dat pe spate, purta blugi, o cămaşă albastră Lacoste care se asorta cu ochii lui şi o jachetă Members Only; mi-a zâmbit iar când ne-am îndreptat spre foaier, am întins biletele pentru control şi am apucat-o spre chioşcul cu gustări.

— Îți iei ceva? a întrebat.

— Mă descurc, am zis şi m-am uitat cum îşi cumpără o punguță cu drajeuri Milk Duds.

Coloana sonoră din Carele de foc se auzea prin cinematograful aproape pustiu, l-am lăsat pe Ryan să aleagă locurile, care erau în mijlocul sălii şi mai în spate decât m-aş fi aşezat eu de obicei; lui îi plăcea la mijlocul rândului, iar mie la margine. Luminile s-au stins, cortina s-a ridicat, muzica deja celebră a lui Vangelis a dat startul, iar eu eram doar pe jumătate atent la tinerii alergători care se antrenau pe malul apei, pe o plajă înnorată, într-un cadru redat cu încetinitorul – muzica ar fi trebuit să înalțe spiritele, dar am perceput imediat în orchestrație o tristețe care mă asasina şi am început să mă fac bucăți, dar m-am încordat şi am depăşit momentul.

M-aş fi aşteptat ca Ryan să pufnească a dispreț la secvența de deschidere, să se aplece spre urechea mea şi să zică vreo porcoşenie, să comenteze ceva despre alergători, dar n-a făcut-o. A tăcut şi s-a concentrat asupra ecranului, la povestea care începea să se depene, băgând din când în când în gură câte un drajeu şi mes-tecându-l contemplativ. Ştiam cine era directorul de imagine David Watkin, mi s-a părut că filmul arăta bine, dar actorii britanici nu mi s-au părut atrăgători, chiar dacă erau sportivi tineri, de vârsta facultății,

fiindcă, presupun, mă distrăgea faptul că stăteam atât de aproape de Ryan şi eram atent la orice mişcare făceam, îmi venea să-l ating, să-mi frec degetele de fermoarul lui, să-i scot pula afară şi să i-o frec ca să-i văd faţa în timpul orgasmului şi să-i miros sperma şi tot gândindu-mă la asta mi s-a sculat. Carele de foc nu era tocmai genul meu de film (n-avea acţiune, violenţă, sex sau nuditate – era permis minorilor) şi m-am dezumflat niţel când mi-am dat seama că o să includă o prelegere despre antisemitism. Plictiseala crescândă şi apropierea fizică de Ryan mă înnebuneau: pelicula părea bine intenţionată, dar la un moment dat am pierdut şirul chestiilor de pe ecran. Voiam să-i ating pula lui Ryan. Voiam să-i sărut buzele. Voiam să-mi trec degetul prin spintecătura curului lui. A trebuit să mă abţin din a-i arunca priviri cu coada ochiului şi, când am făcut-o în cele din urmă, el încă se uita captivat la ecran, mestecând câte un drajeu, cu falca încleştându-se şi descleştându-se ritmic, pierdut în film. La un moment dat a observat că mă uit la el şi mi-a întins punga galbenă, crezând că vreau un drajeu, dar am clătinat din cap. Am presupus că Ryan se pierduse în film mai mult decât mine pentru că era o poveste despre atleţi – în principiu era un film sportiv, având ca subiect camaraderia dintre ţipi: bărbaţi uitând-se unii la alţii, bărbaţi măsurându-se din priviri, bărbaţi admirându-se reciproc datorită realizărilor fizice – şi avea, de asemenea, şi o dimensiune religioasă. Unul dintre alergători concura pentru Dumnezeu, chestie cu care Ryan rezona sau nu – nu-mi dădeam seama. „Aleargă în numele Domnului”, a zis cineva, făcându-mă să mă întreb dacă treaba asta răscolea ceva în el.

Brusc, fără să scoată un cuvânt, s-a ridicat şi a pornit spre capătul rândului, spre ieşirea din sală. Am întors capul şi l-am văzut ieşind. A lipsit câteva minute, după care s-a întors şi s-a aşezat la loc.

— Ce-am pierdut? a întrebat aplecându-se spre mine.

Am adulmecat mirosul săpunului cu care se spălase pe mâini – mi-am dat seama că se dusese la budă.

— A, păi nu poate să alerge de Sabat, l-am lămurit eu.

Ryan a dat din cap şi şi-a îndreptat privirea spre ecran. Filmul

s-a terminat cu o cursă anti-climatică redată în slow motion, pentru care nu fusesem pregătit, după care a fost gata. Ryan s-a ridicat cât se derula genericul, s-a întins ca să se dezmorţească, după care l-am urmat în hol. Trebuia să mă duc la baie şi Ryan mi-a spus că mă aşteaptă afară. Am urcat scările până la toaleta bărbaţilor şi m-am oprit la pisoar, gândindu-mă cum să procedez în restul nopţii. Dacă totul era pierdut, atunci de ce să nu arunc o grenadă: declară-i că-l iubeşti şi lasă totul să sară în aer. Ce mai conta, dacă tot nu urma să se întâmple nimic? Mi-am închis şliţul, m-am spălat pe mâini şi am revenit în holul cel mare, l-am văzut afară, pe treptele mozaicate de sub marchiză, uitându-se lung la afişul cu Venom – cuvânt scris cu litere galbene şi ţipătoare, având forma unor colţi, alături de un desen cu un şarpe care ieşea unduitor dintr-o conductă de ventilaţie.

— Ţi-a plăcut filmul? a întrebat când ne îndreptam spre Hamburger Hamlet, aflat în apropiere.

— Mda, a fost OK.

A dat din cap: un simplu gest afirmativ.

Eram pe Weyburn când, ca din întâmplare, a zis:

— Te deranjează dacă vine şi Robert?

La început n-am priceput despre ce vorbeşte. Cu toate că mă tot gândisem la ei doi în ultimele douăzeci şi patru de ore, tot nu mi-a picat fisa.

— Ce? am întrebat întorcându-mă spre Ryan, care-şi vedea de drum pe trotuar.

— Te-ar deranja dacă vine şi Robert la masă? a întrebat. O să apară imediat.

M-am oprit. S-a întors, s-a uitat la mine, m-a studiat încruntat, întrebându-se de ce mă oprisem.

— Ce faci? am întrebat.

— Cum adică? a întrebat la rândul lui.

— De ce-l inviţi pe Robert?

— M-am gândit că n-o să te deranjeze, a zis total nedumerit. E vreo problemă?

— Crezusem c-o să fim doar noi doi.

— Care-i diferența? a întrebat în continuare confuz, iar apoi a adăugat: Voiai să ne ținem de mână?

Mi-a venit să intru în pământ de ruşine.

— Ai o problemă? Cu Robert? s-a interesat Ryan.

— E nebun, am zis în şoaptă. Şi tu tre' să fii nebun dac-o arzi cu el.

— Ce tot spui? Cum adică e nebun?

— A avut un episod la petrecerea lui Susan..., am început să zic.

— Un episod? m-a întrerupt Ryan. Asta ce mai înseamnă?

— A luat-o razna, în pana mea! A făcut o criză. Ia o grămadă de pastile. E pe clorpromazină, în puii mei...

Am zis toate astea în pripă, în şoaptă.

— Nu ştiu ce-i aia..., m-a întrerupt din nou, destul de buimac.

— A fost într-o instituție psihiatrică, am zis încetişor. O clinică de boli mintale, ce dracu! în Illinois. Anul trecut. E bolnav. E ceva în neregulă cu el, are o...

— Cred că trebuie s-o laşi mai moale..., a zis Ryan vorbind peste mine.

— N-ar trebui s-o arzi cu el...

— Ia, ia, ia stai aşa, a zis ridicând un braț. Cine zice c-o ard cu el?

L-am privit în ochi.

— Vrei să zici că nu vă petreceți timpul doar voi doi? Asta vrei să-mi spui? Vrei să-mi spui că n-o arzi cu Robert Mallory?

i-am aruncat acuzațiile în nas.

M-a privit nervos, ajuns parcă la capătul răbdării.

— Dar de ce ți-ar păsa ție că mă văd eu cu Robert? Nu zic că aşa e, dar şi dacă ar fi, ce contează?

— Zi, te vezi cu el? l-am întrebat acuzator. Te-ai văzut?

S-a uitat lung, neştiind încotro ar putea să ducă discuția.

— Poate! a răspuns, iar felul evaziv în care a spus-o m-a înfuriat, mai ales că ştiam că şi-l dorea pe Robert.

— Nu-i gay! N-o să se fută cu tine, dacă asta speri. I-a căzut cu tronc Susan Reynolds. N-o să se fută cu tine.

Preț de o clipă s-a holbat la mine, încercând să priceapă totul, apoi s-au uitat pe Weyburn, în sus şi-n jos, cu ochii fixați pe străzile care o luau spre UCLA, dincolo de panoul care indica galeriile Westwood.

— De ce zici căcaturi d-astea? a întrebat în şoaptă.

Un cuplu de tineri a trecut pe lângă noi. Ne-am proțăpit acolo, fără să ne dăm din calea lor. Ne-au ocolit.

— Nu cred că ştii adevărul, am zis.

— Cred c-ai luat-o razna, mi-a reproşat pe un ton precaut. Eu, adică, vreau doar să mă distrez puțin. A continuat după o pauză: Şi tu provoci toată drama asta...

— A avut de-a face cu Matt Kellner, am zis pe un ton scăzut şi controlat. A avut ceva de-a face cu moartea lui Matt. Era cu Matt când a murit. A contribuit la asta. A fost un factor în moartea lui Matt...

Ryan s-a dat în spate, cu ochii mari şi gura contorsionată într-o grimasă.

— Ce zici? a întrebat.

— Ryan, trebuie să mă crezi! Are legătură cu fetele dispărute. Cu Mreajă. Ceva se întâmplă cu el. Şi ştiu c-a avut de-a face cu Matt. E şi o casetă. Vocea lui e pe casetă...

Ryan pornise spre intrarea în restaurant. Nu-mi dădusem seama cât de frenetic devenisem.

— Opreşte-te, opreşte-te naibii odată, l-am auzit îngânând.

— Ryan... am zis întinzând brațul şi apucându-l de umăr.

S-a răsucit pe călcâie.

— Ce faci? Despre ce vorbeşti? Ştii ce nebun pari? S-a uitat calm la ceas. Trebuie să ajungă în orice clipă. Poate c-ar fi mai bine să te duci acasă. Nu ştiu...

— Când l-ai invitat? am întrebat. L-ai invitat când ne uitam la film sau...

— La prânz, a zis răbdător. Am vrut să-ți zic la şcoală, dar nu te-am mai văzut în restul zilei.

Era pe punctul de a deschide uşa. M-am uitat lung la ornamentele de Halloween care împodobeau ferestrele de la Postermat şi eram gata să-i zic lui Ryan să se ducă dracului, când am văzut un vehicul apropiindu-se încet, traversând

Westwood Boulevard şi apucând-o pe Weyburn. O dubită bej. Am amuţit. A trecut pe lângă noi, iar eu m-am holbat la ea. Am urmărit-o cu privirea, în timp ce trecea pe lângă Hamburger Hamlet, pe lângă Broxton, luând-o spre Gayley, unde a aşteptat să se facă verde şi a virat la stânga. Nu-mi dădeam seama dacă era aceeaşi dubită pe care pusesem ochii în Palm Springs, sâmbătă noaptea, sau cea pe care o zărisem cu o după-amiază în urmă, în Century City, făcând din faruri spre mine înainte să ia virajul ăla strâns, în formă de U, pe Avenue of the Stars. Tot ce ştiam era că mă făcea să mă simt lipsit cu totul de apărare şi am îngheţat pe loc. M-am întors spre Ryan, care se oprise la intrarea în restaurant, cu mâna pe clanţă, aşteptând. Cred că arătam altfel – speriat, palid, lovit în moalele capului – fiindcă Ryan s-a îngrijorat imediat.

— Ai păţit ceva? a întrebat. S-a întâmplat ceva? Mi-am dus mâna la frunte, cu degetele tremurânde.

— Eu doar... doar vreau să stau un pic jos...

Buimac, am trecut pe lângă Ryan şi am intrat în restaurant.

— Bret? l-am auzit strigându-mă în urmă. Bret? Eşti în regulă?

Am îngăimat că tre' să mă duc la baie, am urcat în fugă treptele scării de lângă intrare şi m-am izbit de uşa toaletei, încleştându-mi şi descleştându-mi pumnii, trăgând aer în piept şi dându-l afară: nu mai experimentasem acest nivel de frică şi de panică şi nu mă pregătise nimic pentru cât de adâncă şi copleşitoare avea să fie. Mi-am dat cu nişte apă pe faţă şi m-am şters cu un şerveţel de hârtie. M-am holbat la mutra mea din oglindă. Mi-am recăpătat cumpătul şi m-a întors la parter – unde plănuiam să-i spun lui Ryan că nu mi-e bine şi că trebuie să mă întorc acasă. Dar i-am găsit pe Ryan şi pe Robert aşezaţi faţă-n faţă la masă într-unui dintre separeurile cu banchete roşii din sala de lângă intrare, la fereastra cu vedere spre Weyburn, şi amândoi au ridicat capul din meniurile supradimensionate când m-am apropiat. Habar n-aveam ce-i spusese lui Robert, dar bănuiam că n-avea legătură cu ce debitasem mai devreme pe trotuar,

fiindcă Robert a ridicat ochii, mi-a zâmbit nevinovat şi am hotărât să mă strecor şi eu în separeu. Mi-am dat seama că nu voiam să-l las pe Ryan singur cu Robert nici măcar un minut, mai ales dacă puteam să fac ceva în privința asta, aşa că mi-am scos din cap scuza pe care voiam s-o bag ca să pot pleca şi m-am aşezat lângă Ryan, de cealaltă parte a mesei, în fața lui Robert.

Ryan povestea ce credea despre Carele de foc şi am presupus că, fiind sub vraja lui Robert, încearcă să sune mai sofisticat decât era de fapt, doar că Robert nu era gay şi mă întrebam de ce se străduia Ryan atât să-l impresioneze. Apoi mi-am dat seama că nici Ryan nu era gay, aşa că nimic din toate astea nu conta în visul ăla fabricat în care trăiam cu toții. Am decis totuşi să mă ancorez în realitate şi am început să-l întrerup pe Ryan, să critic filmul şi să vorbesc de chestiile care nu-mi plăcuseră – că era plictisitor, că n-avea climax, că n-a fost distractiv deloc. Am făcut băşcălie de elementul religios. Dădeam un spectacol şi asta necesita din partea mea o intensitate fizică epuizantă, dar am reuşit s-o mențin. Robert a răspuns criticii mele aspre cu câte un chicotit ocazional, în vreme ce Ryan s-a pus să apere filmul în glumă şi, un timp, totul a fost OK – am vorbit despre petrecerea lui Terry Schaffer de sâmbătă, Ryan nu venea, eu şi Robert, da –, însă după ce am comandat, lucrurile s-au înrăutățit brusc. Robert a menționat că va împlini optsprezece ani în două săptămâni şi ne-a invitat pe amândoi la cină. La un restaurant numit Le Dome, a zis, şi doar Thom, Susan, Jeff, Tracy, Ryan, Debbie şi cu mine eram invitați. Când Robert a spus că Susan venise cu sugestia pentru restaurant, m-au apucat pandaliile şi i-am îngăduit furiei paranoice să mă cuprindă.

— Susan pregăteşte cina asta de ziua ta? am întrebat cu o curiozitate jucată.

— Nu, a zis Robert. Invit pe toată lumea – mătuşa mea plăteşte. Susan doar a propus restaurantul.

— Când a propus? am întrebat.

— Cred că... ăăă... săptămâna trecută.

S-a rezemat de spătar, în vreme ce ospătărița ne aşeza pe masă băuturile – comandaserăm cu toții câte o cola.

— Nu când ați fost în Palm Springs?

— Nu, a zis, fără să clipească. în Palm Springs nu ne-am văzut. O zisese cu atâta nonşalanță că am fost nevoit să încuviințez

din cap, de-a dreptul impresionat.

— OK, OK, am zis.

— Am întrebat-o doar ce locuri mişto ar fi prin zonă. Şi a adus Le Dome în discuție.

— E cam de fițe, am zis. Sigur n-ai vrea un local mai prietenos?

— Nu ştiu cum e Le Dome, a recunoscut Ryan.

— E un local pe Sunset, la un cvartal distanță de Tower Records, am zis fără să-l privesc, uitându-mă fix în ochii lui.

— Mătuşă-mea m-a dus acolo alaltăieri seară, a zis. E marfă. Destul de bun. Nu mi se pare fițos. Oricum, plăteşte ea.

Nu era nici măcar o urmă de animozitate în conversația noastră şi, pentru cineva care ar fi ciulit urechea la noi, ar fi sunat de-a dreptul inocentă, în ciuda furiei mele crescânde, fiindcă încercam să țin lucrurile sub control, tratând totul ca pe un joc – nu era real, nu putea fi, pentru că ascundeau ceva cu toții, erau mincinoşi. Ryan a încercat să nu mă măsoare din priviri, îngrijorat fiind din cauza lucrurilor pe care i le spusesem afară (Robert se amorezase de Susan Reynolds, Robert avea de-a face cu moartea lui Matt Keller, Robert era conectat cu Mreajă) şi a tot ghidat discuția înapoi la Carele de foc, după care a întrebat ce filme văzuse Robert în ultimul timp – o încercare de a conduce conversația pe teritorii neproblematice, fiindcă ştiam că lui Ryan Vaughn nu-i păsa şi nu se dădea neapărat în vânt după filme. Robert a recunoscut că nu văzuse cine ştie ce filme în ultimul timp.

— De ce nu? m-am băgat brusc în seamă.

— Am tot avut treabă, cred, a zis mutându-şi privirea de la mine la Ryan.

— Ce fel de treabă? am întrebat.

— Şcoală, teme, învățat.

— Mersul în Palm Springs, i-am amintit.

— Abia dacă am fost pe acolo de vreo două ori, a zis, ridicând din umeri şi sorbind din paharul cu cola.

— La cine te duci când mergi acolo? am vrut să ştiu.

— La un prieten de familie, a zis fără să intre în panică. în Rancho Mirage.

— Deci cu Matt n-ai fost niciodată la film? am întrebat cu glas stins.

— Ce?

— Ai fost vreodată la film cu Matt?

— Matt? Nu! A făcut o pauză, apoi a continuat: Nu prea l-am cunoscut pe Matt. .

— Lasă-l pe Matt, a zis Ryan mai mult şoptit. Pe bune acum, Bret!

— De ce nu? am întrebat. Matt şi Robert au fost prieteni. Făceau chestii împreună.

— Nu chiar, a zis Robert. Am încercat, adică... să-l cunosc, dar...

— Ce s-a întâmplat? m-am grăbit să întreb. Ai încercat? Cum?

— Ei, doar îl ştiai şi tu, a zis cu o oarecare reținere. Ştii cât de greu era să ajungi la el.

— Să ajungi la el? am murmurat clătinând din cap. Mda, pre-supun că da! M-am oprit, iar apoi: Cât de mult ai încercat? Iar o pauză. Să ajungi la el, vreau să zic.

— Păi... am mai stat împreună la prânz, a zis Robert. Mai vorbeam la şcoală...

— La el acasă ai fost vreodată? am întrebat. Pe Haskell Avenue?

— Nu.

— Dar el pe la tine?

— Nu.

— Deci n-ai încercat prea mult să ajungi la el.

Robert m-a privit țintă. Activasem, în sfârşit, zbârnâitul din spatele ochilor, deşi un zâmbet îi rămăsese încremenit pe față.

— Mă acuzi de ceva? a întrebat păstrându-şi cumpătul. Care-i faza?

— Nu, nu, am zis prefăcându-mă binevoitor cât de bine am putut. îmi pare rău că a sunat aşa. Mă interesează chestiile astea în lumina celor întâmplate, presupun...

— Sigur, sigur! a încuviinţat din cap. înţeleg.

— Deci, de fapt, nu prea ţi-ai petrecut timpul cu el?

— Bret, a oftat Robert. Am vorbit cu Ronald Kellner. Dacă vrei să ştii ce i-am zis, poţi să-l suni chiar tu şi să-l întrebi.

— Ce chestie, fiindcă Ronald mi-a zis că Matt urma să se vadă cu tine înainte să dispară. Apropo, am vorbit deja cu Ronald!

Ryan s-a uitat la mine, apoi şi-a mutat privirea spre Robert, de-a dreptul confuz.

— Păi da, presupunând că Matt i-a zis asta..., a confirmat Robert. Şi aveam nişte planuri vagi. îi dădusem numărul meu, trebuia să mă sune şi...

— Ce număr? l-am întrerupt.

— Al meu, a zis Robert. Nu cel de pe fişa şcolii. A urmat o pauză, apoi: E privat.

— Deci... nu l-ai văzut deloc pe Matt Kellner în săptămâna dispariţiei?

— Bret, a intervenit Ryan, dar l-am ignorat.

— Cum adică? a întrebat Robert nedumerit, mijind ochii spre mine. Să-l văd?

— A trecut pe la tine vreodată? Aţi vorbit? Te-a sunat în săptă-mâna în care a dispărut? Aţi luat legătura în vreun fel?

— Nu, n-am vorbit, şi nu, n-a luat legătura cu mine.

Robert stătea nemişcat pe banchetă, cu ochi tremurători, încercând să-şi dea seama cum să-şi joace cartea şi cum să mă înfrunte.

— N-aţi fost cu maşina în Crystal Cove? am întrebat pe un ton blajin. N-aţi înregistrat nicio casetă?

— Bret, m-a avertizat din nou Ryan.

— Despre ce vorbeşti? a ripostat Robert. Casete? N-am fost în viaţa mea în Crystal Cove.

— întrebam şi eu, am zis pe un ton liniştitor.

Privirea i s-a înăsprit.

— Ce-a fost între tine şi Matt nu mă priveşte, a zis, iar apoi, după o clipă: înţeleg că ţi-a fost greu. Iar o pauză.

Ţinând cont, în fine, de natura amiciţiei voastre. Şi-a dat seama cum sună şi a

clarificat: Oricare ar fi fost ea.

Eram mult prea bulversat ca să zic ceva dar, din moment ce Ryan ştia deja despre mine şi Matt, faza n-a explodat.

— Dar eu nu l-am cunoscut pe Matt, a continuat Robert. Aşa că nu înţeleg întrebarea.

— Da' de unde ştii c-a fost ceva între mine şi Matt? am întrebat, trecând în defensivă. Ţi-a spus el? Ţi-a spus cu gura lui?

— Nu, a zis Robert. Mi-a zis că vă răciserăţi, că nu vă mai petreceaţi timpul împreună. L-am întrebat de cearta voastră, dar a fost cam vag. S-a oprit un moment, ridicând uşor din umeri, şi a continuat: Am considerat că faza asta nu mă priveşte.

— De ce? am întrebat. De ce nu te-ar privi?

— Susan mi-a spus ceva. Că voi doi aţi fost... apropiaţi.

îmi venea să urlu. îmi venea să sar ca ars din separeu. N-am făcut altceva decât să mă zgâiesc la el, paralizat. Dar simţeam în acelaşi timp că sunt pe cale să cedez, să mă târăsc de la masă şi să găsesc un colţ în care să mă ghemuiesc cu faţa îngropată în palme.

— Şi cum ţi s-a părut? am întrebat. Ai crezut-o?

— Da, normal, a zis Robert. De ce n-aş fi crezut-o?

în clipa aia nu m-am mai putut abţine: pur şi simplu a ţâşnit din mine.

— Păi, Susan mi-a spus că ai fost internat în clasa a unsprezecea, înainte să vii la Buckley. Am făcut o pauză, iar apoi: Eu de ce n-aş crede asta?

A tresărit cu o grimasă şi şi-a întors capul. Ryan se uita când la unul, când la celălalt, nedumerit cu totul de întorsătura pe care o luase conversaţia noastră. Robert n-a prelungit momentul şi s-a răsucit spre mine, afişând pe chip o expresie precaută.

— Mda, ăăă, am avut de-a face.... cu nişte chestii, a recunoscut oftând. Aşa e, am fost, ăăă, într-un loc de lângă Jacksonville, vreo două luni. S-a oprit, apoi a reluat ca să se

limpezească lucrurile. Tata m-a băgat acolo. Eu n-am crezut că era nevoie să mă duc.

— Dar ne-ai spus că ai fost la Roycemore, am îngânat. La început, când ai venit la Buckley, ai zis că ai fost la Roycemore. N-ai pomenit nimic de vreo clinică psihiatrică...

— Nu era o clinică psihiatrică, a zis Robert. Era... un centru. A gesticulat. Şi ce? Hai, pe bune! Ar fi trebuit să mărturisesc totul? în prima zi de şcoală? Când abia vă cunoscusem?

— Nu ştiu, am zis, scuturând din cap. Pur şi simplu nu ştiu...

— Ce nu ştii?

— Dacă eşti nebun sau nu, în puii mei!

S-a lăsat tăcerea. Am început să ne holbăm unii la alţii.

Apoi am pufnit în râs, încercând s-o dau pe glumă. Şi a funcţionat, fiindcă Ryan mi-a urmat exemplul şi a râs şi el, ceea ce l-a făcut pe Robert să zâmbească stingher, plecându-şi capul.

— Hei, scuze, fac caterincă, atâta tot, i-am zis întinzând braţul peste masă şi apucându-l de încheietură. Sper că nu te-ai ofticat.

Ryan şi Robert au priceput că, fără să ne dăm seama, jucase-răm un fel de joc la limita cruzimii pe care-l creasem eu şi că toată faza fusese o glumă elaborată. A sosit mâncarea şi, odată cu reîntoarcerea pantomimei printre noi, totul a mers ca uns şi ne-am relaxat. O parte din tensiune se spulberase şi toată lumea era uşurată că încheiasem discuţia despre Matt Kellner dar, dacă mă uit în urmă, îmi dau seama că doar o parte din tensiune se dusese, fiindcă Robert nu ne-a mai spus de ce ajunsese în centrul din Jacksonville, eu n-am mai insistat asupra subiectului şi nici n-am zis că ştiam de faza cu Susan Reynolds, că Robert minţise în legătură cu Palm Springs sau că în mai multe după-amiezi din toamna acelui an îl urmărisem până la o casă abandonată din Benedict Canyon, că nu-l credeam cu ce zicea de legătura pe care o avea cu Matt Kellner fiindcă aveam în posesie o casetă înregistrată în ultima noapte din viaţa lui, iar vocea prefăcută care-l intimidase pe Matt ieşise din gura băiatului care stătea

acum la masă cu mine, pe bancheta de piele roşie de la Hamburger Hamlet, că respectiva casetă fusese lăsată în cutia mea poştală chiar de el înainte s-o apuce spre Palm Springs cu un weekend în urmă şi pe care o descoperisem duminică dimineaţă.

Chiar şi aşa, n-a fost nevoie să aştept prea mult până să aflu de ce fusese Robert Mallory internat în centrul de dezvoltare de lângă Jacksonville pe parcursul celui de-al doilea semestru al clasei a unsprezecea, în primăvara lui 1981. Aveam să aflu în ziua urmă-toare.

23

Miercuri dimineaţă, Roşa mi-a amintit că primisem un mesaj pe robotul telefonului din dormitorul mamei. Era opt patruzeci, abia pusesem piciorul în bucătărie, îmbrăcat în uniformă, am trântit rucsacul Gucci pe blatul circular, am deschis frigiderul şi m-am apucat să sug dintr-o cutie cu suc de portocale. Am evitat exemplarul din Los Angeles Times care mă aştepta alături de un castron cu fructe de pădure pregătit de Roşa, temându-mă de ce aveam să găsesc în paginile lui, şi am străbătut casa până în dormitorul mamei, unde m-am aşezat pe pat şi am apăsat pe butonul de redare a înregistrărilor robotului. Am aşteptat. După care am auzit o voce necunoscută de femeie. „Bret, sper că e numărul corect, deşi presupun că ai propriul... număr, dar ăsta e singurul de pe tabel.” Mi s-a făcut frică. M-am gândit pe loc că am dat de belea. Dar vocea ezitantă a continuat. „Sunt Abby Mallory. Mătuşa lui Robert. Am vorbit la telefon vineri, aşa cred, când ai sunat şi ţi-am spus că Robert e în Palm Springs. Ai ieşit în oraş cu el şi cu Ryan, seara trecută?”

A formulat asta în chip de întrebare, deşi nu era – îl ştia se pare şi pe Ryan Vaughn suficient de bine cât să-i spună pe numele mic.

„în orice caz, Robert a plecat deja la şcoală, şi...” S-a oprit. Mi se tăiase răsuflarea. „Mi-a zis nişte lucruri pe care, ăăă, i

le-ai spus seara trecută şi m-am gândit că tu... şi cu mine ar trebui să vorbim." Iarăşi s-a poticnit, apăsată parcă de ceea ce voia să-mi spună. „Nu vreau să ştie că te-am sunat şi nu vreau s-o fac la telefon, dacă ne-am putea întâlni undeva aş aprecia mult." Pauză. „Cred că sunt nişte lucruri pe care trebuie să le ştii." Am simţit un gol în stomac şi m-am trezit că strâng în mână plapuma de pe patul mamei. Iarăşi s-a oprit din vorbit. „E... ceva... ce cred că ar trebui să clarificăm... despre Robert." Pauză din nou. „Sper să primeşti mesajul ăsta şi să mă suni înapoi." M-am gândit c-o să închidă, dar a lăsat un număr pe care l-am mâzgălit repede pe carneţelul de lângă telefonul de pe noptieră. Abigail Mallory îşi încheia mesajul cu un „Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am putea să ne vedem în după-amiaza asta. O să fiu în Beverly Hills, la firma mea de avocatură, şi ne-am putea întâlni după, în jur de ora cinci, după ce ieşi de la scoală. Sper să primeşti asta înainte să pleci la Buckley. Dacă suni înapoi, nu lăsa mesaj. Dacă nu primesc niciun semn de la tine, o să încerc iar." S-a oprit, apoi a încheiat cu: „Şi te rog, te rog să nu cumva să-i spui lui Robert că te-am sunat." A urmat brusc un clic.

Am rămas nemişcat pe patul mamei înainte de a mă întinde după telefon. Abigail a răspuns imediat şi, după o conversaţie scurtă, m-a rugat să ne vedem la ora cinci, în La Scala Boutique.

Am intrat cu Mercedesul în parcarea ocupată doar pe jumătate de lângă La Scala Boutique şi am găsit cu uşurinţă un loc. Am parcurs pe jos distanţa scurtă până la intrare, îmbrăcat tot în uniforma şcolară, şi mi-am dat jos ochelarii de soare în timp ce deschideam uşa. Restaurantul, aflat la intersecţia dintre Beverly Drive şi Little Santa Monica Boulevard, era înţesat de separeuri, dar avea şi un şir de mese înghesuite unele-ntr-altele pe mijloc şi, într-un colţ, un mic bar cu şase locuri, decorat cu sticle de Chianti atârnate de sfori. în separeul de dinaintea intrării în bucătărie stătea o femeie îmbrăcată cu o bluză crem, sacou negru şi purtând ochelari, trăgând ultimul fum dintr-o ţigară pe care a stins-o

apoi în scrumiera aflată lângă un pahar de vin alb – era singură în tot restaurantul.

— N-am ştiut dacă o să vii sau nu, a zis Abigail scoțându-şi ochelarii.

M-am apropiat. Era mai tânără decât mă aşteptam, probabil abia trecută de treizeci de ani, însă mi-am amintit apoi că nu era mama lui Robert – ci sora mai mică a tatălui lui, dar semăna izbitor de mult cu el şi imediat am devenit curios să aflu cum arăta tatăl, dacă era la fel de arătos şi atractiv sexual ca fiul. M-am aşezat în faţa ei la masă şi mi-am dat seama că nu era nevoie să mă prezint.

— Bei ceva? a întrebat cu glas domol.

Am dat din cap că nu.

— Scuze că-s un pic zăpăcită, a început. Acum m-am întors de la o şedinţă cu avocatul meu, a explicat. Soţul meu şi cu mine suntem în mijlocul unui divorţ care se tot lungeşte. Şi el e cam

dificil, nimic de zis. Ştiu că zice la fel despre mine. Şi-a tras sufletul o clipă, surâzând. Iar întrunirile astea au devenit tare neplăcute, a zis ridicând paharul şi bând tot vinul rămas. Ar fi trebuit să reprogramez întâlnirea asta. îmi pare rău.

Era atât de rezervată încât aveam senzaţia că mă aflu în compa-nia unei actriţe care se chinuie să-şi joace rolul într-o scenă ale cărei replici le-a uitat.

Nu ştiam ce-ar fi trebuit să spun eu, un băiat de şaptesprezece ani, îmbrăcat în uniforma unui liceu privat, aşa că, fără s-o scap din ochi, am dat din cap, vrând să-i transmit c-o înţelegeam. Nici n-aveam ceva de spus, fiindcă n-aş fi ştiut de unde să încep, plus că, mi-am mai dat seama stând pe bancheta aia din La Scala, nu voiam de fapt să ştiu nimic şi probabil aş fi făcut mai bine să plec şi să las lucrurile să se desfăşoare cum s-o nimeri, fără să aflu motivul pentru care mătuşa lui Robert considera c-ar fi fost importat să ne vedem, mai ales după ce mi se pusese în vedere că nepotul nu trebuia să afle de întâlnirea asta sau de telefonul în timpul căruia fusese stabilită. Mă cerceta fără nicio expresie pe chip, încercând parcă să se prindă, fără

prejudecăți, care era treaba cu băiatul pe care-l convocase şi dacă se putea încrede în el. Mi-am lăsat în cele din urmă privirea în tăblia mesei şi am aşteptat să spună ceva. Şeful de sală, pe care l-am recunoscut din vizitele anterioare pe care le făcusem în acel restaurant cu părinții mei, a ieşit din bucătărie, îmbrăcat în pantaloni şi tricou polo, a întrebat-o dacă mai doreşte un pahar de vin şi Abby a încuviințat din cap, fără să scoată o vorbă. L-am privit ducându-se la bar, întorcându-se apoi cu o sticlă pe jumătate goală de Pinot Grigio ținut la rece şi umplându-i paharul. Abby i-a mulțumit înclinând uşor din cap, şeful de sală m-a întrebat dacă vreau ceva de băut, la care am dat din cap şi am murmurat că nu.

— Robert mi-a spus că v-ați văzut aseară, a zis în cele din urmă.

— Da, Ryan l-a invitat la cină după ce am mers la film, am zis. în Westwood, am adăugat fără să fie nevoie.

— Robert mi-a spus că erai... supărat pe ceva.

S-a oprit, a aşteptat să completez.

— Nu, nu chiar, am mințit. Nu eram supărat. Eram... adică, am făcut o glumă, am zis. Am glumit. Ce-am spus nu trebuia luat atât de în serios.

— Mi-a zis, dar lui nu i s-a părut că aşa au stat lucrurile... A sorbit din vin. Nu te-a crezut când ai spus c-a fost doar o glumă.

N-am spus nimic. O uşoară iritare începea să încolțească în mine şi încercam s-o îndes la loc.

— Bun, păi ce să fac dacă nu ține la glumă?

A meditat un timp la cuvintele mele şi a mai luat o înghițitură de vin.

— A zis că, ei bine, a zis că te-ai luat de el. A zis că-l acuzi de ceva, un lucru cu care n-are nimic de-a face şi despre care nu ştie nimic.

Am simțit că mă trece un fior, cu toate că Abigail spusese asta cu calm – nu se lua la harță cu mine. Relata faptele furnizate de Robert. Diazepamul, ca de obicei, mă echilibra, asa că am fost în stare să-i susțin privirea fără să mă apuc să izbucnesc într-un monolog despre Matt Keller şi lucrurile oribile pe care îmi imaginam că i le făcuse Robert.

— Dar am spus că am glumit. Am spus c-a fost un joc. O fază de țipi, ştiți şi dumneavoastră, când te prosteşti, testezi limite, eşti nesimțit. Totul mi s-a părut în regulă.

M-am oprit. Minteam, nu-mi păsa, mi-am adus aminte că plânsesem pe drumul de întoarcere spre casa goală de pe Mulholland, iar acum, în La Scala, m-a cuprins îndrăzneala.

— De ce-a luat-o aşa de în serios de a fost nevoie să vă spună?

Era o provocare din partea mea şi primul moment din discuție

când m-am simțit adult – mă ridicasem la înălțimea întâlnirii noastre şi mă apăram de chestiile pe care i le spusese acuzator nepotul ei parşiv. Abigail mă studia şi nu mi-a răspuns la întrebare. A apucat-o în schimb în altă direcție. Nu era evazivă, ci cu adevărat curioasă.

— A tot adus vorba de tine, a zis. Din prima zi de şcoală.

Se uita cu atenție la mine, dar fără furie, nu mă mustra, ci îmi spunea pur şi simplu nişte chestii.

— A zis că l-ai văzut undeva, la film, acum mai bine de un an. A făcut o pauză, apoi: Un film la care el ți-a spus că nu s-a dus. Şi tu nu l-ai crezut. A sorbit din vin, după care a continuat: Şi mai târziu, în aceeaşi zi, l-ai urmărit. După şcoală.

— Ba nu, am zis calm. Am apucat-o spre Galleria cu maşina şi a început să se țină după mine. Şi s-a ținut după mine chiar şi în Galleria. Eu n-am urmărit pe nimeni.

S-a uitat lung la mine – nu ştia dacă să mă creadă sau nu.

— Nu ştie că eşti aici, nu-i aşa? a întrebat îngrijorată. N-ai pomenit nimic despre întâlnirea noastră, nu-i aşa?

— Nu ştie, am zis în şoaptă. M-ați rugat să nu-i zic, nu i-am zis. M-am oprit o clipă, iar apoi: Oricum, nu prea stau de vorbă cu Robert. Iar o pauză. Nu prea am încredere în el.

— A devenit foarte interesat de tine, a spus ea. Din prima zi. Vorbeşte mult despre tine, a zis sorbind din pahar. Cică... l-ai îngrijorat... când i-ai spus că eşti sigur că l-ai văzut la cinema, acum mai bine de un an.

Am simțit din nou un fior rece traversându-mi tot corpul, un val de frică.

— De ce... l-a îngrijorat asta? am întrebat. Ştiu sigur c-a fost acolo. Nu ştiu, însă, de ce a mințit.

— Chiar nu ştii? a întrebat. Sau te prefaci? a zis aplecându-se peste masă. Uite ce-i, putem să stăm aici toată ziua, s-o dăm pe după deget cu toată situația ta, Bret...

— Situația mea7, am întrebat dându-mi seama că vocea mea sunase neajutorată şi pițigăiată, ca a unui copil. De ce trebuie toată lumea să se poarte cu mănuşi când e prin preajma lui Robert? Şi de ce e musai să cred ce-mi zice. Cred că e un mincinos, în puii mei...

— N-am zis-asta, mi-a reproşat surprinsă. Nu asta am vrut să spun.

— Lăsați să se înțeleagă că am făcut ceva greşit. Că am spus ceva greşit. Când Robert e, de fapt, un tip destul de razna. Care-i situația mea?

N-a spus nimic. A continuat să mă studieze de parcă nu şi-ar fi dat încă seama dacă eram sau nu demn de încredere, cineva care putea să joace alături de ea, în scena pe care o crea, rolul de confident, tovarăş de conspirație, un alt artist care să se ridice la nivelul ei.

— Păi, i-ai spus aseară că-l crezi nebun.

— Şi e? E dus cu sorcova? E periculos? De ce trebuie să am atâta grijă cu el? am întrebat. De ce ia clorpromazină?

— Nu ia clorpromazină, a zis nedumerită. Robert nu face trata-ment cu clorpromazină, a repetat. Cine ți-a spus asta?

M-am oprit şi am luat-o înapoi pe firul zilelor până am ajuns la petrecerea lui Susan, care declarase asta pe marginea piscinei.

— Cred că... el a spus asta, am zis calm. Cred că i-a spus lui Susan Reynolds.

— Nu, nu ia clorpromazină, a negat Abigail sorbind din vin. Ia o benzodiazepină, dar nimic mai puternic de atât. Apoi, încrun-tându-se: Clorpromazină?

— Auziți, nu sunt sigur de ce e capabil Robert, am continuat încercând să formulez atent ce voiam să-i comunic.

Cred că e... sau am ajuns să cred că e... un individ tulburat care e responsabil... pentru nişte chestii.

Am zis totul fără să afişez vreo emoţie şi a sunat de-a dreptul găunos, lipsit de noimă şi de dovezi, ceva insipid şi birocratic. Abigail a rămas tăcută. M-am uitat prin sala pustie. Restaurantul avea o privelişte panoramică spre Santa Monica Boulevard şi Beverly Drive, dar şi spre Little Santa Monica Boulevard, sufocat de traficul specific orei de vârf. Cerul se întuneca, urma să se facă noapte în curând. M-am trezit deodată că cercetez străzile în căutarea dubitei bej. Apoi am întrebat în tăcerea care se prelungea:

— De ce a fost Robert în... acea instituţie? Cea de lângă Jacksonville. Ce s-a întâmplat?

— Cum ai aflat? a întrebat deloc uimită, ci pur şi simplu curioasă.

— Mi-a spus Susan Reynolds.

— Susan, a zis Abigail, schiţând un surâs. Ştii că n-am făcut cunoştinţă cu ea până acum?

— Dar de ce... ai fi făcut? am întrebat.

— Fiindcă Robert e foarte interesat de ea. De aceea!

— Are prieten, am zis pe loc. Şi Thom e cel mai bun prieten al meu.

— Ştiu. înţeleg asta. E o situaţie delicată pentru toată lumea, nu-i aşa?

N-aveam chef să mă întind la vorbă pe subiectul ăsta. Lucrurile erau deja în plină desfăşurare între Robert şi Susan. Ştiam ce se petrecea şi ce urma să se întâmple şi voiam să amân realitatea cât de mult posibil. Thom avea să se întoarcă în patru zile.

— De ce a fost internat Robert? am întrebat din nou.

— Tatăl lui l-a băgat acolo, a zis cu nonşalanţă.

— Păi ce-a făcut? Ce-a făcut Robert de a trebuit să fie internat în instituţia aia sau... ce naiba o fi? Un centru de boli mintale?

— Eu... n-am fost acolo, a zis pe un ton vag. Doar am... auzit nişte lucruri. Pauză. Robert le-a contestat, dar s-au întâmplat se pare nişte lucruri care l-au alarmat pe tatăl lui. Altă pauză. Şi pe mama lui vitregă, a spus sorbind din vin.

Apoi a fost un incident cu sora lui vitregă care, presupun, a pus capac la toate. Dar Robert nu recunoaşte să se fi întâmplat ceva.

— Deci a fost internat o singură dată? am întrebat. înainte de asta, nimic?

— Nu, a zis Abigail, şi a început să-mi explice cu atenție. Moartea mamei lui a fost momentul declanşator al nebuniei, ceea ce era de aşteptat la urma urmei, dar cred c-a fost lovit mult mai tare decât ne-am fi aşteptat şi asta a amplificat orice probleme ar mai fi avut el în trecut.

Nu ştia cât de mult să împărtăşească cu mine. S-a oprit brusc. Era destul de vag ce-mi spunea şi am crezut pentru o clipă că aşa aş fi vrut să rămână, dar mi-am dat seama imediat că nu era de ajuns: voiam amănunte.

— Deci tatăl lui l-a băgat acolo, am zis încurajând-o să continue. O singură dată.

— Patru luni şi jumătate, cam aşa. Din ianuarie până în mai.

— îmi puteți spune ce s-a întâmplat? am întrebat pe un ton liniştitor.

— Ei bine, nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Vouă ce v-a spus?

— Că mama lui a murit, că nu se înțelegea cu tatăl lui sau cu mama vitregă, că a vrut să se mute în Los Angeles, cu dumnea-voastră, şi că tatăl lui a fost până la urmă de acord.

M-am oprit o clipă şi apoi am întrebat cu toată delicatețea de care eram capabil:

— Ce s-a întâmplat cu mama lui?

— Nu prea ştim, a zis cu răceală Abigail. N-am cunoscut-o prea bine, dar am înțeles c-a fost vorba de un accident. S-ar fi împiedicat în casă, pe treptele de la etaj, ar fi căzut peste balustradă şi se zice că s-a izbit în aşa hal încât a murit pe loc.

Abigail a făcut o pauză, a sorbit din vin – paharul aproape se golise. Povestise totul fără pic de emoție, deşi vinul o îmbujora. S-a uitat în jur după şeful de sală, apoi la băiatul aşezat de cealaltă parte a mesei.

— Dar mereu au existat întrebări...

— întrebări? am întrerupt-o.

— Discrepanțe, a lămurit Abigail, distrasă pe moment. Mereu au existat întrebări din partea lui William. Din punctul lui de vedere, ceva nu se potrivea. Ar fi trebuit să fie într-o anumită poziție, lângă balustradă, lângă grilajul de pe casa scării, la etaj, zicea William...

S-a poticnit, nesigură dacă era cazul să continue.

— Dar, uite, divorțul lor se încheiase cu năbădăi şi William, adică tatăl lui Robert, o ura pe Carol, chiar o ura pe atunci, iar cazul, care a fost catalogat de la început drept accident, în ciuda

cercetărilor făcute de William, a fost închis şi gata. Şi apoi Robert s-a mutat cu el, cu mama lui vitregă, Diane, şi cu Ashley, fiica mai mică a lui William dintr-o altă căsnicie, în ciuda faptului că

William ar fi vrut să-l trimită pe Robert la o şcoală internat, doar că era mai – Carol a murit în aprilie – şi planul ar fi fost ca Robert să fie înmatriculat cândva în septembrie.

Abigail s-a oprit, a hotărât s-o ia în altă direcție.

— Uite, nu m-am exprimat cum trebuie când am zis că doar moartea lui Carol a avut un impact asupra lui Robert. Şi înainte s-au mai petrecut tot felul de lucruri. Lucruri care i s-au întâmplat lui Robert, care l-au afectat în feluri ciudate încă de dinainte să moară ea. Asta au zis-o şi Carol şi William. Şi repet, Bret, eu n-am fost de față. Locuiam aici. Şi n-aveam de unde să ştiu decât ce-mi spuneau William, Carol sau Robert.

A fluturat din mână, de parcă asta ar fi avut vreo semnificație.

— Detaliile nu sunt importante, sunt doar versiuni diferite ale aceloraşi evenimente, dar e clar că Robert a început să mă îngrijoreze – erau droguri la mijloc, conflicte, amenințase un coleg.

S-a oprit, şi-a dat seama de ceva.

— Cred că-ți spun lucrurile astea ca să fii mai atent cu el, fiindcă e foarte... sensibil.

Mi-am dat seama că Abigail se cherchelise şi începuse să bată câmpii.

— Şi pentru că nu sunt sigură de ce crezi tu că e capabil. Nu e tipul periculos pe care ți-l imaginezi tu....

— Ba e, am întrerupt-o. Vă e frică de el. S-a poticnit o clipă în vorbe.

— Ei bine, cred că trebuie să-mi spui ce înțelegi tu prin periculos...

— Dumnezeule, ce tot spuneți? Ce dracu' caut eu aici? Nu vreau să ştiu mizeriile astea. Nu vreau să-mi spuneți nimic. Cu alte cuvinte, îmi spuneți că tatăl lui îl crede responsabil pentru moartea mamei? Asta ar trebui să înțeleg din toate...

— Dar trebuie să ştii lucrurile astea, a zis în şoaptă. Fiindcă trebuie să pui stop acestui sentiment pe care-l ai în legătură cu Robert...

— M-am răzgândit, am spus. Mi-e frică de chestia asta. Nu vreau să ştiu nimic în legătură cu asta.

— Poate că-i mai bine aşa, a zis înțelegătoare. Să-ți fie frică. Să fii mereu în alertă.

— M-am săturat să-mi fie frică, am zis. Şi dumneata te temi. De-aia ați venit aici. De aia m-ați sunat. Fiindcă vă e frică.

A ridicat din umeri.

— Te obişnuieşti.

— Of, dați-o dracului, am îngăimat, apoi, fixând-o cu privirea, nu m-am putut abține să nu întreb: Dar ce cred alții că s-a întâmplat cu mama lui? Sunt de părere că Robert a avut ceva de-a face cu asta?

— Normal că nu, a zis căutându-l din priviri pe şeful de sală, cu degetele uşor încleştate pe piciorul paharului gol. Sigur că nu, fiindcă Robert n-a avut nimic de-a face cu...

— Nu cred, am zis. Cred că lumea e de părere că a fost implicat, indiferent dacă aşa stăteau sau nu lucrurile. Sigur au existat zvonuri.

— Ei bine, mereu au circulat zvonuri despre Robert, dar William e cel care le-a lansat... Abigail s-a oprit, s-a uitat țintă la mine.

Dacă te iei după fratele meu... Abigail s-a uitat dincolo de mine, asigurându-se că nu mai e nimeni prin preajmă care s-o audă...

Carol ar fi trebuit să stea în picioare într-o anumită poziție, pe la mijlocul balustradei, deasupra podelei, ca să cadă de pe casa scării...

— Şi aşa a fost? am intervenit eu. Abigail s-a uitat la mine.

— Nu ştie nimeni, a răspuns în şoaptă.

— A împins-o careva? I-a dat brânci peste balustradă? Asta a crezut lumea? Asta încercați să spuneți? Robert a făcut-o?

A descleştat degetele de pe pahar şi şi-a încrucişat mâinile pe masă.

— A fost un accident, a repetat. Au existat câteva suspiciuni, dar cauza morții a fost declarată oficial un accident. Nu ştie nimeni de ce era în poziția aia, dar a fost un accident, a zis Abigail devenind brusc agitată. Nu despre asta voiam să vorbesc cu tine. N-am nimic de spus despre ce s-a întâmplat cu Carol.

— Robert ce-a zis? am vrut să aflu. Despre ce s-a întâmplat cu mama lui...

— Nu era acasă. Dar el a găsit-o.

— A avut un alibi? am întrebat fără să mă pot abține.

— Alibi? a zis perplexă şi a întrebat din nou, de parcă nu-i venea să creadă: Alibi?

Expresia chipului i s-a schimbat, de parcă m-ar fi văzut brusc într-o lumină nouă, care-i confirma ceva despre băiatul aşezat la aceeaşi masă cu ea şi cuvântul folosit de el. Alibi.

Mă holbam la ea, respirând adânc, încercând să mă controlez – diazepamul nu funcționa şi firicele de anxietate începeau să apară în jurul meu, tentacule furişându-se peste fața de masă, înfăşu-rându-se în jurul brațelor, pieptului, gâtului. Abigail a început să vorbească şi am încercat să fiu atent la ce spunea, doar că de fapt nu voiam să fiu atent. Vocea ei intra şi ieşea permanent din raza atenției mele, în vreme ce măsurăm străzile în sus şi-n jos, căutând dubita bej.

— Robert avea, e drept, probleme cu controlul furiei... şi, da, au fost nişte episoade, droguri – da, a amenințat nişte

lume, pe colegii de clasă, nu se mai concentra la nimic – şi, da, fuma marijuana şi mai lua peyote, ciuperci, LDS, în fine, evident că au contribuit toate –, dar nu era periculos. Poate cel mult pentru el însuşi. Abigail m-a pironit cu privirea, ca să sublinieze asta. Nu cred că era violent. A existat un moment când Robert a fost găsit într-o stare catatonică, aşa a descris-o Carol, la el în dormitor şi atunci i-au fost prescrise în sfârşit benzodiazepinele. Cât despre zvonuri, ei bine, William a adus vorba cum că, înainte să moară, Carol i-ar fi spus că mai multor vecini le dispăruseră animalele de companie şi că era foarte îngrijorată că lumea ar fi putut da vina pe Robert, iar William i-a spus că era foarte posibil ca el să aibă legătură cu asta. O pauză, apoi a reluat: Da, fratele meu e genul ăsta de tată.

Mi s-a făcut rău când am auzit ce-mi zicea, voiam s-o opresc, dar nu puteam să scot niciun cuvânt. Mi-am amintit brusc că-l văzusem pe Robert oprit în faţă la Vince's Pets, la primul etaj al mall-ului Galleria din Sherman Oaks, în acea zi de septembrie, după şcoală, şi am simţit cum mă trece un val de repulsie. Abigail a continuat să vorbească.

— N-a fost acuzat de nimic, dar William a presupus nişte lucruri despre el, ceea ce n-a făcut decât să-i amplifice paranoia, paranoia lui, a lui Robert.

S-a uitat la paharul gol şi şi-a rotit privirea după ospătar. A oftat.

— în orice caz, Carol a murit în aprilie şi, după o lună de stat cu taică-său, pe când Robert termina clasa a unsprezecea la Roycemore, William n-a mai vrut ca fiul lui să locuiască cu ei. A zis că se întâmpla ceva necurat în relaţia lui Robert cu Ashley, care avea doar doisprezece ani, ceva necuviincios, aşa că Robert a venit în L.A. şi a stat cu mine pe timpul verii lui 1980.

S-a oprit, a luat o ţigară şi a aprins-o. A suflat fumul într-o parte, departe de mine, iar eu mă uitam uluit la ea. Şeful de sală a apărut brusc şi, fără să întrebe, i-a turnat lui Abigail un al treilea pahar de vin, după care a trecut după bar, ca să răspundă la telefon. Ţigara şi vinul au relaxat-o, făcând-o să mă întrebe:

— Şi atunci zici tu că l-ai văzut. Aşa-i? La cinema, în luna mai.

N-am zis nimic fiindcă ştia şi ea că Robert fusese în cinema Village în sâmbăta respectivă, la proiecția matinală a filmului The Shining. Coborâse pe culoar, apoi urcase pe altul, uitându-se după cineva. îi spusese lui Abigail pe 8 septembrie că un coleg de şcoală îl văzuse – uimit că cineva l-ar fi putut ține minte după ce-l zărise doar o singură dată. Şi, din felul în care Abigail s-a uitat la mine în La Scala, am priceput că ştia de ce făcuse Robert o asemenea impresie şi de ce mă marcase atât de mult – de ce-mi aminteam de băiatul ăla la cincisprezece luni după ce-l zărisem pentru prima oară. Ştia că-l consider frumos, dezirabil, cineva pe care-l doream, şi asta răspundea unor întrebări despre mine pe care nu mai era nevoie să le pună. îi picase fisa. Fusesem atras de nepotul ei într-o măsură atât de covârşitoare încât îmi ştia, acum, secretul. în unele privințe abia dacă-mi păsa, fiindcă teama pusese stăpânire pe mine şi ştergea totul, dar m-am simțit deodată gol şi un pic ruşinat față de ea. Devenise foarte relaxată. Tremurul îi dispăruse – nu mai părea să-i pese. Eram un băiat oarecare. Se gândea, îmbătându-se în linişte, că ştie mult mai multe decât mine. A început să vorbească.

— La început, cât m-a vizitat în 1980, Robert a părut să se simtă mai bine – era la mijlocul lui mai, după ce terminase clasa a zecea la Roycemore –, deşi nu văzusem cum se poartă în Chicago ca să pot compara –, de fapt, abia dacă-l văzusem de câteva ori în trecut. Pe atunci nu cred că-şi procura droguri, fiindcă îi spusesem că n-are voie cu maşina dacă consumă aşa ceva. Mă des-părțisem recent de soțul meu, el se mutase în Brentwood, eu în Century City, el îşi cumpărase o maşină nouă, mie îmi lăsase Porsche-ul şi i-am dat voie lui Robert să-l conducă. Ne-am petrecut vara împreună, doar noi doi, cu toate că nu prea l-am văzut pe acasă cine ştie ce – lipsea mult, nu-l întrebam pe unde umblă şi ce face. în majoritatea serilor ieşea în oraş şi am băgat de seamă că a cheltuit pe benzină o grămadă de bani de pe cârdul de credit pe care i-l dădusem – şi umbla prin locuri ciudate, de-a

lungul coastei, uneori până în Monterey sau dincolo de San Diego – dar mai era şi foarte sociabil, îi venea uşor să-şi dea întâlniri cu fete, aşa că am presupus că se vedea cu ele.

Mi-ar plăcea la nebunie să pun limba pe păsărică aia strâmtă, toată udă şi roz... dulceaţă mititică.... Tare mi-ar plăcea s-ofut în cur... să i-o bag între bucile alea tari... s-o fac să ţipe.

— La început am crezut, nu ştiu, că-i merge bine în Los Angeles, a continuat Abigail. Nu cred că apucase să se gândească prea mult la moartea mamei – trecuseră doar două luni, era mult prea devreme –, dar părea în regulă. Am presupus c-o să-l lovească mai târziu.

S-a oprit, a băut jumătate de pahar. Se relaxase de-a binelea şi nu se mai concentra asupra mea. Vorbea liber, fără inhibiţii.

— Dar se întâmplase ceva la începutul verii, la o lună de la sosirea în L.A., chestia care l-a făcut să dispară cu zilele, ba chiar şi câte o săptămână.

A tras din ţigară şi a dat afară, departe de mine, un văl ătuc de fum.

— Acolo a început paranoia lui. Atunci a început să spună că-l urmăreşte cineva. Şi asta după ce o fată cu care Robert se mai văzuse când şi când... a dispărut.

S-a oprit. Am aşteptat.

— Ai avut dreptate, a zis Abigail. Robert era la cinema în Westwood în sâmbăta aia din mai. S-a oprit, apoi a reluat: Chiar l-ai văzut. Era acolo cu o fată.

— Cu cine? am izbutit să întreb, în ciuda fricii care mă învăluia.

— Cu o fată pe nume Kathy Latchford. Katherine Latchford. Iarăşi s-a oprit şi m-a studiat, curioasă de reacţia mea.

— Ştiu cine e, am spus aproape şoptit.

Dar îmi tremura vocea fiindcă inima-mi bătea cu putere şi-mi venea greu să rostesc vreun cuvânt.

— Înţelegi, aşadar, de ce Robert n-a vrut să se afle că fusese cu ea, mai ales după ce a dispărut fata. S-a uitat la

mine şi şi-a înclinat capul într-o parte. Şi de ce a negat în faţa ta că ar fi fost

acolo. A tras din ţigară. Nu era nimic serios cu Kathy. Se duceau la filme, au fost şi la un concert, Kathy se vedea cu tot felul de oameni, Robert urma să se întoarcă în septembrie în Chicago,

era ceva fără obligaţii. Abigail a făcut o pauză, apoi: Katherine avusese de-a face şi cu alţi băieţi care au stat de vorbă cu poliţia după ce a dispărut...

— Dar poliţia n-a stat de vorbă şi cu Robert, am zis.

— Nu, cu Robert nu, mi-a confirmat.

— N-a ieşit în faţă... n-a zis nimic?

— Nu, a zis Abigail stâlcind mucul ţigării în scrumieră. N-a vrut. A zis că nu ştia nimic. S-a oprit, şi-a rotit privirea în jur. Şi l-am crezut. Şi-a întors privirea spre mine. Şi eu şi tatăl lui am fost de acord că, date fiind problemele recente ale lui Robert, ar fi fost cel mai bine să se ţină departe de toată povestea.

N-am zis nimic. Mă uitam la Abigail cu faţa căzută. Nu-mi venea să cred cât de repede mă copleşise greaţa – produsă de panica pură în care explodase anxietatea. Am stat nemişcat atât cât am putut, aşteptând să-mi treacă, iar greaţa mi s-a dus de tot abia după ce a trecut peste mine un al doilea val. îmi venea să ies din La Scala, să mă duc acasă, să pufăi iarbă, să mai iau un Quaalude până m-aş fi prăjit destul cât să mă anihilez, să mă târăsc pe sub pături şi să cad într-un somn adânc, fără vise.

— Ştii, deci, despre Katherine Latchford şi ce s-a întâmplat cu ea, a spus Abigail.

Am încuviinţat uşor din cap.

— Da, am zis înghiţind un nod. Mreajă.

— Da, a spus dând din cap. Prima fată.

Aveam falca atât de încleştată încât mi s-a părut c-o să-mi crape dinţii. Am reuşit totuşi să deschid gura şi să murmur:

— De-aia a zis că n-a fost la film. Nu voia să facă cineva legătura...

Abigail a continuat:

— A fost totuşi un lucru pe care Robert mi l-a spus despre Kathy şi care mi s-a părut deranjant, cineva o tot suna şi închidea, fata credea că cineva îi intrase în dormitor, îi rearanjase o etajeră cu cărți şi-i răvăşise un sertar în care avea tricouri şi lenjerie intimă. S-a oprit o clipă, după care a reluat: Şi i-a spus lui Robert că-i lipsesc nişte perechi de chiloți.

Abigail încerca acum să se concentreze la mine, să-mi evalueze reacțiile în fața informațiilor pe care mi le transmitea, în loc să se lase pierdută în aburii celor trei pahare de vin.

— Se gândise că Robert îi lăsase posterul, darul ăla de care poliția avea să devină interesată mult mai târziu...

S-a oprit.

— Dar nu fusese de la el.

— Posterul cu Madness, am confirmat cu jumătate de voce. Pentru albumul One Step Beyond.

— Robert nu-i lăsase niciun poster, a zis Abigail. Nu ştiu care a fost faza cu el, dar nu-i lăsase nimic. Altcineva o făcuse.

One Step Beyond. Second Edition. Three Imaginary Boys. Gang of Four. Ştiam că posterul celor de la Foreigner pentru albumul 4 se încadra undeva în poveste.

Ştiam că Matt Kellner avea o legătură cu asta. Dar nu ştiam care era aceea.

— După film, în ziua în care l-ai văzut în Westwood, Robert mi-a spus că prietena lui văzuse în parcare ceva dubios la o oarecare distanță de ei, un tip cu ochelari de soare, cineva care se uita insistent la ea, aşa că atunci când a dispărut de la petrecerea aia, câteva săptămâni mai târziu, Robert a presupus că fata se ascunsese pentru câteva zile – probabil ca să se drogheze cu vreun alt băiat cu care se vedea şi să se liniştească cu paranoia ei.

A sorbit din vin. Paharul era aproape gol.

— Aşa? am zis uitându-mă tensionat la ea.

— Apoi, când a devenit limpede că se întâmplase ceva rău şi că de fapt Kathy dispăruse, Robert a spus că cineva începuse... să-l urmărească şi pe el.

A făcut o pauză de efect. N-am zis nimic, amintindu-mi de Thom în drum spre aeroport: Robert îi spusese că e urmărit, pândit de vreun dubios.

— Şi primea apeluri pe numărul lui, telefoane în timpul cărora nimeni nu zicea nimic, după care apelul se încheia, a continuat Abigail, trăgând din ţigară. Şi când ieşea pe afară se simţea...

privit. Din câte mi-a zis el, asta a ţinut tot timpul cât a stat aici, în L.A., în vara în care a dispărut Katherine, înainte să-i fie găsit cadavrul, şi, într-un fel, pur şi simplu se obişnuise cu asta. Uneori

glumea pe seama situaţiei ăsteia, însă eu ştiam că are ceva. S-a oprit o clipă, apoi a urmat: încă mai crede că e urmărit. A zis că atât cât a stat la Chicago se oprise, dar când s-a întors în Los Angeles, în decembrie, ca să petreacă sărbătorile cu mine, a simţit-o din nou – prezenţa aia invizibilă, aşa-i spune el. în perioada aia începuse să primească scrisori anonime, fără adresa expeditorului, pe care nu mi le-a arătat niciodată – nu ştiu ce conţineau. Apoi au revenit apelurile, cam în jurul Crăciunului. Se întâmpla la fel ca în vară. Şi Robert a început s-o ia razna. O pauză, apoi: Şi, evident, corpul lui Kathy fusese găsit în august.

Iar Sarah Johnson urma să dispară în prima săptămână din ianuarie, mi-a amintit scriitorul.

— Cine crede că-l urmărea? m-am auzit întrebând, apoi gândul mi-a fugit la Robert, în Galleria, spunându-mi: Nu-mi place să fiu urmărit.

— Nu ştie, a zis Abby. N-a ştiut niciodată.

— Abby, am spus cu un icnet. Dumneata îl crezi? Chiar credeţi că n-a avut nimic de-a face cu dispariţia lui Katherine? Şi cu ce s-a ales de ea? Nu credeţi că-i capabil de asta?

Chipul i s-a înăsprit pentru prima oară de când mă aşezasem la masă.

— Reacţia asta e motivul pentru care nu s-a dus la poliţie, a zis, scuturând uşor din cap. Reacţia asta e problema, Bret. Primul lucru pe care mi l-a spus când a ajuns acasă după prima zi de şcoală a fost că cineva de la Buckley îl văzuse în

sala de cinema în care se dusese cu Kathy Latchford. Se panicase.

O pauză.

— El nu te văzuse. Nu-şi aminteşte să te fi văzut acolo. Se uita după Katherine – mama ei o adusese la cinematograf cu maşina.

Iar o pauză.

— Dar când mă întrebi asta – dacă e capabil, dacă are alibi, dacă a fost de vină pentru moartea mamei lui – îmi dau seama că-l crezi bolnav şi...

— Există o cronologie, am zis, aplecându-mă peste masă. Există o cronologie. Katherine a dispărut când Robert era în L.A. şi corpul ei a fost descoperit înainte să plece din L.A. Sarah Johnson a dispărut când era în L.A. şi...

— Bret, m-a avertizat Abigail.

— Julie Selwyn a dispărut când el era în L.A. Apoi Audrey Barbour...

— Bret, a ridicat Abigail tonul. Nu vreau să aud asta.

— Vara trecută a fost în L.A.? am întrebat. în iunie? A fost pe aici în iunie?

— Ei bine, din când în când..., a început Abigail. Da, a fost.

— Deci a fost aici când a dispărut Julie Selwyn. în iunie. A fost aici în iunie.

— Cine e Julie Selwyn? a întrebat, confuză.

— Ce s-a întâmplat în Chicago? am întrebat. De ce a fost internat? M-am oprit un moment, apoi: Nu vreți să-mi spuneți. Nu puteți să-mi spuneți, nu-i aşa? Nu vreți să aflu, fiindcă asta ar confirma ceva despre Robert, am zis. Nu vreți să ştiu.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, Bret. Ştiu doar ce am auzit şi au fost două versiuni diferite....

— Ce s-a întâmplat? am întrerupt-o. Iisuse, spuneți-mi odată,

ca să plec de aici.

M-a privit lung – era beată şi conştientă de ce-ar fi rezultat din lucrurile pe care avea să mi le spună, totuşi voia să mă facă să înțeleg ceva apărându-l pe Robert de acuzațiile

care-i fuseseră aduse în Illinois. Nu cred c-ar fi fost capabilă dacă ar fi fost trează. Dar aşa, ameţită după trei pahare de vin, a decis să fie sinceră şi să pună cărţile pe masă.

— S-ar părea că Ashley..., a început cu jumătate de voce.

— Ashley cine e? am întrebat pentru că nu mai ţineam minte.

— Sora lui vitregă.

— OK, Ashley, am spus.

— Ashley a zis... că s-ar fi întâmplat ceva între ea şi Robert. M-am holbat la Abigail.

— Ce?!

— Bănuiala mea e că se amorezase de Robert sau cel puţin asta a susţinut Carol, o dată sau de două ori, când am vorbit cu ea. Chiar dacă Robert locuia cu mama lui, mai rămânea şi pe la tatăl lui când Carol era plecată cu treabă. Şi cred că Ashley l-a acuzat pe Robert de anumite lucruri, de anumite chestii sexuale pe care Robert de fapt nu le făcuse. Numai că William şi Diane au ales să creadă...

— Ce anume? am întrebat. Ce fel de chestii sexuale?

— Robert s-a întors la Roycemore în ianuarie şi nu se descurca prea bine – a recunoscut că lua peyote şi LSD – şi avea problem cu taică-său şi Diane – nu reuşeau să-i găsească o şcoală cu internat care să fie pe placul lui Robert – şi situaţia s-a tot agravat până când... Ashley a zis că i s-ar fi întâmplat ceva. Că Robert i-ar fi făcut ceva.

Am aşteptat. Abigail a oftat.

— Făcuse o... iritaţie pe piele şi a dat vina pe Robert pentru asta, a zis după o pauză mai lungă. A pretins că Robert... i-ar fi făcut ceva. Că i-ar fi zis... să se radă... Abigail s-a oprit, apoi a

reluat: A existat insinuarea asta, că i-ar fi făcut ceva. Ceva... sexual. Robert a susţinut că nu e adevărat, că fata minte, după care...

Am aşteptat.

— După care?

— După care Robert a luat o supradoză, nu cred c-a fost o tentativă serioasă de suicid, cât mai degrabă un fel de a-l face pe William să se simtă vinovat pentru că o credea pe

Ashley, apoi William a vrut să-l interneze în instituția aia – pentru dezintoxicare, spunea el, dar şi ca să aibă parte de o evaluare psihiatrică amănunțită – şi totul s-a întâmplat destul de rapid. Robert a fost internat în Jacksonville la o săptămână după ce s-a întors în Chicago şi, până să fie externat, s-a luat decizia să se mute aici, cu mine. Uite, a zis, vreau să înțelegi că a trecut prin multe şi cred că a fost tratat nedrept. Şi cred că orice lucruri vrei să-i pui în cârcă, sunt nedrepte şi periculoase şi aş vrea ca tu să...

Iar m-am aplecat peste masă. îmi simțeam pielea înroşindu-se. Brusc, m-au luat toți dracii.

— A fost cu Matt Kellner, OK? am zis în şoaptă. în săptămâna în care Matt a dispărut a ştiut unde e, am o casetă făcută în noaptea în care a murit Matt şi cred că cealaltă voce de pe ea e a lui Robert şi că a ajutat, în pana mea, să fie omorât...

— Opreşte-te...

— Cred că-n weekendul de dinainte să dispară, Matt s-a dus în casa de pe Benendict Canyon, Robert l-a drogat şi l-a dus cu maşina până în Crystal Cove, l-a bătut de s-a căcat pe el şi l-a adus înapoi pentru că totul e doar un joc pervers pe care Robert adoră să-l joace...

— Opreşte-te, Bret, te rog...

— Şi a aranjat totul ca să pară că Matt s-ar fi înecat în urma unei crize psihotice...

— Trebuie să termini cu asta, Bret...

Abigail a întins mâna după pachetul de țigări, dar s-a răzgândit.

— Robert i-a decapitat pisica, în pana mea. Nenorocitul de nepot al dumitale a bătut-o în cuie de un stâlp. I-a scos măruntaiele...

— Robert a vorbit deja cu Ronald Kellner.

A ridicat privirea spre mine, cu lacrimi în ochi.

— Nu credeți c-a avut de-a face cu violările de domiciliu care au început când el era aici, în vara lui 1980? Plus atacurile şi dispariția lui Katherine Latchford? Cronologia se potriveşte. Se

potriveşte perfect. A fost aici când Sarah Johnson a dispărut, a fost aici când Julie Selwyn a dispărut şi n-a fost pe nenorocitul ăla de teren de sport în noaptea în care Audrey Barbour a dispărut.

M-am oprit, complet extenuat. Apoi am continuat:

— Era în Woodland Hills şi o pândea la Promenade....

— Chiar n-am idee cine sunt celelalte fete. Cred că n-am urmărit povestea atât de aproape ca tine, Bret, a zis în şoaptă. Nu cred că ştiu cine sunt celelalte fete.

— Deci e doar ghinion chior că Robert se vedea cu prima vict:mă a lui Mreajă, am zis. Şi sora lui vitregă de doisprezece ani a susținut din greşeală că a violat-o...

— Ar trebui să te opreşti din a-i aduce acuzații! mi-a spus. Nu are pe nimeni. Doar pe mine mă are...

— Opriți-vă, am zis. Opriți-vă din...

Dar un junghi m-a săgetat în piept când am auzit-o rostind acele cuvinte, fiindcă simțeam şi eu acelaşi lucru despre mine însumi: Mei tu n-ai pe nimeni.

S-a aplecat peste masă – disperarea era palpabilă.

— Ar trebui să încerci să-l cunoşti mai bine, Bret, a îngânat Abigail. Cred că dacă ai face-o, ți-ai da seama că n-ar fi fost în stare să facă ce insinuezi tu.

S-a oprit, apoi s-a lăsat pe spate, rezemându-se de spătar. A întins mâna după țigări, a luat una, dar s-a abținut s-o aprindă. Apoi, deodată, a părut un pic nedumerită.

— Dar cum... de unde ştii de casa din Benedict Canyon?

— Nu mai țin minte, am mințit pe loc. Cred c-a adus vorba de ea când luam prânzul la liceu, eram mai mulți, am îngăimat, Şi a zis ceva de o casă pe Benedict...

Nu i-am spus că-l urmărisem până acolo şi că dădusem târcoale prin curte.

— Acolo am locuit prima oară cu soțul meu. El e în Scottsdale acum. N-a scos casa la vânzare fiindcă trebuie să-mi dea şi mie jumătate. Se poartă ca un nesimțit.

îi era din ce în ce mai greu să fie atentă la mine. Mi-am dat seama că încearcă să-şi aprindă o țigară şi că, cine ştie de ce, nu reuşeşte.

— Robert are nişte lucruri acolo. La etaj. Are cheie.

Eram copleşit. Şi în sfârşit m-am ridicat în picioare, uitându-mă la ea, fără nicio expresie pe chip. Şi-n momentul ăla ara privit-o ca pe o bețivancă care n-avea habar de nimic şi m-am întrebat de câte ori se cenzurase pe parcursul discuției. Chiar dacă păruse temătoare şi vulnerabilă, mă făcuse să mă simt ca un tip fără pic de milă, de parcă aş fi fost în stare să dau cu ea de pământ.

— Vreți să fiu prieten cu el? am zis în şoaptă. Să-mi petrec timpul cu Robert?

A ridicat privirea, fără să încuviințeze.

— O s-o ard cu el. în fine.

Mi-am dat seama că aveam spatele ud de transpirație, tricoul era lipit de piele.

— Vreți să fiu drăguț cu el? în regulă, fie, am mormăit apatic, fără pic de emoție.

S-a relaxat, a părut surprinsă.

— Aşa uşor? a întrebat cu glas blând. Te-ai răzgândit aşa uşor?

— Nu m-a răzgândit în nicio privință, am zis.

M-a țintuit cu privirea, de-a dreptul perplexă.

— Mă tem de ce-o să se aleagă de Susan Reynolds, am spus.

Mă tem de ce-o să-i facă lui Susan.

24

Joi nu m-am dus la şcoală – n-aş fi suportat să pun piciorul acolo după lucrurile care-mi fuseseră dezvăluite în La Scala Boutique, aşa că am zăbovit în pat, înfofolit în pilotă. M-am întrecut cu somnul, chiar dacă Roşa a încercat să mă trezească şi a intrat în camera mea ca să-i dea drumul lui Shingy; cățelul scâncea şi zgâria la uşa care dădea spre terasă, în vreme ce eu moțăiam. Mi-am petrecut ziua derulând în cap conversația avută cu Abigail Mallory, ignorând apelurile lui Debbie şi încercând să mă concentrez asupra temelor cu ajutorul proviziei tot mai scăzute de iarbă

cumpărată duminică de la Jeff. Ce se petrecuse îl La Scala Boutique ar fi putut deveni, dacă permiteam, singurul meu punct de reper, trebuia să-mi iau gândul de acolo şi iarba fumată în pipa de sticlă mă ajuta să pun accentul pe alte lucruri. în noaptea aia am luat o pastilă de Quaalude ca să mă calmez şi să adorm uşor, iar vineri dimineaţă m-am dat sârguincios jos din pat când alarma pe noptieră a început să bipăie încetişor şi mi-am făcut ritualul de dimineaţă, cu toate că nu m-am lăbărit – n-aveam niciun chef. Am înotat în piscină, am făcut un duş, mi-am pus uniforma şi apoi m-am studiat în oglindă, dându-mi seama că arăt bine, normal, prietenos, calm, că eram din nou participantul tangibil şi că-n ziua aia aveam să mă înţeleg bine cu toată lumea. Totodată aveam să devin prietenul lui Robert Mallory – fiindcă nu exista altă opţiune.

Păşind spre clopotniţă, cu rucsacul Gucci pe umăr, am trecut în revistă maşinile tuturor din parcare: BMW-urile lui Susan şi Debbie, Trans Am-ul negru al lui Ryan şi Porsche-ul lui Robert – erau cu toţii acolo, mai puţin eu. (Mi-am amintit apoi că nici maşina lui Thom Wright nu se afla acolo.) Se făcuse aproape nouă şi ora de literatură americană urma să înceapă. Avuseserăm ca temă Abatorul cinci şi citisem rapid prima jumătate a romanului cu o zi în urmă, fumat, lângă piscină, după ce sunasem la Buckley şi-i spusesem uneia dintre secretare că nu mă simt bine şi că n-o să vin în ziua aceea la şcoală – nicio suspiciune în vocea ei, doar grijă şi înţelegere; aşa mergea treaba la Buckley, asta însemna să fii în ultimul an, ăsta era privilegiul pe care-l moşteniserăm. Susan mi-a zâmbit când m-am aşezat lângă ea, i-am zâmbit şi eu, liniştitor, apoi i-am făcut lui Ryan un semn din cap, a înclinat la rândul lui capul, şovăielnic, parcă surprins că-l băgăm în seamă, apoi a început ora. Când te prefăceai ziua devenea relaxantă, ba chiar mai reală graţie comportamentului modificat; jocul actoricesc devenea realitatea şi afecta totul într-un fel aparent pozitiv. Era, de fapt, preferabil realităţii.

Până să se facă ora prânzului, cu mine, Debbie, Susan şi Robert ocupând masa din mijloc umbrită de Pavilion, mă

metamorfozasem deja într-o puzderie de persoane: devenisem gagiul atent şi iubitor al lui Debbie, spunându-i că-mi petrecusem joia acasă gândindu-mă la noi doi şi la cum voiam – şi simțeam nevoia – să mă dedic mai mult nouă; îi promisesem că izgonisem cadavrul umblător care pusese stăpânire pe mine pe la începutul semestrului. Acum o atingeam şi-o mângâiam în neştire, o sărutam pe buze ori de câte ori ne întâlneam în pauzele acelei zile de vineri şi când am implorat-o să nu treacă pe la casa din Mulholland, pentru un futai rapid după şcoală, n-a comentat, fiindcă nu era doar nespus de mişcată de nou-descoperitul meu devotament, dar şi din cale-afară de preocupată de evenimentul ecvestru de caritate, unul cu mult mai fițos şi extravagant decât presupuse-sem – urma să fie televizat, avea sponsori, participau vedete de televiziune şi cinema, era legat de o chestie mai importantă, pe care nu izbuteam s-o desluşesc. Debbie avea să-mi spună că Spirit fusese agitat şi trebuia să se concentreze mai mult asupra prestației lui, ceva îl speriase – şi îl instruia zilnic ca sa-l calmeze fiindcă trebuia să execute nişte exerciții complicate şi, când nu era la Buckley, se ducea în Malibu. Am mimat preocuparea, am pus întrebările potrivite deşi eram plictisit ca dracu' şi nu-mi păsa – iar ea, în schimb, s-a arătat voioasă şi uşurată că eram atât de atent, ba chiar m-a întrebat la un moment dat dacă nu eram cumva sub influența vreunei chestii şi i-am jurat că nu – „sunt doar sub influența ta", am adăugat. Era real, am susținut cu insistență. Apoi, datorită declarațiilor mele, mi-a spus că era dezamăgită de ea însăşi şi că era vina ei că nu reuşiserăm să petrecem mai mult timp împreună, la care am asigurat-o că ne vom reconecta pe deplin odată ce evenimentul filantropic avea să se încheie şi că abia aşteptam să fiu în tribune, oferindu-i sprijinul meu. Atât de surprinsă a fost când am zis asta, în acea ultimă zi de vineri din octombrie, că a părut mai fericită decât o văzusem vreodată, făcându-mă să mă întreb de ce nu îmbrățişasem felul ăsta de a fi încă din iunie, când căzusem pe şezlongul ăla, lângă piscina iluminată, acasă la Anthony Matthews, şi lăsasem ca

începutul relației să ducă în locul acesta şubred în care ne aflam acum. Speram că nu era prea târziu.

Eram totodată şi cel mai bun prieten al lui Susan Reynolds – am oprit-o pe cărarea de sub streşini după prima oră, i-am luat mâna într-a mea şi i-am transmis cele mai sincere şi profunde regrete în legătură cu Palm Springs, am declarat că viața ei o priveşte şi c-o iubeam indiferent ce-ar fi hotărât, că n-aveam să-i spun niciodată lui Thom, iartă-mă, te rog. Susan îşi cultiva cu prea multă pricepere apatia pentru a se lăsa copleşită de uşurare, dar ochii i s-au umplut de lacrimi şi m-a strâns în brațe când Ryan Vaughn a trecut pe lângă noi, cu o expresie care nu trăda nimic, îndreptându-se către următoarea sală de clasă, ignorân-du-mă, dar până şi asta era în regulă, fiindcă înțelegeam deja că între noi n-avea să mai fie niciodată nimic – de fapt, asta fusese mereu dureroasa realitate.

— Mulțumesc, a zis Susan.

— Chiar o să-ncerc, chiar sunt aici pentru tine, am zis. Şi-o să mă străduiesc să mă împrietenesc cu Robert, am zis. Moartea lui Matt m-a dat peste cap – am înțeles totul al naibii de greşit, i-am spus.

Am încercat să nu fiu cu capul în nori în timpul adunării, cu toate că am avut un scurt şi dureros moment de tristețe care l-a dat deoparte pe participantul tangibil: am observat absența lui Thom – a devenit dintr-odată de neignorat, omniprezentă. Fără el lipsea o parte imensă din Buckley. Nu-mi venea să cred cât de mult tânjeam după prezența lui şi, cuprins de panică, l-am invocat pe participantul tangibil, am întors dorul de Thom către Robert şi, cât marea de sacouri albastre a intonat Jurământul de Credință şi rugăciunea, m-am aplecat spre Robert şi mi-am cerut iertare pentru cele petrecute la Hamburger Hamlet, marți seară, în Westwood: nu fusese altceva decât o glumă, se înțelesese greşit şi-mi părea nespus de rău. Robert nu s-a arătat tulburat, a ridicat din umeri că n-are a face. S-a înclinat spre mine şi a zis, cu voce şoptită:

— Nu-i nimic, frate!

Purtarea mea cuviincioasă a continuat şi când am luat prânzul – împreună cu Debbie şi Susan – şi am încercat să-i explic lui Robert „ciudatul” meu simț al umorului şi cât de pervers puteam să fiu, cum împingeam lucrurile pe teritorii nebănuite ale disconfortului sau cum pur şi simplu înfrumusețam lucrurile; l-am prevenit să nu ia fazele mele prea personal şi m-am scuzat din nou pentru orice neplăceri i-aş fi provocat. Nu eram decât un scriitor, cu pitici pe creier, probleme, noi ăştia, scriitorii, eram un picuț duşi cu pluta. Se pare că fetele fuseseră informate de ce se petrecuse la Hamburger Hamlet şi, cu toate că Debbie accepta chestia asta drept încă o fațetă a personalității mele de scriitor, Susan părea reticentă, fiindcă auzise deja de la mine ce gândeam despre Robert şi despre legătura pe care susțineam c-ar fi avut-o cu dispariția şi moartea lui Matt Kellner, dar în vinerea aia părea recunoscătoare că-mi dădeam silința şi aprecia faptul că mă pregăteam pentru orice ar fi urmat să se întâmple între ea şi Robert Mallory.

N-am uitat să-i amintesc lui Robert nici că eram dispus să mergem împreună la film şi să facem chestii împreună în weekend, în caz că avea chef.

— Poate facem ceva împreună, am sugerat inocent.

Apoi fetele mi-au amintit că sâmbătă noapte urma să se țină petrecerea lui Terry şi, nu ştiu cum, s-a decis în unanimitate că partenerul tangibil ar fi trebuit să vină însoțit de Robert în Stone Canyon, doar noi doi, împreună. Susan avea să vină cu Debbie, după ce-şi făceau părul la Jose Eber şi machiajul la Rick Gillette, chestie aranjată de Liz Schaffer, care ieşea mereu aranjată în public.

— Da, a zis Debbie cu voioşie. Ce-ar fi să veniți împreună, doar voi doi?

Solicitarea m-a uluit, dar am zâmbit şi m-am uitat spre Robert, care a ridicat din umeri şi a zis:

— Sigur că da, cred că putem să facem asta.

Era ultima chestie din lume de care aş fi avut chef, dar mi-am dat seama că făcea parte dintr-un plan pe care începeam să-l pun în practică, dintr-o nouă poveste pe care voiam s-o scriu.

Am apucat-o, sâmbătă noaptea, cu Mercedesul decapotabil, spre Century City – îmi luase mai mult decât mă aşteptasem să-mi aranjez părul aşa cum îmi plăcea. Evita încă se proiecta la cinematograful Shubert din ABC Entertainment Center, parcarea din faţă gemea de maşini, în spatele valetului de la uşă se adunase o ditamai coada de oameni care voiau să intre în foaier, Century Towers se înălţau în beznă în apropiere, iar eu conduceam în direcţia lor, pe Avenue of the Stars. Am oprit după zidul din cărămidă albă pe care scria „Century Towers" cu litere cursive şi aurii, i-am spus paznicului că venisem să-l iau pe Robert Mallory, iar el mi-a zis să mă prezint la recepţia din holul clădirii aflate cel mai aproape de Pico Boulevard, apoi m-a îndrumat spre un loc de parcare. Fântâna circulară era înţesată de luminiţe albastre, iar undele de apă păreau să danseze; am păşit spre intrarea blo-cului-turn, am intrat în vestibulul destul de simplu, decorat în stil modernist, cu un candelabru de cristal atârnând în zona de aşteptare unde nu se aflau decât o canapea cu motive florale şi o două fotolii aşezate de-o parte şi de alta a unei mese de cafea din sticlă pe care fusese aşezată o orhidee singuratică. Spaţiul arăta lustruit în draci: piatră pe jos, tavanul boltit. La recepţia din stânga, cum intrai în holul vast, se afla un bărbat în uniformă care abia dacă m-a băgat de seamă când am păşit spre el anunţându-mi sosirea. Lifturile se înşiruiau paralel cu uşile de sticlă de la intrare, aş fi putut să mă îndrept spre unul dintre ele şi nu m-ar fi observat nimeni, puteam să sar cu totul peste recepţionier, dar am urmat protocolul şi mi-am lăsat datele personale, cu toate că Robert mă aştepta deja.

Bărbatul a ridicat un receptor, a aşteptat puţin şi i-a spus persoanei de la capătul celălalt al firului că „Bret" sosise; după încă un moment a zis „desigur" şi m-a înştiinţat că pot să urc, arătând spre lifturi.

Apartamentul lui Abigail Mallory era un penthouse aflat la ultimul nivel al clădirii cu douăzeci şi opt de etaje şi, stând în liftul care urca cu viteză, am simţit că mă învăluie o stranie stare de linişte ce reverbera o încărcătură erotică difuză – părea ceva intim să pătrund în apartamentul lui Robert,

unde el se lupta cu propria nebunie prin intermediul programului monoton al unui băiat normal de şaptesprezece ani: poate dormea gol, poate purta pijamale, poate se lăbărea la duş, mi l-am imaginat mâncând un bol cu cereale, îmbrăcându-se şi dezbrăcându-se, fâcându-şi temele, dar şi ticluind alte răpiri, făcând o altă asamblare în funcție de fazele lunii, folosind corpul lui Susan Reynolds ca sursă a alterărilor şi a ceea ce Mreajă numise refaceri. Intram în lumea lui Robert în noaptea aia şi nu realizasem întru totul cât de mult îmi dorisem asta până când n-am urcam cu liftul în viteză cele douăzeci şi opt de etaje – toată tevatura avea o coloratură sexuală.

Uşa liftului s-a deschis* am ieşit pe un culoar, m-am uitat împrejur – şi, văzând o uşă întredeschisă, mi-am dat seama că e intrarea în locuința lui Abigail. Am ciocănit şi am aruncat un „Bună?" răsunător, l-am auzit pe Robert răspunzând dinăuntru, „Hei, ies într-o secundă", apoi vuietul unui uscător de păr.

Am pătruns într-un ditamai livingul, cu marmură pe jos şi lumini discrete, care lăsau să se vadă peisajul superb ce se deschidea dincolo de geamul cât peretele, priveliştea spre West Hollywood şi, mai departe, spre dealurile dinspre Sunset. Era şi o uşă glisantă deschisă, pe unde se ajungea într-un balcon cu şezlong şi măsuță, iar dincolo de balustradă se vedeau clubul Hillcrest şi Rancho Park. Şi mai în jos, departe, un şir de terenuri de tenis mărgineau spațiul întunecat al unui teren de golf pe lângă care se distingea fluxul traficului de pe Pico Boulevard. Pe balcon domnea o tăcere deplină – lumea de la poalele penthouseului părea departe, departe

de tot.

Totul era minimalist – canapeaua modulară lucioasă care ocupa mare parte din living era de un gri-deschis, modernă şi nu te ducea cu gândul la nimic confortabil. Un prinț mare cu o reproducere după tabloul lui Hockney, Portrait of an Artist, atârna pe un perete lângă şemineul de granit alb, iar albastrul piscinei, verdele dealurilor şi sacoul roz al băiatului păreau să fie singurele culori autentice din încăperea aia care

în rest era total monocromă. Sub candelabru era un spațiu unde se putea servi cina la o masă dreptunghiulară de sticlă cu opt scaune anonime, cu tapițerie gri şi spătare înalte; la cât de steril arăta apartamentul am presupus că nu era folosită niciodată. încăperea dădea într-o bucătărie surprinzător de îngustă, în care nu se aflau aproape niciun fel de obiecte. Am observat un rastel de cuțite lângă un blender şi câteva clementine puse morman într-un castron de ceramică, pe un tocător de lemn. Uscătorul de păr nu mai vâjâia, Robert a strigat „aici sunt", aşteptându-se probabil să-l reperez după direcția vagă din care i se auzea vocea. Am înaintat încet pe un hol – marmura s-a transformat în parchet, iar pe pereți nu se aflau nici picturi, nici fotografii – până am ajuns la o cameră a cărei uşă era deschisă.

Am observat mai întâi televizorul, aşezat pe un suport într-un colț al camerei şi, fiindcă era Halloween, pe ecran rula Noaptea morților vii – abia începuse –, iar imaginile sobre, alb-negru, se armonizau cu decorul dormitorului cenuşiu, dincolo de geamul uriaş al căruia se desfăşura aceeaşi privelişte asupra Los Angelusului ca în restul apartamentului – totul era la fel de şic şi minimalist; în acelaşi timp, camera arăta de ca şi cum n-ar fi fost locuită. Decorațiunile nu erau destinate să rămână acolo – spațiul era unul în care părea să se stea doar când şi când, fiind mobilat minimal, cu un pat dublu peste care fusese întinsă o cuvertură gri-deschis ce se asorta cu speteaza gri şi cu mocheta gri care-l înconjura. Un birou, o comodă, o noptieră cu veioză, toate mini-maliste, nebătătoare la ochi – am mai ochit că la Robert în cameră nu exista telefon, ceea ce m-a făcut să mă întreb pe unde o fi fost telefonul cu numărul pe care-l găsisem în sertarul lui Matt Kellner. (Mi-a scăpărat îndată prin minte: păi, unde să fie? în casa din Benedict Canyon.) Niciun poster, nicio carte cu excepția unei ediții ieftine din Abatorul cinci, roman pe care-l aveam de citit pentru şcoală, lăsată deschisă, cu fața în jos, pe birou. Combină n-avea, doar un casetofon portabil şi câteva casete împrăştiate în jur.

Robert era în dressing, făcându-şi nod la cravata stacojie, în faţa unei oglinzi înalte. M-am oprit uluit de frumuseţea din acea noapte a lui Robert, înalt şi subţire, în costum negru, simplu, cu cămaşă albă. Costum purtam şi eu, dar compus din piese diverse: cămaşă polo şi pantaloni de la I. Magnin, sacoul de tweed care-mi plăcea în perioada aia, o curea Gucci, cravată Armâni şi nişte mocasini negri în picioare. Simplitatea lui Robert era una clasică, atemporală şi mi-am zis că arăt ca un ţopârlan sclivisit în comparaţie cu el. îşi dăduse părul cu gel şi şi-l pieptănase pe spate, punându-şi astfel în evidenţă muchiile feţei, şi aproape că nu l-am recunoscut, cu toate că-l văzusem cu doar o zi în urmă. Mi-am dat seama că ia în serios petrecerea lui Terry într-un fel în care eu nu mai eram în stare – ţinea cu tot dinadinsul să lase o impresie bună, în vreme ce mie nu-mi mai păsa; îmi ieşise din sistem cu săptămâni în urmă, în bungaloul din hotelul Beverly Hills. Mi-a zâmbit autentic în timp ce ieşea din dressing, apoi s-a studiat într-o oglindă din baia adiacentă dormitorului sobru. Am observat o sticluţă cu apă de colonie, felurite obiecte de toaletă şi un şir de cochilii de scoici aranjate lângă chiuvetă* asupra cărora mi-au căzut privirile cât şi-a studiat Robert imaginea. A apăsat apoi pe întrerupător şi în baie s-a făcut întuneric.

Mă gândisem că vom mai sta să bem ceva, dar l-am auzit zicând „Hai să mergem" în vreme ce mă holbam la casetofon, întrebându-mă dacă îl folosise ca să-l înregistreze pe Matt când îl chinuia în Crystal Cove în ultima lui noapte de viaţă şi câte măşti de schi avea oare în comoda de lângă televizorul pe ecranul căruia rula Noaptea morţilor viii

M-am chinuit să zâmbesc, zicând „Să-i dăm drumul", adăugând apoi: „Cam suntem în întârziere".

A dat din cap, OK, mi-a zâmbit, îmi venea greu să cred că ăla era zâmbetul unui băiat care, potrivit lui Abigail Mallory, încercase să se sinucidă cu mai puţin de un an în urmă, în dormitorul lui din Chicago.

Piesa lui Elton John, „Funeral for a Friend", începuse la radio în vreme ce ne îndreptam spre Bel Air.

Am apucat-o pe Avenue of the Stars, urma să fac stânga pe Santa Monica şi apoi s-o ţin pe South Beverly Glen până ieşeam pe Bel Air Road şi făceam dreapta pe Bellagio, care avea să ne scoată în Stone Canyon – un traseu simplu, de zece minute; familia Schaffer stătea mai sus de hotelul Bel Air şi aveau valet care să ne parcheze maşina, deci nu trebuia să-mi fac griji că nu găsesc loc. N-am vorbit cine ştie ce, cu toate că eram conştient de prezenţa lui Robert, atât de conştient că abia auzeam muzica; parfumul lui umplea discret întreg Mercedesul: curat, briză de ocean şi esenţă de santal, un parfum care te ducea cu gândul la puritate, la ceva proaspăt, erotic. Mi-a venit să-i spun că miroase bine, dar m-am abţinut, concentrându-mă în schimb pe intensitatea crescândă a piesei. Ai fi zis că în L.A. era o noapte ca oricare alta: n-am trecut pe lângă niciun colindător de Halloween, iar traficul era destul de uşor în sâmbăta aia.

Conversaţia în drum spre Bel Air a fost sporadică, poticnită – de fete n-am adus vorba, niciunul nu l-a menţionat pe Thom Wright, n-am scos un cuvânt despre întâlnirea de miercuri cu mătuşa lui, din Beverly Hills, şi n-am făcut nicio aluzie la week-endul din Palm Springs. Şi nu era nimic jenant în atmosferă – părea că aşteaptă petrecerea şi că-i plăcea piesa, pe care s-a apucat la un moment dat să bată ritmul în nişte tobe imaginare, şi nu peste mult timp m-am relaxat şi eu, fiind atent la semaforul de la intersecţia Beverly Glen cu Sunset, „Funeral for a Friend” a cedat locul piesei „Love Lies Bleeding” şi, în clipa aia, mi s-a părut că văd dubita bej staţionând în spatele nostru, chiar înainte să trec de semafor pe Beverly Glen, spre East Gate-ul din Bel Air, dar când m-am uitat în oglindă, i-am zărit farurile în timp ce vira la stânga pe Sunset, accelerând spre Westwood.

Atât de repede s-a întâmplat totul că nici n-am avut timp să mă gândesc, să atribui vreo semnificaţie prezenţei dubitei în spatele nostru, dar am simţit că mă ia o panică tăioasă, deşi nu eram sigur că aia fusese dubita pe care o mai văzusem în trecut. Dar până la urmă de ce-mi era frică? Era doar o maşină şi atât. Legasem de ea un lucru care nu-şi făcuse încă apariţia. Nu era decât o dubită bej a cărei plăcuţă

de înmatriculare nu mă obosisem niciodată s-o bag în seamă. Doar o străfulgerare, doar o imagine, poate nu era nimic, poate îmi imaginam, iar forța prezenței lui Robert şi aşteptarea chefului lui Terry îmi copleşeau gândurile rău-preves-titoare. „Love Lies Bleeding” a continuat să răsune în difuzoare cât am urcat pe străzile din Stone Canyon, spre conacul familiei Schaffer, şi lui Robert nu i-am spus nimic despre dubită, dar începeam să mă întreb: Mă urmărea pe mine? Sau pe Robert?

Am oprit la standul valetului pe aleea de acces circulară, unde un angajat în blugi albi şi tricou polo alb a pornit în fugă dând roată maşinii şi deschizând portiera şoferului, în vreme ce altul a deschis uşa pasagerului, iar când am ieşit, angajatul mi-a întins un bilet. Mişuna o armată întreagă de valeți în noaptea aia, deschizând portierele şi ajutând să coboare femei şi bărbați dintr-un şir de limuzine Mercedes, Porsche, Jaguar şi Rolls şi mutând rapid maşinile afară de pe alee. Valeții erau contribuția lui Terry Schaffer: petrecerile lui aveau întotdeauna personal exclusiv masculin, constând din gagii arătoşi, tineri care o făceau pe valeții, barmanii, ospătarii, chelnerii, asta pentru că, cică, femeile care veneau la petreceri nu-şi voiau soții şi iubiții distraşi de gagicuțe tinere şi bune care le ofereau aperitive şi le turnau şampanie în pahare: încă un element de etichetă din lumea socială a lui Terry Schaffer care părea practic şi pe care-l admiram.

Am urcat alături de Robert treptele către uşa deschisă a casei, unde majordomul, Paul, îmbrăcat în uniformă, întâmpina cu căldură musafirii, introducându-i în incintă, iar Robert s-a aplecat spre urechea mea şi a întrebat:

— Aia e Jacqueline Bisset?

Nu observasem, m-am întors s-o văd pe actrița care se apropia în compania unui tip morocănos, cu păr blond-platinat care, mi-am dat seama, era Alexandr Godunov, balerinul rus care fugise cu câțiva ani înainte în Statele Unite şi care se cuplase cu ea.

— Mda, am zis în şoaptă.

— Doamne, ce bunăciune, a şoptit Robert.

Paul m-a recunoscut şi m-a salutat înclinându-şi capul, iar eu i l-am prezentat pe Robert.

— E coleg cu noi la Buckley am zis, aşteptând ca Paul să arate că-i pasă şi, desigur, chiar s-a prefăcut că-i pasă – ţinea de fişa postului de majordom al familiei Schaffer.

— Mă bucur să te cunosc, Robert, a zis cu o eleganţă binevo-itoare. Intră, te rog!

Apoi Paul s-a aplecat spre mine şi a spus:

— Deborah şi Susan sunt la piscină, iar cina se va servi la nouă.

Păşind în foaier, am observat că petrecerea era mai întunecoasă decât altele, cu lumânări pâlpâind pretutindeni ca sursă principală de lumină, cupluri relaxate, aşezate pe scările mari, în semicerc, ale casei şi, mai sus, pe palier, alţi invitaţi, toţi cu pahare în mâini şi luminaţi avantajos de flăcăruile lumânărilor.

De cum am pus piciorul în salonul ticsit cu invitaţi, mi-am dat seama de ce părea mai întunecos ca de obicei: era una dintre petrecerile în care Terry invita multe vedete şi am observat şi că Steven Reinhardt nu se afla la datorie, să pozeze celebrităţile care treceau pe acolo în acea noapte, fiind un chef privat la care nu se promova nimic. Petrecerile lui Terry nu erau neapărat somptuoase – ci întruniri cool, emanând o impresie de improvizaţie lejeră care făcea vedetele de cinema să sară în ochi parcă şi mai mult. Uneori, pentru organizarea petrecerilor astea nu se invoca niciun motiv – era doar Terry Schaffer care întreţinea oaspeţi sâmbătă seara şi lumea pur şi simplu venea. Livingul pâlpâia în lumina candelelor şi rezona de vacarmul vocilor care acopereau muzica – în mare parte rock din anii '70 şi succese disco recente, se auzea „You Make Loving Fun” a celor de la Fleetwood Mac – şi pe acolo l-am călăuzit pe Robert spre barul din colţ, unde serveau doi barmani-valeţi. Robert nu bea, eu am cerut o bere şi mi s-a înmânat o Corona rece ca gheaţa cu o feliuţă de limetă pe care am împins-o prin gâtul sticlei. Frecventam seratele lui Terry de când împlinisem şaisprezece ani, invitat de Debbie, fiindcă eram prieteni, şi, din vreun motiv anume, asta fusese vârsta la care Terry

începuse să ne permită accesul la petreceri şi mă surprindea cât de rapid mi se luase de ele: îmi plăceau filmele şi vedetele de cinema, dar îmi plăceau şi secretele, iar faptul că le vedeam în carne şi oase le diminua puterea de seducție pe care o aveau asupra mea.

însă pentru Robert era primul chef la Terry Schaffer şi îşi rotea alene, parcă buimac, privirea prin living. Paul Newman stătea de vorbă cu Dudley Moore, iar Susan Anton îi domina cu înălțimea ei. Jane Fonda îi explica ceva lui Terry – se anunțase în cercurile breslei că va juca rolul principal într-un film produs de el, însă asta n-avea să se mai întâmple. Pe Terry nu-l mai văzusem din după-amiaza aia, de la hotel, şi m-am simțit încrezător, dar şi ruşinat şi mi-am ferit privirea când a dat pentru prima oară cu ochii de mine şi Robert şi a ridicat paharul spre noi. Un regizor de a cărui operă eram amorezat – Walter Hill –, cu un păhărel în mână, îi spunea ceva lui Mei Gibson, pe care-l mai văzusem şi la ultima petrecere dată de Terry, dar care, în acea noapte de Halloween, nu mai avea acelaşi impact sexual asupra mea. Mă intrigau, totuşi, regizorii pe care-i distingeam în mulțime şi pe care Robert nu i-ar fi recunoscut: Tony Richardson, Franco Zeffirelli, Herbert Ross, John Schlesinger şi James Bridges, care discuta cu John Travolta. M-am uitat peste umăr la Terry, care asculta în continuare ce-i spunea Jane Fonda, dar care în acelaşi timp nu-l scăpa din priviri pe Robert şi treaba asta m-a demoralizat cu totul.

I-am spus lui Robert că am face bine să ieşim şi să le căutăm pe fete.

Un grup mare se adunase lângă dreptunghiul lucitor al piscinei, lângă un alt bar gestionat de valeți, iar Robert a stat o clipă să admire curtea luminată de făclii, cu muzica răsunând din boxele ascunse în copaci – „Brandy” de la Looking Glass – şi un cort alb sub care fuseseră întinse treizeci de mese rotunde, cu lumânări pe ele, fiecare cu câte zece scaune pliante în jur, şi pe care un grup de ospătari în uniformă aşezau platouri.

Robert a tras aer în piept şi şi-a oprit privirea asupra mea:

— Fantastic.

Fumătorii erau de obicei afară, cu toate că se putea fuma şi în casă, iar Robert m-a înghiontit cât am mers pe cărarea pavată spre piscină: îl ochise deja pe Jack Nicholson pufăind un Marlboro, stând de vorbă cu Angelica Huston, Diane Keaton şi Warren Beatty, care luase o pauză de la editarea filmului Roşii în New York, şi Barry Diller, care conducea pe atunci Paramount Pictures Corporation – avea să lanseze în decembrie filmul lui Beatty.

— E nebunie curată, a îngăimat Robert, în vreme ce ne apropiam de cei adunaţi la piscină, unde Liz Schaffer ţinea o ţigară într-o mână şi un pahar aproape gol în cealaltă, aranjată impecabil la salonul Halston, arătând mai tânără de treizeci şi opt, discutând cu Steve Martin şi Carrie Fisher. Liz m-a văzut, dar n-a făcut altceva decât să zâmbească ţuguindu-şi buzele şi a întors capul fără alte semne, lucru care m-a făcut, ciudată chestie, să tresar, apoi a râs la o remarcă de-a lui Carrie. Am presupus că reticenţa i se trage de la stingherealã, fiindcă ultima oară o văzusem beată şi goală pe sub capotul desfăcut, în living, în duminica de dinainte de Ziua Muncii.

Am terminat prima sticlă de Corona şi am mai cerut una când am ajuns la barul din dreptul piscinei. Billie, golden retriever-ul, ieşise din adăpostul lui şi lipăia primprejur căutând afecţiune; eu l-am mângâiat, dar nu şi Robert – s-a holbat dezinteresat la animal, apoi s-a uitat în altă direcţie. Robert s-a ţinut după mine cât am navigat prin mulţimea adunată la marginea piscinei şi pe peluză, cu conacul înţesat de lumânări dominându-ne mătăhălos din spate şi ferestrele pâlpâind, cu toate că bucătăria, cu personal complet, rămânea bine luminată. Am pornit amândoi spre scările care duceau către camera lui Debbie, fiindcă presupuneam că acolo sunt fetele, apoi ne-ara oprit: Susan şi Debbie coborau deja cu grijă treptele. Am rămas pe peluză şi le-am aşteptat în tăcere să se apropie. Purtau amândouă rochii de tafta fără bretele – a lui Debbie roz, a lui Susan neagră – şi primul lucru pe care l-am observat a fost decolteul adânc, plus că m-a şocat să văd că Debbie îşi vopsise părul – nu mai era platinat, ci de un blond cânepiu, cu aspect natural – şi-l

tunsese altfel, mai puțin sever, mai copilăresc. Iar machiajul lor, de unde stăteam noi, părea simplu, doar rimei şi ruj roz, şi nu reuşeam să pricep ce mare brânză făcuse cosmeticianul, dar atunci când s-au apropiat mi-am dat seama: tenul lor emana o lumină discretă, fără cusur. Susan purta la gât un şirag de perle, Deborah nişte cercei de jad negru la urechi şi o brățară neagră asortată pe încheietură, un contrast mişto, New Wave, cu rochia roz, elegantă. Țineau în mână pahare goale de şampanie în timp ce păşeau înspre noi pe peluză şi m-am întrebat dacă trăseseră ceva cocaină în dormitor la Debbie. M-am întrebat şi dacă rostiseră vreodată numele lui Thom în timpul discuțiilor lor.

— N-o să beau prea mult, ca să te duc acasă când ai chef, i-am spus lui Robert înainte să ajungă fetele în dreptul nostru.

S-a uitat la mine.

— Nu stai cu Debbie în seara asta?

Am luat o gură din sticla de Corona şi i-am întors privirea.

— Nu, am zis, nu plănuiam asta. De ce?

Mi-am dat seama că în vocea mea se regăsea o intonație nițel confuză.

— A, păi nu-ți face probleme, a zis Robert. Mă descurc. O să fiu în regulă.

— OK, am zis cu reticență. Cum te întorci?

— Mă duce Susan, a zis, în vreme ce fetele se apropiau.

— Unde? am întrebat pe loc. Mi-a zis cu calm:

— Century City.

— Aha, am dat la repezeală din cap, apoi am comis-o din nou. Stai că nu înțeleg, am zis ca un fraier.

— Am întrebat-o cu un motiv pe mătuşa mea dacă n-ar avea chef să meargă în Santa Barbara peste weekend, mi-a şoptit Robert.

— Aha, ca să ai apartamentul doar pentru tine, am zis dând din cap.

Am crezut că mi se face rău. în mine se căscase o prăpastie care nu mai putea fi acoperită niciodată.

— M-am prins, am zis.

De ce n-o duci în Benedict Canyon? îi venea scriitorului să întrebe. Fiindcă Robert habar n-avea că ştiu de casa din Benedict Canyon, i-am răspuns scriitorului.

— Şi Susan ar putea să rămână peste noapte, a continuat Robert. Nu ştiu. E o opţiune.

— Aha, marfa, am zis. N-am ştiut asta. Marfa!

— Dar rămâne între noi, a zis. Da?

— Păi, da, da, sigur că da, am spus fără să am habar ce anume voia să zică. N-o să spun nimic.

Absurdele schimburi de replici de formă legate de ora sosirii noastre (întârziaserăm), de cât de bine arătam „noi, băieţii", la patru ace şi ce vedete de cinema văzuse Robert au devenit un dialog confuz, pe care nu l-am putut urmări fiindcă aveam dificultăţi să respir. Am strâns sticla de Corona în mână ca să mă liniştesc. Mi-am dat seama că atacul de anxietate era iminent şi voiam să fiu singur când se declanşa – n-aveam chef să mă vadă nimeni cum mă făceam ţăndări. Debbie m-a luat de mână şi, împreună cu Robert, le-am condus pe fete, care se legănau pe tocurile înalte, pe gazonul în pantă, înapoi spre piscină, ca să-şi reumple cu şampanie paharele. îmi puteam închipui cât de ciudată era expresia de pe chipul meu: o grimasă boţită. Am încercat să mă ţin tare, dar Debbie mi-a spus o chestie şi n-am auzit-o pentru că mă holbam la mâna lui Susan încleştată într-a lui Robert – actul ăsta atât de intim era acum permis. Mă mişcăm orbeşte spre piscină, care devenise deodată pâcloasă, când i-am spus brusc lui Debbie că trebuie să mă întorc musai în casă, că aveam nevoie la budă.

— Foloseşte-o pe a mea, a zis arătând cu mâna spre treptele ce duceau către camera ei.

— Nu, e-n regulă, am zis. Mă întorc imediat.

Câteva cadre mai încolo şi abia îmi dădeam seama că pur şi simplu plutisem prin uşile de sticlă direct în livingul cu lumânări, care părea mai înghesuit şi mai gălăgios ca înainte – „One of These Nights" a celor de la Eagles se auzea în boxe, aveam să-mi notez mai târziu în jurnal – şi m-am trezit că-i cer încă o bere barmanului, după care m-am răzgândit şi am comandat o vodcă cu gheaţă. îmi trebuia o tărie, sau poate

aveam să mă răcoresc fără să beau nimic, ori poate doar nişte Perrier sau cola. Am simțit o mână apucând-o pe a mea, când am luat paharul de vodcă. Era Terry.

— Te căutam, a zis rânjind amețit. Vino cu mine, vreau să-ți arăt ceva.

— Terry, am zis, trebuie să ies. Mă aşteaptă Debbie afară.

S-a rotit pe călcâie şi a început să mă tragă de încheietură prin mulțime, am ajuns să urcăm treptele, să ieşim din living şi să traversăm foaierul, am trecut pe lângă oaspeții opriți pe casa scării, l-am urmat pe culoar către biroul lui şi o baie pe care n-o folosea nimeni şi l-am lăsat să mă bage înăuntru, să închidă uşa după noi şi s-o încuie.

Cât ai bate din palme, m-a împins în policioară şi m-a sărutat fără nicio reținere. Aveam amândoi pahare în mână şi a trebuit să am grijă, să găsesc un loc unde să-l pun pe al meu, lângă chiuvetă, în vreme ce Terry continua să-mi devoreze buzele şi limba, până am început să-l împing deoparte. Mi-am dat seama că era varză, că asta pusese capac aţâțării lui, şi atunci când s-a lăsat în genunchi ca să-mi deschidă fermoarul pantalonilor n-am făcut decât să mă sprijin de policioară, aproape recunoscător că apăruse altceva care să-mi stingă anxietatea, proasta dispoziție şi teama pe care le simțeam – prin comparație, situația asta era comică.

— Terry, hai, pe bune acum, am zis într-un târziu, când a devenit limpede că nu mi se scoală, aşa că m-am aplecat şi l-am ridicat de subsuori.

Purta costum negru şi o cămaşă albă descheiată până la mijlocul pieptului – ar fi trebuit să-i dea un aer atrăgător, masculin, şi poate că în alte circumstanțe ar fi funcționat şi cu mine, doar că nu în noaptea aia. Terry a surâs ca un bețivan şi s-a lipit de mine.

— Vreau să-ți sug pula, a declarat pe un ton firesc. E vreo problemă cu asta? a întrebat mutându-se de pe un picior pe altul.

Data trecută ți-a plăcut, a zis cu voce cântată.

N-am ştiut ce să răspund – voiam să scap din baie şi să pun distanță între mine şi el.

— Mda, poate, dar mai încolo, am zis încercând să-l domolesc.

Nu pot, nu aici.

M-a sărutat iar şi i-am simţit gustul de vodcă şi iarbă pe limbă; am rămas calm: ba chiar i-am răspuns la sărut, sperând totuşi că-i destul, fiindcă nu simţeam niciun pic de excitare, cu toate că el continua să-mi frece pula.

În cele din urmă şi-a dat seama că n-o să se întâmple nimic, a dat înapoi şi s-a uitat în oglindă. A dus mâna la buzunarul sacoului, a scos un flacon cu cocaină şi mi l-a întins.

— Poate îţi vine cheful, a zis cu un tril in voce şi mi-am dat seama atunci că nu-l mai văzusem niciodată atât de prăjit – era dus cu totul. A desfăcut căpăcelul, a înfipt o lingură minusculă în flacon, a tras pe nas două grămăjoare şi mi l-a pasat. Am scuturat din cap a refuz.

— în seara asta nu eşti deloc de gaşcă, a zis cu tristeţe în glas, dar şi sub formă de batjocură.

N-avea sens să aduc vorba de scenariu şi mi-a picat fisa că visul ăla se sfârşise – trebuia să-l aştept pe el să spună ceva, asta dacă avea s-o mai facă vreodată. Şi-a studiat nările în oglindă, apoi şi-a netezit părul cu palma.

— Cine-i frumuseţea cu care ai venit? a zis trăgându-şi nasul, mutându-şi privirea de la oglindă la mine, aşteptând un răspuns.

— îl cheamă Robert, am zis în şoaptă. E nou la Buckley.

A reacţionat cu un şuierat, apoi a scos un „mrr-mrr” excitat şi felul în care a făcut-o m-a împins să apuc paharul cu vodcă ca să-l dau pe gât.

— E hetero, am zis cu voce sleită. Mi-a zâmbit, zicând:

— Mai vedem noi.

Trebuia să fie o glumă, dar felul în care a spus-o, aşa beat şi prăjit cum era, a oferit cuvintelor un sens răuvoitor, de parcă ar fi fost o ameninţare.

— Gata să ieşi în lume? a întrebat Terry, deschizând uşa băii.

— De fapt, ar cam trebui să folosesc..., am zis arătând spre toaletă.

— Dă-i bătaie, a spus Terry şi a ieşit; a apucat-o spre vacarmul petrecerii, cât pe ce să se împiedice de marginea mochetei de pe hol, recăpătându-şi în cele din urmă echilibrul, sprijinindu-se cu o mână de perete.

M-am întors şi m-am uitat în oglindă fără să închid uşa – nu era nici ţipenie de om prin partea aia de casă. Mi-am şters cu un prosop de hârtie saliva lui Terry de pe penis, l-am aruncat la coş şi mi-am tras fermoarul. M-am spălat pe mâini, am coborât capul spre robinet şi am băut apă, clătindu-mi gura. Am ieşit din baie şi am apucat-o agale spre foaier: voiam să urc până la Debbie, să mă liniştesc un pic şi să revin la petrecere, dar am fost întrerupt şi m-am trezit că port o scurtă conversaţie cu regizorul John Schlesinger, care mă ţinea minte fiindcă la ultima petrecere îi spusesem că-mi plăcuse Ziua lăcustei, adaptarea făcută de el în 1975 după romanul lui Nathanael West, chestie care-l intrigase şi-l îndemnase şi să flirteze cu mine, mai ales după ce începusem să-i pun întrebări despre un alt film făcut de el, care m-a făcut să-l îndrăgesc pe Richard Gere, drama de război Yankeii – deşi nu-i spusesem că, de fapt, actorul îmi picase cu tronc. în acea seară de sâmbătă din luna octombrie am schimbat câteva vorbe despre faptul că aş fi putut să stau cu el şi Michael în Palm Springs, acum că începea sezonul şi vremea se mai răcorise, apoi ni s-a alăturat Anthony Perkins, m-am scuzat pretinzând că trebuie să aduc ceva pentru Debbie, după care am urcat treptele printre cuplurile oprite pe scară şi am străbătut holul întunecos până în camera ei, unde am împins uşa, am închis-o după mine, m-am îndreptat spre pat, m-am lungit pe cuvertura roz-coral şi am închis ochii.

Vodca şi cele două beri aproape că mă scoseseră din starea aia, dar mai aveam nevoie de ceva dacă voiam să revin la petrecere. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat prin încăpere: la peretele cu rafturi doldora de panglici şi trofee şi la etajera unde erau expuse, la loc de cinste, două romane de Judith Krantz în ediţii cartonate, la rândul de casete şi la combina stereo destul de scumpă, la posterele lipite unele peste altele pe un alt perete – mereu înlocuite, după cheful

lui Debbie. Am deschis sertarul noptierei de lângă pat şi am scotocit prin el: o listă cu elevii de la Buckley, o cutie de metal cu ţigări Djarum cu cuişoare, brăţări şi inele, cotoare de bilete, tot felul de poze cu Debbie şi Susan pros-tindu-se în faţa obiectivului, fotografii Polaroid cu mine şi Debbie la Seven Seas, făcute în vară, încă un Polaroid cu Thom Wright, în costum de baie, oprit la marginea piscinei familiei Schaffer {de ce?), apoi, în al doilea sertar, am dat peste câteva punguţe cu cocaină de care nu eram interesat, o oglindă mare şi pătrată, al cărui mâner era plin cu urme de pulbere, un vibrator alb în formă de falus, un carneţel cu numere de telefon însoţind numele „D. Henley", „B. Squire" şi „Shore Lanes", un apelativ pe care nu l-am recunoscut, dar şi un almanah cu previziunile astrologice ale lui Sydney Omarr pe 1981, pentru zodia Leu, după care am descoperit ce căutam: un recipient de tablă cu pilule şi capsule multicolore. Am deschis cutia, mi-am vărsat în palmă conţinutul şi l-am studiat atent ca să dau de diazepam, pe care l-am găsit destul de uşor; am înghiţit unul, mi-am mai pus trei în buzunarul sacoului de tweed, împreună cu o pastilă de Qaalude, în caz de orice. Altceva n-aveam de gând să mai beau, ca să pot conduce spre casă – o să se rezolve toate, mi-am zis morocănos.

Am stat pe marginea patului, aşteptând ca diazepamul să-şi facă efectul. M-am holbat la telefonul roz cu disc şi la exemplarul din The Beverly Hills Diet care zăcuse acolo toată vara, apoi m-am gândit să plec de la petrecere fără să spun. îmi doream nespus să evadez, dar ştiam că asta ar fi cauzat prea multă dramă: eram, în principiu, captiv la petrecere şi în chestia cu Debbie Schaffer în care mă lăsasem târât fără să mişc un deget. O păcălisem şi acum trăgeam ponoasele, m-am gândit uitându-mă dezumflat la zidul înţesat de postere: „X"-ul arzător al posterului cu Los Angeles, The Wall de la Pink Floyd, Go-Go's doar cu prosoape şi cremă de faţă, Remain in Light de la Talking Heads, Prince, un afiş cu trupa The Police, Oingo Boingo, plus unul pe care nu-l mai văzusem până atunci, retro şi banal, părea de pe la începutul anilor 70, nu atât de în pas cu moda pe cât îi plăcea lui

Debbie să se considere; un cvintet de fețe negre plutind în spațiu, zâmbind, cei trei bărbați, un pic bărboşi, cele două femei cu părul lins şi aplatizat, îmi amintea de o chestie pe care o dețineau părinții mei, o relicvă din alte vremuri, şi mi-a revenit în cap o amintire din copilărie pe care tocmai mă pregăteam s-o localizez şi s-o definesc când am tresărit, speriat de târâitul brusc al telefonului roz cu disc de pe noptieră. Chiar am scos un icnet, fiindcă până atunci fusese linişte – zgomotele petrecerii de afară ajungeau la mine doar ca un zumzet din depărtare. Robotul a preluat mesajul. Persoana care a sunat n-a zis nimic – a stat tăcută vreo cinci secunde, apoi a închis. Am ieşit din cameră pe uşa care dădea spre trepte.

L-am văzut întâi şi-ntâi pe Terry Schaffer vorbind cu Robert Mallory, la ceva distanță de grupul de lângă piscină; erau doar ei pe peluză, amândoi în costume negre, Terry beat, Robert treaz. Robert zâmbea sfios, Terry se apleca spre el, din copaci bubuia „Baker Street” a lui Gerry Rafferty. Părea că Terry i-ar fi mărturisit ceva, iar Robert se mulțumea să dea din cap aprobator, chicotind şi nefiind deloc în largul lui. Poziția corporală a lui Terry sugera fără echivoc că Robert îl interesa sexual: vedeai de la o poştă că se dădea la el, aşa cum, mi-am zis, ar fi făcut orice tip gay dacă ar fi avut ocazia, iar Robert încerca să se poarte cum s-ar fi purtat, într-o circumstanță similară, orice hetero politicos şi amabil: tolerez asta cu bunăvoință, dar n-o să se întâmple-n veci. Mi-am dat seama că începenisem pe loc, că prezența mea acolo, sus, putea părea ciudată şi că trebuia să cobor scările ca să ajung la peluză, dar că după aia n-aveam unde să mă mai duc.

Cum mă apropiam de Terry şi de Robert, Liz Schaffer a păşit spre soțul ei, i-a spus ceva şi am observat că musafirii de lângă piscină începeau să se îndrepte spre cortul alb. Terry a făcut o plecăciune, şarmant, şi-a luat la revedere de la Robert şi a pornit spre casă, probabil ca să le spună musafirilor dinăuntru că cina era gata. Liz i-a spus ceva lui Robert, el a dat aprobator din cap şi, după ce a luat-o din loc, Liz a dat cu ochii de mine şi a surâs doar, fără să spună

nimic (din nou) – mă mira atitudinea asta distantă a ei, însă nu era complet neaşteptată, mi-am spus. Robert a urcat spre locul unde mă oprisem şi nu mai zâmbea. De fapt, părea cam bulversat de conversaţia avută cu Terry. Am simţit o strălfulgerare de satisfacţie – poate că şi diazepamul începea să-şi facă efectul – când l-am întrebat pe Robert:

— Despre ce vorbeaţi, tu şi Terry?

Robert s-a uitat în jur, de parcă l-ar fi neliniştit ceva. Brusc, părea vulnerabil, poate pentru prima oară de când îl cunoşteam.

— A, păi a vrut să ştie dacă am fost vreodată model, a zis Robert, rostind cu degajare cuvintele, nesigur de ce ar fi trebuit să-mi recunoască. Sau dacă n-aş vrea să... hmm... joc.

— Şi ce i-ai spus? am întrebat.

— Bret, hai acuma, a zis Robert, de parcă am fi avut o înţelegere privitoare la o chestie secretă.

— Ce? am ridicat din umeri, prefăcându-mă inocent.

— Nu ştiam că-i tatăl lui Debbie. Nu-l cunoşteam. Am crezut că-i un tip oarecare, a zis pe un ton conspirativ şi s-a plecat spre urechea mea. Cică să ne vedem mâine la un pahar, la hotelul Beverly Hills.

— Şi te duci? am întrebat cu un aer firesc, dar mica pâlpâire a groazei ameninţa să se întoarcă.

— Nu, a trebuit să zic pas, a spus Robert privindu-mă ciudat. Nu prea... sunt interesat.

— Interesat de? l-am presat.

— Să beau ceva în Sala Polo cu Terry Schaffer, a zis amuzat. Din multe motive, Bret!

— Ei, şi oricum n-ar fi în Sala Polo, am murmurat.

— în fine, a zis el, rotindu-şi privirea şi căutând-o pe Susan. N-are a face. Nu mă interesează.

— De ce nu? am întrebat curios. E un tip important. Poate să te facă vedetah, am încheiat pronunţând cuvântul cu un exagerat accent britanic.

— Faci caterincă? a întrebat Robert, cu ochii lui migdalaţi împâcliţi acum de îngrijorare. Ce mă întrebi de fapt?

— Eram curios de ce nu vrei să te vezi cu Terry la un pahar, la Hotel Beverly Hills.

Diazepamul începuse să creeze o barieră – odată ajuns în spatele ei, nu-mi mai păsa de nimic.

Robert s-a uitat la mine enervat şi a zis:

— Ce părere ai de...? Fiindcă mă sperie.

— O, înspăimântătorul Terry, am zis prefăcând-mă că dârdâi, apoi: Dar ce-i aşa de înspăimântător? Că s-a dat la tine?

Robert a părut surprins că zisesem asta cu voce tare. A roşit. A şoptit, confuz, aplecând-se iar spre mine:

— Tatăl lui Debbie e gay, nu?

— Presupun că nu ştiai faza, am zis. Păi da, lui Terry îi plac tipii.

— Deci s-a gândit c-o să fac sex cu el doar pentru că-i gay? a zis Robert. A luat-o razna? Apoi, uitându-se la mine, de parcă ar fi încercat să lămurească ceva, a zis: Mă iei la^pulă.

— Doar s-a prăjit, atâta tot, am zis dându-mi seama cât de relaxat mă făcuse diazepamul. M-a atacat şi pe mine în seara asta, în baie.

Am ridicat din umeri. Robert m-a privit îngrozit.

— Şi l-ai lăsat? a întrebat oripilat. N-ai făcut nimic?

— Cred că exagerezi, am zis. Cred că poți să-ți porți de grijă.

— E tatăl lui Debbie, Bret, a zis Robert.

— Aşa-i. Şi n-o să-i spun lui Debbie ce s-a întâmplat.

— A pus mâna pe mine, a zis Robert privindu-mă fix. M-a atins chiar acum, când vorbeam pe peluză.

— Mda, Terry face chestii d-astea, am zis cu răceală.

— Nu pari deranjat, a zis Robert, care nu-şi revenise din şoc cu totul.

— Te obişnuieşti, am zis.

— E un pervers, a zis încetişor. E inacceptabil. Nu poți pur şi simplu să-i pipăi pe amicii fetei tale la un căcat de petrecere.

Efectul diazepamului dispăruse momentan şi mi-a venit să urlu la el, să dau pe gură toate lucrurile inacceptabile pe

care le făcuse el de când intrase în viețile noastre şi chestiile de care fusese acuzat în Chicago. Reacția lui în privința lui Terry era dezgustătoare, mai ales în comparație cu oroarea pe care-mi imaginam că o crease şi pe care încă o provoca, dar până la urmă diazepamul nu m-a lăsat să fac nimic – am devenit placid. Reacțiile lui extreme la avansurile lui Terry mi se păreau cumva homofobe, dar stai, mi-am zis apoi, eu nii sunt hetero şi, brusc, mi-am amintit cât de ofensat mă simțisem ori de câte ori se dăduse Liz la mine în ultimul an, când era beată, şi am simțit pentru o clipă că rezonez cu presupusa indignare a lui Robert. Le-am văzut pe Susan şi pe Debbie traversând peluza, îndreptându-se spre noi.

— Bun venit în L.A., atât am spus.

— Chiar crezi că-i OK? a zis Robert în şoaptă. Sau te joci aşa cum faci tu de obicei? Gen, ia să văd pe câte butoane pot să apăs până reacționează cineva?

— Cred c-o să supraviețuieşti, am şoptit. Eşti băiat mare. La care Robert:

— Chiar că-i nebunie curată.

— Nebunia e relativă, am zis întorcând uşor teatral capul spre el.

— Ce-i nebunie curată? a întrebat Susan, lăsându-se sugestiv pe umărul lui Robert, îndeajuns de prăjită cât să nu-i mai pese ce impresie mi-aş fi făcut eu.

Robert se holba la mine cu severitate, de parcă ar fi fost provocat, şi asta nu-mi plăcea. Prezența lui Susan avea însă un efect calmant şi, când m-a cuprins cu brațul de după mijloc, Debbie i-a zâmbit lui Susan spunând:

— Petrecerea asta e nebunie curată, a zis de parcă despre asta vorbiserăm eu şi Robert, nu despre cum se dăduse Terry la el şi-l apucase de pulă. în spatele nostru, musafirii ieşeau uşor, uşor din casă şi se îndreptau spre cortul alb, umflat molatic de vântul cald.

Fetele au recunoscut că nu le e foame şi au propus să intrăm în casă. Am ridicat din umeri, de ce nu, Robert a părut să nu priceapă de ce urcăm scările spre camera lui Debbie în loc să ne alăturăm celorlalți la masă, a înțeles abia după ce Debbie a închis uşa în urma noastră, s-a pus pe pat

şi a deschis al doilea sertar al noptierei. Susan s-a aşezat lângă Debbie, care turna acum una dintre punguţe pe oglinjoară. M-am trântit într-un fotoliu roz din cealaltă parte a camerei şi l-am studiat pe Robert, care o urmărea pe Debbie cum transformă grămăjoara în liniuţe. Robert se tot foia stingher, cu mâinile în buzunare, de parcă ar fi aşteptat cu nerăbdare ca fetele să termine odată ce aveau de făcut şi să ne întoarcem la cort pentru cină. Mai părea şi că vederea cocainei active în el o chestie pe care nu voia s-o înfrunte. Un scurmat brusc în uşă l-a făcut să sară ca ars. Din spate s-a auzit lătratul lui Billie.

— Iubi, îi dai tu drumul? a întrebat Susan.

Doar am zâmbit când îi spusese"iubi" – diazepamul mă luase în primire cu totul şi, de fapt, dincolo de barieră totul era nespus de ridicol: petrecerea, moartea lui Matt, cocaina, Terry pipăindu-l pe Robert, Terry în genunchi, în baia de la etaj, nebunia lui Mreajă, fetele dispărute – tot şi toate. Folosirea pe ton firesc a acelui „iubi" era încă o confirmare a ceea ce se întâmpla, o rază de lumină într-o cavernă întunecoasă în care se iveau subit şi alte raze de lumină, punând în evidenţă adevărul. Robert s-a răsucit, a deschis uşa şi golden retriever-ul a lipăit îndată spre Debbie, care nu l-a băgat în seamă fiindcă întindea liniuţe. Susan, în schimb, l-a mângâiat cu un aer absent, observând mai apoi că Robert se foia – părea să nu se simtă în largul lui în proximitatea câinelui şi n-a făcut nicio încercare de a interactiona cu el ori de a-l mângâia pe capul care parcă zâmbea întruna cu gura până la urechi. Părea, dimpotrivă, că se uită la câine cu o anume neplăcere – ca şi cum i-ar fi stat în cale, de parcă i s-ar fi părut respingător. Debbie a trebuit să-i amintească să închidă uşa şi să tragă zăvorul, ceea ce a şi făcut. I-am observat chipul, cum stătea şi se uita la Debbie şi la liniuţele ei, care indica faptul că era pe cale să ia o decizie: nu mai voia să zăbovească în cameră.

— Eşti bine? l-a întrebat Susan, care îi observase, la fel ca mine, starea. Trag şi eu o liniuţă, nimic mai mult, l-a asigurat ea.

— A, ştiu, a zis Robert. Numai că..., a zis făcând un gest spre uşa pe care tocmai o închisese, m-aş duce să-mi iau ceva de mâncare.

— OK, a spus Susan. Coborâm şi noi imediat. Robert a din cap, după care Susan a continuat:

— Sper că nu eşti supărat...

— Nu, iubi, nu, a zis el. Doar că nu mă simt confortabil cu toată faza asta, a admis Robert, apoi, după un moment de pauză, a declarat: Mi-e foame, atâta tot. Dar vreau să vă distraţi.

— Ai putea să ieşi pe partea cealaltă? a solicitat Debbie, arătând spre uşa care dădea pe palier şi spre scările ce l-ar fi dus în foaier.

Dacă ar fi ieşit pe uşa care ducea spre scările exterioare, Debbie şi Susan ar fi fost cât se poate de vizibile pentru oricare dintre musafirii care se îndreptau de pe peluză spre cort.

— A, cum să nu, a zis Robert traversând încăperea.

L-am urmărit cum deschide grijuliu uşa, cum pătrunde pe culoarul întunecat, schiţând un zâmbet înainte s-o tragă după el, şi m-am întrebat ce-o fi însemnat zâmbetul lui – o grămadă de chestii, mi-am imaginat, plutind în căpuşor lui. El câştigase, Thom pierduse, eu nu eram pe nicăieri. în cameră se făcuse linişte; Debbie s-a aplecat şi a tras pe nară prima liniuţă de pe oglindă, apoi s-a dat deoparte ea\să-i facă loc lui Susan. Debbie s-a uitat la mine, pocnită de cocaină, eu i-am oferit un rânjet sub efectul diazepamului şi am clătinat din cap la nimic. A făcut semn spre oglinjoara plină cu liniuţe de cocaină.

— Sunt OK, am zis.

Susan a mai tras o liniuţă, apoi Debbie, iar eu n-am observat sticla desfăcută de Dom Perignon până n-am văzut-o pe Debbie turnând din ea în paharele înalte pe care le luase în cameră, după care şi-a aprins o ţigară şi a deschis fereastra de deasupra patului, suflând fumul afară. Susan a vrut şi ea un fum şi a tras cu poftă din ţigara cu cuişoare întinsă de Debbie. M-am uitat la postere, în vreme ce Susan s-a dus la pick-up, a ridicat acul şi l-a pus pe vinii. Şi era o

piesă pe care mi-o aminteam din copilărie, o chestie pe care părinții mei obişnuiau s-o pună, o baladă vioaie, Noaptea trecută n-am pus geană de geană, m-am sucit în fotoliu şi m-am uitat la Susan, care se ridicase şi se legăna în ritmul melodiei.

— Thom se întoarce mâine, am zis. Ce-o să faci?

— De fapt, Thom se întoarce luni seară, a zis Susan ca prin vis. Mai stă o zi. S-a oprit, s-a unduit. Lionel a luat bilete la un meci de fotbal. Iar o pauză, iar a mişcat din şolduri pe ritmul

muzicii. La Giants Stadium. The Giants joacă cu The Jets, a zis pe un ton uşor pervers, de parcă sportul ar fi fost o glumă şi numele echipelor poanta. Lua în râs o chestie pe care Thom o socotea destul de importantă cât să mai stea o zi, să se ducă la meci, erau un ton şi o abordare cum nu mai văzusem la ea şi care o îndepărtau cu încă un pas de Thom şi de trecutul lor. M-am arătat însă remarcabil de relaxat privind-o cum ia țigara de la Debbie, care păşise pe lângă mine să se uite prin albume, în vreme ce piesa continua. Somniferul pe care l-am luat a fost o pierdere de vreme, cânta femeia. Susan a trecut la fereastră şi a suflat fumul afară.

— Deci, Thom se întoarce marți la şcoală, am zis. Ce-o să faci?

— Ce o să faci tu? m-a întrebat la rândul ei, pe un ton delicat.

— I-ai spus. I-ai spus lui Robert.

— Ce să-i spun? a întrebat Susan, eliberând încă un norişor de fum în aerul nopții.

S-a uitat la mine de parcă ar fi încercat să mă localizeze prin pâcla.

— Te duci la el, în Century City, am zis şoptit. Mi-a zis.

— Posibil, a zis complet netulburată. Sau poate că nu.

— Dar e o opțiune, am insistat. Cel puțin aşa mi-a zis Robert.

— A, ți-a zis el? a spus uşor amuzată.

Amorțeala activată de cocaină o poziționa pe Susan la ani lumină distanță de mine. Nimic din ce spuneam nu părea s-o

deranjeze nici cât negru sub unghie şi asta sugera că avea un plan ca s-o scoată la capăt cu Thom, o strategie de care nu vorbise cu nimeni – ar fi fost oribil să mă aflu în prezența ei dacă n-aş fi fost uşor plesnit cu vodcă şi diazepam, dar din moment ce eram amorțit, nimic din toate astea nu mă deranja.

— Mi-a spus că rămâne între noi. Că vă duceți în Century City în noaptea asta. M-am oprit o clipă, apoi: Deci i-ai spus. Şi doar te-am rugat să n-o faci.

— Nu i-am spus nimic, a zis ea. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu te-ai ținut de cuvânt. Te-am rugat să-mi promiți ceva în Palm Springs.

— Nu-i adevărat, a oftat Susan. Nu ştiu despre ce vorbeşti, a zis iar.

N-am ripostat. Ascultam muzica. N-am putut închide un ochi fiindcă-n mintea mea eşti tu... şi am realizat, ce jenant, că-n momentul ăla piesa vorbea despre sentimentele mele pentru Thom şi că Susan n-o asculta în acelaşi fel: de fapt, nici nu se mai gândea la Thom Wright. A zis ceva în pauza dintre finalul piesei şi începutul alteia. N-am auzit-o, iar Susan a repetat.

— Chiar îți pasă? a întrebat.

— Susan, am zis, apoi i-am rostit numele din nou.

Şi-a trecut degetele peste oglindă şi şi-a frecat gingiile cu restul de praf, a mai tras un fum din țigară, pierdută în ceața drogului, în bulele şampaniei şi în promisiunea iubirii, o noapte cu Robert Mallory în penthouseul din Century City. Un cântec se sfârşea, altul începea: era aceeaşi trupă, încă o bucată din copilăria mea, „Up, Up and Away”, şi m-am întrebat ce-i venise lui Debbie să pună muzica aia retro, de ce nu se băgase în discuția noastră ca să ajute la dirijarea ei departe de eschivele toxicomane ale lui Susan şi permisese, în schimb, ca aceasta să se poarte numai între noi doi. Ochii mi-au fugit din nou spre afişul cu fețele alea negre şi m-am săltat un pic în fund, interesat brusc de numele trupei, trecut cu galben pe marginea de sus a afişului – din locul în care zăceam eu era greu de văzut. Nu reuşeam să-mi

amintesc numele grupului şi, când m-am chiorât mai bine, am descoperit că erau cine crezusem – The 5th Dimension –, că posterul era de la albumul Greatest Hits şi m-am întrebat ce caută pe peretele lui Debbie şi de ce le ascultă piesele.

Era cât pe ce s-o întreb, când am sărit ca arşi din cauza ţipetelor care se auzeau dincolo de uşa camerei lui Debbie.

Ţipetele nu erau de voioşie, caracteristice petrecerilor, ci urlete de şoc, speriate şi suficient de puternice cât să treacă prin pereţii camerei lui Debbie şi să acopere muzica pe care o ascultam. Billie a început să latre cu furie, s-a năpustit spre uşă şi-a început s-o zgârie, schelălăind, uitându-se disperat la Debbie, care îngenunchease asupra colecţiei de discuri şi care s-a ridicat apoi stupefiată, uitându-se spre uşa din spatele căreia se auzeau urletele, iar amorţeala sfioasă a lui Susan a fost înlocuită imediat de îngrijorare; şi-a stins ţigara, s-a dus prima să deschidă uşa, iar Billie a zbughit-o pe lângă ea şi a luat-o la goană pe holul întunecat. O singură persoană se mai auzea ţipând – corul se oprise, înlocuit fiind de o mulţime de voci îngrijorate care murmurau pe fundal –, iar ţipătul devenise un soi de muget, era gutural şi masculin şi ţin minte că piesa „Sky High” a celor de la Jigsaw a fost oprită brusc. Susan, Debbie şi cu mine am ajuns rapid pe palierul de la etajul al doilea, cu luminiţe pâlpâitoare, unde musafirii se adunaseră în jurul balustradei dinspre foaier – un murmur frenetic se ridica de jos, de unde se auzea şi ţipătul, apoi candelabrul de cristal a aruncat o lumină orbitoare în incintă, dezvăluind curbura maiestuoasă a scărilor şi holul mare cu gresie albă, iar atunci Debbie şi-a făcut loc printre mine şi Susan şi s-a uitat în jos la Terry Schaffer, care zăcea în mijlocul foaierului, pe spate, roşu la faţă şi ţipând, cu venele umflate la gât.

Piciorul drept era încovoiat lângă el, în aşa fel încât laba piciorului îi atingea talia – un unghi atât de nenatural că părea scos din desene animate, ireal, apoi am observat sângele băltind sub piciorul sucit şi mi-am dat seama că Steven Reinhardt îngenunchease alături de Terry în lumina orbitoare, doi valeţi încercau să-l liniştească, iar restul musafirilor stăteau în jur încremeniţi.

Steven a săltat, cu grijă, cracul drept al pantalonilor lui Terry, dezvăluind un os mare – tibia frântă în două – care străpungea pielea gambei drepte, de acolo țâşnea sângele, curgând mai apoi pe podeaua foaierului, iar Debbie a început să plângă, şi-a dus mâinile la urechi şi a căzut în genunchi. Susan rămăsese lângă balustradă, împietrită, iar eu mă zgâiam la osul ăla. Apoi Terry s-a oprit din răcnit, cu faţa cărămizie şi venele gâtului umflate absurd, şi a părut deodată uimit când un spasm l-a făcut să vomite pe podea – jetul pur şi simplu i-a ţâşnit din gură – a vomat după care a leşinat. Mi-am dat seama că Terry căzuse de la etaj şi se izbise de pardoseală într-un un unghi care făcuse leziunea aia posibilă. Billie adulmeca de zor în jurul lui Terry, apoi a început să lingă agitat voma până a fost dat la o parte de doi valeţi şi cineva l-a dus în bucătărie. M-am uitat pe cealaltă parte a platformei, nu era nimeni lângă balustradă, în locul în care căzuse Terry. Palierul era gol.

Liz Schaffer îşi făcuse loc prin mulţime. I-a luat o clipă să-şi dea seama ce se întâmplase: soţul ei zăcea inconştient, o băltoacă de sânge se formase lângă piciorul lui, paharul pe care îl avusese în mână se făcuse ţăndări lângă el. Liz era beată şi în loc să se lase instinctiv jos, cu Steven şi restul valeţilor, ca să dea o mână de ajutor, a început să ţipe la corpul imobil şi moale al lui Terry, rămas cu capul lângă o dâră de vomă.

— Ce-ai făcut? a răcnit. Fantastic! Ce pizda mă-sii ai făcut, cretinule? De ce strici totul, pizda mă-tii de dobitoc? Pizda mă-tii de poponar tâmpit!

Apoi a oftat şi s-a pus pe plâns când a văzut rana şi osul ieşit pe jumătate din pulpă, după care s-a prăbuşit la pământ cu un aer dramatic, acompaniată de strigătele uluite ale invitaţilor. Doi bărbaţi au cărat-o în living, unde am auzit-o recăpătându-şi cunoştinţa, doar ca să reînceapă să ţipe mânioasă, jelindu-se în acelaşi timp că Terry e un distrus. Zice că eu am o problemă! El e un drogat! Unul care suge pula! a răcnit.

Debbie, care începuse să coboare încetişor pe scări şi, rămăsese dintr-un motiv sau altul, cu palmele la urechi,

plângând, a izbutit să facă câțiva paşi şi să ajungă în locul în care Steven şi doi dintre valeți încercau să lege un garou improvizat din cureaua lui Terry deasupra leziunii sângerânde. Apoi Steven a căutat prin buzunarele lui Terry, a descoperit flaconul cu cocaină şi l-a strecurat în buzunarul blugilor săi. Dăduse deja mai multe telefoane şi deodată, o puzderie de sirene au despicat aerul, în vreme ce maşinile de intervenție urcau pe Stone Canyon. Bel Air Security, LAPD şi o ambulanță trimisă de centrul medical al UCLA au sosit aproape simultan, la câteva minute de la prăbuşirea lui Terry, şi vehiculele lor s-au înghesuit pe aleea circulară de acces. Sirenele s-au oprit abrupt. Girofarele roş-albastre ale maşinilor de poliție îşi treceau lumina peste geamurile romboidale de pe palierul celui de-al doilea nivel, unde Susan şi cu mine rămăseserăm înmărmuriți. Terry a fost urcat pe targa şi băgat repede în ambulanță, iar Steven a pornit cu Liz şi Debbie spre centrul medical din Westwood. Nimeni n-a ştiut ce să facă în minutele de după plecarea lor: muzica se oprise, luminile fuseseră aprinse prin tot conacul, o tăcere încremenită, buimacă, stăruia împrejur. Lumea începea să plece. Valeții au început, după plecarea ambulanței, a poliției şi a gazdelor, să aducă maşinile – nu era nimeni care să dea indicații privitoare la ce era de făcut şi unde trebuia mers. Paul ştergea sângele şi voma cu mopul, ajutat de Măria, menajera familiei.

Susan şi cu mine am relizat că în cort încă mai era lume şi că cel mai probabil Robert se afla acolo, dar el traversa deja întinderea peluzei, spre casă, când am dat de el, arătând nelinişstit, şi ne-a întrebat ce se întâmplă; Susan i-a spus că Terry căzuse de la etaj, îşi rupsese piciorul şi fusese dus la spital, iar el a părut nedumerit, neînțelegând parcă ce-i spuneam – „Terry a căzut? Şi-a rupt piciorul? A fost un accident? E teafăr?" Apoi Susan, care fusese atât de calmă până atunci, a izbucnit în plâns, l-a îmbrățişat pe Robert, iar el a cuprins-o în brațe, ținându-şi capul pe umărul ei şi ferindu-şi privirea de a mea. M-am holbat o clipă la Susan, care plângea cu sughițuri lipită de Robert, apoi m-am uitat în altă parte: oaspeții care auziseră sirenele schimbau şoapte

îngrijorate şi plecau din cort. Susan şi-a venit în fire şi s-a retras de la pieptul lui Robert, şi-a şters faţa cu dosul mâinii şi a îngânat că vrea s-o ia din loc, gata cu petrecerea, era vremea să plece.

— Bret? a zis, având parcă nevoie de confirmarea mea.

— Mda, ai dreptate, am răspuns. Hai să ne ducem acasă şi gata.

Şi am pornit-o tustrei înapoi spre casă, prin holul mare, curăţat între timp de sânge, unde mai zăboveau câţiva musafiri prăjiţi încercând să se trezească. Susan şi Robert au aşteptat ca valetul să le aducă maşina – Susan îşi lăsase BMW-ul într-unui dintre garaje, când sosise mai devreme în acea după-amiază, iar cheile erau înăuntru. Când mi-a sosit Mercedesul, am luat-o în braţe pe Susan, apoi, surpriză, m-am îmbrăţişat cu Robert – dar aşa, degajat, ca tipii, nu foarte strâns – şi le-am fost recunoscător că aşteptaseră cu mine, fiindcă n-aş fi îndurat sub nicio formă să-l văd pe Robert urcând în BMW-ul lui Susan, pe care tot el l-ar fi condus probabil – el era treaz, iar ea era tristă şi prăjită – şi apucând-o spre apartamentul din Century City, unde avea să-şi petreacă noaptea alinând-o cu limba, cu degetele, cu pula. M-am întors cu maşina înapoi în locuinţa pustie de pe Mulholland, am mai luat un diazepam din cele şterpelite de la Debbie şi m-am uitat singur, la mine în dormitor, la Saturday Night Live. Donald Pleasence, care-l juca pe Dr. Loomis în Halloween, era gazdă, invitatul din lumea muzicii era Fear, dar nu m-am putut concentra pe niciunul dintre momentele show-ului fiindcă ajunsesem în spatele barierei, gândindu-mă calm nu doar la o femeie care căzuse de la etaj şi murise într-o casă din Chicago, ci şi la ce însemna afişul din dormitorul lui Debbie Schaffer, prins pe perete în conacul de pe Stone Canyon.

25

Trebuia s-o întreb pe Debbie unde găsise afişul cu The 5th Dimension.

Ăsta era unul dintre cele trei lucruri care mă preocupau în acea duminică; celelalte două erau imaginea piciorului frânt al lui Terry şi căzătura lui Carol Mallory peste o balustradă asemănătoare, într-o casă din Chicago, în vara lui 1980. în povestea mea, Robert îl împinsese pe Terry de la etaj, în Stone Canyon, după ce plecase din dormitorul lui Debbie parcă-l şi vedeam pe Terry umblând prin casă, spunându-le tuturor că cina e gata, dând peste Robert pe palier, fâcându-i avansuri, apucându-l de pulă, încercând să-l sărute, amândoi doar nişte siluete în întunericul de la etaj, unde nimeni nu vedea ce se petrece. Robert evadase pe holul din celălalt capăt al palierului, paralel cu cel care ducea în dormitorul lui Debbie, ieşise prin spatele casei şi coborâse pe o scară care ducea în camera menajerei, apoi prin bucătărie şi afară, la cort – fără să fi fost observat. Nu era niciun chip să demonstrez asta în după-amiaza aia de duminică şi mi-am dat seama că va trebui să auzim de la Terry Schaffer dacă se petrecuse ori nu o asemenea versiune a evenimentelor, deşi realizam că n-ar fi fost exclus ca Terry să nu recunoască în veci că se dăduse la un puşti minor, care încercase să-i evite avansurile şi că asta dusese la leziunile suferite după ce căzuse peste balustradă. Fiindcă Abigail Mallory menționase că aşa murise mama lui Robert, cumnata ei, făcusem legătura şi, cu toate că nu prea ținea, ajunsese să mă bântuie. Şi pentru că mă simțeam atât de singur în ziua aia, ideea respectivă mi-a devenit prietenă.

Eram în bucătărie când am auzit telefonul din dormitor, am traversat holul şi-am pus mâna pe receptor înainte să intre robotul. Era Debbie. A părut surprinsă că răspunsesem.

— Am ştiut c-o să fii tu, am zis calm, apoi am întrebat-o dacă apucase să doarmă.

— Mda, un pic, a spus şi a început să-mi povestească ce se întâmplase după ce sosise, cu Liz şi Steven Reinhardt, la centrul medical al UCLA, unde tatăl ei fusese băgat în operație, cum intrase cu Liz într-un episod de țipat în sala de

aşteptare luminată fluorescent, dând vina una pe alta pentru isprăvile lui Terry.

Liz era beată şi-şi agita braţele furioasă, Debbie ţipa la rândul ei plângând şi revenindu-şi uşor-uşor în fire pe măsură ce se ducea efectul cocainei, în vreme ce mama ei mă tot numea „iubi-ţelul ăla al tău" până când Steven – care discutase cu medicul de gardă şi cu doctorul personal al lui Terry, sosit cu maşina din Brentwood – le-a întrerupt pentru că cei din personalul medical îi sugeraseră c-ar fi fost o idee bună să le ducă înapoi în Bel Air, dar nu înainte ca Liz să ceară nişte somnifere şi, după ce i-a fost administrat unul, a bocit în maşină cât Steven a condus înapoi spre Stone Canyon, unde efectiv a cărat-o în braţe până-n dormitorul ei, iar Debbie a plâns în neştire, dormind în reprize, extenuată, până când, în cele din urmă, a luat o pastilă şi-a dormit ruptă până la două după-amiaza.

— Credeam că mama te place, a zis Debbie. Nici nu m-am prins la cine se referea.

I-am explicat cu calm ce văzusem în acea duminică de dinainte de Ziua Muncii în living, pe mama ei beată şi goală, iar Debbie a zis:

— Poate asta e. E nebună rău.

M-a întrebat de ce n-o aşteptasem la ea acasă cu o noapte în urmă şi i-am răspuns că nu ştiam dacă urma să se întoarcă sau nu, şi oricum, ce-aş fi putut să fac? Debbie a oftat

— Presupun că ai dreptate.

M-am interesat de Terry, de ce se întâmplase cu adevărat. Le spusese ceva? Ştia cineva ceva?

— Nu, a răspuns Debbie.

Aflase de la Steven că Terry era sedat şi că avea să stea la UCLA câteva zile, urmând să fie transferat la Cedars, unde avea să treacă prin mai multe operaţii – rănile erau atât de grave încât n-avea să umble nici măcar în cârje timp de o săptămână, iar lui Debbie şi Liz nu li se permitea să-l vadă ori să-i vorbească până a doua zi. Şi sânge, aşa de mult sânge, a îngânat în final Debbie.

— Trebuie să te văd, am nevoie să fiu cu tine. O pauză, apoi a întrebat: De ce nu mi-ai lăsat niciun mesaj când m-ai sunat?

Am întrebat-o la ce se referă şi mi-a explicat că găsise şase mesaje goale în căsuța vocală, când se trezise – doar tăcere, înainte ca receptorul să fie pus în furcă.

— N-ai fost tu?

Nu ştiam ce să spun. N-o sunasem. Nu voiam s-o sperii şi să-i explic la telefon cine credeam eu c-o sunase. Aveam să-i spun când ne vedeam.

— A, păi... da! Am vrut să văd cum eşti, am zis şi m-am trezit că mi se îmbujorează obrajii de la minciună. Dar n-ai răspuns, aşa că...

Am lăsat fraza în aer.

— Am nevoie să te văd, a repetat.

— Da, da, sigur, am spus. Vrei să vii încoace?

— Da. Trebuie să ies de aici. Nu vreau să fiu prin zonă când se trezeşte Liz.

— Ne vedem curând, atât am spus.

A ajuns pe la patru, am încercat să facem sex dar nu mi se scula, Debbie părea excitată superficial, aşa că i-am dat limbi – până să încep să fac sex cu ea am văzut suficiente filme porno hetero ca să ştiu ce-i de făcut şi reuşisem întotdeauna s-o aduc pe Debbie la orgasm. După ce a trecut valul, a plâns, am ținut-o în brațe, apoi ne-am dus la bucătărie, unde a găsit o sticlă de vin în fundul frigiderului şi a deschis-o. Şi-a turnat un pahar de Chardonnay, eu m-am asigurat că Shingy are destulă mâncare, apoi ne-am mutat în tăcere în camera mea, ne-am lungit pe pat şi am încercat, cu telecomanda în mână, să găsesc ceva de vizionat la televizor. Se făcuse noapte între timp şi pe fereastra panoramică vedeam lămpile din curte aprinzându-se automat, la ora fixată. Televizorul abia se auzea; am întrebat în cele din urmă, încet de tot:

— De când ştiai de Susan şi Robert?

— Nu ştiu, a murmurat lipită de mine, îmbrăcată cu un tricou Câmp Beverly Hills, marca ei favorită în anul ăla, şi o pereche simplă de chiloței roz. Cred că Susan a adus vorba

de el în prima zi. După şcoală. Când eram la Fiorucci. Că-i place de el. Că e simpatic.

S-a oprit uitându-se pierdută la ecranul televizorului.

— Fiori electrici, ţin minte c-a zis Susan. După aia s-a întâmplat. O pauză, apoi: S-a întâmplat şi gata. Cândva pe parcurs, începuse deja să se distanţeze de Thom.

A luat o gură de vin şi m-a străfulgerat brusc imaginea unei Debbie care devine în cinci ani o Liz alcoolică. N-am spus nimic – am rămas aşa, cu ochii îndreptaţi spre ecran, concentrat pe schimbarea canalelor şi căutând ceva la care să ne uităm. Nu ştiam ce să spun – voiam să-i zic cine-i dădea telefoanele alea, dar încă nu eram pregătit.

— Ştiu c-ai fost în Palm Springs, a zis molcom.

Am înghiţit în sec, am simţit că valul ăla de groază cu care eram atât de obişnuit se pregătea să mătur amorţeala şi chiar aşa a făcut: însoţitorul meu de pe parcursul acelei toamne.

— Susan mi-a spus, a zis Debbie, apoi: Nu contează.

— Nu, am zis într-un final. Presupun că nu.

— Am avut de gând să ţi-o spun verde-n faţă, la şcoală, în lunea aia. Dar nu contează.

Şi ce trebuia să ştiu mai mult despre Susan Reynolds şi Robert Mallory? Se întâmpla şi n-avea nimic de-a face cu mine – nu eram conectat la relaţia care se formase singură printre noi pe parcursul acelui prim semestru al ultimului nostru an. Debbie n-a mai zis nimic, n-a oferit detalii despre conversaţiile lor în privinţa băiatului cel nou, absolut nimic. Şi, cu toate că mi se păruse că am întrebări, mi-am dat seama că n-aveam: de fapt, nu voiam să aflu nimic. Faza urma să se desfăşoare, iar noi aveam să-i facem faţă. În momentul respectiv, altceva mi se părea că merita atenţie.

— Pot să te întreb ceva? am zis.

A încuviinţat din cap, continuând să stea lipită de mine şi să se uite ţintă la televizor.

— De unde ai făcut rost de posterul ăla? am întrebat. Cel cu The 5th Dimension?

— Era pe masă, în foaier, cu ce-a mai venit prin poştă, a zis Debbie.

Am tăcut, simțind că mă ia brusc greața. Mâna în care țineam telecomanda începuse să tremure, aproape mi-am coborât-o în poală.

— Cred că-i de la tata, a zis absentă. Ştiu că-i plac lui Susan. Apoi, după o clipă în care a mai luat o gură de vin: E un poster destul de mişto.

— Când l-ai găsit? am izbutit să întreb.

— Săptămâna trecută, a zis pe acelaşi ton confuz. Tot timpul primesc afişe. Tata primeşte chestii, Liz la fel.

Se uita mai departe în direcția ecranului, dar fără să privească spre ceva anume. Era prea departe de mine. Nu acorda suficientă atenție. N-avea habar de nimic. Nu urmărise firul poveştii. Nu ştia nimic despre indicii. Asta era valabil şi pentru ce credea despre mine.

— Te ții de joacă, nu-i aşa? am întrebat dârdâind, de parcă temperatura din cameră ar fi scăzut brusc.

— Ce fel de joacă? a întrebat fără nicio intonație.

— Debbie, am dat să zic, dar nu ştiam ce voiam să-i spun.

Debbie şi Susan nu ştiau nimic despre Mreajă, nu-i urmăriseră povestea, nu cunoşteau avertismentele. Eram blocat.

— Doar că...

— Doar că ce? a întrebat, complet dezinteresată.

— Mreajă, am izbutit să îngaim.

— Mreajă – ce-i asta?

— Fetele care au fost omorâte..., am început.

— Nu prea urmăresc ştirile, a zis Debbie. Ce are a face?

— Lasă afişe, am zis cât de calm am putut. Lasă... afişe pentru lume. Are un... tipar.

Am simțit-o pe Debbie foindu-se, întorcând capul ca să se uite la mine.

— Uneori un afiş nu-i altceva decât un afiş, a zis. Mă sperii.

— Poate c-ar trebui să fii speriată, am şoptit.

— Nu, nu începe cu asta. Tu mă sperii, a clarificat Debbie. Când vorbeşti aşa. Şi ai speriat-o şi pe Susan. Crezi că Robert are de-a face cumva cu ce i s-a întâmplat lui Mart.

Ochii îmi căzuseră între timp de la televizor pe sertarul în care se afla caseta. Şi, preţ de o clipă, am crezut c-o să mă ridic şi o să pun caseta pentru ea, cu volumul la maximum, ca să audă gemetele şi ţipetele alea groaznice, dar am decis să n-o fac – n-aş fi îndurat s-o ascult încă o dată. Era mult prea îngrozitor. Şi de ce o aveam la mine? Şi de ce fusese chestionat Matt în legătură cu sexul cu un bărbat? Care bărbat? Despre ce vorbea dihania aia? îmi picase fisa: despre mine.

— Şi... ai primit telefoane, am zis în şoaptă, de parcă n-aş fi auzit ce spusese. Face şi asta parte din tipar...

Tăcere.

— Mai iau nişte vin, a îngânat în cele din urmă, ridicându-se de pe pat.

Am aşteptat puţin, am deschis sertarul noptierei şi am scos pastilele de diazepam: aveau să funcţioneze, urma să mă relaxez, să alunec pe un tărâm de nicăieri, să devin amorţit, să-mi elimin anxietatea. Debbie a revenit şi s-a oprit la marginea patului. Am ridicat inocent privirea, dar voiam să-mi maschez frica.

— Sunt îngrijorată... a început să zică, lăsând cuvintele în aer.

— în ce privinţă?

— în privinţa ta, a zis luând o înghiţitură din paharul pe care abia îl umpluse.

— Iar eu... în privinţa ta, am zis încercând să-mi controlez tremurul vocii.

— Păi, suntem un cuplu, a zis. Ar trebui să ne îngrijoreze soarta celuilalt.

în alte circumstanţe, m-ar fi iritat la culme – amintindu-mi că nu suntem un cuplu pe bune, că doar Debbie credea asta şi că, în ultimă instanţă, totul era din vina mea: ajutasem la crearea iluziei pe care ea o îmbrăţişa.

— Ştiu chestii pe care tu nu le ştii, am zis.

Simţeam că mintea mi-o ia pe coclauri şi că, orice aş fi încercat să-i explic, n-ar fi contat cu adevărat – de fapt, toate lucrurile astea ar fi făcut-o să se îngrijoreze şi mai mult în privinţa mea.

— Ştii chestii despre un criminal în serie, a zis Debbie. Şi ştii chestii care-l leagă pe Robert de moartea lui Matt Kellner. Asta ştii tu?

— Da, aşa cred, am zis distant.

— Te-ai gândit să vorbeşti cu cineva? a întrebat. Stătea aşezată la marginea patului.

— Cu tine... vorbesc, am zis confuz. Te referi la poliție?

— Nu, cu un profesionist, a zis cu blândețe în glas. S-a activat ceva.

— Cum adică? am cerut lămuriri.

— Adică cineva cu care să vorbeşti despre... îngrijorările astea, a zis lăsând vorbele în aer. Cineva cu care să vorbeşti despre... fricile astea.

— Adică cu un psihiatru, am zis sec.

— Da. Un psihiatru sau un psiholog...

— Nu ştii nimic, am zis. Iar eu ştiu.

— Cred că... răstălmăceşti anumite lucruri. Cred că nu-l placi pe Robert.

— Debbie, dacă ai şti, n-ai mai...

— Şi pricep asta. Eşti apropiat de Thom...

— Toți suntem apropiați de Thom! am zis, ridicând tonul.

Frica creştea în mine. Debbie nu mă asculta.

— Dar asta nu înseamnă că Robert răpeşte fete şi c-ar fi avut ceva de-a face cu Matt...

— Există o cronologie, am subliniat cu voce domoală, închizând ochii. Există o cronologie, Deborah. Şi el e periculos. E mincinos şi periculos. M-am oprit o clipă, apoi am continuat: Mă tem c-o să-i facă ceva lui Susan.

Debbie n-a comentat. S-a uitat la paharul cu vin din mână. Şi m-am prins: cugeta la sănătatea mea mintală şi brusc totul mi s-a părut lipsit de speranță, distanța creştea – aproape că ajunsesem în spatele barierei. M-am lăsat să alunec pe spate, cu ochii închişi; simțeam că se revarsă o deznădejde înnebunitoare peste toate, o deznădejde pe care n-o puteam controla. Voiam să-i prezint crono-logia, dar ceva mă oprea.

— OK, OK, am zis într-un târziu. înțeleg.

— Ce înțelegi? a întrebat ea.

Se holba la mine, aşteptând să renunţ la povestea mea şi să mă pun de acord cu a ei. într-o anumită măsură chiar mimam asta, aşa că în cele din urmă nu mi-a fost greu să continui pan-tomima pe care o pusesem în scenă pentru noi. Mi-am zis vag că voi lămuri totul, orice ar fi însemnat asta, habar n-aveam, totul era lipsit de formă, era doar aer.

— îmi pare rău, am reuşit să îngaim. Sunt obosit. îmi pare rău, am zis din nou.

Mi-am atins faţa. Nu-mi dădusem seama că aveam obrajii uzi. Apoi am izbucnit într-un bocet cât China. Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi-am început să mă zgâlţâi convulsiv pe pat, copleşit cu totul.

— Iubi, puiule, a zis Debbie.

Am auzit-o cum lasă paharul pe noptieră, apoi greutatea patului s-a mutat când s-a aplecat asupra mea şi a încercat, cu mişcări blânde, să-mi dezlipească palmele de pe faţă. Jeleam atât de tare că sunam ca un animal. M-am forţat apoi să mă opresc şi m-am întors cu spatele la ea, făcut ghem, am întins mâna după un şerveţel, mi-am şters obrajii şi mi-am suflat nasul. Gâfâiam un pic de la forţa lacrimilor – izvorâseră din teamă, de la stresul de a trăi în permanentă frică, dar şi în urma uşurării aduse de diazepam. îşi încolăcise picioarele în jurul picioarelor mele, îşi trecea degetele prin părul meu, spunându-mi gingaş că totul o să fie bine şi am adormit aşa, în pantaloni scurţi şi tricou, iar diazepamul m-a ţinut inconştient până m-a trezit Debbie la şapte jumătate în dimineaţa următoare, sărutându-mă uşor pe buze, amintindu-mi că voi întârzia la şcoală. Era deja îmbrăcată – se trezise la şapte, îi dăduse de mâncare lui Shingy, îi dăduse drumul afară şi se băgase la o tură de piscină –, iar Roşa abia ajunsese, mai devreme decât de obicei, şi Debbie a zis că trebuie să se întoarcă acasă, să-şi pună uniforma pe ea şi că, dacă nu mă vede sub clopotniţă înainte de nouă, atunci să ne întâlnim la vestiare după prima oră. Am încuviinţat din cap şi am privit-o cum iese în hol. Am auzit-o vorbind încetişor în spaniolă cu Roşa, tropotul lăbuţelor lui Shingy ţinându-se după ea până la uşă, apoi Debbie a plecat.

26

În acea zi de luni din noiembrie am ajuns la Buckley un pic mai târziu, după ce începuse prima oră, am tras Mercedesul într-un loc din parcarea celor de-a douăsprezecea, apoi mi-am croit drum pe sub clopotniță şi m-am îndreptat spre clădirea administrației, frecând între degete, în buzunarul sacoului, caseta Maxell. Liniştea din birou era ocazional întreruptă de câte un târâit de telefon şi de țăcănitul unei maşini de scris electrice cât am aşteptat ca una dintre secretare, doamna Davies, să pună telefonul în furcă: i-am spus că trebuie să vorbesc cu Dr. Croft. M-a întrebat, preocupată, dacă stabilisem vreo întâlnire şi i-am spus că nu, A făcut o mutră întrebătoare, s-a uitat pe o foaie şi a întrebat:

— Despre ce e vorba, Bret? La care am zis:

— E foarte important să vorbesc cu el. M-a privit lung.

— E ceva privat, m-am răstit la ea puțin. E personal. Doamna Davies a ridicat receptorul, deşi vedeam, de unde

eram, intrarea în biroul lui Croft şi că uşa era deschisă – aş fi putut să trec pe lângă ea şi să intru direct, dar protocolul de la Buckley nu mi-ar fi permis niciodată asta, chiar dacă eram în ultimul an şi aveam nişte avantaje. Am auzit telefonul sunând, pe Croft ridicând receptorul, dar n-auzeam şi răspunsurile lui, am început să mă învârt pe lângă biroul secretarei, trecând în revistă obiectele din încăpere, o vază imensă cu crini orientali, tabloul lui LeRoy Neiman, pendulul care anunța că se făcuse nouă şi un sfert, în tot acest timp ținând mâna pe caseta din buzunarul sacoului. Croft, ce să vezi, a ieşit să mă întâmpine – era la costum şi cravată şi se uita mirat la mine.

— De ce nu eşti la oră, Bret? a întrebat.

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră, am îngăimat. E foarte important.

Croft trebuie să-şi fi dat seama că arătam al naibii de tulburat, cu toate că mă aranjasem cu grijă în acea dimineaţă, ca asta să nu constituie pentru el un motiv să nu asculte ce urma să-i spun: cravata era strânsă, cămaşa albă regulamentară, nu vreun Polo sau Armâni, mă bărbierisem, părul pieptănat cu grijă, purtam pantofii tradiţionali, nu mocasini. Intenţionam să arăt ca un elev model.

— Păi, hai, intră, a zis Croft.

L-am urmat în cabinet. Era elegant, în stil Buckley: birou din lemn de mahon, lucios şi ordonat, două scaune în faţă, dincolo de scaune o sofa cu spetează joasă şi tapiţerie cu motive florale flancată de nişte lămpi cu picior, o masă de cafea cu un set de piese de şah aranjate pe tăblie, ferigi luxuriante mărginind laturile unei ferestre late, cu privelişte spre cele două poteci care duceau spre primele şiruri de bungalouri de stuc de unde începea restul şcolii; într-una dintre acestea se ţinea ora la care ar fi trebuit să particip – domnul Robbins, literatură americană –, unde ar fi trebuit să vorbesc, aşezat lângă Susan Reynolds, despre simbolismul din Abatorul cinci, încercând totodată să nu mă zgâiesc la Ryan Vaughn. Singurul iz instituţional din biroul lui Croft era dat de neoanele de deasupra, la care m-am uitat nelinişţit după ce mi-a făcut semn să intru şi s-a aşezat în scaunul de piele rotativ de după birou. Am cerut voie să închid uşa şi, după un moment de şovăială, a încuviinţat din cap, pricepând că n-ar fi avut de ce să agite şi mai mult un elev frământat.

Îl ştiam de trei ani – venise la noi în toamna lui 1978 –, dar n-aveam habar de unde se trage, unde lucrase înainte, ce interese avea, de ce se intitula doctor. Era arătos, nu mai bătrân de patruzeci, şi avea o chestie masculină la care reacţionam vag: păr şaten şi ondulat, barba care-i punea în evidenţă buzele cărnoase, ceva tineresc în comportament. Era opusul obsedatului de disciplină întruchipat de mult mai vârstnicul director Walters – un om care punea mai mult preţ pe vechimea tradiţiilor şi principiilor liceului Buckley. Croft se purta firesc cu elevii, cu siguranţă era mai relaxat decât directorul-adjunct de dinaintea lui, un franţuz sfrijit care

fuma țigară de la țigară, purta costume YSL lucioase şi părea să cultive un dispreț amuzant pentru postul lui, ca şi pentru elevii peste care fusese angajat să prezideze – domnul Renaud avea în comportament ceva care sugera c-ar fi fost prea bun pentru Buckley şi că, într-un fel, postul nu se ridica la înălțimea personalității sale. Croft era mai tânăr, elevii îl plăceau, transmitea un sentiment amical – nu era imitat cu voce nazală, nu circulau bârfe scabroase pe seama lui, spre deosebire de cele care circulaseră în legătură cu Renaud; era abordabil şi sunt sigur că existau eleve care-l considerau atrăgător. Era însurat, cred că ştiam asta, dar nu şi dacă avea copii, şi mi-am dat seama, stând acolo la el în birou în acea primă zi de luni din noiembrie, că Dr. Croft era o enigmă: pentru că era adult, prin urmare cineva pe care nu prea aveam cum să-l circumscriu înțelegerii mele – abia începeam să pătrund eu însumi în lumea celor mari. Ştia, de fapt, mult mai multe despre mine decât ştiam eu despre el. în clipa aia, pentru mine el nu era decât autoritatea la care aveam acces cel mai uşor şi chiar aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva.

A băgat mâna într-un sertar şi a scos de acolo un dosar – inițial nu mi-am dat seama că era al meu –, l-a deschis şi a scanat câteva pagini înainte să spună ceva. S-a uitat apoi la mine şi a întrebat şugubăț, de parcă ar fi ştiut răspunsul deja:

— Ai dat din nou SAT-urile săptămâna trecută, nu?

M-am uitat la el surprins că era de părere că despre asta voiam să-i vorbesc, dar şi de faptul că ştia că intenționam să dau testele din nou.

— Nu... am reprogramat, am zis bâlbâindu-mă puțin.

A oftat, puțin dezumflat, zicând apoi în timp ce se uita în dosar:

— Doamna Zimmerman zice că ai programat un număr de consultații cu ea, ca mai apoi să le anulezi...

— Doar două, l-am întrerupt pe Croft, simțind c-o să explodez de frustrare în clipa aia. Am încercat să nu mă foiesc în scaun. O să stabilesc altă întrevedere cu dumneaei,

dar nu despre asta am venit să vorbesc, am zis făcând un gest nervos cu brațul. Nici despre facultăți şi SAT-uri.

Am aruncat o privire spre fereastră şi, cu toate că nimeni n-ar fi putut să ne vadă clar de afară, fiindcă avea pe ea o peliculă verzuie de protecție, tot mă simțeam expus stând acolo pe scaun, îmi țineam o mână în buzunar, apăsând pe casetă cu buricele degetelor.

— OK, a zis Croft, rezemându-se de spătar. Care-i faza?

Am început imediat să vorbesc.

— Cred că e ceva în neregulă cu unul dintre elevii noştri, am zis calm, dar cu emfază. Robert Mallory. Ştiu despre centrul de dezvoltare unde a fost internat înainte să vină aici, de tentative de sinucidere, de supradoză, am vorbit şi cu mătuşa lui, şi ea e îngrijorată pentru el şi mai cred că a avut de-a face cu moartea lui Matt Kellner.

Când am zis asta m-am uitat la Croft, subliniind gravitatea situației – ochii nu îmi alergau prin odaie zbanghii, nu mă suceam în scaun, nu-mi mutam şi încrucişam picioarele, eram absolut nemişcat. Croft mă privea fix, cu o expresie netulburată pe chip, deşi simțeam că-l agitasem când i-am zis despre ce anume voiam să vorbesc. Ştiam însă că părinții noştri plăteau taxe mult prea mari ca Dr. Croft să-şi fi permis să ne facă vânt, mie sau altor elevi, şi că postul lui implica şi ascultarea frământărilor noastre, oricât de fanteziste, rătăcite sau fițoase ar fi fost.

Croft mă privea țintă, fără să schițeze vreun gest. A urmat un interval lung de tăcere, în care probabil se întreba cum să abordeze lucrurile. Asta mi-a dat speranță, dar m-a şi tulburat. Am tras aer în piept.

— Eşti în regulă, Bret? a întrebat în cele din urmă.

— Da, da, am zis, dându-mi seama de o chestie. Nu, n-am luat droguri sau ceva. Nu sunt pe nimic, dacă la asta vă gândiți.

— Nu, nu, a zis, ridicându-şi defensiv şi surprins mâinile. Nu mă gândeam că...

— Atunci de ce ați întrebat asta? l-am întrerupt.

— Pari extrem de agitat, a zis Dr. Croft. Mă îngrijorezi.

— N-am nimic, sunt bine, am zis. Am nevoie să mă ascultați...

— în legătură cu..., a zis vorbind peste mine.

— Cred că Robert Mallory a avut de-a face cu moartea lui Matt.

— Mda, am auzit că voi, hm... Croft şi-a măsurat cuvintele înainte de a le rosti: Dar ştii, sper, că moartea lui Matt Kellner a fost declarată un accident...

— Părinții lui nu cred asta, i-am tăiat-o. Ronald Kellner nu crede c-a fost un accident. Crede...

— Ei, Ronald Kellner e foarte amărât, e de aşteptat, m-a întrerupt cu blândețe. Durerea pierderii unui copil trebuie să fie enormă şi nu sunt convins că judecata i-a rămas intactă.

în birou s-a lăsat linişte. După cele spuse, Croft s-a mulțumit să se uite la mine. Nu-l mai interesa dosarul. îl închisese. înțelegea acum că întrevederea pe care o solicitasem n-avea nimic de-a face cu vreo informație scrisă: nu era despre şcoală, punctaje la SAT, admiterea la facultatea potrivită sau media generală.

— Ați văzut raportul de autopsie? am întrebat şoptit. Ştiați despre vânătăi? Că erau vânătăi pe tot corpul lui Matt? Şi că cineva l-a lovit cu ceva? Şi că cineva l-a pocnit în frunte cu un ciocan sau ceva de genul ăsta?

— N-am văzut raportul, a zis, apoi, dându-şi seama, a zis surprins: Tu l-ai văzut?

— Da, am răspuns. L-am văzut. Mi l-a arătat domnul Kellner. M-am oprit, nefiind foarte sigur cu ce să continui discuția. Am văzut şi fotografii. Cu Matt. Cu ceea ce domnul Kellner numea scena crimei. Tăcere. N-a fost un accident. Nu arăta ca un accident.

— De ce-ar fi făcut Ron Kellner asta? a întrebat Croft, mai mult curios decât mirat. De ce ți-ar arăta asemenea lucruri?

— Am fost acasă la Matt, am explicat, încercând să-mi țin cumpătul. După ce a murit. Am vorbit cu Ronald. Voiam să aflu ce s-a întâmplat. Nimeni nu ştia nimic. Nici acum nu ştie nimeni. De parcă pur şi simplu nimeni nu vrea să audă că a fost agresat.

Am tras aer în piept. încă aveam degetele înfipte în plasticul casetei din buzunarul sacoului.

Croft m-a studiat, părând să hotărască să mă trateze ca pe un adult: am simțit, la un moment dat, cum i se schimbă dispoziția şi m-am pregătit pentru asta, dar nu s-a întâmplat.

— Un elev care avea probleme cu drogurile a avut o criză psihotică în urma abuzului de halucinogene şi a unei supradoze de Quaalude, după care s-a mutilat şi s-a înecat, a zis Croft pe

un ton cât se poate de domol. Nu e în derulare, din câte ştiu, nicio anchetă criminalistică, chiar dacă Ronald Kellner ar vrea asta. Croft s-a oprit şi m-a privit lung. Şi, pe lângă asta, liceul Buckley n-are nimic de-a face cu moartea lui Matt Kellner. Iar o pauză, apoi: Matt n-a murit pe terenul şcolii. N-avem nicio legătură cu ce s-a întâmplat, aşa că n-am fost informați în legătură cu alte amănunte din dosar, am fost lăsați pe din afară.

Țin minte expresia chiar şi acum, după patruzeci de ani: pe din afară. Suna atât de firesc. Păşind în clădirea administrației, simțisem că dețineam un asemenea control asupra informației pe care urma să i-o dezvălui lui Dr. Croft, încât aş putut prelua rapid frâiele discuției. Dar nu aşa se petreceau lucrurile, mi-am dat seama de asta buimac în timp ce mă străduiam să ghidez povestea în direcția în care-mi doream să curgă. Situația îmi amintea de scenariul pe care încercasem să i-l vând lui Terry în bungaloul din Beverly Hills Hotel şi pe care în cele din urmă l-a respins.

— OK, OK, asta nu contează..., am reluat. Am clipit de câteva ori, am tras aer în piept şi am clătinat din cap, lăsându-l pe Croft să-mi vadă frustrarea. Matt nu era dependent de droguri, am zis. Fuma o tonă de iarbă, dar nu era dependent şi niciodată n-a băgat acid, n-a luat Quaalude şi...

Croft m-a întrerupt din nou, cu delicatețe.

— Şi ştim că Matt i-a spus tatălui lui c-o să se vadă cu Robert Mallory înainte să dispară şi că Ronald Kellner a vorbit cu Robert, care a negat că l-ar fi întâlnit pe Matt în acea săptămână.

Croft mă privea uimit. îmi spusese asta ca să se asigure că eram şi eu în posesia informaţiei, ca să limiteze ce voiam să-l întreb în continuare. Ba chiar emisese un avertisment: era cazul să mă potolesc, să am grijă ce vreau să dezvălui, altfel, întâlnirea urma să ia sfârşit, avea să mă oprească, să-mi dea de înţeles că trebuie să mă întorc la ore.

— Da, ştiu şi asta, am zis în pripă. Dar dacă Robert a minţit?

Dacă n-a spus adevărul? Eu cred că minte. Mereu minte. De ce l-ar crede cineva când spune asta? A fost internat. A încercat să se sinucidă. E bolnav.

Preţ de o clipă, am crezut că Dr. Croft începe să fie interesat de spusele mele, când a întrebat:

— În ce fel crezi c-a fost implicat?

Următoarele lucruri mi-au ieşit pe gură la foc automat:

— Cred, cred că Matt s-a dus la Robert acasă în weekendul ăla, nu în apartamentul din Century City, ci într-o casă din Benedict Canyon, şi cred că Robert l-a drogat şi cred că tot el a fost cel care l-a dus cu maşina lui în Crystal Cove, unde l-a bătut măr, şi cred că el a adus maşina lui Matt înapoi pe Haskell Avenue din Benedict, el l-a drogat timp de şapte zile – i-a dat halucinogene, l-a îndopat cu pastile, l-a torturat, asta l-a excitat –, apoi, vinery noapte sau sâmbătă dimineaţă, la întoarcerea în Encino, i-a tăiat braţul, l-a lovit cu ceva, nu ştiu, un ciocan sau ceva de genul ăsta, şi după i-a aruncat corpul în piscină şi a înscenat totul. Nu ştiu de ce – cred că de fapt Robert a avut o criză psihotică. Apoi, în puii mei, a omorât pisica şi...

Mi-am tras sufletul, m-am lăsat pe spătar, cât pe ce să mă buşească plânsul.

Croft s-a uitat la mine, năucit total.

— Ce pisică? a întrebat. A fost omorâtă o pisică? Nu înţeleg.

Mi-am dat seama că nu ştia decât versiunea oficială, edulcorată, nimic altceva. îmi plimbam degetele pe plasticul casetei, mi-am aruncat ochii prin cameră căutând un dispozitiv la care aş fi putut s-o pun, dar n-am văzut niciunul.

— A înregistrat torturarea lui Matt. Nu ştiu de ce, dar mi-a lăsat o casetă. Joacă un fel de joc cu mine. Ca o provocare.

M-am holbat la Croft, sperând că nu părusem disperat, ştiam însă că mă luaseră emoţiile şi că n-aveam ce să fac în privinţa asta: era o reacţie adolescentină involuntară.

— Vocea lui Matt e pe casetă? a întrebat domol Croft.

— Da, am zis. Adică..., aşa cred, e greu de spus. Dar cred că el e...

— Vocea lui Robert e pe casetă?

— Nu, e... hmm... o voce distorsionată, am răspuns. O voce falsă. Ca şi cum cineva se preface că e un monstru sau ceva.

Mi am dat seama, spunând toate acele lucruri, că nu eram pregătit să-i dau caseta – era ceva în atitudinea lui care nu mirosea a bine. Nu credea o iotă. Mă suspecta deja şi a confirmat asta de îndată.

— Un monstru? a întrebat deopotrivă sceptic şi amuzat. Un monstru? Hai, Bret, te rog...

— Uitaţi, Dr. Croft, eu...

— De ce ar merge Robert atât de departe ca să-i facă asta lui Matt? a întrebat Croft, mutându-şi privirea de la mine şi cobo-rând-o asupra dosarului pe care-l deschisese din nou. Gestul ăsta transmitea că nu mai lua nimic în serios.

— De ce-ar face asta?

— Nu ştiu, am spus. Fiindcă e dement. Fiindcă a fost internat într-o instituţie psihiatrică şi cred că e un individ foarte tulburat. Cred că suferă de o tulburare mintală, ia pastile şi a avut un episod la petrecerea lui Susan Reynolds, o criză psihotică, gen, şi...

încercam să sun profesionist, să folosesc termeni care, credeam eu, mă făceau să par adult: individ foarte tulburat, tulburare mintală, criză psihotică. M-am oprit însă fiindcă pierdeam atenţia lui Croft şi voiam să lămuresc situaţia înainte să-mi facă vânt din birou. După care nu m-am mai putut abţine – nevoia de a băga la înaintare povestea a crescut, a început să se reverse într-o poveste şi mai întunecată decât cea despre Matt Kellner, bătaia de la Crystal Cove şi sinuciderea înscenată din Encino.

— Cred că..., am început, apoi m-am oprit.

— Crezi ce? a întrebat inexpresiv, ridicând ochii din fişa mea.

— Ştiţi... cine e Mreajă? am întrebat.

— Mreajă? a întrebat şi Croft. Criminalul în serie?

— Da, da, am zis, încuviinţând din cap. Criminalul în serie. Patru fete... trei, de fapt. Pe a patra încă n-au găsit-o. Şi, ăăă, poate c-au fost mai multe şi noi nu ştim, poate şi băieţi...

— Am citit despre caz, a rostit şovăielnic, întrebându-se unde voiam să ajung. E teribil de tulburător.

— Robert Mallory a ieşit cu una dintre victime, am zis. Katherine Latchford. Şi-a dat întâlniri cu ea. în săptămânile de dinainte să dispară. în 1980. Când a ajuns aici prima oară, ca să locuiască cu mătuşa lui.

Croft m-a cercetat cu atenţie şi din expresia de pe chipul lui mi s-a părut că devenea tot mai îngrijorat, sau cel puţin aşa speram, şi că dorea să afle mai multe. Am continuat, incapabil să mă opresc.

— Şi există o cronologie care se potriveşte cu toate dăţile în care a fost Robert în L.A. Intrările prin efracţie şi atacurile din vara lui 1980 au început când Robert a venit aici pentru prima oară din Chicago. Apoi, după ce a plecat, s-au oprit. Au început din nou când a revenit de sărbători şi după aceea în ianuarie, cât încă era aici, Sarah, ăăă – îi uitasem pentru o clipă numele de familie –, Sarah Johnson a dispărut, la fel şi Julie Selwyn, când el era aici, imediat după Roycemore, în iunie, mi-a spus mătuşă-sa.

Mă ambalasem atât de tare că a trebuit să mă opresc, să-mi cobor privirea. Mi-am cuprins genunchii cu mâinile, încercând să-mi calmez respiraţia. Părea o veşnicie de când degetele mele nu mai simţiseră plasticul casetei.

L-am auzit, în cele din urmă, pe Croft:

— E un salt al naibii de mare.

Asta m-a făcut să ridic ochii şi să mă uit nedumerit şi înfuriat la el.

— Ştiţi ce a păţit mama lui? Cum a murit?

— A avut un accident groaznic, a zis, confirmându-mi din cap că ştia. O căzătură, parcă.

— La fel cum a căzut Terry Schaffer sâmbătă noaptea, am zis. Fix asta a pățit şi el. Şi Robert era la petrecere. Cred că e responsabil.

între noi s-a lăsat o tăcere mai lungă decât ar fi trebuit, timp în care Croft m-a studiat, hotărând ce să spună în continuare.

— Ştie cineva ce s-a întâmplat? Eşti apropiat de Debbie, nu-i aşa?

— Cred că Robert a fost de vină pentru accidentul acela, am rostit. Cred că l-a îmbrâncit peste balustradă, aşa cum a împins-o şi pe mama lui.

Croft m-a privit perplex, de parcă prezența mea l-ar fi făcut să-şi piardă răbdarea.

— Şi de ce-ar fi făcut una ca asta?

— Fiindcă e nebun, e bolnav, am zis. A violat-o pe soră-sa vitregă. Asta ştiați? I-a spus să-şi radă pizda şi a violat-o.

Cineva a trecut pe lângă fereastră şi m-a făcut să tresar şi să mă ridic de pe scaun: dar nu era decât Miguel, şeful îngrijitorilor, împreună cu unul dintre grădinari.

— Bret, a zis Croft, cu chipul înghețat într-o grimasă încordată. Mi-aş dori din tot sufletul să te calmezi.

— Sunt calm, am zis, încercând să sun cât mai degajat cu putință. Sunt calm, dar nu păreți să luați nimic în serios.

— Nu mi se pare că eşti calm, a zis Croft. Spui nişte lucruri destul de incendiare şi-ți acuzi un coleg de clasă de chestii foarte grave...

Chestii. Cuvântul chestii reducea importanța lucrurilor pe care i le spusesem; când l-am auzit rostindu-l mi-am dat seama că pierdusem controlul pe care credeam că-l dețin asupra conversației.

— Dar să ştiți că sunt bine-mersi şi...

— Nu cred că eşti, m-a întrerupt, cu ochi bulbucați de grijă. Mi se pare că ai cam luat-o pe arătură.

— Nu sunt nebun, am zis. Sunt singurul care a pus piesele laolaltă.

— Mie mi se pare cam speculativ, a zis pe un ton plin de înțelegere, sugerând nu doar că aș fi avut nevoie să mă relaxez, ci și să reconsider tot ce-i spusesem.

— Nu știți ce știu eu, am zis.

— Presupun că nu.

A închis dosarul din nou și s-a lăsat pe spătar, măsurându-mă din priviri. Așa, cu ușa închisă, în biroul lui Croft se așternuse o liniște deplină: nu se auzea târâitul telefoanelor, nu se auzeau mașinile de scris electrice, sunetele scoase de profesori ieșind din cancelarie și îndreptându-se spre sălile de clasă și nici murmurul domol al secretarelor. I-am întors uitătura. Părea să ezite să mai spună ceva. A lăsat capul pe-o parte și a continuat să mă evalueze. A oftat.

— M-a sunat Liz Schaffer săptămâna trecută, a rostit într-un

târziu Croft.

L-am privit curios.

— Așa, și? am întrebat.

— Nu știu ce a declanșat asta, dar părea convinsă că tu și soțul ei sunteți, hm, cumva... Croft nu știa cum s-o spună verde-n față... implicați în ceva. Că ai ajuns apropiat de Terry...

M-am holbat la el în continuare, paralizat, cu toate că-mi simțeam corpul prăbușindu-se de la înălțime, fără vreo plasă de protecție dedesubt: doar o cădere continuă care avea să țină la infinit. Afară era plăcut și în birou era pornit aerul condiționat, dar m-au trecut apele pe sub uniformă; subsuorile erau leoarcă și cleioase, spatele era fleașcă. Croft a continuat.

— în orice caz, nu părea să fie în apele ei când a sunat și presupun că-i vreun scenariu de-al ei...

— E alcoolică, am reușit să îngaim.

Croft a închis ochii și a ridicat palmele cu un aer diplomatic.

— Da, sunt conștient de problema doamnei Schaffer și mai știu cât de temperamentală poate să fie, dar pare convinsă că ar avea... dovezi.

Continuam să mă holbez la Croft. Lumea se îngusta. Robert Mallory se făcea mai mic. Toată ideea prezenței mele în biroul lui Dr. Croft fusese demontată. Nu mai voiam să continui acea discuție. Vorbisem despre Mreajă şi, cumva, Liz Schaffer devenise mai importantă decât un criminal în serie.

— Despre ce? am întrebat. Dovezi că ce?

— Că tu şi Terry aveți... un soi de relație. Croft a ridicat din umeri, a făcut ochii mari.

— O îmbolnăveşte băutura, am declarat.

Croft m-a ignorat, părând împăciuitor, imparțial.

— Nu eşti încă adult, legal vorbind, dar ai aproape optsprezece ani. Totuşi...

— Nu-i adevărat, am zis. Minte.

— Ei bine, aşa sper, a zis Croft. Mi s-a părut şi mie că ar fi puțin probabil.

Dar nu păruse întru totul convins. Expresia de pe chip sugera că în opinia lui elevul care-i stătea dinainte ar fi fost în stare să facă orice, să zică orice, să inventeze mizerii groaznice şi că, orice raport de amiciție ar fi existat între mine şi Croft, acesta era vătămat acum iremediabil. N-avea să mă mai privească niciodată la fel. Niciodată n-avea să mai aibă încredere. Mereu avea să mă socotească nebun. Numai că, deodată, nu mi-a mai păsat: în opt luni scăpăm de la Buckley.

— Asta nu e despre Terry sau Liz, am început să zic.

— Dar tu l-ai adus pe Terry în discuție.

— Din cauza lui Robert Mallory, am zis. Mereu a fost vorba de Robert Mallory. M-am oprit un moment, apoi: N-am venit să vorbesc despre Liz sau Terry Schaffer. Am venit să vă spun de Robert Mallory şi de ce-l cred în stare.

Croft a ezitat, chibzuind la ceva – un gând, o idee – ce n-ar fi trebuit, poate, să-mi spună, numai că-l silisem cumva să admită lucrul în cauză, o cerea natura conversației pe care o inițiasem. Era, într-un fel, vina mea.

— Trebuie să spun, Bret, că toate lucrurile astea sunt foarte ciudate, foarte stranii, a murmurat. Tocmai tu să vii aici să-mi spui că Robert are o legătură cu Matt Kellner.

— Ce-i aşa ciudat? am întrebat. Nu înţeleg. De ce?

— Păi am vorbit cu Robert cu vreo trei săptămâni în urmă. Am vrut să vorbesc cu el despre Matt, să aflu ce ştie, ţinând seama de ceea ce ne spusese Ronald Kellner: că Robert a fost ultima persoană despre care adusese vorba Matt.

— Robert? Aici? am întrebat. Nu înţeleg, am spus, mijind ochii şi trăgându-mă spre marginea scaunului, mai spre el.

— Ei bine, părea să creadă – aici Croft şi-a împreunat palmele, intercalându-şi degetele – că, în fine, tu ai avut ceva de-a face cu, hmm, situaţia delicată a lui Matt, fiindcă aşa i-a... hmm, zis el...

— Situaţie delicată?

— Păi, ceea ce s-a întâmplat. Nu ce s-a întâmplat în final, desigur – nu te-a acuzat de asta, nici vorbă de aşa ceva. Dar Robert a spus că tu şi Matt aţi fi fost implicaţi într-o... Croft a lăsat fraza în aer, apoi şi-a regăsit vocea... Prietenie... aşa, mai intensă, şi că...

îmi împreunasem mâinile strâns în poală.

— Staţi un pic, am zis cu ochii închişi. Robert a venit aici şi v-a spus c-am fost implicat într-o..., am rostit în şoaptă, apoi m-am oprit.

— Nu în moartea lui, a clarificat Dr. Croft. A zis, totuşi, că v-aţi certat din ceva, tu şi Matt. O pauză, iar apoi: Ceva intim.

Am simţit că se scurge din mine orice urmă de speranţă. M-am simţit deodată ameţit şi extenuat, cu toate că dormisem aproape paisprezece ore cu o noapte în urmă. Se terminase. Ţi-a plăcut să iei pula în anus? Ţi-a plăcut să sugipula? Ţi-a plăcut pula în gaura curului? De ce-l întrebase asta pe Matt? Cine era persoana care-şi băgase pula în Matt? Pe a cui pulă o supsese Matt? Eu eram. Pe a mea o supsese. îi făcusem toate chestiile alea iar lumea ştia: Susan, Ryan, Robert, Debbie probabil. A fost momentul în care mi-am dat seama că nu pusesem caseta nimănui şi că, cel mai probabil, n-aveam să las pe nimeni s-o asculte: doar eu urma să fiu implicat.

— Adică pe cine ar trebui să credem? a întrebat Croft. Doi băieți cu imaginație debordantă? S-a oprit. Apoi: Ai ceva cu Robert Mallory? Ți-a făcut ceva?

— E un mincinos, am îngăimat. Nu mă comparați cu el. Apoi, cu glas neajutorat, am întrebat: Chiar a zis c-am avut ceva de-a face cu Matt? Mi-am pironit privirea în podea şi am mormăit: E un mincinos. Minte mereu.

— Dar ştii că Ronald Kellner e de părere că Robert n-a avut nicio legătură cu moartea lui Matt, nu? a zis Croft. Ron trebuie să-ți fi spus asta, corect?

Mi-a picat fisa, aveam să mă trezesc suspect dacă o țineam pe-a mea.

— Am auzit că vrei să te faci scriitor, a zis Croft, aşezând dosarul meu la loc în sertar. Doamna Zimmerman mi-a spus că ai în vedere o facultate cu o secție bună de creație literară. Domnul Robbins a zis că a citit nişte lucruri scrise de tine şi că ai talent.

O pauză, iar mai apoi: Destul de provocatoare, potrivit domnului Robbins – „de-a dreptul sălbatice", ca să-l citez pe dumnealui.

Pline de imaginație.

S-a oprit un moment din vorbit. îi arătasem domnului Robbins două fragmente dintr-o versiune mai veche a romanului Less Than Zero – un capitol în care naratorul, Julian, descria o întâlnire amoroasă cu un om de afaceri mai în vârstă, într-o cameră de motel. Şi mai era un capitol despre o fată dispărută, găsită mai apoi moartă pe un câmp din Bel Air, făcută harcea-parcea de, avea să iasă la iveală, un vârcolac – detaliile erau sângeroase, scabroase, sexualizate, vaginul îi fusese spintecat. Şi chestia asta părea să sugereze şi chiar să demonstreze ceva pentru Dr. Croft.

Se ridicase deja de la birou. Asta anunța că întâlnirea luase sfârşit şi că nu peste mult timp clopotele aveau să indice sfârşitul primei ore, în cinci minute urma să înceapă a doua, iar ziua avea să-şi urmeze cursul obişnuit. Asta însemna că trebuia să mă ridic, aşa că am apucat brațul scaunului ca să mă salt. Mi-a venit deodată să mă arunc spre el, să-l apuc de sacou şi să-l rog să mă creadă, dacă nu

mă credea el nu mai aveam la cine să merg, n-aş mai fi avut nimic altceva de făcut, totul avea să fie pierdut, Robert Mallory scăpa basma curată cu tot ce făcuse, cine ştie dacă Audrey Barbour mai era vie, am mai fi putut salva ceva dacă m-ar fi crezut, Susan Reynolds era în pericol, la fel şi Deborah Schaffer, iubita mea – şi în clipa aia mi-am amintit: Thom Wright urma să se întoarcă în ziua următoare.

— De când sunt plecaţi părinţii tăi? l-am auzit întrebând.

— Au plecat... ăăă... în săptămâna de dinainte de Ziua Muncii, am zis sec.

— Şi când se întorc?

— Se întorc... Trebuia să mă gândesc, să calculez. în două sau trei săptămâni, am zis surprins de timpul scurt pe care-l mai aveam la dispoziţie până la întoarcerea lor şi de cât de lungă le fusese călătoria. înainte de Ziua Recunoştinţei.

— Deci lipsesc de două luni, a zis Croft ca o confirmare.

— Da.

Croft, care dăduse roată mesei, mă călăuzea spre uşă. A deschis-o, sunetele din birou au revenit, dar acum erau mai gălăgioase, cu profesorii umblând de colo-colo în pauza dintre ore, cu câţiva elevi veniţi să întrebe de orar şi să ceară alte lămuriri secretarelor.

— Am impresia că ai fost singur şi izolat cam mult timp, a zis Croft. Şi că asta ţi-a stimulat, poate, imaginaţia.

A spus-o de parcă s-ar fi aşteptat ca asta să mă facă să mă simt mai bine.

încă aveam în mine destulă tărie şi respect de sine cât să spun:

— Nu, nu-i asta.

— OK, bun, păi vreau s-o iei mai uşor, a zis Croft. Şi să laşi autorităţile să-şi dea seama ce şi cum. Lasă-i să se ocupe de tot. S-a oprit, după care a simţit nevoia să completeze. Vreau să pricepi că discuţia de faţă a fost una confidenţială. Nimic oficial. Buzele-mi sunt pecetluite şi aşa mai departe.

Şi-a strigat deodată secretara.

— Sherry, familia Wilson mai vine la zece?

Sherry a încuviinţat din cap, iar Croft s-a întors spre mine.

— Uite, dacă simți nevoia să vorbeşti cu cineva, şcoala are datele de contact ale unor doctori pe care i-am putea recomanda.

I-am surâs cu buze tremurânde, am mormăit că sunt în regulă, că totul era în regulă, regretam că-l deranjasem, poate că da, stătusem prea mult în izolare, poate că lipisem piesele aiurea, aveam să iau o pauză de la asta, să mă concentrez doar pe teme, pe dat iarăşi SAT-urile, să-mi stabilesc o dată cu doamna Zimmerman. Croft m-a strâns de umăr înainte de a ieşi şi înainte ca eu să plec din clădirea administrației. M-a măsurat din priviri. L-am măsurat şi eu din priviri. Nu mai rămânea nimic de spus – asta era. Am apucat-o pe cărarea care mă scotea în parcare, departe de liceu. Am sesizat unde-şi parcase Robert maşina, m-am strecurat în Mercedesul 450 SL şi am pornit spre casa din Benedict Canyon.

La ora zece, în acea zi de luni din noiembrie, se circula uşor în direcția Beverly Glen. în vârful dealului am făcut stânga intrând pe pustiul Mulholland, apoi am dat direct în la fel de pustiul Benedict Canyon. Când am ajuns în dreptul casei, am observat că pe stradă era parcată doar o dubă a unei firme de curățat piscine şi, la trei case mai încolo, camioneta unui grădinar – alte maşini nu erau. Am intrat pe aleea de acces, am oprit Mercedesul şi am ieşit să împing poarta de fier forjat având pe ea, prins într-o doară şi mânjit de noroi, panoul care anunța ATENȚIE: TRECERE OPRITĂ!, apoi, revenind la maşină, am înaintat pe pietriş până la porțiunea de drum pavată care se curba în fața casei. Starea clădirii nu lăsa impresia de amenințător ori decrepit – exteriorul era curat, bine întreținut. Poate că imobilul ajunsese să fie abandonat pe parcursul divorțului prelungit dintre Abigail Mallory şi soțul ei, însă fusese atât de bine păstrat – sau părea aşa din afară –, încât zugrăveala albă arăta proaspătă, la fel ca obloanele lucitoare, verde-pin (nefuncționale, ornament pur), iar țiglele gri ce împodobeau acoperişul în pantă păreau noi. Casa în sine era anonimă, nu chiar fițoasă, aproape fără trăsături definite – ar fi putut fi din orice oraş sau metropolă –, însă aşezarea în Benedict

Canyon îi dădea ceva exotic şi valora, probabil, o groază de bani. Nu-mi mai era frică sau, cel puțin, nu în clipa aia – teama se consumase în cabinetul lui Croft –, aşa că furia a fost cea care m-a purtat înapoi spre casă.

Eram conştient că uşa din față, albă, cu ornamente verzi, trebuia să fie încuiată, şi totuşi am încercat-o după ce am trecut pe sub acoperişul boltit al verandei, iar geamurile bovindoului amplu erau acoperite cu jaluzele subțiri, aşa că n-am putut zări nimic în living. Am dat roată prin flancul drept al casei, dar am găsit o uşă abia când am ajuns în curtea din spate, unde sicomorii şi stejarii impozanți ce se înălțau deasupra proprietății fereau cu umbra lor casa de soarele dimineții. Dacă partea din față părea bine întreținută, curtea din spate era, prin comparație, vai de capul ei: bătrânul teren de tenis cu plasa atârnând pe mijloc era încă înțesat cu frunze, piscina aproape goală, cu excepția unei jumătăți de metru de apă înnegrită pe fund, plină şi ea de frunze, iar mobilierul de grădină împrăştiat pe terasă ruginise. Două uşi cu geam dădeau, am presupus, spre bucătărie şi o cameră de lucru retrasă. Ambele erau încuiate şi cu draperiile trase peste ferestre. Am ajuns apoi în cealaltă latură a casei şi am băgat de seamă tăcerea nepământeană de pe fundul canionului în timp ce mă uitam în sus, către panta dealului ce se înălța în spatele curții. Erau acolo trei pubele de aluminiu pentru gunoi, aşezate una lângă alta lângă perete, nişte scânduri sprijinite de zidul de stuc cenuşiu şi o singură uşă cu geam, tot cu jaluzeaua trasă, şi m-a străbătut un fior electric când am apucat mânerul şi l-am învârtit. Uşa, cine ştie de ce, rămăsese descuiată. Am deschis şi am intrat în casă.

Am păşit într-o cameră mică cu miros de igrasie, în care se aflau un lavoar şi un uscător. Deasupra acestora era un raft pe care se găseau o sticlă de detergent, un spray dezinfectant şi o cutie roşie de scule. Am deschis cutia: înăuntru nu era altceva decât un ciocan, câteva cuie, o şurubelniță, un patent şi nişte foarfece supradimensionate. N-avea nicio însemnătate, nu proba nimic, sculele erau curate, obiecte oarecare într-o cutie, nu arme – a cugetat

mintea mea cu calm. Am băgat patentul în buzunar, am ieşit din spălătorie, am traversat un hol scurt, am trecut pe lângă o baie de serviciu şi m-am oprit în foaier, unde livingul şi, probabil, camera de lucru pe care o văzusem de afară sau un salon şi o bucătărie se aflau toate în raza vizuală, încăperi uriaşe răspândite într-un spațiu vast. Iar casa era lipsită aproape cu totul de mobilier, deşi existau acolo o canapea în livingul gol şi o masă fără scaune în bucătărie, şi mi-am dat seama că nu ştiam din ce-şi câştigau traiul Abigail Mallory şi fostul ei soț – el făcuse ceva afaceri, mi-am amintit vag, cu Ronald Kellner – şi că mobila din Century City ar fi părut prea modernă, aproape nelalocul ei, în această casă cu aspect convențional, care emana o atmosferă domestică, un spațiu în care ar fi putut locui o familie, şi poate că aşa şi avea să se întâmple dacă imobilul ar fi fost vândut la un moment dat. Casa era imaculată – se făcuse curățenie recent. Nu se vedea urmă de praf pe nicăieri şi mirosea ca şi cum prin bucătărie se dăduse cu mopul. Era şi o uşă care credeam că dă într-o debara, dar era încuiată şi mi-a dat seama că ducea, cel mai probabil, spre garaj.

Însă nu mă interesa primul nivel al casei, cel puțin nu atât de mult pe cât mă interesa etajul. Voiam să urc scările şi să dau peste camera pe care o ocupa Robert. Am urcat pe scara amplasată în holul mare, vizavi de bucătărie, şi casa era atât de tăcută încât, involuntar, am sărit ca ars când tocul pantofilor pe care-i purtam a alunecat şi s-a lovit de una din treptele de lemn. Nu-mi era neapărat frică – simțeam doar o mânie acută, pulsatilă: Robert mă redusese la asta. Nu încerca nimeni în afară de mine să pună piesele laolaltă.

Atunci mi-am amintit că Thom Wright se întorcea în seara aia în L.A. şi mânia mi s-a expandat.

Etajul era mult mai vast decât părea de afară – acoperişul în pantă te ducea cu gândul la ceva mai intim, mai compact. Era un spațiu mare şi gol vizavi de capătul de sus al scărilor, cu fereastra acoperită de jaluzele, despre care am presupus că-i dormitorul matrimonial, apoi am înaintat pe un culoar larg, mochetat, şi am trecut pe lângă altă încăpere generoasă şi goală, şi aceasta aflată în întuneric. Urma apoi un coridor

lung fără uşi sau camere, dar m-am oprit brusc în faţa unei băi, observând obiectele dinăuntru: un tub cu cremă de ras, un săpun, prosoape atârnate şi, când m-am uitat pe etajera de la duş, am văzut o sticlă cafenie de şampon Vidai Sassoon, un deodorant şi un brici. Apoi, chiar după baie, era spaţiul ocupat de Robert, o cameră aflată în fundul holului cel lung: o saltea cu o pătură mare, gri, adunată grămadă, două perne gri şi o veioză Tensor pusă lângă, pe duşumeaua goală – la fereastra care dădea spre aleea de acces, o sticlă de 7-Up fusese lăsată pe pervaz. Odaia mirosea a iarbă şi am descoperit o punguţă chiar lângă saltea: mai erau acolo foiţe de rulat, o pipă de sticlă şi o scrumieră; lumânări mari şi albe înconjurau, puse pe farfurii de carton, salteaua, unele mai topite decât altele. O maşină de scris electrică se odihnea pe un birou improvizat, făcut din acelaşi soi de scândură pe care o văzusem sprijinită de latura stângă a casei, alături de un casetofon portabil asemănător cu cel pe care-l avea Robert în dormitorul din Century City, cu casete împrăştiate în jur – Wha'ppen de la English Beats, Was (Not Was), Dreamtime al lui Tom Verlaine – şi, pe lângă acestea, un vraf mic de volume broşate, ieftine, din cele pe care le aveam de citit pe semestrul ăla: De veghe în lanul de secară, Pe drum, Fructele mâniei. Comodă nu era, dar am observat uşa întredeschisă a unei debarale şi am deschis-o de tot: un teanc de tricouri, majoritatea negre, nişte pantaloni scurţi, sandale, două perechi de blugi negri. Chiloţi n-am văzut şi deodată m-am întrebat dacă Robert chiar purta chiloţi când nu era la şcoală şi asta m-a excitat oleacă. Mi-a venit să adulmec o cămaşă culeasă de pe podea şi atunci am dat de un exemplar din Penthouse, numărul pe iulie, de un Hustler din iunie şi, primul lucru care m-a şocat în casa din Benedict Canyon, un recipient cu vaselină pe care m-am întins să-l iau şi l-am deschis – imaginea gelului cu urmele degetelor lui era de un erotism abstract.

M-am întors după aia la biroul improvizat, unde am găsit două caiete cu spirală. Nu scrisese nimic în ele. Oricum, am îngheţat pe loc, dar din moment ce ştiam deja cum stăteau lucrurile, ce am găsit în unul dintre ele n-a constituit o

surpriză totală, ci mi-a transmis numai o uşoară senzaţie rău-prevestitoare: o serie de articole despre Katherine Latchford, tăiate din Los Angeles Times, începând cu vara lui 1980, care, puse cap la cap, constituiau o lungă dare de seamă despre lucrurile care i se întâmplaseră fetei: articole despre dispariţia ei de la petrecere, despre viaa ei socială, despre situaţia şcolară, bucăţi care prezentau amănunţit săptămânile de dinaintea dispariţiei, interviuri cu membri ai familiei şi prieteni, primele menţiuni despre apelurile misterioase şi despre lucruri mutate prin dormitor, apoi descoperirea cadavrului şi sumedenia de articole despre crimă. Un număr din noiembrie 1980 din Los Angeles Times, cu Ann-Margaret pe copertă, avea şi un articol despre ce păţise Katherine Latchford. Dar nu existau articole cu celelalte fete: nimic despre Sarah Johnson, Julie Selwyn sau Audrey Barbour. Am închis caietul, am ochit nişte chei pe birou, am văzut că una era însemnată cu „CC2802” – era cheia de la apartamentul lui Abigail Mallory din Century City, de la etajul douăzeci şi opt, pe care am băgat-o în buzunar. Apoi mi-am dat seama că vreau să văd dacă vreuna dintre cheile rămase avea să deschidă uşa încuiată de la parter. Dar uşa nu s-a lăsat deschisă nicicum – cheile nu se potriveau. Am urcat înapoi şi le-am pus la loc, pe biroul lui Robert. Am redeschis caietul cu articolele despre Katherine Latchford şi, fiindcă unele erau prinse cu agrafe, am scos una de pe un articol de două pagini, am îndreptat-o şi am coborât iar, apucând-o spre uşa încuiată care, am presupus, ducea în garaj. Am făcut toate chestiile astea cu calm, calculat – furia dispăruse şi nu fusese înlocuită de nimic. Eram singur într-o casă abandonată dintr-o fundătură de lângă o şosea de canion în care-şi făcea veacul când şi când un criminal, însă frica şi fiorii care ar fi trebuit să mă încerce în locul ăla deveniseră o amorţeală care acoperea totul. Agrafa a alunecat în gaura cheii de pe clanţă şi am descuiat iute uşa, dezvăluind un şir întunecos de trepte care duceau nu în garaj, ci într-o chestie care semăna a pivniţă, lucru rar în L.A. Tăcerea era absolută.

După un scurt moment de trepidație, am început să păşesc pe scară, apoi am pipăit cu mâna zidul în beznă şi am dat de un comutator – un bec singuratic de pe tavanul din josul scărilor s-a aprins brusc.

N-am observat vreo chestie neobişnuită cât am coborât, încet, treptele – părea că pivnița nu fusese folosită mai deloc. Era doar o încăpere pustie care mirosea a igrasie şi uşor a mucegai. M-am prins după aia că şirul de trepte ducea spre o altă uşă, şi mai adânc în pivniță. Numai că agrafa nu voia să deschidă şi uşa aia – avea două broaşte şi părea zăvorâtă bine pe interior. Când am întors capul de la uşă am văzut, cu mirare, că un cotlon al pivniței era folosit de fapt ca spațiu pentru depozitare: nişte saltele dezumflate, nişte plutitoare albastre pentru piscină, o mătură, un mop. M-am apropiat de un perete acoperit de sus şi până jos cu dulapuri. Am deschis unul şi nu m-am prins la ce mă uitam. Mi-a luat un moment să-mi ajustez vederea. Se afla acolo un sac mare, plin pe jumătate cu mâncare uscată pentru câini, vreo douăzeci de conserve Purina pentru pisici, o pungă cu grăunțe pentru păsări, apoi, pe raftul cel mai de jos, am văzut un rând de boluri de sticlă ce-ar fi putut să pară îndeajuns de inocente însă erau, mi-am dat seama, acvarii pentru peşti – acvarii goale, înşiruite. în dulapul alăturat erau mai multe cuşti de oțel folosite la transportarea animalelor – un animal de companie, un câine mic, o pisică, un porcuşor de Guineea, hamsteri. Apoi m-a făcut să tresar o chestie pe care am observat-o holbându-se la mine dintr-o cuşcă de sticlă – nu mişca deloc şi la început nici n-am ştiut ce e, doar că era vie. Era, mi-am dat seama într-un târziu, o iguană stând într-o copie tristă a ceea ce ar fi trebuit să fie habitatul ei natural, în cuşcă avea nisip presărat, pietre şi, prinsă de o latură a cuştii, mai era o sticluță cu apă, prevăzută cu robinet. Un timp, fața reptiliană s-a holbat la mine, apoi şi-a întors capul şi, într-un târziu, mi-am recăpătat răsuflarea. Brusc mi s-a făcut greață, am închis la repezeală uşile dulapului şi am zbughit-o în sus pe scări, uitând să închid la loc uşa pe care o descuiasem cu şperaclul improvizat. M-am năpustit pe holul care ducea la spălătorie

şi am ieşit din casă ca din puşcă, trântind uşa după mine. M-am îndreptat cu paşi repezi spre maşină şi am pornit-o. Am străbătut aleea de piatră, apoi poteca de pietriş mărunt care dădea în Benedict Canyon. Am trecut prin poarta deschisă, am oprit şi m-am dat jos s-o închid la loc. Şi chiar atunci, cum eram gata să urc în maşină, am văzut un vehicul parcat la patru case distanță, de cealaltă parte a şoselei, stând acolo de parcă ar fi aşteptat pe cineva sau făcând o pauză înainte de-a o apuca spre Hutton şi semaforul de acolo. Era dubita bej.

Nu ştiu de ce, dar am luat-o la pas spre ea, la început agale, fiindcă o curiozitate oribilă covârşea frica care mă cuprinsese înainte, se cerea un răspuns, şi mai apoi în fugă în timp ce dubita o lua din loc. Am țipat un „Hei!" şi am alergat cât am putut de tare pe şoseaua din canion, m-am împiedicat de o creangă căzută şi am căzut în patru labe pe asfalt, în vreme ce dubita îi dădea bătaie pe Benedict. îmi julisem palmele, îmi rupsesem pantalonii în genunchi şi mă zgâriasem. M-am ridicat la timp cât să văd că dubita se oprise din nou şi, fără să stau pe gânduri, am zbughit-o spre ea, dar mi-a luat-o înainte. Apoi a frânat brusc, a semnalizat, soarele bătea în geamurile uşilor din spate, cu sticlă neagră. Mi-am dat seama că mă lovisem la picior mai rău decât crezusem inițial şi că şchiopătam în timp ce mă îndreptam spre dubită; nu veneau maşini pe niciunul din sensuri, era o tăcere mormântală. Părea că şoferul dubitei mă provoca sau că primise instrucțiuni de la altcineva din maşină, mi-am zis, să-l sictirească pe încurcă-lume ăsta, pe puțulică ăsta mic, pe maricon. Am înaintat iar spre dubita care se oprise încă o dată pe şoseaua din canion, dar apoi a pornit din nou, până a dispărut după o curbă. Am aşteptat o clipă şi m-am întors grăbit la maşina mea, cu palmele şi genunchiul usturându-mă în draci în urma căzăturii, în vreme ce un zdrobitor sentiment de dezamăgire se pogora peste mine: nu reuşisem să văd numărul de înmatriculare. Au trecut în sfârşit şi câteva maşini cât m-am întors la Mercedes, unde m-am aşezat la volan şi l-am apucat strâns, ca să mă calmez. După care am decis, fără să stau pe gânduri, să fac stânga pe

şoseaua din canion şi să apăs pedala de accelerație, încercând să ajung dubita din urmă. N-am mai găsit-o – am parcurs tot traseul până în Sunset Boulevard depăşind viteza legală şi mi-am dat seama că dubita virase, cel mai probabil, pe una dintre numeroasele străzi care se întindeau şi se încolăceau peste canioane.

Nu m-am mai întors la Buckley în ziua aia. Am hălăduit în schimb fără țintă cu maşina.

Am ajuns până în Bakersfield, apoi în Barstow şi, după aia, nu ştiu cum, m-am trezit în Lancaster – conducând fără o țintă anume. Am făcut plinul la benzinăria din Littlerock, am mers la toaletă şi mi-am spălat palmele zgâriate, am umezit un prosop şi am curățat pietrişul care rămăsese încrustat în genunchiul julit, după care am nimerit în Pasadena şi de acolo am condus până în Anaheim şi, când am ajuns în Huntington, mi-am dat seama că aş fi putut găsi plaja din Crystal Cove, că aş fi putut parca pe versantul unde fusese găsit rucsacul însângerat al lui Matt Kellner, unde fusese torturat lângă focul de tabără, dar mi-am zis că nu sunt în stare – ce rost avea, de ce să mă rănesc singur în halul ăsta? Muzică n-am ascultat; am stat în linişte în Mercedes procesând ce văzusem în casa de pe Benedict Canyon, apoi, la fel de repede, am încercat să uit ce se afla acolo. Am străbătut coasta, am ajuns în Malibu când se lăsa întunericul, m-am gândit să trec pe la Jeff Taylor, în Colony, să-mi iau nişte Quaalude şi ceva iarbă, dar mi-am dat seama că n-aş fi fost în stare să vorbesc cu nimeni. Nu reuşeam să îngaim nici măcar o vorbă; o conversație, darmite o tranzacție, ar fi fost imposibilă. Thousand Oaks, Simi Valley, apoi am intrat în traficul de pe 405 îndreptându-mă înapoi spre casa de pe Mulholland. Am ajuns când se făcuse nouă, cu rezer-vorul aproape gol – îi mai făcusem plinul la o benzinărie de pe autostradă, când apunea soarele. Shingy a dansat în jurul meu cât am deschis frigiderul şi m-am holbat înăuntru până m-a buşit plânsul. Am trecut în dormitor, mi-am scos uniforma, am ignorat clipitul intermitent al robotului telefonic, am deschis sertarul noptierei şi am luat cele două pastile de diazepam rămase; mi-am petrecut

următoarele patruzeci de minute la duş, până am obosit îndeajuns de mult cât să mă şterg şi să mă prăbuşesc pe pat, unde singurul punct de referinţă mi-a rămas mutra latră şi inexpresivă a unei iguane holbându-se la mine dintr-o cuşcă de sticlă, în pivniţa încuiată a unei case din Benedict Canyon. Am dormit în noaptea aia fără să aud cele şase apeluri telefonice recepţionate din oră în oră, de fiecare dată cu mesaje silenţioase înregis-trându-se pe robot; am desluşit cu greu, ascultând banda a doua zi dimineaţă, răsuflările precipitate de la capătul celălalt al firului.

27

Marţi. Am luat jumătate de Quaalude înainte să mă duc la Buckley. Am intrat în parcare simţind apăsarea drogului care-mi ştergea treptat orice frică sau tristeţe, grijă ori îndoială – avea să-l transforme pe Bret în participantul tangibil, promitea să-mi facă ziua mai uşoară, translucidă, scânteind în gloria dozei de metaqualonă. Am trecut cu maşina pe lângă Ryan Vaughn, care stătea de vorbă cu Thom Wright, lângă Corvette-ul alb pe care nu-l mai văzuse nimeni de o săptămână, i-am aruncat o grimasă surprinsă lui Thom, iar el mi-a surâs înainte să se întoarcă spre Ryan. Am parcat şi am rămas locului, controlându-mi respiraţia, şoptindu-mi c-o să fie bine, până m-am simţit îndeajuns de relaxat cât să dau piept cu dimineaţa – pastila încă nu-şi făcuse efectul pe deplin (dura de obicei cam treizeci de minute – aproape că atinsesem punctul), dar ideea că mă va lua curând de cap îmi oferea confort şi linişte.

Cum coboram, aruncându-mi pe umăr rucsacul Gucci, am observat-o, un rând mai încolo, pe Debbie stând de vorbă lângă BMW-ul ei cu Rita Lee şi Tracy Goldman. Debbie m-a observat pe loc şi mi-a făcut din mână fără să zâmbească, continuându-şi discuţia, iar eu am salutat-o din cap şi m-am îndreptat spre Thom. Nu-i văzusem maşina lui Susan, iar după a lui Robert nu m-am deranjat să mă uit. Camera de

filmat din privire a înregistrat cum Ryan l-a bătut pe spate pe Thom, dându-se apoi la o parte ca să iasă din cadru – asta m-ar fi lezat cândva, însă gândul la pilula care avea să-mi stăpânească în curând conştiinţa făcea totul suportabil, aşa că, apropiindu-mă, i-am zâmbit lui Thom. Avea părul mai ondulat ca de obicei şi-i crescuse puţin barba, ceea ce însemna că probabil nu se bărbierise toată săptămâna. Mi-a surâs palid văzând că mă apropii. De aproape, părea obosit şi slăbit.

— Bun-venit înapoi! Cum a fost călătoria? am întrebat. Te-ai răzgândit cumva şi te duci la UMass?

Mi-a oferit un rânjet silnic şi a clătinat din cap.

— Nu, a zis mai mult şoptit. Nu prea cred.

S-a uitat la ceas şi şi-a aruncat ochii prin parcare, distras. Apoi s-a întors iarăşi spre mine. Ştiam că se uita după maşina lui Susan şi că pe ea o aştepta. Se făcuse aproape nouă; am văzut că fetele se îndreapt spre noi, traversând parcarea, amintindu-ne că urma să înceapă ora.

— Ai mai stat pentru un meci de fotbal. Cred că te-ai distrat.

— Eu n-am vrut, a zis Thom. Dar tata luase deja biletele.

— De ce n-ai vrut să mai stai? am întrebat. Preţ de o clipă, l-am văzut enervat.

— Eram plecat deja de o săptămână.

— Cum e Lionel? am întrebat ca să-l îndemn la vorbă, să şterg distanţa care ne separa.

— E în regulă, a zis fără pic de entuziasm.

S-a apucat să-mi povestească despre călătorie, dar era doar de ochii lumii – nu-i păsa şi, de fapt, nici n-avea de spus mare lucru. Apoi s-a oprit de parcă şi-ar fi adus aminte de o chestie.

— Am vorbit cu Susan azi-noapte, a zis în vreme ce ne apropiam de clopotniţă. Când m-am întors.

Mă înfiora rostirea numelui ei, dar ştiam că era inevitabilă.

— Aşa? am izbutit să întreb.

— Mi-a zis ce a păţit Terry. Dumnezeule, dar cum de s-a întâmplat aşa ceva?

M-am oprit din mers.

— Thom.

A întors capul.

— Da?

L-am privit şi atât, fără să ştiu cum să continui. S-a îngrijorat deîndată.

— Ce e, moşule? a întrebat domol.

— Cred, ăăă, că..., am început să zic.

Mă simțeam în stare să spun orice. începeam să mă topesc, mă simțeam atât de descătuşat că aş fi putut lăsa, uite-aşa, adevărul să-mi scape: Susan şi Robert sunt împreună. Şi mai că am

făcut-o, dar am fost întrerupt. Thom a ridicat ochii, am simțit o mână pe grumaz, apoi Debbie m-a sărutat şi i-a zâmbit lui Thom. Pe lângă noi au trecut Rita şi Tracy.

— Bine ai revenit, a zis Debbie.

— Hei, Debbie, a zis Thom înclinându-şi capul. E ceva diferit cu tine...

Debbie a înclinat şi ea capul, aşteptând.

— Părul e de vină, a zis Thom zâmbind, parcă mulțumit că se prinsese de fază, abătut momentan de la frământările lui. Arată beton.

— Mersi.

Debbie ne-a însoțit spre clopotniță, către sala de clasă.

— Acum vorbeam despre ce a pățit tatăl tău, a zis Thom.

— Ai apucat să vorbeşti cu el? am întrebat-o. Ai aflat ce s-a întâmplat?

— Nu. Nu-şi aminteşte nimic. Era, zice, amețit şi prăjit rău. Era spart. Nu mai ține minte nimic. Nici măcar ce făcea acolo, la etaj.

Liz şi Debbie îl vizitaseră separat la centrul medical UCLA, luni după-amiază.

— Tu pe unde ai fost ieri? m-a întrebat cu glas domol.

Deci aşa avea de gând să-şi joace Terry mâna, mi-am dat seama

în aipa aia. Nu dădea vina pe nimeni, nu fusese nimeni îmbrâncit, n-avea de gând să-l bage pe Robert Mallory în poveste, iar povestea avea să dispară în ceață acum, pentru

că nu fusese decât un accident de care Terry nu-şi mai amintea nimic. Am ignorat întrebarea lui Debbie.

— Deci nu-şi aminteşte dacă a fost un accident?

— Păi ce altceva să fie? De ce n-ar fi fost un accident?

— Poate a fost împins, am sugerat, cu un calm remarcabil.

— De cine? a întrebat oftând.

— Eram curios, adică, dacă chiar a căzut sau i-a făcut cineva brânci, am continuat. Dar bănuiesc că Terry nu-şi aminteşte.

— Nu, tata nu-şi aminteşte, a zis în şoaptă, dar pe un ton pe care eu l-am tradus cu: Nu mă mai întreba asta.

Am sosit la bungalourile de după clădirea secretariatului. Thom s-a oprit în faţa sălii în care urma să intru, s-a uitat la ceas şi, fără să mai spună ceva, a pornit spre prima lui oră, iar Debbie a aşteptat ca acesta să se depărteze înainte să mă întrebe dacă sunt în regulă. Devenea mantra ei în ce mă privea şi, dacă n-aş fi fost luat de la pastilă, aş fi bătut vreun apropo sau aş fi zis ceva neobrăzat, dar pastila de Quaalude m-a lăsat s-o pup pe frunte şi s-o asigur că eram teafăr. N-am convins-o şi m-a ţintuit cu privirea.

— Ce e? am întrebat, simţindu-mă relaxat de-a binelea. Care-i problema?

— Eşti pe ceva? a zis. Eşti pe ceva, nu-i aşa?

— Un pic, am mărturisit. Am luat juma' de Quaalude înainte de şcoală.

— De ce? încă eşti amărât?

— Nu, am minţit, mi-e mai bine. Totul e în regulă.

— Despre ce ai vorbit cu Thom?

Prezenţa lui Debbie se opintea acum în pâcla călduţă a drogului.

Apoi a zis în şoaptă:

— Sper că n-o să faci vreo prostie şi să-i spui lui Thom ceva, nu-i aşa?

Am fluturat o mână în faţa ei, indicându-i că n-avea de ce să se teamă, am sărutat-o iar, am plutit către ora de literatură americană şi m-am aşezat în bancă, aruncând priviri spre locul unde ar fi trebuit să se afle Susan. Am

izbutit să-l salut pe Ryan, să scot exemplarul din Abatorul cinci şi să-i zâmbesc ameţit domnului Robbins. Au bătut clopotele, am observat o siluetă alergând pe alee, dincolo de geamurile cu vitralii, era Susan, care izbutise să ajungă la oră înainte ca dangătele să se oprească de tot. L-a salutat din cap pe domnul Robbins şi s-a lăsat să alunece în banca de lângă mine. Mi-am dat seama că întârziase intenţionat, ca să nu dea ochii cu Thom – sau cu oricine altcineva. Nu ţin minte să-i fi spus ceva şi nu ţin minte următoarea oră, dar la adunare visul a ameninţat să se destrame când s-a ivit Robert Mallory, sub Pavilion, unde l-am văzut pe Thom îmbrăţişându-l scurt, ca între ţipi. Crezusem că Thom începea să-şi dea seama de fază, că-şi petrecuse săptămâna punând cap la cap piesele de puzzle, că ştia, cumva, că Robert Mallory nu e gay şi că atitudinea impasibilă a lui Susan avea de-a face cu distanţa pe care o lua faţă de el, cu faptul că-şi pregătea un viitor din care Thom nu făcea parte – dar se părea că nu.

După adunarea elevilor, înaintea orei de sport, Thom şi Susan au poposit lângă catargul drapelului şi am simţit în sfârşit noua zvâcnitură discretă din inima poveştii care avea, curând, să schimbe totul. Părea că-şi vorbesc calm; era o conversaţie aparent normală, ba chiar placidă. Thom părea să pună întrebări cu blândeţe, Susan părea să-i răspundă la fel de domol, fără ca poziţiile lor să trădeze sfidare ori furie. Dar doar dacă nu ştiai istoria lor secretă aflată în plină desfăşurare. Ai fi zis că erau un cuplu de îndrăgostiţi, o reverie, atletul sensibil şi frumoasa pierdută-n visare, un clişeu al vieţii de liceu, reuniţi după o separare de o săptămână.

însă după ce au ajuns pe teren Thom a venit spre mine în tribune, acolo unde mă tolănisem pe spate, s-a pus în faţa mea, blocând totul în afara cerului înviorător de toamnă, albastru-neon, din jurul lui. Savuram efectele drogului contemplând molcom lumea mică şi verde de dedesubt, tuflit în susul rândurilor de bănci, uitând de tot ce văzusem în casa abandonată din Benedict Canyon, de dubita de culoare bej, de posterul cu The 5th Dimenison atârnat în dormitorul

lui Debbie şi de apelurile telefonice primite atât de mine, cât şi de ea. Thom mă domina din picioare, luminat din spate, o umbră doar; mi-am scos ochelarii de soare de la ochi şi am ridicat privirea spre el.

— Ştiai că Susan a fost weekendul trecut în Palm Springs? A fost prima lui întrebare, la care n-am ştiut cum să răspund, — Mda, am ridicat din umeri. Să-şi vadă bunicii. Nu?

Thom a tăcut. M-am chinuit să mă ridic în fund. El încremenise acolo, deasupra mea.

— Nu mi-a răspuns la niciun telefon, a zis sec. Niciodată n-a fost acasă ca să-mi răspundă. A sunat înapoi o singură dată. Toată săptămâna.

— Dar nu... ai umblat şi tu de colo-colo? am izbutit să întreb.

M-a ignorat.

— Nu mi-a spus niciodată că avea de gând să se ducă în Palm Springs şi s-a dus chiar în ziua în care am plecat? N-a adus vorba de asta deloc.

A întors capul şi s-a uitat spre gazon, căutând-o parcă din priviri. Susan era pe terenul de tenis, cu Debbie – amândouă cu rachete în mâini şi ochelari de soare pe nas. Robert nu era. Silueta lui Thom s-a rotit spre mine.

— S-a dus cu cineva? Cu Debbie?

— Nu cred că...

— Şi nu ți-a spus nimic? mi-a tăiat-o.

— Nu, nimic, am zis. Nici ție?

— Că se duce în Palm Springs să-şi vadă bunicii? Nu. Apoi, după o clipă de respiro: Căci mi-a zis şi că probabil am uitat.

Furia era pe cale să spulbere puterea sedativului.

— Şi Robert a fost în Palm Springs, am zis, controlându-mă

ca să nu merg mai departe de-atât.

Trebuia să pună singur piesele laolaltă. Nu m-ar fi iertat în veci dacă i-aş fi spus adevărul – aş fi rămas pe vecie legat de durerea lui.

— Robert? a întrebat Thom. Mallory?

— Mda. A ajuns şi el pe-acolo la final de săptămână...

— Şi ce? a zis nedumerit, apoi: S-au dus împreună?

— Nu ştiu. Robert a stat în Rancho Mirage.

— Ce încerci să-mi spui, Bret? a întrebat Thom, cu cea mai rece voce pe care i-o auzisem vreodată.

— Nu cred că Robert e gay, am zis cu jumătate de gură. N-a zis nimic. A rămas acolo aşa, nemişcat.

— De unde ştii, a zis într-un târziu, fără să sune a întrebare.

— Thom... am început, arzând de dorința de a-i spune ce ştiam. Stătea aşa neclintit, înalt, uitându-se în jos, încercând să proceseze

ce-i spuneam – nu informația precisă, ci motivul pentru care mă arătam atât de ezitant şi pierdut când încercam să-i vorbesc despre prietena lui şi Robert Mallory. Forma neclintită, oprită deasupra capului meu a părut cuprinsă de o panică uşoară, dar care căpăta intensitate din ce în ce mai mare. Ştia că voiam să-i spun o chestie pe care nu dorea s-o audă şi, până la urmă, nici nu i-am mai spus. Mă mira şi în acelaşi timp nu mă mira deloc faptul că îi luase atât de mult să-şi dea seama că lucrurile nu erau deloc în regulă.

A făcut legăturile la prânz, în aceeaşi zi, şi țin minte că nu mai văzusem niciodată ceva într-atât de magic ca imaginea lui Thom holbându-se în tăcere la Susan şi Robert în umbra Pavilionului, înțelegând cum stăteau lucrurile – înțelegerea lui mută îmi dădea mai mulți fiori decât orice efect special. Nu voiam să stau cu nimeni, aşa că am sosit devreme la şirul de mese ale celor din clasa a douăsprezecea şi am luat loc la două mese de cea din mijloc – nu voiam să-mi fie întreruptă prăjeala. Dar când Debbie a văzut unde mă aşezasem, s-a strecurat şi ea de cealaltă parte a mesei, după Susan şi Thom, care stăteau aşezați față-n față – şi am băgat de seamă că Thom nu-şi adusese de mâncare, ceea ce sugera că ceva fusese rătăcit ori stricat, că dezordinea ieşise la iveală în lumea lui; nu-i mai păsa. Susan şi Debbie s-au pus să pălăvrăgească cu o voioşie falsă, eu şi Thom mai mult am tăcut. Apoi a apărut Robert şi s-a aşezat lângă Susan, iar acel moment în care Susan şi Robert s-au ignorat reciproc cu

relaxare i-a oferit lui Thom înțelesul de care avea nevoie ca să-l ajute să vadă mai mult din ceea ce se petrecea sub nasul lui şi să completeze povestea. Am rămas cu ochii la Thom, în vreme ce Debbie şi Susan îşi vedeau de trăncănit şi, în timp ce pe mine şi pe Thom au încercat o dată sau de două ori să ne implice în discuție, pe Robert l-au ignorat complet. A fost o mişcare greşită, o tactică proastă, faza care i-a dat de bănuit lui Thom, faptul că-l ignorau pe Robert bătea prea mult la ochi. M-am zgâit la Thom care se prinsese de fază, la chipul lui care-şi schimba subtil expresia: atât de uşor că nici nu se putea socoti un semnal, însă eu am fost cel care l-a văzut pe Thom prefăcându-se că e atent la conversația fetelor. Eu am fost cel care i-a văzut ochii trecând de la Susan la Robert, pe măsură ce discuția îşi urma cursul. Eu am fost cel care l-a simțit frustrat, trădat. Ba chiar, la un moment dat, a schițat gestul de a se ridica de pe bancă, încruntându-se uşor, de parcă şi-ar fi amintit că avea de făcut o chestie de care uitase după şcoală. O mişcare minusculă, pe care doar eu o văzusem, mi-am spus închizându-mi preț de o clipă ochii.

— Deci ai fost şi tu în Palm Springs, a zis Thom în cele din urmă tintuindu-l cu privirea pe Robert, cu un fel de uimire în ochi.

Întrerupsese conversația dintre fete.

— în urmă cu două weekenduri, a continuat Thom pe un ton calm. Când era şi Susan acolo. Să-şi viziteze bunicii.

La care Robert:

— N-am ştiut c-am fost amândoi acolo până nu ne-am întors la şcoală.

— De unde ştii? a întrebat curioasă Susan. C-a fost şi Robert acolo, vreau să zic.

— Bret mi-a spus, a zis Thom.

îmi dădeam seama că Susan se uita la mine, dar eu mă uitam cu toată atenția la Thom.

— Aha, a făcut Susan. Am auzit-o întrebând: l-ai spus? Am ignorat-o.

— Ce-ai făcut acolo? a întrebat Thom.

— În vizită la prieteni, a răspuns Robert.

— Ce prieteni? Nu credeam că ai prieteni. Prieteni din L.A.? Pe cine mai ştii tu în L.A., în afară de noi?

— Prieteni de familie, a zis Robert. Prieteni din Chicago.

— Pe bune? Acolo, în deşert? în Rancho Mirage? Prieteni din Chicago, zici?

— Mda, a aprobat Robert. De ce?

— Nu ştiu, a zis Thom, plimbându-şi privirea de la Susan la Robert, de la un chip încremenit la altul. Mi se pare că sună aiurea.

— Ba nu, a zis Susan. Ce zici tu sună aiurea.

— Ba da, puiule, i-a reproşat Thom. Amândoi mergeţi acolo, în acelaşi weekend, fără să-mi fi spus de la început că vrei să te duci?

Contraatacul lui Susan cu „Ce încerci să spui?" a părut în egală măsură o tachinare şi o negare exersată. Fiind martor la ce se întâmpla, cel mai nebunesc lucru era că, dacă ştiai adevărul – şi toată lumea de la masă îl ştia, mai puţin Thom, căruia abia atunci îi pica fisa –, înţelegeai că toată treaba asta funcţiona ca un fel de tortură pentru Thom şi nu-mi dădeam seama care era planul lor, cum aveau să-l ajute să treacă prin asta şi dacă aveau de gând să-i spună de fapt ceva. Poate sperau că avea să-şi dea seama singur, fără vreo confirmare, şi apoi să ia uşor-uşor distanţă faţă de Susan, să-şi vadă de drum şi să-şi găsească pe altcineva.

— Nu încerc să spun nimic, a zis Thom cu o aparentă degajare şi a ridicat din umeri.

— Hei, frate, a spus Robert, aplecându-se în faţă.

— Opreşte-te, a izbucnit Thom. Opreşte-te şi gata.

— Cred că eşti obosit, a spus Susan, întinzându-se peste masă ca să-i apuce mâna. Cred că ai avut o săptămână lungă, nici n-am vorbit, ar trebui să rămânem amândoi după şcoală. OK? Putem? E în regulă?

A încercat să-şi retragă mâna şi, în cele din urmă, a cedat. N-a mai scos o vorbă.

— Thom? a întrebat Susan, încercând să-l facă atent. Vrei să ne vedem un pic după ore?

— Am antrenament, a îngânat el.

— După antrenament, a oftat Susan.

— Sigur, iubi, a zis tăios, apoi a aruncat o privire spre Robert, s-a răzgândit şi s-a înmuiat. O săptămână lungă, aşa e! Susan are dreptate. îmi pare rău!

Imediat ce a admis asta, feţele celor din jurul mesei s-au luminat, deşi cuvintele lui păreau la fel de exersate ca ale lui Susan. Se întâmpla, mi-am zis. Chiar se întâmpla.

Ziua de şcoală s-a încheiat cu mine aşezat pe locul pasagerului, în maşina Porsche 924 a lui Jeff Taylor, cât a ales nişte pilule albe dintr-o punguţă de plastic şi mi le-a pus în palma mea întinsă, un picuţ julită şi cu cicatrici de la căzătura din Benedict Canyon din ziua precedentă, iar eu le-am băgat în buzunar şi i-am dat o hârtie de cincizeci de dolari. Maşina duhnea a iarbă – izul intrase în tapiţerie şi în bord –, Jeff era bronzat de la surfing, avea părul decolorat de soare, iar eu încă eram prăjit de la jumătatea de Quaalude – 150 de miligrame mă ţineau între opt şi zece ore, dar voiam să mă asigur că am rezerve în caz că mă pocnea încă un atac de anxietate – BusBoys cântau „Did You See Me?" şi-am simţit să-i zic lui Jeff că nu luam pastilele de Quaalude în scop recreativ. Dintr-un motiv sau altul părea necesar să-i împărtăşesc asta lui Jeff – îmi trebuiau ca să trec peste greutăţile zilei, asta era, înţelegea asta, îmi era cu adevărat prieten?

— Nu-mi pasă, frăţică, a zis Jeff cu bunăvoinţă. Fă ce ai chef.

L-am văzut prin parbriz pe Robert mergând singur, cu un teanc de cărţi sub braţ, spre Porsche-ul negru în care s-a urcat fără să se uite împrejur.

— Am auzit că tu şi Tracy sunteţi invitaţi la cină, de ziua lui Robert, am zis simţind cum peste căldura senină a drogului se lasă un soi de răceală, un fior întunecat.

— Păi, da, a zis Jeff cu o urmă de şovăială în glas, închizând punga, întinzând braţul peste genunchii mei şi punând-o la loc în torpedou. Nu sunt sigur că mergem. A lămurit după: Eu, cel puţin, nu merg.

— De ce nu?

— îmi pare că pute toată situaţia asta sau ce-o fi ea, a zis vag.

— Ce situație?

— N-ai observat?

— Ce să observ?

— Care-i faza între Robert şi Susan? a zis uitându-se la mine.

— A, asta, am zis, uluit în sinea mea că Jeff fusese atent şi ştia cam cum stăteau lucrurile.

— Până se prind ei ce şi cum, sau cel puțin până se prinde Thom, am de gând să mă țin la distanță, a zis, întrebând apoi: Tu nu ştii ce se-ntâmplă?

— Nu, nu ştiu. Adică da, sigur, cum să nu, am zis, privind cum maşina lui Robert iese din parcare.

M-am întrebat, coborând din maşina lui Jeff şi îndreptându-mă spre Mercedes, dacă mergea spre Century City sau spre casa aban-donată din Benedict Canyon. M-am dus acasă şi, pe la trei jumătate, parcam deja maşina în garaj.

M-a trezit târâitul telefonului. M-am uitat la ceas, chiaun, am văzut că era nouă şi că în cameră era beznă. Țineam minte drumul de la Buckley spre casă şi că făcusem o baie în piscină după ce mă dezbrăcasem de uniformă. înotasem în apa rece, simțind cum mi se intensificau senzațiile de la drog, apoi îmi amintesc că încercasem să mă antrenez puțin în sala de forță improvizată – chestie pe care o făceam regulat, fiindcă ajuta la ținutul fricii sub control: flotări, greutăți, aveam muşchii bine definiți. Dar mă lovise un val de epuizare şi, țin minte, mă întinsesem să mă odihnesc – nu făceam asta niciodată ziua – şi mă cufundasem în ceea ce se dovedise a fi un somn lung. N-am recunoscut vocea din difuzorul robotului telefonic. „Bret. Răspunde. Bret. Răspunde.” Era vocea unui bărbat şi inițial mi-am spus că e tata, sunând din cine ştie ce capăt de lume; am întins mâna după telefon, am bâjbâit după fir, descâlcindu-l, încercând totodată să mă ridic în fund.

— Alo?

— Bret. Sunt Terry.

— Salut, Terry, am zis scrutând cu ochii încleiați întunericul din cameră. Vânturile Santa Ana începuseră să

bată, iar rafalele uscate măturau întinderea curții. Am aprins veioza, ceea ce a făcut ca restul încăperii să pară şi mai întunecat.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu, a zis.

— Unde eşti? am întrebat buimac.

— La Cedars, a zis. Astăzi m-au transferat. Uite ce-i, am nevoie să faci ceva pentru mine. E important.

— OK... am zis ezitând puțin. Ce... e?

— Vreau să te duci cu maşina în Malibu, a zis şi mi-am dat seama că vorbea încordat, cu disperare cumva.

— Cât e ceasul?

Ştiam cât era, dar trebuia să mă adun puțin după moțăiala provocată de drog.

— N-am idee. Nouă, cred, a zis Terry.

— Care-i baiul? am întrebat simțindu-mă brusc amenințat.

Am crezut, inițial, că telefonul avea de-a face cu mine sau cu

ce se întâmplase între noi, cu săptămâni în urmă, în hotelul Beverly Hills – altfel de ce să mă fi sunat la nouă seara, într-o zi de marți? însă Terry a zis:

— Afurisitul ăla de cal a pățit ceva. La grajduri.

Mi-a luat un moment să procesez. Am rostit numele calului:

— Spirit.

— Mda, a oftat Terry. Uite care-i treaba, Steve a plecat de dimineață la New York că altfel l-aş fi trimis pe el, a spus Terry, referindu-se la Steven Reinhardt. Dar nu e...

— Nu pot să merg, am zis. S-a făcut nouă. E zi de şcoală mâine, am adăugat.

— Connie Myerson se îndreaptă chiar acum spre grajduri. Ea e proprietara padocului, a zis Terry. Te aşteaptă în...

— Dar ce s-a întâmplat? l-am întrerupt.

— Un paznic a descoperit că-i ceva în neregulă cu calul. Nu ştiu. Nu vor să-mi spună. A fost rănit, a pățit ceva. Chiar nu ştiu..., au zis numai c-a fost nu ştiu ce accident şi că trebuie să vină cineva să verifice o chestie pentru asigurare. Terry s-a oprit, apoi: Uite, am nevoie de tine să te duci şi să-

mi spui ce s-a întâmplat. Să fii martor. Deja i-am spus lui Connie Myerson că te trimit.

— Terry..., am dat să zic.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu calul, Bret, a insistat Terry. Cică spațiul e considerat scenă a crimei, dar tot nu vor să-mi spună ce s-a întâmplat.

M-am dat jos din pat şi am rămas aşa, gol, cu picioarele tre-murându-mi. Temerea lui Terry îmi limpezise creierul şi eram gata să-l ascult şi am început imediat să mă îmbrac mecanic, întinzând mâna după şort şi după uniforma pe care o purtasem în ziua aia şi pe care o aruncasem lângă pat.

— Şi ce-ar trebui să fac? am vrut să aflu.

— N-ar trebui să dureze mai mult de două ceasuri şi-ți rămân dator vândut, a zis Terry. la maşina, du-te până acolo, vezi ce s-a ales de cal, sună-mă şi după aia te poți întoarce acasă. S-a oprit un moment. O să-ți rămân dator vândut, a repetat. Putem să vorbim despre scenariul ăla pe care vrei să-l scrii. M-am mai gândit la el.

Cu telefonul proptit la gât, am tras pantalonii cafenii pe mine şi am întins mâna după cămaşă.

— Da? am făcut. Chiar?

— Da, da, a încuviințat grăbit.

— Marfă, ara zis. OK.

— Debbie nu trebuie să ştie deocamdată nimic şi aş vrea să rămână aşa până aflu ce s-a întâmplat. Şi vreau să mă suni direct de la grajduri, să mă pui la curent. E simplu. Rămân dator.

Am oftat şi m-am încălțat cu pantofii cu care fusesem şi la şcoală.

— Ştii unde sunt? a întrebat. Grajdurile Windover?

— Mda, am îngăimat, îmi amintesc.

— Şi sună-mă când afli ceva, a spus. Au numărul meu. îl ştie Connie.

Am ieşit din Mulholland pe 405 şi am condus pe drumul expres bine luminat spre ieşirea întunecoasă din Sepulveda, am ieşit pe 10, am virat dreapta şi am străbătut benzile pustii până ce am ieşit în Pacific Coast Highway. Era mai rapid aşa decât să fi mers pe Sunset până la plajă, adică

traseul meu preferat spre Malibu şi cel pe care, probabil, aveam să mă întorc spre casă după ce vedeam, la grajduri, care era treaba cu Spirit. Am trecut de clubul Jonathan şi-am accelerat în lungul coastei, trecând în zbor de toate semafoarele până în Malibu, iar vânturile Santa Ana suflau cu putere şi, pe stânga, oceanul îşi învolbura valurile sub enorma lună portocalie. Când să ies spre grajduri, circulaţia auto şi aşa slabă s-a rărit şi mai mult, parcă nu mai era nimeni prin zonă, doar faruri în depărtare, îndreptându-se spre mine pe întinderea coastei, şi doar întuneric reflectat în oglinda retrovizoare. Şoseaua care ducea la padoc nu era luminată, aşa că m-am bizuit pe faruri ca să conduc Mercedesul pe drumurile şerpuitoare. Am ajuns în parcare, unde am văzut, lângă birourile din faţă, două maşini ale şerifului din Malibu, o dubă cu însemnele Windover şi o berlină Volvo. Am tras Mercedesul lângă una dintre maşinile de poliţie. Vântul îşi făcea de cap, îndoind crengile copacilor ce mărgineau poteca din spatele clădirii, care ducea la boxele cailor, apoi s-a stins la fel de iute pe cât se iscase. Am deschis uşa clădirii administraţiei.

O femeie de cincizeci şi ceva de ani, elegantă, dar cumva ponosită fuma o ţigară şi vorbea încet la telefon, îmbrăcată într-o haină lungă de lână şi purtând o eşarfă înflorată la gât. În spatele ei erau cele două ajutoare de şerif din Malibu, sfătuindu-se lângă o masă unde se aşezase un angajat de la firma de pază care stătea cu mâinile pe genunchi, pământiu la faţă şi traumatizat. Poliţiştii, şi ei preocupaţi, vorbeau în şoaptă. Atmosfera din jurul poveştii privitoare la ce păţise Spirit s-a schimbat subit pentru mine de îndată ce am păşit în incintă. Era mai grav decât crezusem. Nu părea să se grăbească nimeni să ajute calul, să-l vindece sau să-i poarte de grijă. Părea că se ajunsese la o concluzie. Nu fusese niciun accident, nu era vorba de nicio leziune, nu exista nicio viaţă de salvat. Cei patru m-au văzut, dar n-au spus nimic. Connie vorbea la telefon despre „problemele” pe care le avusese cu secta în Venice şi apoi în Santa Monica, de incidentele care se produseseră pe coastă – nu le-a rostit numele, dar mi-am dat seama repede că vorbea de Călăreţii

Vieții de Apoi. A pus apoi telefonul în furcă şi m-a privit cu o oarecare plictiseală.

— Sunt Bret Ellis, am zis. M-a trimis Terry Schaffer.

Connie a dat din cap, dându-mi de înțeles că ştia cine sunt, şi s-a întors spre ajutoarele de şerif.

— Te duc dumnealor la boxe, apoi poți să te întorci şi să-l suni pe Terry, a zis mai mult în şoaptă.

I-am urmat pe cei doi agenți în beznă, lăsându-ne călăuziți de lumina lanternele lor pe poteca mărginită de arbori, cu vântul umflându-se şi dezumflându-se ritmic, până am ajuns la scările care duceau spre țarcul întunecos dincolo de care se aflau grajdurile iluminate în spatele cărora se întindea o pădure care acoperea vederea spre Pacific, doar luna portocalie zărindu-se printre crengile negre care înconjurau boxele. Lângă o construcție vopsită în dungi verzi şi albe, probabil o şură, mai era un ajutor de şerif vorbind la o stație de emisie-recepție pe care a lăsat-o să-i atârne la gât la vederea celorlalți doi care se apropiau cu mine urmându-i. M-a străbătut un fior de frică văzându-i expresia posomorâtă de pe chip. Niciunul n-a zis nimic – doar au înclinat capetele unii spre alții.

— Ce s-a-ntâmplat? am vrut să aflu, dar nu mi s-a răspuns.

Unul dintre polițişti mi-a făcut semn să-l urmez în şură – am

sesizat, odată intrați, liniştea apăsătoare. Pe jos era pământ şi incinta era luminată de neoane, iar polițistul s-a oprit în dreptul unei boxe a cărei poartă era deschisă doar în partea de sus; auzeam, acum, venind un vâjâit dinăuntru. Polițistul a împins partea de jos a porții, a intrat şi mi-a făcut şi mie un semn cu mâna. Din nou, asta însemna c-ar fi trebuit să-l urmez. Am păşit într-o zonă întunecoasă. A aprins lumina.

Pe jos era plin de fân, mai mulți baloți fiind depozitați lângă perete. Spațiul în care am intrat îl găzduia în mod normal pe Spirit şi se întindea până la un gard înalt până la umăr, dincolo de care se afla zona deschisă a grajdului compartimentat pe laturi cu alte boxe, închise toate –

intraserăm printr-o uşă laterală. Două ventilatoare mari cu funcție de oscilație se mişcau încoace şi-ncolo făcând vânt în boxa unde o chestie uriaşă era acoperită cu ceea ce părea a fi o prelată bej. Era pătată de sânge.

— De ce sunt pornite ventilatoarele? am zis nedumerit, înghițind în sec.

— Ca să țină la distanță insectele şi liliecii, a zis ajutorul de şerif întinzându-şi mâna ca să tragă prelata la o parte.

La început nu mi-am dat seama la ce mă uit. Dar era calul. Era Spirit. Stătea, nu ştiu cum, pe crupă, sprijinit de perete, cu picioarele din spate crăcănate pe jos şi cele din față împreunate la piept, cu trunchiul plin de sânge proaspăt, deşi părea să fi fost tăiat doar într-un loc sau două; mult mai bătătoare la ochi erau rana mare, roz-deschis, unde fusese spintecat animalul, şi stomacul deschis, cu măruntaie vineții şi albastre dând pe dinafară. M-am uitat în jos şi am sesizat în cele din urmă băltoaca de sânge care se prelingea până unde mă oprisem eu – n-o văzusem când m-am apropiat. M-am uitat din nou la cal. Avea urechile retezate, limba îi fusese trasă din fundul gâtlejului şi întinsă pe piept – întocmai ca lui Alex, motanul. Ochii îi erau ținuți deschişi de nişte obiecte ce aduceau a piroane argintii şi animalul arăta în ipostaza aia parcă surprins de ce i se întâmplase. Când m-am uitat din nou pe jos am observat un uriaş şarpe roz lucind între picioarele din spate ale calului şi am realizat că era de fapt penisul animalului, care-i fusese smuls cu totul din corp. Am băgat de seamă că se iviseră, parcă de nicăieri, nişte lilieci mici şi argintii şi că băteau convulsiv din aripi în dreptul ventilatoarelor şi spre cal, ba chiar câțiva aterizaseră şi se târau pe leş, luptându-se cu rafalele de vânt artificial. Ajutorul de şerifi-a alungat cu o mătură şi m-a întrebat repede „Eşti bine?” Am încuviințat din cap ca un prostovan. Apoi a aruncat prelata peste cadavrul animalului, icnind de la efort. Am ridicat capul şi am văzut că nişte lilieci se înşiruiseră pe bârnele de deasupra, aşteptând.

întors în biroul din față, l-am sunat pe Terry în salonul privat de la Cedars şi am încercat să-i descriu ce văzusem până când mi-a zis să mă opresc şi că nu voia să audă mai

multe. Mi-a cerut să-i dau telefonul lui Connie, care mi l-a luat din mână şi mi-a întors spatele. După ce a închis mi-a înmânat să semnez o hârtie prinsă de un clipboard. Am iscălit buimac, fără să ştiu ce conţinea, după care mi-am dat seama că nu mai era nevoie de mine şi m-am retras pur şi simplu spre locul în care erau parcate maşinile. Abia când m-am urcat în Mercedes, după ce şocul iniţial începuse să se disipeze, am realizat, cu o claritate îngrozitoare, că cineva chiar făcuse asta. Mreajă sau Călăreţii Vieţii de Apoi, nu conta – cineva simţise nevoia să se strecoare în Grajdurile Windover în acea noapte de marţi din noiembrie, să repereze calul lui Debbie Schaffer şi apoi să-l omoare şi să-l mutileze. Am condus pe Sunset, printre dealurile şi canioanele întunecate, cu luna portocalie iţindu-se mereu printre crengile copacilor, dârdâind şi gemând în gura mare. Singura senzaţie pe care o aveam era cea de frică. Ştiam că totul se sfârşeşte şi că paranoia care zumzăise prin preajmă înflorea, acum, pretutindeni. Abia când am revenit pe Mulholland mi-a fost clar că cineva intrase în casă prin efracţie şi-mi rearanjase prosoapele din baie, deşi n-aveam nicio dovadă. M-am asigurat că toate uşile erau încuiate, cum făceam mereu. M-am asigurat că am cuţitul de măcelărie în sertarul de lângă pat. M-am asigurat că Shingy doarme cu mine, ca să poată să mă avertizeze lătrând când intrisul cu mască de ski avea să intre în cameră cu ochii lui bulbucaţi de nebunie.

Debbie n-a ajuns la şcoală miercurea aceea şi nimeni în afară de mine, nici măcar Susan, nu ştia încă de ce.

28

Miercuri dimineaţă, Terry şi-a contactat fiica înainte ca aceasta să plece la şcoală, cerându-i să-l viziteze la spital – i-a zis că era ceva extrem de important. Terry avea să intre într-o altă operaţie în ziua respectivă şi voia să-i vorbească. Debbie a ajuns în rezerva lui de la Cedars-Sinai, iar Terry i-a spus că Spirit păţise ceva – dar nu c-ar fi fost mutilat:

avusese în schimb o „anomalie cardiacă” ascunsă care dusese la un episod grav cu o noapte în urmă şi Mike Stevens, veterinarul care-l avea în grijă, trebuise să-l eutanasieze. Nicio menţiune despre secta Călăreţilor Vieţii de Apoi, pe care biroul şerifului din Malibu o socotea vinovată de moartea calului, dar în privinţa căreia, la insistenţele lui Terry, poliţiştii păstraseră tăcerea, şi nu s-a spus niciun cuvânt şi nici nu s-a emis vreo avertizare în legătură cu posibilitatea ca acestea toate să fi fost opera lui Mreajă. Din ce aveam să aflu mai târziu în săptămâna aceea de la Terry, Debbie era în stare în şoc, de parcă n-ar fi vrut să-i dea crezare propriului tată (avusese impresia că Terry o va anunţa că el şi Liz urmau să se despartă), şi plecase furioasă de la Cedars. în loc să se îndrepte spre Buckley, o apucase cu maşina spre Malibu, spre grajduri, unde-i ceruse socoteală lui Connie Myerson, care încercase s-o liniştească apelând la ocolişuri şi minciuni. Debbie o luase la fugă pe cărarea care ducea la grajd, însă Spirit, evident, fusese scos deja de acolo – Terry se asigurase că operaţiunea asta avea se fie repede îndeplinită atunci când a aflat ce i se făcuse animalului. Mike Stevens făcuse demersurile necesare şi marţi, la miezul nopţii, un camion oprise în spatele grajdurilor şi trei ajutoare de şerif din Malibu, împreună cu doi asistenţi de la clinica veterinară, cocoţaseră pe un stivuitor calul şi-l duseseră la crematoriu ca să scape de hoit, iar după aceea boxa fusese spălată cu clor. Existau şi fotografii, făcute pentru casa de asigurări, dar nimeni nu văzuse cu ochii lui ce i se întâmplase calului, cu excepţia micului grup de martori prezenţi la faţa locului în noaptea aia de marţi. Printre care mă număram şi eu. Ca să pot trece de ziua de miercuri, m-am prefăcut că nimic din toate astea nu erau reale. Am băgat totul la sertar. Nu m-am dus la şcoală în ziua aia.

După ce s-a întors de la şcoală şi a ascultat mesajul îndurerat şi incoerent pe care i-l lăsase Debbie pe robot, Susan a pornit cu maşina spre Bel Air, unde şi-a găsit prietena stând pe întuneric, prăjită de tot şi doar cu bikini pe ea; Debbie a început să i se plângă lui Susan că nu-i spunea

nimeni ce se întâmplase, că-l tot sunase pe Mike Stevens, veterinarul care avusese grijă de Spirit, şi că iniţial acesta nu-i răspunsese, ca mai apoi, când în sfârşit o făcuse, să-i spună acelaşi lucru pe care i-l zisese şi Terry de dimineaţă, în rezerva de la Cedars-Sinai, însă „Mă mint cu toţii!" începuse să strige plângând, deşi n-avea nicio dovadă, iar Susan a tot încercat s-o liniştească întrebând-o retoric de ce-ar fi minţit-o cineva – ce rost ar avea? în cele din urmă Debbie a adormit doborâtă de jale, iar pe la ora şase Susan s-a urcat în maşină şi a plecat spre North Canon Drive. Greşeala pe care făcut-o Susan după ce vorbise Debbie cu ea, miercuri seară: s-a dus la Robert Mallory, în Century City, şi nu la Thom Wright, în North Hillcrest. Asta a fost decizia care a făcut ca povestea lui Thom să facă un salt înainte. Această simplă decizie a accelerat totul. Thom a aflat când s-a întors de la antrenament şi a sunat-o imediat pe Susan, la şapte, dar a vorbit în schimb cu Gayle Reynolds, care habar n-avea ce se petrecea între Mallory şi fiica ei şi care i-a spus – nevinovată – că Susan plecase să se vadă cu Robert. Thom şi-a ţinut cumpătul, a închis şi m-a sunat pe mine, dar eu oprisem deja robotul şi dădusem la minimum soneria telefonului, aşa că abia dacă se auzea ţârâind. Făcusem asta din cauza apelurilor în care nu zicea nimeni nimic. Şi fiindcă nu eram în stare să vorbesc cu Thom.

Debbie n-a venit nici joi aia la şcoală. însă eu m-am dus.

în acea zi de joi totul părea un vis – un film mut, derulat cu încetinitorul, având ca subiect eschiva, deznădejdea cotropitoare, secretele, totul ducând spre o capcană pe care abia o puteam vedea şi eram conştienţi că ne aflam toţi în acelaşi film, deşi ne doream finaluri diferite. Susan a ajuns târziu fiindcă nu voia o confruntare cu Thom, care a tot aşteptat ca ea sau Robert să apară în parcare, iar în acea dimineaţă de joi eu am aşteptat tăcut lângă el – era prea necăjit, prea tulburat ca să putem discuta, plimbându-se de colo-colo pe lângă banca de sub clopotniţă şi uitându-se încruntat la parcarea care se umplea de maşini. Nu ştiam care era baiul, dar Thom mi-a zis în cele din urmă c-o sunase de zece ori pe Susan cu o noapte în urmă, dar ea nu

răspunsese, şi mai că pornise spre casa de pe Canon, dar se calmase şi încercase să se concentreze pe teme, însă abia dacă pusese geană de geană – era o epavă. Când a fost limpede că nici Susan şi nici Robert nu vor ajunge înainte de nouă, am pornit amândoi spre prima oră a zilei, zicân-du-ne că ne vedem mai târziu, la adunare. Arăta epuizat. Eu, unul, adormisem cu ajutorul unei jumătăţi de Quaalude şi mă străduiam să mă menţin pe linia de plutire. Susan a apărut la nouă şi cinci la ora domnului Robbins şi s-a aşezat în bancă fără să-mi spună nimic. Câteva momente mai târziu l-am văzut pe Robert trecând prin dreptul geamurilor cu vitralii verzi ale clasei şi mi-am dat seama că veniseră împreună.

După prima oră a avut loc o discuţie încordată între Thom şi Susan – Thom aştepta deja la uşa clasei în care se ţinuse ora de literatură americană şi-am făcut paşi găsindu-mi de lucru la distanţă de ei, la dulap, iar Ryan Vaughn m-a ignorat. La adunare, Dr. Croft a cercetat mulţimea de după microfon, unde stătea alături de Susan, şi-a oprit privirea asupra mea în timp ce vorbea, apoi a continuat să scruteze adunarea şi să-şi rostească discursul – o aducere-aminte a întrevederii demente pe care o avusesem luni, în biroul lui. Robert s-a ţinut deoparte, pe treptele care dădeau în curte, unde abia îl puteai zări. N-am pus piciorul pe Gilley Field, dar ora de educaţie fizică nu era la comun în ziua aia, aşa că Thom şi Susan au rămas separaţi până la prânz, şi abia atunci Thom, Susan, Robert şi cu mine ne-am aşezat la masa din mijloc – parcă toţi ceilalţi ne evitau, chestiile care-i puteau lui Jeff Taylor păreau să fi fost sesizate de toată lumea. Ne prefăceam că totul merge ca uns, cu toate că, evident, nici vorbă de-aşa ceva; ştiam că ceva urma să explodeze şi-mi doream asta – trebuia să ne eliberăm din situaţia aia sufocantă, să revenim cu picioarele pe pământ, în cele din urmă pantomima ajunsese o piedică. Susan a zis ceva de calul lui Debbie, dar, ţinând cont de ce se întâmpla între Robert şi Thom, abia dacă au auzit-o. N-am spus nimănui că văzusem ce se întâmplase cu Spirit, că fusesem marţi seară la grajdurile Windover şi că cel care omorâse

calul îi bătuse piroane de oțel în cap ca să-i țină ochii deschişi, bulbucați, imitând expresia unei uimiri exagerate. Am dat din cap spre Susan şi am lăsat să se depene povestea cu anomalia ascunsă şi atacul cardiac.

Apoi Robert ne-a înştiințat că anulase cina de ziua lui din Le Dome – Ryan se retrăsese, Tracy şi Jeff se scuzaseră. Debbie nu venea. Chiar şi aşa, Robert a sugerat ca în schimb să luăm noi patru cina în seara aia.

— Să ne adunăm împreună şi să stăm la vorbă, a adăugat.

— Despre ce să vorbim? a întrebat Thom, animat deodată de propunere. Am băgat de seamă că nu-şi mâncase pachetul. îl desfăcuse, dar nu se atinsese de el. Doar se holba cu interes la Robert. Şi era imposibil să nu te prinzi că statul nostru împreună la masa din mijloc, de sub Pavilion, fusese o idee proastă încă din secunda în care ne aşezaserăm.

— Cred că trebuie să uşurăm atmosfera de toate aceste chestii, a zis Robert cu o oarecare reținere.

— S-o uşurăm de? a întrebat răbdător Thom. Chestii?

— Cred că sunt nişte chestii despre care ar trebui să vorbim, a zis Robert.

Thom rumega ce spusese Robert, sau se prefăcea, în vreme ce Susan se uita plictisită la el.

— Poate că are dreptate, am zis mai degrabă pentru Thom decât pentru ceilalți. Poate c-aşa ar trebui să procedăm.

— Dar ce-ar fi să vorbim aici, a zis Thom cu glas domol şi i-a întors privirea lui Susan. Nu vreau să ies la cină. Apoi: De ce să aşteptăm?

— Hai, Thom, a zis Susan.

— Nu, pe bune, ce-ar fi să stăm la o vorbă chiar aici, a zis Thom. Ce vrei să zici?

Susan a sesizat ostilitatea din tonul vocii lui Thom şi s-a foit îngrijorată pe bancă. Uite că se întâmplă, mi-am zis. Şi chiar se întâmpla.

— OK, păi..., a început Robert. Cred că au fost nişte... lucruri

înțelese greşit despre mine, care nu-s chiar corecte...

S-a oprit, s-a uitat în direcția mea, apoi privirea i-a poposit calmă asupra Thom, care, fără să mişte un deget, se holba în continuare la el.

— Şi cred c-ar trebui să-mi spui ce-ți trece prin minte şi pur şi simplu să fii sincer, în loc să...

— De când ra-am întors, prietena mea tot încearcă să mă con-vingă c-ar fi bine să luăm o pauză, a zis Thom de parcă Susan n-ar fi fost de față. Doar că nu zice şi motivul. A venit cu nişte chestii vagi – că trebuie să-şi găsească spațiul personal, c-ar vrea să-şi petreacă ultimul an singură, nu în cuplu. Şi-am tot întrebat-o de ce – de ce-i aşa de nefericită şi de ce e rece cu mine? Şi a ținut să mă convingă că nu-i nefericită, dar c-ar trebui să fim doar amici şi atât, şi atunci a trebuit s-o întreb – deşi nu mi s-a părut c-ar fi posibil aşa ceva – dacă are pe altcineva. Thom s-a oprit din vorbit, apoi: Şi ea a zis că nu, dar n-am crezut-o.

Robert a dat din cap aprobator.

— Ce vrei să zici cu altcineva?

— Tu, m-am băgat deodată – datul ăsta din colț în colț devenea de neîndurat. Tu, am repetat pur şi simplu şi fără ranchiună. Ce-ar fi să recunoaşteți şi să terminați cu faza asta?

Susan m-a privit cu o răceală cum nu mai simțisem niciodată din partea ei. Mă luaseră dracii, dar m-am stăpânit.

— Ce? am întrebat. E vreo problemă, Susan? Thom stătea nemişcat.

— Păi, nu s-a întâmplat nimic, a zis Robert.

— Ce căcat, am zis.

— Bret, m-a avertizat Susan.

— Ce căcat.

— Deci recunoaşteți? i-a întrebat deodată Thom.

Vorbeam cu toții în şoaptă, ca să nu mai audă altcineva ce spunem, dar emiteam vibrații nasoale şi m-am uitat la repezeală în jur, să văd dacă observase cineva cum creştea încordarea de la masa noastră. Am tresărit când l-am văzut pe Ryan holbându-se la noi, în vreme ce restul de la masa lui

ori se făceau că nu se-ntâm-plă nimic, ori pur şi simplu ignorau toată treaba.

— Vrei să fac asta aici ca să nu mă dau în stambă în faţa tuturor? a zis Thom, ţintuind-o cu privirea. Nu vrei să facem asta între patru ochi?

în ton i se simţea o uşoară urmă de dezgust.

— De ce să te dai în stambă? l-a întrebat ea. Doar vorbim.

Dumnezeule, Thom!

M-am uitat la Thom din profil. Zâmbea larg, dar îngheţat, fals – te băga în sperieţi. Nu voia să exprime stânjeneală sau slăbiciune şi stătea aproape nemişcat.

— N-o să mă dau în stambă, a zis cu un glas blajin. Dar am crezut că îmi eşti prieten, i-a reproşat lui Robert. Apoi s-a întors spre Susan: Pe amândoi v-am crezut prieteni.

— Niciodată nu ţi-a fost prieten, am zis. N-a fost prieten niciodată cu nimeni.

— Care-i problema ta? mi-a zis Robert.

— N-am nicio problemă, am zis. Tu eşti un mincinos şi un ciudat, am zis fără să mă controlez absolut deloc.

— Dacă aşa spui tu, a zis cu un oftat exagerat. Da-i un fel de râde ciob de oală spartă.

— Să te duci la Croft şi să-i spui că am fost implicat cumva în moartea lui Matt e o chestie destul de futută..., am început să-i zic.

— Nu m-am dus la nimeni, m-a întrerupt Robert. M-a chemat în birou şi...

— Şi ai vrut să mă bagi în...

— Te-ai băgat singur, a zis Robert. Opreşte-te, Bret! Apoi s-a activat ceva în el. Mai taci naibii odată! a zis.

Susan şi-a pus palma pe încheietura mâinii lui Robert, ca să-l calmeze. Thom a observat.

— Vrei să-i spun lui Thom? a întrebat Robert. Despre tine şi Matt?

Vedeam şi fără să mă întorc că Thom se uita la mine.

— Păi da, ce-ar fi să-i povesteşti ce i-ai făcut? am întrebat. Şi caseta pe care ai înregistrat-o la Crystal Cove? Şi spune-i că ţi-ai dat întâlniri cu Katherine Latchford. M-am întors spre Thom,

apoi spre Susan. A fost prima victimă a lui Mreajă şi ţăcănitul ăsta se vedea cu ea. Şi cine ştie, în puii mei, ce altceva a mai făcut.

Prezența lui îmi provoca scârbă, dar am rămas calm. Nimeni n-a zis nimic şi, la un moment dat, Robert a întrebat:

— Ce conexiuni crezi tu că faci? Ticluieşti nu ştiu ce poveste despre mine? Pe chip avea o grimasă confuză. Asta faci? Ticluieşti o poveste despre mine?

— Te ştiu din cap până-n picioare, am zis. Eşti un ticălos dement.

— Bret, gata! a zis Susan pe un ton aspru, dar fără să ridice vocea prea mult.

Thom s-a băgat brusc în vorbă, aplecându-se peste masă înspre Robert.

— Ai venit aici, te-am luat sub aripa noastră, te-am crezut prietenul nostru, te-am inclus în grup, ți-am salvat pielea dintr-o criză tâmpită în timpul căreia puteai să te îneci şi toți ți-am ştiut

trecutul, te-am ascultat, te-am înțeles cu hărțuitorul ăla al tău, tipul care se ține după tine, şi tu asta-mi faci?

Thom a înghițit în sec şi a revenit la loc.

— O fuți pe gagică-mea.

Robert şi Susan s-au aplecat deîndată spre el şi au început să vorbească domol, unul peste altul:

— Nu-i adevărat, n-am făcut nimic, opreşte-te, nu-i adevărat deloc.

— N-ai petrecut cu el noaptea de sâmbătă? am întrebat acuzator.

— Nu, a rostit Susan, n-am petrecut-o cu el.

— Faza e că nu te cred, frățică, i-a spus Thom lui Robert.

Robert s-a ridicat, şi-a adunat mâncarea într-o pungă cafenie

de hârtie şi s-a dus la altă masă, unde, cu un zâmbet chinuit pe față, s-a aşezat lângă Ryan Vaughn, care s-a tras mai la o parte ca să-i facă loc. Robert a încercat să pară natural, de parcă doar s-ar fi hotărât nitam-nisam să schimbe mesele, dar trebuia să existe un motiv în spatele acestui lucru şi toată lumea de la masa lor ştia că se

întâmplase ceva la masa noastră – o confirmare a dramei care se derula în surdină. L-am văzut pe Jeff cum se uită la mine, închipuind un „Ce s-a întâmplat?” din vârful buzelor, şi mi-am întors capul.

— Mi-a ajuns, a zis Susan. Nu mai vreau să fiu cu tine. Ne despărţim.

Vorbise încet, deşi spumega de furie – n-o mai văzusem niciodată atât de furioasă.

— Ştiu, a zis Thom stoic. Acu” poţi să te cari.

— Bine, a zis ea smuncindu-se de la masă. Doar să-mi dai pace un timp şi să nu mă suni.

A coborât treptele, a străbătut curtea şi a ieşit din piaţetă, lăsându-ne pe Thom şi pe mine singuri la masa din centru. Eram aşa de jenat pentru Thom încât parcă fusesem înlănţuit acolo, neştiind ce să mai zic. îi tremurau mâinile când a încercat să-şi bage la loc în pungă mâncarea de care nu se atinsese. Respira regulat, însă deodată s-a uitat la mine şi avea lacrimi în ochi, pe care şi le-a stăpânit cât a putut, apoi s-a ridicat, lăsându-şi pe masă geanta, şi a pornit în pas alergător spre toaleta băieţilor din holul mare al Pavilionului; nu s-a întors cât a ţinut prânzul. Am rămas singur la masă, conştient că începuse să se joace ultimul act. Curând avea să se termine. Nimeni de la celelalte mese ale colegilor de-a douăsprezecea n-a venit să întrebe ce se întâmplase.

Nu l-am mai văzut pe Thom în restul zilei, până s-au terminat orele, când l-am zărit stând în maşină, în parcare, zguduit de suspine şi m-am apropiat precaut. A observat şi şi-a ridicat capul. M-am lăsat pe vine pe partea şoferului, s-a oprit din plâns şi a coborât geamul. Şi-a şters cu dosul mâinii ochii înlăcrimaţi şi înroşiţi, apoi s-a întins după un şervel, ca să-şi sufle nasul.

— Am antrenament în cinşpe minute, a zis cu o voce sugru

mată, pe cale să se frângă din nou. Nu ştiu dacă pot.

Am dat din cap înţelegător, simţind o nevoie copleşitoare de a-l linişti, de a-i mângâia obrazul, voiam să-mi trec degetele prin părul lui, să-i spun c-o să fie bine şi apoi să ne

sărutăm, buzele să ni se atingă uşor, acolo, pentru totdeauna, doar el şi cu mine, niciodată nu aveam să-l părăsesc pentru altcineva.

în cele din urmă am zis:

— Trebuie să facem ceva în privinţa lui.

Nu m-am întors cu maşina la casa de pe Mulholland. Am străbătut canioanele, am trecut pe lângă Century City şi m-am îndreptat spre Westwood, pe unde m-am plimbat ca un nebun până a apus soarele şi mi-am cumpărat bilet la filmul Tratament de şoc. Eram doar eu în sală şi nu m-am putut concentra asupra filmului pentru că totul se prăbuşea în jurul nostru – numerele de satiră muzicală usturătoare îmi activau frica: absurditatea fabricată a filmului făcea totul atât de insuportabil încât abia am îndurat să-l privesc până la capăt. După ce s-a terminat, am traversat Wilshire Boulevard spre un sushi bar, m-am aşezat la tejghea şi am comandat un rulou şi un sake cu actul meu de identitate fals, cu toate că nu-mi era foame. Ameţit de sake, am dat ture cu maşina – am ajuns pe plaja din Venice, apoi prin Culver City, curând, zgârie-norii din centru au luat distanţă şi, parcă în câteva clipe, am şi ajuns în South Figueroa, pe lângă Hotel Bonadventure, cu „Nowhere Girl” pusă la casetofon iar şi iar. Am nimerit pe drumul expres şi, ca prin ceaţă, mi-am dat seama că zbor prin Cahuenga Pass, am zărit The Hollywood Cross aprinsă deasupra Amfiteatrului Ford şi m-am trezit gonind pe autostrada 101, trecând de Burbank, Studio City, apoi de Sherman Oaks, Encino şi Tarzana, până în Woodland Hills, unde am trecut prin parcarea goală de la Promenade, locul dispariţiei lui Audrey Barbour, şi am încercat să-mi imaginez noaptea respectivă: o fată urcase în maşina Porsche a unui băiat sau dubita bej oprise lângă ea? Parcarea fantomatică era presărată cu lămpi cu vapori de sodiu ce luminau spaţiul pustiu, mi se termina carburantul şi am făcut plinul la o benzinărie 76 de pe Ventura Boulevard. M-am gândit să trec pe la conacul familiei Kellner din Haskell Avenue, dar se făcuse aproape zece şi mi-am dat seama că seara trecuse pe nesimţite.

Pe Mulholland am intrat cu maşina în garaj şi m-am asigurat că l-am închis bine. Am păşit în hol, uşurat că Roşa lăsase lumina aprinsă – nu eram capabil să intru într-o casă cufundată în beznă. Totul era scăldat în linişte; am intrat în bucătărie. Tânjeam să mă sedez cu Quaalude şi ştiam că trebuia să iau unul – şi că voi fuma iarbă – dacă voiam, cât de cât, să dorm. Trebuia să trec peste ziua de vineri şi să evadez, după, în weekend. Am traversat holul spre dormitor, fiind nelinişţit de atâta tăcere.

După ce am deschis uşa m-am oprit în prag, fără să înţeleg la ce mă uit.

întinşi pe patul frumos aranjat erau pantalonii scurţi şi mulaţi pe care-i luasem din casa lui Matt Kellner, iar peste ei fusese aşezată caseta Maxell.

Mi-am dat seama că nu-l văzusem pe Shingy, m-am uitat împre-jur şi l-am strigat.

Şi nici n-am apucat să mă întreb De ce o fi lăsat Roşa luminile aprinse? că a şi sunat telefonul, făcându-mă să scot un ţipăt.

Am ridicat receptorul şi am auzit-o pe Debbie Schaffer zbierând.

în noaptea aceea de joi, Debbie a stat în camera ei din casa de pe Stone Canyon, terminând de tras pe nas punguţele de cocaină pe care le mai avea în sertarul noptierei şi bând şampanie. Ora opt seara: Liz căzuse lată în dormitorul ei, Steven Reinhardt urma să zboare din New York dis-de-dimineaţă, ca să-l mute pe Terry din Cedars-Sinai înapoi în Bel Air, Măria adormise în camera menajerelor, iar Paul, a cărui zi de lucru se încheiase, se întorsese în Baldwin Hills, unde locuia cu soţia şi un copil mic. Mai devreme, în aceeaşi seară, Susan Reynolds o sunase pe Debbie, afectată de scena de la prânz dintre ea şi Thom, convingându-se singură că suferă o durere la fel de profundă ca cea care-i fusese provocată prietenei ei de pierderea lui Spirit, care – avea să ne amintească Susan mai târziu – nu fusese al lui Debbie decât cinci luni, în comparaţie cu cei doi ani de relaţie dintre ea şi Thom Wright. Susan ne-a spus că Debbie păruse, la telefon, cam pilită şi cam prăjită, că n-avusese chef de

vorbă şi că-i închisese telefonul în nas. Se făcuse nouă şi cincisprezece când Bel Air Security a primit un mesaj de la reşedinţa Schaffer: era Debbie, care i-a spus dispecerului că Billie, câinele familiei, dispăruse, şi un echipaj a ajuns la casa din Stone Canyon. Debbie i-a descris animalul de companie agentului de la firma de pază, care şi-a luat notiţe şi a declarat ulterior că „Domnişoara Schaffer" păruse, după estimarea lui, „aflată sub influenţa alcoolului" şi că, după ce o asigurase c-o să-i caute câinele în noaptea aceea, îi sugerase să se ducă la culcare. Domnişoara Schaffer se supărase şi-i spusese agentului „să se ducă dracului", după care închisese uşa de la intrare. A urmat încă un apel la Bel Air Security, douăzeci de minute mai târziu, tot de la Debbie Schaffer.

Debbie se hotărâse să înoate, cu toate că luminile piscinei nu funcţionau – avea să se descopere mai târziu că siguranţele fuseseră scoase –, iar după ce a sărit în apă şi a înotat puţin, „cineva" ar fi apucat-o de picior în piscină şi ar fi încercat s-o tragă la fund, potrivit celor relatate de Domnişoara Schaffer. Dispecerului de la Bel Air Security i se păruse puţin probabil, dar agentul care-şi notase informaţia despre Billie avea să revină cu maşina la casa din Stone Canyon, unde o Domnişoară Schaffer „isterică", dâr-dâind şi aşteptând udă pe alee, doar cu bikini pe ea şi un prosop de plajă aruncat peste umeri, declarase că fusese „atacată" de „cineva" în piscina întunecată. „Cineva m-a apucat de picior, în puii mei, în căcatul de piscină", au fost cuvintele ei. A spus că ţipase şi „lovise chestia cu piciorul" – apoi „o mână" a înhăţat-o de gleznă –, iar Debbie ieşise bătând cu disperare apa şi o zbughise pe peluză şi spre casă. Era convinsă că o persoană se furişase în piscină cât înota ea şi că avusese de gând s-o „înece". A menţionat şi apelurile: telefonul din camera ei suna mereu, iar la celălalt capăt cineva închidea fără să vorbească. Debbie anunţase şi poliţia din Beverly Hills şi, cât a vorbit cu agentul de pază, doi poliţişti au oprit pe alee şi, fiind şi o seară de joi fără evenimente, au decis să cerceteze proprietatea. Măria a dormit neîntoarsă. Nici Liz nu s-a clintit din somn cât a durat totul. Nimeni nu şi-a amintit,

după aceea, să fi auzit ceva, întrebați fiind despre dispariție în

zilele următoare.

Cam atunci a sunat-o Debbie pe Susan, i-a spus că vine la ea să stea peste noapte, Susan şi-a dat acordul şi a aşteptat să vină. Debbie n-a mai ajuns pe North Canon Drive.

Lângă piscină, unul dintre polițişti a descoperit o dâră de sânge – de parcă un animal ar fi fost atacat, rănit şi târât de acolo. Dâra însângerată continua peste cimentul care înconjura bazinul, apoi pe gazon, şi cei doi s-au ținut după picăturile de sânge de pe iarbă, cu lanternele aprinse, până le-au pierdut urma. Polițiştii au tras concluzia că un coiot atacase probabil animalul de companie al familiei Schaffer şi-l târâse undeva prin canion, unde câinele fusese, cel mai probabil, mâncat. Rămăsese că o vor anunța pe Domnişoara Schaffer mai târziu – era prea agitată atunci şi în stare de ebrietate.

Debbie coborâse scările în holul mare, îmbrăcată şi cu geanta făcută, dar se oprise şi văzuse, în cele din urmă, plicul pe care îl lăsase Liz ceva mai devreme pe masa de lângă uşa de la intrare. Avea trecut pe el numele lui Debbie, scris de mâna mamei ei. Fotografiile cu mine şi Terry erau explicite – le-am văzut mai târziu –, nu puteai contesta cine era în ele sau ce făceam în acea după-amiază de octombrie în hotelul Beverly Hills. Atunci m-a sunat Debbie, la zece şi un sfert, şi a început să țipe isteric în fața celor doi polițişti şi a agentului de pază de la Bel Air Security: Cum i-ai putut face asta lui tata, ştiam de Matt Kellner, nu-mi păsa, credeam că experimentezi, Susan mi-a spus, dar Terry e tatăl meu, apoi a început s-o facă albie de porci pe Liz – care avea să rămână inconştientă pe parcursul izbucnirii lui Debbie – că se măritase cu Terry, că făcuseră un copil, că era o alcoolică împuțită. Apoi mi-a închis. Potrivit celor trei martori, s-a prăbuşit pe pardoseală şi a rămas acolo plângând în hohote, cu pozele pornografice împrăştiate în jur. Şi-a venit în simțiri după câteva minute şi le-a spus celor de la poliție şi de la firma de securitate că pot să plece, nicio grijă, n-avea de

gând să se suie în nicio maşină, puteau să se ducă, ea avea să se bage în pat şi, după ce au verificat primul etaj al casei, cei trei bărbaţi au acceptat şovăind solicitarea lui Debbie.

Doar că, a doua zi dimineaţă, BMW-ul lui Debbie nu mai era în garaj, iar de-a lungul aleii erau picături de sânge. N-a mai ajuns la Susan, nici la casa goală de pe MulhoUand şi nici la Buckley în ziua următoare.

29

După ce a închis Debbie, tremuram atât de tare din cauza şocului că abia m-am târât până la noptieră, unde aşteptau boabele de Quaalude – tremuram atât de tare, încât vibram. M-am aşezat pe marginea patului după ce-am dat pe gât o pastilă, neştiind cum voi putea supravieţui fără să-mi pierd minţile încă douăzeci de minute, până îşi făcea efectul drogul. Lumea se făcea ţăndări, rămăşiţele epavei erau înşirate pretutindeni, nu controlam nimic. Mei n-ai controlat, mi-am zis când am putut să mă ridic în cele din urmă în picioare şi să mă uit la şortul lui Matt şi la caseta de pe pat. Primul gând a fost că Roşa făcuse ordine prin sertare şi lăsase obiectele cu pricina pe pat, întrebându-se dacă vreau să le păstrez – se mai întâmplase asta o dată sau de două ori, mai ales când îi spuneam că pierdusem ceva şi că scotoceam după obiectul respectiv. Dar alte gânduri au blocat acea posibilitate şi, cu toate că m-am chinuit să-mi abat mintea de la vreun scenariu rău-prevestitor, nu m-am putut opri să mă întreb: De ce erau toate luminile din casă aprinse?

Apoi mi-am amintit:

— Shingy.

Plutind prin casă, am strigat în van numele lui Shingy, dar căţelul n-a apărut. Pastila mă lua deja în primire şi am intrat împleticindu-mă în camera mamei, unde am încuiat uşa după mine, am tras cuvertura de pe pat, m-am înghesuit în debaraua garderobei şi m-am lăsat pradă inconştienţei. M-am trezit crezând că-l aud pe Shingy cum latră în casă, dar

zarva era un vis, fiindcă am deschis uşa şi am străbătut livingul în lumina zorilor şi nu am văzut câinele pe nicăieri; nu era pe pernuța lui din bucătărie, nici afară pe iarbă şi nici sub biroul din dormitorul meu – castroanele cu apă şi mâncare erau goale. Dar pastila luată cu o noapte în urmă încă îşi făcea efectul calmant astfel încât să mă pot preface că era totul în regulă: boaba avea să mă ajute să mă duc la şcoală şi să-mi accept soarta, oricare ar fi fost aceea. Sedativul avea să mă ajute să îndur umilința la care urma să mă supună Debbie. Apoi m-am gândit cu calm, cu ajutorul metaqualonei: să afle, atunci, cu toții, vei fi liber, îl poți izgoni pe participantul tangibil şi să fii tu însuți, eşti prea tânăr ca să joci teatru, eşti prea tânăr ca să devii adult.

Revenind în dormitor, am pus şortul şi caseta în ultimul sertar. Şi cu toate că încă pluteam din pricina substanței luate cu o noapte în urmă, în acelaşi timp puteam să accept orice atâta vreme cât drogul îmi circula prin sistem – nimic n-avea să mă tulbure, nimic nu mă putea răni. Atinsesem, în fine, un nivel de amorțeală pe care nu-l crezusem posibil. Pluteam acum peste aceleaşi câmpuri pustii peste care plutea Susan şi spre care, în cele din urmă, ne îndreptam cu toții: doar că unii dintre noi ajunseseră acolo mai devreme. Nu înseamnă nimic pentru mine. Asta nu înseamnă nimic pentru mine. O, Viena.

înainte să plec la şcoală, în dimineața aia, telefonul din dormitor a târâit, era Steven Reinhardt, sunând de la terminalul American Airlines din aeroport, după ce aterizase la cinci dimineața venind din New York, ca să întrebe dacă Debbie era cu mine. Nu i-am răspuns, iar el a lăsat un mesaj în care îmi zicea că Debbie dispăruse din Stone Canyon şi Terry şi Liz îl puseseră să-i întrebe pe toți apropiații ei, să vadă dacă nu-şi petrecuse noaptea la cineva – se descoperise sânge lângă piscină, sânge pe alee, toată lumea era îngrijorată. Am condus atent până la şcoală, am parcat şi am văzut-o pe Susan aşteptând pe cineva la umbra clopotniței.

— N-a venit la tine? a fost primul lucru pe care l-a întrebat Susan.

— Nu, am zis, nici n-am ştiut că a plecat din Bel Air.

Inițial mă şocase faptul că Susan îi spusese lui Debbie, cu săptămâni în urmă, despre Matt Kellner, şi furia dăduse de câteva ori să izbucnească pe sub căldura continuă a drogului, dar în cele din urmă nici nu conta cu adevărat – Debbie dispăruse, Matt dispăruse şi el – şi nu voiam s-o înfrunt pe Susan în dimineața aia, când orice altceva conta mai mult decât asta. Lucrurile prindeau viteză: toată lumea era în priză.

— Aseară s-a întâmplat ceva, parcă era nebună, a zis Susan în şoaptă. O apucaseră pandaliile. Am vorbit cu Liz de dimineață, a zis, adăugând după: Zice că o declară dispărută.

Susan încerca să-şi mențină calmul, dar câteva urme de panică penetrau starea ei de perfectă amorțire.

— Poate... ăăă, o arde cu cineva pe care nu-l ştim, am bolborosit, toropit total din cauza pastilei. Nu cred că o vor declara dispărută aşa repede.

— Nu-i stă deloc în fire, a zis Susan. Ştii şi tu, Bret. Am încuviințat din cap.

— Da, da, ştiu!

— Pe tine te-a sunat? a vrut Susan să ştie. Noaptea trecută? Iar am încuviințat.

— Şi ce-a zis?

— Era... luată rău, am spus ridicând din umeri. Uitându-mă în urmă, îmi dau seama că în acel moment nici

Susan Reynolds şi nici Steven Reinhardt nu aflaseră încă despre pozele cu mine şi Terry.

— N-avea pic de noimă, am continuat. Nici n-am înțeles ce zicea. O pauză. Am crezut că vine la mine, dar n-a mai venit. Iar o pauză. M-am gândit să mă duc în Bel Air, dar se făcuse târziu...

Am lăsat fraza în aer.

— Ar fi trebuit să vină la mine, a zis Susan. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Maşina ei a dispărut. Pe alee era sânge. Billie a dispărut.

Susan a dus mâna la gură şi şi-a reprimat un suspin. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Frica, în cele din urmă, eradica amorțeala.

— Cum adică... Billie a dispărut? am întrebat sec.

Susan se uita la cineva din spatele meu. M-am întors. Maşina lui Robert trăgea în parcare. Am rămas calm cât l-am privit cum se dă jos, dar dorința şi dezgustul mânjeau totul şi a trebuit să-mi feresc privirea. La plecare, Susan a simțit nevoia să spună:

— Acum sunt cu el. Ştii asta, da? Că sunt cu Robert acum.

— Ştiu, am zis îndepărtându-mă. Mda, ştiu.

— Şi eşti OK? a întrebat. în privința asta?

— Ne vedem în clasă, am murmurat şi am alunecat pe sub clopotniță, pe cărările din josul streşinilor.

Thom Wright n-a apărut la şcoală în ziua aia.

După adunarea elevilor, antrenorul Holtz le-a spus celor din ultimul an că ora de sport fusese anulată. în locul ei, ne-am aşezat prin curte, sub Pavilion, şi mi-am dat seama că toată lumea auzise deja nu doar despre Spirit, ci şi că Debbie fusese dată dispărută, şi câteva fete – Michelle Stevenson, Tracy Goldman, Karen Landis, Nancy Dalloway, Katie Harris, Rita Lee, Danielle Peters – au fost chemate pe rând la secretariat, aşezate în fața lui Dr. Croft şi luate la întrebări de Liz Schaffer, prin telefon, din casa de pe Stone Canyon. Dar nimeni nu ştia unde era Debbie – parcă intrase în pământ. Apoi au început început bârfele pe la colțuri, cu fiecare fată care revenea în curte şi se alătura grupului din care făcea parte, în vreme ce o alta era chemată la secretariat. Din frânturi codate ale dialogului lor s-ar fi putut înțelege, dacă le traduceai, că poate Debbie era instabilă, poate folosea droguri puternice, poate o făceau poştă mai multe găşti de țipi, poate că Debbie era o curvă, poate că Debbie se încurcase cu „cine nu trebuia” şi mai umbla zvonul că aflase „ceva” despre tatăl ei, şi parcă Terry era gay, şi avea de-a face cu accidentul petrecut sâmbătă noapte de la petrecerea familiei Schaffer? Mă aflam printre fetele alea cu Tony Matthews, Jeff Taylor, Dominic Thompson şi Kyle Colson şi totuşi discuțiile despre Debbie îşi urmau cursul – continuau nestingherite, de parcă prezența iubitului ei n-ar fi contat. Bună parte din cei de-a douăsprezecea au plecat în pauza de prânz, un grup s-a adunat la McDonald's-ul din Sherman

Oaks, dar atât de tare mă seca propria mea invizibilitate, că nu m-am putut alătura lor. Robert şi Susan au stat în marginea curții, vorbind doar între ei. Mie nu mi s-a adresat nimeni – fără Debbie mă cufundam, mut, în invizibilitate. Iar faptul că Thom nu venise în acea zi la şcoală a constituit pentru mine imboldul, semnul că trebuia s-o iau spre casă – o indicație că ajunseserăm cu toții la sfârşitul pantomimei.

În casa de pe Mulholland, Roşa era îngrijorată în privința lui Shingy, i-am spus că ar face bine să plece, câinele o să se întoarcă la un moment dat, o să-l găsesc cu siguranță. Am calmat-o spu-nându-i că nu trecuse decât o zi. Că mai fugise şi cu alte ocazii, deşi nu era adevărat. Roşa a vrut să ia legătura cu mama, dar i-am spus să n-o facă – „O să se întoarcă amândoi în curând", am zis, „Nu-i da mamei motiv de îngrijorare" şi „Aşteaptă să se întoarcă Shingy". Nu era convinsă, dar de obicei vinerea era pentru ea zi scurtă, i-am spus să se relaxeze, să aibă un weekend plăcut, că ne vedem luni şi că până atunci Shingy avea cel mai probabil să se întoarcă, îndemnând-o în tot acest timp către ieşire, uitându-mă cum coboară, fără tragere de inimă, treptele spre Nova portocalie cu care venea din East Los Angeles. Dar înainte să plece a trebuit s-o întreb dacă-mi umblase cu o zi în urmă prin sertare şi dacă pusese o pereche de chiloți şi o casetă pe pat, iar Roşa a întors capul şi a zis că nu – habar n-avea despre ce vorbesc.

— Ai lăsat luminile aprinse? am întrebat. Aseară? am clarificat, înainte să pleci?

M-a privit cu nedumerire, zicând:

— Nu, n-am lăsat nicio lumină aprinsă. Nu las niciodată luminile aprinse.

Am rămas în picioare pe treptele care duceau la aleea de acces auto şi m-am uitat cum urcă în maşină, fără să simt nimic, deşi ar fi trebuit să-mi fie frică. Am auzit telefonul sunând dincolo de uşa închisă şi m-am răsucit încet pe călcâie, ascultând târâitul până s-a oprit. Apelantul, oricine o fi fost, n-a lăsat mesaj, dar, cumva, ştiam c-o să sune din nou. Am intrat în hol, am închis uşa din față, am încuiat-o şi, când am dat să pornesc spre dormitor, telefonul a început

să sune iar. M-am oprit în hol, ciulind urechea, şi robotul s-a declanşat.

— Bret. Pauză.

— Bret, eşti acolo? Pauză.

— Bret, răspunde. Sunt Terry.

M-am deplasat, parcă în reluare, spre receptor şi, cu toate că nu voiam să-l ridic, trebuia să ştiu cum aflase Debbie de ceea ce se întâmplase în Beverly Hills. Am pus mâna pe receptor şi l-am dus la ureche.

— Alo? am zis sec.

— Hei, a spus Terry. Eu sunt.

Părea sedat, de pe altă lume, praf de la medicamente.

— Unde eşti? am întrebat.

— Tot la Cedars, a oftat. Nu vor să mă externeze. Mi s-au pus doctorii pe cap. O pauză, după care: Uite ce e, nu prea pot să vorbesc acum, dar trebuie să ştii ceva.

Ştiam ce va spune, dar nu i-am spus ce-mi strigase Debbie cu o noapte în urmă.

— Ce? am zis, oprit în dormitor, în vreme ce lumina după-amie-zii începea să scapete.

— Liz a pus să fiu urmărit începând de acum câteva săptămâni, din octombrie, a zis molcom, apoi s-a oprit, ca şi cum informaţia asta ar fi fost suficientă.

N-am comentat.

— Nu ştiu cum pizda mă-sii s-a întâmplat, a zis. De obicei sunt discret. Dar uite că cineva a ajuns să ne fotografieze la hotel.

— Ne-a fotografiat?

Mi-a făcut greaţă să aud asta chiar din gura lui Terry şi a trebuit să mă aşez pe pat. Mă luase ameţeala. Crezusem că e un zvon de care Debbie se convinsese singură că e real. Apoi mi-am amintit de dovezile menţionate de Dr. Croft – dovezile despre care îi vorbise Liz Schaffer.

— Şi Debbie a aflat, a zis Terry. Cred că de asta a dispărut.

Liz i-a spus.

Nu eram în stare să scot niciun cuvânt.

— îmi pare rău, Bret, a zis Terry. Dar îmi asum răspunderea. E vina mea.

— Şi eu ce să fac? am izbutit să întreb într-un târziu.

— Nimic. Voiam doar să te... ăăă... avertizez. Un moment de respiro, apoi: încerc să potolesc apele. Doar că...

S-a oprit, distras de ceva. Se întâmpla ceva în salonul de la Cedars. Apoi Terry a zis:

— Nu mai pot vorbi acum.

— Terry? am spus.

Brusc, pe fundal s-a auzit o voce agitată. Am auzit-o întrebând:

— Cu cine stai la telefon? N-ar trebui să stai la telefon.

Era Liz.

Terry a minţit-o, a născocit un nume, cineva pe nume Sam. S-a auzit un foşnet, apoi am auzit-o pe Liz în receptor:

— Cine-i acolo? Sam?

S-a oprit din vorbit şi am avut senzaţia c-o văd cum îl fixează cu privirea.

— Cine-i la telefon, Terry?

între timp, Terry se apucase să vorbească cu Steve Reinhardt, care intrase în cameră, şi şi-a ignorat soţia. Aş fi făcut bine să închid, dar nu puteam. Voiam să-i zic lui Liz că ea n-avea nicio vină în toate astea.

— Alo? a zis, dar n-am răspuns. Eşti un mare nesimţit, am

auzit-o adresându-i-se lui Terry, iar eu am tăcut în continuare.

Alo, cine-i acolo?

Apoi s-a oprit. Şi-a dat seama. Am auzit-o trăgând aer în piept; un icnet scurt, după care a zis, cu voce joasă:

— Cât tupeu ai să suni aici! Cât tupeu. Nu eşti binevenit în

apropierea mea, a soţului meu sau a fiicei mele. Să stai departe!

Eşti un tânăr foarte, foarte bolnav. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

îi auzeam, slab, pe Terry şi pe Steven cum îi spun lui Liz să închidă, apoi am auzit cum îi este luat telefonul cu de-a

sila – a părut că are loc o mică încleştare, telefonul a ajuns la altcineva. Era Steven Reinhardt zicând ceva cu voce calmă în vreme ce, pe fundal, Liz ţipa incoerentă la Terry.

— Hei, Bret, a rostit cu glas cumpănit. Avem nişte problem pe aici. N-ar trebui să mai suni, bine? Puteai să-ţi dai seama şi singur. O pauză, apoi: Ai fost prevenit, a zis acoperind ţipetele

lui Liz. OK? Ai băgat la cap?

A urmat un clic şi pe urmă tăcere.

Am ajuns în sala de forţă improvizată, unde am încercat să fac nişte gimnastică. Efortul fizic a eradicat durerea şi a înlocuit-o cu altceva. M-am calmat pentru moment şi am reuşit să ies puţintel din mine însumi. Am făcut duş, am pus pe mine un şort, un tricou, am ieşit afară şi am început să-l strig iarăşi pe Shingy. Era în jur de patru după-amiaza şi nimic – doar sunetul ambiental venind din canionul de dedesubt şi de la maşinile ce goneau, dincolo de gardul viu, pe Mulholland. Am petrecut următoarele zece minute baricadând pentru noapte casa şi asigurându-mă că totul e zăvorât bine: garajul, uşa mare, uşile laterale, cele de la bucătărie, toate ferestrele închise complet Am luat în calcul să decuplez telefonul, fiindcă suna în continuu şi cineva tot închidea, n-aveam de gând să fiu eu victima aia care răspunde, să mă complac în jocul pe care-l iniţia apelantul, n-aveam de gând să fiu o ţintă atrasă fără să ştie către fatalitate. în loc de asta, am dat pe mic volumul soneriei şi, la cinci, m-am lungit pe pal şi am moţăit cu întreruperi, după ce am luat o pastilă de Quaalude, dorindu-mi să mă prăjească de tot, să mă anihileze, să mă poarte într-o stare de inconştienţă nesfârşită: tăcere, valuri miscându-se lent, un cer noptatic presărat cu o spuză depărtată de stele, o pace vindecă-toare. Mi s-a părut, într-un moment de trezie, că aud soneria apoi, după un moment de confuzie, m-am prins că într-adevăr

suna şi m-am luat singur în braţe, simtindu-mă străbătut de valuri de adrenalină. Am aşteptat. Se făcuse noapte, curtea era iluminată. Şi prin geamul panoramic al

dormitorului am văzut pe cineva păşind pe iarbă. Era Robert Mallory şi mă striga.

— Bret, ştiu că eşti aici! Bret, deschide! Lasă-mă să intru!

Mi s-a părut mai întâi că aveam un coşmar, am crezut că încă dormeam, dar mi-am dat seama îndată că era real. Şi nu m-am îngrozit cât aş fi crezut c-o să mă îngrozesc dacă ar fi apărut vreodată, fiindcă de-acum eram obişnuit cu el, era cunoscut; încă purta pantalonii şi cămaşa de la uniforma şcolară şi nu era dementul ăla cu mască de ski şi cuțit, pregătit să mă atace în timpul unei spargeri planificate atent. Era doar versiunea dusă la perfecțiune a băiatului arătos şi de bani-gata din fantezia mea, cel cu gândul la care mă lăbăream – în această întrupare nu părea primejdios. M-am dat jos din pat, am aprins lumina în cameră – se făcuse ora şapte –, apoi m-am deplasat în lungul holului şi l-am urmărit cum se apropie de uşile de la bucătărie, cum se apleacă şi se uită înăuntru printre canaturi.

— Ştiu că eşti acolo, a zis tare. Deschide! A continuat, după

un moment de pauză: Avem de vorbit.

Am ezitat înainte să apăs întrerupătorul de pe perete şi să-i permit luminii să inunde bucătăria. Am înaintat spre uşa încuiată în spatele căreia se oprise.

— Ce cauți aici? am întrebat. Nu te-am chemat. Sun la poliție.

— Şi ce-o să le spui? a întrebat confuz.

— Că ai intrat ilegal pe proprietate, am zis tare, dându-mi seama imediat cât de aiurea suna. Nu fi pămpălău, l-am auzit pe Ryan Vaughn admonestându-mă şi am roşit, ruşinat că puteam spune aşa ceva.

— Eşti nebun, a zis Robert. Hai, deschide odată. Sau ieşi afară. Putem să stăm de vorbă lângă piscină.

M-am îndreptat uşor spre uşă. Am deschis-o cu o smucitură.

— Ştiu toate fazele care s-au întâmplat în Chicago. Ce vrei?

— Toată chestia asta trebuie să se oprească.

A ignorat remarca despre Chicago şi n-a dat niciun semn c-ar fi vrut să intre în casă.

— Adică, trebuie să-ți vii în fire, frate.

— Toată chestia? Ce chestie ar trebui să se oprească?

— Asta, pe care o ai tu cu mine, a zis. Versiunea ta despre cine crezi că sunt. S-a oprit, apoi a adăugat, ca să accentueze: O să ne bage pe amândoi într-o grămadă de belele.

— Ce versiune, Robert? am întrebat. Dă-o-n mă-sa, am zis răsucindu-mă pe călcâie. Nu-mi mai pasă. O să faci ce ai de făcut. Nu te pot opri. Te-ai ales cu Susan, în fine.

M-am retras pe holul care ducea în camera mea. M-am uitat peste umăr, curios să văd ce avea de gând.

Robert a păşit ezitant în bucătărie şi s-a oprit lângă blatul circular din mijloc. Era preocupat, aproape îngrijorat dar, la fel ca mine, capabil să-şi mențină calmul, să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, doar că-i vedeai zumzetul din spatele ochilor şi puteai intui din asta că era prizonierul unei nebunii de care n-avea să scape niciodată.

— Mda, Susan şi cu mine suntem împreună, a zis. Îmi pare rău că te deranjează.

— Ba nu-ți pare, am zis. Nu-ți pare rău de nimic. A întrebat după aceea:

— Mi-ai intrat cumva în casă? Casa mea de pe Benedict?

A stat, s-a uitat lung la mine – mă şocase felul în care se referise la locuință, numind-o casa mea.

— Mi-ai umblat prin lucruri, a întrebat sincer, cu urme de nedumerire în glas. Ai fost acolo? Cum ai aflat de ea?

— Nu, am zis. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Robert se holba la mine, încercând să hotărască dacă să mă creadă sau nu. Apoi a oftat şi a păşit spre mine.

— Eşti singur? a întrebat cu blândețe. în seara asta... Nu mai e nimeni?

Am dat din cap că da, fără să-mi dau seama că mă retrăgeam pe hol până n-am trecut de uşa garajului, unde m-am gândit să fug mâncând pământul, dar cheile de la Mercedes erau în cameră.

— Ce vrei? am întrebat.

— Cine crezi că sunt? a întrebat.

N-am reuşit să mă abţin. Mi-a ieşit pe gură.

— Cred... că ai de-a face cu Mreajă, am zis cu glas stins. Cred că... eşti responsabil pentru... fetele alea...

— Gata, Bret, a zis cu glas domol.

încă mergeam dând cu spatele pe hol. Continua să se îndrepte, încetişor, spre mine.

— Tu eşti Mreajă, am şoptit. Şi cred că i-ai făcut ceva lui Debbie.

— Gagică-ta, a zis. De ce i-aş fi făcut eu ceva?

— Nu ştiu, am şoptit, dar cred că i-ai făcut ceva.

— Gagică-tii? a întrebat Robert.

— Da, gagică-mii.

— Cea în privinţa căreia eşti aşa de serios.

— Mda, am şoptit. Cred că i-ai făcut ceva.

— Opreşte-te, a zis cu glas ostenit. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Unde o ţii? Pe Benedict Canyon?

— Eşti unul dintre smintiţii ăia care mă tot urmăresc? a zis Robert. Tu eşti? Eşti de partea lor? Au luat legătura cu tine?

— Nu ştiu... despre cine vorbeşti, am izbutit să îngaim.

— Au luat legătura cu tine? a întrebat. Eşti cu ei acum?

— Erai la cinema Village, am zis. Erai cu Katherine Latchford în săptămâna dispariţiei ei... Ai minţit.

— Şi ce? a întrebat cu o nonşalanţă care mi-a dat fiori. Ce dovedeşte asta? O pauză. Poate că tu ai fost nebunul care a început să ne urmărească. Poate că tu ai fost ciudatul, cum a zis ea, care se holba în parcare.

— Am caseta pe care mi-ai lăsat-o, am zis ignorându-l. Cea cu tine, cu Matt pe ea...

— Nu ţi-am lăsat nicio casetă, Bret.

Mi-am dat seama că nu vreau să-i pun caseta, ar fi trebuit să bag mâna în sertarul în care se afla şi şortul lui Matt – şi nu conta, de vreme ce mă implica pe mine mai mult decât pe oricine altcineva. Ajunsesem în camera mea, Robert se apropia de mine. Nu mai ştiam ce să zic, fiindcă nu mai era nimic de zis – nu-l atingea nimic, era ca şi cum aş fi vorbit cu

o oglindă. M-a studiat preț de o clipă şi şi-a lăsat capul pe-o parte. S-a uitat prin încăpere, scanând totul; ochii i-au căzut pe posterul cu Elvis Costello. în cameră era linişte. A rânjit brusc şi şi-a întors privirea spre mine. A întins uşor brațul şi l-am plesnit peste mână, şocat că vrea să mă atingă.

— Şşş, a zis. Hai, calmează-te! Relaxează-te, gata!

Am dat înapoi, dar gleznele mi s-au lovit de pat, mi-am pierdut echilibrul şi m-am aşezat.

Şi deodată a apărut deasupra mea, m-am holbat la umflătura dintre picioarele lui, încorsetată în pantalonii cenuşii şi strâmți. A întins mâna, mi-a ciufulit părul şi atunci în mine s-a aprins dorința. A coborât palma, a urmat conturul maxilarului meu spre o parte a gâtului, apoi şi-a dus mâna pe obraz, mângâindu-l. Tremuram. S-a uitat la mine distant, pierdut aproape, de parcă nu izbutea să priceapă de ce face asta, dar se simțea, cumva, dornic.

— Relaxează-te, a zis, iar degetul mare i s-a oprit pe buzele mele şi a încercat apoi să mi-l împingă uşor în gură. L-a băgat şi l-a scos, din nou şi din nou, iar eu l-am lăsat – era sărat, îl simțeam în mine şi i l-am supt ca pe o pulă; îmi venea să-i sug şi restul degetelor. S-a oprit, s-a apropiat de fața mea, buzele lui le-au atins uşor pe ale mele, apoi s-a apăsat în mine. Mi s-a sculat pe loc, el s-a lăsat pe pat, peste mine, cu gura lipită de a mea, şi a început să-şi frece şoldurile de ale mele, am început să fac la fel, amintindu-mi-l dezbrăcat la piscină, acasă la Susan – pula lui mare, curul lui ferm.

— Aşa îți place? a şoptit răguşit, cu răsuflarea lăptoasă şi udă, apoi a început să mă sărute mai intens, împingându-şi limba în gura mea; m-am simțit copleşit şi am început să-l sărut ca un nebun, iar pula mi se făcuse atât de tare că aproape mi-am dat drumul şi aveam fața roşie de ziceai că luase foc. Robert a observat cât de excitat eram, s-a oprit din pompat, a zâmbit, cu fața la o distanță de câțiva centimetri de a mea, şoptind:

— îți place, nu-i aşa?

Am dat din cap că da, îi adulmecam respirația, aroma. Mi-am încleştat degetele pe bucile lui mici şi ferme, le

frământam, le desfăceam pe sub pantalonii gri şi şortul strâmt. Nu-mi controlam răsuflarea. Aveam pula atât de tare că începuse să mă doară. Desfă-cusem picioarele, mă crăcănasem, mi-am descheiat fermoarul şi mi-am scos pula. S-a uitat în jos la erecția pulsatilă, apoi la mine şi a şoptit:

— Da, freac-o!

Nici nu începusem să mă ating când mi-am dat seama că sunt pe cale să ejaculez, apoi m-am oprit, am întins mâna după pula lui, n-am găsit-o şi mi-am dat seama că lui Robert nu i se sculase deloc.

Am ridicat privirea spre chipul lui; surâsul ademenitor îi dispăruse – s-a retras, s-a aşezat pe marginea patului, şi-a coborât ochii spre mine şi, cu dezgust, s-a şters la gură cu dosul palmei şi a îngânat:

— Al naibii poponar! Apoi: Eram sigur.

Am zăcut acolo, încremenit, cât s-a ridicat în picioare şi s-a uitat lung pe fereastră, la curtea întunecată, cu arborii luminați de lămpile de la sol, la dreptunghiul licărind albastru al piscinei şi la canioanele negre de dedesubt, şerpuind până unde începeau luminile din Valley. Nu ştiu cât a stat aşa – timpul nu mai exista pentru mine. A mijit ochii, uitându-se undeva, a şoptit ceva ca

pentru sine – n-am auzit ce – apoi, fără să-mi mai arunce nicio privire, mi-a întors spatele şi a ieşit din dormitor. L-am auzit păşind pe culoar, uşa de la intrare s-a deschis, apoi s-a închis şi Robert a dispărut. Nu m-am putut abține şi, în câteva secunde, mi-am dat drumul atâta de tare că forța ejaculării m-a orbit, apoi am alunecat de pe pat, m-am făcut ghemotoc pe podea şi am început să bocesc.

30

Cele ce urmează au fost însăilate din mai multe rapoarte ale poliției, din declarații ale martorilor oculari şi din mărturii privitoare la cele întâmplate în noaptea de sâmbătă, 7 noiembrie 1981.

Susan Reynolds îşi făcuse planuri cu Robert Mallory. El trebuia să ajungă acasă la ea, pe North Canon Drive, pe la opt seara. Donald şi Gayle Reynolds aveau să fie plecaţi la o cină cu prietenii, chiar la Le Dome de fapt, unde sugerase Susan să-şi sărbătorească Robert ziua de naştere – era chiar noaptea aia, iar Robert şi Susan aveau să şi-o petreacă împreună la ea în dormitor, uitându-se la televizor, poate la Croaziera iubirii şi apoi poate la Insula fanteziilor, poate la Saturday Night Live; gazda show-ului era Lauren Hutton. Poate că Robert avea să rămână peste noapte, poate că nu; încă nu se decisese nimic. în orice caz, Susan şi Robert aveau doar pentru ei toată casa până pe la unsprezece, când erau aşteptaţi să revină Donald şi Gayle – se vedeau cu un alt cuplu ca să bea ceva pe Maple Drive înainte să se îndrepte spre restaurant, unde aveau o rezervare pentru ora şapte şi jumătate.

Susan a făcut un duş pe la şapte şi un sfert, s-a îmbrăcat cu un capot alb flauşat şi a început să se pregătească pentru sosirea lui Robert. Asculta muzică – „Private Eyes" a celor de la Hali & Oates, avea să-şi amintească – stând în faţa oglinzii, la masa de machiaj, uscându-şi părul cu foehnul, când i s-a părut că aude ceva: ceva „trântindu-se" la parterul casei goale. Dar nu era sigură. A oprit uscătorul de păr şi a rămas aşa, nemişcată, ascultând. A întins mâna şi a dat mai încet volumul combinei stereo. O neliniştea dispariţia lui Debbie – nu mai auzise nimeni nimic de ea de joi noapte, când fusese văzută ultima oară; niciun telefon, maşina parcă intrase în pământ –, iar diazepamul pe care-l luase cu puţin timp înainte parcă n-o calmase îndeajuns. A rămas pe scaun, uitându-se în oglindă, străduindu-se să se liniştească. A pus mâna pe telefon şi l-a sunat pe Robert, dar acesta n-a răspuns, ceea ce însemna ori că era la duş, ori că plecase deja din Century City, îndreptându-se spre ea mai devreme decât stabiliseră. S-a întors să-şi usuce părul şi n-a mai dat volumul la loc. Cinci minute mai târziu, Susan a auzit un al doilea zgomot de „ceva trântit" la parter, a oprit din nou uscătorul şi a strigat din instinct „Mami? Taţi?" – îşi dădea seama că era prea devreme ca Robert să fi ajuns deja şi că,

oricum, ar fi trebuit să-i dea drumul în casă pentru că n-avea cheie, aşa că cine altcineva să fi fost? Şi-a spus, sigură pe ea, că nu era nimic la parter, fiindcă nu se mai auzea nicio mişcare. Dar fusese distrasă de la activitatea ei, aşa că a decis să verifice ce auzise de fapt.

Susan nu se putea liniştiː în timp ce cobora scările, o încerca un „sentimentul apăsător”, de parcă ar fi fost „o prezență” în casă. Inițial, nu s-a gândit să sune la poliție: Robert urma să ajungă în curând şi, până la urmă, ce i s-ar fi putut întâmpla într-o vilă din North Canon Drive, într-o noapte de sâmbătă, în Beverly Hills, şi-a spus. Fusese întotdeauna în siguranță, protejată, ai ei avuseseră mereu grijă de ea, nu i s-ar fi putut întâmpla nimic, ea nu era nechibzuită ca Debbie, ea deținea controlul asupra propriei vieți. Susan şi-a zis în sinea ei, cu convingere, că se comporta prosteşte şi că, la momentul respectiv, avea destul curaj. în living a sunat telefonul, făcând-o să tresară, şi a tot sunat până a ridicat receptorul şi a zis „Alo?”. Oricine ar fi fost la capătul celălalt, a închis. Şi în clipa aia a văzut că uşa glisantă pe unde se intra din curtea din spate în salonul unde se lua masa era larg deschisă. S-a apropiat curioasă de uşă şi s-a uitat în curtea cufundată în beznă. Credea că luminile din piscină fuseseră aprinse mai devreme, dar piscina era acum doar un dreptunghi lung şi negru, iar luminițele de Crăciun de la petrecerea ei, încă înşirate printre ramurile uriaşei bougainvillea, erau stinse şi ele. Iarăşi, nu-şi amintea dacă luminile din curte erau sau nu aprinse înainte de a intra ea la duş. Şi atunci i s-a părut lui Susan că vede o siluetă stând lângă un copac – deşi, după câteva clipe, avea să-şi dea seama că era posibil să nu fie nimeni acolo. Poate că-şi închipuise, şi-a zis – era întuneric-beznă. Dar în acest punct a decis să-l aştepte pe Robert afară din casă, în maşina ei, cu toate că habar n-avea dacă uşile glisante rămăseseră deschise de mai devreme, de dinainte să plece părinții ei la cină. A tras uşa la loc, simțind cum o loveşte un val de nesiguranță, cu toate că probabil era doar surescitată, şi-a zis, neliniştită din cauza lui Debbie; poate că-i mai

trebuia un diazepam, poate doar avea nevoie să-l vadă pe Robert, poate era tristă din cauza lui Thom.

Şi-a amintit să încuie uşa înainte să se ducă spre garaj.

Susan nu s-a îmbrăcat – plănuia doar să scoată BMW-ul din garaj, să parcheze lângă bordură şi să aştepte sosirea lui Robert. Ce chestie prostească, şi-a zis, dar nu mai voia să rămână în casă. Tot în capot, a intrat în garaj şi s-a suit în maşină, doar că vehiculul nu voia să pornească. A învârtit cheia: BMW-ul a huruit, a păcănit şi s-a oprit. Asta s-a întâmplat de trei ori, apoi maşina n-a mai pornit nicicum. (Mai târziu avea să iasă la iveală că uleiul de motor fusese scurs şi înlocuit cu un amestec de sare şi Pepsi; o doză strivită a fost găsită într-unui dintre containerele de gunoi din garaj.) Părinții ei plecaseră la cină cu Mercedesul lui Gayle; Cadillacul lui Donald era în garaj, dar Susan n-a reuşit să dea de chei când s-a întors în casă să le ia. S-a îndemnat singură să se liniştească şi a urcat în camera ei să se îmbrace repede, ca să poată sta pe cărarea pietruită, mărginită de palmieri-evantai mexicani, şi să-l aştepte pe Robert, când a auzit ceva jos – era uşa glisantă care fusese deschisă cu un bufnet. De data asta era sigură de ce auzise – nu-şi imaginase. Apoi şi-a amintit: ea încuiase uşa.

Cineva o deschisese din interiorul casei.

Şi atunci l-a sunat pe Thom Wright. Thom era în dormitorul lui, în North Hillcrest, şi a ridicat receptorul auzind vocea lui Susan pe robot. I-a spus că se temea, că ceva nu era în regulă şi ai putea, te rog, Thom, să uiți totul şi să vii, te rog, încoa, te rog. Thom a ascultat în tăcere, pe cale să-i trântească receptorul în nas – s-a enervat că-l sunase şi că-i ceruse una ca asta.

— Unde-i Robert? De ce nu-l suni pe el?

Iar Susan i-a răspuns, şoptit: — E cineva în casă. Apoi linia a picat.

Susan crezuse că Thom îi închisese, dar când a încercat să-l sune din nou a înțeles că cineva tăiase firele. Ştia acum că nu era a bună, a traversat iute şi în cea mai mare linişte holul de la etaj, tot în capot şi în picioarele goale, a ajuns în capul scărilor şi s-a uitat în jos, la livingul luminat puternic,

ori cel puțin la jumătatea pe care putea s-o vadă. A coborât cu grijă treptele până la jumătatea scărilor şi a văzut ceva. O persoană stând nemişcată în mijlocul spațiului alb şi vast, îmbrăcată cu blugi negri şi bluză neagră cu mânecă lungă şi purtând pe cap o mască neagră de ski. Parcă o aştepta. În pumnul înmănuşat strângea un cuțit de măcelărie. S-a produs un moment de confuzie, timp în care Susan şi intrusul doar s-au holbat unul la altul. Ochii intrusului păreau să iasă din orbite, gura îi era deschisă – rânjea. Pauza aceea stranie a ținut până când silueta s-a năpustit asupra ei.

Susan s-a întors țipând, s-a împiedicat de trepte şi a căzut, iar intrusul a sărit asupra ei şi a târât-o de un picior până la baza scărilor. L-a lovit cu piciorul, capotul i s-a desfăcut – pe dedesubt n-avea altceva decât chiloții – apoi „chestia" a încălecat-o, ținând-o la podea, holbându-se la sânii ei. Ochii deschişi larg, gura contorsionată – se tot deschidea şi închidea de parcă intrusul nu s-ar fi putut controla, de parcă ar fi încercat să formeze propoziții, dar nu izbutea să scoată niciun sunet, apoi lui Susan i-au căzut ochii pe cuțitul de măcelărie şi s-a întâmplat o chestie ciudată, de parcă intrusul şi-ar fi amintit şi el în momentul ăla că-l are în mână, apoi l-a lăsat în jos până ce a trecut cu vârful lamei peste banda elastică de sus a chiloților şi, involuntar, Susan a apucat cuțitul ca să-l oprească, tăindu-se la mână, în timp ce intrusul ținea mai departe cuțitul apăsat cu putere pe vaginul ei; din palma lui Susan a început să se prelingă sânge, care a pătat îndată chiloții, apoi intrusul a înălțat cuțitul şi l-a trecut cu forță peste pieptul lui Susan, tăindu-i sânul drept, despicându-i-l larg. Cuțitul era atât de ascuțit încât inițial ea nu şi-a dat seama ce se petrecuse şi, când s-a uitat în jos, n-a înțeles prea bine ce vedea: era o pojghiță roşie şi fierbinte care-i acoperea torsul. Apoi şi-a dat seama: era sânge. Sânul se turtise, se lăbărța despicat, o halcă de carne îi atârna peste piept şi atunci durerea a făcut-o iarăşi să țipe.

În Hillcrest, Thom a alergat la maşina Corvette, doar în chiloți şi tricou, în picioarele goale, şi a gonit cu automobilul

pe Elevado, trecând în viteză de toate stopurile, a ajuns în Canon şi a virat stânga, frânând cu scrâşnet de pneuri pe aleea de acces, a dat fuga spre uşă, pe care a găsit-o încuiată; o auzea pe Susan urlând din interior. A dat, în fugă, ocol reşedinţei, a intrat pe uşa glisantă deschisă şi a descoperit-o pe Susan în living, aşezată pe podea, gheboşată, cu halatul îmbibat de sânge. Thom a înmărmurit: mintea lui nu putea procesa ce se petrece.

Susan a ridicat ochii, l-a zărit pe Thom şi a răcnit:

— E aici! Apoi din nou: E aici!

Thom nu ştia la ce să se uite sau ce voia să zică.

— E aici! a ţipat Susan. E aici!

Şi atunci a văzut-o şi el.

Silueta cu mască de ski, ţinând în mână cuţitul de măcelărie mânjit de sânge, s-a năpustit la Thom în vreme ce Susan ţipa în continuare şi au căzut amândoi pe pardoseală. Intrusul s-a ridicat iute în capul oaselor, s-a repoziţionat, a ridicat cuţitul şi l-a înfipt imediat în fesa stângă a lui Thom, care căzuse pe-o parte, apoi a tras lama în jos, de-a lungul coapsei, despicându-i carnea, tăindu-l şi mai mult, până la genunchi, în vreme ce sângele ţâşnea din el abundent şi carnea se despica şi i se desprindea de picior în două halci mari. Cuţitul ratase artera femurală, dar sângele curgea pe pardoseala de marmură într-o băltoacă ce se făcea din ce în ce mai mare. Thom a început să urle.

Atunci intrusul s-a întors spre Susan; încerca să se târâie pe scări, dar silueta a înşfăcat-o din spate şi a ţinut-o locului, petrecându-şi un braţ pe după gâtul ei. Din cine ştie ce motiv, în declaraţia dată iniţial la poliţie Susan avea să lase deoparte următorul detaliu: instinctiv, a apucat braţul care-o sugruma cu amândouă mâinile, a lăsat capul în jos, şi-a înfipt dinţii în antebraţul intrusului şi nu i-a mai dat drumul. A simţit gust de sânge când intrusul a încercat să-şi retragă mâna – cu un strigăt de durere –, apoi acesta şi-a băgat cuţitul în braţul ei şi, în cele din urmă, Susan şi-a descleştat dinţii. Atacatorul s-a poticnit, ezitând înainte de-a o lovi peste faţă cu pumnul înmănuşat, iar Susan a căzut pe spate. Gura îi era plină de sânge – muşcase atât de tare

antebraţul atacatorului, încât simţea bucăţele de carne în gură, pe care a început să le scuipe; informaţiile acestea aveau să-i fie mărturisite cuiva, la cinci zile după cele întâmplate. Intrusul s-a retras apoi în fugă pe uşa glisantă şi a dispărut în întunericul curţii din dos.

Susan s-a târât prin băltoaca de sânge din living spre locul unde Thom zăcea sângerând, alb ca hârtia la faţă şi tremurând incontrolabil, apoi s-a ridicat în picioare şi a pornit împleticindu-se spre telefon, a ridicat receptorul, numai că uitase că fuseseră tăiate cablurile şi telefonul era mort, aşa că s-a năpustit spre uşa de la intrare, ţipând după ajutor. A traversat curtea şi a ieşit în Canon, cu capotul îmbibat de sânge şi sânul dezgolit plescăind-i pe piept; bustul parcă îi era proaspăt vopsit cu roşu, iar carnea îi era jupuită în fâşii, chiloţii îi erau năclăiţi de sânge şi faţa mânjită. S-a învârtit de colo-colo năucă până când au orbit-o brusc farurile Porsche-ului lui Robert, iar el a frânat şi a luat-o la fugă spre locul unde Susan se prăbuşise în stradă. A strigat la el, printre hohote de plâns, că Thom e înăuntru: sângera, murea, trebuie să-l salvezi. Robert a fugit în casă, în vreme ce vecinii îngroziţi începeau să iasă de prin casele lor din North Canon. Cineva sunase la poliţie, dar Robert ieşise deja din casă cărându-l pe Thom, care aproape-şi pierduse cunoştinţa, cu piciorul schilodit arătând, potrivit unui martor, „ireal” – despicat, cu o bucată de carne „atârnând răsfrântă” într-o parte – şi n-a mai aşteptat poliţia sau salvarea. L-a aşezat pe Thom pe scaunul din faţă al maşinii, apoi a intrat şi Susan, înghesuindu-se alături de el. A condus până la cel mai apropiat spital, adică Cedars, gonind pe Santa Monica Bulevard, făcând slalom periculos printre celelalte maşini aflate în trafic, apoi pe Beverly, unde maşina a pătruns în parcarea unităţii de primiri urgenţe şi Robert a intrat în fugă în clădire, strigând după ajutor. Un grup de brancardieri a apărut imediat cu două tărgi, l-au întins pe Thom, inconştient de-acum, pe una şi pe Susan, isterică, pe cealaltă, iar Susan l-a apucat pe Robert de mână înainte să fie dusă în sala de operaţie, spunându-i să sune la Le Dome şi să le dea mesaj pe pager părinţilor ei, ceea ce Robert a şi

făcut de la un telefon din camera de gardă, iar Donald şi Gayle au ajuns la Cedars douăzeci de minute mai târziu.

îmi făcusem bagajul, gata să mă mut la un hotel pe Sepulveda Boulevard, nu departe de Galleria din Sherman Oaks – nu intenționam să risc şi să mai petrec încă o noapte în casa de pe Mulholland – când mi-a sunat telefonul din dormitor, la nouă, şi la telefon era Donald Reynolds. A explicat, poticnit, că Thom şi Susan fuseseră atacați de un intrus în casa din Canon Drive: „Susan mi-a zis să te sun pe numărul ăsta... voia să-ți zic că se teme pentru tine. Vrea să ştii că cineva e acolo. Că poate voi, nu ştiu, ați intrat cu toții în vizorul... cuiva... asta a zis...” Am întrebat pe loc unde era Robert Mallory şi Donald mi-a relatat rapid ce-i spusese Robert când îi găsise pe Thom şi Susan şi că el fusese cel care-i dusese la spital. Thom intrase în operație, viața îi atârna de un fir de păr, Laurie Wright abia ajunsese şi era în stare de şoc. Tot ce-am putut să întreb, stând amorțit la mine-n dormitor, a fost „Robert mai e acolo?”. Am aşteptat. „Ăăă, nu, a plecat. S-a întors în Century City”, a zis Donald. „N-avea de ce să mai rămână. A vorbit deja cu poliția. A zis că...” – aici i-am mulțumit lui Donald şi i-am închis în mijlocul frazei.

Mai târziu, potrivit valetului şi portarului de la Century Towers, Robert a fost văzut pentru ultima oară intrând în holul blocului la opt şi cincizeci de minute, cu hainele şi fața murdare de sânge uscat, ducând o geantă neagră pe umăr. Se străduia să nu plângă, dar îl asigurase pe portar că e bine, că fusese martorul unui „accident groaznic” şi că voia să se spele înainte să se întoarcă la spital. Am mers cu Jaguarul în Century City, m-am oprit în dreptul valetului de la bariera parcării complexului Century Towers, i-am zis că mă sunase Robert Mallory şi că voia să mă vadă.

— Am venit cât de repede am putut, am zis. Sunt coleg de şcoală cu el. Prieten. N-am idee ce vrea. Suna... disperat.

Valetul a încuviințat cu gravitate – văzuse şi el în ce hal era Robert, care ajunsese acasă cu jumătate de oră în urmă – şi m-a îndrumat spre un loc de parcare aflat lângă fântânile din fața intrării, dar nu mi-a zis să trec şi pe la portar. Am

presupus că se aştepta s-o fac. Am coborât din maşină, am luat-o la fugă pe hol şi m-am oprit, aruncând o privire spre cabina îndepărtată de la recepție, în spatele geamului căreia îl puteam vedea pe portar. Am decis să risc şi să trec direct în cealaltă parte a holului, am intrat într-un lift şi am apăsat pe „28”.

Am folosit cheia pe care o găsisem în încăperea ocupată de Robert în casa abandonată din Benedict Canyon şi, discret, am descuiat uşa apartamentului lui Abigail.

Becurile luminau slab livingul, accentuând priveliştea impre-sionantă asupra zonei West Hollywood, a dealurilor de mai sus de Sunset, înțesate cu lumini, şi Pico Boulevard, pe care se circula slab în acea noapte de sâmbătă. Totul părea atât de îndepărtat încât, în clipa aia, lumea părea ireală, iar eu am acționat în consecință. Am tras zăvorul şi i-am dezmembrat rapid mânerul cu patentul pe care-l luasem la mine, rupând clanța cu totul, făcând uşa de nefolosit, nu se mai putea deschide – iar tot procesul s-a dovedit mai gălăgios decât intenționasem şi un scrâşnet strident s-a răspândit prin apartament când am smuncit în cele din urmă clanța, facând-o să cadă zăngănind pe podea. Mă aşteptam ca Robert să vină în fugă de unde era, să vadă ce provocase zgomotul din hol, dar n-a venit. Aşa că am mers spre bucătărie, unde am tras din rastelul de pe tăblie un cuțit. Am deconectat telefonul, am smucit cu totul firul din perete şi am înaintat pe lângă dormitorul lui Robert, unde am auzit duşul curgând, am intrat în dormitorul lui Abigail şi am deconectat şi firul acela, am tras cablul de tot şi l-am pus pe noptieră, după care m-am întors spre dormitorul lui Robert.

Duşul din baia adiacentă camerei lui era pornit şi am mers în direcția sunetului, lăsându-mă călăuzit doar de el. M-am oprit în pragul dormitorului şi am văzut geanta neagră pe cuvertura gri a patului, pe cale să fie umplută – tricouri, chiloți, o pereche de blugi, o trusă cu obiecte de toaletă. Am văzut apoi şortul de tenis şi tricoul polo galben – pătate cu sânge – pe care le purtase Robert cu puțin timp înainte, zăcând acum grămadă lângă pat, alături de nişte chiloți şi de o pereche de pantofi albi din piele, stropiți cu sânge. Nu se

mai auzea altceva în apartament cu excepția susurului apei de la duş. Am intrat tiptil în baia plină de aburi, m-am apropiat de cabina de duş şi am întins încet o mână spre mânerul cromat, ținând cuțitul strâns în cealaltă. Am deschis uşa, dar cabina era goală. M-am zgâit buimac la apa fierbinte țâşnind şuvoi din para duşului.

Apoi am auzit pe cineva răcnindu-mi numele în spate, am țipat şi m-am întors.

Părul lui Robert era ud, avea pe el un şort mulat şi un tricou alb, şi mi-am dat seama că se ghemuise după pat când intrasem şi acum se ridicase în picioare stând în fața mea, la distanță, de cealaltă parte a patului. Ne-am holbat unul la altul, cuprinşi parcă de o stare reciprocă de perplexitate. M-am uitat în jos şi am văzut că avea în mână un cuțit de bucătărie. A văzut şi el cuțitul meu. Țin minte care erau motivele mele: voiam să vorbesc cu el. Voiam să-l fac să mărturisească.

— Ce-a fost cu zgomotele alea? a întrebat. Ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic, Robert, am zis în şoaptă.

— Cum ai intrat? a întrebat calm, dar cu fermitate. îmi dădeam seama, totuşi, că era agitat şi că încerca să ascundă treaba asta. Ce cauți aici? Cum ai urcat? Ce-au fost zgomotele alea?

Mi-a luat o clipă să-mi recapăt glasul. Nu mă aşteptasem ca astea să facă parte din poveste: duşul, cuțitul, Robert pitindu-se după pat.

— Ăăă... am vrut doar să vorbesc cu tine... am zis cu glasul înmuiat. Să mă asigur că pot să vorbesc cu tine...

— De ce ai un cuțit în mână? a întrebat calm.

— Susan şi Thom au fost... atacați în seara asta, am zis.

— De ce ai un cuțit în mână, Bret? a întrebat iar.

— Tu... ai fost, nu-i aşa? am zis. Ai... încercat... să... le faci...

N-am reuşit să termin fraza.

— Eu i-am găsit, a zis Robert. I-am dus la spital. Nu mi-ai răspuns. Ce faci cu cuțitul?

L-am ignorat, am tras aer în piept şi am rostit cu grijă:

— Vreau să ştiu ce-ai făcut cu Debbie...

— Du-te-n pula mea de-aici, a zis domol.

— Unde e?

Nu mişcase deloc. Rămăsese lângă pat, fără să-şi clintească un deget.

— Nu ştiu unde e, Bret!

— Nu te cred..., am bâiguit.

— Nu-mi pasă mie ce crezi tu, a zis. Dar o să de duc jos şi-o să pun portarul să te scoată afară de-aici...

— Ba nu, am zis.

S-a blocat un moment, încercând să nu pară şocat de tonul meu.

— Cum adică... ba nu? a întrebat.

— O să-mi spui unde e Debbie Schaffer. Şi după aia o să sunăm la poliție. Am continuat, după un moment de pauză: Ai nevoie de ajutor, Robert. Eşti bolnav. Şi ai nevoie de ajutor, am zis pri-vindu-l țintă.

N-a zis nimic. A rămas aşa, încremenit, strângând cuțitul în mână. îşi trăsese pe el boxerii şi tricoul, cu toate că încă era ud. Pe tricou se vedeau urme de apă. Şi-a mijit ochii, îşi dăduse seama de ceva.

— Eşti cu ei, nu-i aşa? a zis în şoaptă.

— Cu cine, Robert? am întrebat de parcă aş fi vorbit cu un copil.

— Eşti unul dintre ei, a zis convins de ceea ce gândea.

— Vreau doar să-mi spui unde-i Debbie. Şi să primeşti ajutor.

— Eşti unul din deraiații ăia care mă urmăresc, a murmurat Robert, zgâindu-se la fața mea, apoi plimbându-şi ochii pe corpul meu. încă din vara aia... după film... când a început... S-a poticnit, cuprins parcă de reverie; apoi: Erai acolo...

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Robert, am zis.

— Eşti de partea lui, n-am dreptate? a zis de parcă ar fi fost în transă şi a făcut uşor un pas înapoi. Eşti cu nebunul ăla care mă urmăreşte.

— Robert, zi-mi unde-i Debbie, am spus, încordându-mă.

— Unul dintre ei, a zis. Unul dintre dementii ăia care se țin după mine. Recunoaşte naibii odată!

— Nu sunt unul dintre ei. Vreau să vorbesc cu tine, să-mi spui unde-i Debbie.

— Şterge-o în pula mea de-aici, a zis. Cară-te naibii de lângă mine.

Ceva căpăta dimensiuni în încăpere. Tensiunea nu putea să rămână la nivelul ăla – căuta o supapă. încărcătura devenea into-lerabilă. Parcă totul era presurizat.

— Eu nu vreau decât să te ajut, am zis şi am început să dau încet roată patului, apropiindu-mă de el. Unde e Debbie? Unde ai dus-o?

— Du-te dracului de aici, a zis şi a făcut o mişcare bruscă despicând aerul cu lama cuţitului. A sărit apoi în pat, dominându-mă cu înălţimea lui, ţinându şi echilibrul pe saltea. Am schimbat direcţia şi m-am uitat în ochii lui.

— Unde-i Debbie? am zis ridicând vocea.

— Cară-te, a ţipat. Eşti cu ei! Pleacă în pula mea!

— Unde-i Debbieeee? am răcnit.

în momentul acela, Robert a făcut un salt în faţă, a dat să mă ajungă cu cuţitul şi i-am simţit vârful lamei pe faţă, despicându-mi fruntea şi obrazul. Până să reacţionez, a mai zvâcnit o dată din cuţit şi am simţit lama muşcându-mi nasul şi buzele. Pe faţă a început să mi se prelingă sângele şi a trebuit să clipesc de mai multe ori ca să nu-mi intre-n ochi. Am făcut un pas înainte, orbeşte, împleticit, cu cuţitul ridicat, dar Robert fugise din cameră, şi m-am lăsat peste chiuvetă, dar nu mi-am văzut oglindirea din cauza aburului – apa curgea încă la duş. Am luat un prosop de alături, m-am şters pe faţă şi, revenind în dormitor, m-am uitat la el. Se pătase instantaneu cu roşu. L-am întors pe dos, l-am apăsat iarăşi de faţă şi partea cealaltă s-a făcut la fel de roşie. Am ţinut prosopul lipit de frunte, ca să opresc sângele să-mi picure în ochi, şi am ieşit în hol.

Auzeam icnetele de panică scoase de Robert în vreme ce încerca să deschidă uşa de la intrare.

— Ce-ai făcut? urla Robert. Ce căcat ai făcut?

Am continuat să păşesc spre living, ţinând prosopul lipit de frunte cu o mână. L-am auzit dând fuga în bucătărie, înşfăcând telefonul deconectat, izbindu-l apoi de pământ.

Dinspre el se auzeau sunete de animal înfricoşat, a început să bată în uşa de la intrare, izbind în ea cu pumnii.

— Ajutor! a țipat. Ajutor!

— Robert, am zis înaintând spre partea întunecată a livingu-lui. Nu vreau decât să stăm de vorbă.

S-a lăsat deodată tăcerea. Mi-am dezlipit prosopul de frunte şi am scanat spațiul, dar nu l-am localizat pe Robert. Nu era în fața uşii de la intrare şi nici în bucătărie. Am păşit cu atenție pe lângă masa din living, pe lângă şemineul de granit şi pe lângă prințul după tabloul lui Hockney. Sângerarea se mai oprise – nu-mi mai picura sângele-n ochi – , dar simțeam gustul pe buze, aveam fața năclăită de sânge. Eram pe cale să-l mai strig o dată, când a ieşit brusc din întuneric, dintr-un cotlon pe care nu reuşisem să-l cercetez, m-a împins la perete, a ridicat brațul şi m-a înjunghiat în piept, numai că lama s-a înfipt în os, făcând cuțitul să alunece şi să se abată în jos, despicându-mi muşchiul pectoral. Am simțit sângele luând-o la vale, curgând peste abdomen. L-am îmbrâncit din reflex şi m-am năpustit bezmetic asupra lui cu cuțitul: o dungă lată şi rubinie i-a apărut de-a lungul pieptului, apoi o dâră roşie a început să i se prelingă pe burtă – sângele i se revărsa pe tricoul alb. Rana nu era adâncă, dar sângele a început să picure pe pardoseala de marmură. S-a aruncat înainte şi a încercat să mă împungă din nou în piept, dar cuțitul n-a intrat mai departe de stern – toate s-au petrecut în doar câteva clipe. L-am împins, m-am dat cu spatele la perete şi m-am întors apoi spre zid, alunecând. Nu eram şocat doar de brazda însângerată întinsă pe varul alb, ci şi de faptul că era sângele meu.

între timp, Robert se străduia să deschidă uşa glisantă de sticlă care dădea în balcon şi când l-am văzut am luat-o în goană spre el şi l-am tăiat pe spate. S-a răsucit, a ridicat piciorul şi m-a lovit – am czut pe spate. S-a întors spre uşă, în cele din urmă a deschis-o şi am văzut, atunci, că avea spatele plin de sânge. A ieşit în balcon şi a tras uşa cu putere în urma lui, închizând-o şi ținând-o bine aşa, strigând din toți rărunchii după ajutor. S-a proptit în uşă, fiindcă nu

putea s-o încuie de afară, continuând să țipe după ajutor; eu m-am agățat de uşă, încercând s-o deschid, dar s-a împins în ea, reuşind s-o mențină închisă. M-am dat imediat înapoi şi am lovit în sticlă cu piciorul. încă o dată. Robert, răcnind după ajutor, roşu la față, continua s-o țină închisă. Tricoul rupt îi era acum năclăit de sângele care curgea pe pardoseala de gresie albă şi netedă a balconului. Am înlăturat cu dosul palmei stropii care-mi curgeau iar în ochi de pe frunte. Robert țipa în continuare, cerea ajutor, lăsat acum pe vine şi încă ținând de clanță – era însă atât de departe încât cine-ar fi putut să-l audă? Am lovit din nou cu piciorul în uşă şi sticla s-a fisurat în sfârşit. Am continuat cu şuturile şi crăpătura s-a accentuat. Robert urla după ajutor, împingea uşa cu muşchii încordați, cu firicele de sânge scurgându-i-se pe glezne. încă un şut, uşa s-a făcut țăndări şi o cascadă de cioburi a invadat balconul.

Robert a dat înapoi, s-a uitat peste balustradă. M-am gândit c-o să sară, m-am repezit spre el cu cuțitul, l-am doborât, m-am urcat peste el şi l-am imobilizat. A început să se zbată căzut acolo peste cioburile de sticlă care-mi intraseră în genunchi când am dat să-l apuc de încheietura mâinii în care ținea cuțitul, dar a izbutit să mă înjunghie de mai multe ori în coapsă cu lama pe care o băga şi-o scotea iar şi iar şi am scos un urlet de durere; m-am dat de-a rostogolul pe covorul de sticlă spartă, simțind cum îşi înfige cuțitul în spatele şi-n umărul meu. L-am apucat de antebraț, i l-am izbit de sticlă, i l-am tras cu de-a sila în sus şi apoi i l-am trântit peste cioburi, încercând să-i zbor cuțitul din mână. A izbutit să-şi smuncească brațul, s-a apucat de balustradă cu mâna plină de cioburi şi am privit cu groază cum se cațără pe ea.

— Robert, am strigat, n-o face.

S-a lăsat pe vine, a aruncat cuțitul peste margine, şi-a săltat un picior, apoi pe celălalt, ținându-se strâns de balustradă, apoi s-a aruncat.

Am țipat şi m-am târât spre marginea balconului, uitând pentru o clipă de sticla spartă care-mi tăia genunchii şi palmele, şi m-am uitat în jos.

Robert coborâse în balconul luminat de dedesubt, care se extindea în afară cam cu un metru mai mult față de balustrada de la ultimul etaj a blocului-turn. L-am auzit lovind cu pumnii în uşa glisantă a apartamentului de dedesubt, strigând după ajutor, dar nu-i răspundea nimeni, uşa era încuiată, înăuntru luminile erau stinse, nu era nimeni acasă. în mine se spărgeau valuri de adrenalină; m-am cățărat pe balustradă, plin de sânge, am încercat să nu mă gândesc că mă aflam la al douăzeci şi optulea etaj şi că sub mine lumea era mică-mică, spunându-mi că nimic din toate lucrurile alea nu era de fapt real, apoi, strângând cuțitul în mână, m-am lăsat uşurel să alunec în balconul luminat – o cădere de cam doi metri şi jumătate. M-am aruncat asupra lui Robert, care era acoperit cu o pojghiță de sânge lucios, l-am tras la o parte ca să nu mai bocănească în uşa de sticlă mânjită cu dâre roşii, în vreme ce el răcnea în disperare spre apartamentul întunecat de dincolo, şi-am început să-l zgâlțâi, urlându-i în față „UNDE-I DEBBIE, UNDE E?" N-am simțit când mi-a înfipt cuțitul în braț – lama nu pătrunsese suficient de adânc cât s-o simt. Urla şi el, la rândul lui, Ce naiba vrei, ce vrei de la mine, de ce m-ai urmăriți. Delira de frică, furie, avea cioburi de sticlă spartă înfipte în picioare şi brațe; mi-a făcut brânci, s-a aruncat din nou spre mine, agitându-şi cuțitul, şi-am simțit lama sfâşiindu-mi cămaşa şi tăindu-mi din nou pieptul. împleticindu-mă, am trecut lama cuțitului meu peste brațul lui liber, făcând sângele să țâşnească. Şi-a strâns pumnul şi m-a lovit în tâmplă cu atâta putere c-am căzut în genunchi, paralizat. Am văzut alb dinaintea ochilor şi mi-am simțit globii oculari învârtindu-se în orbite, în vreme ce mă chinuiam să mă ridic în genunchi. Părea că îmi curge sânge de peste tot.

M-am uitat la balconul împroşcat cu sânge şi apoi mi-am ridicat capul – m-a luat un val de greață când l-am văzut pe Robert suindu-se peste balustrada de la etajul douăzeci şi şapte, dar m-am întins, l-am apucat de picior şi l-am tras spre mine. A căzut înapoi în balcon şi a început să-mi tragă şuturi în față. Am dat să-l țin de gambă, să-l opresc, dar a

reuşit să mă izbească în obraz cu călcâiul. Cu tricoul şi chiloţii îmbibate de sânge, s-a ridicat de jos şi m-a încălecat; şi cum zăceam acolo, totul o pâclă în jur şi ecouri, i-am simţit mâinile încleştându-i-se în jurul beregatei mele, încercând să mă sugrume. Dar avea mâinile prea ude şi alunecoase de la sânge, n-avea priză, nu putea apăsa îndeajuns de mult, aşa c-am reuşit să ridic braţul şi să-l înjunghii orbeşte. Şi-a desprins o mână din strânsoare, mi-a smuls cuţitul din mână cu o lovitură puternică şi l-a azvârlit pe balconul însângerat. în clipa în care mi-a zburat cuţitul din mână, i-am prins gâtul cu ambele mâini şi l-am tras spre mine până am ajuns faţă în faţă. S-a încordat, încercând să se tragă în sus, s-a ridicat de pe mine şi s-a întors să se apuce de balustradă.

M-am cules de pe jos, simţind că n-am aer, şi l-am oprit să se caţăre iar. Atârnam acum amândoi, pe jumătate în afara terasei, îmbrăţişaţi, şi mi-am dat seama că voia să-mi facă vânt. Simţeam pretutindeni izul de cocleală al sângelui şi era aşa de linişte şi, cu toate că ce se petrecea între noi nu dura decât de cel mult două minute – totul se întâmpla cu o viteză fantastică –, eram sleit de puteri. Eram prinşi într-o strânsoare îngheţată – niciunul nu reuşea să-l clintească pe celălalt. Brusc, m-am simţit aşa de epuizat că Robert a izbutit în sfârşit să se smulgă şi să pună iar mâna pe balustradă: cu ochii holbaţi, mi-am dat seama că vrea să sară în balconul de dedesubt. Şi, cât ai bate din palme, s-a balansat încercând să-şi facă vânt pe terasa de la etajul douăzeci şi şase. Numai că avea aceleaşi dimensiuni ca cea pe care ne aflaserăm amândoi mai devreme – doar balconul de la ultimul etaj era mai îngust. M-am târât în direcţia lui, unde i se vedeau doar mâinile, cu încheieturile neacoperite de sânge, albite de la întindere. Pardoseala balconului era udă, ca şi cum ar fi plouat sau ar fi spălat-o cineva cu furtunul, numai că era udă de la sângele nostru şi am patinat chinuindu-mă să ajung la margine şi apoi, stând în genunchi, m-am uitat în jos şi l-am văzut pe Robert suspendat, încercând să-şi balanseze corpul ca să sară la etajul douăzeci şi şase.

— Robert, te rog, vreau să ajut, am răcnit. Robert, nu!

Apoi am ridicat pumnul însângerat şi l-am lovit peste dosul mânii cu care se prinsese de margine.

A răspuns cu gâfâieli deznădăjduite. Tot încerca să-şi facă vânt în faţă, să ţintească balconul.

Iar am ridicat pumnul şi l-am coborât cu putere asupra celuilalt dos de mână.

— Robert, nu! am ţipat.

După care s-a prăbuşit tăcut în beznă.

Doar tăcere – niciun ţipăt –, apoi o bufnitură groaznică atunci când corpul a izbit acoperişul garajului, un sunet pe care-l puteai auzi chiar şi de la douăzeci şi şapte de etaje mai sus. M-am uitat spre garaj, dar n-am văzut nimic. Am început să plâng în hohote, m-am lăsat pe pardoseală într-un ungher al balconului şi am auzit, curând, sirenele vuind în depărtare. Am rămas ghemuit pe lespezile mânjite de sânge, strângându-mă singur în braţe. Am auzit, la un moment dat, cum era deschisă cu forţa uşa apartamentului de deasupra. Voci. Am început să strig după ajutor. Şi apoi s-au aprins becurile din locuinţa întunecată de la etajul douăzeci şi şapte şi vocile s-au apropiat. Plângeam în hohote fără noimă – mirosul de rugină se simţea peste tot, de la sângele care începuse să se închege. Uşile glisante s-au deschis, dar eram orbit de sânge, nu reuşeam să văd nimic şi dădusem în istericale. Am încercat să-l ajut dar s-a sinucis era prietenul meu îl iubeam îl iubeam am încercat să-l salvez i-a atacat pe doi dintre prietenii noştri, mai devreme a sărit a sărit. Eram ridicat în braţe. M-a prins în apartament am crezut c-o să mă omoare. Paramedicii m-au aşezat pe targa, m-au şters pe faţă şi o mască de oxigen mi-a acoperit nasul şi gura. Am fost împins pe roţi prin apartament, apoi cărat până la lift. Am văzut acoperişul boltit al holului; continuam să vorbesc fără să mă opresc, cu toate că nu mă auzea nimeni prin masca de oxigen. Le-a omorât pe fete pe Debbie a atacat-o pe Susan mi-a spus să vin că are nevoie de mine m-a atacat a încercat să mă omoare înainte să sară l-am iubit l-am iubit. îi vorbeam oricui era dispus să m-asculte. Am fost împins cu targa în curte, într-o vânzoleală de girofare albastre şi roşii,

cu vuiet de sirene străpungând aerul, şi ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să-mi pierd cunoştinţa a fost o a doua targa, împinsă încet spre ambulanţă, cu doi paramedici lângă ea, şi pe targa se afla ceva fără o formă anume, un muşuroi, ceva care se schimbase când se izbise de acoperişul garajului, se transformase, iar cearşaful care-l acoperea era pătat cu roşu, violet şi galben – ca un fel de sculptură, cu elemente ieşindu-se în sus pe sub cearşaf: ceva ce n-ar fi putut încăpea într-un sac pentru cadavre. Şi, când mi-am dat seama că sub pânză erau rămăşiţele lui Robert, am început să răcnesc până am leşinat.

31

Mă aflam într-o rezervă întunecoasă de la Cedars-Sinai şi, când m-am trezit în toiul nopţii, am observat că la capul patului meu stătea Laurie Wright.

Nu fusesem, de fapt, rănit grav, deşi mă alesesem cu 115 copci, împunsăturile cuţitului lui Robert Mallory nu fuseseră adânci sau îndeajuns de „invazive” ca să necesite atenţie medicală specială, mi-a spus un doctor. În afara uşoarelor tăieturi care-mi brăzdau faţa – n-aveau nevoie de copci –, fusesem tăiat superficial în dreptul sternului, pe coapsa stângă, pe braţ şi în mai multe locuri pe piept. Am aflat că într-o luptă cu cuţite e greu să fii înjunghiat adânc. Am aflat că e greu să provoci o leziune mortală, că e greu să „treci” de coşul pieptului, că trebuie să bagi cuţitul într-un fel foarte precis şi dintr-un unghi anume ca rana să fie fatală. Niciunul dintre organele mele interne nu fusese atins, nu mi se secţionase niciunul dintre vasele de sânge importante. Poate că ajunsesem lac de sânge la urgenţe, dar leziunile nu erau nici pe departe mortale. Uitându-mă în urmă, pare că totul a fost o chestie destul obişnuită, de parcă aş fi repetat îndelung înainte: le-am spus poliţiştilor ce mi se întâmplase în apartamentul 2802 din Century Towers şi nimeni n-a avut nimic de obiectat. Am spus că Robert mă sunase după ce

plecase de la spital, de la un telefon public, „de undeva”, că era „foarte necăjit” şi că mi-a zis că trebuie să mă vadă. Am spus poliției că-i cunoşteam problemele psihice, că petrecuse un timp internat într-o instituție psihiatrică din Illinois, după o tentativă de suicid din ianuarie, că-l credeam legat cumva de crimele lui Mreajă, că Robert îşi dăduse întâlniri cu Katherine Latchford în vara lui 1980, înainte ca ea să dispară, şi le-am explicat cronologia pe care o pusesem cap la cap, care-l lega pe Robert de celelalte fete; le-am spus şi că era responsabil de dispariția lui Debbie Schaffer – despre asta polițiştii nu ştiau nimic – şi că, de fapt, Robert Mallory îi atacase pe Susan Reynolds şi Thom Wright în casa din North Canon Drive, ca să se dea mai apoi salvatorul lor –, era un specimen bolnav, am precizat; un maniac, le-am spus; voia să-i facă rău lui Susan, o sedusese, era o chestie care făcea parte din jocul lui; şi mai avea ceva de-a face cu moartea lui Matt Kellner, dar nimeni dintre cei cu care am vorbit n-avea habar despre ce vorbeam.

Am repetat povestea oricui voia s-o asculte: familiei Reynolds, lui Laurie Wright, polițiştilor care mi-au luat declarația, doctorilor care m-au îngrijit. Mă dusesem, le-am spus din nou, să ajut un prieten „tulburat” care-mi spusese la telefon c-o să-şi ia viața, aşa că „gonisem” spre Century City în încercarea de a-l opri, mai ales că ştiam că mai încercase asta odată. Mă luase panica, le-am spus. Ajuns în apartament, nu-l găsisem pe Robert. îl căutam în dormitor când am auzit un zgomot. Şi am văzut, le-am spus, că blocase broasca uşii de la intrare – o încuiase şi-i scosese clanța ca să n-o mai pot deschide – ca să mă „prindă în capcană” şi că mă apărasem cu un cuțit găsit în bucătărie. Am tot strigat după ajutor, dar nu mă auzea, se pare, nimeni. Chiar şi după ce Robert reuşise să mă înjunghie de câteva ori, încercasem să-l trag de pe balustradă, atât de la balconul etajului douăzeci şi opt, cât şi de la cel al etajului douăzeci şi şapte, chinuindu-mă totodată să mă apăr. Am spus: Robert era dezechilibrat mintal. Robert fusese internat. îşi violase sora vitregă. încercase să se sinucidă. îmi omorâse

prietenul. Am spus-o din nou: eu încercam să-l ajut. Şi apoi a sărit la mine.

Laurie Wright mi-a zis că părinţii mei fuseseră contactaţi, dar că aveau să ajungă abia peste două nopţi în Los Angeles, pentru că ruta lor de plecare din Europa era complicată, ocolită. Avea să dureze o zi ca vaporul cu care navigau să acosteze, apoi urma să fie duşi cu maşina la cel mai apropiat aeroport, de acolo să zboare la Londra, de unde aveau să se îmbarce într-un Concorde pentru New York şi, de acolo, să prindă la mustaţă un zbor American Airlines spre Los Angeles.

M-am externat duminică, după-amiaza târziu – la cerere –, iar Laurie Wright m-a dus la casa din North Hillcrest, unde aveam să rămân până la întoarcerea părinţilor mei. Urma să dorm la Thom în cameră; Laurie m-a călăuzit spre patul cu pătură de tartan, pe care am boţit-o cu foielile mele, chiar dacă analgezicele mă făceau să plutesc liniştit şi, aşezându-mă binişor pe saltea, am inhalat mireasma lui Thom – m-a cuprins –, am tras o pernă lângă mine şi m-am prefăcut că e el, strâmbându-mă de usturimea de pe piept, braţe şi coapsă care străbătea prin pâcla pastilelor contra durerii, agăţându-mi ochii de fanionul cu însemnele Grifonilor de pe peretele de deasupra mesei de lucru a lui Thom, găsindu-i reconfortantă inocenţa. Nu ştiam cât de mare e – de gravă – rana lui Thom, ştiam că piciorul îi fusese „vătămat”, dar îmi făceam griji pentru el şi pentru viitorul lui. Pastilele m-au ajutat să adorm şi nu m-am dat jos din pat până duminică târziu, în noapte. Aveam pieptul şi coapsa dreaptă bandajate, însă faţa, în ciuda acelei vânătăi groaznice, roşu-cu-purpuriu, din locul unde nimerise lovitura de picior a lui Robert, părea doar zgâriată când m-am analizat în oglinda din baia lui Thom – o dunguliţă foarte subţire care-mi cobora pe frunte şi încă una ce-mi traversa nasul şi buzele. Laurie s-a întors la spital şi şi-a petrecut acolo restul zilei, în vreme ce Thom suporta încă o operaţie de reconstrucţie a piciorului şi, cu toate că avusese o scurtă perioadă de luciditate în care schimbase câteva vorbe cu mama lui înainte de a fi dus în sala de operaţii, lui Laurie nu-i rămânea decât să aştepte. Lionel

venea de la New York cu avionul, marți, şi m-am întrebat într-o doară ce se alesese de tipul arătos cu care o văzusem pe Laurie la serbarea din toamnă care mi se părea acum că avusese loc în altă lume, cu o eternitate în urmă.

Am întrebat-o pe Laurie cum se simte Susan, când s-a întors acasă, târziu, cu nişte mâncare gătită pe care o cumpărase de la un bistrou din apropiere, înainte să se închidă. Laurie a ridicat din umeri, deschizând o sticlă de vin.

— Nu ştiu, cred c-o să fie în regulă, a zis, menționând apoi ceva de chirurgia reconstructivă şi de cât de avansat ajunsese domeniul.

— Chirurgie... reconstructivă? am întrebat confuz, iar Laurie s-a uitat la mine, fără să mă lămurească.

— N-am văzut-o, a zis. Pleacă acasă miercuri.

Laurie a băut primul pahar în timp ce eu stăteam la masa din bucătărie ameţit de la pastile, aproape visând: nu simțeam nimic, am reuşit cu chiu cu vai să muşc din sendvişul cu carne de curcan adus de Laurie, abia-mi puteam ridica mâna bandajată şi totuşi mă simțeam, în mod straniu, eliberat.

— Dar e greu, a zis Laurie după ce şi-a turnat un al doilea pahar de vin. S-a oprit, contemplând parcă ceva, apoi: I-a frânt inima băiatului meu. O compătimesc, dar nu prea-mi mai place de ea.

Ne-am uitat la ştirile locale de la ora unsprezece de pe ABC şi subiectul zilei era băiatul de la liceul privat care sărise din vârful unui zgârie-nori din Century City după ce-şi agresase un coleg şi, firește, povestea era legată de atacul asupra lui Susan şi Thom, de vreme ce Robert avea de-a face cu ambele, apoi, în treacăt, după declarația mea, au apărut aluzii la Mreajă şi la faptul că, dacă Robert nu era Mreajă, existau totuşi conexiuni între el şi criminalul în serie ce deveniseră mult mai clare după sinucidere. Niciunul dintre noi nu ştia, deocamdată, în ce-ar fi putut consta acele conexiuni.

Luni dimineață, înainte ca Laurie să plece la nouă spre spital, ne-am uitat la ştirile locale de la matinalul

GoodMorning, America: o duzină de echipaje de poliție descinseseră la casa din Benedict Canyon duminică noapte, cât noi dormeam. Luminile girofaru-rilor, roşii şi albastre, scăldau casa într-un val psihedelic de culoare, iar corpul lui Audrey Barbour, a patra victimă a lui Mreajă, fusese găsit într-o cameră izolată fonic din pivnița improvizată a casei – încăperea în care încercasem, fără succes, să intru. Stăteam pe canapea în camera de pe Hillcrest Drive, îmbrăcat în hainele lui Thom – un tricou verde-închis cu emblema cu calul Polo pe el şi mirosind uşor a Aramis şi Old Spice – şi mă holbam pleoştit la ecranul televizorului, plutind în pâcla dată de Vicodin. îmi spuneam: asta era casa care mânca oameni. Mi-a trecut prin cap că în aceeaşi casă fusese sechestrat Matt Kellner timp de câteva zile, în vreme ce Robert Mallory îl tortura, după ce-i câştigase încrederea. Asta era casa în care îşi ticluise planurile oribile. Apăreau imagini cu un sac de cadavre pe care-l scoteau afară din casă, prin spate – am recunoscut uşa pe care intrasem cu câteva zile în urmă. Laura Wright a început să plângă. Aveau să treacă luni până să aflăm ce voise Mreajă să spună, în scrisorile lui, când vorbea de „alterări", „asamblări" şi „refaceri". Trupul hăcuit al lui Audrey Barbour a fost găsit însăilat laolaltă, de Mreajă şi „prietenii lui" care „urmaseră fazele lunii", cu membre de la mai multe animale de companie care dispăruseră – era „proiectul" pe care-l crease Mreajă, cusut cu grijă, ca o plapumă făcută din petice. Era vorba de o variantă mai elaborată a ceea ce le făcuse celorlalte fete, care şi ele, cine ştie, fuseseră ținute cu forța un timp în acea casă.

In interiorul camerei izolate fonic din casa abandonată de pe Benedict Canyon, o fâşie de piele putredă, desprinsă de pe spinarea şi umerii lui Audrey Barbour, atârna ca o draperie în uşă, una pe care trebuia s-o împingi deoparte ca să intri în odaia unde era expusă: corpul îi fusese „decorat" – gura plină cu peşti, gâtul şi capul unei pisici întinse pe frunte şi capsate acolo, restul corpului pisicii atârnând din vaginul ei, picioarele săltate şi desfăcute de parcă i-ar fi dat naştere animalului mort. Capul lui Audrey era împodobit cu leşurile moi ale unor şerpi morți, cu capetele tăiate, şi o perucă

făcută din ei îi încorona creştetul. Sânii fetei lipseau – fuseseră eliminaţi şi, în locul lor, în scobiturile căscate ale rănilor, fuseseră puse două capete de pisici. Anusul îi fusese lărgit, forţat, cu botul unui câine decapitat, de care fusese prins gâtul mutilat al unui alt câine. Acestea toate, cum am zis, nu le-am aflat decât nişte luni mai târziu, şi doar în parte: avea să treacă un an până să se dezvăluie complet grozăviile celor „realizate" de Mreajă. Chiar dacă corpul celei de-a patra victime a lui Mreją fusese găsit în casa din Benedict Cayon, în zilele următoare Robert Mallory n-a fost considerat suspect principal – mai târziu am aflat că teoria fusese „tentantă", numai că anumite elemente pur şi simplu nu se potriveau.

Debbie Schaffer s-a întors în Stone Canyon în acea dimineaţă de luni, 9 noiembrie. Plecase joi noaptea din Bel Air şi condusese până la casa din Hollywood Hills a unui muzician de treizeci de ani cu care se văzuse când şi când în ultimul an, înainte să se întâmple ceva între noi, ba şi în timpul relaţiei noastre, al cărui nume de scenă era Shore Lanes; era chitaristul unei trupe locale mai puţin cunoscute, zisă şi Line One, care n-avea să cunoască niciodată succesul – Susan Reynolds ştia de Shore şi acesta fusese primul loc în care sunase vineri dimineaţă, numai că Debbie îi ceruse celui care răspunsese la telefon să spună că nu era acolo. Debbie şi-a petrecut sfârşitul de săptămână acasă la Shore, încercând să-şi alunge din minte pozele cu taică-său şi cu mine pe patul ăla de hotel, într-o casă situată la înălţime, deasupra oraşului, pe Appian Way, împreună cu diverşi membri ai trupei şi fanii lor, într-un dezmăţ pe cocaină de trei zile, ba li se mai alăturaseră şi două fete şi un băiat, puşti care făceau parte din secta Călăreţilor Vieţii de Apoi, cu toţii de şaptesprezece ani, cu care se împrietenise trupa. Debbie nu auzise nimic despre ce păţiseră Susan şi Thom până luni dimineaţă, fiindcă nu ştia nimeni unde era sau cum să ia legătura cu ea, aşa cum şi voise. Se tot perindau pe acolo dealeri de droguri şi timpul dispăruse, trupa repetase piese de pe un nou album care n-avea să fie lansat niciodată, cu toate că primiseră un avans consistent de la

producători, nu ajungeau veşti din lume în casa închiriată, doar un flux constat de cocaină, vodcă şi tequila, bolufi pline cu diazepam şi Quaalude, sticle de băutură trimise de la un magazin învecinat, navete de bere, cartuşe de ţigări, butelci imense cu cocktailuri mărgărita – toate contribuind la planul lui Debbie de a se elimina din viaţă.

Iar când Debbie, extenuată complet, s-a retras în dormitorul lui Shore, cu un televizor mic pâlpâind într-un colţ, s-a întins pe saltea şi s-a uitat toropită la ecran, fără să poată să adoarmă, şi şi-a dat seama, la un moment dat, că se uită la casa lui Susan Reynolds de pe North Canon Drive, apoi la o fotografie a lui Robert Mallory din anuarul liceului Roycemore, şi a crezut iniţial că visează, apoi s-a ridicat în capul oaselor şi a căutat panicată telecomanda ca să dea mai tare. Apăruseră imagini cu casa din Benedict Canyon, scăldată în luminile roşii şi albastre ale girofarelor.

Un sac pentru cadavre era cărat pe o uşă lăturalnică. Văzuse un cadru cu carele de transmisiune ale mai multor posturi de televiziune înşirate în susul şi în josul şoselei din canion. Un cadru cu Century Towers. Poze din albumul liceului înfăţişându-i pe Thom Wright, Susan Reynolds şi Bret Ellis apăruseră pe ecran. Debbie s-a îmbrăcat, a ieşit din casă în lumina rece a dimineţii, umblând năucă pe stradă vreo treizeci de minute până şi-a găsit maşina, amintindu-şi într-un târziu c-o parcase la fereală în garaj, pentru că nu voia să fie găsită de nimeni, apoi a mers pe Sunset înapoi în Bel Air. Măria a scos un ţipăt şi, la vederea ei, a căzut în genunchi, iar Steven Reinhardt l-a sunat la Cedars pe Terry, care a vrut să vorbească cu fiica lui, dar ea a refuzat. A refuzat să vorbească şi cu Liz. în schimb, Debbie a ascultat cu stoicism relatarea lui Steven despre cele întâmplate – atacul asupra lui Susan şi Thom, cele îndurate de mine şi apoi sinuciderea lui Robert, la care doar eu fusesem martor. Primul lucru pe care l-a întrebat Debbie Schaffer, după un moment de tăcere în care se holbase împietrită la mutra lui Steven: — Sinucidere? Asta a zis Bret?

Am cuprins-o pe mama în braţe, am căzut în braţele ei, plângând în hohote când şi-a făcut apariţia acasă la Laurie

Wright, marți dimineață, ca să mă ducă înapoi pe Mulholland într-o limuzină neagră care aştepta afară, în fața reşedinței de pe North Hillcrest.

Vineri am sunat-o pe Susan, am întrebat-o dacă vrea să ne vedem şi a fost de acord.

Nu mă dusesem la şcoală în acea săptămână şi nici nu vorbisem cu nimeni, cu excepția mamei şi a polițiştilor care au vrut să-mi mai pună nişte întrebări în legătură cu ce se petrecuse în apartamentul de la etajul douăzeci şi opt din Century Towers – Abigail Mallory avea, cică, unele îndoieli în privința relatării mele –, dar i-am servit detectivului aceeaşi poveste, înflorind pe ici, pe colo faze despre Robert, ca să fac istorisirea mai dramatică şi mai înfricoşătoare. Din nou, cine ar fi putut spune că nu aşa se întâmplase? Şi am fost dezamăgit că detectivul n-a întrebat de Katherine Latchford şi de Matt Kellner şi că nu s-a interesat şi de altceva în afară de circumstanțele care duseseră la evenimentele din apartament. Am stat la masa de pe verandă, cu mintea împâclită de la Vicodin, lângă Marty Reed, avocatul părinților mei, şi nu mai simțeam nicio durere fizică. Mi-am petrecut o groază de timp în baie, inspectându-mi rănile pe care mi le provocase Robert Mallory, desfăcând un pic bandajul şi uitându-mă la pielea cusută, fascinat de linia care începea pe stern şi continua peste coşul pieptului; mi se părea că seamănă cu un miriapod lung şi negricios.

În mare parte evitasem să mă uit la ştirile despre cele întâmplate în noaptea cu pricina, însă descoperirea lui Audrey Barbour căpătase întâietate asupra atacului din Canon Drive şi a sinuciderii din Century City, iar presa îl conecta numai nominal pe Robert cu Mreajă şi crimele lui – şi nu izbuteam să pricep de ce. Despre Debbie Schaffer nu auzisem nimic: nicio mențiune a dispariției ei la ştiri şi sunt destul de sigur că Terry şi Liz au avut ceva de-a face cu asta, sau poate că nici n-o dăduseră dispărută la poliție. Debbie lipsise peste weekend, atâta tot, apoi se întorsese acasă, pe Stone Canyon, luni. Şi doar pe ea o primise Susan în dormitorul ei din Canon Drive, unde se recupera, aşteptând încă o operație de reconstrucție.

Gayle mi-a deschis în acea după-amiază de vineri, am trecut prin living mergând în spatele ei, pe scări în sus şi pe hol până în dormitorul lui Susan – trecuseră, de la atac, şase zile.

Susan stătea în capul oaselor pe pat, Gayle a întrebat-o dacă are nevoie de ceva şi Susan a clătinat din cap, nu. Era sedată, semi-pierdută în ceaţa medicaţiei, şi asculta Icehouse. Avea un halat pe ea, dar am întrezărit ceva din bandajul care-i fusese înfăşurat peste piept – era imposibil să nu observi că pe-o parte era aplatizat şi mi-am reţinut un icnet de uimire. Am râs încercând să ne îmbrăţişăm, fiindcă ne-am strâmbat amândoi de durere, apoi ne-a luat plânsul. M-am aşezat pe pat lângă Susan, alături de mâna ei bandajată cu care apucase cuţitul intrusului. Şi-a pus mâna la gură, din ochi i se rostogoleau lacrimi, iar eu am lăsat capul în piept şi am început să mă cutremur de plâns la rându-mi – nu era nevoie să lămurim pentru ce jeleam: ştiam că pentru tot, pentru ce păţise Thom, pentru ce păţise Robert, pentru atacurile pe care le suferiserăm separat, pentru piesa care se auzea, pentru totul. Am început să vorbim domol, să ne facem promisiuni. Susan îl văzuse pe Thom când îşi recăpătase cunoştinţa, miercuri, înainte să fie externată, şi m-a încredinţat că o să se facă bine. Am clătinat din cap, era o veste bună, iarăşi m-a buşit plânsul ea a întrebat dacă mă văzusem cu cineva şi i-am zis că nu – n mă mai dusesem la Buckley, abia dacă ieşisem din camera me eram luat de analgezice mai tot timpul, probabil că nici n-ar trebuit să vin cu maşina până în Beverly Hills. A zâmbit.

Muzica piesei celor de la Icehouse se insinua domol prin odăi şi mi-am dat seama la un moment dat că în poala lui Susan s ivise un plic galben, împreună cu o serie de fotografii douăzeci pe treizeci de centimetri, la care se uita. Am întins gâtul şi a întors spre mine pozele. Erau alb-negru şi păreau făcute cu un teleobiectiv: Susan şi Robert în Palm Springs, în localul Las Casuelas – cadrul fusese luat de peste drum, de pe North Palm Canyon Drive, şi-i înfăţişa aşezaţi la o masă, în restaurant. Susan şi Robert în curtea din spate a bunicilor ei – Robert în costum de baie, Susan în bikini, întinşi pe

şezlonguri. Susan şi Robert bălăcindu-se în piscină. Susan şi Robert, unul lângă altul, lângă BMW-ul alb, în parcarea celor din ultimul an – făcută parcă de pe dealurile care înconjurau liceul. Toate cadrele erau luate de departe, ca şi cum fotograful s-ar fi ascuns. Susan: coborând din BMW şi intrând în Century Towers. Susan: singură pe terenul de sport, cu o rachetă de tenis în mână. Am ridicat privirea spre ea.

— Ştii cine le-a făcut? am întrebat. A scuturat din cap că nu.

— Le-a lăsat cineva în cutia poştală, a rostit ca prin vis. Pozele nu-mi dădeau pace şi, brusc, mi s-a făcut un pic frică.

Susan era prea drogată ca să-i pese cu adevărat. Se uita la cele în care era Robert.

— Tu? a întrebat sfioasă. Tu le-ai făcut?

— Nu, am scuturat din cap.

— Ştiu că m-ai iubit, a început să zică. Şi pe Thom l-ai iubit. N-am scos o vorbă.

— Sper că nu te-am rănit vreodată, a zis.

— Nu, am spus, niciodată.

Nu era adevărat, dar nu ne mai aflam în locul ăla – nu mai avea importanță.

— Puteai să fii tu, a zis Susan, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

M-am abținut să zic ceva.

— Cum ai... S-a oprit, apoi a reluat: Cum ai reuşit să-l joci aşa

de bine atâția ani?

— Să joc ce? am întrebat de parcă n-aş fi ştiut ce vrea să zică. A tăcut, a zâmbit trist, şi-a ferit privirea.

— Rolul, Bret.

— Nu cred că l-am jucat chiar atât de bine, am zis într-un târziu, cu glas tremurat.

— Țin minte prima oară când am vorbit cu tine, a zis ea, luată de cap de la pastile. în prima săptămână din clasa a şaptea. O pauză, după care a continuat: Era la prânz şi ştii la ce m-am gândit atunci?

Am clătinat din cap. Vorbeau pastilele prin gura ei.

— M-am gândi aşa: o să mă mărit cu el într-o bună zi, a zis Susan zâmbind suav, sedată, studiindu-mi gesturile, curioasă cum aveam să reacționez.

— Te-ai prăjit, am zis.

— Poate...

— Şi ce s-a întâmplat? am întrebat, ținându-i hangul. De ce n-ai făcut-o?

— M-am prins ce e cu tine, a zis, te-am lăsat liber.

— Şi de ce Robert? Cu Thom înțeleg, dar de ce Robert?

— Nu ştiu. Nu pot să explic. Am tăcut.

— M-am îndrăgostit de el. Am crezut că întâlnisem...

S-a întrerupt, aproape ruşinată de ce avea să spună mai departe. Avea gura întredeschisă, de parcă ar fi primit o scatoalcă. Apoi şi-a revenit.

— Ai crezut că întâlniseşi ce? am întrebat. A răspuns, de data asta după o mică ezitare:

— Un vis.

M-am uitat în jos, încercând să-mi recapăt cumpătuL Susan a întrebat:

— Ce s-a întâmplat sâmbătă noapte? în apartament la Robert.

Spune-mi, a continuat după un moment de pauză, ce s-a întâmplat pe bune!

Am întins mâna, i-am dus un deget la buze, a zâmbit înțelegă-toare şi a închis ochii – gestul pe care adesea ni-l făceam unul altuia, cel care arăta că nu era nevoie să auzim ce avea de gând să spună celălalt fiindcă ştiam deja şi oricum n-ar fi schimbat nimic.

Când Susan a deschis ochii, privirea i-a fost distrasă de ceva. Purtam o cămaşă albastră polo, cu mâneci lungi, închisă până sus, dar una dintre mâneci îmi alunecase pe braț când ridicasem mâna să-i duc degetul la buze. Se uita la ceva. Zâmbetul drogat a dispărut, şi-a ridicat ochii la mine, apoi i-a coborât spre braț. Atmosfera molatică, toropită din cameră s-a întors pe dos şi în ea s-a activat ceva – totul zuruia. Susan a început să tremure şi s-a uitat la mine. Până s-o opresc, a întins mâna, mi-a tras mâneca în jos. N-a spus

nimic, dar mi-am dat seama că se uita la rana adâncă de pe antebraţul meu, înconjurată de o vânătaie galben-purpurie.

Credea că se uită la o muşcătură. A zis-o cu voce tare. Credea că urma de dinţi era în acelaşi loc în care-l muşcase pe intrus sâmbătă seară. Avea impresia că urmele lăsate de dinţi se vedeau limpede ca lumina zilei.

S-a uitat la mine lung, fără să mai spună nimic. A început să plângă. Apoi a vomitat în poală, pe halat.

— Ce-ai păţit? am întrebat cu blândeţe.

Dădea să se retragă, dar îi ţineam mâna bandajată într-a mea.

— Susan, ce-ai păţit? am întrebat din nou.

Şi-a întors privirea de la mine, tremurând. Capul îi dârdâia încet, înainte şi înapoi, ca al unei fetiţe, pe bărbie avea o pojghiţă de scuipat şi vomă.

— Susan, te rog, am murmurat. Nu-ţi face griji. Nu mai e.

Robert s-a dus. Nu-ţi mai face niciun rău.

Susan s-a întors spre mine, tremurând violent. îi strângeam mâna cu putere, nu şi-o putea smulge.

— Secretul meu e în siguranţă cu tine? am întrebat cu voce moale. Secretul meu e în siguranţă cu tine? am şoptit iar.

îi strângeam mâna cu atâta forţă că am simţit ceva pe cale să se frângă – i-am strâns-o mai departe, spunându-i totodată, cu voce alinătoare:

— S-a dus, gata, Robert nu mai e aici, totul o să fie OK, eşti în siguranţă.

Am auzit ceva trosnind în mână. A leşinat şi a alunecat din pat. Am rămas nemişcat, am încercat să-mi recapăt stăpânirea de sine, apoi m-am ridicat uşor, m-am oprit puţin şi am ieşit în fugă din dormitor, strigând după Gayle: Susan s-a plâns că se simte aiurea, mi-a zis că a luat prea multe pastile, a vomitat, a leşinat şi poate şi-a dat mâna peste cap când a căzut. Gayle s-a grăbit pe scări în sus, am urmat-o în camera lui Susan, unde am urcat-o amândoi înapoi în pat. Dar făcuse pe ea, patul era ud, aşa că am ridicat-o în braţe şi am dus-o în altă cameră, în vreme ce Gayle strângea aşternuturile, apoi a chemat un doctor.

Presupun că Susan n-a spus niciodată nimănui ce i s-a părut că văzuse. Nici n-am mai vorbit vreodată cu ea de atunci. Susan Reynolds nu s-a mai întors la Buckley – şi-a terminat ultimul an de liceu la Marymount, unde a şi absolvit în iunie. N-aveam s-o mai văd după scena din dormitorul ei până când am zărit-o din maşină, oprită lângă ghereta băiatului de la parcare, în faţă la Palihouse Hotel, în acea după-amiază de decembrie, aproape patruzeci de ani mai târziu. Şi abia după douăzeci de ani am aflat că Susan de fapt îi povestise cuiva despre ce credea că văzuse în camera ei, în acea zi de vineri, 13 noiembrie 1981.

Era în lunea următoarei săptămâni când m-am întors la şcoală şi am devenit pentru scurt timp obiect al fascinaţiei, un soi de erou, fiindcă nu mai era nimeni cu care să se poată vorbi despre cele întâmplate: Susan Reynolds şi Thom Wright nu se mai întorceau să-şi încheie ultimul an la Buckley, pe Robert Mallory îl învinsesem – încă circulau zvonuri pe seama lui – şi eram băiatul care se luptase cu presupusul criminal în serie, păream periculos şi dur şi lumea voia să vorbească cu mine; mă vedeau într-o lumină nouă, aveam aura unei celebrităţi. Eram în centrul atenţiei cum nu mai fusesem nicicând, acum că nu mai erau prin preajmă Thom, Robert sau Susan. Am relatat aşadar publicului meu din acele prime zile de după întoarcerea la şcoală ce auzisem că se întâmplase pe Canon Drive în acea sâmbătă şi ce li se întâmplase fizic lui Susan şi Thom, cum fuseseră atacaţi şi schilodiţi cu un cuţit de măcelărie mânuit de Robert Mallory – Susan, pieptul despicat, Thom, piciorul hăcuit –, că Robert fugise din casă, că Susan păşise împleticindu-se pe şosea „acoperită de sânge” şi „ţipând după ajutor”, că Porsche-ul lui Robert se ivise deodată, că-i dusese val-vârtej pe amândoi la Cedars-Sinai, prefăcându-se că nu fusese în casă, când de fapt el fusese intrusul care-i înjunghiase.

Le-am vorbit şi despre cele întâmplate în Gentury Towers, varianta pe care o povestisem tuturor. Colegii au ascultat copleşiţi de oribila mea descriere a atacului şi i-am uluit şi şi-au întors capetele dramatic atunci când, în toiul zilei, m-am descheiat la cămaşă şi le-am arătat cicatricile care-mi

brăzdau pieptul şi se întindeau spre spate, peste coaste. Am fost cu toţii atacaţi de Mreajă, le-am spus. Mreajă era Robert Mallory, le-am spus. Şi, după ce a fost descoperit, a sărit de pe balcon şi s-a sinucis, dar nu înainte de a încerca să mă omoare pe mine. Ryan Vaughn era singurul neinteresat de poveste – a ascultat-o o dată la prânz şi, în timp ce eu vorbeam, s-a ridicat, şi-a adunat lucrurile şi s-a mutat la altă masă, ca şi cum ar fi fost din cale-afară de bulversat. Dar asta nu m-a oprit. încurajat de reacţiile pe care le primeam, am continuat cu povestea – înjunghierile, saltul pe balconul de dedesubt, lupta, sângele şiroind pretutindeni – şi am amânat relatarea deznodământului, ca să creez ceva suspans, oprindu-mă ca să-mi vin în fire puţin, cică. S-au arătat tare uşuraţi că „supravieţuisem" experienţei. Am fost felicitat. Mi s-au adus mulţumiri. Pe unde mă duceam, elevi din toate clasele se zgâiau la mine, şoptindu-şi că eu eram băiatul ăla care-l omorâse pe Mreajă – toată lumea ştia acum cine fusese şi de ce fusese capabil. Mersese la aceeaşi şcoală cu ei, iar Robert nu se mai afla acum prin preajmă. Eram salvaţi datorită mie.

Doar că s-a întâmplat ceva care a întrerupt firul narativ.

A fost răpită o altă fată, care s-a dovedit a fi ultima victimă a lui Mreajă în Los Angeles: Leslie Slavin, şaptesprezece ani, dispărută într-o sâmbătă noapte aglomerată în Westwood – 21 noiembrie –, după ce se despărţise de un grup de amici şi se îndrepta spre maşina ei, parcată într-un garaj de pe Glendon Avenue. A urmat o nouă serie de atacuri la domiciliu dar, s-a observat, mai puţin violente decât cel de la reşedinţa Reynolds din North Canon Drive, în plus, criminalul însuşi a ajuns să nege c-ar fi fost autorul incidentului – recunoştea tacit alte atacuri, dar nu şi pe cel din Beverly Hills. O scrisoare de la Mreajă, trimisă la redacţia ziarului Los Angeles Times şi verificată de LAPD, confirma aceste lucruri şi se referea la Robert Mallory cu apelativul „Zeul", căruia i se lăsase un alt „dar" în casa de pe Benedict Canyon, în care acesta mai stătea din când în când. Darul era un sacrificiu şi sarcrificiul era Audrey Barbour, la fel cum fuseseră şi celelalte fete, începând cu Katherine

Latchford, iar scrisoarea îl absolvea pe „Zeu” de orice „fărădelege” sau „suspiciune”. Mreajă părea ofensat de ideea că lumea credea că „Zeul” avusese de-a face cu crimele lui, cu proiectele lui, iar fata asta avea să fie ultima, promitea el – cea care avea să-i fie oferită băiatului decedat pe care Mreajă îl numea „Zeul”. Dorea să i se recunoască responsabilita-tea în privința lui Audrey Barbour şi a celorlalte fete şi se arăta indignat de faptul că lumea ar fi putut să creadă că Robert fusese, cumva, implicat. Scrisoarea confirma că Mreajă şi „prietenii lui” izolaseră fonic pivnița casei abandonate din Benedict Canyon, pe care „Zeul” o vizita uneori, şi că „sacrificiul” fusese lăsat acolo câteva zile bune înainte de a fi ucis şi apoi descoperit, în acea noapte de duminică. Citind articolul, mi-am dat seama îngrețoşat că se putea ca trupul lui Audrey Barbour să fi fost acolo în ziua în care nlă aventurasem prin casă şi prin pivniță.

Mai scria că devenise „intim” cu multe dintre „cunoştințele Zeului”, la fel şi prietenii lui, şi că se „bucurase de timpul petrecut cu ei”, deşi nu dădea niciun nume. Menționa „daruri” lăsate pentru „colegii Zeului” – suveniruri, poze, afişe.

Apoi, Abigail Mallory a făcut publice scrisorile – mesajele de la admiratori – care-i fuseseră trimise lui Robert începând cu vara lui 1980, după ce dispăruse Katherine Latchford, şi până la începutul toamnei lui 1981, făcând ca acesta să fie în cele din urmă exonerat – erau, evident, de la aceeaşi persoană, scrise în acelaşi stil. Erau de la Mreajă.

Mesajele nu se refereau clar la niciuna dintre victime – erau doar scrisori de dragoste adresate „Zeului”, amintind că Mreajă şi prietenii săi îl supravegheau necontenit, că îi lăsau „daruri” şi „sacrificii” prin tot oraşul, că urma să afle curând de ele – „comori”, aşa le numea Mreajă. Scrisorile nu conțineau destule detalii pentru ca Robert să pună cap la cap totul înainte să dispară Audrey Barbour. Nu tu numele victimelor, nu tu referiri la atacurile la domiciliu – doar filaj neîncetat, informări că Robert fusese „observat” prin diverse locuri şi că „Zeul” era „ținut sub supraveghere”, în afara citirii scrisorilor, Robert nu dăduse atenție, pe cât bănuisem

eu, firului narativ – nu făcuse legătura între crime şi scrisori. Crezuse, la un moment dat, potrivit lui Abigail, că scrisorile erau de la „gagici psihopate" sau de la o fată cu care se văzuse şi pe care o părăsise în primele luni petrecute în California. Concluzia era că anumite persoane îl pândiseră pe Robert timp de un an şi jumătate, ca şi pe elevii apropiați lui, odată ce ajunsese la Buckley: aceşti urmăritori erau Mreajă şi aşa-zişii lui prieteni.

Abigail a spus încă o dată public ce credea ea că se petrecuse între nepotul ei şi Bret Ellis în apartamentul ei de la ultimul etaj, în noaptea de 7 noiembrie. Dar nu fusese de față, iar relatarea mea avea suficientă forță şi dramatism cât să devină nucleul de adevăr pe care se sprijinea restul poveştii: poate că Robert nu fusese Mreajă, dar rămânea un personaj periculos şi suicidar, care a vrut să-i facă rău unui elevul care-l considera suspect. Doar că intriga asta n-a fost suficientă ca să mă salveze.

Am ajuns un paria, în chipuri pe care inițial nu le-am observat după ce Mreajă a răpit-o pe Leslie Slavin şi şi-a asumat res-ponsabilitatea pentru uciderea lui Audrey Barbour. Se înțelegea acum că Robert Mallory nu omorâse pe nimeni, că lucrurile nu stătuseră aşa cum insistasem eu că stătuseră, ci că fusese de fapt victima jocurilor psihologice ale lui Mreajă şi a obsesiei sale pentru tot ce era legat de Robert.

Mi-am dat seama că, în ce mă privea, direcția vântului se schimba destul de repede, dar s-a schimbat uşurel – cu ceea ce mi s-au părut a fi inițial doar eschive închipuite, cu lume uitând să mă salute sau să mă bage-n seamă când ne intersectam pe cărare, pe sub streşini, cu profi care se uitau în altă direcție când treceam pe lângă ei, pretinzând că discută aprins unii cu alții, şi cu anumiți elevi întorcându-mi spatele pe hol ori la vestiare, când îmi scoteam din dulap manualele de care aveam nevoie la o oră sau alta. Am ajuns să stau de unul singur în mijlocul adunării elevilor. Nu mă aştepta nimeni în parcarea celor de a douăsprezecea sau sub clopotniță când soseam înainte de începerea orelor – se dusese treaba asta. Am sesizat că nu mai eram invitat la

prânz în oraş, în zilele când oameni pe care-i crezusem prieteni se duceau la Teru Sushi sau la Du-par's în Studio City sau la McDonald's ori la Hamburger Hamlet în Sherman Oaks, şi ajungeam să mănânc singur la vreuna dintre mesele mărginaşe din umbra Pavilionului, departe de masa din mijloc unde stătusem cândva, ocupată acum de Ryan Vaughn şi Jeff Taylor şi Tracy Goldman şi Michelle Stevenson, cu care Ryan începuse o relaţie.

Când Debbie Schaffer a omis să mă invite la petrecerea de optsprezece ani a lui Jeff Taylor pe care o dădea la ea acasă, în Stone Canyon, am înţeles de ce – abia am mai schimbat o vorbă în restul anului, iar cu Liz şi Terry n-am mai vorbit deloc. Dar mi-am simţit cel mai dureros excluderea când un grup de ţipi, incluzându-i pe Jeff, Kyle Colson, Anthony Matthews şi Dominic Thompson, au plănuit să vadă un film în Westwood fără să mă invite şi pe mine; atunci mi-am dat seama cu adevărat că urma să-mi duc zilele pe un tărâm solitar până la finalul ultimului an de liceu – un singuratic, un outsider, persoana care ştiusem dintot-deauna că sunt. Participantul tangibil s-a îndepărtat pur şi simplu, aruncând un adios, hasta luego, maricon. Orice status aş fi avut cândva, dispăruse cu desăvârşire. Şi poate că dacă n-aş fi fost atât de apropiat de Thom şi Susan în acei ani, tot la asta s-ar fi ajuns, şi-mi dădeam seama că fără ei prin preajmă aş fi fost poate la fel de invizibil pe cât deveneam acum. Intram într-un con de umbră ce înghiţea tot.

Thom Wright s-a mutat la Şcoala de Băieţi de la Harvard pentru restul clasei a douăsprezecea şi nu l-am mai văzut timp de douăzeci de ani.

Am primit, în decembrie, un plic cu numele meu pe el, scris greşit BRETT cu doi „t”.

L-am găsit sigilat şi aşezat pe blatul circular din bucătărie, împreună cu restul corespondenţei şi cu feluritele reviste pe care le primeam, când m-am întors de la şcoală, într-o zi înnorată de joi, înainte de vacanţa de Crăciun. Am străbătut agale holul până la mine în cameră, unde am închis uşa şi m-am aşezat pe pat, deschizând plicul. Am scos din el un teanc de fotografii, vreo treizeci în total, douăzeci pe

douăzeci şi cinci de centimetri, alb-negru, cele mai multe făcute cu teleobiectivul: primele cinci cu mine în tribunele din Gilley Field, singur, apoi cu Robert Mallory – făcute de cineva de pe dealurile împădurite, mai jos de Beverly Glen, în acea zi de octombrie în care Robert îşi dezvăluise suspiciunile privitoare la mine şi Matt Kellner.

Apoi o serie de cadre cu casa din Benedict Canyon, făcute de pe partea cealaltă a şoselei. Purtam uniforma şcolară, stăteam lângă Jaguarul mamei, parcat pe aleea curbată de piatră, şi mă uitam la casă. în altă fotografie încercam să apăs pe clanța uşii din față, în alta dădeam roată casei. Erau şi altele: împingând poarta de fier forjat. O poză cu mine, de data asta coborând din Mercedes. Una cu mine deschizând uşa de pe latura casei şi furi-şându-mă înăuntru. în alt cadru n-am recunoscut inițial ce era, fiindcă părea dintr-o altă eră – atât de îndepărtată, că nici nu-mi aminteam locul. Dar după aia mi-a picat fisa: eram pe Haskell Avenue, îl lăsasem pe Matt la căsuța lui de lângă piscină, ultima oară când vorbisem cu el, aveam fața căzută, schimonosită de plâns, sau poate că unii ar interpreta-o drept o ipostază furioasă. Poza fusese, mi-am dat seama, făcută din spatele unei dube parcate în stradă.

Apoi cinci fotografii fără nimeni în cadru: un living pustiu, un dormitor mare, o bucătărie, o baie, priveliştea de după o uşă de sticlă glisantă a unei piscine şi a unei curți: o cişmea mozaicată, un ficus. N-am înțeles de unde era până nu mi-am dat seama că pozele fuseseră făcute în casa mătuşii mele din Palm Springs, pe South Toledo Avenue.

Mai erau apoi încă cinci poze făcute în casa de pe Mulholland: garajul fără Mercedesul 450SL, un living pustiu, baia mea, dor-mitorul, cuvertura pe care fuseseră puse caseta Maxell şi şortul lui Matt.

Când am ajuns la ultima serie de fotografii, am observat că erau clare, făcute de aproape – fără teleobiectiv –, că-l înfățişau pe Matt Kellner îmbrăcat într-o geacă subțire, stând pe o stâncă deasupra Pacificului, cu cerul întunecându-se în spatele lui, şi că se uita lipsit de orice expresie în obiectiv, cu gura întredeschisă, cu un rucsac atârnându-i pe umăr, iar

cineva desenase cu o carioca neagră o pentagramă pe suprafața lucioasă a pozei. Mai era una cu Matt într-o parcare goală, rătăcit, uitându-se direct la aparat şi nepărând deloc înfricoşat. încă una cu el: uitându-se într-o parte, râzând spre cineva care nu apărea în poză. Aici, mi-am dat seama, era în Crystal Cove după căderea serii şi pregătea focul de tabără. M-am uitat, amorțit, la chipul lui frumos, la cât părea de nevinovat, la buzele pline şi părul răvăşit, decolorat de soare. După aceea am observat-o: în spatele lui Matt, parcată într-o margine, aproape mascată de albeața nisipului şi a cerului, cu portiera deschisă complet, dubita bej, aşezată în aşa fel încât să nu se vadă în poză numărul de înmatriculare.

Scris de mână, deasupra lui Matt, şşşş.

Mai era, mi-a dat seama, încă o poză la fundul vrafului şi am pus-o peste cea cu Matt în parcarea de la Crystal Cove. O fotografie făcută de la o distanță potrivită cu Shingy uitându-se țintă la cel care ținea aparatul, stând într-o încăpere pustie, fără decorațiuni, cu pereți albi şi goi, doar cu o cutie de carton în spate. N-avea zgardă şi părul îi fusese tuns, parcă fusese pregătit pentru ceva. O pentagramă fusese desenată cu carioca roşie deasupra capului lăsat pe-o parte al câinelui. Era ceva oribil în poză şi, uitându-mă mai de aproape, mi-am dat seama ce anume: n-avea un ochi, iar coada îi fusese retezată.

în afara lui Matt şi a lui Robert, celelalte decese s-au produs în ianuarie. O chestie simplă, fără pic de mister – un accident, ghinion, soartă, n-avea de-a face nimic cu Robert Mallory sau Mreajă.

Anthony Matthews şi Doug Furth goneau pe Pacific Coast Highway, unul în spatele celuilalt, îndreptându-se spre casa tatălui lui Jeff Taylor din Malibu. Era în ultima săptămână a vacanței de Crăciun, se întâlniseră în Westwood ca să vadă Taps la Avco Center, apoi au condus până în Colony, unde aveau de gând să rămână peste noapte – era într-o sâmbătă şi filmul începea la patru. Au luat maşini separate şi, până să ajungă pe l-l0, s-a făcut şapte – şi, din cauza ploii, nu prea era trafic atunci când s-au apropiat de Point Dume.

Anthony conducea un Camaro, Doug se ținea după el în BMW. Anthony.mergea cu viteză, potrivit lui Doug, dar nu cât să se pună în pericol, şi niciunul dintre ei nu consumase nimic. A fost simplu, s-a petrecut în câteva secunde – Doug avea să spună că ceea ce s-a întâmplat i s-a părut atât de departe că nu înțelesese, în întuneric şi prin ploaie, de ce maşina Camaro semnalizase că trage pe dreapta.

Doug s-a apropiat până când farurile BMW-ului său au luminat caroseria făcută praf a Fordului Camaro. Maşina derapase de pe carosabil şi se izbise în peretele de stâncă al versantului – simplu, o eroare umană, greşeală de calcul, fără vreo însemnătate anume sau vreun mister. Doug a oprit şi a păşit îngrijorat spre Camaro, strigându-l pe Anthony: de sub capota zdrobită ieşeau vălătuci de abur şi fum, iar motorul încă scotea un păcănit oribil, rapid şi sacadat, care s-a oprit brusc. Inițial nu şi-a dat seama ce anume fusese proiectat prin parbriz: dar era Anthony. Şi murea răşchirat pe capota boțită, acoperit cu totul de sticla mărunțită a parbrizului, care devenea încetul cu încetul purpurie în lumina farurilor, iar Doug chiar putea auzi cum cioburile pârâiau de la sângele cald ce se revărsa peste ele din corpul zdrobit al lui Anthony.

Am avut noroc. Eram născut în Peşti. Semnul meu zodiacal înfățişa doi peşti înotând în direcții opuse – un visător, înaintând necontenit împotriva curentului, nu cu totul rațional, înclinat spre abstractizare, dar vânând orbeşte ce-mi doream, un romantic, un individualist fără chef să se amestece cu mulțimea. Traiectoria mi-a fost simplă: Bennington, reinventarea, publicarea lui Less Than Zero la douăzeci şi unu de ani, succesul cărții şi celebritatea care i-au urmat, mutatul în Manhattan, unde alte romane se cereau scrise de acest tânăr şi infam peşte ajuns la apă adâncă, un rol pe care l-am tot jucat până ce n-am mai vrut să-l joc, doar că ajunsesem să fiu prins iremediabil în plasa lui. Au existat şi obişnuitele dramolete: diverse relații eşuate, cocaina şi clonazepamul, petreceri cu nemiluita, iubitul condamnat de soartă, mort la treizeci de ani din cauza unui anevrism aortic, întâmplare în urma căreia m-am hotărât să

mă mut înapoi la Los Angeles, de unde fusesem plecat aproape douăzeci şi cinci de ani. O scenă care mă obsedează încă, din deceniile acelea în care am stat departe de Los Angeles şi am încercat să uit toamna aceea oribilă din 1981, s-a petrecut în Boston, în ianuarie 1999, la începutul a ceea ce s-a dovedit a fi un turneu de cincisprezece luni dedicat promovării celui de-al cincilea meu roman, Glamorama. Când publicasem Less Than Zero eram la facultate şi nu fusese nevoie să merg în deplasări de promovare – avusesem o scuză –, iar până să-mi iasă al doilea volum, cuvântul meu căpătase destulă greutate cât să-mi descurajez editorul în a organiza vreun turneu de promovare; la al treilea roman, rău-famatul American Psycho, nu-mi ceruse nimeni să merg pe undeva să-l promovez, şi abia călătorisem prin câteva oraşe când îmi lansasem, în 1994, colecția de povestiri intitulată The Informers – în câteva librării de nişă şi cam atât. Nu mi-am dorit niciodată un turneu de promovare, fiindcă mă simțeam prea expus. Până la urmă, Mreajă nu fusese prins niciodată.

Şi totuşi, prea mulți bani se investiseră în noul roman ca să nu particip la un interminabil turneu de promovare şi, oricum, nu mă încânta ce părea să se contureze pentru anul următor. în Boston, la începutul turneului din America de Nord, am citit cam douăzeci de minute în fața unui public numeros adunat la Boston College, am răspuns la întrebări şi am fost îndrumat spre o sesiune de autografe care avea să dureze două sau trei ore – în funcție de lungimea cozii care şerpuia pe holul din afara sălii.

La un moment dat, un bărbat surprinzător de chipeş, având probabil în jur de treizeci şi cinci, vârsta mea, mi-a întins un exemplar cartonat din Less Than Zero, în stare impecabilă, roman care avea deja aproape cincisprezece ani, o carte care, într-un fel, n-avea nimic de-a face cu ce mi se întâmplase în toamna lui 1981, şi totuşi avea totul de-a face cu acele lucruri. Semnam cărți flancat de două fete de la departamentul de PR al editurii şi lucram în echipă ca să plece toată lumea mulțumită, cu cărțile semnate. Erau acolo ca să mențină un flux rapid – una deschidea cartea, o făcea

să alunece spre mine, eu o semnam şi-i făceam vânt spre fata din partea cealaltă, ţinând astfel coada în mişcare. Am ridicat scurt ochii spre bărbatul acela arătos şi i-am zâmbit, fiindcă voiam să am contact vizual cu cel care se afla în faţa mea pentru autograf, şi m-am uitat pe îndelete la el fiindcă mi se părea că-l cunoşteam bine. Purta costum de la Brooks Brothers, cravată, un pardesiu lung din păr de cămilă şi ţinea în mână o umbrelă, avea părul tuns scurt şi încărunţit uşor pe la tâmple, iar pe faţa proaspăt bărbierită i se citea o clasică expresie băieţească. Şi-a pironit ochii într-ai mei şi am simţit că mă ia cu teamă, după care am simţit un val de dorinţă, apoi confuzie. Avea corp de atlet: lucrat, umeri nu din cale afară de laţi, dar era bine legat, un alergător, musculos şi zvelt. N-am spus nimic. Nici bărbatul n-a zis nimic. Când m-am uitat din nou la el, n-a făcut decât să mă privească în ochi, cu un zâmbet un pic nelinişţit. Părea reticent, conservator, probabil un om de afaceri, un profesionist, un bancher. Şi totuşi atât de familiar – cineva din trecutul îndepărtat, o persoană pe care n-o mai văzusem de ani buni. L-am măsurat cu privirea. Totul a încremenit.

— E pentru Thom, a zis. Scris cu „h”.

M-am făcut, iniţial, că nu ştiu despre cine e vorba, dar era Thom Wright, pe care nu-l mai văzusem şi cu care nu mai vorbisem din 1981. Situaţia a devenit imediat jenantă. Se aşteptase să-l recunosc.

Şi, după ce i-am dat autograf cu dedicaţie pe numele întreg, fără ca el să-mi fi cerut asta, am ridicat ochii de pe pagină, zâmbitor.

— Dacă aştepţi, am zis uitându-mă la el, putem să stăm de

vorbă. După ce termin cu asta.

S-a uitat la ceasul Rolex. A stat o clipă pe gânduri. Apoi a dat din cap că e de acord.

Ningea în ziua aceea în Boston şi l-am găsit pe Thom afară, în faţa holului unde se ţinuse sesiunea de autografe. Un sedan negru mă aştepta lângă trotuar – urma să merg la un post de televiziune, să dau un interviu care promova o nouă sesiune de autografe pe care aveam s-o susţin la o

librărie, pe undeva. Le-am spus lui Sloane şi lui Karen că trebuie să vorbesc cu un vechi prieten. Una dintre ele mi-a atras atenţia că trebuia să ajungem la postul de televiziune în treizeci de minute şi că era aglomerat. Viscolul sufla uşor spre noi; am început să pălăvrăgim despre faptul că Thom îmi urmărise parcursul carierei. începea să se întunece.

— Nu ştiu ce să zic, am spus în cele din urmă. Nu-mi vine să cred că eşti aici.

— N-aveam de gând să vin, a zis Thom. Dar nu m-am putut abţine.

— De ce nu ne-am mai văzut în ultimii douăzeci de ani? am întrebat. Ce s-a întâmplat? am zis şi l-am ţintuit cu privirea. M-am gândit de atâtea ori la tine...

S-a uitat la mine, luând o decizie. Pe chip i-a trecut umbra unui gând, devenind sumbru şi îngrijorat. Părea, deodată, încurcat. Se îndoia de ceva.

— M-a sunat la spital, după ce v-aţi văzut, a zis. Susan.

Am dat din cap, fără să-l scap din ochi.

— Părea că luase nişte chestii, era disperată. Thom s-a oprit, apoi a reluat: A zis că a văzut ceva pe braţul tău.

— Ştiu, am zis.

— Voia să sunăm la poliţie, a zis Thom. Credea că... Nu ştia cum s-o spună fără să-i fie ruşine, dar a izbutit: ...că tu ai făcut-o.

Thom a tras aer în piept cu putere, apoi l-a dat afară. Aveam nevoie de o ţigară dar, nu ştiu de ce, nu-mi venea să fumez de faţă cu el şi m-am abţinut să scot pachetul de Marlboro din buzunarul pantalonilor Armâni. Toate dorinţele mele adolescentine în privinţa lui se întorceau cu forţa mareelor. A continuat să vorbească, ezitând, nesigur pe sine.

— I-am spus că e... nebună şi că nu voi declara aşa ceva la poliţie. Că suna nebunesc. O nebunie totală...

S-a oprit, distras de cele două femei care aşteptau lângă berlina neagră – felul în care stăteau sugera că aş fi făcut bine să mă grăbesc. Thom a oftat, aburul i-a ieşit pe gură.

— Dar m-a şi... speriat. Părea... aşa de sigură... că tu fuseseşi.

I-am spus că s-a țicnit, că n-o să-i cânt în strună cu rahatul ăla idiot şi c-ar face bine s-o lase baltă. O pauză, apoi a urmat: I-am spus că-mi făcuse destul rău, să mă lase în pace, nu voiam să fiu părtaş la aşa ceva. Nu ştiu. Thom s-a oprit. Nu prea voiam să te văd pe tine, sau de fapt, pe oricine altcineva după ce mi se întâmplase...

Expresia de pe chipul lui, uşor întrebătoare, a redevenit opacă.

— Dar... n-ai fost tu, nu-i aşa?

De ani de zile aştepta să mă întrebe asta. Am tras aer în piept şi am clătinat din cap, nu.

— Thom, am zis, n-am fost eu.

M-am uitat la zăpada suflată peste automobil, la cele două femei care aşteptau alături, în vreme ce văzduhul se întuneca din ce în ce mai mult – se făcea negru – şi iar am întors privirea spre Thom.

— În ziua aia era cu capul vraişte de la pastile... M-am oprit, apoi am continuat: Când i s-a părut că a văzut... chestia de pe brațul meu...

Thom m-a privit în ochi.

— Atunci, cine a fost? a întrebat în şoaptă.

Iar am văzut îndoială din privirea lui – un pic doar, cu toate că se insinua pretutindeni. Vântul continua să împingă zăpada spre noi, sub marchiză. Am observat că pantofii lui Thom erau plini de zăpadă.

Am ridicat din umeri.

— Poate a fost Mreajă... nu ştiu...

S-a uitat lung la mine, a dat uşor din cap a încuviințare. Chipul i-a rămas însă împietrit.

— Nu s-a aflat niciodată cine era, a zis. Parcă. Nu era o întrebare, ştia răspunsul.

— Mreajă.

Am clătinat uşor din cap.

— Nu, nu s-a aflat am zis aruncând o privire spre cele două fete.

Una dintre ele a bătut cu degetul în ceasul de la mână; se făcuse timpul să plec.

— Era traumatizată şi a văzut, un timp, chestii peste tot...

numai semne şi semnale, a devenit paranoică... Parcă totul era...

rău-prevestitor, a zis Thom, care se uitase şi el spre sedan şi îşi

dăduse seama că timpul nostru era pe sfârşite. Dar n-am mai fost împreună după aceea. Aşa că... nu prea mi-a mai păsat în ce stare era.

— Thom, am zis. îmi pare... rău? A părut surprins.

— De ce? Pentru ce ți-ar părea rău?

— Pentru că n-am încercat să dau de tine, am zis. Pentru toți anii ăştia în care n-am luat legătura. M-am oprit un moment, apoi am zis: Şi că nu ți-am explicat ce simțeam pentru tine.

A căzut pe gânduri, s-a uitat în altă parte, a privit cu ochii mijiți pătura de zăpadă de pe trotuar. Confirmasem ceva ce n-ar fi vrut să audă.

— Păi, mult timp nici nu s-a putut ajunge la mine, atât a zis, surâzând cu buzele strânse.

L-am întrebat dacă ar fi vrut să ne vedem la cină, în seara aceea, în hotelul meu. Stăteam la Ritz-Carlton. Thom a dat politicos înapoi, a zis că e ocupat, dar că s-a bucurat să mă vadă, chiar dacă a fost doar aşa, din scurt, şi mi-a mulțumit pentru autograf. I-am dat numărul meu de telefon din New York, dar n-a sunat şi nu l-am mai văzut niciodată.

*

Am început această versiune a cărții cu o primăvară în urmă: ceva s-a fisurat, lăsând-o să iasă uşor la iveală, cum nu se mai întâmplase până atunci. Faptele din toamna aceea începeau să dispară, dar viața mea la şaptesprezece ani a devenit mai clară, mai concentrată şi mai presantă decât fusese vreodată la cincizeci şi şase şi mi-am dat seama că avusesem nevoie de patruzeci de ani ca să încep, într-un târziu, să scriu. Nu mai era o poveste despre elementul ei cel mai dramatic şi mai bizar – misterul lui Mreajă şi al victimelor lui şi al interacțiunilor noastre cu el –, ci una despre Matt Kellner, care începuse să-mi bântuie visele, a cărui prezență mă urmărea de-a lungul zilelor, ținându-mă de mână când treceam pe câte un culoar din supermarket,

aşezându-se lângă mine pe banchetă cât conduceam fără țintă prin oraşul pustiu sau lungindu-se în pat, alături de mine, când mă uitam noaptea la vreun film pe internet. Au fost săptămâni, în primăvara aceea, când m-am gândit doar la el, amintindu-mi cum mirosea a clor, a loțiune de bronzat şi spermă, cum avea gustul acela sărat, cât de frumos era – şi aşa mi se scurgeau zilele. Cartea nu mai era, ca atunci când încercasem s-o scriu în 1983, în 1999, 2006 şi 2013, doar despre evenimentele care duseseră la atacurile groaznice cărora le-am supraviețuit noi, ci despre complicata dorință pe care o nutrisem față de Susan Reynolds şi amorțeala ei – care avea să-mi devină călăuză estetică în scrisul meu, pe care am preluat-o de la ea: ea a fost, sub multe aspecte, inspirația mea. M-a surprins şi că am ajuns să scriu despre dragostea mea pentru Thom Wright, care se aprinsese când îi zărisem în treacăt trupul gol la vestiare, după ce fusese plecat o vară, poftă trupească ce a descătuşat zăgazurile memoriei, ba chiar am ajuns la concluzia zdrobitoare că încă nu întâlnisem în viață un bărbat cu care să vreau să-mi petrec restul vieții pe cât de mult îmi dorisem asta cu Thom Wright. Patruzeci de ani şi nu-l găsisem, fiindcă, la un

moment dat, pricepusem că asemenea bărbați nu există şi gata, sau cel puțin nu cum îmi doream eu – fiindcă rămăsesem, în multe privințe, un copil. Un alt motiv pentru care am început să scriu cartea a avut de-a face cu Debbie Schaffer, care, mi-am dat seama începând să aştern pe foaie povestea, era mult mai complexă – crezusem că voi face din ea o pițipoancă, o prințesică, dar nu s-a dovedit adevărat când mi-am amintit unele detalii ale narațiunii. Aproape că luasem legătura cu Debbie la vestea sinuciderii lui Terry, în vara lui 1992 – şi tatăl meu murise cu o săptămână în urmă –, dar ştiam că n-ar fi vrut să vorbească cu mine. Din punctul ăsta de vedere, a fost greu să-mi găsesc pacea. Şi încă nu mi-am găsit-o.

Cartea a dezvăluit mai multe detalii despre Ryan Vaughn decât aş fi crezut şi m-am consolat cu ideea că eram pur şi simplu prea tineri, născuți la momentul nepotrivit, că deşi ar

fi trebuit să ni se îngăduie să fim noi înşine, chestia asta n-ar fi avut cum să se întâmple nicicum în 1981. M-am tot întrebat de atunci dacă am fi scos-o la capăt împreună, după liceu: în New York, în Vermont, în San Francisco, unde s-a mutat până la urmă. Abia a mai vorbit cu mine până s-a terminat clasa a douăsprezecea şi o dată, la festivitatea de absolvire din iulie 1982, ne-am ciocnit accidental la toaletă, în Pavilion, după ceremonie, amândoi în robe roşii şi cu tocile de absolvenți pe cap: s-a lăsat o tăcere pe care am rupt-o zicând:

— Ryan...

Iar el m-a întrerupt cu un „Pa-pa!" făcând mutra lui de altădată, cea cu Care-i treaba?.

Ryan nu era prezent pe rețelele de socializare – mi-am dat seama de asta când am încercat să dau de el în 2013, visând la o altă versiune a acestei cărți – şi n-aveam idee ce se alesese de el până am ajuns la o serată în Sunset Tower, în 2018, când am dat peste Tracy Goldman, pe care n-o mai văzusem de la absolvire, şi am început să vorbim despre colegii de altădată, fiindcă altceva n-aveam în comun, şi, când am întrebat-o de Ryan Vaughn, mi-a spus că auzise, deşi nu mai reținea exact de unde, că era arhitect în San Francisco şi că trăia cu partenerul lui – era evident ce voia să zică cu acel cuvânt şi de ce pusese un pic de accent pe el, aşteptând-se să mă surprindă unde ajunsese Ryan Vaughn. Nu ştiu de ce m-am simțit atât de afectat – trecuseră aproape patruzeci de ani de la ultimul nostru sărut –, dar am plecat de la petrecere imediat după conversația aia şi am apucat-o pe străzile oraşului cu maşina, cum obişnuiam să fac în nopțile triste de la şaptesprezece ani, în toamna anului 1981.

În ciuda familiarității cu evenimentele din acel an, cartea m-a înspăimântat, cum se întâmplă cu iubirea sau cu visele, şi aproape că mi-am scos din minți partenerul când a citit lucrurile pe care le dezvăluiam despre această nouă prietenă care se mutase la noi în casă şi cu care-mi petreceam zilnic timpul în birou. M-am certat cu Todd, care punea la îndoială „veridicitatea" anumitor lucruri pe care le povesteam şi, pe măsură ce scrisul cărții se apropia de final, pe el l-a umplut

de o frică atât de palpabilă, încât devenea aproape de neîndurat să rămână lângă mine. Pleca uneori cu zilele din apartamentul de pe Doheny, în vreme ce eu scriam în birou, împrăştiind peste tot ziare vechi pline de liste, cu anuarul şcolii, Images, deschis la o pagină anume şi cu notițe peste tot, înțesate cu titluri de piese muzicale. în unele nopți, Todd dormea prin moteluri pe care şi le putea permite, prin partea mai rău-famată a Hollywoodului, iar eu beam mai mult decât de obicei – trecând prin câte un capitol sau printr-o succesiune de evenimente anume, mă simțeam sleit de puteri şi imediat întindeam mâna după sticla de Tanqueray din dulăpior şi-mi puneam gin cu gheață în pahar. Dacă nu reuşeam să mă eliberez de fiorul acela rece, înghițeam un Xanax sau un Ativan din cele cu care ne aproviziona dealerul nostru, apoi, un pic dus cu capul, sfârşeam în birou, ascultând muzică din perioada aceea pe YouTube aproape în fiecare noapte când scriam la carte, câteodată trei sau patru ore în şir, piesele care rezumau vremurile de atunci, imnuri despre speranțe viitoare, despre noua metamorfoză, despre lăsarea în urmă a copilăriei: Vienna, Nowhere Girl, Icehouse, Time For Me To Fly. Dar multe dintre ele sunau acum a dorință deznădăjduită, a respingere şi a dat bir cu fugiții. Dacă piesele erau, cum crezusem odată, despre copilul care devenea bărbat, atunci erau, în aceeaşi măsură, pentru mine cel de cincizeci şi şase de ani, şi despre bărbatul care rămăsese copil.

Cu o săptămână în urmă am observat o dubită de culoare bej parcată la magazinul 7-Eleven de pe Holloway, la intersecția cu la Cienga, lângă hotelul Palihouse, unde o zărisem pe Susan Reynolds după treizeci şi opt de ani. Ori de câte ori îmi iese în cale un asemenea vehicul fac legătura cu Mreajă, cu obsesia lui pentru Robert Mallory şi cu faptul că n-a fost niciodată prins – poate c-a luat-o din loc spre alte state, începând să țească noi fire narative, punând bazele unei noi poveşti, iar uneori îl visez pe Robert, dar de fiecare dată e o altă persoană, îl întâlnesc într-un hotel imens sau într-un avion gol, uitându-se țintă la mine, uneori e mai în vârstă, dar de cele mai multe ori e tânăr, înghețat în acel moment al

frumuseții lui adolescentine, un loc în care va sălăşlui mereu, fără să îmbătrânească niciodată. Şi uneori, când mă trezesc dintr-un vis cu Robert, Matt, Ryan Vaughn, Thom sau Susan, îmi vine în minte că toamna anului 1981 n-a fost întocmai visul care am pretins eu c-ar fi fost, în deceniile următoare. Dar vocile acelea care mă strigă de departe mă fac mereu să alunec spre acel an şi ajung să iau CD-ul cu fata cu păr blond-platinat pe copertă, să dau volumul la maximum, să închid ochii, să mă las pe spate şi să ascult un cântec despre visare.

ACEASTA ESTE ÎN ÎNTREGIME O OPERĂ DE FICȚIUNE. PERSONAJELE, EVENIMENTELE ŞI INCIDENTELE SUNT ÎN ÎNTREGIME RODUL IMAGINAȚIEI AUTORULUI. CU EXCEPȚIA AUTORULUI ÎNSUŞI, ORICE ASEMĂNARE CU PERSOANE ÎN VIAȚĂ SAU DECEDATE E O PURĂ COINCIDENȚĂ